SCIENTIA SALUTIS, SIVE CONSIDERATIO NES PIAE, PRAECIPUAM...

Samuel Laberhittel,
Bartholomäus Kilian

Digitized by Google

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE ROMA
8
15 — G
29 M

Ex Bibliotheca
majori Coll. Rom.
Societ. Jesu

3.I.A.A.
3 3
e e
15 50

SCIENTIA SALVTIS.

Dominus illuminatio mea, et Salus mea. Psalm. 26.

B. Kilian fc. T. ddin

BIBLIOTECA NAZ
ROMA
VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

Digitized by Google

SCIENTIA SALVTIS, SIVE CONSIDERATIONES PIÆ,

Præcipuam Spiritualis Vitæ Materiam complectentes,

EX ASCETICIS LIBRIS EXCERPTÆ, ET PER SINGULAS ANNI DIES, ATQUE FESTIVITATES DISTRIBVTAE.

AR. P. SAMVELE LABERHITTEL
Societ. JESU.

Altera editio correctior.

Cum consensu Superiorum.

INGOLSTADII,

TYPIS JOANNIS OSTERMAYR.
Anno M. DC. LX.

BIBLIOTECA NAZ ROMA VITTORIO EMANUELE

Digitized by Google

APPROBATIO R.P. PROVIN-CIALIS.

EGo *infrà ſcriptus Societatis* IESV *per Provinciam Bohemiæ Præpoſitus Provincialis, poteſtate mihi facta ab Admodum Reverendo Patre N.* GOSWINO NICKEL, *ejuſdem Societatis* IESV *Præpoſito Generali, typis mandari permitto Librum, cui Titulus eſt:* Scientia Salutis, ſeu Conſiderationes piæ in ſingulas anni dies, atq; feſtivitates diſtributæ; *à P. Samuele Laberhittel, Societatis noſtræ Sacerdote conſcriptum, & à deputatis ad id Theologis lectum & approbatum. In cujus Fidem has Litteras manu propriâ ſubſcriptas, conſuetóque officij Sigillo munitas dedi. Pragæ, 1658. Die 2. Septembris.*

JOANNES Poſſmurnius,
idem, qui ſuprà.

Digitized by Google

PRIMO PRINCIPIO

VERITATES AETERNAS.

Cœleſtem Politiã Mõarchę Cœlorũ,
Evangelica præcepta Legislatori,
Conſilia magno Conſiliario,
Minas tremendo Iudici,
Paradoxa & ænigmata Abſcondito
Adagia, gnomas & Parabolas ſapiẽtię
Eloquia Domini dulcia Dilecto,
Ineffabilia Verbo,
Oracula Deo,
Miracula Omnipotenti,
Acta Theandrica Numini Incarnato
Regnum virtutum earundem Regi,
In acceptis gratè referre vellem
Nunquam tantum, quin amplius,
Amplius quàm fontibus aquas,
Pondus Centro,
Ignem Sphæris, radios Soli,
Cœlos omnes primo mobili.
Vos veri rectíque Arbitri

Legis Specula, virtutum Consulti
Cœli Municipes, Dei Imagines,
Felices Animæ occasûs nesciæ,
Beati Spiritus,
Adeste comites, animate palpitantē,
Sed tu ante alios, Diva,
Vnicè Deo proxima semper
Aureliana vota excipe.
(a) *Quæcunque scripsi de tuo, Deus,*
Agnoscant & tui,
Si qua de meo,
Et tu ignosce & tui.
En vota calentia;
Accipe & porrige NATO attrectāda!
Si fervente in Sole colorantur,
Qui alia licet de causa perambulāt,
Agente Te Matre
Qui defert, quod debet filio
Neque *Gloriam* mendicat, sed *Gratiam* aspicit.

(a) *S. August. lib. 15. de Trinit.*

PROLO-

PROLOQVIVM
AD LECTOREM

De argumento libri & oratione mentali.

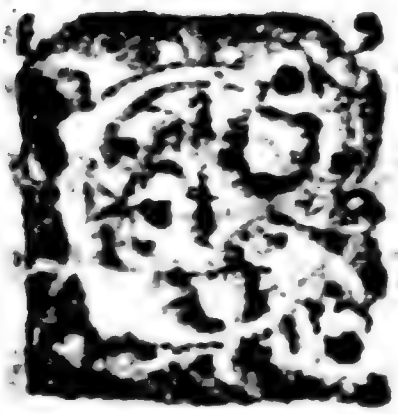

Vm omnis homo ſcire appetat, en ſcientiam, non mundi, *quæ* (a) odit DEVM; *non* carnis, (b) *quam* DEVS odit; *non* literarum, *quæ bona quidem, ſed* propriæ infirmitatis *melior, quòd ignorantia ſui progignat ſuperbiam malorum magiſtram. Sed* Scientiam Charitatis, *optimam omnium Salutis Sanctitatiſque* Universitatem. (c) Quicunque *enim* DEVM amat, ſapit. *Ex adverſo* (d) Scientia ſine Charitate dementia eſt. *Hujus* (e) duæ ſunt demonſtrationes, Brevitas tribulationis, Æternitas retributionis.

(a) *Ioann. 7. v. 7.* (b) *Apocal. 2. 6.*
(c) *D. Laur. Iuſtin de Charit. Dei c. 6.*
(d) *D. Chryſ. hom. 20. in Epiſt. ad Corint.*
(e) *D. Bernard. ſerm 22. in Pſal. 99.*

Proloquium ad Lectorem.

Quisquis igitur honestate *duci assolet, huic se dedat scientiæ, sanctitate nil sublimiùs.* (a) *Quòd si* nihil ambitio invenit difficile, *sanctitas inveniat? Quisquis movetur ab* ùtili, *hanc amplectatur scientiam, minimus amoris* DEI *actus* DEVM valet. *Quisquis trahitur à* dulci, *in hac se scientia exerceat,* (c) Meditatio DEI dulcis est. *Quemcunque finis, & propriæ* Beatitas *allicit, hic à bonis creatis aversus proposito sibi majore, unicóque* Bono *infinito, in eodem cognoscendo & amando tantùm occupetur. Ideo enim Beatus est* DEVS, *quia se scit & amat. Quòd si à* necessario *excitamenta requirantur,* Modúsque *his operam navandi literis desideretur, edocebunt sequentes Paragraphi.*

(a) *Petrus Blesens. Epist.* 19.
(b) *D. Augustin. in Manual. cap.* 13.

§. 1. DE

§. I.

DE ORATIONIS MENTALIS NECESSITATE.

VNiverſum quod inter nos & dæmones conflatur bellum, non eſſe alia de re, quàm de Oratione nobis perneceſſaria, dæmonibus maximoperè odioſa, aſſerunt (*a*) unanimiter Aſcetæ; propterea, quòd dæmon animæ, cui unicè invidet, nocere priùs non valeat, quàm ipſa ſit perverſa; niſi enim videat mentem ad infuſiones ſuas inclinatam, non poteſt in cor illius de proprio, quod habet, malo immittere; cùm in eum tantùm, qui gratiæ conſcientiæq; dictamine abutitur, accipiat (permittente DEO) jus, ut voluntatem ejuſmodi pertentet, vitiet, nec unquam ſatis defœdet. (*b*) *Non enim ſeducit ille, vel trahit aliquem, niſi quem invenerit ex aliqua parte jam ſimilem ſibi: invenit enim eum aliquid cupientem, & cupiditas aperit januam intranti ſuggeſtioni diaboli, vel invenit eum aliquid timentem, & monet, ut fugiat, quod illum invenit timere. Et per has duas portas cupiditatis & timoris intrat: claude illas, & imple illud Apoſtoli: Nolite locum diabolo.* Et verò anima, ne infuſio-

(a) *Biblioth: PP. tom. 3. c. 44, & 47. de Orat:*

(b) *Aug ſer. 20. de div.* (?) *ſi-* nibus

nibus ſatanæ aditum præbeat, id per cuſtodiam affectuum, & cogitationum aſſequaquatur, è quibus ſive mali, ſive boni omnis origo dimanat; (a) *Omnis gloria ejus filiæ Regis ab intùs*, id eſt, *à cogitationibus*, D. Hieronymo interprete: cogitationum autem, affectuúmque diſcretionē oratione mentali obtineri, indubitatum eſt: igitur in promptu eſt, infallibilem puritatis obtinendæ, conſervandæque regulam ſic ab uſu ſacræ Meditationis procedere, ut priùs nobis imponere immundus ſatan nequaquam poſſit, donec ab exercitio meditationis nos abſtrahat. A cujus neglectu principium Apoſtaſiæ ſumpſerunt deſertores Angeli, eámq; continuarunt incolæ non ſolùm Paradiſi voluptatis, ſed etiam religionis: à qua, quotquot defecerunt Judæ poſteri, ex meditationis neglectu ad vomitum, & volutabrum defecerunt; canibus, ſuibúſque lutulentiores, totúſque adeò mundus in maligno, imò totus infernus non alijs repletus eſt, quàm erronibus, & ignorātibus, imprudentibus, & impudentibus, temerarijs, & inſenſatis, verbo, deſertoribus (ita ſuadente ſatana) meditationis: præceps quippe temeritas (QVI LEGIT, INTELLIGAT) abduxit mentem, ne circa ſuggeſta mala adhiberent ſeriam conſiderationem; inconſideratio fecit, ut invaleſceret

(a) *Pſal* 44. delecta-

delectatio; quam cùm ratio prohiberet, oppressit hanc malæ voluntatis sub apparente bono consensus; quem cùm accusaret conscientia, & status, Deúmque offensum minaretur, contempsit hanç, & illum impudentia. Omne igitur malũ ex appetitione boni falsi, & ignoratione veri boni, hæc verò ex inconsideratione, hæc denique ex oratione mentali neglecta originem ducit. Vnde cœlum spoliatur habitatoribus, terra inundat scelere, infernus repletur damnatis. (a) *Adam non orat in horto, & præponit sensualitatem præcepto*, notat Rupertus Abbas; & Origenes de Jobo ait: *Quem cùm prostratum videret diabolus, gavisus est: cùm autem orantem atque adorantem audivit, obstupuit atque exparvit.* Adeò verum illud D Augustini: (b) *Rectè novit vivere, qui rectè novit orare.* Equidem in confesso est, tutiora salutis consectantem professioni suæ satisfacere non posse, nisi peccata devitet, vitiorum radices evellat, malis cogitationibus aditum præcludat, affectus ordinet, judiciũ, & propriam voluntatem abneget, Christo Domino mentem subijciat, sensus utrósque colligat, tentationes superet, animum ad bonum roboret, rectificet intentionem, opera expoliat, perficiat virtutes, adversa libenter sustineat, in

(a) *Lib. 3. in Genes.* (b) *Hom. 4. ex 50.*

pace, conſcientiæque tranquillitate vivat, Dei ſanctitatem imitetur, proximos ad omnem profectum juvare curet, cum devotione, diſcretionéque ſpirituum operetur omnia: (a) *cui enim præſto non ſunt hæc, cæcus eſt, & manu tentans.* Atqui hæc ipſa ſine oratione mentali nemo habere poteſt: cùm hactenus enumeratæ actiones ſint mentalis orationis effectus: oratio enim mentalis in *cogitationem, meditationèm, contemplationémque* dividitur. Sed *cogitatio* eſt improviſa ac momentanea Dei, aut rerum ad eum pertinentium conſideratio, ad bonum affectum excitandum ordinata: cujus fructus ſunt, malis cogitationibus aditum præcludere, plurima peccata vitare, Chriſto Domino mentem ſubijcere, animum ad bonum roborare, ad meditationem præparare. Atqui *meditatio* eſt attenta, ac ſolicita mentis conſiderario, cunctanter procedens, & rei cujuſque naturam, proprietates, & actiones, utiliter inquirens, ut cultum Deo exhibeat, affectus moveat, orationes puras, ferventéſque depromat, & vitæ noſtræ emendationem, ac ſalubrem mutationem adferat: cujus fructus ſunt Veritatum æternarum agnitio, odium vitiorum, regni virtutum amor, vitæ reformatio, devotio, & diſcretio, juxta illud D.

(a) 1. *Petr.* 2.

Bernardi:

Bernardi: (*b*) *Meditatione pericula agnoſcimus, oratione evadimus.* Atqui *contemplatio* eſt perſpicax intuitus DEI, rerúmque cœleſtium, veritatem ſine diſcurſu ſimpliciter inſpiciens, beneficio Sapientiæ, Spiritûs ſancti dono, & ex amore procedens, atque in amorem deſinens, cujus fructus ſunt duodecim actiones, paulò antè enumeratæ. Unde deinceps evincitur (verbis utor D. Chryſoſtomi, (*a*) quibus à fortiori pro meditationis ſtudio concluditur.) *Quiſquis non orat Deum, nec divino colloquio cupit aſſiduè frui, is mortuus eſt, & vitâ carens, expérſque ſanæ mentis: nam hoc ipſum evidentiſſimum ſignum eſt amentiæ, non intelligere magnitudinem hujus honoris, nec amare deprecandi ſtudium, nec hoc habere perſuaſum, quòd animæ mors ſit, non provolvi ad DEI genua.*

Sapientiſſimè igitûr hoc commentandi exercitio Chriſtus cum Diſcipulis noctes inſomnes in deſerto & montibus duxit, & B. Virgo MARIA apud Beatum Lucam in corde ſuo conferebat, quæ à Chriſto, vel de Chriſto dicta audierat. Hoc S. Joannes Baptiſta omne vitæ tempus in eremo, ac poſt eum innumeri Anachoretæ ſine faſtidio traduxerunt: hoc deniq; uſi ſunt Sācti omnes,

(b) *Sermon. de S. Andrea.*

(a) *Lib. 1. de orando Deo.*

& quot-

& quotquot salutis suæ fuerunt amantiores.

Duplicem hîc suboriri video difficultatem, alteram ex potentia applicante, alteram ex applicata: illa est voluntas, hæc est memoria, intellectus, imaginatio, sensusque reliqui cum toto corpore, præsertim non bene constituto, quæ omnia totâ mole, contra meditationem nituntur: quòd intellectus sensibilibus, naturalibusque & claris veritatibus assuetus, fidei veritatibus, utpote spiritualibus, abstractis & obscuris non afficiatur, multóque minùs phantasia, & omnium minimè sensus reliqui, affectusque inferiores: à quibus cum moveatur imaginatio, & ab ea intellectus, & deinceps voluntas, hinc illa à meditando alienatio. Cui malo à peritis medicandi modus hic præscribitur.

§. 2. *De modo meditandi.*

ac præparatione triplici.

MEntalis Oratio, qua parte donum DEI est, cor ab omni alieno affectu vacuum requirit; qua parte verò arduum & difficile negotium est, & à dæmone infestari solitum, totum conatum, virésque omnes postulat, Itaque præmittenda erit triplex præparatio.

Remota in conservatione vitæ immaculatæ, & ab omni vilitate depuratæ, qualem habere nitimur acturi cum Regibus.

Propin-

Propinqua delectu materiæ, ad purgativam, vel illuminativam, vel unitivam ſpectantis, prout quis opus habuerit: vel ex lectione ſacræ Scripturæ, inhærendo ſenſui literali, morali, allegorico ad Chriſtum & Eccleſiam ſpectante, anagogico, cœlum & cœleſtia reſpiciente: vel inhærendo vitæ Chriſti, Sanctorumque, aliquam inde virtutem eliciendo, inciramenta pro ea quærendo, cogitata in ſummam colligendo, affectus meditationi aptos, ſive lectione piâ, ſive orationibus jaculatorijs comparando, inſequentem diem huic, illive virtuti decernendo: cujus præparationis omiſſio ob quaſcunque occupationes à malo eſt, ſub ſpecie boni fallente, dum bonum præparationis minori bono occupationis poſthabere ſuadet; præterquam, quòd propriam confidentiam arguat præparationis neglectus omnis, & vitiatam plerumque intentionem ex amore inordinato occupationis impertinentis.

Præparatio proxima eſt collectio ſuimet immediatè ante meditationem, neceſſaria etiam exercitatis in oratione, adeò, ut præſtet tantilium ſpatij de meditatione detrahere, vel quaſi meditationi computare, datum ad illam collectionẽ ſui, ne unquam repente irrumpatur in meditationem, ne vel latiùs, vel incertùm, vel interruptè vagetur coram

coram Deo mens, néve accedat quiſquam ut orandus, ſed ut oraturus humiliter, cupidè, reverenter, ut Chriſtus Deum oravit in horto. Reverentiam excitat agnitio magnitudinis Dei, & noſtræ exiguitatis, quæ illi collata minor eſt infinities, quàm ſtella reſpectu firmamenti, gutta reſpectu maris, atomus reſpectu univerſi orbis. Auget reverentiam præſentia Dei, quæ optimè fit per actum fidei: Ipſa verò reverentia, timore & amore Dei ſociata, excitat ad orationem internam & externam Dei. Itaque formatâ per fidem præſentiâ Dei, adorabo humillimè Sanctiſſimam Trinitatem ad eum modum, quo Regem adituri ter geniculantur. Orabo Patrem æternum, ut me oraturum audiat, & adjuvet; Filium, ut me doceat orare; Spiritum ſanctum, ut oret in me neſciente orare, ſicut oportet, & clamet mecum, & pro me: Abba, Pater. Dicam potentijs meis cum Davide: Venite, adoremus, & procidamus ante Deum. Sequitur Oratio prę paratoria, quæ ſemper eadem manet, quâ petimus à Domino gratiam, ut vires atque operationes noſtræ, omnes ſincerè ad ejus gloriam & cultum tendant. Unde tria orationis arcentur impedimenta: Indignitas orantis, minùs recta intentio, infirmitas, & ignorantia,

§. 3. *De triplici præludio.*

AD minuendam difficultatem cum DEO, qui Spiritus eſt, agendi de rebus ſpiritûs, præmittuntur præludia, quæ pro diverſitate rerum ſunt diverſa. Primum præludiũ eſt hiſtoriæ, de qua meditaturus ſum, repræſentatio, per unum Pater, & Ave.

Secundum præludium eſt loci conſtitutio imaginaria, ubi hiſtoria contigit: quod ſi materia non ſit hiſtorica, fingendus eſt breviter locus, vel aliquid ex remeditãda, quod ſub ſenſum cadit, unde imaginatio ſuaviter alligata evagari non ſinatur: & cùm per eam affectus ſenſitivi excitentur, naſcetur hinc ſenſibilis devotio.

Præludium tertium eſt petitio luminis ad agnoſcendum, quod conſideratè propoſui, & gratiæ ad obtinendum, quod bonum intellexero, vel effugiendum malum.

§. 4. *De tribus, quæ ad ipſam meditationem requiruntur.*

CVm meditatio ſit rerum Fidei attenta & humilis inveſtigatio, ut ejus beneficio moveamur ad fugam malorum, proſecutionem bonorum, debet abeſſe curioſitas, ſuavitatum cupiditas, oſtentationis vanitas, & mera, quâ tempus inſumatur, conſuetudo: adeſſe verò debet voluntas Deum colendi, cor

cor emundandi, auxilia contra hostilitates pro laboribus, & doloribus sufferendis è cœlo impetrandi, Deóque nos conformandi & uniendi, & denique agnoscendi, quid vitandum, quídve præstandum, credendum, sperandum, & amandum sit: ideo in meditatione requiruntur tria. 1. Veritatis expositio, ejus finis, & probatio. 2. Media ad eam obtinendam. 3. Praxis utendi medijs. Ad quæ obtinenda dividitur Meditatio in puncta, & colloquia.

§. 5. *De Punctis in meditatione.*

PUnctum quodvis tria habet. 1. Intelligere veritatem propositam, & rationes solida intellectu convicto voluntatem ad eam amplectendam movere, mediáque inquirere, ad obtinendum finem per eam veritatem intentum. Veritates sunt eæ cognitiones, quibus notitiam Dei, & nostri, rerum verò cæterarum propter eandem Dei & nostri notitiam comparamus; quæ semper erunt praxi servientes: Nam ideo Deum agnoscimus, ut ex ejus notitia ad ejus amorem, timorem, obedientiam moveamur: Nos verò ideo cognoscimus, ut ex perceptione vilitatis, & nihili nostri humiliemur, & propter dona Dei in nobis, eorum largitori ad gratias referendas excitemur. 2. Exami-

nare

nare se, quomodo agnitam veritatem exercuerit, & quomodo eam posthac exercere possit. 3. Propositum facere, eam deinceps exercendi. Seu breviùs, in quovis puncto meditationis memoria per primam mentis operationem apprehendit historiam, vel Evangelicam veritatem. Deinde per secundam mentis operationem judicat hanc esse veritatem de Fide divina, unde intellectus per discursum deducit conclusiones supernaturales practicas, voluntatique proponis amplectendas.

§. 6. *Quomodo quis historiam meditetur.*

ET hoc est illud, quod dicitur in meditatione historiæ, ut considerata persona, ejus nobilitate, educatione, ætate, forma, &c. Verbis, vel silentio, &c. Actionibus, actionis natura, modo, circumstantijs, &c. Fine so superandi, virtutem accipiendi, proximo prælucendi, Dei honorem promovendi, satisfaciendi, DEI gratiam impetrandi, &c. Affectibus, cõsolatione, vel desolatione, &c. Effectibus bonis sibi, & alijs, adjunctisque præterea reflexionibus circa historiam earum rerum, quæ probabiliter accidere poterant; tandem deveniat ad materiam non historicam, qualis est virtus ex historia deduct

ducta, cujus considerata honestate, communi & propria, utilitate in anima & corpore, facilitate, propter auxilia è cœlo, & exempla, necessitate inevitabili, amorisque impedimentis; ad extremum (quòd omnis de virtute intellectio ad agendum referatur) judicet practicè, quàm sibi ea virtus conveniat, quantùm absit ab ejus perfectione, quàm conniti debeat ad eam obtinendam, comparando personas personis: verba verbis, opera operibus, finem fini, affectus affectibus, effectus effectibus, ut graviora, duriora perferat nullâ suâ culpâ, sponte, ad exemplum mihi, ad gloriam Dei. Signum, efficaciter hæc voluntati proposita fuisse, est: si ipsa valde desideret, si indigentiam, & impotentiam suam advertat, si in Deo confidens petat, & instet pro eadem virtute obtinenda. Iuvabitur confidentia duobus: beneficiorum commemoratione, & puritate animæ, labis non conscia, unicámque Dei gloriam expetentis.

§. 7. *Quomodo excitandi affectus, augendi eos modi septem.*

SEquitur affectus ex permota voluntate, & ex affectu interno colloquium optimum. Affectus excitantur à suis objectis. Amor ex agnitione boni: Desiderium ex absentia

ſentia boni: Spes ex promiſſo bono: Audacia ex neceſſitate urgente: Gaudium ex præſentia boni: Ira in bonum impedientem: Timor boni perdendi: Odium contra officientem bono: Fuga ſimiliter.

Affectus augentur. 1. Per propoſitiones conditionatas, quid Chriſtus, vel Sancti facerent, ſi in ſtatu meo eſſent: Quid ego, ſi perſonam eorum ſubirem, ratiocinando, urgendóque, quantò magìs me id nunc deceat.

2. Amando id, circa quod meditor: amor enim ſemper novos affectus invenit, quia eſt fons affectuum, reſtituìtque ad eum modum orantem, quo funambuli in funiculo tenui quantumcunque titubantes ad rectitudinem ſe reducunt. Et occurrentibus quibuſvis diſtrahentibus, leonibus, bobus, lupis & agnis, parvulus amor Dei minabit eos.

3. Augentur affectus ex majori agnitione virtutis, eiuſque pulchritudine, neceſſitate, utilitate in hac, altera vita, delectatione, honore coram Deo & Angelis, & mundo, diſplicentia coram Dæmone, eiuſque aſſeclis, ex penetratione conſiliorum, exemplique Chriſti, ac Sanctorum. Similiter augentur affectus odij contra vitium ex agnita ejus turpitudine, tametſi non eſſet vetitum, ex ejus fugiendi neceſſitate, ex utilitate perẽni, amaritu-

amaritudine verò etiam in hac vita, nisi fugiatur, ex dedecore coram cœlo & terra, ex displicentia, & odio, quo feruntur in vitia Sancti, & Angeli, & Deus; ex voluptate, quam dæmon inde habet, & damnati nobis invidentes, ex consilio exemplóque Christi & Sanctorum.

4. Augentur per viam. 1. purgatiuam, ad quam spectat odium dissonans malo, & elicitur corde, ore, opere, de omni actu mali, ejusque causa, dispositione proxima, propinqua, & remota, crescentibus odijs super omnia mala fortunæ, corporis, animi, vitæ, temporalia, æterna, cum odijs Sanctorum Viatorum, Comprehensorum, Angelorum, Beatissimæ Virginis, Domini JESV, & DEI. Et quia odium in aversione situm est, qui sedò odit malum culpæ, in plura abibit suspiria, quàm Mater Augustini, Manasses, Petrus, Magdalena, &c. Odium sequitur fuga discessus a malo: Solicitudo, quæ cogitat id malum declinare: Angor, qui premit: Timor, qui metuit: Terror, qui concutit: Fortitudo, quæ instat: Pavor, qui mentem loco movet: Dolor, qui cruciat: Tristitia, quæ est de malo præsente: Spes, motus in bonum arduum comparabile: Audacia in malum arduum: ingens Desiderium mortificandi, radices vitij, & resecandi. 2. Per viam illumi-

nativam

nativam augentur affectus amoris erga virtutem, omnémque actum virtuosum, & causam, & dispositiones proximas, propinquas, remotas, super omnia bona fortunæ, corporis, animi, vitæ, tẽporalia, & æterna. amoribus Sanctorum, &c. Huc spectant desiderium, spes, gaudium, sancta quædam tristitia, quòd Christum, non sicut oportet, imiter, &c. 3. Per viam unitivam augentur affectus amoris de Deo, ejusque attributis vehemẽti desiderio, ut Deus agnoscatur ampliùs, & ametur ubique amore complacentiæ, benevolentiæ, obedientiæ, corde, mente, animâ, viribus, virtute, ex toto. Hinc fervor, languor, suspiria ardentia, importunitas, gaudium, liquefactio, unio, zelus, extasis, quæ est positio voluntatis, & intellectûs extra suam ordinationem; raptus, qui superaddit violentiam, amor, & gaudium de Christo Domino, bonísque ejus, & quæ in nos redundant, ferventissima ejus imitandi appetitio, zelique uique affectus bene multi in meditationibus, 165. 166. 167. & 348. usque ad 356. & 420.

Augentur affectus 5. si ordine alphabeti teneantur memoriâ, verbi causâ affect' Æstimationis, Affirmationis, Admirationis de divinis perfectionibus, proprijs imperfectionibus, pulchritudine virtutis, turpitudine vitij,

Proloquium ad Lectorem.

Quisquis igitur honestate *duci assolet, huic se dedat scientiæ, sanctitate nil sublimiùs.* (a) *Quòd si* nihil ambitio invenit difficile, *sanctitas inveniat? Quisquis movetur ab* utili, *hanc amplectatur scientiam, minimus amoris* DEI *actus* DEVM valet. *Quisquis trahitur à* dulci, *in hac se scientia exerceat,* (c) Meditatio DEI dulcis est. *Quemcunque finis, & propria* Beatitas *allicit, hic à bonis creatis aversus proposito sibi majore, unicóque* Bono *infinito, in eodem cognoscendo & amando tantùm occupetur. Ideo enim Beatus est* DEVS, *quia se scit & amat. Quòd si à* necessario *excitamenta requirantur,* Modúsque *his operam navandi literis desideretur, edocebunt sequentes Paragraphi.*

(a) *Petrus Blesens. Epist.* 19.
(b) *D. Augustin. in Manual. cap.* 13.

§. 1. DE

§. I.

DE ORATIONIS MENTALIS NECESSITATE.

VNiversum quod inter nos & dæmones conflatur bellum, non esse alia de re, quàm de Oratione nobis perneceſſaria, dæmonibus maximoperè odioſa, asserunt (a) unanimiter Ascetæ; propterea, quòd dæmon animæ, cui unicè invidet, nocere priùs non valeat, quàm ipſa ſit perverſa; niſi enim videat mentem ad infuſiones ſuas inclinatam, non poteſt in cor illius de proprio, quod habet, malo immittere; cùm in eum tantùm, qui gratiæ conſcientiæq; dictamine abutitur, accipiat (permittente DEO) jus, ut voluntatem ejuſmodi pertentet, vitiet, nec unquam ſatis defœdet. (b) *Non enim ſeducit ille, vel trahit aliquem, niſi quem invenerit ex aliqua parte jam ſimilem ſibi: invenit enim eum aliquid cupientem, & cupiditas aperit januam intranti ſuggeſtioni diaboli, vel invenit eum aliquid timentem, & monet, ut fugiat, quod illum invenit timere. Et per has duas portas cupiditatis & timoris intrat: claude illas, & imple illud Apoſtoli: Nolite locum diabolo.* Et verò anima, ne infuſio-

(a) *Biblioth: PP. tom. 3. c. 44, & 47, de Orat:*
(b) *Aug ſer. 20, de div.* (?) *ſ.* nibus

nibus ſatanæ aditum præbeat, id per cuſtodiam affectuum, & cogitationum aſſequaquatur, è quibus ſive mali, ſive boni omnis origo dimanat; (a) *Omnis gloria ejus filiæ Regis ab intùs*, id eſt, *à cogitationibus*, D. Hieronymo interprete: cogitationum autem, affectuúmque diſcretionē oratione mentali obtineri, indubitatum eſt: igitur in promptu eſt, infallibilem puritatis obtinendæ, conſervandæque regulam ſic ab uſu ſacræ Meditationis procedere, ut priùs nobis imponere immundus ſatan nequaquam poſſit, donec ab exercitio meditationis nos abſtrahat. A cujus neglectu principium Apoſtaſiæ ſumpſerunt deſertores Angeli, eámq; continuarunt incolæ non ſolùm Paradiſi voluptatis, ſed etiam religionis: à qua, quotquot defecerunt Judæ poſteri, ex meditationis neglectu ad vomitum, & volutabrum defecerunt; canibus, ſuibúſque lutulentiores, totúſque adeò mundus in maligno, imò totus infernus non alijs repletus eſt, quàm erronibus, & ignorātibus, imprudentibus, & impudentibus, temerarijs, & inſenſatis, verbo, deſertoribus (ita ſuadente ſatana) meditationis: præceps quippe temeritas (QVI LEGIT, INTELLIGAT) abduxit mentem, ne circa ſuggeſta mala adhiberent ſeriam conſiderationem; inconſideratio fecit, ut invaleſceret

(a) *Pſal* 44. delecta-

delectatio, quam cùm ratio prohiberet, oppressit hanc malæ voluntatis sub apparente bono consensus; quem cùm accusaret conscientia, & status, Deúmque offensum minaretur, contempsit hanç, & illum impudentia. Omne igitur malũ ex appetitione boni falsi, & ignoratione veri boni, hæc verò ex inconsideratione, hæc denique ex oratione mentali neglecta originem ducit. Vnde cœlum spoliatur habitatoribus, terra inundat scelere, infernus repletur damnatis. (a) *Adam non orat in horto, & preponit sensualitatem præcepto*, notat Rupertus Abbas; & Origenes de Jobo ait: *Quem cùm prostratum videret diabolus, gavisus est: cùm autem orantem atque adorantem audivit, obstupuit atque expavit.* Adeò verum illud D Augustini: (b) *Rectè novit vivere, qui rectè novit orare.* Equidem in confesso est, tutiora salutis consectantem professioni suæ satisfacere non posse, nisi peccata deviret, vitiorum radices evellat, malis cogitationibus aditum præcludat, affectus ordinet, judiciũ, & propriam voluntatem abneget, Christo Domino mentem subijciat, sensus utrósque colligat, tentationes superet, animum ad bonum roboret, rectificet intentionem, opera expoliat, perficiat virtutes, adversa libenter sustineat, in

(a) *Lib. 3. in Genes.* (b) *Hom. 4. ex 50.*

pace, conſcientiæque tranquillitate vivat, Dei ſanctitatem imitetur, proximos ad omnem profectum juvare curet, cum devotione, diſcretionéque ſpirituum operetur omnia: (a) *cui enim præſto non ſunt hæc, cæcus eſt, & manu tentans.* Atqui hæc ipſa ſine oratione mentali nemo habere poteſt: cùm hactenus enumeratæ actiones ſint mentalis orationis effectus: oratio enim mentalis in *cogitationem, meditationèm, contemplationémque* dividitur. Sed *cogitatio* eſt improviſa ac momentanea Dei, aut rerum ad eum pertinentium conſideratio, ad bonum affectum excitandum ordinata: cujus fructus ſunt, malis cogitationibus aditum præcludere, plurima peccata vitare, Chriſto Domino mentem ſubijcere, animum ad bonum roborare, ad meditationem præparare. Atqui *meditatio* eſt attenta, ac ſolicita mentis conſideratio, cunctanter procedens, & rei cujuſque naturam, proprietates, & actiones, utiliter inquirens, ut cultum Deo exhibeat, affectus moveat, orationes puras, ferventéſque depromat, & vitæ noſtræ emendationem, ac ſalubrem mutationem adferat: cujus fructus ſunt Veritatum æternarum agnitio, odium vitiorum, regni virtutum amor, vitæ reformatio, devotio, & diſcretio, juxta illud D.

(a) 1. *Petr.* 2.

Bernardi:

Bernardi: (*b*) *Meditatione pericula agnoscimus, oratione evadimus.* Atqui *contemplatio* est perspicax intuitus DEI, rerúmque cœlestium, veritatem sine discursu simpliciter inspiciens, beneficio Sapientiæ, Spiritûs sancti dono, & ex amore procedens, atque in amorem desinens, cujus fructus sunt duodecim actiones, paulò antè enumeratæ. Unde deinceps evincitur (verbis utor D. Chrysostomi, (*a*) quibus à fortiori pro meditationis studio concluditur.) *Quisquis non orat Deum, nec divino colloquio cupit assiduè frui, is mortuus est, & vitâ carens, expérsque sanæ mentis: nam hoc ipsum evidentissimum signum est amentiæ, non intelligere magnitudinem hujus honoris, nec amare deprecandi studium, nec hoc habere persuasum, quòd animæ mors sit, non provolvi ad DEI genua.*

Sapientissimè igitur hoc commentandi exercitio Christus cum Discipulis noctes insomnes in deserto & montibus duxit, & B. Virgo MARIA apud Beatum Lucam in corde suo conferebat, quæ à Christo, vel de Christo dicta audierat. Hoc S. Joannes Baptista omne vitæ tempus in eremo, ac post cum innumeri Anachoretæ sine fastidio traduxerunt: hoc deniq; usi sunt Sancti omnes,

(b) *Sermon. de S. Andrea.*

(a) *Lib. 1. de orando Deo.*

& quot-

& quotquot salutis suæ fuerunt amantiores.

Duplicem hîc suboriri video difficultatem, alteram ex potentia applicante, alteram ex applicata: illa est voluntas, hæc est memoria, intellectus, imaginatio, sensusque reliqui cum toto corpore, præsertim non bene constituto, quæ omnia totâ mole, contra meditationem nituntur: quòd intellectus sensibilibus, naturalibusque & claris veritatibus assuetus, fidei veritatibus, utpote spiritualibus, abstractis & obscuris non afficiatur, multóque minùs phantasia, & omnium minimè sensus reliqui, affectusque inferiores: à quibus cum moveatur imaginatio, & ab ea intellectus, & deinceps voluntas, hinc illa à meditando alienatio. Cui malo à peritis meditandi modus hic præscribitur.

§. 2. *De modo meditandi, ac præparatione triplici.*

MEntalis Oratio, qua parte donum DEI est, cor ab omni alieno affectu vacuum requirit; qua parte verò arduum & difficile negotium est, & à dæmone infestari solitum, totum conatum, virésque omnes postulat, Itaque præmittenda erit triplex præparatio.

Remota in conservatione vitæ immaculatæ, & ab omni vilitate depuratæ, qualem habere nitimur acturi cum Regibus.

Propin-

Propinqua delectu materiæ, ad purgativam, vel illuminativam, vel unitivam ſpectantis, prout quis opus habuerit: vel ex lectione ſacræ Scripturæ, inhærendo ſenſui literali, morali, allegorico ad Chriſtum & Eccleſiam ſpectante, anagogico, cœlum & cœleſtia reſpiciente: vel inhærendo vitæ Chriſti, Sanctorumque, aliquam inde virtutem eliciendo, inciramenta pro ea quærendo, cogitata in ſummam colligendo, affectus meditationi aptos, ſive lectione piâ, ſive orationibus jaculatorijs comparando, inſequentem diem huic, illive virtuti decernendo: cujus præparationis omiſſio ob quaſcunque occupationes à malo eſt, ſub ſpecie boni fallente, dum bonum præparationis minori bono occupationis poſthabere ſuadet: præterquam, quòd propriam confidentiam arguat præparationis neglectus omnis, & vitiatam plerumque intentionem ex amore inordinato occupationis impertinentis.

Præparatio proxima eſt collectio ſuimet immediatè ante meditationem. neceſſaria etiam exercitatis in oratione, adeò, ut præſtet tantillum ſpatij de meditatione detrahere, vel quaſi meditationi computare, datum ad illam collectionẽ ſui, ne unquam repente irrumpatur in meditationem, ne vel latiùs, vel incertùm, vel interruptè vagetur

coram

coram Deo mens, néve accedat quiſquam ut orandus, ſed ut oraturus humiliter, cupidè, reverenter, ut Chriſtus Deum oravit in horto. Reverentiam excitat agnitio magnitudinis Dei, & noſtræ exiguitatis, quæ illi collata minor eſt infinities, quàm ſtella reſpectu firmamenti, gutta reſpectu maris, atomus reſpectu univerſi orbis. Auget reverentiam præſentia Dei, quæ optimè fit per actum fidei: Ipſa verò reverentia, timore & amore Dei ſociata, excitat ad orationem internam & externam Dei. Itaque formatâ per fidem præſentiâ Dei, adorabo humillimè Sanctiſſimam Trinitatem ad eum modum, quo Regem adituri ter geniculantur. Orabo Patrem æternum, ut me oraturum audiat, & adjuvet; Filium, ut me doceat orare; Spiritum ſanctum, ut oret in me neſciente orare, ſicut oportet, & clamet mecum, & pro me: Abba, Pater. Dicam potentijs meis cum Davide: Venite, adoremus, & procidamus ante Deum. Sequitur Oratio prę paratoria, quæ ſemper eadem manet, quâ petimus à Domino gratiam, ut vires atque operationes noſtræ, omnes ſincerè ad ejus gloriam & cultum tendant. Unde tria orationis arcentur impedimenta: Indignitas orantis, minùs recta intentio, infirmitas, & ignorantia,

§. 3. *De triplici præludio.*

AD minuendam difficultatem cum DEO, qui Spiritus est, agendi de rebus spiritûs, præmittuntur præludia, quæ pro diversitate rerum sunt diversa. Primum præludiũ est historiæ, de qua meditaturus sum, repræsentatio, per unum Pater, & Ave.

Secundum præludium est loci constitutio imaginaria, ubi historia contigit: quod si materia non sit historica, fingendus est breviter locus, vel aliquid ex remeditãda, quod sub sensum cadit, unde imaginatio suaviter alligata evagari non sinatur: & cùm per eam affectus sensitivi excitentur, nascetur hinc sensibilis devotio.

Præludium tertium est petitio luminis ad agnoscendum, quod consideratè proposui, & gratiæ ad obtinendum, quod bonum intellexero, vel effugiendum malum.

§. 4. *De tribus, quæ ad ipsam meditationem requiruntur.*

CVm meditatio sit rerum Fidei attenta & humilis investigatio, ut ejus beneficio moveamur ad fugam malorum, prosecutionem bonorum, debet abesse curiositas, suavitatum cupiditas, ostentationis vanitas, & mera, quâ tempus insumatur, consuetudo: adesse verò debet voluntas Deum colendi,

cor emundandi, auxilia contra hostilitates pro laboribus, & doloribus sufferendis è cœlo impetrandi, Deóque nos conformandi & uniendi, & denique agnoscendi, quid vitandum, quídve præstandum, credendum, sperandum, & amandum sit: ideo in meditatione requiruntur tria. 1. Veritatis expositio, ejus finis, & probatio. 2. Media ad eam obtinendam. 3. Praxis utendi mediis. Ad quæ obtinenda dividitur Meditatio in puncta, & colloquia.

§. 5. *De Punctis in meditatione.*

PUnctum quodvis tria habet. 1. Intelligere veritatem propositam, & ratione solida intellectu convicto voluntatem ad eam amplectendam movere, mediáque inquirere, ad obtinendum finem per eam veritatem intentum. Veritates sunt eæ cognitiones, quibus notitiam Dei, & nostri, rerum verò cæterarum propter eandem Dei & nostri notitiam comparamus; quæ semper erunt praxi servientes: Nam ideo Deum agnoscimus, ut ex ejus notitia ad ejus amorem, timorem, obedientiam moveamur: Nos verò ideo cognoscimus, ut ex perceptione vilitatis, & nihili nostri humiliemur, & propter dona Dei in nobis, eorum largitori ad grauias referendas excitemur. 2. Exami-

nare

nare ſe, quomodo agnitam veritatem exercuerit, & quomodo eam poſthac exercere poſſit. 3. Propoſitum facere, eam deinceps exercendi. Seu breviùs, in quovis puncto meditationis memoria per primam mentis operationem apprehendit hiſtoriam, vel Evangelicam veritatem. Deinde per ſecundam mentis operationem judicat hanc eſſe veritatem de Fide divina, unde intellectus per diſcurſum deducit concluſiones ſupernaturales practicas, voluntatique proponis amplectendas.

§. 6. *Quomodo quis hiſtoriam meditetur.*

ET hoc eſt illud, quod dicitur in meditatione hiſtoriæ, ut conſiderata perſona, ejus nobilitate, educatione, ætate, forma, &c. Verbis, vel ſilentio, &c. Actionibus, actionis natura, modo, circumſtantijs, &c. Fineſe ſuperandi, virtutem accipiendi, proximo prælucendi, Dei honorem promovendi, ſatisfaciendi, DEI gratiam impetrandi, &c. Affectibus, cõſolatione, vel deſolatione, &c. Effectibus bonis ſibi, & alijs, adjunctiſque præterea reflexionibus circa hiſtoriam earum rerum, quæ probabiliter accidere poterant; tandem deveniat ad materiam non hiſtoricam, qualis eſt virtus ex hiſtoria deduct

ducta, cujus considerata honestate, communi & propria, utilitate in anima & corpore, facilitate, propter auxilia è cœlo, & exempla, necessitate inevitabili, amorisque impedimentis; ad extremum (quòd omnis de virtute intellectio ad agendum referatur) judicet practicè, quàm sibi ea virtus conveniat, quantùm absit ab ejus perfectione, quàm conniti debeat ad eam obtinendam, comparando personas personis: verba verbis, opera operibus, finem fini, affectus affectibus, effectus effectibus, ut graviora, duriora perferat nullâ suâ culpâ, sponte, ad exemplum mihi, ad gloriam Dei. Signum, efficaciter hæc voluntati proposita fuisse, est: si ipsa valde desideret, si indigentiam, & impotentiam suam advertat, si in Deo confidens petat, & instet pro eadem virtute obtinenda, luvabitur confidentia duobus: beneficiorum commemoratione, & puritate animæ, labis non conscia, unicámque Dei gloriam expetentis.

§. 7. *Quomodo excitandi affectus. augendi eos modi septem.*

SEquitur affectus ex permota voluntate, & ex affectu interno colloquium optimum. Affectus excitantur à suis objectis. Amor ex agnitione boni: Desiderium ex absentia

ſentia boni: Spes ex promiſſo bono: Audacia ex neceſſitate urgente: Gaudium ex præſentia boni: Ira in bonum impedientem: Timor boni perdendi: Odium contra officientem bono: Fuga ſimiliter.

Affectus augentur. 1. Per propoſitiones conditionatas, quid Chriſtus, vel Sancti facerent, ſi in ſtatu meo eſſent: Quid ego, ſi perſonam eorum ſubirem, ratiocinando, urgendóque, quantò magis me id nunc deceat.

2. Amando id, circa quod meditor: amor enim ſemper novos affectus invenit, quia eſt fons affectuum, reſtituitque ad eum modum orantem, quo funambuli in funiculo tenui quantumcunque titubantes ad rectitudinem ſe reducunt. Et occurrentibus quibuſvis diſtrahentibus, leonibus, bobus, lupis & agnis, parvulus amor Dei minabit eos.

3. Augentur affectus ex majori agnitione virtutis, eiuſque pulchritudine, neceſſitate, utilitate in hac, altera vita, delectatione, honore coram Deo & Angelis, & mundo, diſplicentia coram Dæmone, eiúſque aſſeclis, ex penetratione conſiliorum, exemplique Chriſti, ac Sanctorum. Similiter augentur affectus odij contra vitium ex agnita ejus turpitudine, tametſi non eſſet vetitum, ex ejus fugiendi neceſſitate, ex utilitate perẽni, amaritu-

amaritudine verò etiam in hac vita, nisi fugiatur, ex dedecore coram cœlo & terra, ex displicentia, & odio, quo feruntur in vitia Sancti, & Angeli, & Deus; ex voluptate, quam dæmon inde habet, & damnati nobis invidentes, ex consilio exemplóque Christi & Sanctorum.

4. Augentur per viam. 1. purgatiuam, ad quam spectat odium dissonans malo, & elicitur corde, ore, opere, de omni actu mali, ejusque causa, dispositione proxima, propinqua, & remota, crescentibus odijs super omnia mala fortunæ, corporis, animi, vitæ, temporalia, æterna, cum odijs Sanctorum Viatorum, Comprehensorum, Angelorum, Beatissimæ Virginis, Domini JESV, & DEI. Et quia odium in aversione situm est, qui serió odit malum culpæ, in plura abibit suspiria, quàm Mater Augustini, Manasses, Petrus, Magdalena, &c. Odium sequitur fuga discessus a malo: Solicitudo, quæ cogitat id malum declinare: Angor, qui premit: Timor, qui metuit: Terror, qui concutit: Fortitudo, quæ instat: Pavor, qui mentem loco movet: Dolor, qui cruciat: Tristitia, quæ est de malo præsente: Spes, motus in bonum arduum comparabile: Audacia in malum arduum: ingens Desiderium mortificandi, radices vitij, & resecandi. 2. Per viam illuminativam

nativam augentur affectus amoris erga virtutem, omnémque actum virtuosum, & causam, & disposiciones proximas, propinquas, remotas, super omnia bona fortunæ, corporis, animi, vitæ, tẽporalia, & æterna. amoribus Sanctorum, &c. Huc spectant desiderium, spes, gaudium, sancta quædam tristitia, quòd Christum, non sicut oportet, imiter, &c. 3. Per viam unitivam augentur affectus amoris de Deo, ejusque attributis vehemẽti desiderio, ut Deus agnoscatur ampliùs, & ametur ubique amore complacentiæ, benevolentiæ, obedientiæ, corde, mente, animâ, viribus, virtute, ex toto. Hinc fervor, languor, suspiria ardentia, importunitas, gaudium, liquefactio, unio, zelus, extasis, quæ est positio volũtatis, & intellectûs extra suam ordinationem; raptus, qui superaddit violentiam, amor, & gaudium de Christo Domino, bonísque ejus, & quæ in nos redundant, ferventissima ejus imitandi appetitio, zelique úique affectus bene multi in meditationibus, 165. 166. 167. & 348. usque ad 356. & 420.

Augentur affectus 5. si ordine alphabeti teneantur memoriâ, verbi causâ affect' Æstimationis, Affirmationis, Admirationis de divinis perfectionibus, proprijs imperfectionibus, pulchritudine virtutis, turpitudine vitij,

vitij, magnitudine præmiorum, gravitate pœnarum, æternitate utriusque, per actus Fidei ad imitationem Psalmi 135. Confitemini Domino, quoniam bonus: quoniam in æternum misericordia ejus. Benedictionis cum tribus pueris in fornace Babylonica. Communicationis secum, cum Deo, Sanctis, quidnam agendum, per modum dialogismi. Confessionis reatûs proprij. Confortationis ad fervorem, ad agenda & perpetienda ardua. Detestationis lapsûs, & causarum ejus. Dubitationis de evadendis ijs, obtinendis contrarijs. Exhortationis sui ipsius ad strenuè agendum. Fiduciæ in Deo propter bonitatem, promissa, Filij Dei merita. Gratitudinis triplicis, agnitione beneficij, gratiarũ actione, compensatione: Odiique ingratitudinis, quæ nec compensat, nec gratias agit, nec agnoscit beneficium. Humiliationis sui, quàm nihil possit, quàm nihil sit, quàm malus sit, & quàm hoc nesciat. Invitationis Dei, Angelorum, & Sanctorum, ne sui obliviscantur. Laudationis, nominando Dei attributa, & Sanctorum acta, & Passionem. Minitationis sibi ipsi à Deo, à se, ab Angelo. Narrationis, quæ pro Deo fecerit, tulerit, voluerit. Negationis virium propriarum, meriti sui, vel reatûs sui tanti. Oblationis sui totius; Obsecrationis, instando per immensum

menſum amorem DEI, &c. Petitionis, ut exaudiat, ut ſuccurrat, ut illuminet, &c. Propoſiti in futurum. Provocationis diaboli, mundi, per conditionatas propoſitiones. Proſopopœjæ reprehendentis, adhortantis, promittentis Dei, vel alicujus Sancti, dolentis meam ſocordiam, vel diaboli exultantis, aut exulcerati, vel inducendo virtutes loquentes, exemplo D. Auguſtini. Quærelæ Dei, vel apud Deum. Reprehenſionis ſuimet, vel Satanæ. Solicitationis, inſtando apud Deum, ut feſtinet. Taxationis, ſtatuendo in ſe pœnam, niſi deinceps caverit. Victoriæ ſui hodie, in hac re, toties. Zeli, pro gloria Dei, ſalute proximi, omnia exemplo Chriſti, Sanctorúmque.

Augentur affectus 6. Si per totum Roſarium unius virtutis actus diverſi eliciantur. Eſt hic modus admodum efficax ad virtutem aliquam ſolidè, atque integrè animæ inſculpendam. Si verbi causâ in prima decade vitia virtuti illi oppoſita deteſter, in ſecunda actus illius virtutis eliciam, in tertia actus heroicos ejuſdem virtutis, &c.

Augentur affectus 7. Si manente eodem formali objecto virtutis mutetur ejus materiale, ut, placet abſtinentia in cibo, placet in potu, placet in ſomno, &c.

§. 8. *De colloquijs, quomodo fiant, & augeantur.*

SEquuntur colloquia. Habet colloquium tria 1. Gratiarum actionem, vel pro lumine, vel pro Dei circa me patientia, quo modo gratias agebant Sancti, præsertim Christus Dominus 2. habet oblationem propositi facti, cum cineribus Sanctorum, incenso Angelorum, meritis Christi 3. habet petitionem gratiæ. Argumenta petitionis sunt: 1 Propria miseria. 2 Humilis commemoratio obsequiorum DEO præstitorum. 3. Intercessio Sanctorum. 4 Merita Christi, in quo summè sibi complacet Deus Pater, éstque ipsi gratus, & acceptus infinitè cujus actiones valent apud Deum infinitè, quia est Persona infinite digna, per quam habemus satisfactionem sine fine 5. Deus ipse propter gloriam sui nominis; debent autem rogari ætetna pro ipso homine petente in Fide, Spe, Charitate, perseveranter, & piè. Hinc causæ non impetratæ petitionis sunt, vel quia peccatores in flagitijs hæremus, vel quia salutaria non petimus, vel non ferventer, non constanter, non bonâ intentione, sed imperiose, superbè, sed sine resignatione, sine misericordia erga supplices nostros postulamus; quibus abtentibus, si à Domino non audimur ad votum, exaudimur

dimur ad meritum, ſi non impetramus ad voluntatem, certè obtinemus ad ſalutem.

Colloquia fiunt ad Sanctos, Conjugatos, Viduas, Virgines, Confeſſores, Martyres, Apoſtolos, qui rogandi ſunt per beneficia à Deo accepta, quæ referuntur Med: 47. Ad Angelos perfectos in exequendo: Archangelos perfectos in præſcribendis medijs: Principatus perfectos in gubernando: Poteſtates perfectos in ſpirituali fortitudine: Virtutes, perfectos in miraculis: Dominationes, perfectos in electione ſummi boni: Thronos perfectè addictos voluntati DEI: Cherubim, perfectos in claritate & notitia divinorum myſteriorum: Seraphin, perfectos in charitate, & ardenti amore Dei, amicitiáque plenos, qui rogandi ſunt per beneficia à Deo accepta, quæ referuntur Medit: 44.

Ad Beatiſſimam Virginem, quæ roganda eſt per beneficia à Deo accepta, quæ referuntur Medit. 339. per Virtutes, &c.

Ad Chriſtum Dominum fontem luminum, & gratiæ, defenſorem, promotorem, ſpectatorem, Doctorem Virtutis, cauſam ejus efficientem, meritoriam, exemplarem, finalem, qui ſeipſum propoſuit mercedem magnam nimis, qui rogandus eſt per beneficia ſpecialia à Deo accepta, & referuntur Medit. 158. Per prodigia in Incarnatione, &c.

Proloquium ad Lectorem.

In Venerabili, &c. Per virtutes Christi, abstinentiam, beatitudines, beneficentiam, benignitatem, charitatem in Deum, & homines, Castitatem, Circumspectionem, Clementiam, Constantiam, Contemptum sæculi, Discretionem perfectiora eligendo, Docilitatem, Fiduciam, Fortitudinem, Fructus Spiritûs sancti, & Dona, Gratitudinem, Humilitatem, Justitiam, Liberalitatem, Longanimitatem, Maceratione[m], Magnanimitatem, Mansuetudinem, Misericordiam, Modestiam, Mortificationem, Obedientiam, Observantiam, Pacem, Patientiam, Paupertatem, Pœnitentiam, Perseverantiam, Prudentiam, Pudicitiam, Puritatem cordis, Religionem, Spem, Severitatem, Simplicitatem, Sobrietatem, Solicitudinem, Studiositatem, [illegible]urnitatem, Temperantiam, Tim[illegible]omini, Veracitatem, Virginitatem, Z[illegible]m, ex quibus virtutibus scala Jacob ueri posset ad Deum,

Augentur colloquia ad Deum ipsum omnis boni originem, cujus ego sum infinitus debitor, ejus infinitis attributis præsentabo abyssos nihili mei, ac miseriarum. Attributa Dei in ordinem Alphabeti ita redacta sunt.

Est Deus à se, Adjutor, Affabilis, Altissimus, Amabilis, Amãs omne bonum; Amor, Artifex omnium, Æternus.

Beatus, Beneficus, Bene omnia facit, Bes dignus, Bonus.

Clemens, Conservator, Consiliarius, Consolator, Cõtentus modico, Creator, Custos.

Deus Pater, dat quantum quisque capax est, Desiderabilis, Dives, Dominus, Donum, Dulcis.

Excelsus, Excellentissimus. [titudo.

Deus Filius, Fidelis, Firmamentum, For-

Gloria nostra, Glorificator, Gubernator.

Ineffabilis, Incomparabilis, Incomprehensibilis, Infinitus, Immensus, Immortalis, Invisibilis, Judex, Justificans, Justus.

Legislator, Liberalis, Longanimis, Loquens justitiam, Lux sine caligine.

Magnificus, Merces, Misericors.

Nobilissimus.

Odiens omne malum, Omnipotens.

Pater simpliciter, Pater noster, Pater futuri sæculi, Patiens, Pax nostra, Pulcher, Perfectissimus, Providẽtissimus, Protector, Pius, Prædestinator, Perseverantiæ dator, Puniens semel tantùm, nec unum propter alium.

Redemptor, Rectus, Refugium nostrum, Revelans profunda.

Deus Spiritus sanctus, Salus, Sanctus, Sapiens, Spiritus, Simplicissimus, Spes nostra, Suavis, Susceptor, Suscitator, scit quantum ab unoquoque petat.

SS. TRINITAS unus DEVS, Terribilis. Verbum, Verax, Verus, Videt nō oculum, & perſonam, ſed cor; Vita, Vnus, Vocans, Ultor, Ultimus finis omnium.

Zelans. His attributis propriæ miſeriæ abyſſi per antitheſim ſubijci poſſunt, ut Adjutori egeſtas mea, Affabili mea protervia. Altiſſimo demiſſio mea ſubſternitur, &c.

Colloquium ultimum ad perſonas SS. TRINITATIS, quibus denuo adoratis, actiſq; gratijs pro audientia, luminibus, &c. Petam humillimè à Patre, fōte omnis boni, ut memoriam meam impleat donis datis, addito Pater, & Ave. Ad Verbum, ut intellectum meum lumine veritatis, inſpirationibuſque ſuis illuſtret, addito: Anima Chriſti, &c. Ad Spiritum ſanctum, ut voluntatem meam ad ſe flectat, & inflammet, & ſtabiliat in amore ſuo, addito: Veni ſancte Spiritus, &c. denique ad B. Virginem, ut ipſa ſuppleat defectus meos, addito: Sub tuum præſidium, &c. vel: Defende quæſumus, &c.

Summopere in eliciendis affectibus notandum eſt, ut nullo modo violenter, ſed ſuaviter, plenâ tamen voluntate, licet inſenſibiliter, eliciantur; ut ſolet amicus loqui cum amico præſertim dilecto, ubi occupantur omnes potentiæ, ſenſuſque interni, nec fatigantur.

§. 9. De

§. 9. *De repetitione triplici, & quadruplici sensuum applicatione.*

REpetitio ejusdem meditationis utilissima, quò Veritas magis penetretur, & intellectu ante persuaso affectus vehementior suboriatur. Fit repetitio vel inhæsione illi parti, ubi major illustratio fuit, vel ubi aridiratem experti sumus, vel per applicationem sensuum.

Est applicatio sensuum actuosa mysteriorum contemplatio sine necessario discursu, admisso tamen, si occurrat. Præmittitur præparatio, ut dictum est ante, subsequitur ipsa sensuum exercitatio, modus eos exercendi est proponere sibi eorum objecta.

Oculus spectat, colorem, lucem, figuram, quantitatem, numerum, motum, quietem, distantiam, situm, qualitatem.

Aures percipiunt vocem, suspiria, gemitus, risum, strepitum, sonum, numerum, motum, quietem, facundáque silentia.

Gustus dijudicat cibos, potum, saporem, numerum, varietatem.

Odoratus versatur circa odores florum, unguentorum, & è contrario.

Tactus attendit ad qualitatem, frigus, calorem, succum, durum, ad pondus, ad figuram, ad quantitatem, distantiam, situm, numerum, motum, quietem.

Hinc uberrima ſumitur ex ſacris hiſtorijs ad meditandum materia, propoſitis etiam ijs, quæ probabiliter accidere poterant, Colloquijs de more ſequentibus.

Secundus modus exercendi ſenſus eſt per objecta metaphorica, & ſpiritualia: ut videre Chriſti loquentis verba inſtar lucidi radij: audire vocis ſuavitatem: olfacere fructum eorũ: guſtare dulcedinẽ verborum corda ſatiantium: cõtingere verborũ calorem pectora inflammantiũ Ex adverſo videre verbi vitioſi monſtroſam formam, audire ejus diſſonãtiam, ſentire fœtorem, guſtare amaritiem, tãgere peſtilentiã, & quæ probabiliter concipi poſſunt, imaginatione cõplecti, ad magis inclinandam, vel avertendam voluntatẽ.

Tertius modus exercendi ſenſus eſt, quando ſenſibus reſpondent virtutes, ut viſui Fides, auditui Obedientia, odoratui Spes, guſtui Devotio, & ſapor rerum Dei, tactui reſpondet Charitas, quâ velut duabus ulnis Deus, & proximus ſtringitur, fitque conjunctio ſpiritûs mei, cum ſpiritu Dei.

Quartus modus exercendi ſenſus eſt extraordinarius, & à Deo infuſus, nec intelligitur, niſi per cognitionem experimentalem, unde ab inexperto concipi non poteſt; ſicut dulcedo mellis nullis verbis, ſed tantùm delibatione agnoſcitur. Hic ſenſus inter-

nus

nus à Deo communicatur 1 Spirituali visione, sive aspectu, ut Moyses vidit invisibilem. 2. Spirituali auditu, sic Sponsa loquente Sponso liquefiebat: quanquam plus habeat claritatis visio, quàm auditio. 3. Spirituali odoratu, qui excitat in nobis concupiscentias internas. 4. Spirituali gustu, supra omne delectamentum lactis, mellis, favi, & mannæ. 5. Spirituali tactu, & unione spiritûs nostri, cum Spiritu Dei. Superat hic sensus reliquos omnes: sed quia terrena habitatio callum nobis obduxit, non facilè dici potest, nec sentiri. Qua de re Pater Ceparius Librum sapientiâ plenum edidit.

§. 10. *De reflexione à meditatione faciendâ.*

SEquitur reflexio, quam vaferrimus dæmon semper impedit, metuens, ne vel fraudum ejus vestigia reflexione, & examine dignoscantur: vel ut gratiæ Dei, ac lumina oblivione præfocata extinguantur. (a) Pro discernendis autem luminibus veris ab illusionibus, advertit nonnemo, omnem illusionem voluntatis aliquid inordinatè aversantis, vel prosequentis, supponere errorem saltem practicum in intellectu: ad quos errores discernendos attendendum est ad bonum, qualenam sit: aliud enim est bonum

(a) *Platonov. Gaudier, de 4. instrum. perfect.*

Dei extrinsecum, seu gloria Dei, aliud meum gratiæ, & gloriæ, aliud indifferens, quod naturæ placet. Ita malum triplex est, vel contra Dei gloriam, vel malum culpæ, vel indifferens aliquod mihi doloroſum. Hinc accidit, ut sæpe bonum gloriæ Dei conjunctum sit cum malo indifferente, mihi doloroso: & malum Dei conjunctum cum bono indifferente mihi delectabili, quod sibi me fortius attrahat, quàm avertat malum Dei. Itaque omnis illusio inde oritur, quòd vel intellectus voluntati non satis perspicaciter propoſat bonitatem rei, vel malitiam; vel quòd voluntas practicum pervertat judicium. Id, quod in genere quatuor modis evenit, vel ex parte causæ efficientis, dum putamus nos plus posse cum ordinario Dei auxilio, quàm possimus, adeóq; bona pleraque à nobis esse putamus, nósque nobis pæne sufficere, unde non ita à Deo pendemus. Vel illudimur ex parte causæ finalis, quando nos facimus finem bonorum nostrorum, & actionum, non autem Deum. Vel illudimur ex parte rei indifferentis, eidem non præmissâ discretione adhærendo. Vel denique ex parte ipsius electionis, quando utile, atque delectabile præponimus honesto, vel minùs honestum magis honesto præferimus, virtutum bonis interim velatis. In particulari, num à dæmone

illusus

illusus in meditatione fuerim ex reflexione agnoscam; si enim antemeditationem non cavi à culpa, torpore, laxitate, imò si nimiâ intensione verbi causâ studui, deceptus sum ex mente Divi Nili, & Basilij, quia obstaculum bono successui meditationis posui. Si in præparatione materiæ fui negligentior, vel ex confidentia propria, id erat occultæ superbiæ; vel ex alia occupatione, quod fuit erroris minus bonum proposuisse majori. Si in ipsa meditatione fuit negligentia in consideratione divinæ præsentiæ, sine qua inutilis solet esse meditatio, illusus sum. Si oblivio rerum propositarum contigit, ei medebor tripliciter; 1. res meditandas per sensibilia in posterum memorię proponam; deinde amabo intensè meditationis materiam; non potest memoriâ excidere, quod amatur. servabo denique additiones magni meditationis magistri, sancti Patris IGNATII. Si voluntas non fuit bene disposita, ex culpa etiam habituali, quæ gratiæ Dei officit, necessariæ orationi mentali; relinquit enim omnis culpa remorsum, reddit metuentem, minusque Deo confidentem; cui medebor magnâ puritate mentis. Quòd si voluntatẽ perturbârunt affectus, licet à culpa immunes, ut amor sui, horror difficultatum, quæ in oratione solent occurrere, & quarundam passionum

libertas nimia, qnæ arguunt voluntatem alienis affectibus plus nimio indulgentem, & proinde minùs addictam ad ea, quæ Dei sunt; vel cùm intimè in ea resideant affectus illi, semper parati sunt, ut cùm ad orandum applicare voluerit cæteras potentias, facto velut agmine irruant, & avertant: cui medebor passionum dominio. Quòd si voluntatem quævis anxia impedivit solicitudo, circa rem bonam, ut studia, si illa sit nimia, ei medebor absolutâ voluntatis mortificatione ad obtinendum animæ libertatem; ex nostra enim corruptione vix ullam rem attingere possumus, quin aliquis inordinatus in voluntate non sat mortificata relinquatur affectus. Quòd si voluntas ideo non plenè meditationem prosequitur, quia fructus ejus, qui occulti sunt, & spirituales, non experitur; ei medebor propositis, impetratione, satisfactione, meritóque majore propter humilitatem, patientiam, heroicam fortitudinem, amorémque Dei majorem, quas omnes virtutes meditas insensibiliter licet, exercet.

Manifestæ præterea illusiones in meditatione sunt inconstantia in mutatione materiæ, potissimùm à quærentibus devotionem sensibilem, quod est animi non satis virilis. Item Curiositas; non enim abundantia scientiæ, sed sensus, & gustus rerum interior

deside

deſiderium animæ explere ſolent. Superba ſui æſtimatio, quando lumina divina naturali diſcurſu exaggerantur, unde lubricus & præceps proprij judicij caſus. Indiſcretio, dum auertimur à virtute magis neceſſaria, & ad minus eo tempore neceſſariam convertimur; dum trahimur famâ, vel utili aliquo, aut delectabili potiùs, quàm virtuoſo. Nimia conſolationis ſenſibilis æſtimatio non directa ad ſubſtantialem, quæ in exercitio virtutum ſita eſt. Falſa conſolatio, quæ diſſolvit mentem, reſtinguit mortificationis, & humilitatis deſiderium, ſecuritatem nimiam parit, ſolicitudinem, inquietem affert. Temporis præciſio prætextu pietatis, utilitatíſque proximi; putantium intellectum diſcurſibus ſpeculativis implendum, cùm deberet practicis, cuivis facilibus: nam etiam ignaris noti ſunt aliquo modo mores ſui, veritatéſque Fidei, unde ad regulam quotidianas vitæ actiones formare queant. Ariditas, quæ adverſatur ſanctis affectibus volũtatis, unde difficulter eliciuntur actus virtutum: quæ ſi adverſatur conſolationi tantùm ſenſibili, bona erit; quòd ſi inferiorem partem contra pios excitet voluntatis motus, ita, ut ad memoriam crucis, virtutúmque ſolidarum animus horreat, reddaturque timidus, inconſtans, moroſus, lentus, diffidentiâ plenus,

atque

atque triſtitiâ in omnibus, quæ pertinent ad cultum Dei, & quadam deſperatione agatur, certiſſima erunt ſigna deſolationis diabolicæ. Igitur ejus cauſæ inquirendæ, quæ ſunt triplices.

§. II. *De cauſis deſolationis, & remediis.*

I. NEgligentia in cavendis culpis, earumque radicibus evellendis, atque affectibus cohibendis: & tollitur ſancto timore DEI, cordis, ſenſuumque cuſtodiâ: qui enim ſibi non eſt culpæ conſcius, neque in præmiſſa præparatione negligentiam admiſit, qui ſenſus in oratione cohibet, diſtractiones averſatur: qui tempus præſcriptum explet, ſitumque tenet decorum: qui in his ſex non delinquit, non eſt, cur ſe affligat, quantumcunque ſit ſine affectu.

Secunda deſolationis cauſa eſt, impugnatio dæmonis: Cui conſtanter reſiſtendum, qui non ſtetit in veritate conſtanter: conſtantiâ igitur ſuperabitur.

Tertia eſt permiſſio Dei, cui reſponderc oportet diſcretione, nihil ex paſſione agendo, vel omittendo, ſed totum ex ratione, & conſilio. Humilitate, quâ noſtram miſeriam agnoſcimus: nihil enim ita impedit DEI ſenſum, atque noſtri excuſatio Fortitudine, opponendo ſe deſolationi, ſtatuendóque nihil

nihil nos velle ſponte admittere Deo diſplicens. Oratione, quâ petimus, ut Deus nobis pacem largiatur, & turbatores orationis noſtræ comprimat. Fiducia in DEI auxilio. Agnitione, id nobis prodeſſe, quòd ſimus cõformiores Chriſto in cruce derelicto; quòd ita magis exerceatur virtus, amórque DEI: cur enim affligimur, niſi, quòd Deum laudare nequeamus? Cur volumus, niſi, quòd amemus? Liberalitatis divinæ provocatione, pœnitentijs corporalibus, &c. Aſpectu piæ imaginis, lectione ſacrâ, verbi gratiâ, ſoliloquiorum divi Auguſtini, Pſalmorum Davidis, &c. Ire ad templum fontem lucis. Parare ſe ad confitendum coram Deo Communicare ſpiritualiter, id, quod in dies, qui agit, vix unquam devotione carebit. Renovatione actuum Religionis. Oratione mentali. Propoſitâ paupertate ſuâ per vicos cœleſtes à Sanctis petere varias virtutes, atque ab Angelis. Totam Chriſti vitam in varias ſtationes dividere, ad unamquamque aliquid orare. Recurrere ad vulneta Domini JESV. Decernere, quibus virtutibus ſingulas diei actiones velim exornare. Mente ad mundi partes ſanctiores peregrinari. Pro diverſis hominum ſtatibus Dominum exorare. Denique in promptu habere ordinem multorum actuum, ut ante memini, virtutum:

tum: ſed ita, ut non impediatur Spiritus ſanctus operari volens. Nec omittendi triplices orandi modi. 1. Quo diſcurras circa Præcepta Dei, aut Eccleſiæ, circa ſeptem peccata mortalia, tres animæ potentias, & quinque corporis ſenſus, & hoc non tam ſpeculativè, quàm practicè: verbi causâ, in præceptis, præmiſſis præludijs, conſiderare mandatum ipſum in ſe, quàm ſit bonum, rationi conſonum, & ſanctum; quia voluntas Dei explicata per præceptum ſanctificatio noſtra: quàm utilis ejus obſervantia: Quomodo illud ſervaverim: ſi exactè, gratus ero Deo: ſin minùs, dolebo, & veniam petam, proponam ejus obſervantiam, petam ad hoc gratiam per colloquium ad DEVM: quo finito ad aliud præceptum tranſibo. Idem agam per peccata diſcurrens. 2. Excutiam ſingula, quàm ſint voluntati divinæ, doctrinæ, & exemplo Chriſti, obligationique meæ multiplici contraria, quàm turpia, quàm damnoſa, quàm juſtè prohibita, quantùm noceant, ſi tempeſtivè non fugiantur, quomodo illa hactenus fugerim, vel impoſterùm decreverim fugere. Quòd ſi de virtutibus conſiderationem inſtituam, incitamenta quæram ex voluntate Dei, doctrina Chriſti, & exemplo, obligatione meâ, pulchritudine virtutis etiam gentibus commendata,

mendata, & præmio ejuſdem etiam in hac vita. Cùm de potentijs animæ, & corporis ſenſibus agam, videbo 1. quàm nobiles, & utiles nobis ſint ſingulæ, memoria, intellectus, voluntas, &c. ad quem finem homini à Deo datæ: Quomodo ijs uſus ſit Chriſtus, B Virgo, ſanctique: Quomodo ego ijs uſus ſim, & poſthac uti velim. Quanti hoc orandi genus Chriſtiano homini faciendum ſit, ex eo collige, quòd S. Franciſcus Xaverius Indorum Apoſtolus, ſolitus referatur omnibus, quas tractabat, animabus, eundem modum vehementer commendare, imò & pœnitentiæ interdum loco injungere: ut manè & veſperè aliquod tempus huic exercitio impenderent,

Secundus orandi modus ex perpenſa ſingularum vocum orationis ſignificatione deſumitur, præmiſsâ oratione præparatoriâ, recitandóque orationem Dominicam, & meditationis figatur pes; verbi causâ in Pater noſter, quamdiu circa eam variæ ſignificationes, ſimilitudines, ſpirituales guſtus, & aliæ commotiones devotæ inciderint, ſic deinceps procedendo: quod & in alijs orationibus, titulíſque Dei, Chriſti, B. Virginis, & Sanctorum fieri poterit.

Tertius orandi modus, qui fit cum quadam vocum & temporis commenſuratione,

Digitized by Google

ſic exercetur. Præmiſsâ, ut antè, oratione præparatoriâ, in Pſalmorum, verbi gratiâ, lectione ſingulas voces per tantum temporis, quanto communiter una reſpiratio durare ſolet, conſiderando rem ſingulis vocibus ſignificatam, ut ita orem ſpiritu, orem & mente.

Juverit etiam uti modo examinis per quinque puncta circa virtutem aliquam ſe occupando: Gratias agere pro agnitione talis virtutis: Petere majus lumen ad eam cognoſcendam: Diſcutere ſe, num, ubi, quando, & quomodo eam exercuerit: Dolore de negligenti executione, propoſitôque facto, petere auxilia pro uſu ejus, formando colloquium ad DEVM, ad Chriſtum, ad Divam Virginem.

Ad extremum, quantacunque deſolatione afflictus, dicat: Ego non incepi hanc meditationem meam propter meum ſolatium, ſed ex mero DEI amore, quare eandem ex amore eodem perficiam.

Illuſiones poſt meditationem ſunt 1. neglectus reflexionis. 2. Effuſio mentis ad alia. 3. Animi dejectio ob ſucceſſum minùs bonum. 4. Defectus bonæ executionis. Ex adverſo ſignum Spiritûs boni erit, ſi notatis LVMINE, AFFECTV, & RESOLVTIONE reperero veritates æternas, notitiam Dei,

Dei, meique, ut bona Dei præponam meis, ut proprio me ſenſu exuam, virtutes Dei placito operer, ſi vergam ad munditiam cordis, concupiſcentias, & paſſiones cohibeam, tentationes vincam, opiniones, & errores vanorum hominum contemnam, deſpiciam terrena, deſiderem cœleſtia, imiter Chriſtum: nemo quippe meliùs egit Chriſto: Deo uniar, Zelo æſtuem, labores hilaris ſuſcipiam, continuem, doloréſque perpetiar pro vita æterna. Hiſce luminibus accedentes lachrymæ admitti poterunt, ſine illis ſuſpectæ ſint. Erunt autem eâdem die fine meditandi indicto, reſolutiones exercendæ, ad habitus vitiorum evellendos, virtutéſque acquirendas: Quidquid enim Spiritus Domini dictaverit, viſitatione, inſpiratione, inſtitutóque ſuo: ſive ordinariâ dictet facienda, ſive extraordinaria, obtemperandū ei eſt: quôd hac in re omnis perfectio orationis, & amicitiæ Dei ſita ſit, obedire Spiritui Dei præcipienti, conſulenti, inſpirantíque ſemper, quæ perfectiora ſunt, ut ipſe dixit, ſanctæ Virgini Gertrudi: Bonitas mihi ingenita eligit melius. Alioquin neglectus ejuſmodi inſpirationum eſt extinctio quædam damnoſa ſpiritûs, & juſta deſolationum, ariditatum, derelictionum divinarum cauſa. Quid enim DEVS riget

agrum

agrum cordis, pluviam ejus voluntariam non recipientem? Quorsum eum seminet, si fructificare nolit seminanti? Quare colet vineam, de fructu ejus non manducaturus, aut labruscas pro uvis ejus recepturus? Atqui, *ubi deficit gratia, deficit tu*, inquit D. Bernardus serm. 54. in Cantic.

§. 12. *Quid agendum, si quis impulsus senserit extraordinarios in meditatione.*

CIrca impulsus extraordinarios notandum, eos à Theophilo Bernardino ad tres classes reduci. Ad miracula, ad actiones ex occultis principijs procedentes, ut stultitiam simulare, actum Davidi: ad actus repentinos, ut sanctæ Apolloniæ in ignem insultus. In his discernendis, 1. audire ea nemo debet, qui certus non est ab ipso DEO se ad ea promoveri eo modo, quo permoti sunt Sancti, quibus inspirans Deus certos eos reddebat, quòd ipse esset, qui juberet. Deinde quinque regulas servandas: 1. Num respondeat sacræ Scripturæ, Ecclesiæ Præceptis, Consilijs, Intentionique Deo placendi. 2. An sit utilis illa inspiratio ad terrenorum contemptum, & amorem divinorum: dispensationes enim ad sensualitates plerumque suspectæ sunt. 3. An sit

inspi-

inſpiratio pacifica. 4. An humilitate inſtructa. 5. An recipiens ſit conſtans amicus Dei, convenientis ætatis, integri judicij, & an totum ſubmittat judicio ſuperioris: quod in hoc negotio uti utiliſſimo, ita & maximè expoſito illuſionibus, eſt ſemper conſulendum.

Cæterùm ordinarijs Dei recipiendis impulſibus materiam & occaſionem ſubminiſtrabunt 415. conſiderationes ſequentes, quas Domino Scripturas aperiente, qui mente verſare volet, tritam ille quidem inibit viam, qui ex ijs actus virtutum frequentare, vela dabit lætus: qui aſſumpſerit contemplandas, ſublime feretur: cujus denique animus ad Dei, proximique amorem perficiendum incaluerit, ignitus volabit ille fulminis ocyor alis: quid enim vetet amantem? itaque clavi orationis inſtructo, omnia ſponte ſua reſerabuntur ſequentia, utinam eo in omnibus ſcientiæ Sanctorum amatoribus conſequente fructu, quem Deus ipſe intendit: quo inſpirante, ut tam diverſis hominum ingenijs placeret (a) *Veritas ubique mater ſanctitatis*, utile cenſuit D. Auguſtin. (b) *ut ipſa perveniat ad alios ſic, ad alios autem ſic.*

(a) *D. Chryſoſt. in Pſ.* 118. (b) *L.* 1, *de Trin. c.* 3.

INDEX MEDITATIONUM.

1. De Circumcisione Domini.

De fine, mediis, & praxi Christianæ perfectionis. Fol. 1

2. De Octava S. Stephani.

Resistimus Spiritui Dei ex amore proprio. fol. 3

3. De Octava S. Joannis Evangelistæ.

Secreta praxis assecurandi salutem suam. 5

4. De Octava SS. Innocentium.

De felicitate renuntiantium sibi, sequentium Deum. 6

5. De Vigilia Epiphaniæ.

Indifferentia primus affectus rejecti amoris Proprij. 9

6. De Epiphania Domini.

De perfectione, eiusq; gradu triplici. 11

7. Dies 2. infra Oct: Epiphaniæ.

Esse possibilem perfectionem. 13

8. Dies 3. infra Oct: Epiphaniæ.

De puro DEI amore motivo ad perfectionem maximo. 14

9 Dies 4. infra Octavam Epiphaniæ.

De modo agnoscendi purum amorem Dei. 17

10 Dies 5 infra Octavam Epiphaniæ.

De septem excitatorijs ad perfectionem. 18

11 Dies 6. infra Octav: Epiphaniæ.

De triplici virtutum genere in Christo. 20

12. Dies 7. infra Octav: Epiph.

Vita

INDEX MEDIT.

Vita ſpiritualis teneat locum primum, naturalis ſecundum. 21

13. Dies 8. Epiph. Domini.

Noſtrâ culpâ à fine aberramus. 22

14. Dominica 1. Epiphaniæ.

Deus Incarnatus exemplum obedientiæ. 23

15. Feria 2. Domin. 1. Epiphan.

De obediendi neceſſitate 25

16. Feria 3. Domin. 1. Epiph.

In obediendo rationem ſpectans, & non auctoritatem, tollit è mundo obedientiam. 27

17 Feria 4. Dominicæ 1. Epiph.

Quid debeamus Præſidi? 28

18 Feria 5. Domin 1. Epiph.

Quid agendum, ſi erret Præſes? 29

19. Feria 6. Domin. 1. Epiph.

Quid agendum, ſi ſit malevolus Præſes? 32

20. Sabbato Domin. 1. Epiph.

Quid agendum, ſi tantùm ſe permiſſivè haberet? 34

21 Dominica 2. Epiphaniæ.

De Præceptis Chriſti audiendis, & perſolvendis 36

22. Feria 2. Domin. 2. Epiphaniæ.

De differentia Præceptorum Evangelij, à Lege veteri. 37

23 Feria 3. Domin 2. Epiph.

Ordinatur potentia concupiſcibilis. 39

24. Feria 4. Domin. 2. Epiph.

Ordina-

Ordinatur potentia iraſcibilis. 41

25. Feria 5. Domin. 2. Epiph.

Ordinatur potentia rationalis voluntatis circa gloriam. 42

26. Feria 6. Domin. 2. Epiph.

Ordinatur potentia rationalis intellectûs circa juramenta. 44

27. Sabbato Domin. 2. Epiphan.

Premia obſervantibus, pœna negligentibus Præcepta Domini. 45

28. Dominic. 3. Epiphan.

Quomodo ad SS. Euchariſtiam accedendum. 47

29. Feria 2. Domin 3. Epiph.

De cavendo errore in negotio ſalutis. 56

30. Feria 3. Domin. 3. Epiph.

In omnibus non meum commodum, ſed Dei beneplacitum quærendum. 51

31. Feria 4. Domin. 3. Epiph.

Quomodo via ad cœlum ſit arcta, & tamen lata. 54

32. Feria 5. Domin. 3. Epiph.

De præcepto gratiæ gratum faciente. 56

33. Feria 6. Domin. 3. Epiph.

De Præceptis Evangelij reſpectu proximi. 57

34. Sabbato Domin. 3. Epiph.

De Architecto ſapiente, & ſtulto. 59

35 Dominica 4. Epiphan.

Quæ tentationes impetant incipientes ſervire Deo, & quidem de ſegnitie. 61

36. Feria 2.

Digitized by Google

36. Feria 2. *De nimio fervore.* 62
37. Feria 3. *De memoria ſeculi, & antiquæ vitæ.* 63
38 Feria 4. *De perſeverandi deſperatione.* 65
39. Feria 5. *De deſiderio mutandi ſtatum.* 66
40. Feria 6. *De blaſphemis cogitationibus, & ſcrupulis.* 67
41. Sabbato. *B. Virgo Stellæ polaris.* 69
42. Dominica 5. Epiphaniæ.
Inevitabilis tentationum neceſſitas in via illuminativa. 70
43. Fer. 2 *De generalibus remedijs tẽtationũ.* 72
44 Fer. 3. *De Puſillanimitate.* 73
45. Fer. 4. *De nimio Zelo.* 74
46. Fer. 5. *Incuria inoperando.* 76
47. Fer. 6. *Adhæſio ad loca, & miniſteria, & appetitus honoris:* 77
48. Sabb. *B. Virgo Patrona tentatorum.* 79
49. Dominica 6 Epiphaniæ.
Acrimonia ſinapis perfectorum tentatio. 80.
50. Fer. 2. *De occulta ſuperbia,* 81
51. Fer. 3. *De temeritate judicandi, conatu ſupra vires, licentia inerepandi.* 82
52. Fer. 4. *De Immiſericordia.* 83
53. Fer 5. *De corporis ægritudinibus, & perſecutionibus.* 84
54. Fer. 6. *De deſolatione.* ibid.
55. Sabb. *Ope B. Virg. cælum ſubimus.* 86
56. Dominica Septuageſimæ.

Passio D. N. est vinea meditatione excolenda. 88
57. Feria 2. *Eucharistia Actio deifica pari quâdam devotionis mensurâ agenda.* 90
58. Feria 3. *D. IESVS ardentissimus salutis nostra amator.* 92
59. Fer. 4. *De Obedientia D. IESV.* 94
60. Fer. 5. *de triplici Baptismo Christi.* 96
61. Fer. 6. *Christus D. valedicit Matri sua.* 97
62. Sabb. *Septem Tortores Matris Dei.* 99

63. Dominica Sexagesimæ.

De missione Domini IESV. 101
64. Fer. 2. *De duobus comitibus D. IESV, dolore & amore.* 102
65. Fer. 3. *De Contentione exuendâ.* 104
66. Fer. 4. *Va, à quo exit cum donis suis Iesus.* 105
67. Fer. 5. *De Scandalo Apostolorum.* 107
68. Fer. 6. *De scandalo Petri.* 109
69. Sabb. *Septem gladij ignei Matris Dei.* 110

70. Dominica quinquagesimæ.

Suadetur Passionis D. accuratior meditatio. 112
71. Feria 2. *Christus denuo patitur.* 113
72. Fer. 3. *Christus denuo crucifigitur.* 115
73. Fer. 4. *Quæ oportuit Christum pati, ne pati detrectaremus.* 118
74. Fer. 5. *Spes Resurrectionis minuit sensum Passionis.* 119
75. Fer. 6. *Initia sint sine defectu ferventia.* 121
76. Sabb. *Septem dolores B. Virginis.* 122

77. Dominica 1. Quadragesimæ.

MEDITAT.

Tria mala mundi triplici modo ſuperanda. 124

78. Fer. 2. *Collaborandum D. IESV, ne iterum 7 tedia paſſionis ferat.* 126

79. Feria 3. *Septem interna contriſtationes Chriſti.* 128

80. Fer. 4. *Septem pavores Chriſti.* 131

81. Fer. 5. *Septem mœſtitiæ Chriſti.* 132

82. Fer. 6. *Septem avulſiones Chriſti.* 133

83. Sabb. *Septem lanceæ B. Virginis.* 134

84. Dominica 2. Quadrageſimæ.

Deus addens ſolatia, addit dolorem. 136

85. Fer. 2. *Chriſtus Dominus Exemplum Orationis.* 137

86. Fer. 3. *Reſignanda voluntas noſtra in voluntatem DEI.* 140

87. Fer. 4. *Vehemens affectus erga Chriſtum Dominum Calicem prome bibentem.* 142

88. Fer. 5 *Ille diligit proximũ, qui ſe negligit.* 144

89. Fer. 6. *Omnis patiens latus.* 145

90. Sabb. *Septem anxietates perpetuæ B. V.* 148

91. Dominica 3. Quadrag.

Cauſa lapſûs Iudæ, eadémque Saulis. 148

92. Fer. 2. *Triplex reflexio circa Iudam.* 151

93. Fer. 3. *Qui reduci à Deo nolunt, permittuntur voluntati ſuæ.* 153

94. Fer. 4. *Quantum differat hora mortis noſtræ, ab hora mortis Chriſti.* 155

95. Fer. 5. *Chriſtus vetans ſe defendi, Magiſter Patientiæ.* 156

96. Fer 6. *De Fuga Discipulorum, fuga adolescentiu, captivatione Christi.* 158
97. Sabb. *Septem Christi vincula, septem alterationes Matris DEI.* 160
98. Dominica 4. Quadragesimæ.
Errores Magistratûs Ecclesiastici circa Christum. 161
99. Feria 2. *Septem concilia contra Christum habita.* 164
100. Fer. 3. *Oblivio judicij extremi dedit audaciam Pontificibus sic judicandi.* 165
101. Fer. 4. *Octo horrore plena in Christum patrata in domo Caiphæ.* 168
102. Fer. 5. *Lapsus Petri docet non labi, vel lapsum resurgere.* 170
103. Feria 6. *Declinanda concilia malignantium.* 172
104. Sabb. *Septem Spasmi B. Virg. ex septem commutationibus Christi.* 174
105. Dominica Passionis.
Accusatio Christi, & defensio. 175
106. Feria 2. *Secretum Pilati colloquium, & primum examen Christi: quis sit? & quid fecerit?* 177
107. Fer 3. *Apud Herodem Christi silentium perfectionis signum.* 179
108. Fer. 4. *Reliqua examina apud Pilatũ.* 181
109. Fer. 5. *Crudeles duodecim contumeliæ in Christum, in domo Pilati.* 183

110. Feria

110. Feria 6. *Cauſæ Deicidij ex parte Pilati duodecim.* 186

111. Sabb. *B. Virgo amarum mare ſeptemgeminis dolorum oſtijs influentibus tumidum, & tempeſtuoſum.* 188

112. Dominica Palmarum.

Decem notabilia, quæ in eductione Chriſti contigerunt. 191

113. Fer. 2. *Septem prima notabilia in Crucifixione Chriſti.* 193

114. Fer. 3. *Notabilia 21. in crucifixum jam Chriſtum.* 196

115. Fer. 4. *De primis quatuor verbis Domini in Cruce.* 198

116. Feria 5. *De reliquis Chriſti verbis in Cruce.* 201

117. Fer. 6. *Omnis paſſio mea collata Paſſioni Chriſti, nihil eſt.* 204

118. Sabbato Sancto.

Septem Abyſſi dolorum, B. Virginis ex morientе, & mortuo Filio. 207

119. Dominica Reſurrectionis.

De quatuor D. Ieſu apparitionibus primis. 209

120. Fer. 2. *Non datur hic in hac vita frui Deo, quantò minùs creaturis.* 211

121. Fer. 3. *Paſcha continuandum in vulneribus Chriſti.* 212

122. Fer. 4. *De ſeptima apparitione.* 213

123. Fer. 5. *De apparit facta Magdal. ſoli.* 215

124. Fer. 6. *De Octava Apparitione.* 216
125. Sabbato. *Septem gaudia B. Virginis ex Christo glorioso.* 127
126. Dominica in albis.
De nova apparitione post octo dies facta. 219
127 Feria 2. *De Promissis Evangelicis in genere.* 221
128. Fer. 3. *De bonis, quæ Evangelium promittit in hac vita.* 223
129. Fer. 4. *De majoribus bonis spiritualibus promissis in hac vita.* 225
130. Fer. 5. *Ponderatur magis donum amicitiæ cum Deo.* 227
131. Fer. 6. *De reliquis bonis, quæ Deus in hac vita promittit suis* 228
132. Sabb. *De septem gaudijs B. V. ex bonis Dei, Christi, & suis.* 230
133. Dominica 2. post Pascha.
De bonis, quæ Deus promittit in altera vita. 231
134. Fer. 2. *De bonis Beatorum in genere.* 233
135. Fer. 3. *De bonis Beatorum ineffabilibus.* 235
136. Fer. 4. *De magnitudine gloriæ Beatorum.* 237
137. Fer. 5. *Amplius ostenditur hæc magnitudo gloriæ.* 238
138. Fer. 6. *De Gratia consummata Beatorum.* 240
139. Sabb. *De septem gaudijs B. M. Virginis propter*

propter dona gratiæ. 251

140. Dominica 3. post Pascha.

De loco & spatio corporis glorioſi. 243

141. Fer. 2. *De corpore glorioſo, impaſſibili, & claro.* 245

142. Fer. 3. *De corpore glorioſo, agili, & ſubtili.* 247

143. Fer. 4. *De corporis glorioſi aureolis.* 249

144. Fer. 5. *De corpore quoad ſenſus externos glorioſo.* 251

145. Fer. 6. *De corporis glorioſi potentijs internis Beatis.* 253

146. Sabb. *De ſeptem gaudijs corporis glorioſi B. Virginis.* 255

147. Dominica 4. poſt Paſcha.

De Gloria Animæ beatæ. 257

148. Fer. 2. *De conſequentibus viſionem beatam.* 259

149. Fer. 3. *De Beatorũ ardenti amore Dei.* 261

150. Fer. 4. *De Beatorum gaudio immenſo de DEO.* 262

151. Fer. 5. *De Beatorũ infinita laude Dei.* 264

152. Fer. 6. *De Beatorum æterna gratiarum actione.* 266

153. Sabb. *De ſeptem gaudijs animæ glorioſæ B. Virginis.* 267

154. Dominica 5. poſt Paſcha.

De dono Orationis. 269

155. Fer. 2. *Qui ſint tres panes petendi.* 271

156. fer. 3. *Quomodo petendum sit, & quid* 272
157. fer. 4. *Supplex libellus ad Christum.* 273
158. fer. 5. *De Ascensione Domini.* 175
159. fer. 6. *Quomodo orandus Deus, ut nos emundet.* 277
160. Sabb. *Quomodo orandus Deus, ut nos magis emundet.* 278
161. Dominica infra Octav. Ascensionis.
Quomodo orandus Deus, ut nos ex toto emundet. 280
162. Fer. 2. *Quomodo orandus DEVS, ut nos illuminet.* 183
163. fer. 3 *Quomodo orandus Deus, ut nos magis illuminet.* 285
164. fer. 4 *Quomodo orandus DEVS, ut nos illuminet ex toto.* 287
165. fer. 5. *Quomodo orandus DEVS, ut nos sibi uniat.* 399
166. Fer. 6. *Quomodo orandus* DEVS, *ut nos sibi magis uniat.* 190
167. Vigilia Pentecostes.
Quomodo orandus DEVS, *ut nos sibi uniat ex toto.* 292
168. Dominica Pentecostes.
169. Fer. 2. *De donorum Spiritûs sancti magna vi.* 296
170. Fer. 3. *De majore vi donorum Spiritûs sancti.* 298
171. Fer. 4. *De reliqua vi donorum Spiritûs sancti.* 300.

Digitized by Google

MEDITAT.

172. fer. 5. *De duodecim fructibus Spiritus sancti.* 302
173. fer. 6. *De Spirituum discretione.* 304
174. Sabbato. *De pleniore Spiritnum discretione.* 306

175. Dominica SS. Trinitatis.

De SS. Trinitate. 309
176. Fer. 2. *de Omnipotentia* DEI. 311
177. fer. 3. *de Sapientia, & Gubernatione* DEI. 313
178. fer. 4. *de Bonitate* DEI. 314
179. fer. 5. *de Sacrificio incruento.* 316
180. fer. 6. *Septem miracula in Venerabili.* 318
181. Sabb. *Septem res in Venerabili.* 319

182. Domin infra Oct. Corp. Christi.

In Eucharistia sunt omnia. 321
183. fer. 2. *de duodecim Fructibus Venerabilis.* 323
184. fer. 3. *de alijs fructibus Venerabilis.* 325
185. fer. 4. *de alijs fructibus Venerabilis.* 386
186. fer. 5 *de reliquis fructibus Venerabilis* 327
187. fer 6. *de negligentibus celebrare, vel audire Missam.* 329
188. Sabb. *de fine, quo accedendum ad Missam.* 331

189. Dominica 1. post Pentecost.

De appetitione DEI *ultimi finis.* 333
190. Fer. 2. *de malitia peccati mortalis.* 336
191. fer. 3 *de foeditate peccati mortalis* 337

192. fer. 4. *de abyssali cõfusione peccatoris.* 339
193. fer. 5. *de erectione peccatoris ad spem veniæ.* 340
194. fer. 6. *de proposito non peccandi, & satisfaciendi.* 342
195. Sabbbato. *B. Virgo refugium peccatorum.* 345

196. Dominica 4. post Pentecost.

De peccati venialis fuga. 347
197. fer. 2. *de peccati venialis fuga propter damna, quæ invehit.* 349
298. fer. 3. *de remedijs ad elevanda peccata venialia.* 352
199. feria 4. *de peccatis venialibus significatis per lignum.* 1 *ad Cor.* 3. 353
200. feria 5. *de peccatis venialibus significatis per fœnum.* 355
201. feria 6. *de peccatis venialibus significatis per stipulam.* 356
202. Sabbato. *Beata Virgo refugium labentium.* 358

203. Dominica 5. post Pentecost.

De extinctione vitiorum. 359
204. Feria 2. *de Gula.* 361
205. feria 3. *de Vitio Luxuriæ.* 362
206. feria 4. *de Vitio Avaritiæ.* 365
207. feria 5. *de Ira.* 368
208. feria 6. *de Invidia.* 371
209. Sabbato. *Beata Virgo refugium contra vitia*

vitia. 374

210. Dominica 6. post Pentecost.

De Acedia. 375

211. Feria 2. *De Vitio inanis gloria.* 377

212. feria 3. *de vitio Superbiæ.* 380

213. feria 4. *de sex stultitijs, quæ committuntur in bello cum vitijs.* 383

214. feria 5. *de alijs sex stultitijs, quæ committuntur in bello adversus vitia* 384

215. feria 6. *de reliquis decem impedimentis in bello contra vitia.* 385

216. Sabbato. *Beata Virgo refugium contra vitia.* 388

217. Dominica 7. post Pentecost.

Cavendum à Sathana, adhærendũ Christo. 389

218. Feria 2. *de inevitabili necessitate mortificationis volentium adhærere* DEO. 391

219. feria 3. *de odio sui, paradoxo Evangelij præcipuo.* 393

220. feria 4. *de subigenda propria voluntate.* 397

221. feria 5. *de subigendo proprio intellectu.* 399

222. feria 6. *Quæ scientia sævenda, & quæ amanda.* 400

223. Sabbato. *Beata Virgo perfectæ sapientiæ Sanctorum Magistra.* 402

224. Dominica 8. post Pentecost.

Quomodo ad scientiam Sanctorum veniatur. 403

225. Feria 2. *de ſubigendo judicio proprio.* 405
226. feria 3. *de ſubigendis paſſionibus.* 407
227. feria 4. *de ordinandis cogitationibus.* 409
228. feria 5. *de cultu corporis, & aſperitate.* 410
229. feria 6. *de mortificatione Tactûs.* 412
230. Sabbato. *Beata Virgo mortificationis Magiſtra.* 413

231. Dominica 9. poſt Pentecoſt.

De mortificatione motionum corporis. 414
232. Feria 2. *de mortificatione Linguæ.* 416
233. feria 3. *de mortificatione Oculorum.* 418
234. feria 4. *de mortificatione Auditûs.* 420
235. feria 5. *de mortificatione Guſtûs.* 421
236. feria 6. *de mortificatione Odoratûs.* 424
237. Sabbato. *Quomodo B. Virgo excelluerit in mortificatione ſenſuum.* 425

238. Dominica 10. poſt Pentecoſt.

Qui cenſeantur eſſe in via purgativa, qui in illuminativa. 426
239. Feria 2. *Incitamenta ad tentationes alacriter ferendas.* 429
240. feria 3. *de alijs incitamentis appetendæ tentationis.* 431
241. feria 4. *Tentationibus reſiſtendum ab utili.* 432
242. feria 5. *de fine belli contra vitia.* 434
243. feria 6. *de optimo vitia ſuperandi modo.* 435
244. Sab-

244. Sabbato. *Beata Virgo Refugium in tentationibus.* 426

245. Dominica II. post Pentecost.

Dominus IESVS præest Regno virtutum. 438

246. Feria 2. *de instrumentis virtutum.* 439

247. feria 3. *de remedijs contra obices virtutum.* 440

248. feria 4. *de quatuor signis everse tyrannidis vitiorum.* 443

249. feria 5. *de regni virtutis præstantia, & quatuor indicijs obtentæ virtutis.* 444

250. feria 6. *de alijs signis obtentæ virtutis.* 446

251. Sabbato. *Quomodo Beata Virgo in his excelluerit.* 449

252. Dominica 12. post Pentecost.

De amore DEI, *& proximi.* 450

253. Feria 2. *de documentis ad consequendum dilectionem* DEI. 452

254. feria 3. *Quomodo Christus D. eâ excelluerit in usu charitatis.* 454

255. feria 4. *de fructibus perfectæ dilectionis.* 455

256. feria 5. *de Amicitia.* 457

257 feria 6 *documenta ad eã fraternam charitatem, eiúsque gradibus, fructibus.* 459

258. Sabbato. *Beata Virgo Magistra utriusq; Charitatis.* 401

259. Dominica 13. post Pentecost.

De

De Abſtinentia. 462
260. Feria 2. *de Beneficentia.* 464
261. feria 3. *de Caſtitate.* 466
262. feria 4. *de Circumſpectione.* 468
263. feria 5. *de Clementia.* 470
264. feria 6. *de Conſtantia.* 471
265. Sabbato. *Quomodo B. Virgo in his virtutibus excelluerit.* 472
266. Dominica 14. poſt Pentecoſt.
De contemptu ſeculi gnoma Evangelij præcipua. 474
267. Feria 2. *de commiſeratione, & operibus miſericordiæ corporalibus.* 476
268. feria 3. *de operibus miſericordiæ ſpiritualibus.* 477
269. feria 4. *de diſcretione in ſectando perfectiora.* 480
270. feria 5. *de Docilitate.* 482
271. feria 6. *de Fide* 483
272. Sabbato. *Quomodo B Virgo in his virtutibus excelluerit.* 485
273. Dominica 15. poſt Pentecoſt.
De Fiducia. 486
274. Feria 2. *de Fortitudine.* 487
275. feria 3. *de gaudio ſpiritûs.* 489
276. feria 4. *de Gratitudine.* 490
277. feria 5. *de Humilitate.* 491
278. feria 6. *de Iuſtitia.* 494
279. Sabbato. *Quomodo B. Virgo excelluerit in his virtutibus.* 496
280. Do-

MEDITAT.

280. Dominica 16. post Pentecost.

De Liberalitate. 497

281. Feria 2. *de Longanimitate.* 498

282. feria 3. *de Maceratione.* 499

283. feria 4. *de Magnanimitate.* 500

284. feria 5. *de Mansuetudine.* 503

385. feria 6. *de Modestia* 504

286. Sabbato. *Quomodo B. Virgo in his virtutibus excelluerit* 506

187. Dominica 17. post Pentecost.

De dilectione DEI, *& ejus qualitatibus.* 507

288. Feria 2. *de ejus desiderio.* 509

289. feria 3. *de ejus actionibus.* 511

290. feria 4. *de observantia amoris divini.* 512

291. feria 5. *de proprietatibus ejusdem.* 514

292. feria 6. *de effectibus amoris divini.* 515

293. Sabbato. *Quomodo B. Virgo excelluerit in dilectione.* 517

294. Dominica 18. post Pentecost.

De Obedientia. 518

295. Feria 2. *de Observantia.* 520

296. feria. 3. *de Pace.* 521

297. feria 4. *de Patientia.* 523

298. feria 5. *de Paupertate.* 526

299. feria 6. *de Pœnitentia.* 528

300. Sabbato. *Quomodo B. Virgo in his virtutibus excelluerit.* 530

301. Dominica 19. post Pentecost.

De

Digitized by Google

De septem virtutibus gubernandi. 531
302. Feria 2. *de Perseverantia.* 533
303. feria 3. *de Prudentia.* 534
304. feria 4. *de Pudicitia.* 537
305. feria 5. *de puritate cordis.* 538
306. feria 6. *de Pietate* 539
307. Sabbato. *Quomodo Beata Virgo in his virtutibus excelluerit.* 541
308. Dominica 29. post Pentecost.
De Religione. 542
309. Feria 2. *de Securitate.* 544
310. feria 3. *de Simplicitate.* 545
311. feria 4 *de Sobrietate.* 547
312. feria 5. *de Solicitudine.* 548
313. feria 6. *de Spe.* 550
314. Sabbat. *Quomodo Beata Virgo in his virtutibus excelluerit.* 552
315. Dominica 21. post Pentecost.
De Studiositate. 554
316. Feria 2. *de Taciturnitate.* 555
317. feria 3. *de Temperantia.* 557
318. feria 4. *de Timore.* 558
319. feria. 5. *de Veritate.* 560
320. feria 6. *de Virginitate.* 561
321. Sabbato. *de Zelo, & quomodo in his B. Virgo excelluerit.* 562
322. Dominica 22. post Pentecost.
De via unitiva, & qui ad eam admittantur. 465.

323. Feria

323. Feria 2. *de Oratione.* 567
324. feria. 3. *de Meditatione.* 569
325. feria 4. *de Contemplatione.* 571
326. feria 5. *de decem attributis* DEI 572
327. feria 6. *de decem alijs attributis* DEI. 575
328. Sabbato. *de alijs decem attributis* DEI. 579
329. Dominica 23 post Pentecost.
De *alijs perfectionibus divinis.* 582
330. Feria 2. *de alijs perfectionibus divinis.*
331. feria 3. *de alijs perfectionibus divinis.* 588.
332. feria 4. *de alijs perfectionibus divinis.* 490 (594
333. feria 5. *de alijs perfectionibus divinis.*
334. feria 6. *de alijs perfectionibus divinis.* 596
335. Sabbato. *de reliquis perfectionibus divinis.* 599
336. Dominica 24. post Pentecost.
De *minis desolationis spiritualis.* 603
337. Feria 2. *de minis mortis.* 505
338. feria 3. *de minis judicij.* 607
339. feria 4. *de minis inferni.* 608
340. feria 5. *de æternitate pœnarũ inferni.* 610
341 feria 6. *de causis tam horribilium minarum.* 613
342. Sabbato. *B. Virgo præsidium contra omnes minas, earũmque causas.* 615

343. Do-

Digitized by Google

343. Dominica 1. Adventûs.
De *cauſis Incarnationis.* 616
344. Feria 2. Dominica 1. Adventûs.
De *decreto Incarnationis.* 618
345. Feria 3. Dominica 1. Adventûs.
De *executione decreti Incarnationis.* 620
346. Feria 4. Dominica 1. Adventûs.
De *ineffabili demiſſione* DEI. 622
347. Feria 5. Dominica 1. Adventûs.
De *ineffabili ſublevatione hominis.* 623
348. Feria 6. Dominica 1. Adventûs.
De *jugi permanſione cum* DEO, *qui quod ſemel aſſumpſit, nunquam dimiſit.* 625
449. Sabbato Dominica 1. Adventûs.
De *Abſtractione ab omni creatura, ut cum Matre Virgine omnes actus mei ſint Virginei.* 627
350. Dominica 2. Adventûs.
De *quarendâ pace cum* DEO, *quia in Chriſto Spiritus unitus fuit carni.* 629
351. Feria 2. Dominica 2. Adventûs.
De *Aſpiratione ad divinam unionem, quia Chriſtus fuit Viator & Comprehenſor.* 631
342. Feria 3. Dominica 2. Adventûs.
De *Reſignatione in D. IESVM, qui fuit ſine Patre & Matre.* 632
353. Feria 4. Dominica 2. Adventûs.
De *Poſtulatione conducibilium ad unionem cum Verbo infante & viro.* 633
354. Fer-

Digitized by Google

354. Feria 5. Dominica 2. Adventûs.
De querenda conformatione cum Verbo in carne patiente & glorioſo. 635
355. Feria 6. Dominica 2. Adventûs.
De dilectione conformi dilectione Verbi in carne viventis ac morientis. 636
356. Sabbato Dominica 2 Adventûs.
De Renovatione Vnionis cum D. JESV *moriente & reſurrecturo.* 637
357. Dominica 3. Adventûs.
De plenitudine Spiritûs Domini in Animâ Chriſti. 639
358. Feria 2. Dominica 3. Adventûs.
De Sanctitate animæ D. JESV. 640
359. Feria 3. Dominica 3. Adventûs.
De plenitudine ſcientiæ D. JESV. 642
300. Feria 4. Dominic. 3. Adventûs.
De Anima D. JESV. *plena gratiis gratis datis.* 645
361. Feria 5. Dominica 3. Adventûs.
De appetitu D. JESV *pleno ſanctitate.* 646
302. Feria 6 Dominica 3. Adventûs.
De carne D. JESV. *plena ſanctitate.* 647
363. Sabbato. Dominica 3. Adventûs.
De bono libertatis, & primo actu meritorio D. JESV 649
364. Dominica 4. Adventûs.
De exuendis imperfectionibus. 651
305. Feria 2. Dominica 4. Adventûs.

De Ope-

De operationibus ad exemplum Christi perfi-ciendis. 652

366. Feria 3. Dominica 4. Adventûs.

Quæ virtutes, ut impetrentur ab Angelis, po-scenda. 653

367. Feria 4. Dominica 4. Adventûs.

Quæ virtutes, ut impetrentur à Sanctis, po-scenda. 654

268. Feria 5. Dominica 4. Adventûs.

Quid præterea boni ad præparandas vias Do-mini cupiam. 655

369. Feria 6. Dominica 4. Adventûs.

Quid amplius boni ad præparandas vias Do-mini cupiam. 656

370. Sabbato Dominica 4. Adventûs.

Quæ virtutes à Regina Sãctorum, ut impetren-tur. poscenda. 657

371. De Nativitate Domini Nostri JESV Christi. 658

372. Die S. Stephani.

Quid sanctum Stephanum ad patiendum ani-maverit. 661

373. Die S. Joannis.

De triplici præsidio servandæ Puritatis. 662

374. Die sanctorum Innocentum.

De 7. Visitationibus D. JESV *& nocte bene transigenda.* 663

375. De S. Thoma Cantuariensi.

De

MEDITAT.

Consecrande DEO *omnes injuriæ futuræ.* 665

376. Infra Octav. Nativitatis Domini.

Vita Religiosa est Martyrium. 666

377. Die ultima Anni.

De Signis profectûs in Scientia Sanctorũ. 667

MEDITATIONES PRO FESTIS.

378. In Dedicatione Templi.

De beneficijs collatis in totam Ecclesiam. 670

379. In Anniversario conversionis ad DEVM.

De gratitudine pro beneficio vocationis. 672

IANVARIVS.

380. De Conversione S. Pauli.

De Conformitate cum DEO. 673

FEBRVARIVS.

381. De Purificatione B. MARIAE Virginis.

De Holocaustomate offerendo DEO. 674

382. Die BB. Joanne, Paulo, & Iacobo, Martyr. Japon. Soc. JESV.

De cruce ferenda. 676

383. De

Digitized by

INDEX

383. De S. Matthia.

Perimus, quia volumus. 677

MARTIVS.

384. De sancto Josepho.

De *facili ad summam sanctitatem via.* 679

385. De sancto Joachimo.

De *fructu capiendo etiam ex malis.* 681

386. De Annunciatione B. MARIAE Virginis.

De *Puritate & Humilitate B. Virginis.* 682

MAIVS.

387. De SS. Philippo & Jacobo.

De *Via ad domum* DEI. 684

388. De Inventione sanctæ Crucis.

Septem Mysteria revelata à Christo Nicodemo. 685

IVNIVS.

389. De B. Aloysio, Soc. IESV.

De *tribus prærogativis B. Aloysij.* 687

390. De sancto Joanne Baptista.

Fuit unus ex tribus Sanctis DEO *summè charis.* 689

391. De SS. Petro & Paulo.

De *Officio boni Pastoris.* 691

IVLIVS.

392. De Visitatione B. MARIAE Virginis.

De *ejus erga Deũ gratitudine pro se & alijs.* 693

393. De sancta Maria Magdalena.

De

MEDITAT.

De *bono dilectionis & devotionis.* 694

394. Die ſancti Jacobi.

De *remedij cõtra defectibilitatem humanã.* 696

395. Die ſanctæ Annæ.

Quousodo fieri poſſimus Gazophylaciũ Dei. 698

396. De ſancto Ignatio.

De *Victoria ſui.* 699

AVGVSTVS.

397. De ſancto Laurentio.

Tres virtutes ſancti Laurentij miraculis majores. 702

398. De ſancto Staniſlao.

Quibus vijs tam citò iſte Sanctus evaſerit. 704

399. De Aſſumptione B. Virginis.

De *Gloria B. Virginis.* 705

400. Pro tota, & infra Octavam Aſſumptionis B. Virginis.

De *Natura Contẽplationis, & ad eã medijs.* 707

401. De S. Bartholomæo.

De *Oratione attenta, & modo.* 712

SEPTEMBER.

402. De Nativitate B. Virginis.

De *conſtantia in bene cœptis, & modo.* 714

403. De ſancto Matthæo.

De duplici pulſu, quo hominum corda movet Chriſtus. 715

404. De ſancto Michaële.

De felicitate Angelorum, & noſtra propter eos. 717

OCTO-

INDEX MEDIT.

OCTOBER.

405. De B. Franciſco Borgia Soc. JESV.

De tribus actionibus hominis DEO *dicati.* 719

400. Die SS. Simonis & Judæ.

De mundi vanitate fugienda. 721

NOVEMBER.

407. Die Omnium Sanctorum.

De ſeptem Fontibus beatitatis. 723

408. Die Fidelium defunctorum.

De modo evadendi Purgatorium. 724

409 De ſancto Martino.

De Libertate Spiritûs 726

410. Die Præſentationis B. Virginis.

De Conſecratione ſui DEO *in Templum.* 728

411. Die ſanctæ Catharinæ.

De Studio dilectionis. 729

412. Die ſancti Andreæ.

De tribus clavis, ſeu triplici cauſa crucem ferendi. 731

DECEMBER.

413. Die ſancti Franciſci Xaverij.

De victoria ſui ſine fine. 733

414. De Immaculata Conceptione

De *adhærentia B Virginis* DEO. 735

415. De ſancto Thoma.

Quid obſit, quidve proſit fructus Communionis. 737

(✠)

MEDITATIO I.

De Circumcisione Domini.

De fine, mediis, & praxi Christianæ perfectionis.

Oratio præparatoria de more.

ASpiciam Dominum catenâ legum nostrarū vinctum, ejusq; nomen effusum; ut enim liquor in omnem figuram diffunditur, sic JESVS omnibus prodelt vc lentibus. Petam esse cereus ad recipiendam in me vitæ JESV effigiem.

Considerabo 1. Circumcisionem fuisse professionem legis; Dominum autem JESVM ideo circumcisum, ut tam *Legali*, ex se ad justificandum inefficaci, onerosâ & inutili vitâ (ad Galat. 4.) quàm *Carnali* ex Adam corruptâ, saluti, & Spiritui Sancto contrariâ, omnisque omnino mali radice exclusâ: animaremur Spiritu Christi, propositâ nobis ad imitandum Sanctitate Filij DEI *Qui servare vult, hanc ingrediatur viam*, inquit D. Augustin. serm. 47. de diverf. Petam esse *sicut bonus miles Christi Jesu*, 2. Tim. 2.

Consid. 2. Media ad hunc finem esse Virtutes Domini JESV, quarum specimen hodie

dedit. Virtus 1. fuit *Obedientia*; cùm enim etiam quâ homo, quòd de Spiritu Sancto conceptus, Auctor Legis, Monarcha universi, & Persona Dei esset, circumcisioni non subijceretur; sponte tamen pœnali præcepto, unáque Legi universæ, observatu difficillimæ se subdidit. Virtus 2. fuit *Humilitas*; quia Innocentia Christi, circumcisionem, manifestum peccatoris indicium, non respuit. Virtus 3. fuit *Patientia*; in perferendo vulnere inflicto, corpus ad id scienter aptando; cùm alij infantes vulneris, cultríque apprehensione caruerint. Virtus 4. fuit *Charitas*, quâ sanguinem promptè fudit in pignus Redemptionis, tempore suo exolvendæ.

Conf. 3. Praxim esse harum Virtutum exercitium. Si radix sancta & rami. *Humilitas* propria virtus Christi est origo *Charitatis*; quia *ut Charitas detur, Humilitas meretur*, inquit D. Bern. ep. 14. quoniam *humilibus* Deus *dat gratiam*, ait D. Jac. c. 4. *Charitas*; quia liberalis, origo est *Paupertatis*; *perfecta Charitas nulla cupiditas*; inquit D. Aug. l. 83. q. 9. *Patientia* est origo *Castitatis*; juxta illud: *Beati mites*, &c. Vt docet Cass. Col. 12. c. 6. *Obedientia est Mater omnium, custódq; virtutũ*; ait D. Aug. Lib. 14. de Civit. Dei, c. 12. sive quòd præcipuum obstaculum virtutum, omniscque mali radicem, voluntatem propriã auferat:

auferat: sive quòd ponat fundamentum omnium nostrorum meritorum; nihil enim apud Deum habet meritorum, nisi divinæ voluntati conforme sit: Sive denique, quòd Obedientia sit specialis providentiæ divinæ indivisa comes. Quare, si apud Deum nova tantummodò valet creatura, Jesuque vita, Ambros. l. 2 de Abel & *prima voti gratia celeritas solutionis*, vota mea (si religiosus sum) reddam domino: Et sicut Deus se nobis dedit sæpius in Incarnatione, & in Sanctissima Eucharistia sine fine, sic DEO reddam me, nunquam toties, quin ex toto semper amplius. *Melior est salvus homo, quàm quilibet homo.* Inquit D. Aug serm. 10. de Verb. Apost.

MEDITATIO II.

De Octava S. Stephani.

Resistimus spiritui Dei ex amore proprio.

ASpiciam persecutores S. Stephani, resistentes Spiritui Sancto. Petam hoc damnabile malum evitare.

Cons. 1. Quomodo ad supremum malitiæ gradum prolabuntur, quotquot DEO resistunt; quo enim res est nobilior, pulchrior, utilior, eò majore pœna & damno violatur, ac perditur. Nihil autem præstantius, nec utilius ductu Spiritûs Sancti, sine quo nunquã beati esse possumus; quia quæ Dei sunt, nemo

novit, niſi Spiritus Dei. Bene itaque ait Iobus c. 9. *Quis reſtitit ei*, quis ei ſe durum & pervicacem exhibuit, *& pacem habuit*? Pax Hebræis omne bonum ſignificat, omni ergo bono privantur, qui Spiritui Dei reſiſtunt.

Conſ. 2. Verba D. Aug *Cùm ergo vivit homo ſecundùm hominem, non ſecundùm Deum, ſimilis eſt diabolo, quia nec Angelo ſecundùm Angelum, ſed ſecundùm Deum vivendum fuit, ut ſtaret in veritate*. l. 14. de civ. Dei c. 4.

Conſ. 3. Originem tanti mali, ſicut enim omnis mali cauſa in Chriſtianitate eſt defectus Spiritûs, ſic defectionis Spiritûs cauſa ſunt appetitiones inordinatæ, ut qui alterius aurum amat, ſervitutem ejus patitur, non quòd eum diligat, ſed aurum ejus: ſic amore concupiſcentiæ vel ſervitur DEO, vel adhæretur Sathanæ: quia quod per alterutrum ſperatur, ad id obtinendum amatur DEVS, vel ſuſtinetur dæmon. Niſi homini DEVS placuerit, & ad vota hominis condeſcenderit, Deus non erit homini. Itaque amor inordinatus eſt dæmone odibilior, qui tantùmodo eſt medium: At inordinatus affectus eſt principium, & finis mali lib. 6. c. 38 *Va qui vali adhærent ſpiritui*! ait Dominus S. Brigittæ. Actus renunciationis amori proprio ſunt in Medit. 219. exemplo Chriſti ſemper, quæ placita fuerunt Patri, facimus, & S. Stepha-

ni, qui nihil DEO præpoſuit. *Colloquium* plenum odij, & excandeſcentiæ contra amorem proprium, aſcendentem uſque ad contemptum Dei. *Niſi homini Deus placuerit, Deus non erit.* Inquit Tert. in Apolo.

MEDITATIO III.

De Octava S. Ioannis Evangeliſtæ.

Secreta praxis aſſecurandi ſalutẽ ſuam.

VIdebo currentes in odorem Dei omnes amantes ſalutis. Petam aſſequi hoc ſecretum ſalutis, & regi ſpiritu DEI.

Conſ. 1. Spiritus nomine intelligi illud inviſibile (inſtinctum, judicium, intellectum propenſionẽ volũtatis) quo homo ad aliquẽ actum humanum bonum, ſeu malum faciendum, vel omittendum, ab intrinſeco, vel extrinſeco incitatur.

Conſ. 2. Vnde Spiritus divinus eſt motio à DEO vel proximè, & immediatè per tactum, ſpiritualem ſuum, vel mediatè per Angelos; ſuggerunt enim nobis ſæpe Angeli facienda, vel fugienda: Vel per conſcientiam noſtram: Vel per pondus virtutum, quas nobis infundit, ut ſecundum rationem, & virtutem vivamus, quæ, quia ſolum bonum naturale poteſt, accedit illi fides corda purificans, & charitas Chriſti urgens nos.

Conſ. 3. Initia divinorum ſunt juſſiones

Prælatorum, exhortationes, lectiones, exempla bona, proſpera, & adverſa: parumque refert dignoſcere, quando ſolus DEVS immediatè moveat, quando mediatè, modò inſtinctum bonum agnoſcam, & ei obedire curem: ſicut Ioannes, quem Dominus ſic voluit manere, & Petrus, cui identidem ait Dominus: Sequere me. Tu me ſequere. *Colloquium* de more: deſiderando impenſè horum inſtinctuum frequentiam, & efficacem copiã ardenter poſtulando, animûmque ad eas parando, diſcretâ quadam attentione ad Dominum cùm loqui voluerit, ne me tunc diſtractum, & foris vagantem inveniat, ſed affectibus compoſitum, cordeque mundũ veniente verò Domino humiliter, & prudenter procedam: humilitas erit in mei abjectione, ac vilificatione coram Domino: prudentia in intelligendo, ac ad uſum dirigendo verba Domini, non interrumpendo vocem Domini, & cùm non capiam, humiliter lucem & veritatem ejus claram petendo, ut ſemper faciam grata Patri.

MEDITATIO IV.

De Octava SS. Innocentium.

De felicitate renuntiantium ſibi, ſequentium Deum.

VIdebo Dominum Ieſum celeriter acce-

ptare

ptere à Patre per Angelum evulgatum exilium, tam tenui argumento, quale eſt ſomnium. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Sicut res bona naturâ ſuâ, ſi immoderata, aut inordinata fiat, noxia efficitur, ut ſanguis bonus, & neceſſarius, ſi nimius, morbos cauſat, vitam eripit; & calor naturalis bonus, & neceſſarius, ſi modum excedat, febres gignit: Sic amor proprius, ſi ordinatus ſit, bonus, & ad conſervationem ſui neceſſarius; ſi non, malum eſt majus maximo, & eſt affectio inordinata ſui, quæ nulla ratione habita humanis, & divinis utitur in proprium utile prorſus perversè, cùm nihil amandum, quia utile nobis, ibi finem ponendo, ſed quia placet DEO. Ideò *plùs concupiſcentia mundi, quàm ſubſtantia nocet*, juxta D. Bernard. de omnium renuntiatione.

Conſ. 2 Quomodo tota difficultas in ſervitio divino ſita ſit in extirpatione hujus inordinati appetitûs: quia amare DEVM opus eſt ineffabilis ſuavitatis. Sed priùs auferri debet humiditas, ut ligna ardeant, ejiciendũ carnale, terrenum, ut ſubeat cœleſte, ſpirituale. Qui vult ſpiritum DEI in regno cordis ſui plenè dominari, debet furioſum illum dæmoniacum (Marc. 5.) voluntatem propriam expellere: priùs Jonas navi ejiciendus, quàm ſedetur tempeſtas: prius oportet

Herodem mori, quàm redire Chriſtum. Nequit uniri voluntati Dei, quidquid ei contrarium, vel diſſimile.

Conſ. 3. Ad id faciendum me impelli à felicitate obſequentiũ ſpiritui Domini: quia ad originem impeccabilitatis accedunt, qui magis ſpiritui divino ſubſunt: voluntas enim, quæ per ſe regula eſt rationis, juſtitiæ, ſanctitatis, non poteſt à recto declinare. Voluntas autem DEI talis eſt naturâ ſuâ, qualis eſt Beatorum ex gratia: quia repugnat ſummæ bonitati, quidquid à puritate alienum eſt: ſed qui obedit ſpiritui divino, adhæret voluntati DEI: ad originem igitur impeccabilitatis accedit, quid hoc bono cogitari poteſt felicius? Offeram itaque mecum verecundiam meæ vilitatis totum ſpiritui Domini, ſicut ſe obtulit eidem Chriſtus. 1. Animam, ut eam Templum ſuum faciat, in unione ſanctiſſimæ animæ ejus. 2. Memoriam, ut eam ab omni vanitate purificet, in unione pretioſiſſimæ ejus memoriæ. 3. Intellectum, ut eum luce fidei, & ſapientiæ illuſtret, in unione intellectûs ejus. 4 Voluntatem, ut eam charitate repleat, in unione voluntatis ejus. 5. Senſus, ut ab eis inania removeat, & divinis ſervire faciat, in unione ordinatiſſimorum ſenſuum ejus, tam internorum, quàm externorum. 6. Corpus meum, linguam, manus, pedes,

pedes, ad laborandum pro eo, in unione virginei corporis ejus. 7. Totum me: & postulabo acceptari oblationem meam.

MEDITATIO V.

De Vigilia Epiphaniæ.

Indifferentia primus effectus rejecti amoris proprij.

VIdebo D. Virginem, & Iosephum cum Parvulo ad omnem spiritûs divini nutum mobiles, euntes, & redeuntes. Petam eos assequi.

Conf. 1. Indifferentiam semper attendere ad beneplacitum DEI: quia dignitas, beatitúdsque animæ non consistit in possessione donorũ Dei, sed quòd Deus sit cum illa contentus. Quicunque indifferentiâ plenâ caret, expositus est omni lapsui: quia omnis mutationis in amore DEI origo est non amâsse indifferenter, non fuisse paratum Deo auctore ad hoc relinquendum, vel assumendum.

Conf. 2. Perfectionem indifferentiæ esse, ut quis sit ad omnia paratus, & simul propendeat ad actum heroicum, aut ad ea, quæ sunt acerbiora: ad omnia in Provincia officia, habitationes, &c. Et simul ad Indias: hoc enim sine illo nihil valet, illud sine isto non est perfectum.

Conf. 3. Indifferentiam tolli errore pu-

tantium esse quidquam amabile extrà voluntatem Dei, cùm *nec paupertas, nec divitiæ bonum*, ut ait D. Chryſ Homil. 67. ad pop. & in cap. 12. Lucæ in illa verba: *Congregabo bona mea*, inquit: *Errat bona putans, quæ ſunt indifferentia, & media dicuntur*. Hinc deduco: Neceſſe eſt eſſe bonum, quod amatur: indifferentia bona non ſunt: errat igitur, qui ea diligit. Cùm itaque nemo falli velit, & ſola Providentia Dei ſit infallibilis, quod eſt pupilla ſine colore, tela ſine plicis, hoc in principijs ſalutis, & ſanctitatis mihi erit indifferentia, cujus octo ſunt actus. 1. ad perſonas cujuſque nationis, ingenij, honoris. 2 ad munia ſpecioſa, vilia, laborioſa. 3. ad loca incommoda, habitationes ignobiles, inſalubres. 4. ad gradus in religione (ſi religioſus ſum) 5. ad injurias, delationes, 6. ad ſanitatem, ægritudinem, vitam longam, vel brevem. 7. ad conſolationes, deſolationéſque ſpiritûs ad quæ conſecrabo me DEO relictis cogitatione omnibus, quæ ſunt extra Deum: *melius it claudus in via, quàm curſor præter viam*. S. Aug. Ser. 25. de Verb. Ap. & *nihil intereſt mihi ſitne in ſæculo, qui extra ſæculum eſtis*. Tertul. lib. de Patient.

Mz-

MEDITATIO VI.

De Epiphania Domini.

De perfectione, ejúſque gradu triplici.

ASpiciam tres Reges in Regno virtutum ſingulos ternum munus, Deóque dignũ offerentes, quorum munera imaginem perfectionis exprimunt. Petam eos imitari.

Conſ. 1. Regnum virtutum, ſeu, vitam ſpiritualem, prout in *habitu*, eſſe gratiam, quæ gratum facit Deo, cujus in homine ſunt duodecim ſigna: frequentata contritio, voluntas non habendi, dudum non eſſe lapsũ, nunquam ſcienter deliquiſſe, nauſea ſublunarium, fervens Dei, & inimicorum amor, gaudium in Spiritu Sancto, & pax in virtutum ſtudio, animi tranquilla quies, appetitio mortis, ne ampliùs peccando diſplicere DEO poſſit, vel ut DEO citiùs fruatur, conſcientiæ propriæ teſtimonium, teſtificatio Spiritûs S. in nobis, quòd ſimus Filij DEI. Hoc Regnum virtutum, ſeu vita ſpiritualis, prout in *actione* conſiſtit, eſt bonorum operum exercitatio, quâ Deum propter Deum colimus: bona opera ſunt actus à virtute profecti, priùs præceptorũ, deinde conſiliorum.

Conſ. 2. Primum gradum vitæ ſpiritualis incipientium per *myrrham* indicari, & habere requiſita quinque. 1. gravia peccata

deſerere 2 à levibus quoque peccatis abhorrere. 3. res externas, ut honores, contemnere. 4. corpus caſtigare, & ſenſus mortificare. 5. mortificare proprium judicium, & intellectum. Secundus gradus vitæ ſpiritualis, per *eorum* indicatus, eſt proficientium, & habet quinque requiſita. 1. virtutes omnes acquirere. 2 bonum exemplum bene agendo omnibus relinquere. 3. Verbo, & opere recta docere. 4. omnibus per humilitatem ſe ſubjicere. 5. Patientiam inter detractores, irriſores, ſervare. Tertius gradus Perfectorum per *thus* indicatus, ſimiliter habet quinque requiſita. 1. familiariter in oratione cum DEO agere. 2. nec in oratione, nec in laboribus conſolationem quærere, ſed ſolius Dei beneplacitum. 3. omnia divina obſequia ingenti fervore perficere, neque à diligentiſſimis in ſuis negotijs ſuperari ſe ſinere. 4. perfectè in Dei beneplacitum ſe reſignare, & ſinceriſſimè cum Dei voluntate concordare. 5. unus ſpiritus effici cum Deo, eum præſentem habere, & ei intellectu & affectu ſine intermiſſione cohærere. Hi ſunt 15. gradus ad Deum.

Conſ. 3. Ex hac ordinatione ſui ſolicita, ædificatione Proximi ſociali, cultu Dei humili exoritur Perfectio, quæ eſt in Charitate Dei ſita, ex omnium vitiorum depulſione, omniũ virtutum (prout poſſibile eſt in hac vita) ac-

acquisitione composita, & perfecta, cujus terminus est vita perpetuò duratura. Media ex præcipuis Sanctissima Eucharistia, quam optabo sumere, ut Christum D. hodiè acceperunt Magi.

MEDITATIO VII.

Dies 2. infra Octavam Epiphaniæ.

Esse possibilem perfectionem.

ASpiciam primitias gentium, ex mente D. Chrysost: Apostolicam, Christique vitam imitantium. Petam eos assequi.

Cons. 1. Vanas cogitationes eorum, qui sibi januam perfectionis clausam putant ob ignorantiam. At non scientia sanctum facit; inflari fortè non poteris, at poteris esse humilis, mansuetus, obediens, observans præceptorum Dei, & consiliorum.

Cons 2. Anne adversa valetudo, capitis, stomachi dolores, corporisque debilitas impediat? at patientia opus habet perfectum, & Apostolus dum infirmatur, fortior est.

Cons. 3. Jejunare, vigilare, corpus flagris & cilicijs affligere fors non potero? at patientiam habere potero, indigentiam necessariorum sine murmure ferre, divinæ voluntati me, & mea omnia submittere potero, Deum amare potero.

Cons. 4. An negotia, & curæ ab obedien-

tia

tia demandatæ, à perfectione me prohibeant? at perfectio non ſola prolixa lectione, oratione, quiete, ſed & labore acquiritur. Ex occupatiſſimis plurimi ſanctiſſimi extiterunt. Laborabo ergo ex charitate, & obedientia, in occupationibus quod ſuperfluũ amputabo, quod profanum reſecabo, quod diſtortum dirigam, quod inquietum removebo, quod diſtractum colligam, quod tepidum, ac triſte, luce alacritatis & igne amoris ſuccendam.

Conſ. 5. Mentis ariditas, affectuum impetus, tentationum moleſtiæ, iter mihi ad perfectionem intercludant? at ſi lacrymæ, conſolationes, cœleſtis lux, & cordis tranquillitas fugerunt, non fugiet perſeverantia, cognitio propriæ indignitatis, compunctio exterior, culparum confeſſio, ſolidarum virtutum fervor, quæ ſine conſolationibus ad Salvatorem adducunt. Affectus moderetur bona voluntas, comprimat mortificatio, timor Domini coërceat. Tentationibus reſiſtendũ eſt: non enim impediunt viam perfectionis, ſed juvant reſiſtentes ad eruditionem, ad humilitatem, ad roborandum charitatem.

MEDITATIO VIII.

Dies 3. infra Octavam Epiphaniæ.

De puro DEI amore motivo ad perfectionem maxime.

Aſpi-

Aspiciam Amorem Divinum omnia ſubijcientem ſibique attrahentem, petam eo inflammari.

Conſ. 1. Sola converſio ad Deum felicem efficit, perficitque, ad quam obtinendam non incitamentum amore puro Dei efficaci': ſemper enim cauſa ſuperat effectum ſuum, quod ſi neglecti amoris Dei effectus pœnæ æternæ, & amati Dei effectus præmia æterna tam ſunt vehementia motiva, ut ea impij maluerint non credere, quàm fide regi ad bonum, juxta illud D Chryſol. ſer 147. *mundus perire maluit, quàm timere ne futurorum metu & expectatione cruciarentur.* Addit D. Chryſoſt. hom. 10. in 1. ad Timoth. 1. Hinc amor Dei purus tantò majus eſt ad omne bonum incitamentum, quantò cauſa eſt validior effectu ſuo. Nec eſt certius medium excogitabile ad reſipiſcendum, ad proficiendum, ad perfectionem obtinendam, quàm ferri puro amore Dei.

Conſ. 2. Qui excluſo motivo cœli & inferni, ea ſolo Dei puro amore operatur, is nulla cupiditate vel metu rei creatæ movebitur, omnia enim hæc collata æternis nihil ſunt. Hinc ſequitur, quòd, qui in ſervitio Dei non æquè promtus permaneat, ſive optatis privetur, ſive adverſis exerceatur, eum non egiſſe ex puro amore Dei, ſed ex amore proprio adeo.

adeoque non ſervaſſe ſuum propoſitum.

Conſ. 1. Deinceps ſequi. 1. eum qui ex puro amore Dei operatur, nõ labi in peccatũ, quia, ut ait D. Auguſtinus, in pſ. 79 *Omnia peccata duæ res faciunt in homine, cupiditas, & timor.* Neutro horum affectu movetur, qui ex puro amore Dei agit. 2. talis homo veniam obtinet, cujuſcunque reatûs præteriti juxta illud: Luc. 7. *Remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multùm.* 3. erit in hac vita imperturbabilis, quia nullo regetur affectu inordinato: quid enim timeat vel ſperet, qui nec infernum, nec cœlum curat? talis non timebit damnationem in altera vita: ceſſante enim cauſa damnationis neglectu amoris Dei, ceſſat effectus ejus, damnatio. 5. nec timebit purgatorium, ubi tantùm expiantur actus & affectus pravi, qui hic non reperiuntur. 6. plus meretur ejuſmodi, qui enim non agit propter meritum præmij, majus meretur præmium. 7 majorem habebit in cœlo beatitatem æternam. Optabo radijs hujus amoris ut vulnerer, febricitem, emoriar. Amorem tui ſolum cum gratia tua mihi dones, & dives ſum ſatis, nec aliud quidquam ultrà poſco. ô Amor, ô charitas DEVS meus! Amorem jubes? da quod jubes.

MR.

Meditatio IX.

Dies 4. infra Octavam Epiphaniæ.

De modo agnoſcendi purum Amorem
DEI.

VIdebo potiorem Deum amantium partem nec unicum adhuc puri amoris actum elicuiſſe. Petam id agnoſcere & evitare.

Conſ. 1. Amor Dei commiuantis à charitate ejicitur, utpote ſervilis : Amor Dei beneficii non eſt amicitiæ, ſed concupiſcentiæ, utpote mercenarius: Amor Dei mihi dulcis, eſt amore proprio vitiatus. Quærit enim dulcedinem Dei, non Deum. Amor erga Deum amore meprævenientem trahentémque, eſt gratitudinis, attenditque ad bonum privatum. Denique amor erga Deum novis ſtribus mihi ſe deſponſantem, unientem, illuminantem, unicum ſe bonum eſſe meum demonſtrantem, æquè fumo amoris proprij mixtus eſt: quis enim non amet ita pro ſe Zelantem Deum? Itaque multi, dum putant ſe altè in amoris Dei ſtudio proceſſiſſe, reperiunt, ſe hucuſque nec unicum puri amoris Dei actum elicuiſſe.

Conſ. 2. Duplex remedium quod Deus adhibet, ut animam ad puritatem amoris Divini ſublevet. 1. oſtendit ei quàm imperfectè Deum amet, ut pudeſiat. 2. ſublevat illam

illam ad videndam infinitam Bonitatem Dei cum perfectionibus ſuis infinitè amabilem, licet nullam tranſgreſſoribus pœnam fuiſſet comminatus, licet nullum inde ad nos præmium reſultaret: atque hinc oritur ille purus amor Dei, quo Deus amatur, quia eſt, qui eſt. Qui amor interruptus animam vulnerat, frequentatus febricitantem efficit, Deoque ſic unit, lumine & affectu creſcente, ut eodem quantum fas eſt, in hac vita fruatur.

Conſ. 3. Modum agnoſcendi, an puro amore Dei movear, eſſe, ſi non peccem deliberatè, quantumvis leviter, ſi nihil agam paſſione animi inordinatâ, & (& hoc eſt certiſſimum puri amoris indicium) tempore ſolatij quod haberi à Deo poteſt maximi, quidquid tunc facio, idem abſente omni ſolatio, præſente omni deſolatione facerem, æquè libenter, imò libentiùs: quia ſi propter donum Dei, libentiùs propter ipſum Deum oportet agere, non ſenſibiliter, ſed plenâ voluntate, quantùm à gratiâ ſublevor. Petam debilitatem Spiritûs mei ſublevari ad amorem illum.

Meditatio X.

Dies 5. infra Octavam Epiphaniæ.

De ſeptem excitatorijs ad perfectionem.

Aſpiciam fervorem triũ Regum aſpirantiũ ad

ad perfectionis exemplar. Petam eos imitari.

Conſ. 1. Perfectionem donum eſſe Dei, non tamen noſtram excludere cooperationem, adeóque aſſequendæ perfectioni cooperandum hominii eſſe, tũ deſideriis, tũ operibus.

Conſ. 2. Excitari me ad concipiendum perfectionis deſiderium. 1. ab æſtimatione ejus. 2. ſcire, quòd temporalia non ſatient. 3. quòd ſpiritualia animo ſatisfaciant. 4. quòd Deus impense velit, ut perfectionem quæramus. 5. quòd deſiderium perfectionis ſignum ſit inhabitantis gratiæ 6 quòd non proficere ſit deficere. 7. quòd ad perfectionem quærendam ſtatûs obligatione conſtringatur quiſque.

Conſ. 3. An velim damnabilem civium Hieroſolymæ deſidiam imitari, qui alijs iter ad Deum oſtendebant, ipſi illud negligebant: ſimiles fabris arcæ Noë, qui alijs, ubi evaderent, præſtiterunt, ipſi diluvio perierunt: vel lapidibus, qui viam oſtendunt, nec ambulant: an potiùs velim ſequi tres Reges, qui Dominum virtutum adhuc non viderant, & jam parati erant mori pro eo. Donabo, me Domino, cujus ſum titulis infinitis, præſertim verò (ſi religioſus ſum) quia mihi votum Paupertatis injecit, renovabo illud, & offerã Deo omnia externa temporalia: Quia votum Caſtitatis dedit, renovabo illud, & offe-

offeram cum eo corpus meum: quia votum Obedientiæ concelit, repetam illud, & offeram cum eo animam meam, jamque me alienum, sive Dei judicabo, rogans, ut is rei suæ curam gerat, egoque vicissim eum ut Dominum meum respiciam. Orabo, ne me hanc donationem rescindere patiatur Dominus.

MEDITATIO XI.

Dies 6. infra Octav. Epiphaniæ.

De triplici virtutum genere in Christo.

ASpiciam Dominum IESVM magno varioque virtutum ornatu fulgentem. Petam eas assequi.

Cons. 1. Magnum virtutum ornatum, de quarum actionibus ait Ioannes capite ultimo, quòd *si scribantur per singula, nec ipsum arbitror mundum capere posse eos, qui scribendi sunt, libros:* qui modus loquendi licet sit figuratus, uti & ille Ioann. 12. *Ecce totus mundus post illum abit*, non tamen est excessivus, sed multò inferior qualitate, & quantitate virtutum D. IESV, quia, si ejus operationes considerentur ut divinæ, quæ sunt comprehendere, & amore infinito amare Patrem, spirare Spiritum S. quis Angelorum vel unicam hanc Christi actionem explicet libris etiam infinitis?

Cons. 2. Operationes Christi Theandricas, Dei-

Deiviriles, partim divinas, partim humanas, ut fuerunt miracula, institutio Sacramentorum, & similia, quæ faciebat ut homo, sed gubernatus à divinitate, cui unitus erat: quæ lingua majestatem actionum ejus eloquetur?

Conf. 3 Operationes Christi D. tertij generis humanas, ut erat loqui, ambulare, comedere, dormire, quæ præcisè ut humanæ explicarentur facile: verùm si aspiciantur ut factæ à Christo D. ductu spiritûs, internæ prudentiæ, charitatis in Deum, dilectionis in proximum, reliquisque virtutibus exornatæ, non est homo, qui eas eloquatur: quia singula Christi acta fiebant spiritu tam sublimi, in virtutis gradu tam heroico, per omnes circumstantias tam exquisitè perfecta, ut nullus omnino sufficienter ea intelligat, vereque dixerit Simon de Cassia l. 4. c. 1. *Tota Deifica erat vita ejus.* Decernam omnia mea acta operibus tam virtuosis Christi semper unire, ipse pretium eorum intelligit.

MEDITATIO XII.

Dies 7. infra Oct. Epiph.

Vita spiritualis teneat locum primum, naturalis secundum.

ASpiciam tres Reges relictâ vitâ naturali, quasi viâ præterita, supernaturali tantùm, cælestique intentos. Petam eos imitari

Conf.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA VITTORIO EMANUELE

Conſ. 1. Sicut qui naturæ ex Adamo lapſæ ſuggeſtiones ſequitur, in pejus ſemper vergit, juxta illud Eccl. 7. *Quid nequius, quam quod excogitavit caro, & ſanguis?* Sic qui gratiæ inſtinctibus fertur, it ſemper in melius, eſtque difficultate quavis major, ut ait D. Aug. Ser. 4. de verb Dom. *Non ſunt filij DEI qui non aguntur ſpiritu DEI: ſi autem ſpiritu DEI aguntur, pugnant*

Conſ. 2. Cùm naturæ ex Adamo corruptæ inſtinctus ſit malum: bonum verò ſit inſtinctus gratiæ: uti ſummo in odio habendum eſt id, quo nihil eſt nequius, nimirum carne, & ſanguine, & quæ ipſi excogitant, ſic ſummo amore proſequenda eſt gratia, Deique inſpiratio, deſideranda, atque in ea gaudendum ex toto.

Conſ. 3. Quonam ego ferar impetu, an carnis, an ſpiritûs? id quod intelligã ex actionibus meis, & regulis diſcretionis S.P. Ignatij.

MEDITATIO XIII.

Dies 8. Epiph. Domini.

Noſtrâ culpâ à fine aberramus.

ASpiciam Dominum vocantem, me renuentem. Petam abire à me.

Conſ. 1. Dominum causâ mei in parvulum infantem mutatum: vocantemque ad ſe, & volentem congregare pullos ſuos: ex adverſo me nolentem, *Conſ.*

Conſ. 2. Ideo mihi illum bene velle, quia eſt medicus ad ſanitatem, dives ad opulentiã, fons ad ſatietatem, omne bonum, ad ſui communicationem mihi præſtandam. Hæc eſt cauſa cur de cœlo deſcenderit.

Conſ. 3. Ideóne ego ad Deum accedere nolo, ne ſaner infirmus? ne ditéſcam egens? ne ſiti rabeſcens ſatier? ne omni bono replear deſtitutus omni bono? ſi aliam cauſam meliorem aſſignare neſcio, vel mente careo, vel fide, Deum ſequi nolens. Iterabo colloquiũ medit. 5. & 8. factum, rogaboque conformari DEO meo: quod fiet, ſi fuero 1. ejus ſapientiâ imbutus. 2. amore donatus. 3. opere perfectus. 4 patientiâ roboratus. 5. Perſeverantiâ completus.

MEDITATIO XIV.

Dominica 1. Epiphaniæ.

Deus Incarnatus exemplum obedientiæ.

ASpiciam D. IESVM obediendo MARIAE & Joſepho vitæ Evangelicæ tirocinia ponentem. Petã lumen, & gratiam eũ imitandi.

Conſ. 1. Obedientiam eſſe promptam hominis voluntatem ad implendam voluntatem alterius, ſcilicet præcipientis.

Conſ. 2. Incitamenta ad Obedientiam. 1. quia eſt janua charitatis in Deum, & ad omnes virtutes, earumque ſine ullo errore perfectio-

fectionem. 2. quia obedientia homini præſtita propter Deum eſt major, majorisque amoris Dei, quàm obedire immediatè DEO: quod licet ex parte objecti ſit nobilius, illud tamen ex parte ſubjecti eſt præſtantius: quia bene ſequitur: Obedit homini propter Deũ, ergo magis obediet Deo: non autem è contrario, ut conſtat experientiâ. Sicut igitur major eſt virtus ſervire pauperi, quàm ſervire Chriſto, ſic & obedire homini plus virtutis requirit: DEVS autem magis amat, quod eſt virtuoſius. 3 Nihil ſub Sole honeſtius, utilius, & delectabilius eſt homini, quã dare guſtum DEO, poſſe mereri apud *Deum*, Chriſtumque imitari, Deo Patri ſemper obedientem, ſtatim ab incarnatione, quando ingrediens in mundum dixit, Pſal. 39. *Ecce venio, ut faciam, Deus, voluntatem tuam.* Mundi redemptio fuit opus excelſum, non tamen propterea venit Filius Dei, ſed quia Pater voluit. 2. In utero obedivit edicto Auguſti. 3. In circumciſione, ut nobis obediendi virtutem commendaret, inquit Beda. 4. In Purificatione, ubi juxta S. Cyrill Legis conditor ſicut Deus, legem cuſtodit ut homo. 5. In fuga in Ægyptum & reditu. 6. Hodie, ſubijciendo ſe Parentibus uſque ad annum 29. & adhuc Sacerdotibus in conſecratione Venerabilis obedit, ſæpe deterioribus Caiphá, ſumiturque à pejoribus. *Conſ.*

Conſ. 3. Quibus odijs inobedientiam velim perſequi? 1. eam, quæ eſt reſpectu DEI, & Superiorum. 2. reſpectu rerum. 3. reſpectu mundi: quia ſuprema inobedientia eſt Deo in levibus, intolerabilis autem, quæ ex contemptu. Deinde quibus amoribus velim proſequi Superiorem etiam errantem, etiam malum, reſque à Superiore præceptas, conſilia, inclinationes ad ardua? quóve modo, quâ voluntate, & judicij ſubjectione, quàm promptè, fortiter, humiliter, celeriter, perſeverànter: & quo fine, atque conformitate cum DEO, reverentiâ, gratitudine, imitatione Chriſti, docentis admirabilem in SS. Euchariſtia obedientiam, atque exercentis?

MEDITAT. XV.

Feria 2. Domin. 1. Epiph.

De obediendi neceſſitate.

ASpiciam D. IESVM viam obedientiæ præeuntem. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Neceſſitatem obediendi ex natura deduci humana, quæ ſine ſocietate conſtare nequit, ſocietas autem ſine conjunctione voluntatum, & hæc ſine unione judiciorum non conſiſtit: ſicut nec inter eos, qui privatis commodis facta, conſiliaque ſua metiuntur, humana ſocietas eſt durabilis. Uni igitur alicui è primis gubernatio dan-

da, uni voluntates reliquæ subijciendæ : & hæc ratio est ex parte hominum, quos, utpote liberos, nemo ad subjectionem, nisi utilitas inde manans, cogere poterat.

Cons. 2. Cùm innumera, quibus expositi sumus pericula, viribus providentiáque nostrâ evadere non possimus: fluida enim est natura humana, omne autem humidum malè terminatur in proprio, bene in alieno, fine quo semper diffluet. Cæcutire circa æterna longè est periculosissimum, plus verò plures vident uno. Artifex nisi animo voluat exemplar, errabit à regula: hæc autem regula, & oculi, & exemplar, & extremum solidum est Deus, ad cujus similitudinem factus homo per ejusdem voluntatem reformari, & per efficax auxilium liberari debet: quod fit per obedientiam: Deus enim omnia in mensura, numero, & pondere disponit: vult igitur ordinem, ordo autem in conceptu suo includit obedientiam.

Cons. 3. Nil velim periculosiùs, quàm Ionas naufragari, juxta illud Orig in c. 8. Matt. *Soli homines Deo resistunt, & ideo in judicio damnabuntur* Subijciam me illi potestati, quâ nixus superior, quod ordinat, est voluntas Dei necessariò sancta: quæcunque itaque causæ eam inferunt, bonæ sunt; quæ ei obsistunt, malæ. Nolo esse sicut naues onerariæ ægrè mobi-

mobiles, vel paralytica membra ad capitis imperium immota: ſed ſicut globi ſphærici ſolo halitu mobiles: nec patiar, ut me ſuperent famuli, ad fores Dominorũ exeubantes, aut univerſim homines, propter utile terrenum peſſimis quibuſque ſe ſubijcientes.

MEDITATIO XVI.

Feria 3. Dom. 1. Epiph.

In obediendo rationem ſpectans & non auctoritatem, tollit è mundo obedientiam.

ASpiciam Dominum IESVM in obediendo non rationem ſpectãſſe, ſed auctoritatem. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Inobedientem eſſe, qui obediendi rationem quærit: quia pereunte ratione formali Virtutis perit virtus: ratio formalis obedientiæ eſt poteſtas Dei in ſuperiore, cui reſiſtentes damnationem ſibi acquirunt, vel ſaltem obedientiæ virtutem perdunt, viles animæ, ſubijcientes ſe Prælato, quem non habent loco Chriſti, in quo ſemper Deus gubernans ſpectãdus eſt, quia excepto peccato, quidquid Superior ordinat, nunquam poteſtate ſuâ excidit. Errant igitur, qui rationem in obediendo ſpectant, ſicut erravit, qui requirebat Genes. 3. *Cur præcepit vobis Deus?*

Conſ. 2. Sicut phantaſiæ, ſi paululum cedas, mirum quantum illi accedit audaciæ:

ſic imperia Superiorum non eſſe confirmanda quæſitis argumentis ex perſona ſuperioris privata ortis, ſapiente, & minimè autem ex re quæſitis rationibus; propterea quòd omnis obediendi difficultas oriatur ex rei amore, vel odio inordinato, ut patet ex dolore ob rem acceptã ſubſequente, vel impoſitã.

Conſ. 3. Poſſe me rationes obediendi quærere, deſumptas ex obedientiæ virtute, inſinuatas medit. 14. pun. 2.

MEDITATIO XVII.

Feria 4. Dominicæ 1. Epiph.

Quid debeamus Præſidi?

ASpiciam D. IESVM dantem Superioribus ſuis tria: Reverentiam, obſequium, fidem. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Debere me Superiori veneration em: quia Dominus ait ſibi fieri, quod præſtatur Superiori. Venerationem conciliant virtus, ætas, res geſtæ: ſed ſuper omnia, qui in Superiore ſpectatur, Deus.

Conſ. 2. Debere me Superiori obſequium, etiam dyſcolo: quia etiam in tali eſt DEVS mandans, cui obedimus: obſequium enim eſt facere, quod alteri placet.

Conſ. 3. Debere me Superiori fidem: eſt enim in Superiore auctoritas DEI. Sicut autem natura coërcuit viſum, ne audiat, auditum

tum, ne videat, ſic intellectus noſter coërceri debet, ne rationem Superioris, ſed auctoritatem Dei attendat, propriam Superiori, non quà eſt à DEO, vel quà eſt imago Dei, ſed ratione poteſtatis à Deo ſibi collatæ, Deóque propriè, qui in libertatem humanam ſibi auctoritatem ſoli ſervavit, & jus tantùm Superiori communicavit. Obedientia non eſt durabilis ſine conformitate voluntatum, neq; hæc ſine conformitate judiciorum, neque hæc ſine fiducia ſtare poteſt: fiduciam autem ſuadet divina Providentia, quæ cùm facilè poſſet impedire omnẽ Superioris ordinationem, dum non impedit, ob cauſas æquiſſimas id facere conſenda eſt: cui quò ampliùs obedivero, Deum fideliorem experiar, qui ſe in materia virtutis non ſinit ſuperari. Bonorum dominorum eſt fidelibus ſervis adeſſe, ſolus Deus bon", eiq, obedientes ſervi fideles. Hinc sũma laus obedientiæ ab actu ejus difficiliore, videlicet intellectûs ſubjectione, Amor proprius excæcat: amor DEI oculos humanæ rationis excæcando clarificat oculos ſpiritûs.

MEDITATIO XVIII.

Feria 5. Domin. 1. Epiph.

Quid agendum, ſi erret Præſes?

Aſpiciam Dominum IESVM obedientem

etiam errantibus Principibus Iudæorum. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Difficilè perſuaderi errare Superiorem, cùm in manu Dei ſit cor Regis, Superiorumq; res bene interpretandæ ſint: nam ſi ſenior, non decet me juniorem de eo ferre judicium; ſi par, illi Deus magis aſſiſtet: ſi junior, unde ſcio, quòd minor ſit ipſi aſſiſtentia Dei, quàm mihi ſeni mea prudentia? Periculoſũ eſt, de ſervo alterius judicare, inquit D. Hieron. Epiſt. 99. quid de Superiore?

Conſ. 2 Poſſe quidem errare Superiorem: quia in naturaliter agentibus creatis, præſertim homine, datur error, & pravitas, maximè cùm multis multa credenda ſint: verùm error in Superiore tantùm materialis eſt: quia ubi errantibus mediis DEO dirigente ad bonum finem pervenitur, intermedia illa formaliter non ſunt errantia: talis eſt, ſi accidat error Superioris: quia eſt pars Providentiæ Dei, quæ in ſui diſpoſitione non errat, ſed ad meliorem, quàm nos optare poſſimus, finem omnia dirigit. Quare tutiùs ille ex parte Superioris error, ex parte autem Dei providentia acceptabitur, quàm revelatio Angeli: quia hæc fallere poteſt, ille autem error fallere non poteſt: ſiquidem de Superioris ordinatione habeo promiſſam aſſiſtentiam Dei dicentis Luc. 10. *Qui vos audit, me audit,*

audit, præsertim religiosus, traditione sui Deo per votum Obedientiæ factâ, novo titulo ad Providentiam Dei specialem susceptus. Itaq; sicut, si mihi Deus causam revelaret permissi erroris, eidem (nisi impudenter agere vellem) obedirem: sic iustissimè obediam cuicunque erranti Superiori: quia de fide est, quòd Deus dirigat errorem, in quo est certum utile, contrarium autem errori non est utile certum.

Conf. 3. Quomodo me gerere debeam Superiore manifestè errante: vel enim error ille in damnum cedit alterius personæ, & tum licebit (non quidem coram simplici, vel qui juvare nequit, sed coram alio Superiore) errorem manifestare, ut corrigatur, eidemque acquiescere: quòd si sit sine damno alterius, in propria causa non est de facili appellatio instituenda: quia unus Superior ut plurimũ stat pro altero. Nolo causam agere, quã mihi non licet velle in finem deducere: quâ, licet justâ, quàm facilè verbo elabente perturbare excidere possum? nolo perdere nomen obedientis, & virtuosi: nolo spoliari merito, nolo auxilijs è cœlo destitui ad ferendum asperius, quod plerumque talibus obvenit refractarijs. Novum genus patientiæ est ab alio sic affligi, ut affligens non offendat. Plus in virtute habeo dignitatis, quàm de mea po-

tuerim perdere. Nolo queri de denario repetito, qui centuplum accepi, & in ſpe vitam æternam.

MEDITATIO XIX.

Feria 6. Dom. 1. Epiph.

Quid agendum, ſi ſit malevolus Præſes?

ASpicium D. IESVM ſubjectum etiam malevolis Superioribus utriuſq; ſtatûs, Eccleſiaſtici, & ſecularis. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Si ſuperiorem ab errore, quantùm fieri poteſt, excuſare debeo, multò magis à ſuſpicione malitiæ debebo liberare. Sed enim conſtet, malum eſſe Superiorem: quatuor hic advertenda erunt, 1. Perſona, cujus eſt rationem reddere Deo pro ſubdito. 2. Perſonæ facta, quæ ſi mala, non continuò propalanda, monet D. Greg. 3. Vitioſa gubernatio: & zelabo, ſed coram eo, qui juvare poteſt. 4. Si mala moralia præcipiat, abſtinebo: quia obedire Deo oportet magis, quàm hominibus. Act. 5. Interea cogitabo hanc mihi poſitam in cœlum viam: Beati qui lugent: putabo eâ mihi conditione venalem eſſe ſanctitatẽ, placandúmque Deum, ſi mala publica lugeã, ut fuse docet S. Bern. Ep. 87.

Conſ. 2. Quòd ſi non ſint mala moralia, ſed malitioſum imperium, obediam tamen ſicut reus, cùm tenear vel in hac, vel in altera vita

vita Deo satisfacere pro meis quibuscunque erratis: observabo duplici officio fungi Superiorem, cui succenseo 1. Vice suâ, quâ malevolus est, sed sine ulla omnino efficaciâ, quæ à Deo solùm habetur. 2 Vice divinæ Iustitiæ, cujus licet ignarus instrumentum est, ut Attila Europæ, Vandalus Africæ, Nabuchodonosor Iudææ ultores, & flagella: non feram molestè Dei ministros: mallem bonos, sed quis sum ego, ut legem ponam Deo? malitiam malus puniat, peccatum peccator, ingratus animus ingrato plectatur: expiandis malis tolerantia major est efficacior, virtutique perficiendæ aptior. In persecutione à Semei David ita se solabatur, quòd non sit potestas nisi à Deo, quódque digna factis recipiat, & quidem infra demeritum: rebus enim suis libenter domini parcunt Deus Adamũ morte consummatâ punire debuit, punivit inchoata.

Cons. 3 Quòd si pravitas Superioris immerito mihi accidat, habeo exercitium virtutis, exemplum Patientiæ perfectæ dandi: nec primus hanc viam eo, præcessit Petrus Martyr, Mariana, Chrysostomus, &c injuriarum à Superioribus tolerantissimi. Affectu in transversum ducitur, qui in ferientem hominem, non sanantem Deum oculos conijcit.

MEDITATIO XX.

Sabbato Dom. 1 Epiph.

Quid agendum, ſi Deus tantùm ſe permiſſivè haberet?

AVdiam D. IESVM appellari filium fabri, & fabrum, ſeu mechanicum. Petam aſſequi ejus obedientiam & ſubjectionem.

Conſ. 1. Quòd, peccato tantùm excepto, reliqua omnia erroris, malaque phyſica Deus ſimpliciter velit per ſe (ſunt enim objectum ſimplicis complacentiæ Dei, quia bona ſimpliciter) vel per accidens, ut volendo iuſtitiam, vult pœnam: & quia permiſſio tribuit Deo effectus: Non enim permitteret niſi vellet: excepto ſemper peccato, ad quod aſpicere Deus non poteſt: fieri autem poteſt eadem res Deo diſplicente, & placente ſibi in eadem, ſub diverſa conſideratione: ita diſplicet perditio hominis, quà creaturæ, placet, quà ſatisfit iuſtitiæ, & ut ait D. Baſil. Epiſt. 165. quidquid adverſi contigit innocentibus, Iobo, Tobiæ, Ioſepho, Chriſto, volente Deo accidit: ideo ſtatuam nunquam admittere diſplicentiam circa Providentiam Dei.

Conſ. 2. Obedientiam eſſe pignus prædeſtinationis: prædeſtinatio enim oritur ab illo actu, à quo pendet perſeverantia, quæ potiſſimùm in eo ſita eſt, in quo quis maximè periclita-

ricitatur: sed non est majus periculum obedienti, quàm refragari arduę de se ordinationi: unde nolle sequi obedientiam, est nolle sequi media, quæ Deus dat ad salutem & sanctitatem. Hinc duxit originem reprobatio Saulis, licet sacrificantis; Iudæorum, licet zelantium, & media salutis quærentium, sed ex capite proprio: ad Rom. c. 9. Gentium autem salus, quia ex Dei voluntate media salutis acceperunt. Hinc de Religionum & Vocationum defertoribus æstimari potest.

Conf 3. Quidnam me ab obedientia impedire possit, & videbo esse superbiam: quia, quidquid ago, vel fit ad placendum Deo, vel mihi, vel alijs: sed inobediens non vult placere Deo, cui non vult gustum dare, sed sibi, quæ est detestabilis superbia, amorque sui ascendens usque ad contemptum Dei. Ego verò, si Dei amore usque & infra belluas dejciar, quid tandem fecero, quando Deus hominem induit, & infra eum factus est? hominis enim cum cæteris est quædam, at Dei cum homine nulla prorsus comparatio, adeò ut vel Deum ad hominem accessisse, vel hominem ad Deum evectum esse, infinitæ sit & potestatis, & humilitatis, uno complexo eas res, quæ infinitè distabant, arctissimè unientis. Ab hac dejectione quantùm disto, quacunque demum infamiâ notatus! præ-

ſertim cùm apud Deum nihil perdam, cer-
tumque ſit, viam ad cœlum eſſe *per infamiã, & bonam famam*, 2. Cor. 2. Notabo mihi verba D. Bern. Hom. 1. ſuper Miſſus: *Veruntamen ſuper, utrum miraculum, & quòd Deus fœmi-na obtemperet, & quòd Deo fœmina principe-tur. Diſce homo obedire, diſce terra ſubdi, diſce pulvis obtemperare.* Deponam ad ſanctũ alta-re pedũ B. V. omnia de obedientia propoſita.

MEDITATIO XXI.

Dominica 2. Epiphaniæ.

De præceptis Chriſti audiendis, & perfolvendis.

AVdiam ſapientiſſimum Dei matris mo-nitum: *Quodcunque dixerit vobis, facite.* Petam illud aſſequi.

Conſ. 1. Monitum. B. Virginis plenum ſa-pientiâ: Sicut enim ſũma veritas nihil, quod falſum, revelare poteſt: ſic neque ſumma bo-nitas quidquam dicere, vel præcipere, quod malum ſit. Itaque quæcunque præceperit, velut certa, & nullo modo failentia ſalutis, virtutisque conſequendæ media accipienda ſunt.

Conſ. 2. Teneri ad hoc non tantùm ho-mines, ſed etiam Angelos, quà viatores, ut judicium ſuum voluntatemque propriam abnegent, & Deo præcipienti ſe opere ſubjici-ant:

ant: quia qui ad finem naturâ meliorem elevatur, debet per media fini proportionata, naturámque excedentia velle finẽ obtinere: atqui nec intellectus humanus, nec Angelicus per se ipsos sufficiunt ad illa media obtinẽda, quòd sint supernaturalia, sicut est finis.

Conf. 3. Et odiõe statuam, quidquid repugnat voluntati Dei: facere autem bonum, cogitatione, verbo, & opere: præcepta Fidei, Spei, Charitatis, & Decalogi observare singillatim: quod mihi nolo fieri, non faciam: quod mihi volo, alteri præstabo: præcepta Ecclesiæ sapientissimæ & optimæ matris custodiam: statutis religionis (si religiosus sum) & superiorum parebo: Prælatorum mandatis obtemperabo: divinásque inspirationes excipiam eo affectu, quo sitientissimus aliquem manu tenet, & ebibit, quantumque eo inebriatus sim, intelligam ex D. Augustino in Ps. 30 3. *Inebriamini, sed videte unde: si vos inebriat calix Domini præclarus* (in SS. Eucharistia) *videbitur ista ebrietas in operibus vestris, videbitur in sancto amore Iustitiæ, videbitur postremò in alienatione mentis vestræ, sed à terrenis in cælum, ubi nuptiarum tempus, locusque proprius.*

MEDITATIO XXII.

Feria 2. Dom. 2. Epiphaniæ.

De differentia præceptorum Evangelij, à Lege veteri.

Au-

AVdiam D. IESV legem præſtantiorem lege veteri. Petam eam eſſequi.

Conſ. 1. Differentiam novæ legis ab omni alia, quòd finis aliarum legum ſit delicta punire: lex autem Evangelij punit principia, & origines delictorum: ut ſi oculus ſcandalizat te, non dixit: ſcandalizavit, ſed antequam ſcandalizet, antequàm pecces, cauſam peccati abſcinde. Ita docuit non jurare, ne pejeres: ut enim mentiri non poteſt, qui non loquitur, ſic nec pejerare, qui non jurat. Amabo tam præſtantẽ legem, qua *nos principia punimus ſcelerũ, alij fines.* Naz. orat. in Iuli.

Conſ. 2. Cur dicat *D.* IESVS: Non veni ſolvere legem, videlicet, quòd lex tollatur, vel ut abrogetur nomen Legislatoris, vel ipſa lex: neutra fuit cauſa ſufficiens ad tollendã legem Decalogi: qui eam dederat, fuit ipſe Deus, qui loquebantur, Prophetæ. Hinc illa confirmatio Decalogi ad vitam ingredi volentibus contra inſanos hæreticos. Matth. 19. Marc. 10. Luc. 18.

Conſ. 3. Quomodo D. IESVS venerit adimplere legem, id eſt, perficere: quia variæ erant veteribus permiſſiones, ut divortium, pluralitas conjugum, &c. quæ jam perficiuntur: erat unum ſolummodò templum, Sacerdotes tantùm de tribu Levi, jam ubique gentium colitur Deus, & ad hoc ordinantur qui-

quicunque digni: præterea datur gratia implendi, quæ præcipit Christus. Sicut autem vetus lex cærimonialis non obligat nos: quia veniente figurato umbræ disparent, *finis autem legis Christus ad justitiam omni credenti*: Rom 10. Sic lex Evangelij nos non obligabit in cœlo: quia habito fine cessant media. Itaque ut accelereturregnumDei, quodcunque mihiDominus dixerit, alacriùs faciam.

MEDITATIO XXIII.

Feria 3. Dom. 2. Epiph.

Ordinatur potentia concupiscibilis.

AVdiam D IESVM præcepto negativo concupiscentiam coërcentem: *Ego autem dico vobis, qui viderit mulierem*, &c. Matth. 5. Petam ejus doctrinam assequi.

Cons. 1. Quomodo Dominus concupiscentiam opum, quæ resistit saluti, rescindat: quia cor à cœlestibus aufert, animum a Fide abstrahit, & ad idola convertit: procedit enim à spiritu mammonæ, Diabolo opus. Hic ille lapis est offensionis Iudæorum dicentium, Ioan 11. *Venient Romani, & tollent locum nostrum, & gentem*: adeò repugnat servire Deo, & mammonæ. Itaque resecanda est inordinata rerum solicitudo, ejusque causa, quam affert D. Chrysost. Hom. 21. in c. 6. Matth. *Nihil ita ad amorẽ divitiarum, ut gloria cupiditas inflammat.* *Cons.*

Conſ. 2. Quomodo Dominus concupiſcentiam carnis reſecet præcepto negativo, tanquam ſaluti obſtantem: quia origo præcepti negativi eſt propter auferenda obſtacula ſalutis: amor autem carnis tollit amorem Dei, cui ex toto opponitur. Sicut igitur in idololatria ſunt vetita omnia idola, aurea, & lignea: In homicidio mutilatio, & percuſſio: In furto rapina, & ſacrilegium, atque uſura: ſic in luxuria omnis actus externus, & internus eſt interdictus: quia committitur contra Deum, coram Deo, in templo Dei. *Non licet intueri, quod non licet concupiſcere*, ait D. Greg. lib. 21. Moral. c. 2.

Conſ. 3. Differentiam in reſiſtendo alijs ſpiritibus nequam, & ſpiritui immundo, eſſe, quòd tentatus adverſis, ſi fugiam, obtinet intentum dæmon: hoc enim voluit, ut difficultate me deterreret: ſed in materia carnis, niſi fugâ mihi conſulo, obtinet intentũ dæmon: Hoc enim voluit blandiendo, ne fugiam, cujus ad blanditias niſi avertor, fateor ſatis, eas mihi placere. Quare ſicut, qui Eccleſiam non audit, reſcindendus, & quod ſcandalizat reſecandum: Sic omnis libidinis vicinitas amputanda exemplo Chriſti, quem Diſcipuli mirati ſunt vel ſemel cum Samaritana, etſi in loco patente, ſolum fuiſſe colloquutum, Ioan. 4. id quod faciam, eſto mihi aliquid

quid tam charum esset, atque pupilla oculi: Nam quis magis negavit, qui Christum vexatus, an qui delectatus amisit? Memor D. August. Serm 32. *Qui dat pro modica delectatione illud, pro quo Christus se tradidit, stultum reputat Christum mercatorem.*

MEDITATIO XXIV.

Feria 4 Dom. 2. Epiph.

Ordinatur potentia irascibilis.

AVdiam D Iesum præcepto negativo iram coërcentem Petã præceptũ ejus assequi.

Cons. 1. Potentia irascibilis inordinata, quia tollit amorem, qui debetur proximo, ordinatur vetando non solùm odium, sed etiam iram triplicẽ, calumniæ, verbi, cordis, quando quis optat puniri proximum indebito fine, repugnante honori Dei, & charitati proximi, quæ ira censetur lethalis, estque causa multorum malorum, imprecationis, blasphemiæ, odij, cui meritò debetur gehenna, quæ tristitiam significat, ira autem ex tristitia oritur.

Cons. 2. Infelicissimum illum duorum Theologorum Concionatorum Regulariam casum, quem refert Marsilius Honoratus. Parte 2. vit. Chri. cap. 45. e Chronic. S. Franc. Erant sibi offensi, unóque moriente, & deprecatum mittente ad alterum, cùm ille nol-

let,

let, ſed infirmum perſequi uſque ad finem vitæ vellet: hoc ſuper reſponſo infelix infirmus iram lethalem renovavit, in eáque mortuus, & damnatus eſt. Horribili deinde umbrâ comparens altâ voce illum ſe eſſe faſſus nuper in odio defunctum Theologum Prædicatorem, ſalvandum, niſi irremiſſione alterius offendæ odium renovâſſet. Quocirca vivum continuò ſecum ad inferos rapuit, ubi ambo iris ſine fine in ſe mutuò ſæviunt.

Conſ. 3. Non minùs infelicem caſum inter Nicephorum & Sapricium, quando veniã petenti Nicephoro, Sapricius dare nolens fidem perdidit, Sanctus autem Nicephorus Laureolâ Martyrij coronatus eſt. Verè igitur ait D. Chryſoſt. in c. 13. Matth. *Odium ſpiritûs eſt tenebrarum.* Audiam Pſalmiſtam Pſal. 36. *Deſine ab irâ*: & magis D. Ieſum, de quo Tertullianus Lib. de Pat. c. 2. *Nihil de impatientia hominis imitatus eſt.*

MEDITATIO XXV.

Feria 5. Dom. 2. Epiph.

Ordinatur potentia rationalis voluntatis circa gloriam.

AVdiam D. Jeſum vanam gloriam coërcentem. Petam doctrinam ejus aſſequi.

Conſ. 1. Vanam gloriam ſemper eſſe vitium inter omnia carnalia ſubtilius: eſt enim hoſtis

hoſtis occultus, aſpis venenata, latens latro, piſcis Ionæ, mulier decepti x, eleohas Eleazarum necans, Iudas oſculo tradens: quia ambitioni ſemper immixta eſt vana gloria: *charitas* autem *non eſt ambitioſa*: 1. Cor. 13. honor enim eſt reverentia facta perſonæ in teſtimonium excellentiæ, & virtutis ejus: Atqui nulla excellentia nec virtus hominis eſt ab homine, ſed à DEO donatore: *quid habes quod non accepiſti*: 1. ad Cor. 4. Nemo igitur poteſt gloriari tanquam de proprio, ſicut nec de veſte alterius: ideo Aug in Pſal. 136. ait, quòd vana gloria ſit opus manûs ſimiliræ vanum, & malum.

Conſ 2. Mercedem in cœlo perdi vanâ gloriâ: Quia is debet ſolvere, qui laborem præcepit, is præmium dare, propter quem juſtitiam facimus: qualis finis, talis actio: à fine enim pendet bonitas, vel malitia operis, qui actionem ſpecificat: ideo dicitur: Matth. 6. *Receperunt mercedem ſuam*: & Luc. 16. *Recordare, quia recepiſti bona in vita tua.* Quid ſtultius eſt, quàm pretiola vendere nihilo, congregare in ſæculum pertuſum; currere, ſed extra viam.

Conſ. 3. Quàm variè vana gloria committatur. 1. ex parte rei, ut ſi quis gloriari velit de virtute, quam non habet. 2 ſi de re exigua, nec digna, ut eſt de coma aurea, &c.

3. ſi

3. ſi de do vitio, cùm malè fecerint. 4 ſi res non refertur ad Deum, ut datorem. 5. ſi non refertur ad bonum proximi, propter quem donum illud datum eſt Reflectam me ad intentiones meas, & propter illum ſolum omnia faciam, de quo ait D. Chryſoſt. in Matt. hom. 19. *Ipſe te predicabit Deus tum orbe præterito*: ille nimirum, qui dixit Ioan. 8. *Si ego quæro gloriam meam, gloria mea nihil eſt.*

MEDITATIO XXVI.

Feria 6. Dom. 2. Epiph.

Ordinatur potentia rationalis intellectiûs circa juramenta

AVdiam D. Ieſum prohibentem jurare temerè. Petam ejus prohibitionem aſſequi.

Conſ. 1. Iuramentum non eſſe intrinſecè malum, cùm ipſe Deus juraverit, Gen. 22. Luc. 1. Apoc. 10. nec per ſe eſſe bonum ſemper, aliàs nunquam vetaretur.

Conſ. 2. Duplicem eſſe veritatem, increatam, & creatam, & hanc voluiſſe Deum ordinari ad illam, ideóque vetuiſſe juramentum propter reverentiam veritatis æternæ: ſed neque velle nos jurare per creatam, ut in ea increata ſemper reſplendeat. Itaque prohibetur juramentum per omnem creaturam, & nominatim cœlum, terram, Hieroſolymam, caput, quibus juramentis obnoxij erant Hebræi:

bræi: quia nemo potest exponere in pœnam, quod non est suum: & quia actus juramenti est actus Religionis, & quidem latriæ, soli igitur Deo debetur. Quod autem his abundantius est, à malo est, id est, à dæmone mendacij Patre, ut explicat D. Chrysost. hominésque proni ad mendacium facilè perjurio committerent, cujus fiebant rei etiam idololatriæ, Sap. 14. licet erroneâ conscientiâ.

Cons. 3. Cùm juramentum sit velut medicina, quæ tantū ex necessitate est bona, aliàs noxia, ut bonum sit juramentum debet fieri cum justitia, quia in malo non obligat juramentum: debet fieri cum veritate, quia falsum sit perjurium: debet fieri cum judicio, nec temerè, nec sine urgenti necessitate. Reflectam me, an verè audeam dicere: *Juravi, & statui custodire judicia justitiæ tuæ:* Psalm. 118. & quomodo, si quæ vovi Deo, expleam,

Meditatio XXVII.

Sabbato Dom. 2. Epiph.

Præmia observantibus, pœnæ negligentibus præcepta Domini.

ASpiciam D. Iesum manu dextrâ observantibus legem suam præmia porrigentem, manu sinistrâ pœnas negligentibus minitantē. Petā esse ex observantibus legē Dei.

Cons. 1. Divini Legislatoris potestatem: cùm

cum enim nemo audeat ad legem Dei addere, vel ab ea tollere quidquam: si solus Deus legis Dominus: *Non addetis ad verbum, quod vobis loquor, nec auferetis ex eo.* Deut. 4. Christus autem Dominus abstulit omnes figuras, ut Sol tenebras, & addidit legi perfectionē, ita ut ipsa perfectio præcepti sit præcepta: *Nisi abundaverit justitia vestra &c.* Matth. 5. Hinc constat Christum D. Deum esse.

Conf. 2. Minas, & pœnas violatoribus legis inflictas: quia tripliciter Christi præcepta solvuntur, vel ijs non credendo, vel ea non observando, vel alios in errorem ducendo, quibus omnibus Matt. 4. 6. 7. 25 minatur exilium a cœlo, carcerémque inferni: ubi eos triplici ordine collocat: alij vocantur *minimi*, qui docent, & non faciunt; minimi non in Regno cœlorum (sed in Ecclesia adhuc militante, quæ etiam aliquando vocatur Regnum cœlorum) quia si delinquant in ijs, quæ graviter obligant, in cœlo nō erunt, quales erant Pharisæi, qui dicebant, & non faciebant, id quod duplicis fuit iniquitatis, simulando, & se corā hominibus justificando, Luc. 16. ubi minuta quædam ad superstitionem usque observabant graviora legis relinquebant, judicium in causis, misericordiā in Pauperes, fidem in Deum, Matt. 23 jejunabant, & orabant, dabántque eleemosynas ex vana

vana & damnata gloria, propter quam nec fidem Dei admittebant, unde audierunt: *Quomodo potestis vos credere, qui gloriam ab invicem accipitis?* Joan. 5. Alij vocantur *minores*, qui nec faciunt, nec docent. Tertij vocantur *infimi* omniũ, qui malè faciunt, & docent.

Conf. 3. Promissa, & præmia observantibus legem Dei: datur enim ijs vita æterna, & in cœlo duplici ordine collocantur. 1. loco sunt *magni: Qui fecerit & docuerit magnus vocabitur.* Matt. 5. 2. sunt parvi, qui tantùm fecerunt & non docuerunt legem Dei, quibus etiam Dominus ait: *Pater reddet tibi*: quid illud? cogitari potest, dici non potest. *Colloquium* demore, præsertim ad B. Virg pro tã sancto consilio: *Quodcũq; dixerit vobis, facite:* Joã. 2. renovatis hujus septimanæ propositis.

MEDITATIO XXVIII.

Dominica 3. Epiph.

Quomodo ad SS. Eucharistiam accedendum.

VIdebo Centurionem coram D. JESV se humiliantem. Petam eum imitari in accessu ad SS. Eucharistiam.

Conf. 1. Verba Centurionis: *Domine*, inquit, *non sum dignus:* ob defectus naturales, quia natura mea infinitæ tuæ, nullius indigæ, & absolutè perfectæ impar est. 2. ob peccata,

eata, & abusus omnium potentiarum. 3. ob effectus peccati, qui sunt: propensio ad malum, aversio à divinis, passionum motus contra rationem, habitus mali, turpitudo animæ, vermibus, ulcere, cadavere, leprâ, contagione, cloacâ sordidioris. 4. ob præsentem indignitatem, & imperfectiones, & indispositionem, reliquáque obstacula. 5. ob distantiam à perfectione Sanctorum hominũ, Christi, & Dei, quem accepturus sum.

Vt intres: quia non sum dignus stare corã te, quem toties offendi, quantò minùs ut intres ad me. 2. non sum dignus cogitare de te mente tã fœdatâ, quãtò minùs te intra me recipere. 3. non sum dignus tangere te, quia sum pejor Ozâ, & tu melior, quam Arca: non sum ita tui amans sicut Magdalena, cui tamen dixisti: *Noli me tangere* Joan. 20. nec sum ut ille Seraphin, qui nudâ manu noluit tangere carbonem. 5. non sum dignus aspicere te, ut Bethsamithæ, qui aspicientes Arcam ultrà quinquaginta millia occisi sunt à te, quantò minùs ut intres.

Sub tectum, quod est tanquam stabulum plenum sordibus, & aspidibus venenatis, spelunca latronum verior, quàm templum, hospitium dæmonũ, pejus inferno, in quo nemo peccat demeritorie: ego autem plenus cogitationibus contra te novi semper reatûs.

Meum,

Meum, poſſeſſione naturali, quam nec merui, nec mereri potui, quia non fui in mundo priuſquàm illa mihi data eſſet: tot lapſibus fœdatum, tot donis ſpoliatum: ita meum, ut nulla creatura poſſit ſibi uſurpare me nolente, ut gratiam & gloriam te adjuvante mihi propriè mereri poſſim.

Sed tantùm dic verbo: tam efficaci, quàm fuit illud, quo creâſti omnia, quo Lazarum ſuſcitâſti: tam ſalubri, quo Paralytico peccata remiſiſti: tam extirpativo, ſicut illam ficum arefeciſti: tam fœcundo, ſicut ſunt fructus centeſimi: tam læto, quo nomina noſtra in cœlo ſcripſiſti: tam pretioſo, quale fuit, de quo ſcriptũ: ET VERBVM *caro factum eſt*, Jo. 1

Et ſanabitur: à peccatis præſentibus, & præteritis, ab imperfectionibus, à malis habitibus, ab inordinatis paſſionibus, à tentationibus periculoſis, ab omiſſione multorum bonorum, ab inconſtantia in bene cæptis, à defectu profectûs in virtute continui.

Anima mea, à te creata, à te redempta, vera fide imbuta, toties in peccatis tolerata, toties poſt peccata juſtificata, toties SS. Sacramentis refecta, tot auxilijs adjuta, à tot malis animi, corporis, fortunarum liberata, totidemque malis præſervata: tot beneficijs naturæ & gratiæ dicata, ad gloriam cœleſtem vocata, à te denique tam diu in tuo ſervitio conſervata.

MEDITATIO XXIX.

Feria 2. Dom. 3. Epiph.

De cavendo errore in negotio ſalutis.

AVdiam Dominum JESVM dantem ſuis neceſſariam cautionem inter tot errorũ tenebras exiſtentibus. Petam eam aſſequi.

Conſ. 1. Quantùm nocet credere ignaro viæ, falſis literis, monetæ fictæ, alterum tantùm nocet credere errori, in ſalutis præſertim negotio: quia effectus ſequuntur naturam cauſarum: veritas autem & error ſunt ſicut arbor bona, & mala, unaquæque juxta germen ſuum fructus proferens: illa bonos, hæc peſſimos, quos decerpſerunt, quotquot contra dictamen conſcientiæ egerunt ſerò æternùm ingeminantes: *Ergo erravimus.* Sap 5. Dicam cum Pſalmiſta: *Deus meus illumina tenebras meas* Pſ. 17.

Conſ. 2. Originem errorum procedere ab hominibus ipſis, ſervientibus vel affectui, vel Regibus, hoc eſt, cupiditati inordinatæ, vel reſpectibus humanis: quas utraſque tenebras D. JESVS lux mundi, cui repugnat error, triplici modo diſſipat: præceptis, conſilijs, & inſpirationibus, quæ ſemper tendunt ad melius. Petam humillimè mihi gaudi theſaurum Veritatum æternarum, & margaritas politiæ cœleſtis pro quarum una omnia vendenda

denda ſunt: *Emitte lucem tuam, & veritatem tuam. &c* Pſ. 42.

Conſ. 3 Subtiles quoſdam errores, ſub ratione veri contectos. 1. Putantium ſe rem bonam feciſſe, ut Saul: *Imò audivi vocem Domini.* 1. Reg 15. 2. Utentium titulo puritatis, us Achas: *Non petam, & non tentabo Dominum* Iſai. 7. 3. Volentium ineptè imitari Sanctos, ut Jephthe Abrahamum 4. Recuſantium honorifica pertinaciter, ut Petrus lavari pedes. Joan. 13. 5 Præferentium neceſſitatem, ut Saul neceſſitate ſacrificans, poſtmodùm audire debuit, ſtultè ſe egiſſe. 6. Prætextus charitatis, ut ille ſilentij tempore infirmum loquendi gratia viſitans, à Crucifixo audivit. *Non placet mihi iſta charitas.* 7 Prætextus devotionis, ut ille habens donum lacrymarum in officijs culinæ, è quibus ut devotioni vacaret, liberari petens, dono lacrymarum ſpoliatus fuit, demceps non recuperato. Hi ſeptem errores, quia ex inordinato appetitu etiã circa res ſanctas procedunt, facile perſuadent arborem amoris proprij errorum originem radicitus evellendam.

MEDITATIO XXX.

Feria 3. Dom. 3. Epiph.

In omnibus non meum commodum, ſed Dei beneplacitum quærendum.

ASpiciam D. JESVM Manu, oculis, ore, in cœlum intentum, eóque me excitantem. Petam ei obſequi.

Conſ. 1. Si regnum Dei eſt gloria DEI beneficij, is quæret primùm regnùm DEI, qui bonum opus intentione bonâ fecerit. Intentio optima omnium eſt, ſi cujus principium, medium, & finis fuerit per D. JESVM. Hæc eſt optima omniũ occupatio conſequendi bona, quæ ſunt in Chriſto, *de cujus plenitudine omnes accepimus.* Ioan. 1. Nullum enim eſt bonum, quod ab eo non procedat: nam conſiderati in ſtatu naturæ lapſæ, omnia bona ſpiritualia habemus à Chriſto quà homine, per cujus humanitatem ea nobis omnia divinitus eſt operatus.

Conſ. 2. Ut in omnibus prima intentio mea ſit regnum, ſeu gloria Dei per Chriſtum obtinenda, neceſſarium eſt antè, ut abnegem gloriam meam, & guſtum, imò & me ipſum: quia bona intentio extirpat omnem inordinatam amoris proprij appetitionem. Quæres, cùm ſit in vita Chriſtiana omnium difficillimum bellum domeſticum, impellam me ad renunciandum mihi, & quærendam puram gloriam Dei in omnibus, eò ampliùs, quò præſtantior eſt finis medijs: melior eſt enim ſanitas, quàm medicina, ſapientia quã ſtudium, meſſis quàm aratio, victoria quàm

præ-

prælium, portus quàm navigatio, dominus ædium quàm domus, bona corporis quam bonæ fortunæ, bona animi, quàm bona corporis, bona gratiæ, quàm naturæ, bona cœli, quàm terræ, bonum denique ſupremũ, Deus, cui collata reliqua omnia nec bona ſunt, nec pulchra ſunt, nec ſunt. Unde concludam cum S. Laurentio Iuſtiniano, Lib. de caſto connub. c. 6. *Stupeat cœlum, clamet terra, & omnis creatura, miretur, quòd hominem plùs alliciat creatura quàm conditor, plùs labor, quàm requies, plùs mors, quàm vita*, plùs media, quam finis.

Conſ. 3. Quânam praxi regnum Dei in omnibus per Chriſtum quærere poſſim. Certum eſt, quòd virtutes non ſint omnes meriti æqualis: ut enim plùs eſt expugnâſſe hoſtem, quàm menſam Principis bene inſtruxiſſe, ſic Deus magis æſtimat actum heroicũ, quàm abſtinentiam unius diei. Itaque major virtus majus efficiet meritum: *major autem eſt charitas* 1. Cor. 13. in hac me exercebo unicè, ut faciam omnia Dei amore, quia eſt, qui eſt: juxta illud D. Auguſt. in Pſ 26. *Quidquid mihi vult dare Deus, auferat totum, & ſe mihi det*: hoc ſimplici oculo totum corpus operum lucidum & glorioſum erit, ut eſſe debet; quia ex mente D. Ambroſij, ſer. de Aſcenſ. D. *Ideo Chriſtiani facti ſumus, ut ſemper de futuro ſeculo, & æterna beatitudine cogitemus, plùs pro animâ quã pro corpore laboremus.* ME-

MEDITATIO XXXI.

Feria 4. Dom. 3. Epiph.

Quomodo via ad cœlum ſit arcta, & tamen lata.

ASpiciam D. IESVM ad quæſtionem inutilem (ſi pauci ſalventur) tacentem; ſed, quod magis erat neceſſarium, iter ad ſalutem oſtendentem. Petam illud aſſequi.

Conſ. 1. Si regnum Dei eſt cœleſtis beatitudo, ad eam intratur per angustam portam: quia præcepta naturalia propriæ juſtitiæ non ſufficiunt, ſed neceſſaria eſt Fides Dei. Et hæc via arcta eſt. 1. Quia præcipit credere difficilia valde, omne rationem humanam ſuperantia. 2. Quia non minùs difficilia facere præcipit, ut ſunt pœnitere, ſubijci, abnegare ſe, diligere Deum ex toto, in omni virtutum genere exercere; propterea quòd ad regnum gloriæ non eatur, niſi per regnum juſtitiæ, ſeu virtutis: virtus autem verſatur circa difficile & arduum, idque non niſi per Chriſtum: *Ego ſum oſtium, per me ſi quis introierit, ſalvabitur*, Ioan. 10. oſtium valde humile, ut niſi efficiamur ſicut parvuli, non ſimus intraturi per illud in regnum cœlorum. Verè igitur: *Regnum cœlorum vim patitur, & violenti rapiunt illud*, Matth. 11. Grandis violentia in terra genitos cœlū quærere,

re, & possidere per virtutem, quę non tenuimus per naturam, inquit hîc D. Hieronym.

Cons. 2. Quomodo Dominus tam arduũ præceptum attemperet, nominando totam vitæ Christianæ difficultatem portam angustam. Angustam quidem, sed portam quia in porta non sistitur, sed transitur ad domũ: arcta via, sed non civitas: strictum iter, sed non mansio; angustus transitus, sed non portus. Unde manet, jugum Christi esse suave, & onus leve, plenumque requie: quia onus præsens collatum ponderi æternæ gloriæ est momentaneum; quia gustatâ requie spirituali, suave fit omne asperum: quia omnia sæva & immania propè nulla efficit amor, qui angustam portam in progressu dilatat: quia animosior fit miles, cùm videt Principem labores admirantem: quia Luc. 13. alterius vitæ bonis multi serò provocati, quærent intrare, & non poterunt. Stultissimus igitur sit, qui itineris difficultate perterreatur.

Cons. 3. Ad quatuor capita difficultates superandas reduci. 1. Respectu operis. 2. Respectu naturæ fragilis. 3. Respectu pravæ consuetudinis. 4 Respectu tentationis. Reflectam me ad præteritas difficultates meas, ex his quatuor fontibus ortas, quomodo me in ijs gesserim, & deinceps gerere velim, si quę orirentur, impressis altè memoriæ verbis Do-

mini, Matth. 7. *Intrate per angustam portam, quia lata porta & spatiosa via est, quæ ducit ad perditionem, & multi sunt qui intrant per eam. Quam angusta porta & arcta via est, quæ ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inveniunt eam.*

MEDITATIO XXXII.

Feria 5. Dom. 3. Epiph.

De præcepto gratiæ gratum faciente.

ASpiciam parvulum, qui symbolum est innocentiæ, à D. IESV ad imitandum propositum. Petam gratiam gratum facientem unicè necessariam.

Cons. 1. Triplicis generis homines mundo admirandos. 1. Prophetas. 2. Miraculorum patratores. 3. Dæmonum ejectores: nihilominùs ignibus æternis ex ijs adjudicandos: quia gratias quidem gratis datas ad aliorum non propriam utilitatem ordinatas habuerunt, sed gratijs interea gratum facientibus caruerunt, de quibus ait D. Chrysost. hom. 25. in Matth. *Sed & ille, qui fide multa etiam splenduit & claritate signorum, nec tamen aliquid in vita boni operis exercuit, à cœlestibus similiter januis repelletur.* Addit S. August Tr. 2. in Ioan. Epist. *Si confiteri vultis & non amare, incipitis dæmonibus similes esse, qui confitebantur filium Dei, & repellebantur.*

Cons. 2. Quidnam sit quod impediat homines

mines quò minùs se aptent ad gratiam gratum facientem obtinendam, quâ nihil utilius: quia ex omni malo transfert ad omne bonum: nihil dignius; quia filios Dei efficit: & videbo ideo ad amicitiā Dei non pertingere, quia in via se detineri patiuntur: agrestes, nutritione conservari vitam quietā, & commodam contenti: cives, sensualem, & opulentam: nobiles, gloriosam, & voluptuosam: Religiosos, qui non ex motivo charitatis & timoris Dei, sed suis particularibus agunt, stultorum labore affligi, donec amicitiâ Dei excludantur.

Conf. 4. Si error, mala consilia, concupiscentiæ me adduxerunt, reducet lex, sancta consilia, à Deo inspirata desideria. Eluatur culpa contritione, pœna mortificatione: &, ut ait D. August Ser. 15. de verb. D. *Tolle te, tolle inquam, te à te, impedis te; Contine spiritum tuum, accipe spiritum Dei.*

MEDITATIO XXXIII.

Feria 6. Dom. 3. Epiph.

De præceptis Evangelij respectu proximi.

VIdebo stellas, Lunam, non diei præesse, sed nocti: quia lumen justorum non coram Christo, sed coram hominibus fulgere debet. Petam intelligere quænam proximo debeam.

Conſ. 1. *Omnia quæcunque vultis, ut faciant vobis homines, & vos facite illis: Hæc eſt enim lex, & Prophetæ* Matt. 7. Id cum proportione ordinis intelligendum circa res licitas, debitas, ac honeſtas. Hinc omni petenti te tribue, quod juſtè & honeſtè potes, vel donando, vel ſaltem præſtando: Hinc non judicandi, nec condemnandi alij: corripiendi fraternè delinquentes. Notandum tres difficulter corrigi. 1. Princeps, quia propter auctoritatem putat ſibi omnia licere, ideo ita laudatur David, quòd à Nathan ſuſceperit correptionem. 2. Doctus: quia eſt promptus ad excuſandum & defendendum errorem. 3. Homo ſpiritualis: quia putat ſe eſſe ſufficienter illuminatum. Modus corripiendi eſt, tollere antè defectum proprium, poſtea alterius.

Conſ. 2. Præceptum de dilectione inimicorum, ſitum. 1. in actu interno, quo ſyncerè volo ſalutem eius. 2. in actu externo, quo benefacio odientibus me. 3. in actu interno & externo orando pro ijs, de primo ait Dominus: *Diligite inimicos veſtros:* Matt. 5 de ſecundo: *Benefacite his qui oderunt vos*: Luc. 6. quia probatio dilectionis eſt exhibitio operis, quando ad ſalutem ejus eſt neceſſaria: de tertio; *Orate pro perſequentibus, & calumnientibus vos*, ut vel convertantur ad bonum, vel non profundiùs damnentur. Si quis dicat:

Ca-

calumnia turbat ſapientem, ei reſpondendum, ſed calumnia non turbat amantem. *David, præceptum Evangelicũ (ſi reddidi retribuentibus mihi mala) ſpiritu prævidit, virtute prævenit,* inquit D. Ambroſ. præfatione in Pſ.

Conſ. 3. Præceptum eleemoſynæ ad quatuordecim capita reductum, ad ſeptem opera miſericordiæ ſpiritualia, & ſeptem corporalia. Si propter opera miſericordiæ corporalia neglecta Chriſtus D. tam ſeverum judicium facturus eſt, quæ tantùm ex minimis præceptis Chriſti ſunt: Quid erit de præceptis majoribus, quale eſt inimicos diligere: plus enim eſt inimico ignoſcere, quàm eleemoſynam dare.

MEDITATIO XXXIV.

Sabbato Dom. 3. Epiph.

De Architecto ſapiente, & ſtulto.

PRoponam ante oculos duplicem Architectum: ſicut eos deſcribit Chriſtus D. Sapientem, & ſtultum. Petam iſto evitato illum imitari.

Conſ. 1. Achitectus prudens eſt omnis ille, qui ſubijcit ſe legi Evangelicæ: Quia prudentis eſt conſultare circa meliora, & ſeligere utiliora ſaluti, quod non fit ſine obſervatione legis Evangelicæ ideo comparatur Architecto propter varietatem omnium

virtutum exercendarum: Præcepta enim Christi non sum in una sola operatione: præterea nisi ad finem educatur, ædificium non dicitur. Vt autem solidum persistat, requiritur examen in rebus agendis, ne quidpiam fiat temerè: Vera sui humilitas, in Deum resignatio: Quia *Confidentes in Domino sicut Mons Sion, non commovebuntur in æternum.* Ps. 124. Solidius igitur est ædificium spirituale, quàm materiale, quod pluviæ, venti, flumina deijciunt: Illud autem nec desuper illati honores, nec Voluptatum flumina, nec spirituum malignorum venti possunt evertere, ædificium supra petram Christum Dominum. 1. Cor. 10.

Conf. 2. Vocari stultum, qui audit Verba Christi, & non facit ea, ut fuit Iudas, Simon Magus, & quorum non est numerus, qui etiam multa pro Christo passi, ad extremum culpa sua fidem cum operibus perdiderunt. Quid enim insipientius, quàm desidem esse, ubi de animæ discrimine, de cœlestis Regni amissione, de immortalibus supplicijs sustinendis agitur? bene igitur stultis comparantur Architectis, qui amore proprio fabricæ magistro, vitiorum omnium adminiculo construunt Babylonem.

Conf. 3. Verè beatã animã esse, quę divinitus de pluvia cœlesti & fluminib' gratię, & vento Spi-

Spiritûs S. repleta extra numerum eorum eſt, de quibus ait Apoſt. *Sic ſtulti eſtis, ut cùm ſpiritu cœperitis, carne conſummini.* ad Gal. 3. Rogabo Deum, ut quidquid in me eſt ex Babylone, funditus evertat, accinentibus Angelis: *Cecidit, cecidit Babylon.* Apoc. 18.

MEDITATIO XXXV.

Dominica 4. Epiph.

Quæ tentationes impetant incipientes ſervire Deo, & primò de ſegnitie.

ASpiciam fluctuantem naviculam, & in ea periclitantes. Petam intelligere primam in vitæ Chriſti curſu procellam.

Conſ. 1 Unum ex primis periculis navigantibus ad portum ſalutis æternæ per viam purgativam eſſe malaciam, ſeu ſegnitiem, cujus cauſa triplex eſt. 1. inſcitia: quâ quis vitę ſpiritualis ſublimitatem non agnoſcens, putat ſe minima aut nullâ diligentiâ ejus apicem tenere poſſe, & ideo laborare non curat. Hanc tollam æſtimatione perfectionis, & præmiorum, quæ cùm immenſum in ſublimitate pondus habeant, non poterunt à jacentibus & otioſis, aut ſine magno labore comprehendi.

Conſ. 2. Alteram cauſam ſegnitiei eſſe falſam tranquillitatem ex tentationum defectu, quâ incipiens depoſito pondere peccato-

catorum ſibi jam, ut in portu collocato, nihil reliquum agendum eſſe exiſtimat. Quam cauſam tollam depoſitâ fiduciâ, & tranquillitate, ex doctrina S. Hyeronymi ad Heliodorum: *Erras, frater, erras, ſiputas unquam Chriſtianum perſecutionem non pati.* Tunc maxime oppugnaris, ſi te oppugnari non ſentias. Adverſarius noſter tanquam leo rugiens aliquem devorare quærens circumit, & tu pacem putas? 1. Pet. 5.

Conſ. 3. Tertiam cauſam eſſe ſolere fictam quandam, vel non rectam converſionem, quâ quis v.g. ſeculum reliquit, non tam ut mores mutet, quàm ut alium præpoſterum finem aſſequatur. Hęc cauſa emendatur converſione denuo etiam in eodem ſtatu, quem quis arripuit, ex deſiderio ſanctitatis incipiendo. Et hic eſt ille ſomnus hodiernus tempeſtatis cauſa: nam, juxta Bedam, dormit Dominus, cùm negligentiùs agimus. Si, ut ait D. Cyrillus, non erat poſſibile perire exiſtente cum eis omnipotente, ego Dominum in Venerabili ſumendo hac malacia perire non potero fervens. Si corpus Domini fuit cervical divinitatis, juxta D. Hieron. offeram cor meum in cervical Domino.

MEDITATIO XXXVI.

Feria 2. Dominicæ 4. Epiph.

De nimio fervore.

Vide-

VIdebo alterum ſcopulum, fervorem nimium naufragia excitantem. Petam intelligere ejus cauſas, & evitare.

Conſ. 1. Alterum periculum navigantium viam purgativam eſſe nimium fervorem, cujus cauſa triplex eſſe ſolet. 1. naſcitur fervor nimius ex amore ſui, quo quis præteritorum peccatorum fœditatem agnoſcens, à pœnis pro illis debitis ſe quàm citiſſimè deſiderat expedire. Hoc morbo laborantes meminerint, quidquid obtulerint DEO, ſale condiendum eſſe.

Conſ. 2. Alteram cauſam nimij fervoris oriri ex timore Purgatorij, pro quo longo vult per breves temporales pœnas ſatisfacere. Hic nôſſe oportet, pœnas non immoderatâ corporis afflictione, ſed prudenti ſui oblatione ex gratiâ majori ex parte ſolvendas eſſe.

Conſ. 3. Tertiam cauſam fervoris nimij eſſe fiduciam de ſuis viribus, & non in adjutorio Dei, quibus ſolis ſe putat perfectionis arcem obtinere poſſe. Hîc ſciendum, non in fortitudine equi, aut tibijs viri arcem perfectionis conſcendendam eſſe, ſed timore potiùs, & amore Domini.

MEDITATIO XXXVII.

Feria 3. Dom. 4. Epiph.

De memoria ſeculi, & antiquæ vitæ.

Vide-

VIdebo tertium ſcopulum navigantium per viam purgativam. Petam intelligere memoriam ſeculi malam, eamque evitare.

Conſ. 1. Quomodo memoria ſeculi, antiquæ libertatis, honorum, voluptatum, divitiarum, commoditatum, ſoleat uno agmine irruere, & queri quòd relinquantur, ſine quibus vitam impoſſibile eſt agi. Sic blanditias deſeris? poteris ſine his vivere? in mœrore uſque ad canos longos vives?

Conſ. 2. Quomodo his obijcienda ſit: 1. brevitas vitæ, quæ Iac. 4 *Vapor eſt ad modicum parens.* 2. bona illa, quæ prædicantur, eſſe bonorum umbras 3. præſentem triſtitiã quã Deus mox ſecuturã lętitiâ leniet. 4. turpe verò & horrendum facinus eſſet poſt amicitiã cum Deo initam, 2. Pet. 2. ℣. 10. à Deo recedere ob amorem temporalium. 5. flagitabo divinum auxilium, Sanctorũ interceſſiones, Sacramenta frequentabo, Spirituali Patri difficultatẽ aperiam, ut hunc ſcopulũ evadã.

Conſ. 3. Præſentiſſimum remedium eſſe reflexionem ad primas inſpirationes, quas vocans à DEO ſenſi, quibus Dominus jubebat me ſubire navim perfectionis, & providentiæ Domini, & ego me ſubducam? Renovabo prima perfectionis deſideria, & (ſi religioſus ſum) vota.

Me-

MEDITATIO XXXVIII.

Feria 4 Domin. 4. Epiph.

De perseverandi desperatione.

VIdebo quartum scopulum naufragantium in via Domini, desperationem perseverandi. Petam intelligere hoc periculum, & evitare.

Cons. 1. Quomodo turbet hæc tentatio maximè eos, qui necdum consueverunt, nec satis in promptu habent recurrere ad orationes, refugere ad meditationes sanctas, ut sic relevetur pondus dei, & æstus, ita D. Bernar. in Psal. *Qui habitat.*

Cons. 2. Quomodo juvandi sint sic periclitantes. 1. contemplatione miseriarum imperfectorum, quas evasisse lætitiam non geminum creare deberet. 2. considerando pœnas seculi, quibus belli duces plectunt militiæ desertores: sic meritò talibus Christus faciet. 3. Videndi infelices eorum eventus, qui à perfectione vel religione discesserunt. 4. peccata in memoriã revocanda, pro quib⁹ pœnitẽtia agẽda. 5. meditanda passio Christi.

Cons. 3 Conandum viriliter & heroicè aliquid contra tentationes, quibus victis suavissima animo pax nascetur; nam sine heroicis resolutionibus vel me non patietur perfectio, vel ego illam: Quod si tulero, victor meiperseverantiam obtinui.

ME

MEDITATIO XXXIX.

Feria 5. Dom. 4. Epiph.

De deſiderio mutandi ſtatum.

ASpiciam quintum ſcopulum naufragantium, eorum, qui deſiderant mutare ſtatum: *Hi ſunt (qui ſegregant ſemetipſos) animales ſpiritum non habentes.* Iudæ 1. Petam intelligere has ſyrtes, & evitare.

Conſ. 1. Quàm magnum hoc Sathanæ telũ, quomodo prætextu majoris perfectionis, aut aliquarum commoditatum imaginariarum inquietet perfectionis amantem: Et quomodo ei occurrendum ſit per Spiritum S. in Apoſtolo loquentem: 1. ad Cor. 7. ℣. 20. *Vnuſquiſque in qua vocatione vocatus eſt, in ea permaneat: &: Locum tuum ne dimiſeris.* Eccl. 20. Periculoſa arboribus tranſplantatio. Varias artes diſcere, in nulla proficere eſt: pauciſſimi inveniuntur, quibus ejuſmodi mutatio profuit: Sapientis eſt tutiora ſequi.

Conſ. 2. Cogitationem de mutando ſtatu eſſe à dæmone, qui poſtquam à loco ſecuriore vitæ & ſalutis abſtraxit, tentat in manifeſtis peccatis, & cùm auxilijs, quæ priùs habebant, deſtituantur, conſentiunt in ea, & pereunt. Igitur præterquam quòd magna ſit nota inconſtantiæ, & proprij amoris, ſicut & infantiæ, debilitatis cerebri, & ſtolidi-

ingenij, mutare ſtatum melioris vitæ, ſimul eſt ſignum perditionis : quid enim boni ſperem, & quid mali non timeam ab hujus cogitationis auctore ſpiritu maligno?

Conſ. 3. Decem fluctus quaſi decumanos, unde non cauti ad naufragium præcipitantur. 1. vitiata reſolutio prima, fundata in affectu minùs recto quærendi ſe: unde rationibus proprijs, & humanis ſe committit, aſpera cautè ſubterfugit, placentia deterrimè ſectatur, in creaturis, bonis ſocijs, locis, officijs, genio arridentibus, per patronos adulatione procuratis acquieſcit: cùm perfectionis ſtudioſi ſit, deſerere ſe, & Deum quærere. 2. pravæ conſuetudines nondum plenæ devictæ. 3. affectus erga alios inordinatus nondum plenè ſuperatus. 4. infirmitas fidei circa promiſſa ſervientibus DEO. 5. Occupatio in rebus ſe majoribus dijudicandis 6. tardè ac tepidè in via perfectionis procedere 7. Separare ſe à meliorum conſortio. 8. Intemperanter aſpirare ad aliquid, non relinquendo ſe diſpoſitioni DEI. 9. neglectus, & odium diſciplinæ. 10. Neglectus orationis mentalis, aliorumque exercitiorum pietatis.

MEDITATIO XI.

Feria 6. Dom. 4. Epiph.

De blaſphemis cogitationibus, & ſcrupulis.

Aſpi-

ASpicium geminum ſcopulum, in quem navigia alliduntur: blaſphemas cogitationes, & ſcrupulos. Petam intelligere modum eos ritè tranſeundi.

Conſ. 1. Cogitationes blaſphemas omnino non timendas, quas ego non dico, ſed dæmon immittit; verum eas deteſtãdas, Deus q; orandus, ut ipſe eas à me abigat, ne ijs conſenſum præbeam; eſt autem conſenſus, actus voluntatis, quo expreſsè peccatum quis vult, & iniquitatem amplectitur; ſuggeſtio autem, ſive ſenſus, eſt cogitatio peccati ab extrinſeco immiſſa, velut ignis injectus, quem non facilè valemus extinguere, interdum in corpore iracundiæ motus, & inverecundos libidinis excitantem. Non pecco igitur ſi ſentio, dum non conſentio. Sed forte interpretativè conſentio, quia phantaſias non rejicio; verùm qui DEO placere vult, qui in vita inchoata permanere, putare debet ſe non diſſimulaſſe, ſed ſaltem leviter reſtitiſſe.

Conſ. 2. Scrupulos eſſe cogitationes quaſdam leviſſimis rationibus, & ferè nullis nixas, quibus judicamus, peccatum aliquod ſive grave, ſive leve, actionibus noſtris ineſſe: eæ autem ſunt rationes leves, quas Superior, aut Pater ſpiritualis judicat, licet ſcrupuloſo evidentes videantur.

Conſ. 3. Cauſas ſcrupulorum, vel etiam

pec-

procedunt ex complexione, rigore immoderato, &c. & à medico curandi ſunt: vel procedunt à DEO ignaviam caſtigante, & defectus cavendi ſunt, Deique viſitatio patienter toleranda: vel a ſocietate ſcrupuloſorum, & ea deſerenda eſt: vel aliunde, tunc adhibenda oratio, frequens Sacramentorum uſus, diſcreta corporis caſtigatio, opera miſericordiæ, & maximè obedientia: ſicut enim certum eſt ſcrupuloſum Magiſtro non credentem curari non poſſe, ita facilè curabitur obediens, quem Magiſter benignâ legum ac præceptorum interpretatione curabit, jubebitque in oppoſitum operari, non metu inferni, qui plerumque origo ſcrupulorum eſt, ſed puro amore DEI.

MEDITATIO XLI.

Sabbato Dom. 4. Epiph.

B. Virgo Stella polaris.

ASpiciam D. Virginem ſtellam polarem poteſtate plenam conterendi caput ſerpentis. Petam ejus ope evadere ſeptem ſcopulos naufragijs infames, quos hâc ſeptimanâ meditatus ſum.

Conſ. 1. Repetendo quónam modo ſegnities, nimius fervor, memoria ſeculi, & antiquæ vitæ: deſperatio perſeverandi, deſiderium mutandi ſtatum, blaſphemæ cogitationes

nes & ſcrupuli infeſtent navigantes mare purgativum. Deprecabor pro me & alijs B. Virginem nomine Eccleſiæ, quæ pro filijs interpellat: nomine Prælatorum, & qui mei curam habent, quibus pericula mea aperio, qui remedia ad vincendum, arma ad pugnandum ſubminiſtrant, exemplo ad victoriam movent, minis & pœnis à caſibus avocant, ut nos gratiâ ſuâ tueri dignetur, ut vel repugnet lapſus, vel tentatio.

Orabo 2. Eandem per zelum Angelorum, qui ex mandato Dei nos cuſtodiunt in omnibus vijs noſtris, ut eis præcipiat nobis ut adſint, laqueos detegant, dæmones arceant.

Orabo 3. Eandem Divam, ut Filium ſuum ad dexteram Dei pro nobis pugnantem animet, &c. & demique ipſam Divinam Majeſtatem magis alliciat ad nobis opitulandum: Deum Patrem, ut fortitudinem ſubminiſtret, vires adverſarij hget, impugnationem extenuet. Verbum, ut doceat intellectum, ſapientiam, ſcientiam, conſilium: Spiritum S. ut voluntatem in ſpem erigat, & tentationis bellum in pacem convertat.

MEDITATIO XLII.

Dominica 5. Epiphaniæ.

Inevitabilis tentationum neceſſitas in via illuminativa.

Vide-

Videbo divinum Patrem familias vetantem zizania ſuperſeminata evelli, quòd neceſſe ſit ſcandala & tentationes eſſe. Petam agnoſcere tentationem neceſſitatem, & gratiam ijs reſiſtendi.

Conſ. 1. Quomodo nos Dæmon in ſuam ſervitutem retrahere nitatur, longè potentiùs ac diutiùs quàm Pharao exeuntem de Ægypto Iſraelem: ideo intelligam tentare nihil eſſe aliud, quàm experimentum de aliquo capere, ut ipſi tentato, vel tentanti vel alijs innoteſcat quantus ſit: ipſa autem tentatio eſt pugna, vel impugnatio quædam, quâ quis ad malum patrandum allicitur: ad quã pugnam fortes & alacres nos eſſe conveniet, ut per fortitudinem adverſarios ſuperemus, per lætitiam laborem pugnæ fine tædio ſuſcipiamus, ac in eo perſeveremus.

Conſ 2. Tentationem duas habere originis: externam Diabolum, qui nos innumeris decipiendi artibus infeſtare curat: Mundum, id eſt, mundanos homines, qui exemplis, ſuaſionibus, minis ad malum nos provocant: turbam creaturarum, quæ ſuâ ſuavitate ac pulchritudine à DEO avocant. Dæmon *Leo eſt rugiens*, 1. Pet. 5. *Mundus totus in maligno poſitus eſt*: 1. Ioan. 5. *Creaturæ Dei in odium factæ ſunt, & in tentationem animabus hominũ, & in muſcipulam pedibus inſipientium* Sap 14.

Alve-

Alteram originem esse internam, quæ est cæro, seu appetitus sensibilis, tum irascibilis, tum concupiscibilis, tentus item, & mali habitus. Unde patet inevitabilis tentationum necessitas.

Cons. 3. Remedium universale in tentationibus esse SS. Eucharistiam, juxta D. Cypr. Ser. de Nativ Dom. *Sacramentorum communicatio, per quam Christi corporis sanctitati unimur, in tantùm nos corroborat, ut de mundo, & Diabolo, & de nobismetipsis victoriá potiamur.* Petam triticum illud de vera & una area, ut ait D. Hieron. & Vinum de torculari, quod calcavit D. IESVS, ut vescar, & bibam, & convalescã inter zizania omnium tentationum, quia *Instrumentum est Eucharistia, quo Diabolus obtritus est*, inquit Pet. Dam. ep. 2.

MEDITATIO XLIII.

Feria 2. Domin. 5. Epiph.

De generalibus remedijs tentationum.

Aspiciam D. IESVM ad bella vocantem, & arma distribuentẽ. Petã gratiã ijs utendi.

Cons. 1. Sicut Dominus terræ latrocinia pellit, deinde impietatem, & injustitias compescit, tum statu compositio contra hostes externos procedit: sic eodem ordine mihi procedendum. 1. Contra concupiscentiam carnis, deinde contra concupiscentiam oculorũ, & su-

& ſuperbiam vitæ, tum adverſus ſpiritualia nequitiæ in cœleſtibus.

Conſ. Secundò generalia tentationum remedia eſſe, contra ſingula vicia præparatum expectare: illa conſiderare, quæ ad vincendũ accendunt; præcipuũ eſt conſideratio Chriſti, ejus doctrinæ, exempli, auxilij, Deiq; præſentia, ne eum offendamus, Vigilantiâ, oratio, ſpiritûs promptitudo, fortitudo corporis, quã dat cibus fortium SS. Euchariſtia.

Conſ. 3. Remedia generalia ad affectum ſpectantia eſſe honeſtatis deſiderium, ſpem promiſſionis, timorem amittendę charitatis, incurrendæ pœnæ, amorem illius, quem ſuper omnia diligimus, eâ denique arte utendo, quâ ſe Chriſtus Dn. Sathanæ oppoſuit.

MEDITATIO XLIV.

Feria 3. Dom. 5. Epiph.

De Puſillanimitate.

VIdebo proficientes, quomodo in primũ ſcopulum impingant puſillanimitatis. Petam intelligere hunc ſcopulum.

Conſ. 1. Quomodo proficientes ne creſcant, & gratiæ ſibi datę cooperentur, ſoleant à Diabolo puſillanimitate oppugnari. Eſt puſillanimitas vitioſa mentis affectio, quâ quis convenientia, ac proportionata ſibi datæ potentiæ vel virtuti recuſat attentare: aliquando

quando ſoli imaginationi & vanæ apprehenſioni innitens, interdum alicui moleſtiæ corporali.

Conſ. 2. Quomodo ſoleat eſſe hæc tentatio pœna ſuperbæ complacentiæ, ac inanis de ſeipſo confidentiæ, juxta illud Pſ. 13. & 52. *Dominum non invocaverunt, illic trepidaverunt, ubi non erat timor.*

Conſ. 3. Remedium hujus tentationis eſſe 1. ſuperbiæ, & ſui confidentiæ culpas flere, & in ſolo Dei auxilio confidere. Deinde animare ſe bonis conſiderationibus beneficiorum Dei, vel ſibi, vel alijs collatorum. Tandem ſeipſum cogere, & nihil eorum, quæ ſuo ſtatui conveniunt, ob timorem prætermittere: & ſi ſemel aut iterum non ſuccedit, tertiò & alijs vicibus, dante gratiam Deo, ſuccedet. Potens eſt Deus.

MEDITATIO XLV.

Feria 4. Dom. 5. Epiph.

De nimio Zelo.

ASpiciam alterum ſcopulum proficientium, zelum nimium. Petam illum intelligere, & evitare.

Conſ. 1. Multiplicem eſſe zelum nimium, quo alij externæ diſciplinæ & cærimonijs nimium addicti omnia illis poſtponunt: alij corporis aſperitates ſummi faciunt, mitiorémque

rémque vitam amplexos contemnunt: alij Christianam disciplinam observant omni ex parte, at amarissimis cogitationibus proximos remissos damnant: alij desiderio animarum convertendarum ardent indiscretè, non attendentes aut ad salutis propriæ periculum, aut ad incolumitatem communitatis, cui interdum sua indiscretione maxima damna inferunt, suscipiunt occupationes sine numero, quibus ita totí vacant, ut nil orationi, meditationi relinquant, quibus ait D. Bern. de consid. *Non est sapiens, qui sibi non est sapiens.*

Cons. 2. Quomodo in hoc zelo temperamentum hoc sit adhibendum, ut quod in eo ignorantiæ & superbiæ est, tollatur: quod cum virtute conjunctum est, retineatur.

Cons 3. Cærimoniarũ observatores ut eas retineãt, sed majora minoribus anteponãt, & propter talia arboris fructus vendant. Asperitatum amatores discretè, & non sine Magistri spiritualis consilio eas suscipiant, ne exhausti vitæ severitatem deserant, & imaginatione crescente dissolutè & immorigere vivant. Corporis afflictioni ita vacandum, ũt vires non absumat, & internæ puritati proficiat. Bona severitas in domando corpore, sed melior humilitas. Qui alienam salutem suæ præferunt, ordinem charitatis servent,

& à ſeipſis converſionem incipiant. Milites ſeſſi non vincent. Mater non comedendo non alet liberos. Pauperes & inopes non ditabunt alios.

MEDITATIO XLVI.

Feria 5. Dom. 5. Epiph.

Incuria in operando.

VIdebo alium ſcopulum proficientium, negligentiam. Petam eam intelligere, & evitare.

Conſ. 1. Quomodo tententur interdum proficientes negligentiâ in operando, muniaque ſua ſive ſpiritualia, ſive temporalia cum triſtitia, & nauſea obeundo. Eſt autem negligentia alia ſumma, & ſupina, quæ eſt nullam vel modicam diligentiam adhibentis, & ejus, qui ſupinus in lecto jacens ad res non attendit, ſimilis: alia gravis, & culpabilis, qualis eſt non adhibentis ſufficientem diligentiam, juxta exigentiã negotij: alia levis, & venialis. Deficit à diligentia impertinens, importunus, inordinatus, exceſſivus:

Conſ. 2. Diligentiam aliam eſſe ſummam & exactiſſimam, quæ adhiberi poteſt, poſſibiliſque, & qualem accuratiſſimi in ſuis rebus uſurpare ſolent: alia mediocris, quę communiter adhibetur à prudentibus juxta exigentiam negotij, & circumſtantias, quâ adhibitâ,

si quid postea præterintentionem accidat, solet censeri invincibiliter ignoratum, & inculpabile: alia modica, & levis, obiter & superficialiter ad negotium attendens.

Cons. 3. Quibus argumentis me excitare debeam ad negligentiam abijciendam, & diligentiam amplectendam: videlicet excitando me consideratione, cui serviam. *Maledictus qui facit opus Dei fraudulenter.* Iere: 43. & per aliquot dies unum ex bonis operibus emendabo, v. g. meditationem, orationem, postea examen, &c. donec ordinaria dici opera juxta lumen & gratiam à DEO concessam agere didicero: ne illud audiã, Matt. 25. *Inutilem servum ejicite in tenebras exteriores.*

MEDITATIO XLVII.

Feria 6. Dom. 5. Epiph.

Adhæsio ad loca, & ministeria, & appetitus honoris.

ASpiciam reliquos proficientium scopulos, circa quos naufragantur incauti. Petam eos agnoscere, & evitare.

Cons. 1. Quomodo nonnulli minimè ferant se ab eo, quod amant, instante Prælati obedientiâ, vel necessitate divelli, quem affectum solet Diabolus prætextu utilitatis majoris occulere. His 1. Sciendum est, quòd ipsorum opera Deus non egeat, Mortuus est

Petrus, mortuus Paulus, Ecclesia tamen non cecidit: *Pro Patribus tuis nati sunt tibi Filij*, Ps. 44. mortui doctores insignes, non pereunt cathedræ. 2. Qui suas commoditates in loco quærit, erubescere debet tam ignominiosum morbum.

Conf. 2. Quomodo appetitus honoris infestet: & bipartitus in proficientibus esse solet: alter in hominum æstimatione, qui aliquem ut studiosum, & sanctitatis amatorem, & aptum ad magna gerenda suspiciunt: Alter in dignitatum Ecclesiasticarum delatione consistit.

Conf. 3. Qui ad prioris generis honorem aspirant, ut opinione obtentâ apud alios ministerijs suis proficiant apud eosdem: His una cura sit, dejicere se, superbiam conculcare, & Domino perfectè servire: ipse, nobis non cogitantibus, opinionem bonam, & ædificationem aliorum, ad suum obsequium necessariam, ministrabit. Statuam non tepescere in via virtutis, neque permittere me deludi à dæmone ob defectum honoris. Qui verò ad dignitates aspirant, id planè contra exemplum Christi & Sanctorum agunt. Quòd si Deus voluerit illos ad honores & dignitates vocare, ad id nulla suâ solicitudine, sed solâ obedientiâ egent.

Me-

MEDITATIO XLVIII.

Sabbato Dom. 5 Epiph.

B. Virgo Patrona tentatorum.

ASpiciam B. Virginem velut ſidus cœleſte, ſub quo ipſum lolium vertitur in triticum. Petam admitti ſub ejus præſidium.

Conſ. 1 Quàm rectè ad B. Virginẽ confugiant omnes animæ: quia, ut ait Chryſoſt. Virgo nunquam ceſſat à bello. hom. 9. de pœnit. Recolam bella conſiderata ſuprà.

Conſ. 2. Si Dominus meus fuit tentatus, negari non poſſe tentatam quóq; ab extrinſeco fuiſſe B. Virginem: Semper tamen illibato victricíq; pede caput ſerpentis cõterentem, quin etiam ad Gabrielis nuntiũ turbatam, cautéq; metuentẽ. Ab ea præliari diſcã.

Conſ. 3. Sicut bonum ſemen per multam pluviam convertitur in lolium: ſic lolium multo calore in triticum docet convertiſalmeron, Tom. 2. tr 6. num. 4. Vnde ſic diſcurram: Vbi Solis radij fulgent, nequeunt eſſe tenebræ, neque frigus cum æſtu, neque cum ſereno pluviæ, aut cum vita mors. Sed Diva eſt Mater vitæ, lucis, gratiæ, ſerenitatis, & ſpirituum moderatrix: igitur ſub illius ſidere, & aſpectu virgineo etiam inter lolia, imò lolium ipſum non poteo non immutari in triticum, in horrea Domini colligendum. Colloquiũ ut Sabbato Dom. 4. Epiph. Ma-

MEDITATIO XLIX.

Dominica 6. Epiph.

Acrimonia ſinapis perfectorũ tentatio.

VIdebo in grano ſinapis majore oleribus, quòd cum creverit fit arbor, figurari viros magnæ virtutis, & perfectos, non tamen ſine acrimonia tentationis. Petam intelligere, & ſuperare ejuſmodi tentationes.

Conſ. 1. Quomodo perfecti, quàm diu in militia ſunt, à pugna tentationis immunes non ſint: quia *Pacem cum carne habere non poſſumus*, ait D. Greg. in Lib. 1. Reg. & D. Aug. *Tentatione unumquiſque ſe diſcit.* in Pſal. 36.

Conſ. 2. Tentari eos interdum omnibus vitiorum generibus, Deo ita permittente ad eorum meritum, & ad aliorũ exemplum. Sic Paulo datus eſt ſtimulus carnis, ne extolleretur. Magna gratia debet habere exercitium.

Conſ. 3. Ut vincens manna abſconditum accipiam, Apoc. 2. & in ſudore vultûs mei, Gen. 3. veſcar Pane Virgineo: generale eſſe remedium SS. Euchariſtiæ frequentationem docet D. Cypr. in orat. Dom. non eſt idoneus ad Martyrium, qui ab Eccleſia non armatur ad prælium: quia mens deficit, quam acceptâ Euchariſtiâ non erigit, & accendit.

MEDITATIO I.

Feria 2. Dom. 6. Epiph.

De occulta ſuperbia.

VIdebo Dominum educentem Iſraëlitas è tenebris Ægypti, deducentemque per viam deſerti, & adducere volentem ad terminum viæ terram promiſſionis, & ex ijs periclitantes. Petam intelligere ſcopulum ſuperbiæ, & evitare.

Conſ. 1. Quomodo ſoleant perfecti occulto ſpiritu ſuperbiæ tentari, ex quo oritur curioſitas, in Oratione experiendi conſolationes, divinas revelationes, extaſes, faciendi miracula.

Conſ 2. Quomodo his medeatur ſanctum odium ſui, quo quis ſolum divinum beneplacitum quærit, & in nullo ſuam conſolationem requirit.

Conſ. 3. Cùm nemo nobit magis imponat, quàm amor noſtri, perpendam verba D. Auguſtini: *Cui bonum non eſt Deus, ſibi ipſe vult eſſe bonum ſuum ſicut ſibi eſt Deus* Lib. 3. de lib. arbit. c. 24. Quæ planè ſuperbia Sathanæ, ad quam aſcendunt amatores ſui, odio noſtris propulſanda eſt: & quia deſideria mea innumera ſuſpecta mihi eſſe debent, potiùs optabo adverſa, tanquã tutiora, quàm proſpera, tametſi ſpiritualia.

MEDITATIO LI.

Feria 3. Dominicæ 6. Epiph.

De temeritate judicandi, conatu ſupra vires, licentiâ increpandi.

VIde tres alios ſcopulos, ad quos in portu naufragari conſueverunt perfectionis curſum emenſi. Petam intelligere hos ſcopulos, & evitare.

Conſ. 1. Quomodo in perfectis oriatur ſubinde temeritas judicandi facta, dicta, & cogitationes aliorum, & amaritudo ſuper iisdem. His medetur timor caſtus, quo quis timet, ne in ſimilia, vel deteriora incidat.

Conſ. 2. Quomodo in ijs oriatur præterea conatus ſupra vires laborandi, cum anxietate immoderata imperfectiones minimas vitandi. Huic medetur prudentia, & humilitas, quâ quis novit, quòd non poſſit adijcere ad ſtaturam ſuam cubitum unum, Matt. 6. & quòd omnis ſufficientia noſtra ex DEO ſit. 2. Cor. 3.

Conſ. 3. Quomodo oriatur deinde etiam licentioſa increpandi libertas, & audacia loquendi, & invehendi etiam in majores, Prælatos, Principes. Vnde manant magna ſcandala, & nulla emendatio, ob omiſſas regulas Prudentiæ. Huic medetur circumſpectio, & Conſilium Sapientium, quod quis in increpatione

patione vitiorum sequi debet : *Amor Sanctus impatientiam non habet*, inquit D. Hieron. ad Damasum.

MEDITATIO LII.

Feria 4. Dom. 6. Epiph.

De Immisericordia.

VIdebo non minùs periculosum scopulũ perfectorum immisericordiam. Petam eam intelligere, & evitare.

Cons. 1. Quomodo etiam oriatur immisericordia, quâ nesciunt alienis necessitatibus condolere, & solent ob defectum admissum â proximo magnas tragœdias excitare. Hoc laborare solent, qui perpetuó sani fuerunt, & qui semper à Prælatis dilecti & magni habiti, nunquam locum infimum tenuerunt : & qui à pueritia pacatè viventes passionum effrenationem ignorárunt : qui nimis zelosi, ut S. Carpus, cui Christus apparens flagellatus ajebat : *Percute meipsum, non reum illum pœnitentem.*

Cons. 2. Quomodo his Deus mederi soleat ariditate cordis, ægritudinibus infamibus, & manifestis casibus eos castigando.

Cons. 3. A misericordia remedium peti contra ejusmodi DEO odibilem, proximo noxiam immisericordiam, exemplo D. Iesu, qui non venit animas perdere, sed salvare,

cujus acta me imitari convenit, si sum Christi spiritu repletus.

Meditatio LIII.

Feria. 5. Domin. 6. Epiph.

De corporis ægritudinibus, & persecutionibus

Aspiciam adhuc duos scopulos perfectorum. Petam eos intelligere, & evadere.

Cons. 1. Quomodo tententur ijdem perfecti corporis ægritudinibus: Ut qui jam in arce, scilicet mente mirabilem tranquillitatem sentiunt, saltem in suburbijs ad majus meritum doloribus exerceantur. Hujus tentationis optimum remedium est molestias à Domino immissas cognoscere.

Cons. 2. Quomodo ijdem tententur insuper malorum persecutionibus, quarũ dæmones auctores sunr: imò & justis interdum falsâ opinione deceptis ijdem dæmones utuntur ad vexandos perfectos. Huic tentationi resistendum est armis patientiæ, & longanimitatis, & absconsione sub petra divinæ protectionis. *Colloq.* de more, ut eum cæco illuminer, qui beneficium per cæcitatem accepit, per hæc enim oculis interioribus respexit.

Meditatio LIV.

Feria 6. Dom. 6. Epiph.

De Desolatione.

Aspi-

ASpiciam ultimum longéque periculoſiſſimum ſcopulum deſolationis. Petam agnoſcere, & evitare hoc naufragiũ perfectorũ

Conſ. 1. Poſtremam & graviſſimam perfectorum tentationem eſſe internã derelictionem, quâ illis lux cœleſtis & conſolatio aufertur, & ſubtrahitur: adeò ut anima velut omni dono vacua relinquatur. Hujus tentationis remedium eſt clamare ad Dominum, & ejus reditum lacrymis & gemitibus poſtulare.

Conſ. 2. Quomodo ſic conſtituti ſe animare debeant. 1. Quòd habeant magnam ſecuritatem æternæ beatitatis: quò enim Deus ablegare poſſit illos, qui abnegando ſe ex toto unum cum DEO effecti ſunt? 2. Qui ad ultimum ſic perſtiterint ſpiritum deſolati, eodem momento ſine ullo Purgatorio reliquo cœlos penetrant: quia in hac vita eos nemo alius, niſi ſe ipſo Deus potuit conſolari. 3. Tales in hac vita ſunt formidini diabolo, ſummo amori Deo, quorum oratione magis Deus flectitur, quàm plurium aliorum in contrarium orantium.

Conſ. 3. Exhortantem Dominũ ad amandum ejuſmodi deſolationes: Quòd propriæ voluntati ex toto ita renuntietur: Quòd Deo hac in parte ex toto obediatur; quòd quiſe ipſos deſerunt, ſolúmque Deum, & non dona Dei amant, deificentur: quòd ingens

hæc

hæc gratia Dei acquiratur votis humilium; quia *facilè Deus humilitate ſuperari poteſt*, Suſo de 9. rupibus. Eà prætertim, qua humiliamur ad divinum obſequium, ad cordis mundiciem, ad Chriſti exemplum. Humilitas diffidit ſibi, confidit Deo: quando igitur cor meum immoderate jactabitur, offeram illud Domino, qui dicit: *Fili, præbe mihi cor tuũ*. Pr. 23. Cor ſervi in manu Domini bene dirigetur.

MEDITATIO LV.

Sabbato Dom. 6. Epiph.

Ope B. Virginis cœlum ſubimus.

ASpiciam ad felicem portum navigationis Chriſtianæ B. Virginem, Petam de ejus ſpiritu, ne à malo præoccuper.

Conſ. 1. B. Virginem locum voluptatis Dei, in quam ſpiritus ille multiplex ineffabiliore modo ſupervénit: Pet. Dam. Serm. de annuntiat. quæ ſpecioſior facta eſt, & dignior quàm totus mundus, Auct. op. imp in c. 8. Matt. à qua de deſerto aſcendente petam contra appetitus meos inordinatos purum amorem Dei, ne in portu faciam naufragium, ad ſcopulum ſuperbiæ, temeritatis in judicando, conatûs ſupra vires, licentiæ increpandi, immiſericordiæ, ægritudinum, perſecutionum, deſolationum.

Conſ. 2. Unam originem horum naufragiorum

giorum esse inordinatum hominis appetitū, quia in nullo prævalere potest diabolus cuiquam, nisi fuerit voluntatis vitiatæ: quando enim videt dæmon inclinatam malignis infusionibus suis mentem, tunc permittente justitia divina propter abusum gratiæ, & dictamina conscientiæ spreta, incipit tentator animam inordinatam & ingratam possidere.

Conf 3. Alteram originem horum naufragiorum esse dæmonem, cui resistere docet nos B. Virgo tribus interrogationibus. S. Brigit. l. 4. c. 67. & 38. lib. 6. c. 78. & 82. 1. Num aliquid dæmon creaverit? si nihil, igitur nihil dare potest; aut si quid ei permissum, contemtibile est bonis æternis collatum. 2. Num amicitia ejus habuerit aliquando bonum finem? si nunquam, quia amicitiæ ejus omnes finiuntur in Væ, quis ejus amicus esse velit? 3. Num voluptas ejus bonum aliquando finem habuerit? si nunquam: quia in malo incipit, & ad malum tendit: quis tam insipiens, ut malum amet? His flagellis cæditur dæmon. Lib. 6. c. 17. & 51. Renovabo colloquium meditationis.

41.

Me-

MEDITATIO LVI.

Dominica Septuageſimæ.

Paſſio D. N. eſt vinea meditatione excolenda.

VIdebo tótam Paſſionis Domini ſeriem, quaſi vineam, in qua vitis vera Chriſtus, idémque Patrifamilias torcular calcavit ſolus, & ſanguine proprio velut muſto replevit. Audiam eum ad collaborandum ſibi omnes excitantem: *Ite, ite & vos in vineam meam.* Petam lumen & gratiam occupandi me totum in vinea SS. Paſſionis Chriſti.

Conſ. 1. Quòd amor ex cognitione, hæc ex meditatione accurata, hæc ex bonitate rei propoſitæ oriatur: atqui Paſſio Chriſti eſt infinitus Dei erga nos amor, tantum in ſe bonum continens, ut à ſoloDEO, ejusque Filio quantum ſatis eſt agnoſcatur, qui propter corpus perfectum, animámque omni ſapientiâ refertam, & corpus, & animam Perſonæ Divinæ unitam, infinitum bonum Paſſionis ſolus comprehendit.

Conſ. 2. Quomodo deinceps magnitudinem dolorum ſuorum ex cognitione effectuum peccati ortam Chriſtus ſolus *quantum ſatis eſt, ſenſerit:* quia peccatum Deo fecit injuriam infinitam: peccatum naturæ humanę intulit damna, & pœnas, quotquot ſub Sole ſunt,

sunt, temporales, & æternas: peccatum Christo D. redimere nos volenti afflictiones inflixit nullo intellectu humano, sed nec Angelico comprehensibiles; & hi fuerunt tres universales Christi dolores in conspectu ejus semper.

Cons. 3. Quomodo redundaverit in appetitu sensitivo Christi hic dolor: ut enim cognitio respondet rei, circa quam versatur, sic voluntas cognitioni, & appetitus sensitivus voluntati. Vnde patet in D. IESV appetitu sensitivo tantum fuisse dolorem, ut nisi altiore vi sustentatus, singulis momentis dolore, omni sensu majore, fuisset emortuus. Mi DEVS: mi Redemptor, quis te sic afflictum consideret, & non liquescat!

Cons. 4. Quomodo D. IESVS juxta magnitudinem sensûs interni etiam in externo passus sit, præsertim sæpe de passione sua loquendo, de qua supra decies quinquies collocutus est: quia *ex abundantia cordis os loquitur*, Luc. 6. Nisi hanc vincam meditatione excolo, Deóque meo compatior? vel fidem non habeo, vel amorem: non enim potest non esse dolor de tam malè tractato dilecto. Membra corporis condolent capiti afflicto: quàm metuo, quòd cum principio summè bono nullam habeam amoris unionem. O divina pietas, si cor meum cereum est, imprime

me in filio imaginem. Patris! ſi eſt é ſilice, eandem inſculpe, tot malleis adhibitis, quot ſigna ſunt Paſſionis, quot memorię in templis, urbibus, campis. Si totus ſum luteus, & in aquas diffluo, tu igne amoris me coërce, & ſolida, imagines ſordidas abſterge, ſi *Euchariſtia eſt exemplar Paſſionis*, S. Gaud. Tr. in Exod. Faſciculus myrrhæ mihi ſit D. IESVS Euchariſticus, juxta illud D. Hieron. in c. 20. S. Matt. *Denarius figuram Regis habet, recepiſti ſimilitudinem meam, quid quæris amplius?* D. Mechtildis damnatos ideo eſſe vidit, quia *nunquam dulciter unâ horâ recordati ſunt mei*, id eſt, Domini IESV. Lib. 5. c. 12.

MEDITATIO LVII.

Feria 2. Domin. Septuag.

Euchariſtia Actio deifica pari quâdam devotionis menſurâ agenda.

ASpiciam divinum Pelicanum de corpore ſuo nobis epulum inſtruentem tanto affectu, ut poſt inſtitutionem Sanctiſſimi, non ſolùm libenter moreretur, ſed, ſi neceſſe fuiſſet, maluiſſet remanſiſſe mortuus, quàm ut hoc donum ab amante anima contineret. S. Gert. l. 3. c. 18. Petam agnoſcere, quid ante Communionem, quid in ea, quid denique ab ea mihi faciendum, ut dignè cõmunicẽ.

Conſ. 1. Dominum jubere parari Paſcha, ubi

ubi amphora aquæ infertur : quia ad hanc mensã acceſſurus exquiſitâ debet eſſe munditie, non ſolùm ea, quæ de præcepto eſt, ſed etiam, quæ de conſilio; ideo enim, ut ait Orig. in c. 13. Joan. Dominus *lavat pedes, poſtquam mundi erant, quia gratia tranſcendit neceſſitatem, & ſicut dicit Ioannes : Mundus mundificetur adhuc.* Certè B. Magdal. de Pazzis, c. 133. vitæ, licet nunquam peccatum mortale, nec grave veniale commiſerit, tamen communicans timebat, ne à terra ſorberetur. Igitur Domino pelvim tenenti ut meas lacrymas excipiat, ad me emundandũ duplicem earum fontem mihi aperiri petam; amaritudinem pœnitentiæ, & concremationem charitatis. D. Gertrud. l. 3. c. 14.

Conſ. 2. In ipſa Communione factam eſſe fractionem panis, & ſumptionem: *Quod in cruce paſſus non eſt, in oblatione propter te patitur, & frangi ſuſtinet, ut omnes ſatiet.* D. Chryſ. hom. 24. in 1. ad Corin. Ex fractione infert S. Greg. Niſſenus in c. 13. Eccli: *Qui hanc carnem amat, non eſt ſuæ carnis amicus.* Ex ſumptione autem infert idem in c. 3. Eccli: *Vt id efficiamur quod Deus eſt:* hoc igitur eſt, quòd frangi ſuſtinet, ut omnes ſatiet.

Conſ. 3. Quid ipſam Communionem ſit conſecutum, quod intelligam ex D. Cypr. de Cœna Dom. *Cùm ſaturati fuerint, vide quid agant,*

gant, intellige quæ loquantur, quàm ſancti odorè ſit, quidquid illa eructat plenitudo. Verbum bonum, mores compoſitos, affectus pudicos, ſenſus pacificos illa interior ſyncerita ubiq; diffundit. Certè verba, quæ ſunt ſpiritus & vita, in lingua D. IESV uberrimè poſt cænam reſonuerunt. Num idem experior? ſi non, vitio meo accidit, ut cibus optimus malis humoribus ventrem occupatum lædat.

MEDITATIO LVIII.

Feria 3. Dom. Septuag.

D. IESVS ardentißimus ſalutis noſtræ amator.

ASpiciam D. JESVM amore magis rubentem, quàm carbones igniti apud Iſaiam. Petam eum intelligere.

Conſ. 1. Quanta debeat eſſe ſalus noſtra, quam Deus ſic nobis procuravit, vi cujus tam conſtantis fuit voluntatis proſequendi ſemper, & exercendi media ſalutis, efficacitérque deſerendi omnia ejuſdem impedimenta: quã firmi propoſiti, decretíque nulli bono licito, jucundo, honorifico, vel utili adhærere, ſed illud ſalutis noſtrę causa relinquere, nullámque moleſtiam, ignominiam, aut detrimentum ita perhorrere, ut ea expedientia ſaluti noſtræ ſponte non ſubiverit. Unde inferam intolerabile eſſe, cùm ille, ut nos pro noſtra ipſo-

ipſorum ſalute doceret, non dedignatus ſit tam humilia perpeti, ſi nos, quorum ſalus agitur, recuſemus.

Conſ. 1. Ut gratus ſim amatori meo ſuper omnia, ſtatuam 1. æſtimare ſummè ſummũ bonum meum, paritérque timere, ne hoc bono fruſtrer, & in ſummum malum ei oppoſitum incidam. Amor hic facillima reddet omnia pro ſalute exequenda, timor reddet cautum in agendo: periculoſum enim momentum omni creaturæ, quo à creatore ſeipsâ averti poteſt, ſeipsâ ad Deum non rediturа. Surgit hic amor ex cognitione perfecta ſalutis: timor ex cognitione privationis ejus, ſeu mali oppoſiti. Agnitionem hanc cœlitus petam, quia naturalis valde obſcura eſt, & ad permovendum ſolidè & conſtanter voluntatem imbecilla. 2. Amabo ſummè media ſalutis, actus humanos bonos; odióq; habebo efficaciter ſalutis impedimenta, omnes actus malos. 3. Nihil tam charum erit, quod nolim perdere: nihil tam adverſum, quod nolim aſſumere ſalutis meæ causâ, quam nulli bono temporali præponam, illorum ſortem deplorans, qui ab hoc ſummè bono fine deviant.

Conſ. 3. Deviare homines ab hoc ſummo bono, vel quia Deum ignorant, vel quia cognitum non credunt, vel quia cogniti & credi-

ti

diti obliviſcuntur, vel quia memores illius, paſſione urgente eo tantiſper carere non timent: quia eum recuperare ſe iterum poſſe confidunt, vel quia ex diabolica malitia oſores Dei eum contemnunt, neque cum eo in æternum habitare curant, ſed magis cum dæmone id eligunt. Deteſtabor has quinque cauſas, & per quinque vulnera Chriſti auxilia efficacia petam ad eas avertendas.

MEDITATIO LIX.

Feria 4 Domin. Septuag.

De Obedientia D. IESV.

ASpiciam D. JESVM Patri æterno obedientem, *Sicut mandatum dedit mihi Pater, ſic facio*, Ioan. 14 Petam agnoſcere Filij Dei obedientiam, & imitari.

Conſ 1. Obedientiam eſſe virtutem, quæ præcepta majorum exequitur, quia præcepta ſunt. Actiones Obedientiæ ſunt decem. 1. Iuſſa majorum honeſta velociter, viriliter, humiliter, conſtanter exequi. 2. Adverſus affectus noſtros, & inclinationes obtemperare. 3. Voluntatem abnegare, & hilariter juſſa aggredi. 4. Iudicium noſtrum cohibere, & adhibitis rationibus pro ſententia Superioris noſtram illi ſubijcere. 5. Si duritet, ſtultè, contumeliosè, ſine gratitudine ad ardua mittamur, libenter parere. 6. Æquè bonis ac malis

malis dummodò mala non jubeant obedire. 7. Sine excusatione. 8. Indicia voluntatis exequi. 9. Indifferentem ad omnia esse, & sola volita à Superiore concupiscere. 10. Avidiùs difficilia, & vilia, quàm quæ blandiuntur, & splendent persequi. In his omnibus tota Passione admirabiliter exercitatus est Dominus JESVS.

Cons. 2. Verba Domini, Ioan. 14. *Iam non multa loquar vobiscum* in carne mortali: *venit enim princeps mundi hujus*, non creaturarum, sed peccatorum, & tum per se & angelos suos invisibiliter, tum visibiliter per Iudam proditorem, & milites, & ministros, armatos, *& in me non habet quidquam*: quia mors debetur peccato, quod non est in me: *sed ut cognoscat mundus*, electi in mundo, *quia diligo Patrem, & sicut mandatum dedit mihi Pater, sic facio*: nimirum morior amore Dei, & hominum, & quidem morte crucis. *Surgite, eamus.*

Cons. 3. Appetitum sensitivum Domino obijcientem: Itáne verò tam simpliciter mandatum Patris implebis? atqui personæ, quibus à Patre subijcieris, erunt ingratæ, duræ, vesanæ, contumelioſæ, homicidijs plenæ, quorum corda sunt Sathanæ sedes, plena errore & malitia, & his ut obedias? Obediam, respondet D. JESVS: quia sic placet Patri.

Patri. Sed enim, ô dilecte, vide, quæ tibi ſcelestiſſimi Superiores tui impoſituri ſunt: talia enim erunt, ad quorum apprehenſionem in terram corrues, ſudabis ſanguinem, agonizabis, nec erit dolor ſicut tuus; & hæc feras ab inimicis pro inimicis? Utique feram; inquit Dominus, atque ita feram, *ut cognoſcat mundus, &c. Venite, & videte, quæ poſuit Deus prodigia ſuper terram.* Pſ. 45.

MEDITATIO LX.

Feria 5. Dom. Septuag.

Triplex Baptiſmus Chriſti.

AVdiam Dominum præ appetitu patiendi ingeminantem verba illa: Baptiſmo habeo baptizari. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Baptiſmum Chriſti à Ioanne ſuſceptum, qui baptiſmi aquæ initerabilis erat indicium: quem ego ſuſcepi: ideo adimplendis ei adnexis promiſſis ſtudebo, abrenuntiationi Sathanæ, mundo, carni.

Conſ. 2. Alterum baptiſmum flaminis: dum exercuit actus amoris, & deſiderij, quod maximum in Chriſto fuit paſſionem & mortem perferendi propter voluntatem Patris, & hanc ex unione voluntatum: quibus ego, ſi meam perfectè unire cupio voluntatem, nihil Deo adverſum velle dei eo.

Conſ. 3. Baptiſmum ſanguinis, non tantùm

tùm profusione vitæ pro Patre, & mortis susceptione, cujus amaritudinẽ pro suis exsorbuit Christus, relictâ dulcedine illius nobis, ut nos diceremus: *Cupio dissolvi, & esse cum Christo.* ad Philip. 1. Sed & perferendis pro nobis strenuè usque ad mortem laboribus, & genere mortis valde doloroso. Si Christus præcepta Patris æterni nec subterfugit, nec contra ea apud alios, aut apud seipsum questus est, & cùm pateretur, non comminabatur, in his mihi imitandus est, ne subterfugiã mandata ejus, neque conquerar.

MEDITATIO LXI.

Feria 6. Dom. Septuag.

Christus Dominus valedixit Matri suæ

D. Bonav. c. 72. med. vitæ Christi.

VIdebo Matrem dolorum ultima basia deferentem doloris Filio. Petam agnoscere sensum hujus avulsionis, & nullius personæ affectu teneri.

Cons. 1. Amorem D. IESV erga suos: quia Pater eos amavit, & illi dedit; quæ enim in illis, aut ex illis, quantula que ratio amãdi? Ejus exemplo omnes ut imagines, opera, servos, filios Dei, amabo: clausis oculis ad sua cujusque, apertis ad ea, quę in eo elucent, Dei.

Cons. 2. Idem suos, & quidem Matrem, etsi sanctissimam, permisit habere tristitiam,

quando remansit duodennis in templo, quãdo egrediens de domo, & cognatione sua dixit, Matth. 12. *Quæ est Mater mea?* Quando ejus extremæ valedixit conversationi, ut Patris volũtati magis placeret: adeóq; exemplo docuit piorum etiam amicorũ desideria frustranda, ut Deo, Dñ: nostro magis placeamus.

Conf. 3. Quanta mihi necessitas incumbat familiaritatem nimiam quorumcunque hominum vitandi, omnibus amicitijs renuntiandi, etsi spiritus prætendatur; qui enim spiritu incipiunt, sæpius carne consummantur: sed eorum maximè, qui amari cupiunt, familiaritatem vitare: quia apud eos amor spiritualis initio, plerumque desinit in carnalem, & ordinariè sordidatur, & inquinatur, sitque ineptus ad Dei amplexus, ac ejus obsequia, subtrahitq; se ab eo Deus non minùs, quam Sponsus elegans & mundus totus, à fœdis & lutulentis manibus, & ore Sponsæ. Dignoscetur hæc, si perpetuò nobis luceat divina lux, & veritas educens de ignorantijs & tenebris Ægypti, & adducens ad terram promissionis, ubi erunt omnes sicut Angeli Dei. Potéstne hoc lumen à nobis detineri indesinenter? in qua laterna? in corde omni custodiâ custodito, in memoria verborum D. August. Ser. 16. de temp. *O juvenes flos ætatis periculum mentis!* in cohibitione affectuum,

stuum, quorum commotores sunt sensus externi, & interni, ut eorum prudentiam diabolicam premere & opprimere non desinamus: In appetitione unius Dei, & ambienda ejus amicitia, ut sit ipse amicus familiarissimus, qui protector fortissimus, comes jucundissimus, & omnia non tantùm amicis, sed etiam servis suis est.

MEDITATIO LXII.

Sabbato Dom. Septuag.

Septem Tortores Matris Dei.

VIdebo Dei Matrẽ toto corpore & animo cohorrescentem inter septem tortores. Petã agnoscere illos tortores, & Divæ cõpati.

Consi. 1 Quomodo omnis res propendeat ad sui amorem, & si est capax formandi actũ amoris, non potuit eum non elicere erga se: qui amor sui, est origo omnis alterius amoris: Amamus enim alia ex respectu, quẽ hãbent ad nos, & si quid iis accidat simile, propter res dolemus. Atqui *Caro IESV Caro est MATRIAE*: D. Aug. Serm. de Assumpt. Unde si B. Virgo non plùs dilexisset Filium suum, quàm se ipsam, fuisset adducta quàm maxime ad compatiendum: Atqui dilexit eum infinities amplùs: Hinc:

Aspiciam 1. Tortorem, sensum communem, propter quem etiam feræ, & apri accur-

runt ad necem ſuorum: Quantò magis Diva? *Matrem conſiderate, Matrem cogitate*, ait D, Ambr. L. 2. in Luc.

2. Tortor, ſenſus præſens: magis enim affectum provocant oculis commiſſa: ſed D. Virgo patienti carni ſuæ non poterat non adeſſe.

3. Tortor, ſympathia, inclinatio & indoles, in qua miraculoſa naturæ vis eſt attractiva, quæ multò maximè invenitùr in ſimili ſui: ſed *Caro IESV Caro eſt MARIAE.*

4. Tortor, ſocietas, conſuetudo, amicitia, mores, virtutéſque ſimillimæ; ſed Diva Filio convixit 30. & amplius annis.

5. Tortor, Ratio, cujus perſpicacitati reſpondet affectus; ſed Diva *Conſervabat omnia verba dilecti conferens in corde ſuo:* Luc. 2, intelligentiâ ſuâ Angelis ſuperior.

6. Tortor: Natura. Dixit D. Chryſoſt. amorem Parentũ *grandem naturæ tyrannidem:* ſed *caro* JESV *caro eſt* MARIAE, ô igitur doloroſam Matrẽ nimis! cui compatiens ſexagenarius quidem Dæmoni dudum devotus contritionẽ impetravit, Lib. 6. c. 97. S. Brig.

7. Tortor: Gratia incomparabiliter ſuperior naturâ, propter cujus gratiæ torturam ait Arnoldus Carnotenſis: Serm. de B. Virg. *Vicit ſexum, vicit hominem, paſſa eſt ultra humanitatem.* O Diva, non ſum Filius, quia nimis

nimis remotus à patiente Filio tuo: agnosco reatum meum, detestor culpam meam, gaudeo te suppleré vices meas, offero me tibi ad compatiendum. Obsecro per illos septem tortores tuos, has septem gratias. 1. Repræsentari mihi bonitatem Passionis Filij tui. 2. Dari ejus meditandi donum. 3. Vivam agnitionem. 4. Respondentem amorem. 5. Proportionatum dolorem. 6. Similem sensum internum. 7. Et externum.

MEDITATIO LXIII.

Dominica Sexagesimæ.

De missione D. IESV.

ASpiciam Dn. JESVM, legatum DEI, quem DEVS legavit ad homines docendos, Deóque per vivam Fidem reconciliandos. Petam ei ex toto obsequi.

Cons. 1. Quòd tota vita Christi fuerit Apostolatus, seu missio, sed difficilis ac laboriosa, utpote ad homines malos & contumaces: Cujus fructus non tam ipse ante mortẽ sensit, quàm cum lacrymis semina misit. Messem autem Discipuli ejus collegerunt, & adhuc colligunt, quos ipse de corpore suo & sanguine pascere non cessat.

Cons. 2. Quis non occurrat tanto Legato, qui venit, ut ignorantes doceat, ægris medeatur, mortuos excitet: *Veni*, inquit, Ioan.

10. *ut vitam habeant, & abundantiùs habeant.* Veni D. IESV, ut vitam habeam, & abundantiùs habeam, imò & abundantiſſimè habeam; quæ nulla morte exhauriri poſſit, & eadem leni ſemper fluat agmine; ſit vivaciſſima, ſit tacitè labens, ut aquæ Siloë in ſilentio fluentes: Ut flamma ſurſum ſemper tendens, non ſtrepens, nec fumans, ut ignis cœleſtis, ipſíque cœli ſemper ſe moventes ſinè ſtrepitu. Ut à vinculis peccatorum redimat vinctos; vitam æternam det mortalibus, Filios hominum Filios Dei faciat, ac hæredes, ſuos autem cohæredes: Abſcondat vitam noſtram cum Deo immortali, ad quem mors non habet acceſſum: Ignem concupiſcentiarum extinguat, ignem amoris ſui ut oleum accendat. Ut quaſi cum lacte omnem Patris ac Matris ingenuitatem, veritatem, & ſimiſitudinem ſugam, dum eum in SS. Euchariſtia ſub accidentibus, velut Reliquiari incluſum, ſuſcipio: Cujus una in parte inter ſpicas & vites inſculptum: *DEVS verus*: in altera: *Conſecratione*: qui à D. Gertr. nominatur, *Vapor amoris*. L. 3. c. 10.

MEDITATIO LXIV.

Feria 2. Dominicæ Sexages.

De duobus comitibus D. IESV, dolore, & amore.

Au-

AVdiam Amorem Muſicæ magiſtrum, cantantem; & ſicut amori profano ſemper adjunctus eſt dolor, ſic Dominum videbo ſtipatum gaudio, & dolore. Petam comitatui ejus jungi.

Conſ. 1. Quòd Paſſio Chriſti ut malum naturale, pœna legalis debita peccatis noſtris, ſit lugubris: quia omnia continens ab omnibus fuit derelictus. Innocentia rea: Gloria infamis: DEVS debitor: Dominus ſervituti ſubjectus: Solamen univerſi uſque ad mortem contriſtatum: Impaſſibilis ſupra vires paſſus, & præ cruciatibus exortuus. Lætitiâ cordis ſpoliavit ſe, lumine honoris, ſalute corporis, decôre aſpectûs, theſauro vitæ, qui erat vita, pulchritudo, ſalus, gloria, & omne gaudium: quæ exinanitio gignit neceſſariò dolorem majorem Angelis pacis amarè flentibus Adeò fuit Paſſio Chriſti repleta malis, quorũ non eſt numerus: Malis, nõ peccatis: ſed pro quibus ut ſatisfaceret, mala illa ſuſcepit, peccata autẽ non ſatisfaciũt, ſed aggravant. Cõpatior Dñ. tot pœnis immerſo.

Conſ 2. Quòd Paſſio Chriſti conſiderata ut Evangelium, ſeu bonum nuntium, ut liberatio generis humani, ut deſtructio operum diaboli, peccati, mortis, inferni, ut acquiſitio veniæ, gratiæ, gloriæ; quia exmerito Chriſti omnes electi ſcripti ſunt in Libro vi-

tæ: Talē necessariò gignit gaudium, ut ipse Dominus vicinior morti, tantorum bonorū matri, lætus, more Cygni, hymnum dixerit. *Et Hymno dicto exierunt*, Marc. 14.

Conf. 3. Quomodo Passio Dominica me impellat ad sui lætam imitationem: Per ipsā enim DEVS iratus ad mitiora super nos movetur consilia pacis: hæc est compendiosior ad æternam beatitatem via: Hæc ad supremum totius perfectionis fastigium certa semita: Hæc ad Deum contemplandum ductrix, ex cujus contemplatione debere nos Deo omnia, & adhuc plura cognoscimus.

MEDITATIO LXV.

Feria 3. Dom. Sexages.

De Contentione.

ASpiciam & audiam de majoratu contendentes, & à Domino reprehensos. Petam agnoscere, & evitare vitium contentionis.

Conf. 1. Contentio est concertatio, seu pugna verborum cum desiderio vincendi, sive simulato, sive vero. Hæc facillimè incurritur, & inter discipulos orta est: quia Domino ex hominibus migraturo oportebat aliquem vicem ejus gerere, & aliorum principē fieri.

Conf. 2. Quomodo eos pius Magister non initæ contentionis arguat, sed formam humilitatis, quam sequantur, describat: *Vos autem*

tem non ſic, &c. Exemplóque doceat ad ſummam virtutem non potentiâ, ſed humilitate aſcendi: ita & Apoſt. ait: *Si quis autem videtur contentioſus eſſe, nos talem conſuetudinem non habemus.* 1. ad Corinth. 11.

Conſ. 3. Non contendendum verbis: Quia ad nihil prodeſt, niſi ad ſubverſionem audientium: Tollit charitatem: Turbat eutrapeliam, & contendere dedecet virum virtuti deditum: Et quia origo illius eſt carnalitas: *Cùm autem Zelus & contentio ſint inter vos, nónne carnales eſtis, & ſecundùm hominem ambulatis?* 1. Cor. 3. Itaque videndum nobis eſt, non quid carnales Diſcipuli geſſerint, ſed quid Chriſtus juſſerit, quidve fecerit, de quo Matth. 12. *Non contendet, neque clamabit.* Cavebo ne à menſa recedendo colloquijs noxijs Chriſto agoniam procurem.

MEDITATIO LXVI.

Feria 4. Dom. Sexages.

Vide, à quo exit cum donis ſuis IESVS.

ASpiciam præcedentem Dominum, torrentem non voluptatis, ſed doloris tranſeuntem, nec rediturum in Urbem, unde abiverat, niſi vinctum. Petam agnoſcere, quàm ei malum ſit, à quo exit Chriſtus.

Conſ. 1. Infeliciſſimum Iudæis egreſſum prædictum Matt. 23. *Ecce relinquetur vobis domus*

domus vestra, Templum & Urbs *deserta*, quia revelatur ira DEI, judicium æternum de cœlo, super omnem impietatem hominum illorum, qui veritatem Dei, in injustitia detinent: Inspirationes cœlestes velut captivas intra se supprimunt, nec agnoscere volunt. Hinc illæ minæ: *Ego vado, & quæretis me, & non invenietis, & in peccato vestro moriemini* Joan. 8.

Conf. 2. Felicissimum nobis Domini egressum, & quidem cum Discipulis trans torrentem Cedron, seu Cedrorum, id est, obscuritatum: Est enim is torrens inter Hierusalem, & Montem Oliveti: Quas enim Christus non pertransivit obscuritates noctis, tormentorum, mortis, & mentium obtenebratarum! quia nullum est cor tam cæcum, nulla ætas tam varia, nec status, aut conditio, quam non pertranseat inspirationibus suis, & visitet Spiritus Domini. Joseph parvulus jam habet somnia, Samuel duodennis visiones, sexennis Tolentinas secreta Dei videt; omni horâ vocantur operarij, nulli Deus deest, nisi nos desimus Deo. Quia verò inspirationes divinæ sunt operativæ: Nam Deus, & natura nihil agunt frustra; ideo talpis negati oculi, quia terram incolunt, lucis non indigæ: Aquilis visus est acutus, quòd prædis vivant: Statuam gratiæ cooperari, ne cum Domino gaudia & lætitia, securitas & fortitudo,

pax,

pax & ſolennitas, deliciæ & gloria, pulchritudo, ſanitas & abundantia exeant. Thren. 1.

Conſ. 2. Verba D. Ambr. Lib. 3. Epiſt. 25. *Ideo Chriſtus exivit de civitate, ut vos exeuntes de hoc mundo ſupra mundum ſitis*: Ibat enim à mortalibus ad immortales. Duo ſunt, quæ nos ſupra mundum erigunt: Contemptus mundi, & amor Dei: utrumque rogabo à Domino. 1. Per amaritudinem, quam de torrente hujus ſeculi hauſit, ut & mihi ſeculum amareſcat. 2. Per amorem, quo eam amaritudinem hauſit, ut obtineam amorem Dei, quo habito, gratiæ Dei nunquam deero, dicente S. Mechtilde: Lib. 1. c. 5. *Qui amorem Dei in ſocium accipit, quidquid agit, Deo gratiſſimum erit.*

MEDITATIO LXVII.

Feria 5. Dom. Sexageſ.

De Scandalo Apoſtolorum.

ASpiciam ſibi præfidentes inſtar aviculæ implumis è nido in ſublimè deferri, & in præcipitia immania provolvi. Petam agnoſcere propriæ confidentiæ fragilitatem.

Conſ. 1 Verba Domini: *Tunc dixit illis Ieſus: Omnes* (Iudâ excepto, qui non erat ibi, nec paſſus eſt ſcandalum, ſed fecit) *vos*, qui me tueri, aut ſequi, vel ſaltem non fugere deberetis, *ſcandalum patiemini in me*, propter ea quæ in me videbitis, *in iſta nocte* tenebrarum,

nocte cęcitatis: Ego enim res accõmodo temporibus, nocte istâ, qnâ me vobis totum donavi. O ingrati! vere nox nõ mea, sed vestra, quâ cõmunione sacrâ firmiores esse deberetis

Conf. 2. Quòd scandalum patientur in Christo, ita expetente Diabolo, qui sine licentia nihil potest: id autem Patre cælesti justè, & sanctè permittente; Scriptum est enim: *Percutiam Pastorem*, seu: *Percute*, ut habet Zach. 13. Quia qui per alium facit, per seipsum facere censetur: *Et dispergentur oves gregis*, ut major appareat vis reparantis, quàm præservantis.

Conf. 3. Causam scandali non esse Christum: quia, ad quod quis tenetur ex conscientia, dum id facit, non est causa, si alius inde scandalizetur. Sed ego mandatum habeo à Patre, ut animam meam ponam pro multis, ideo nec vincula mea erunt causa scandali vestri: Quia vos liberi, me auctore, abibitis: Neque impotentia mea, quia eam in Malchi sanatione ostendam vigere. Restat igitur ut causa scandali vestri præsidentia vestra sit. Cohorrescam ad pericula, in quibus propter tentationes versamur singuli, cùm nec ipsi, pro quibus Christus oravit, Apostoli fuerint á lapsu incolumes, quorum fides etsi non defecerit, omnes tamen scandalizati sunt, culpâ propriæ præsumptionis,

Me-

MEDITATIO LXVIII.

Feria 6. Dom. Sexages.

De Scandalo Petri.

ASpiciam animosissimum Petrum ter Domino contradicentem immaturo fervore. Petam exemplo Principis Apostolorum mihi non fidere.

Cons. 1. Dominum Petro contradicenti ter lapsum prædicentem. Ait illi JESUS: *Amen dico tibi, quia tu hodie in hac nocte* (non mediâ, sed sub Gallicinio auroræ) *priusquàm gallus vocem bis dederit, ter me es negaturus.* S. Petrus amplius loquebatur. Hic etiam Petrus nescit, quid dicat, præire vult, & sequi non potest, qui postea timore mortis Vitam ter negavit, & animam suam mactavit. Origen: hic. Petam ex duobus, quæ video in Petro, unum auferri: Præsumptionem: alterum addi, amorem: Cujus actus imperans sit sine mensura: Imperatus, quantùm vult Deus, & non ampliùs: ut medicus non potest excedere in desiderio sanitatis, sed in medicina.

Cons. 2. Indicia tacitæ præsumptionis omnium periculosissimæ, (quia ab ea initium sumpsit omnis perditio, Tob. 4.) esse: 1. Non recurrere ad Deum in rebus saltem difficilioribus. 2. Non Deum, sed propriam gloriam in rebus, quas quis facit, quærere. 3. Exponere

nere se peccandi periculis. 4. In rebus sinistrè cadentibus animo dejici, & contristari. 5. In actionibus nullo virtutis actu uti, unde facillimus est lapsus.

Conf. 3. Verba Domini: Ioan. 17. *Pater sancte, serva eos in nomine tuo*: D. Chrysost. interpretatur: *in auxilio tuo*, quod semper implorabo: quia stante diffidentiâ sui, repugnat lapsus, ut docet Arias noster, Trac. de hac virtute.

MEDITATIO LXIX.

Sabbato Dom. Sexages.

Septem gladij ignei Matris DEI.

VIdebo SS. Matris Dei cor sicut scutum septem gladijs fulmineis circumquaque penetratum. Petam assequi ejus dolores eique compati.

Aspiciam gladium 1 Offensam DEI: sicut enim in D. Virginis corde non erat major amor amore divino, sic in ejusdem corde non fuit major dolor, quàm ex offensione divina: ego autem causa fui dolorum Filij, ergo & causa dolorum Matris.

2. Gladius. Passio Personæ Dei, non in Divinitate, sed in humanitate, quæ respectu Divinitatis fuit sicut pes respectu capitis: sicut igitur sentit caput, dum percutitur pes, non quòd dolor sit in capite, sed in pede, sic

pa-

persona divina patiebatur in natura humana

3. Gladius. Passio Filij, cujus illa fuit Mater miraculosa: quia mansit Virgo: Mater sola, quia sine Patre; Mater solius, quia Unigeniti sibi simillimi, sui amantissimi,

4. Gladius. Passio Sponsi, qui fuit Pater gratiæ, & filiorum Dei: sicut autem post amorem sui maximus est amor prolis, ita maximus est Sponsi, qui causa est prolis.

5. Gladius. Passio JESV Patris, cujus B. Virgo fuit Filia præcipua, in qua quò major erat erga Patrem amor, eò majori exedebatur dolore.

6 Gladius. Acerbitas Passionis Christi cognita Matri ejus, quæ scivit habitus charitatis maximos in Filio nec unquam otiosos, intellectum acutissimum, quem sequitur voluntas, & appetitus; scivit causas Passionis, complexionem tenerrimam, iram dæmonũ.

7. Gladius. Passio hominum propter peccata: vidit enim Mater Dei damna generis humani, & satis intellexit, quàm paucis profutura sit tanta Passio. O quanti fuerint dolores Virginis videntis tot perire, & tam multis sanguinem Christi fore inefficacem! Veram dolorem de peccatis, zelum animarum, & efficacia ad eas juvandas auxilia, & desideria, quod faciam eo affectu, quasi tuus mundus per me restituendus esset Deo.

Mu-

MEDITATIO LXX.

Dominica Quinquageſimæ.

Suadetur Paſſionis accuratior meditatio.

VIdebo Dominum præcedentem ſuos, quaſi caput, unum moriturum pro omnibus, Diſcipulis ſtupentibus, & ſequendo timentibus. Petam accuratiùs meditari. Paſſionem Domini.

Conſ. 1. Quomodo Paſſionem ſuam Dominus in ſeptem partes diſtinxerit: *Conſummabuntur*, inquit, *omnia, quæ ſcripta ſunt de Filio hominis.* Matth. 20. Marc. 10. Luc. 18.

1. *Tradetur enim.* Luc. 18. nimirum à Iuda proditore.

2. *Principibus Sacerdotum, & Scribis.* Matth. 20. *& Senioribus*, Marc. 10. Iudæis.

3. *Et tradent eum Gentibus.* Matth. 20. Marc. 10. Luc. 18. Pilato, & miniſtris Romanorum.

4 *Ad illudendum.* Matth. 20. *& illudent ei.* Marc. 10. *& conſpuendum.* Luc. 18.

5. *Et flagellandum.* Matth. 20. *& flagellabunt eum.* Marc. 10. Luc. 18.

6. *Et poſtquam flagellaverint, condemnabunt eum morte.* Marc. 10. Luc. 18.

7. *Et tradent eum crucifigendum* Matt. 20. *& occident.* Luc 18. *& interficient eũ.* Marc. 10.

Conſ. 2. Cauſam tam diſtinctæ memoriæ eſſe

esse amorẽ suum infinitum, qui est ipsiusmet Passio, propter cujus septenam divisionem denuo sequentes ei septimanas consecrabo.

Cons 3. Quomodo adhuc hodie in SS. Eucharistia Passionis suæ memoriam peragat, ut ait D. Valerianus: *Discite ergo ex hoc Deum diligere, qui se quotidie cælesti imperio Sanguinis sui effusione commendat.* Alloquar me, an credam, quòd illic sit D. Deus, Deo, per Deum oblatus, gustu infinito, infinitâ reverentiâ, infinitæ satisfactionis, & gloriæ? An non sim ego, qui eum ore & pectore absumo? an non in me consumatur oblatio, qua non est possibilis major? ubi ergo reverentia, laus, gratiarum actio?

MEDITATIO LXXI.

Feria 2. Dom. Quinquages.

Christus denuo patitur.

VIdebo Christi D. vultum à duabus spinis per laicos, & nodosioribus fustibus à Clero, immaniter usque ad pupillarum læsionem vulneratum: quia, quantùm in ijs est, regnantis in cœlo intuitum non verentur dehonestare: ita vidit D. Gertr. l. 4. c. 15. Cùm gratiùs sit in majori afflictione auxiliũ, & nunquam major cordi Christi sit afflictio, quàm horum dierum abusus, petam modũ impediendi afflictiones Christi.

Cons

Conſ. 1. Mala primi generis, quibus modò Dominus affligitur, eſſe corda humana magis nunc implicata terrenis, carnalibus, perverſæque voluntatis delectationibus. Contra quæ offeram Deo Patri exercitium SS. cordis Chriſti, quod nunqnã in terris pro ſalute noſtra in amore, deſiderio, actione, laude fuit laſſatum, pro emundatione lapſuum cordis, & præſervatione dicendo unum *Pater noſter*, &c. vel: *Laudate Dominum omnes gentes.* Ita ſuaſit Dominus S. Gertrud. l. 4 c. 15.

Conſ. 2. Mala ſecundi generis, quibus modò replentur omnia, eſſe linguæ, & oris, verborum inutilium & nociyorum, ebrietatis, & gulæ. Offeram Patri omne exercitium innocentiſſimi oris Chriſti, cum temperantia, & abſtinentia tam ciborum, quàm verborũ, in prædicatione & oratione continua, quibus pro ſalute noſtra inſudavit; in emendationẽ lapſuũ oris, & linguæ, dicendo ut ſuprà.

Conſ. 3. Mala tertij generis offendentium Deum moribus omnium membrorum contra legem Dei & ſalutem propriam, & aliorum. Offeram Deo Patri omne exercitium SS. Corporis Chriſti, cum omnibus motibus ſingulorum membrorum, totaque ſerie perfectiſſimæ converſationis, cum omni amaritudine innocentiſſimæ Paſſionis & mortis, quam ſubivit propter nos, in emendationem

omni-

omnium illorum lapsuum, & præservationē. Offeram præterea à mane usque ad meridiē omnia Sacrificia, quibus Deus laudatur, & quæ Deo debentur, & omnes actus Christi, quos pro nobis subivit ab initio suæ subjectionis usque in finem. A meridie usque ad vesperum, imò usque ad manè, pro tota nocte, quæ sub potestatibus est tenebrarū, Passionem Christi, ea spe, quòd sicut per Christū Majestatem Dei laudant Angeli, &c sic ego per eundem reddam Deum nobis propitiū.

MEDITATIO LXXII.

Feria 3. Dom. Quinquag.

Christus denuo crucifigitur.

ASpiciam D. JESVM recenter crucifixum. Petam pleniorem hujus malitiæ cognitionem, & detestationem.

Cons. 1. Inopinatum novæ crucifixionis Domini spectaculum patratum ab ijs, *quorū Deus venter est* Phil. 3. Sicut enim Aaronica sacrificia, & victimæ toties offerri debebant, quoties peccabant Iudæi: sic Christus D toties deberet mori, quoties contra Deum peccatur, nisi tanti valoris esset mors Christi, quę se ad omnia omnino peccata extenderet interea tamen, qui in peccata relabitur, Christum denuo crucifigit: quia quantum est in se, novo peccato novam dat causam crucis, & mor-

& mortis Christi: facit enim rursum id, propter quod Christus crucifixus est: & sicut nullo non momento delinquimus, sic Domino nostro toto corpore passio renovatur, qui licet sit impassibilis, læditur tamen eo planè modo, quo in contempta imagine sua lædi solet honor Principis, & læsio spiritualis dicitur à Domino B. Brigittæ, L. 1. c. 20. *Tabescere me fecit zelus* tuus, Domine, si diligo te: David enim tabescebat, quia diligebat, ut ait D. Aug. hîc, Ps. 118.

Conf. 2. In particulari spiritualem Christi crucifixionem. 1. Vincula injiciunt, qui errore vel contemptu adducti servire ei vanum putant. Ita ibid l. 1. c. 30. apud S. Brig.

2. Iudicant Dominum, quibus charitas, vita, & Passio Christi gravis est, l. 1. c. 57.

3. Condemnant, qui eum è cordis animæque templo ejiciunt, ibid.

4. Collum conculcant, qui nec gratias agunt pro Passione, nec eam cogitant, ibid.

5. Faciem cædunt, & conspuunt per impatientiam, qui unum verbum ferre non possunt. L. 1. c. 30.

6. Oculos velant, & illacrymare cogunt, quibus terra præ cœlo placet, ibid.

8. Aures afficiunt, qui blasphemant, quòd homo creatus sit ad mortem, non ad vitam. L. 1. c. 58.

8. Odo-

8. Odoratum fœdè divexant, qui non curant quidquam Christum, quibus falsa loqui videtur. l. 1. c. 57.

9. Gustum affligunt, & quasi aceto potant, qui spiritum diaboli sequuntur. l. 1. c. 32.

10. Linguam amaram reddunt, qui imputant illi, quòd mali sint. l. 1. c. 30.

11. Flagellant, quando omnibus sensibus, totóque corpore abutuntur dediti luxui, propter quem traduntur dæmoni, ut nec metu gehennæ moveantur. l. 1. c. 32. & 52.

12. Crucem imponunt, qui præmium volunt sine labore: virtutem flectunt in vitium l. 1. c. 37.

13. Denudant, qui verbis fatentur, actis negant, & in terrena recidunt. ibid.

14. Extendunt in cruce, qui nec peccatum, nec pœnas tam graves putant, neque timent, eò quòd sint redempti.

15. Latus & cor transverberant, qui ad finem vitæ peccare volunt, & tunc pœnitere. ibid.

Conf. 3. Quomodo hos omnes Christus D. ita revocare nitatur, L. 1. c. 58. *Si possibile esset, libenter pro unoquoque homine talem pœnam exciperem, qualem semel in cruce pro omnibus recepi, ad hoc ut ad promissam hæreditatem redirent* Eliciam affectus solitos, & virtutes prædictis vitijs oppositas.

Me-

MEDITATIO LXXIII.

Feria 4. Dom. Quinquag.

Quæ oportuit Christum pati, nè pati detrectemus.

AVdiam prophetias de Passione Domini, ipsumque Dominum dicentem: *Oportet impleri in me quod scriptum est: Et cum iniquis reputatus est.* Petam agnoscere, & imitari Passionem Christi.

Cons. 1. Sicut dies & nox, serenum & nubilum à Domino sunt, sic ab eodem esse, quando nobis nihil deest; ideo ipse Luc. 22. dixit eis: *Quando misi vos sine sacculo, & pera, & calceamentis, nunquid aliquid defuit vobis? at illi dixerunt: nihil.* D. Chrysost. ait: Volebat, recognoscerent totum divinitus emanasse: sicè contrario ibidem dixit eis: *Sed nunc qui habet sacculum, tollat similiter & peram, & qui non habet, vendat tunicam suam, & emat gladium:* quorum verborum sensus est, instare maximam persecutionem, ut humano judicio opus videatur etiam tunica vendita gladium emere, nedum parare pecuniam in sacculo, & cibum in pera. Similis dicendi est modus Ierem. 9.

Cons. 2. Causam tantæ præparationis esse ipsum Dominum ad prælia juxta prophetias descendentem: debuit enim Messias innocens

cens reijci, Pſ. 24. ℣. 19. à diſcipulo tradi, Pſ. 40. ℣. 10. & Pſ. 108. ℣. 8. vendi triginta argenteis, Zach. 11. ℣. 12. ut latro capi, Thr. 4. ℣. 20. conſpui, colaphizari, Iſai. 50. ℣. 6. gentilibus tradi, Pſ. 2. ℣. 1. mirè vexari, multáque pati, Pſ 21. qui Pſalmus, quia de Chriſto erat totus, initium ejus incepit ipſe cruci affixus, Matth. 27. *Deus meus, Deus meus*, &c. inter latrones reputari, & iterum mira pati, Iſai. 53. per totum, ejus veſtes ſorte dividi, Pſ. 21. ℣. 19 ſitire, Pſ. 68. ℣. 22. mori, Ierem. 11. Daniel. 9. Iſa. 53. ℣. 10. Pſ. 40. ℣. 10. Num. 21. ℣. 9. ſicut ipſe Chriſtus explicat, Ioan. 3. ℣. 24. Denique lancea transfigi, Zach. 12. ℣. 10.

Conſ. 3. Hinc ſequi: Si Dominus ad bellum it, ut ſervus non eat? ſi Dux, ut non ſequatur ſubditus? quomodo autem vendenda tunica, & emendus gladius, docet D. Ambr. in c. 22. Luc. *Eſt gladius Paſſionis, ut exuas corpus, & ematur tibi ſacra corona Martyrij* Offeram me ſponſam cuſtodibus, id eſt, occaſionibus patiendi, ut pallium auferas, imò & corpus.

MEDITATIO LXXIV.

Feria 5. Domin. Quinquag.

Spes Reſurrectionis minuit ſenſum Paſſionis.

Vi-

Videdo Dominum personam Ducis præclarè agentem, qui ut acre bellum proposuit, sic exemplo suo, & mirabili solatio suos erigit. Petam nosse solatium, & alacriùs Domino militare.

Cons. 1. Verba plena solatij duplicis: *Postquam autem resurrexero, præcedam vos in Galilæam.* Duobus verbis illos recreat, dum se resurrecturum, & in Galilæa manifestandum affirmat: læta pronuntiat, ne desperent: quasi diceret: Præcedam vos in patriam vestram, eò vos recipite, ibi redibo Pater ad filios, Magister ad discipulos, Pontifex ad Sacerdotes, Rex ad vicarios, Dux ad milites, Pastor ad oves, Caput ad membra, Victor ad obtenturos victoriam.

Cons. 2. Quomodo idem solatium aliàs sub baptismo explicuerit: quia, ut advertit D. Chrysost. qui baptizatur, ex aqua multa cum facilitate ascendit, ab aquarum natura non impeditus: sic & ille cùm in mortem descendisset, multa cum facilitate ascendit.

Cons. 3. Si non esset de fide, sed tantùm lumine naturæ sciretur, esse alteram vitam, beatam, & immortalem, ad tam felix nuntium libenter venderem tunicam, & emerem gladium propter spem boni futuri, & ut tutiora consequerer. Quòd si tot eunt per Oceanos amore auri, & tam pauci redeunt:

egóne

egóne ſpei divinæ infallibili nixus, propter beatam reſurrectionem, exemplo Chriſti quæcunque mala ventura non perpetiar? Petam affiictiones malum neceſſarium alacriter ſuperare.

MEDITATIO LXXV.

Feria 6. Dom. Quinquag.

Initia ſint ſine defectu ferventia.

VIdebo Dominum propiorem pugnæ efficaci animoſiorem, tranſeundo prædium, villam, hortum, ipſum denique montem Oliveti ſuperando. Petam lumen ad agnoſcenda Domini mei ferventia initia, & gratiam ab ijſdem incipiendi.

Conſ 1. Quomodo omnes quatuor Evangeliſtæ ingreſſum Domini ad locum certaminis deſcribant: Mar: 14. eſt: *Et veniunt in prædium.* Matt. 26. *In villam, quæ dicitur Gethſemani,* vallem olei, vel torcular olei, vel pecuaria butyri, ut ajunt interpretes. Joan. 18. *Ubi erat hortus, in quem introivit ipſe, & Diſcipuli ejus.* D. Chryſoſt. ait properâſſe ad locum proditori cognitum, ut auferret inſidiantibus laborem, & Diſcipulis oſtenderet, ſe ſponte ad mortem venire.

Conſ. 2. Cauſam hujus fervoris: Quia niſi ferveant initia, malè incipiunt, & in pejus degenerant: Qualem enim quis viam lutulentam

lentam vel floridam inverit, per talem decurret. Si peſtis in ſemine ſit, perverſum erit germen. Teſta figuli malè initio cocta, fundamentum in arena, infans deformiter tortus; affecta erunt omnia. Parvus initio error in magnum excreſcit eundo, qualis fons, tales fluvij. Quomodo perfectionem ſe conſecuturum ſperet, qui ab ea non incepit? Reflectam me ad hortum, in quo fuit Adam, & hunc, in quem introivit JESVS, & quæram, cur ex ſimili loco tam diſſimilis exitus? Adæ infamis, Chriſti victorioſus? ſolvet mihi dubium D. Bern. loquens de Adæ lapſu: Ser. de S. And. *Non habuit fortitudinem, quia non habuit fervorem.* Petam fervorem, ſine quo non habeo fortitudinem.

Conſ. 3. Duo media ad fervorem auctore Chriſto dari: Alterum, bona conſuetudo in omnibus ferventer operandi: alterum frequentatio SS. Luc. 22. *ibat* Dominus *ſecundùm conſuetudinem in montem olivarum.* Matt. 26. eſt: *Oliveti*, id eſt, vallis pinguium; quia ſpirituali paſtus cibo conſcendere debet montẽ virtutũ, quibus ungatur, & reficiatur.

MEDITATIO LXXVI.

Sabbato Dom. Quinquag.

Septem dolores B. Virginis.

VIdebo B. Virginem luctu plenam, ſeptem dolo-

doloribus lugubrè vestitis circumseptam. Petam eos agnoscere, eique compati.

Aspiciam 1. dolorem nondum è corde Virginis deletum, in prima Christi ab Herode persecutione ortum.

2. Dolor. De quo ipsa dixit S. Brigittæ, Lib. 6. c. 56. 57. 58. in cogitatione fuit D. Virginis dicentis: Quoties aspiciebam Filium meum, quoties involvebam pannis, quoties videbam ejus manus, & pedes, toties animus meus quasi novo dolore est absorptus; quia cogitabam, quomodo figeretur cruci.

3. Dolor, qui fuit, inquit D. in auditu meo: Nam quoties audivi opprobria, & mendacia & insidias filio meo positas, animus meus motus est ad dolorem, ita ut virtute Dei cohiberi debuerim, ne motum transirem honesti, & ne impatientia, vel levitas notaretur.

4. Dolor fuit in visu, inquit, meo: nam quando vidi Filium meum flagellari & ligari, & in ligno suspendi, dolore quasi exanimis reassumpto deinde spiritu steti dolens, & patiens, ut nec inimici mei aliud in me reperirent.

5. Dolor, in tactu, inquit, meo: Ego enim cum alijs deposui Filium meum de cruce, & involvi, & imposui in tumulum, ubi sic augebatur dolor meus, ut vix manus meæ, & pedes mei habuerint robur ad sustinendum.

O quàm libenter tum fuiſsem ſepulta cum Filio meo!

6. Dolor deſiderij. Patiebar, inquit, ex vehementi deſiderio perveniendi ad Filium meum, poſtquàm ipſe aſcendit ad cœlum: Quia longa mora, quã habui in mundo poſt aſcenſum ejus, dolorẽ meum augmentabat.

7. Dolor compaſſionis dilectorum DEI. Patiebar, inquit, dolorem ex tribulatione Apoſtolorum, & amicorum Dei, quorum dolor erat dolor meus, timens ſemper, ne ſuccumberent, & dolens, quòd verba Filij mei ubique haberent contrarietatem.

MEDITATIO LXXVII.

Dominica 1. Quadrag.

Tria mala mundi triplici modo ſuperãda

VIdebo Dominum anno ætatis ſuæ 31. à 7. Ianuarij poſt baptiſmum uſque ad 18. Febr. jejunantem, & tentatum in eo deſerto, ubi inciderat in latrones ille. Luc. 10. Petam lumen pugnandi cum hoſte, & vincendi.

Conſ. 1. Primam hoſtilitatem eſſe delectationem, quæ ſub falſa ratione boni obijcitur ſenſibus, & appetitui. Sic dæmon hodie Chriſto objecit panes, quem Dominus continuò rejecit unico, *Non in ſolo pane &c*, Quod remedium contra delectationem ipſe fuſius explicat D. Gertru. l. 4. c. 17. *Cùm quis impu-*

gnatur

gnatur aliquâ delectatione, quanto magis ſequitur impetum delectationis, tantò inordinatior efficitur ad reſiſtendum, quia intrat in tentationẽ.

Conſ. 2. Alterum hoſtem eſſe conſenſum, à quo vincitur, qui delectationi locum dat. Chriſtus hinc ſe faciliùs liberavit, dum audiret: *Mitte te deorſum*: Quò generoſiùs primæ tentationi ſe oppoſuit iterando: *Non tentabis Dominum, &c.* Quæ reſiſtentia à jejunante facta: quia jejunium addit vires reſiſtendi. Cecidêrunt paſtos impaſti, ait Tertull. de Iſraëlitis cædentibus Philiſtæos 1. Reg. 14. quod D. Ambr. Serm. 25. non tam virtute militum, quàm abſtinentiâ ait factum: & Eccleſia miram jejunij vim in orationibus ſuis proponit, dum ait: Quòd jejunando ab epulis contra ſpirituales nequitias pugnantes, ab omnibus adverſitatibus, per promptiora continentiæ auxilia muniamur in corpore, impetremus abſtinentiam à vitijs, & delictis, à paſſionum tyrannide liberemur, à pravis cogitationibus mundemur, purificemur, & ſanctificemur in mente: donemur virtute, cœleſtibus inſtruamur diſciplinis, placeamus DEO, ejus deſiderio accendamur, gratiâ Dei & devotionis ſatiemur, cunctis efficiamur hoſtibus fortiores, ſubſidia præſentia & futura, indulgentiæ, ſalutiſque æternæ remedia, ac beatæ perennitatis effectum obtineamus.

Conſ. 3. Tertiam hoſtilitatem Concupiſcentiam, quaſi mundi diluvium, quam ut in Chriſto excitaret dæmon, *oſtendit ei omnia regna mundi*, ſed audijt: *Vade Sathana & Deum adorabis, & illi ſoli ſervies.* Eſt concupiſcentia affectus ad ea, quæ non habentur. Superatur renuntiatione amoris omnium, & hic habetur cognitione, quòd nihil ſit amore dignum, præter Deum: Quia nihil meretur nomen boni, niſi Deus: quæ cognitio meditatione acquiritur; unde apud D. Gertr. l. 4. c. 56. orantibus Dæmones cum mundi rebus ſe inſinuantes, audiendo: *Regnum mundi, & omnem ornatum ſeculi contempſimus*, confuſi dæmones omnes, ut canes rabidi aquâ calidâ perfuſi velociùs aufugerunt: *Et quoties ex corde id dicitur, propter amorem IESV, virtus Diaboli fugatur.* Petam miles à Duce JESV *ſtipendium vitæ*: ita SS. Euchariſtiam nominat D. Paſchaſius de Ven. c. 8. Orabo. 1. Veniam culpæ. 2. Pœnæ. 3. Præſervationem à lapſu. Ut *recedamus ab hac menſa facti diabolo terribiles*, ita D. Chryſoſt. Hom. 61.

MEDITATIO. LXXVIII.

Feria 2. Domin. Quadrag.

Collaborandum D. IESV, ne iterum 7. tedia paſſionis ferat.

ASpiciam D. magnitudine doloris impulſum

ſum cum tribus charioribus Diſcipulis ad orationis auxilia ſe recipientem. Petam agnoſcere tædij novas cauſas, & adlaborare ne nauſeam Deo præbeam.

Conſ. 1. Dominum initia paſſioni ſuæ dantem, à duabus rebus horrendis. A privatione voluntaria omnis ſenſibilis lætitiæ, quam aliàs habuerat, nunc autem ei omnem aditum intercludit. Deinde ab aſſumptione voluntaria affectuum contrariorum, dando licentiam apperitui producendi, ad majorem amaritudinem paſſionis, *Timorem* de imminente morte, qui timor, quà tremorem, & ſtuporem cauſat, dicitur *Pavor*: quà angustiam internam producit, appellatur *Agonia*, & *Tædium*, quod eſt nauſea rerum omnium, quæ ſunt in mundo: & *Triſtitiam*, quæ eſt afflictio interna de malo præſenti, qui omnes affectus Chriſtum circumdederunt, & obſederunt uſque ad mortem, ſive durando uſq; ad mortem, ſive tam intenſi, ut vi ſuâ Chriſto mortem inferre potuerint, niſi ſe majoribus ſervâſſet malis.

Conſ. 2. Verba Domini: Matt. 26 *Sustinete hîc, & vigilate mecum*: quaſi diceret, ſubdit Origenes: Cæteros ut infirmiores ſedere juſſi: vos firmiores volo collaborare mecum in vigilijs, & orationibus. Sunt autem novi tædij cauſæ, ut ipſe ait S. Brigittæ. Libro

1. c. 30. 1. Flagellant me per impatientiam: Quia unum verbum pro me ferre nullus potest, qui pro eis tuli verbera. 2. Coronant me spinâ superbiæ suæ: Quia altiores me esse volunt, qui fui sub pedibus Iudæ, & potestate tenebrarum. 3. Calcant me quasi in dorso, quando hominem præponunt Deo, & Iustitiam meã pro nihilo habent, & in arbitrio suo constituunt tempus, & modũ misericordiæ meæ. L. 4. c. 99. 4. Affigunt me ligno voluntate peccandi, quâ absolutâ me felle potant amarissimo. 5. Pungunt manus meas, & pedes ferro indurationis: quia gloriantur in peccatis, & indurant se, ne timeant me. 6. Percutiunt me quasi in dentes, quando auditis præceptis meis, & passione peccant, & sperant cœlum, dicentes: Si nos æternùm perdere voluisset Deus, & punire, non creâsset, nec redemisset nos tam amarè. 7. Tollunt me è medio, quando doctrina mea illis est mendacium, & mors mea fatuitas: quam uti libenter sustinui, sic adhuc ex charitate libenter pro homine morerer, si esset possibile. Proponam hæc impedire in me, & in alijs.

MEDITATIO LXXIX.

Feria 3. Dominicæ 2. Quadrag.

Septem internæ contristationes Christi.

AVdiam Dominum ingeminantem illud

Psal.

Ps. 114. *Circumdederunt me dolores mortis, &c.* Petam Domino compati.

Conf. 1. Ex revelatione B. Baptistæ Veranæ: Chron. S. Franc. tom. 2. l. 7. c. 14. Dolorem. 1. Christi, & tristitiam ex animabus damnatorũ, quantus esse potest ex disjunctione membrorum toties facta, quoties peccatum mortale commiserunt. Tantus dolor, quantus erga eas amor, & quantò animæ corpore pretiosior, cujus utilitatem, & animæ nobilitatem solus DEVS novit: ideo solus Deus scit, quomodo, & quantum doluerit, quòd *nunquam* futurum esset, ut capiti suo reunirentur.

2. Dolor mentalis cordis Christi, pro omnibus Electis, per peccatum mortale separandis. Differt hic dolor à præcedente, sicut manus abscissa nõ sentitur à lupo devorata, sentitur autẽ si nõ sit abscissa: sic dolor Christi major erat circa Electos, quàm reprobos.

3. Dolor Christi pro B. Virgine ob dolores, quos passa est, ideo elevata supra omnes creaturas: Quia supra omnes passa, & nisi Martyrium meum debuisset esse sine ulla consolatione, voluisse illius Pœnas meas esse.

4. Dolor pro Magdalena, quæ post Matrem meam maximè doluit, & dum Discipuli ad retia redirent, ipsa relictis Angelis Matrem meam, & me vel vivum, vel mortuum

habere voluit: ideo feci eam Apoſtolam Apoſtolorum, & dedi ei ut 33. annis ignota mundo ſentire ultimos effectus amoris, qui in hac mortali vita ſentiri poſſunt.

5. Dolor pro charis Diſcipulis, non frater fratrem, non Magiſter diſcipulum, non Pater filium tantùm dolore poteſt. Illa corporalis avulſio ab ipſis erat mihi altera mors: Verba ultima mea ſine fletu à conſiderante nequeunt legi: videbam hunc debere amore mei crucifigi, alterum decollari, alium excoriari, & ego causâ omnium.

6. Dolor mentalis ob ludam ingratum, qui acceperat condonationem omnium peccatorum, operationem miraculorum, Apoſtolatum, diſpenſationem rerum mearum, ſingularem oſtenſionẽ amoris mei, ad cujus pedes in lotione pedum illacrymatus ſum, inclinato capite, & cooperto capillis meis: quòd advertit Ioannes (poſtquam ei paſſionem meam revelavi: non autem Magdalenæ, quód iſta impediviſſet: Ille autem agnito fructu ejus non impedivit) proprer quod brachio utroque concidit ſuper collum meũ magis mortuus, quàm vivus, ex ſtupore eorum, quæ feci ludæ, ſicut Pater filio morienti ultimum affectum.

7. Dolor ob ingratitudinem populi Iudaici, nõ jam propter beneficia vetera, ſed quód

me

me Barabbæ postposuerit: hic mihi videbatur cor scindi: nescit, nisi qui probat, quid sit recipere mala ab eo, cui benefecerit. O quàm durum est, ut innocens à toto populo audiat, Moriatur: & dignus mille mortibus voce populi totius gratiam recipiat!

MEDITATIO LXXX.

Feria 4. Dom. 1. Quadrag.

Septem pavores Christi.

ASpiciam Dominum angustijs undique coarctatum, lemuribus undiq; circumvolitantibus, & contra Dominum se animantibus. Petam Domino compati agnitis pavoris causis.

Cons. 1. Quomodo fugiant omnia naturaliter non existere, quæ causa fuit pavoris Domini, crescebátque, quò magis agnoscebat summam peccatorum indignitatem, qui summè amabat honorem Patris, & Majestatem. Accessit septena pavoris causa, orta 1. ex agnitione, ut ipse Dominus conqueritur S. Brigit. l. 1. c. 41. quòd Clerus potestate abutatur, essétque abusurus.

2. De laicis, quòd non servent fidem, nec servaturi.

3. A Iudeis, quòd nõ credant, nec credituri.

4. A Paganis, quòd colant creaturas, DEI obliti.

5. Ab amicis, fururis in medio malorum, quorum os & opera lancinabunt mali.

6. Ab eo, quòd Christus habendus pro inhoneſto, quia ſuaderet honeſtarem. l. 1. c. 46.

7. Quòd habendus pro viliſsimo: nihil enim homines tam modicum habent, quod non diligant præter Deũ. de omnibus dolent, præter quã de Deo, Quid vilius cane? & ſunt, qui potius me abjurarent, quã cane carerent. Impediam hos dolores Chriſti in me, & alijs.

MEDITATIO LXXXI.

Feria 5. Dom. 1. Quadrag.

Septena mœſtitia Chriſti.

ASpiciam Dominum nos è tenebris inferni per doloroſam Paſſionem ad diem luois perpetuæ pariturum, ideóque graviùs angi propter imminentem Paſſionem. Petam agnoſcere mœſtitiam Chriſti ſeptenam, eique compati.

Conſ. 1. Cauſam mœroris Chriſti è D. Chryſoſt. ne phantaſma putaretur: ex Origene: ut veram carnẽ habere comprobaretur. ex Theophil. quia naturaliter inviti tendimus admortem. ex D. Brigitt. l. 1. c. 39. Domino revelante, quòd ſicut in omnibus membris peccavit homo, ſic in omnibus paſſurus erat Chriſt⁹, cujus Paſſionis ſeptẽ puncta recenſet.

1. Caro mea preſſa quaſi in toreulari, crines extenſi, nervi diſtincti, 2. Iun-

2. Iuncturæ extractæ de compagibus.

3. Ossa laniata.

4. Manus & pedes ferro confixi.

5. Mens turbata.

6. Cor novo dolore affectum, qui eò de venis perforatis processit.

7. Intestina ad dorsum contracta, & sicut sanguis infirmi in omnibus venis siccatur, & consumitur, sic ex dolore naturali mortis, sanguis meus consumebatur.

An non igitur merito cœperit tędere, contristari, pavere, & mœstus esse, habitis ante oculos quatuor septenarijs dolorum, hactenus ad meditandum propositorum? Quisquis ad victoriam sui hostis interni ingreditur, sic luctetur oportet.

MEDITATIO LXXXII.

Feria 6. Dom. 1. Quadrag.

Septem avulsiones Christi.

VIdebo quomodo Dominus progressus pusillum Matth. 26. nolebat longè fieri ab illis, ut viderènt orantem & afflictum, & discerent humilia de se sapere, & orare solicitè; quem progressum Lucas vocat avulsionem, quia æquè ab ijs discedebat, ob amorem, & mœrorem tanquam vi avulsus; natura enim solatium quærebat ex societate charissimorum Discipulorum, sed ratio exigebat,

bat, ut orationi se daret. Petam agnoscere septem dolorosas Christi avulsiones, & gratiam ei me conformandi.

1. Avulsæ sunt à Christo omnes creaturæ: nam fuit ab omnibus derelictus.

2. Apostoli à Christo avulsi; qui omnes relicto eo fugerunt.

3. Avulsus à Christo Petrus: qui eum planè negavit.

4. Avulsa Virgo B. ante Passionem Filio suo valedicens, ut refert D. Bonavent. cap. 72. Vitæ Christi.

5. Avulsi sũt Angeli, quos majori numero, quã 12. legiones habere potuit, sed deservit.

6. Avulsus ipse Deus Pater, à quo se clamat derelictum.

7. Corpus Christi ab anima ejus in morte avulsum est. *Certè*, inquit D. Bernar. serm. 23. in Cant. *videntes angustias Domini leviùs vestras portabitis*. Videntes eum timentem, Cornelius habet *gementem*, Albertus M. legit *fugientem* præ derelictione.

MEDITATIO LXXXIII.

Sabbato Dom. 1. Quadrag.

Septem Lanceæ B. Virginis.

VIdebo B. Virginem tam acri dolore septeno transverberatam, ut lanceis confixa videri posset. Petam agnoscere hos dolores, eique compati.

Cons-

Conf. Quomodo B. Virgo ſe appellet mulierem habentem cor affixum quinque lanceis, quas dum enarrat, duas alias addit, apud *D.* Brigit. l. 1. c. 17.

Lancea 1. quòd Filius ſuus ſit habitus proditor, mendax, infidiator, fatuus. l. 4. c. 30.

2. Lancea: quòd ad columnã (ubi ſe perſonaliter veſtibus exuit, l. 1. c. 10.) manus applicuerit, quas inimici ſine miſericordia ligaverunt, & crudeliter totum flagellârunt.

3. Lancea: Spinea corona, quę non fuit ut tenue ſertum rotunda, l. 4. c. 70. ſed ad inſtar pilei totum caput ambientis, & ferientis.

4. Lancea: Vox lamentabilis in cruce, anxia dolore maximo, alta, & flebilis, labijs pallidis, & linguâ ſanguinolentâ.

5. Lancea: de quot venis ſanguis ejus pretioſus exivit, quaſi tot lanceis cor meum perforatum eſt. l. 7. c. 15.

6. Lancea: Tremor membrorum ejus, & capitis ad dorſum modicâ elevatione ſui inclinatum, & digitorum, brachiorumque, quę erant quodammodo contracta, & extenſa.

7. Lancea: Vultus lugubris, venter dorſo inhærens conſumpto humore, quaſi non haberet viſcera, corpus pallidum, & languidum, ex fluxu & egreſſione ſanguinis: color mortis in partibus, quæ præ ſanguine videri poterant: maxillæ ſubmerſæ (l. 4. c. 70.) denti-

dentibus inhærentes, costæ verò attenuatæ, quæ dinumerari poterant: attenuatæ quoq; nares, quę sicut reliqua omnia rigescebant.

MEDITATIO LXXXIV.

Dominica 2. Quadragesimæ,

Deus addens solatia, addit dolorem.

ASpiciam Dominum in Thabor transfiguratum, in horto exinanitum. Petam cooperari gratiæ per Patientiam.

Cons. 1. Quomodo Apostoli tres gloriosum viderint Dominum transfiguratum. Angelorum desiderių, in quo Beatorum omnis est felicitas reposita: cujus momentaneo aspectu cadunt in faciem suam discipuli, patiuntur deliquium, & Petrus aliàs capax Dei abit in extasim, nec scit, quid loquatur. Quidquid sub Sole est, evanuit, *neminémque viderunt, nisi solum Iesum*, qui solus corda omnium rapere debet.

Cons. 1. Quomodo hi discipuli, quia gloriosa Domini viderant, debuerint & tristia videre, eáque viderint, dum intuerentur amicitiam prodi, lætitiam tristari, libertatem vinciri, claritatem obtenebrari, majestatem despici, integritatem calumnijs proscindi, innocentiam condemnari, Iustitiam plecti, transfiguratum exinaniri, vitam deficere, & occidi. O qualis excessus decadis oppositorum,

rum, juxta ſe magis illucescentia? nimirum ut querelarum ſemen ſuffocetur, debent honorati laboriosiores esse non honoratus. Diſquiram ex me, num pro appetitu honorum labores quæram.

Conſ. 3. Quem diem ego in terris me habiturum ſperem, ſi lethali tædio laborat Aurora. Certè ſi Diſcipuli, quia gloriosa Domini viderant, videre debuerunt & triſtia: & ego gloriosa video, dum communico, dicente S. Ignatio Mart. ep. ad Eph: *Feſtinate frequenter accedere ad Euchariſtiam, & gloriam DEI*: vel negare debeo me diſcipulum Domini, vel fruendo gloria DEI, oportet me pœnas ejus contemplari, & experiri O Pulcherrime, cur te non amo? O afflictiſſime, cur tecum non patior? cur propter bonitatem tuam nō aufero malitiam meam? cur ex reverentia Paſſionis tuæ non flecto rigidum cor meum? O beate JESV, cur te non lætifico? ô afflictiſſime JESV, cur meliorem ſortem quæro? *Solus teſtis eſt Majeſtatis, qui ſocius probatur doloris.* Aug. ſerm. 120. de Temp.

MEDITATIO LXXXV.

Feria 2. Dom. 2. Quadrages.

Chriſtus Dominus Exemplum Orationis.

ASpiciam Dominum orantem ad Deum, genibus flexis, proſtratum ſuper terram

in faciem ſuam, iterumque, & omniū longiſſimè tertiò orantem vocaliter. Petam agnoſcere artificiū orandi Deum.

Conſ. 1. Quomodo Dominus, cùm præceſſiſſet paululum, poſitis genibus procidit, ut bibentes e fonte aquas genua flectunt, ſic dū petuntur gratiæ e cœlo id agendum poſitis genibus: ergóne Deus genua flectat, & non ego? Miſericordia ſe inclinet, & non ſe inclinet miſeria? flectat Charitas, & non flectat iniquitas? flectat Medicus, & non flectat infirmus? genua ponat Innocentia, & non ſe inclinet malitia; flectat Dominus, & ſervus non? flectat Deus, & non flectat homo? flectat Iudex, & non flectat reus? hujus rei graviâ cū S. Paulo ad Epheſ. 3. flecto genua mea. Utinam cum D. Bartholomæo per diem centies, Apollonio Abbate ducenties, M. Antonio tota ſubinde die, noctéque, cum Iacobo Alphei uſque ad obductionem callorum.

Conſ. 2. Procidit ſuper terram ille, cui flectitur omne genu cœleſtium, terreſtrium, & infernorum, Dæmonum, juxta illud: *Inimici ejus terram lingent.* Pſ. 71. Obſtupeſcit hîc D. Hieron. exclamando: *Sanctus Sanctorum prosiliens adorat.* Procidit ſuper terram, quando de cœlo venit incarnandus: procidit in terrā

virgi-

virgineam, quando eſt natus: procidit in terram maledictam, ut eam contactu ſuo benediceret. Erat terram relaturus in cœlum, igitur complecti debuit. Habuerat inimicitias cum terra, pacem facturus dat ei oſculum. Pater communis Matri communi terræ per mortem uniendus, eidémque daturus ſanguinem, corpus, animam, & divinitatem ſuam, omnia ſimul in terram procidendo miſit. Procidit in faciem ſuam, videns quò caderet, nõ ſicut illi, qui ceciderunt retrorsũ.

Conſ. 3. *Orans & dicens*, Marcus ait: *Orabat & dixit*, Chriſtus vocalis orator maximus toto corpore initio dicendi perhorreſcens. Quinque cauſæ ſunt orandi vocaliter. 1. Ad excitandum devotionis affectũ. 2. Ad ſupplendum, quando non ſuccedit mentalis oratio. 3. Pro majori collectione, & attentione. 4. Ad honorandum Deum ex toto. 5. Propter redundantiam affectũs interni, quem cohibere non poſſumus. Si Chriſtus, qui tantùm ab externis objectis tentari potuit, terrente eum Dæmone, aut aliquid ſuadente, nihilominus in agonia factus orat prolixiùs: ego qui a perturbationibus meis toc clades accepi, ignaviæque meæ acceptas referre debeo, non orem? O Agonizans JESV, averte à me damnatam orationis intermiſſionem.

ME-

MEDITATIO LXXXVI.

Feria 3. Dom. 2. Quadrag.

Reſignanda voluntas noſtra in voluntatem DEI.

ASpiciam voluntatem Chriſti abſorptã à voluntate DEI, ſicut Stellæ abſorbentur à Sole. Petam diſcere modum reſignandi voluntatem meam, in voluntatem Dei.

Conſ. 1. Orantem Dominum: *Si vis potes*: fieri enim poteſt, quod ille voluerit, ait D. Aug. ergo non ex impoſsibilitate, ſed ex voluntate ſuppoſito decreto non erat poſsibile. Orabat tamen ſinens naturam agere humanas partes ſuas, ſicut egiſſet, ſi neque cum Divinitate conjuncta fuiſſet, nec de divino decreto quidquam ſciviſſet. Itáque geminũ hîc velle oſtendit, alterum carnis, paſsionem recuſantis, alterum divinum, eam volentis, ut ait D. Athan. per infirmitatem petit ne fiat; per fortitudinem, ut fiat: ex hominis perſona renuit, ex Dei Filij poteſtate confirmat. Docet humanæ voluntati præponi voluntatem Dei. Semper habendus præ oculis horrendus ille carnis & ſpiritûs conflictus, orantis, & agonizantis, ſanguinemque fundentis Chriſti, & tam profundâ ſui reſignatione ſe vincentis, ut nulla unquam creatura, ſi omnium reſignatio in unum conflaretur, inquit Suſo in 9. rup. *Ite-*

Iterum 2. abiit, & oravit eundem sermonem dicens. Relinquere se, certissimum est contra lapsus præsidium: Quia quisque tentatur à concupiscentia sua, ergo qui nihil concupiscit, gratis tentatur, ut si quis impedientem vestem abjiciat, non poterit ab illa in cursu impediri. Qui patitur id, quod non potest evadere, neque ei se subtrahere, DEO est tam gratum, ait Dominus D. Gertr. l. 3. c. 70. ut humanitus nequeat discerni, quid sit gratius, sponte vel necessitate pati: est enim hoc sanctificatum verbo Christi, in extrema necessitate constituti, orantisque: *Pater, si fieri potest,* &c. In renuntiatione sui denique latet ars sanctitatis, intra unum Ave Maria consequendæ: Quia sceleratissimus quisque agonizans v. g. acceptis Sacramentis in voluntatem Dei ex toto se resignans, atque ita moriens, est innocens, & sanctus. Ita Venerab. Blosius in suo monili: & ratio est: Quia divina voluntas est forma, & regula sanctitatis: si igitur nostræ voluntati uniatur, continuò ei dabit sanctitatem. O resignatio sui aurium Dei laus, amœnitas oculorum, honor humanitatis, delectatio divinitatis, exclamat, D. Gertr. l. 3. c. 64.

3. *Relictis illis iterum abiit: & oravit:* apparuit autem illi Angelus de cœlo (humana specie, aliqui putant fuisse Michaëlem) confortans

fortans eum Luc. 22. simili oratione: Domine, tu potes contra mortem, & infernum genus humanum liberare. Decretum Dei est immutabile: Medium est doloroſum: pretium est sanguinis: finis est glorioſus: fructus omnium jucundiſſimus: hæc est voluntas DEI bona, quia præcepti: bene placens, quia consilij: perfecta, quia à Deo inspirata. *Propoſito ſibi* tum à Patre, tum ab Angelo, *gaudio*, si crucem subiviſſet, fore ut thronum obtineret divinitatis, confuſione contemptâ, Hebr. 12. D. JESVS ad crucem se resolvit: *Non mea*, inquit, *ſed tua voluntas, Pater, fiat.* Huic voci salutem meam debeo, quam niſi Christus meus addidiſſet, de salute mea, imò totiùs mundi fuiſſet conclamatum.

MEDITATIO LXXXVII.

Feria 4. Dom. 2. Quadrag.

Vehemens affectus liquefactionis, quòd Chriſtus D. Calicem pro me biberit.

VIdebo Dominum JESVM recipientem calicem amarum de manu Angeli, & bibentem. Petam esse gratus pro ineffabili ejus erga me dilectione.

Conſ 1. Quomodo *factus in agonia* (angore, anguſtia, anxietate animi) *prolixiùs orabat, & factus eſt ſudor ejus, ſicut gutta ſanguinis decurrentis in terram:* Craſſiores guttæ veri

veri sanguinis, vel aquæ mixtæ sanguine. S. Irenæus ait fuisse globos sanguinis, l. 3. c. 32.

Cons. 2. Edoctus, quòd Dominus orando pro translatione à se calicis cũ resignatione, docuerit nos postulandi modum in malis nostris, maximè pœnalibus: Sed & caput quòd utatur medicinis adversis, sanumque affligatur pro ægro corpore: Princeps, & Sacerdos pro populo in se usurpet remedium: pastor ovibus suo incommodo, & dolore medeatur: Imò illis de de suo corpore pastum, de sanguine potum conficiat: *Quid retribuam Domino, &c, Calicem salutaris accipiam*, &c. Psal. 115. Et gratias agam 1. DEO Patri, quòd amore impulsus erga me Filium pro me dederit. 2. Gratias agam Filio, qui dilexit me amore *æterno*, ante mundi constitutionem: *Gratuito*, qui sine commodo suo per Passionem beneficia contulit: *singulari*, quia ita dilexit, acsi solum non haberet: *recto*, qui ad sanctitatem duceret: *vehementi*, quo tanta tulit pro me in rebus, Discipulis, Matre, sensibus, corpore, animo, omnibusque potentijs, patiendo cum tanta humilitate, obedientia, silentio, mansuetudine, charitate, omnique virtute: *perseveranti*, quia semper amat. O si redamare te possem, sicut oportet! 3. Gratias Spiritui Sancto: quia cor Patris & Filij ad meam redemptionem commovit, Chri-

sti

sti adventum prænuntiavit, me ad Fidem erexit, à malo retraxit, ad amorem Salvatoris inflammavit, ad mihi renuntiandum, in prosperis & adversis, corpore, & anima, vitâ & morte, tempore, & æternitate exemplo Filij Dei me permovit.

MEDITATIO LXXXVIII.

Feria 5. Dom. 2. Quadrag.

Ille diligit proximum, qui se negligit.

ASpiciam Dominum ter interrupto cùm Patre colloquio ter ad suos visitandos & animandos abiviſſe. Petam cognitionem veræ in proximum dilectionis.

Conſ. 1. Quomodo *venit ad Discipulos suos, & invenit eos dormientes, & dixit: Sic.* itáne ubi promissa? *non potuistis una horâ vigilare mecum*, non solùm vigilante, sed etiam orante, sudante, & cum morte pugnante? Vos, qui me dormiente pugnare debebatis, ne vigilare quidem momento potuistis? Et Petro inquit: *Simon dormis? non potuisti unâ horâ vigilare mecum* corpore & mente, quomodo ergo mortem spernes? *Vigilate & orate, ut non intretis in* me negandi *tentationem. Spiritus quidem promptus est* ad confitendum, *caro infirma* ad tolerandum: quia nondum virtute induti ex alto. In tentationem intrat, qui orare negligit.

Conſ. 2.

Conſ. 2. Quomodo peractâ oratione ſecundâ redierit, imò & tertiâ, rediens invenerit eos dormientes, erant enim oculi eorum gravati, & ignorabant, quid reſponderent ei. Gravati oculi non tam corporum, quám animorum vicinâ negatione: Vel gravati ſomno: Quia erat multa nox: Vel gravati humore præ triſtitia: Solet enim mœror animi ſicut lacrimas exprimere, ita vapores in cerebro excitare, unde naſcitur ſõnus; videmusque infantes poſtquã fleverunt, altè dormire, & viros, cùm in luctu ſunt, opprimi ſomno.

Conſ. 3. Quomodo Chriſtus ſui negligens ipſos inviſat; ſic auri faber præclarum opus in fornace liquans colloquium animi reſcindit: Mater ægrotum filium ſurgens à menſa viſitat, jamq; excitat, jam dormire ſinit, ne moleſta ſit: Sic avis metuens pullis nidum circumvolat, & dux in acerrima obſidione vigil ad portas ſe ſiſtit: Et Chriſto minor eſt vitæ impetrandæ, quàm ſuorum commodis procurandis cura, dum ſui oblitus in tanto rerum cardine cum Patre interrumpit colloquium. Diſcam ſuſpectam eſſe charitatẽ Dei, quę caret metu, curâ, & ſolicitudine proximi ſui.

MEDITATIO LXXXIX.

Feria 6. Dom. 2. Quadrag.

Omnis patiens lætus.

ASpiciam Christum ex tristi lætum (quia usque ad mortem suam in voluntatem Patris se resignavit) lætum & hilarem morti obviantem. Petam agnoscere lætitiam patientium conformiter voluntati Dei.

Cons. 1. Verba Domini Matt. 26 *Tunc venit ad discipulos suos, & dicit illis : Dormitejam, & requiescite*, sive id dicat ironicè, sive ut metũ demat, sive ut oportere se pati, nec indigere eorum auxilio ostendat; *Sufficit*; quod dixit requiescens prius aliquantulum, statimque addit: *Venit hora: Ecce Filius hominis tradetur in manus peccatorum*. Matth. 26. Marc. 14. flagitiosorum, & gentium. *Surgite, eamus, ecce appropinquavit, qui me tradet*. Matt. 26. *Qui me tradet, prope est*. Matth. 14. Ultro pergamus ad mortem; non inveniant nos timentes, sed gaudium, & confidentiam videant; Voluntas robustior est, cùm appetitus consensit. Imaginationem præcipuam pavoris causam vincat promptitudo animi generosa.

Cons. 2. Quomodo resignatio Christi patientiam ejus lætificaverit: Quia istiusmodi homines resignati, nulla in re animi afflictionem sentiunt: nam animi dolorem vel afflictionem dicimus, cùm voluntas hominis deliberata ratione vellet afflictione carere, atqui homines mortificati operationi divinæ ut suæ acquiescunt. Itaque qui in adversis

vo-

voluntate propriâ extinctâ divinam amplectitur, quibuscunque in casibus animo non affligetur: quia invito Deo nihil nec fieri, nec durare vel ad momentum potest.

Conf. 3. Causam mearum in adversis tristitiarum satis nunc videri: Si enim patiens essem, & voluntariè patiens, non tristarer: Quia omnis patiens lætus est: Quia, ut ait Nazianz. in poëma: de virtute; *Patientia molestiarum est decoctio.*

MEDITATIO XC.

Sabbato Dom. 2. Quadragesimæ.

Septem anxietates perpetuæ B. Virginis.

ASpiciam Divam perpetuò mœrentem, lætitiâ tamen quadâm propter conformitatem cum Deo mixtam, & quia videbat eum, qui nunquam peccavit ex tanta charitate pati. Petam agnoscere vim illarum anxietatum.

Conf. 1. Quomodo affligebatur B. Virgo timore Domini, disponendo se ad fugiendũ quidquid DEO minùs placeret: licet enim omni vigilantia cogitationes ad Dei honorem ordinaret, timebat, tamen ne defectũ committeret. Quid mihi agendum peccatori, non tot gratijs prævento?

2. Anxietas, quia scivit Christum passurum: unde crescebat in Matre dolor, sicut

creſcente rosâ acutior creſcit ſpina, aut ſicut mulier perpetuum ſentit dolorem, qui tamẽ non eſt niſi in partu, aut ſicut vires animæ plus ſentiunt viribus corporis.

3. Anxietas: quia ut agnus matrem, & è contrario mater agnum, ſic ipſa ovis agnum ſuum ubique ſequebatur.

4. Quia immundis manibus raptabatur.

5. Crevit doloris vis, quando vidit maxillas Chriſti ex magnis alapis rubicundas, & palleſcentes, ingemuit adhæc dolore graviſſimo.

6. Quia tam immaniter percuſſus, ut innocentiſſima caro & cutis tota eſſet intolerabiliter lacerata.

7. Quia quantum ſanguinis per totum corpus ex flagellatione Filij defluxit, tantum lacrymarum, hoc eſt, innumerabilium de virgineis oculis decurrebat.

MEDITATIO XCI.

Dominica 3. Quadrag.

Cauſa lapsûs Judæ eadem, quæ Saulis.

VIdebo Judam ſub nomine illius hominis, cujus noviſſima fiunt pejora prioribus, quaſi Furiam infernalem inter faces, & gladios, & fuſtes præcedentem. Petam agnoſcere cauſam tanti mali, eámque evitare, ne ſim de Judæ poſteris.

Conſ. 1.

Conſ. 1. Quæ cauſa eſt, quòd affecti oculi ad ſolem ſereniorem magis cæcutiant, & qui tinnitum aurium patiuntur concentu ſuaviore lædantur. Ea eſt cauſa lapſûs Iudæ, qui vitio proprio odium pro dilectione retulit: Ipſe enim impatiens doctrinæ Chriſti, virtutum, & diſciplinæ, ſanctitatisque ejus, non potuit ferre diſputantem de rerum humanarum, pecuniæque contemptu, de exercenda liberalitate, de frequentando DEO Euchariſtico, fonte omnis ſanctitatis, quem non credidit, expers piæ affectionis, nimiumque ſenſu proprio abundans, igitur primò offenſus ſanctimoniâ doctrinæ, mox odio habuit auctorem, quod autem quis odit, pro vili habet, hinc illud: *Quid vultis mihi dare?* ex adverſo quod quis amat, charũ habet, ſicut ipſe aurum: hinc illa cupiditas, malorumq; radix *avaritia*, Matt. 26. *furta*. Ioann 12. *Murmur*. Marc. 14. *Hypocriſis*. Ioan. 13. *Arrogantia*. ibidem, quòd permiſerit ſibi pedes lavari ac Chriſto is, cujus cor diabolus habuerat. *Hæreſis*. Ioan. 6. *Sunt quidam ex vobis qui non credunt*: & tandem *deſperatio*, ideo vocatur, *filius perditionis*. En ſeptem ſpiritus, qui Iudam fecerunt nequiorem. Vnde diabolus, id eſt, calumniator, & Sathan, id eſt, adverſarius dicitur: Quia malitia Diabolo, qui ſimile ſui amat, temporiſque adeſt, aditũ

patefecit. Et duo quidem erant diaboli opera in Iuda. 1. Vendere Iesum. Luc. 22. 2. Tradere, Ioan. 13. Reliqua erant ex Iudæ malitia de malo thesauro prolata: Vnde toties in eum intravit dæmon, quoties novum peccatum fecit,

Cons. 2. Septem remedia quibus Iudam Christus revocare conatus. 1. conciliandi modus est humilitas, ut David fecit Sauli, & Christus se abjecit ad pedes Judæ. 2. Est donis placare, ut Iacob Labanum, & Christus dedit Iuda seipsum in mensa. 3. Ostendere se scire omnia, quæ quis molitur, & Christus id fecit Matt. 26. Marc. 14. Luc. 22. quibus verbis contristati singuli plus credebant, quàm propriæ conscientiæ. 4. Ostendere se scire in specie omnia de adversarij dolis: & Christus hoc fecit Matt. 26. *Qui intingit mecum*, &c. 5. Minis, quod Christus fecit ibid. 6. Uti alloquio, acrimoniâ & pietate mixto; & hoc fecit Christus in horto vocans amicũ, de nomine: non nominamus, quæ odio habemus: osculum cum inclinatione corporis sui admittendo, L. 4. rev. S. Brig c. 99. 7. Modus, prodigium faciendo, & Christus prostravit verbo omnes, ut Iudam erigeret: deinde auriculam Malchi sanavit.

Cons. 3. Quomodo Iudas in osculo Christi radijs ex eo micantibus Deum agnoverit, ut

ut ait D. Chryſoſt. ideoque deſperaverit: Patientiam enim Domini ferre non potuit, qui majeſtatem prodidit, ait D. Ambr. D. Leo ſer. 16. de Paſſ. Dom. itaque abijt, pecuniã refudit, laqueo ſe ſuſpendit: *Tibi ô Iuda, tua pœna commiſſa eſt. Non poterat Iudas pejore manu perire.* Diſquiram, quem ſenſum ego habeam de doctrina Chriſti, conſilijs, & inſpirationibus: & audiam D. Ang. ſer. 1. de temp. *Mutet vitam qui vult accipere vitam: nam ſi non mutet vitam, ad judicium accipiet vitam.* Spiritui Domini, me totum tradam gubernandũ: quia ideo Iudas perijt, quòd *ſe totum ſpiritui tendum non præbuerit*, inquit D. Naziã. orat. 7.

MEDITATIO XCII.

Feria 2. Dom. 3. Quadrag.

Triplex reflexio circa Iudam.

VIdebo Judam ea agentem, quæ in horto de ipſo ſcripta ſunt, & acta. Petam tria: bene uti ſcientia, non nutare in Dei ſervitio, ferre amicorum perſecutiones.

Conſ. 1 *Sciebat autem & Iudas, qui tradebat eum, locum: quia frequenter Ieſus convenerat illuc* Ioan. 18. Quomodo Iudas ſcientiã inſtrumento pacis in mortem utitur? ſciebat, & abutebatur. O repugnet ſcientia, quæ prodendo Chriſto ſervitura eſt! mecum ſit ignorantia mea, ſi aliquando ſcientiã etiam ſacrã

abuſurus ſum : Hæc eſt origo omnis mali. Scientia ſine virtute Diaboli ſuaſu eſt: ita Damian. Ep. 105. in illud. *Eritis ſicut dĩi ſcientes: Qui vitiorum omnium catervas moliebatur inducere, cupiditatem ſcientiæ quaſi ducem exercitûs poſuit, ſicque poſtea infelici mundo cunctas iniquitatum turmas invexit.* Iulianus quò doctior, eò pejor. Verè talibus dicitur: *Vos neſcitis quidquam: Nihil noverant, qui Ieſum ignorabant.* ait Origenes in c. 11. Ioan. *Amate ſcientiam, ſed anteponite Charitatem,* addit D. Auguſt. Serm. 13. de Verb. Dom.

Conſ. 2. *Et qui vocabatur Iudas unus de duodecim* (numero, non merito) *antecedebat eos* (miniſtros, cohortem, turbam multam cum laternis, facibus, armis, fuſtibus, gladijs) *& appropinquavit Ieſu, ut oſcularetur eum.* Immane facinus, ex Apoſtolo factum proditorem. Data ſemel ſceleri licentia, quò non impellit? mutatæ menti tale factum congruit! corruptio optimi peſſima.

Conſ. 3. Oſculum Iudæ, & reſponſum Chriſti, Matth. 26. Marc. 14. *Ieſus autem dixit illi: Amice ad quid veniſti?* ut illi: Amice, quomodo huc intrâſti? *Iuda, oſculo Filium hominis tradis?* hæc fuere ultima quinque Chriſti verba ad Iudam. Triplex eſt mortificatio, 1. Spontanea 2. Ab inimicis. 3. Omnium graviſſima ab amicis pati dolos: hæc ciet do-

lorem

lorem uſque ad canitiem, & immaturam inducit ſenectam, juxta illud: Pſ. 60. *Inveteravi inter omnes inimicos meos.* D. Paſchaſius in illud: *Tranſeat à me calix iſte,* ait Chriſtum rogâſſe, *ne per manus Iudæorum fiat.*

MEDITATIO XCIII.

Feria 3. Dom. 3. Quadrag.

Qui reduci à DEO nolunt, permittuntur voluntati ſuæ.

ASpiciam Chriſtum inter medias mortes quoad ſe imperterritum, reſpectu tamen turbæ commotum pietate, nitendo eos reducere, ſed dum conatum elidunt, permittit eos voluntati ſuæ. Petam agnoſcere & ſemper ſequi Dominum corripientem.

Conſ. 1. Quòd non poſſit bene eſſe illi, qui à bono ſe elongat: qui enim à veritate abit, quantumcunque levi motu dejicitur: debilitat culpa vires animi, & corporis: coeptum peccatum magnâ contentione impij proſequuntur: mala autẽ conſuetudo penè incurabilis. A Chriſto abijſſe, & perijſſe nec uno paſſu diſtant. Chriſtus ſolus in via eſt, quæ latronem non habet. O ſequar te ſemper, quoquò eas, quoquò ducaris.

Conſ. 3. Quomodo ad reducendum ſatellites illos 1. terrore ſternat dicendo: *Ego ſum*: quod *ut dixit eis, abierunt retrorſum, & ſecio-*

ecciderunt in terram. Ioan. 18. Initium enim Spiritûs Domini eſt timor. 2. Tam ſuaviter eos de tribus reprehendit. 1. quòd injurioſi: *Tanquam ad latronem* (cujus officium nocere, & latitare) *exiſtis cum gladiis, & fuſtibus comprehendere me.* Stultum ita quærere ultro ſe tradentem. 2. Quòd ingrati: *Quotidie apud vos ſedebam docens in templo, & non me tenuiſtis.* Non auſi erant in templo tenere propter turbam, ideo Dominus, ut capi poſſet, foras exivit. 3. Quòd cęci ad duplex miraculum non agnoſcant ſuam ipſorũ impotentiã.

Conſ. 3. Videns Dominus ſe canere ſurdis, abſolutè dicit, *Si ergo me quæritis, &c.* Si ita percuſſi non doluiſtis, me quidem comprehendite. Pharmaca maximè ſalubria, niſi proſint, plerumque maximè nocent. Noluerunt ſempiternum diem in membris humanis occultatum ſequi, traditi ſunt poteſtati tenebrarum ignorantiæ, & Diabolorum, ait S. Cyrillus. Examinabo me, an ſic quæram Chriſtum, ut ſi inveniam inter paupertatem, fatigationes, jejunia, pœnitentias, ſpinas, clavos, crucem, mortes, quaſi durus hic eſſet ſermo, abeam retrorſum, & cadam in terram, quia vix quæritur JESVS propter JESVM,

Me-

MEDITATIO XCIV.

Feria 4. Domin. 3. Quadrag.

Quantum differat hora mortis noſtræ, ab horâ mortis Chriſti.

VIdebo Dominum mortis domitorem, & me mortis mancipium. Petam agnoſcere harum differentiam horarum, & particeps fieri horæ Chriſti.

Conſ. 1. Tripliciter nos morti ſubjectos; 1. Quoad ſcientiam: *Neſcitis diem, neque horam,* &: *Quâ horâ non putatis Filius hominis veniet.* 2. Quoad potentiam: quia mors nobis eſt inevitabilis: *Statutum eſt omnibus ſemel mori.* ad Heb. 9. &: *Quis eſt homo, qui vivit, & non videbit mortem?* Pſ. 87. 3. Quoad appetitum naturalem, quem nunquam adducere poſſimus, ut mors ei placeat: imò non eſt poſſibile, ut ei non diſpliceat: quia qui in hoc tabernaculo ſumus, ingemiſcimus gravati, 2. Cor. 5. eò quòd non cupimus expoliari, ſed ſuperveſtiri: &: *Alius cinget te, & ducet, quò tu non vis.* Ioan. 21. Itaque hora mortis non eſt noſtra, ſed nos ſumus ipſius.

Conſ. 2. Mortem Chriſti prorſus contraria habere omnia morti noſtræ, cui dominatus eſt ex toto. 1. Quia habuit ejus ſcientiam: Ioã. 13. *Sciens Ieſus, quia venit hora ejus* 2. Quia habuit ejus voluntatem, liberè enim. Iſai. 53.

oblatus eſt, quia ipſe voluit. 3. Quia habuit potentiam in illam: ſi enim voluiſſet, pluſquàm 12. legionibus Angelorum eam rejeciſſet, neque ipſa unquam Chriſtum vinculis, flagris, ſpinis, clavis, cruce, lancea invaſiſſet. Reſignabo horam mortis meæ in potentiam, ſcientiam, & voluntatem Dei.

Conſ. 3. Quantus fuerit in D. IESV appetitus patiendi pro nobis: quidquid enim tota tenebrarum poteſtas contra eum machinata eſt, totum ſimul ſumptũ horam tantùm vocat: quomodo ergo paſſio mea mihi quædã æternitas apparet, & chaos impermeabile?

MEDITATIO XCV.

Feria. 5. Domin. 3. Quadrag.

Chriſtus vetans ſe defendi, Magiſter Patientiæ.

ASpiciam Dominum Patientiæ Magiſtrũ: cùm enim vincere patientiâ inauditum, tam novæ artis magiſtro & exemplo fuit opus Deo. Petam agnoſcere modum gerendi me in adverſis.

Conſ. 1. Chriſtum D. refutantem Petri zelum non ſecundùm ſcientiam: quia temerarium: periculo enim expoſuit & ſe, & Chriſtum, quamvis hæc Petrus non conſideraverit, affectu abductus, itaque ſequentibus ſum rationibus reijcit.

1. Cor.

1. Consilia mala non sunt acceptanda, quale fuit Petri ab injusto : quia non licet privatâ auctoritate contra ministros Iustitiæ agere damno suo: *Omnes enim qui acceperint gladium, gladio peribunt.* Concludã ego hinc, nolle me unquam gladio ferire legem, ut contra eam agam, vel contra Superiores.

2. Ab impossibili : ubi enim non est spes salutis, non est facienda defensio : hic spes nulla est, quia voluntas Dei obsistit : *Calicem quem dedit mihi Pater, non vis ut bibam illum?* Ioan. 18. Hæc sola verba deberent mihi esse mater omnis Patientiæ. Méne ut Deus Pater melius habeat, quàm Filium suum? filia medici infirma, quòd ignara quæ sibi profutura essent, nihil á Patre petit, ne in Patrem peccet: qui si venam aperiat, multumque sanguinis emittat, illa vultu ad Patrem flexo submisè dicit : Multùm me Pater amat, cujus tota sum. Sic oculi mei semper ad Dominum, etiam dum calicem amarum porrigit : quia amoris est.

3. Ab impertinenti: An putas, quia non possum rogare Patrem meum, &c. *Superfluè erat, ut, qui nolebat præsidio Angelicarum virtutum juvari, vellet se unius discipuli oppositione defendi,* ait D. Leo ser. 6. de Pass. D. Egóne qui majora propter Deum reliqui, mundum totum, ut minora non deseram?

4. A præ-

4. A præjudicio prophetiæ: *Quomodo ergo implebuntur scripturæ, quia sic oportet, fieri?* Matth. 26. talia oportet evenire. Quòd scripturis debeo, ſolvam, præſertim Paſſioni Dominicæ, ut SS. ejus affectibus implear, ei ſubijciar: Calicem à Patre præparatum accipiam: nam & hoc modo implebuntur Scripturæ, ſi etiam minora propter Deum feram, ſi in omnibus juſtificationibus exercear, dicendo ad omnem inſpirationem Dei: *Quia ſic oportet fieri.* Ideo *Patientia Domini in Malcho vulnerata eſt*, ait Tertull. de Pat.

MEDITATIO XCVI.

Feria 6. Dom. 3. Quadrag.

De Fuga Diſcipulorum, fuga adoleſcentis, captivatione Chriſti.

ASpiciam D. IESVM ab omnibus derelictum, manus in vincula porrigentem. Petam declinare fugam Diſcipulorum, amare fugam adoleſcentis, & vincula Chriſti.

Conſ. 1. Quomodo tunc relicto eo omnes fugerunt, non quando manus injectæ in JESVM, ſed quando tantùm dixerat: *Hæc eſt hora noſtra.* Proh! ad quàm pudendam fugā timor impulit Apoſtolos! itáne Dominus, Pater, Magiſter, & Dux meus, omnéque bonum meum derelinquitur? fugiunt infelices arma inimicorum, ſed non effugiunt ſtimulum,

lum, & conſcientiæ remorſum: & quidem, fugit Thomas, fugiunt filij Zebedæi, ſed & ille *Diſcipulus, quem diligebat Ieſus*, fugit: imò & Petrus. Quantùm intereſt inter florem, & fructum, inter verba, & rem! nemo vincula, quę ſunt prodromus mortis, admittit niſi ſpe vitæ melioris: majori gratiâ hic opus eſt, & proliriori oratione. O quoties ego fugi à Chriſto, à propoſitis meis!

Conſ. 2. Fugam adoleſcentis, qui non poteſt eſſe Ioannes: quia ſi relicto Chriſto *omnes fugerunt*, igitur & Ioannes. Fuerit adoleſcens ille aliquis horti cuſtos, de quo Marc. 14. ad indicandam trepidationem circa Chriſtum ab omnibus derelictum juxta Prophetas, ipſiusque Domini prophetiam. Hic apparet, quomodo egiſſent cum Apoſtolis, ſi eos cepiſſent. Prudens fuit adoleſcentis illius fuga: quia oportet relictâ ſindone, id eſt, amore rerum, honorum, delectationum, & ſui ipſius, profugere. Qui ſic relictâ ſindone fugit, hunc tegit Chriſtus, *qui abŭcit opera tenebrarum, induitur armis lucis*, inquit Nazian. contra Arianos.

Conſ. 3. *Cohors autem, & Tribunus, & miniſtri Iudæorum comprehenderunt Ieſum, & ligaverunt eum, & tenentes Ieſum duxerunt & adduxerunt Annam primùm, &c.* Mos erat Iudęis, quem morte dignum judicaverant, vinciri:

ciri: itaque Christum comprehenderunt: sed ab eo longiùs recesserunt: ligaverunt à quo potius solvi debuerant. O quales manus fuerunt illorum facinorosorũ, quas injecerunt in eum: & quid tum actum fuit cum IESV illâ viâ! Sed verbum DEI non est alligatum, neque manus ejus abbreviata. Da Domine odisse fugam Discipulorum, amare fugam adolescentis, amare vincula tua, vincula salutis, legem, consilia; qui sic vinctus est Domino, adducetur ad Hierusalem cœlestem.

MEDITATIO XCVII.

Sabbato Dom. 3. Quadrag.

Septem Christi vincula, septem alterationes Matris DEI.

COntemplabor Divam novis doloribus circumcinctam, & ut piscem natantem in mari tribulationum. Petam eas intelligere, ipsique compati.

Vinculum Christi 1. In utero 9. mensibus captivari.

2. Pannis & fascijs stringi..
3. Manibus impiorum colligari.
4. Manibus Iudicum constringi.
5. Ad flagella.
6. Ad clavos.
7. Sindone involvi.

Cùm quoties quis peccat, toties liget Christum,

ſtum, & teneat, rogabo Matrem doloroſam, ut me cohibeat, ne tam odibili vinculo unquam ligem Chriſtum. Eheu! ſpiritus oris noſtri Chriſtus D. capt' eſt in peccatis noſtris! en fructus noſtrarum diſſolutionum, & effectus abuſuum libertatis. Dirumpamus nunc; ſi libet, Dei legem, demus licentiam ſenſibus, vivamus juxta carnis appetitus: Ego interea, inquit Chriſtus, catenis vinciar. Superbite vos famulitio, & honoribus: Ego derelinquar ab omnibus, & omni contumeliâ replebor. Impendite ipſas noctes in delicijs: Ego triſtitiâ, tædio, pavore, & mœrore ad mortẽ uſque infeſtabor, & tandem nervis, & ſpinis, clavis & cruce enecabor. O IESV mi! qui te ſic afflictum videt, neque vinculis tuis commovetur, ſatis oſtendit, ſe complicem delicti. Vincula, & viæ tuæ *duræ ſunt timori, leves amori*, Aug. l. de nat. & grat. c. 7.

MEDITATIO XCVIII.

Dominica 4. Quadrageſimæ,

Errores Magiſtratûs Eccleſiaſtici circa Chriſtum.

VIdebo ſupremum 72. virorum concilium contra Chriſtum præſide Lucifero, qui tantis ſuſpicionibus anxius primò uſque ad tentandi erupit audaciam, deinde ad tempus ſecedens, fortior tandem hâc hora ſuâ pleno

agè

agmine prorupit, ingens in IESV pertimescens cœlestis molitionis arcanum, ut ait D. Hilar. in c. 4. Matt. Petam illos errores agnoscere, & detestari eorum causas.

Cons. 1. Qui à tot millibus hominum ad regnum quærebatur, nunc à Principibus Religionis quæritur ad mortẽ turpissimã erroneè: quia priùs decreverunt Christum morti tradere, antequàm esset mortis reus. Matt. 26 ordine præposterο. 1. velle occidere. 2 Quærere causã occisionis: hinc etiam præposterè interrogant Christum 1. de discipulis. 2. De doctrina, cùm hæc sit Mater, illi filij.

Cons. 2. Alteram causam fuisse mores perversos Pharisæorum, & Scribarum, qui circa res ad salutem scitu necessarias hallucinabantur, rati licitum odium inimici, vindictã homicidiumque internum, & similia: Vndequia à Christo arguebantur, eum aversati licitè putabant odio habendum, adeóque dato mali principio etiam interimendum. Non potest stare cõmunitas, ubi morũ diversitas.

Cons. 3. Causam fuisse, quòd Principes isti complures, atque inter eos Caiphas fuerint Hæretici, sive de secta Saducæorum, ut colligitur ex Act. Apost. c. 5 ℣. 17. & c. 23. & notavit August. contra Faust. l. 19. c. 28. Negabant autem Saducæi alterã vitam, animæ immortalitatem, Angelos, & Providentiam divi-

divinam, quos Christus Matt. 22. refutavit, idcirco majori odio eum aversabantur, & ea contra Christum machinati sunt, quæ libro Sapientiæ c. 2. patheticè describuntur, maximè à versu 12. & 18. *Si enim est verus Filius Dei, suscipiet eum, & liberabit eum. Hæc cogitaverunt, & erraverunt: Excæcavit enim illos malitia eorum quoniam Deus creavit hominem inexterminabilem.*

Cons 4 Causam fuisse ex secunda, & tertia ortam, amorem fortunarum, & rerum hujus vitæ. *Quid facimus*, inquiunt Ioan. 11. *Quia hic homo multa signa facit, si dimittimus eum sic, omnes credent in eum, & venient Romani, & tollent locum nostrum, & gentem.* Difficultatem resolvit Caiphas, *Vos*, inquit, *nescitis quidquam, nec cogitatis, quia expedit nobis, ut unus moriatur homo pro populo, & non tota gens pereat.* Cum plausu acceptum est consilium: sequitur enim: Ab illo ergo die cogitaverunt, ut interficerent eum. Agnosco in quæ absurda provolvantur, qui non rationem sed effectum, non conscientiam sed passiones sequuntur: Et adhuc dubitem affectus meos DEO subjicere? Ad majus lumen vires que acquirendas ita faciendi, accedam ad SS. Eucharistiam, de qua ait D. Aug. *Christiani comedendo crucifixum illuminantur.* Ps. 33. & si inordinatus amor dixerit pro se illud

illud Caiphæ *expedit*, dicam contra illū aliud *expedit* Christi Matt. 5. *Expedit, tibi ut unum membrorum tuorum pereat, quam totum corpus mittatur in gehennam.*

MEDITATIO XCIX.

Feria 2. Dom. 4. Quadrag.

Septem concilia contra Christum habita.

ASpiciam duo concilia circa Christum D. impiorum in terris, & in cælis Dei. Petam utrumque agnoscere.

Cons 1. Media quibus usi sunt ad nocendum Christo, fuisse consultationes, quas septem vicibus habuerunt. 1. Matt. 12. *Consilium faciebant adversus eum, quomodo perderent eum*, quòd Sabbatis curaret, livore permoti: Non enim culpa fuit vel hominem manum extendere, vel Christum sanare. 2. Matt. 21. Quod è templo ejiceret, post dilemma ijs propositum de Ioannis baptismo unde esset, & parabolam de vinea, rursum Pharisæi quærebant modum, quo possent eū tenere. 3. Matt. 22. *Consilium inierunt ut caperent eum in sermone multis modis.* 4. Ioan. 11. In Concilio apud Caipham proximè memorato. 5. Matt. 26. Apud eundem, ubi Iudas intervenit acceptissimus, dum ait: *Quid vultis mihi dare, & ego vobis eum tradam?* 6. Matt. 14. Apud Annam & Caipham ve-

speri

speri capto jam IESV. 7. Apud eosdem mane, Marc. 15. Vnde D. JESVS traditus est gentibus ad mortem.

Cons. 2. Admirabile Dei consilium utentis tam scelerato malorum concilio, & efficientis, ut mors morte vinceretur, & diabolo caput quassaretur, inventori, & primo homicidæ. Quid enim magis mirabile, quã quòd contrarium privativum agat, ut tenebræ sint causa lucis, cæcitas visûs, mors vitæ, quemadmodum hoc Concilio secutum est. Hoc artificium solius DEI est crucifixi: Cruce, instrumento mortis, patibulo reorum, nido ignominiæ, arcâ maledictionis aditum fieri ad honorem, exaltationem, vitam gratiæ, & gloriæ. O igitur bona crux.

MEDITATIO C.

Feria 3. Dom. 4. Quadrag.

Oblivio judicij extremi dedit audaciam Pontificibus sic judicandi.

ASpiciam totius Magistratûs Hebræi consessum, & in medio D. JESVM vinctum. Petã agnoscere processum judicij iniquissimi.

Cons. 1. Interrogationem judicis, quâ Christum volebat arguere ut seditiosum, & novarum rerum factorem, cui Christus respondit se palam locutum mundo. Sed cur jam non loquitur? Discam, audire Dominũ, quando

quando ipse vult. Interea *unus assistens* minister *dedit alapam Jesu dicens: Sic respondes Pontifici?* Videlicet malorum imitatio prono mortalium ingenio pejora semper excogitat: sed Christus dilemmate utitur pleno mansuetudine, veritate, & justitia: Quia tunc silentium rumpendum est, quando ei conjuncta est læsio proximi.

Consi. 2. Quomodo misit eum Annas ad Caipham Pontificem, vel denuo ligatum, vel sicut venit, ligatum: Suspicabatur enim Caipham, cùm esset astutior, excogitare aliquid contra Christum posse. Hic *Mentita est iniquitas sibi*, tot falsorum testium evocatione, quos Christus silentio refutat. Maxima Jesu laus, sic omnia feciſſe, ut nullam veræ reprehensionis similitudinem in eo invenerint multi mali, & astuti.

Consi. 3. Exurgens autem summus Sacerdos in medium Marc. 14. furore superatus, sibique responderi volens: *Adjuro*, inquit, *te per Deum vivum, ut dicas nobis, si tu es Christus Filius DEI benedicti.* Fuit hoc vaferrimi Caiphæ bicornutum dilemma: quid enim taceret Christus? ergo superbus Numinis contemptor, extremis dignus cruciatibus. Negaret Filium DEI se esse? ergo sua confessione, aliàs magnificè hoc prædicans, mendacij & quidem atrociſſimi esset reus, Fatere-

tur

tur ultro? ergo uſurpatæ divinitatis convinceretur, de ſcelere omnium ſupremo. Quarta evadendi via nulla eſſe videbatur. Sed Chriſtus, qui gloriam DEI omnibus prætulit, eique reliqua omnia impendi debere docuit, ſe quis eſſet, confeſſus eſt: *Tu*, inquit, *dixiſt.* Matt. 26. *Ego ſum: & videbitis Filium hominis ſedentem, &c.* Marc. 14. Sed cur auditō: *Ego ſum*, non abeunt in terram? quia ſatellites & rudem plebem miraculo, doctos propheta admonere voluit, & quidem judicij venturi, cujus memoria medicina omni morbo eſt.

Hic videbo omnium graviſſimum errorē, quòd Pontifices reſponſum Chriſti non ulteriùs examinaverint, nec probationem ejus audiverint, quæ futura fuiſſet longè clariſſima. *Qui omnes* (Marc. 14.) *condemnaverunt eum eſſe reum mortis.* O execrabilis præcipitatio! O errorem affectatum: quia non veritatem, ſed necem Chriſti quærebant: non ratio, ſed intemperans affectus gubernabat, qui ipſis memoriam iudicij DEI excuſſit. Hic currus eſt ad infernum devehens, cujus quatuor rotæ l. 4. S. Brigit. c. 17. excluſa: 1. *Reverentia, & Timor DEI.* 2. *Finis hominis, & judicium.* 3. *Spes longa vitæ.* 4. *Voluntas peccandi uſque ad finem.* Hi nulla admonitione ſurgere poſſunt, & ruunt æternùm. Reſolvam me ad hæc evi-

evitanda, & futuri judicij memori[illegible] tenendam, ſive præſim, ſive ſubſim.

MEDITATIO CI.

Feria 4. Dom. 4. Quadrag.

Octo horrore plena in Chriſtum patrata in Domo Caipha.

ASpiciam funeſtam illam noctem, & poteſtates tenebrarum nocti illi præſidentes, & audiam, quonam modo agant cum DEO meo. Petam agnoſcere, & exemplum patientiæ Chriſti imitari.

Conſ. 1. Verba Evangeliſtæ Matt. 26. *Tunc exſpuerunt in faciem ejus*, de qua Pſ 84 *Oſtende nobis Domine faciem tuam, & ſalvi erimus:* Marc. 14. *Et cœperunt quidam conſpuere eum.* Spuere in faciem ignominioſiſſimũ fuit, ideo tales ſeptem diebus rubore ſuffundebantur. Num. 12. Spuit in faciem Chriſti, qui gratiæ ejus præſentiam reſpuit, ait D. Auguſt. Lib. de qq. Evang.

2. *Et velaverunt eum.* Luc. 22. ut liberiùs inſanirent, velârunt illos omnia videntes oculos Eccleſ. 25. Velat oculos, qui gratiam cognitionis â ſe abſcondit, ait Gloſſa.

3. *Et colaphis eum ceciderunt.* Matt. 26. apertis manibus, quæ res viris eſt omniũ ignominioſiſſima. Colaphis Chriſtũ cædunt, qui honores ſuos præferunt, ait Aug.

4. *Et*

4. *Et percutiebant faciem ejus* Luc. 22. Pugnis, & clauſis manibus: id agunt, qui vitâ Chriſto contrariâ eum blaſphemant.

5. *Et viri, qui tenebant Ieſum, illudebant ei cedentes, alij autem palmas in faciem ejus dederunt* Matt. 26. Ex Græco: alij crepidis & calceis in faciem ejus dederunt: quia vox græca, ex qua hic textus translatus eſt, pro variatione accentûs, *virgam*, & *crepidam*, ſignificat. Quis dubitet faciem Chriſti intumuiſſe, & lividam factam?

6. Et interrogabant eũ dicentes: *Prophetiza nobis, quis eſt, qui te percuſſit?* Matth. 26. Convitiosè eum propheram inanem explodunt, & hoc in contumeliam

7. *Et alia multa blaſphemantes dicebant in eum.* Luc. 22. Hæc horrore plena ſunt, ſi reo fierent: atqui fiunt innocenti, & quidem ab ijs, quos tanto beneficio affecit; & fiunt Deo.

8. Et ſequitur: *Vt factus eſt dies.* Luc. 22. Unde infert Aug. Intelligitur, inquit, paſſus Dominus uſque manè in domo Principis Sacerdotum. Vide ſolicitos in malo, totâ nocte vigilaverunt, ut facerent homicidium: hac nocte vellebant pilos genarũ, & barbæ, juxta Septuaginta. Quod poteſt afflictiſſimus, poterit æquè, & multò minùs afflictus alter: ſed magis afflict' nemo fuit Chriſto. O Deus, qui Unigeniti tui patientiâ antiqui hoſtis

contriviſti ſuperbiam: da nobis, quæſumus, quæ idem piè pro nobis pertulit, digne reçolere, ſicque exemplo ejus nobis adverſantia æquanimiter tolerare. Per eundē Dominū, &c.

MEDITATIO CII.

Feria 5. Dominicæ 4. Quadrag.

Lapſus Petri doçet non labi, vel lapſum, reſurgere.

ASpiciam Petrum à lapſu amaris lacrymis madidum, aulâ exeuntē foras, obviumq; D. Virgini, & gemitibus inenarrabilibus caſum ſuum deplorantem. Petam intelligere negationis cauſas, ut alieno malo ſapiam.

Conſ. 1. Quomodo non ſint ſtabiles, qui ſervium DEO, & in Angelis reperiatur pravitas: quanto magis qui habitant domos luteas. Heu quàm inſtabilia ſunt humana omnia! quod hodie jam ſtare immobiliter, videbatur, cras ejus iterum jacienda ſunt fundamenta: quod hodie itineris in via Dei confectum videbatur, cras etiamnum inchoandum eſt: quàm miſera eſt hominum conditio, quibus ipſa lux eſt occaſio tenebrarū, via erroris, vita mortis, ſalus perditionis, & quàm nihil apud nos ruinæ periculo vacat! Extra Eccleſiam ruinæ, in Eccleſia ruinæ, in ipſa Religione domo Chriſti ruina, in ipſa morte cum Chriſto ruina. Cecidit columna

cœli

cœli ad vocem ancillę: & quis in medijs tentationibus positus non timeat?

Conſ. 2. Cauſas lapsûs Petri fuiſſe octo, 1. Ignorantia ſui: propterea negabat, quia intus eſſe nolebat; nolebat noſſe ſe, præſidebátque præmonitus de imbecillitate à Domino. D. Drogo. de Paſſ Dom.

2. Oblivio DEI: quia poſtquam *converſus Dominus reſpexit Petrum*, tunc primò *recordatus eſt Petrus verbi Domini.*

3. Tepor, ſequendo à longe. Quiſquis à longè ſequitur, tepet: Quia ab igne abeſt, qui Deus eſt: hinc luctæ: Quia dæmon petulantiùs infirmiora vaſa pertentat, ſicut non Adam, ſed Evam coluber aggreſſus eſt. D. Paulin. Epiſt 4.

4 Timor ſine ratione, & pavor ad verbum Ancillæ, cùm genus mulierum potiùs miſericors ſit, quàm ſævum.

5. Remanſiſſe in atrio inter occurſantes turbas, in varia diſtractas. *Nemo diu tutus eſt periculo proximus.* D. Cypr L. 1. Ep. 11.

6. Fuiſſe mores imitatum turbæ. Nihil periculoſius Philoſophiæ Chriſtianæ, quàm turba ignara, & contemptrix, cui inſertus vel non it, quò virtus vocat, vel eundo contra plurimos obteritur.

7. Fuiſſe otioſum. Diſcipulus ſedebat, dū Magiſter ſtaret, & quidem ſedebat non feſſus ſequendo, ſed fugiendo.

8. Cepiſſe conſilium ab exitu & fine, & ex eo deliberâſſe de cõſitendo Deo: cùm eventus rerum non ſit conſilij noſtri, ſed alienæ poteſtatis. Deteſtabor has 8. origines tanti casûs.

Conſ. 3. Tres cauſas, propter quas Petri lapſus deſcribitur. 1. coërcendos ſpiritus præſidentes. 2. Ad ſuggerendam lapſis ſpem indulgentiæ. 3. Ad imitandum amaritudinis exemplum. Petrum una noctis hora ad fletum monet, nos omnis. *Audeo dicere ſuperbis, eſſe utile cadere in aliquod apertum, manifeſtiùmq; peccatum, unde ſibi diſpliceat, qui jam ſibi placendo ceciderunt: Salubriùs enim Petrus ſibi diſplicuit, quãdo flevit, qui ſibi placuit, quando præſumpſit.* D. Aug. Lib. 14. de Civ. D. c. 13.

MEDITATIO CIII.

Feria 6. Dom. 4. Quadrag.

Declinanda concilia malignantium.

ASpiciam novum Concilium coactum Iudæorum adverſus Dominum. Petam ſemper evitare ſimiles conventus.

Conſ. 1. Verba D. Lucæ c. 22. *Et ut factus eſt dies, convenerunt Seniores plebis, & Principes Sacerdotum, & Scribæ, & duxerunt illum in concilium ſuum dicentes: Si tu es Chriſtus, dic nobis.* Fuit hîc dilemma, ut, ſi aſſereret ſe Chriſtum eſſe, confidentiùs tanquam pertinacem accuſarent coram Pilato: ſi verò negaret, con-

convinceretur ſe ipſum condemnâſſe, ut qui ſibi ipſi eſſet contrarius. Non dant quietem Chriſto: quia ad gallicinium auroræ vexatum, mox iterum manè ſiſtunt vexandum.

Conſ. 2. Reſponſum Chriſti. *Et ait illis: Si vobis dixero, non credetis mihi: ſi autem interrogavero* (ex Scripturis vobis oſtendero, me eſſe illum olim à DEO promiſſum Patribus, atque hactenus expectatum à Iudæis Chriſtum) *non reſpondebitis mihi, neque dimittetis.* Vtrumque Chriſtus loquitur experientiâ: primum, *Non credetis mihi*: quia dixerant eum blaſphemare, & quòd de ſeipſo teſtimonium perhiberet: ſecundum, *Non reſpondebitis mihi*: quia non reſponderunt, quod ſentiebant de baptiſmate Ioannis, & de loco Pſ. 109. *Dixit Dominus*, &c. & ſæpe aliàs convicti non ceſſârunt eum perſequi; quia tamen venit teſtimonium perhibere veritati, & ne eam videretur mortis metu reticere, quia dixit, *neque dimittetis*; confitetur ſe eſſe Chriſtum, ijſque horrorem incutit his verbis: *Ex hoc autem erit Filius hominis ſedens à dextris virtutis Dei. Dixerunt autem omnes: Tu ergo es Filius Dei? qui ait: Vos dicitis, quia ego ſum: at illi dixerunt: Quid adhuc deſideramus teſtimonium, ipſi enim audivimus de ore ejus?* Agnoſcam quantum malum ſit vel ſemel à via aberraviſſe, dataq; ſceleri licentiâ quò non abeatur.

MEDITATIO CIV.

Sabbato Dom. 4. Quadrag.

Septem Spasmi B. V. ex septem commutationibus Christi.

ASpiciam D. Virginem vehementiùs alteratam, ex profundiore commutationũ septem Christi consideratione, quas revelavit S. Brigit. l. 4. c. 119. & in extravaganti c. 82. Petam eas intelligere, ipsíque compati.

1. Commutatio fuit, quòd pro potentia, cùm esset potens, ut ignis consumens, factus sit vermis.

2. Pro sapientia, quæ erat ut mare inexhaustum, reputatus est insipientissimus.

3. Pro fortitudine, quæ fuit ut mons immobilis, factus est quasi puer fasciolis ligat', 4. Pro virtute, quæ fuit ut herba apiana, factus est quasi nudus, & ligatus.

5. Pro pulchritudine, quæ fuit Sole fulgidior, factus est deformis, & quasi leprosus.

6. Pro justitia, quæ ipsas justitias judicabit, reputatus est mendax.

7. Pro Pietate ineffabili, impiè habitus & mactatus est.

Conferam meas commutationes cum his; an non magis doleam de mea æstimatione pietatis, &c. quàm Christi ablata: sic discuram per reliquas.

ME-

MEDITATIO CV.

Dominica Passionis.

Accusatio Christi, & defensio.

ASpiciam D. JESVM coram Præside accusatum. Petam agnoscere causas accusationis & defensionis Christi innocentis.

Conf. 1. Quomodo accusaverint Christum summi Sacerdotes in multis: non dubium, quin in unum collegerint, quidquid querelarum invenire potuerant: itaque rogati, quid vellent, ita inceperunt: *Si non esset hic malefactor, non tibi tradidissemus eum*, violatæ legis sacræ, & profanæ reum: est enim perturbator religionis; quia *hunc invenimus subvertentem gentem nostram*, qui commovit populum docens per universam Iudæam, incipiens à Galilæa, qui nec Sabbata, nec observationes, nec traditiones ullas servat, sed explodit, & calumniatur omnes, audetq; blasphemus dicere, quòd remittat peccata: Filium DEI se denique facit: homo Nazaræus, unde propheta non surgit, Filius Mariæ, faber, rudis, devorator, & bibens vinum, amicus publicanorum, & peccatorum, & magus, qui in Principe Dæmoniorum signa facit, quem fratres ejus dixerunt in furorem versum, teneréque aliquando voluerunt. Adhæc *invenimus* eum *prohibentem tributa dare*

Cæſari, & dicentem, ſe Chriſtum Regem eſſe, quem fæx populi copioſa ſequitur, adeóque propter perturbationem Reipublicæ & Religionis mori debet.

Conſ. 2. Quomodo innocentiam Domini tueatur omnis ſexus, ætas, & ſtatus, ipsáque Domini verba, & acta: è ſenibus Simeon, & Anna Prophetiſſa, atque Eliſabeth, ejusque filius Ioannes, ille cujus teſtimonium negare non fuerunt auſi Iudæi, ex Scripturis prudentiores Dominum agnoverunt, è Phariſæis Nicodemus, è nobilibus Ioſeph ab Arimathia, è gentilibus multi, ex infantibus parvuli Chriſto acclamantes, ex infirmis ſanati, ex mortuis ſuſcitati, ex dæmoniacis liberati, ex dæmonibus integræ legiones, ex aëre & cœlis ſtella, columba, vox ternis vicibus revelata, ſenſibiliter hunc DEI Filium dilectum pronuntians: ex Angelis Gabriel, ex Prophetis omnes omnino, ipſi denique falſi teſtes adverſarij ejus, & hoſtes, ipséque adeò Iudas proditor innocentẽ confitetur. Agnoverunt Chriſtum Meſſiam alij ex verbis ejus, alij ex operibus ejus. Ad extremum ipſe quærens: *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Si reprehendi non potuit, manifeſtum eſt, quòd propter veritatem eum odio habuerint, propter invidiam eum Pilato tradiderint, ipséque toties examinandum innocentẽ pronuntiaturus

rus ſit. Ut tantæ innocentiæ ſiam particeps, ad menſam Domini adibo, quę juxta D. Bern. de Cœna Dom. *In magnis peccatis impedit conſenſum, & in minimis ſenſum minuit.* Rogabo à rubicundo propter accuſationes, candido propter innocentiam, ut me à rubore reatûs abſolvat, innocentiæ candore ornet.

MEDITATIO CVI.

Feria 2. Dom. Paſſionis.

Secretum Pilati colloquium, & primum examen Chriſti, quis ſit? & quid fecerit?

ASpiciam felicem, ſua ſi bona nôſſet, Pilatum, quòd nactus ſit, à quo diſceret beatus eſſe: ſed infelicem, totíque mundo injurium, quòd Regem veritatis loquentem de regno veritatis, vel non audiverit, vel plura non interrogaverit. Petam agnoſcere innocentiam Chriſti, & imitari.

Conſ. 1. Quomodo Pilatus introiens in Prætorium vocaverit IESVM, *& dixit ei: Tu es Rex Iudæorum?* quia magna de eo habebatur opinio, volebat omnia exquiſitè rimari, amoto ſtrepitu Iudæorum. *Reſpondit IESVS:* Ioan. 18. *A temetipſo hoc dicis, an alij tibi dixerunt de me?* eſt dilemma: Si ex te loqueris, pande ſigna rebellionis: ſi ab alijs percepiſti, inquiſitionem fac ordinariam. *Reſpondit Pilatus:* A mę hoc non dixi, à Iudæis audivi; ſi

te Regem negas, *quid feciſti*, ut tradereris Judæis? *Reſpondit Ieſus: Regnum meum non eſt de hoc mundo*, non ait, non eſt in hoc mundo, ſed, non eſt de hoc mundo: quia regnũ Chriſti eſt collectio fidelium, quæ eſt in hoc mundo, non regnum temporale, ſed ſpirituale: non terrenum, ſed cœleſte: quia habet originem à me, qui de cœlo deſcendi, ut hanc congregationem per doctrinã & fidem mihi uniam. Ne zeles, vel ſuſpiceris quidquam de regnõ meo: *ſi ex mundo eſſet, miniſtri mei utique decertarent pro me, &c. Dicit ei Pilatus: Ergo Rex es tu? dicit illi Ieſus: Tu dicis:* Confirmat Pilati ſententiam, & ut Ioan. habet 18. *Reſpondit Ieſus: Tu dicis, quia Rex ſum ego.* Tu carnalis carnaliter dicis: particula hæc *quia* Hebraicè eſt *certè* Rex ſum ego: *ego in hoc natus ſum, & ad hoc veni in mundum, ut teſtimonium perhibeam veritati: omnis qui eſt ex veritate, audit vocem meam.* ait Pilatus: *Quid eſt veritas? & cùm hoc dixiſſet, iterũ exivit, &c.* Non audivit reſponſum: fortè quia non curabat de quæſtione ſpeculativa, & exinde pri-

[illegible]r. dat innocentiæ teſtimonium Chriſto: Ego [illegible]uit,) *nullam invenio in eo cauſam.*

Co[illegible] Chriſtum ad illa verba: *Quid feciſti* potuiſſe reſpondere: Omnia, & nihil; bene omnia, malè nihil. Diſquiram, quis ego ſim, an unus de regno Chriſti, & quid dignũ

regno

regno Dei fecerim, imò quid non indignũ?

Cons. 3. Quomodo invalescebant dicentes: Commovit populum docens, Luc. 23. Hinc Pilatus occasione acceptâ Christum mittit ad Herodem, declinans invidiam. Comitabor Dominum raptatum ad examen alterum politici Magistratûs, qui si bonus est, non condemnabit Veritatem.

MEDITATIO CVII.

Feria 3. Dom. Passionis.

Silentium perfectionis signum.

ASpiciam Dominum, qui fugerat honores, bene præparatum ad ferendum contemptum, & ignominias, è silentio suo exortas. Petam nôsse, quomodo in silentio sita sit omnis perfectio.

Cons. 1. Quomodo Herodes *viso Iesu gavisus est valde: erat enim cupiens ex multo tempore videre eum, &c. & sperabat signum aliquod videre ab eo fieri*, ideóque *interrogabat eum multis sermonibus*: gaudere se, quòd è Galilæa regione sua eluxerit mundo talis, tantusque vir, cujus fama & doctrina desideriũ sui fecerint, ejusque videndi prodigia: displicere sibi casum infelicem, in quo eum videret, velle se opem ferre; & fortè interrogaverit: illéne sit, ad quem venerant Magi ab Oriente, &c. Certè D. Chrysost. ait; *Volebat*

eum liberare, ſi ſe excuſando reſponderet. Ieſus autem illi nihil reſpondebat. Non reſpondit curioſo, vitioſo, adultero, homicidæ, maluitque mori Chriſtus quàm ſilentium violare. Addit D. Chryſoſt. *Audiant, qui ſine diſcrimine ſimpliciter cum omnibus colloquuntur.*

Conſ. 2. Quanta hîc Chriſto exorta ſit confuſio: *Stabant enim Principes Sacerdotum, & Scribæ conſtanter accuſantes eum, ſprevit autem illum Herodes cum exercitu ſuo, & illuſit indutum veſte albâ, & remiſit ad Pilatum, & facti ſunt amici,* &c. fortè inimici fuerant, quia Pilatus quondam Galilæos occidi juſſit, Luc. 13. nunc autem amici, quòd alter alteri jus judicij ceſſerit.

Conſ. 3. Silentium eſſe perfectionis initiũ, medium, & finem: quia eſt omnium virtutum Mater: *Qui non offendit in verbo, perfectus eſt vir:* Iac. 3. eſt omnium virtutum nutrix: *Quisquis linguam domuerit, is ſapientiæ arcem, & principatum tenet,* ait Nazianz. eſt omnium virtutũ cuſtos: *Qui cuſtodit os ſuum, cuſtodit animam ſuam.* Et ratio eſt, ſi anima non abit à ſe per ſenſus exſpatiando, intus manet, ſéque velut in ſpeculo contemplatur, noſcit, reformat, & ornat. Si minus ex arte, tacet propter decorum perſonæ, ut plauſum ferat: egóne non tacebam, ut laudem referam æternam?

MEDITATIO CVIII.

Feria 4. Dom. Passionis.

Reliqua examina apud Pilatum.

ASpiciam Dominum coram Magistratu Politico jam tertiò examinari, & semper innocentem pronuntiari. Petam magis intelligere processum cum Domino meo innocentissimo, & malitiam Judæorum.

Cons. 1. Quomodo *Pilatus convocatis Principibus Sacerdotum, & Magistratibus, & plebe dixit ad illos: Obtulistis mihi hunc hominem, quasi avertentem populum, & ego coram vobis interrogans nullam causam invenio in homine isto, ex his, in quibus eum accusâstis, sed neque Herodes: nam remisi vos ad illum, & ecce nihil dignum morte actum est ei. Emendatum ergo illum dimittam:* quasi dicat: propter disgustum, quem fortè vobis dedit, vel aliquem excessum commissum, aut imprudentiam, aliquâ pœnâ levi eum corripiam, & dimittã. Enjã tertió Christus innocens pronuntiatur.

Cons. 2. Quartum modum à Pilato tentatum, quo Christum liberaret, dum acriùs accusaretur, Marc. 15. offerendo se ad dimittendum illis unum ex vinctis: Fuit hoc dilemma Pilati: Si Christus non est reus, dimittetur; si reus est, non erit reus tam graviter, quin ei favorem facturi sint vitæ, præsertim

ſertim ſi conferatur Barabbæ ſeditioſo, & homicidæ: ait igitur: *Quem vultis dimittam vobis, Barabbam, an Ieſum, qui dicitur Chriſtus? Principes autem perſuaſerunt plebi, ut peterent* dimitti *Barabbam*, ſeditioſum quidem in civitate, ſed Chriſtum in tota Iudæa: illum homicidam, ſed hunc blaſphemum: ille quidem occidit hominem: ſed iſte templum Dei vult deſtruere: illum fore pro beneficio vitæ gratum, ſed Chriſtum innocentiæ ſuæ adſcripturum, nec deſtiturum à cœptis: denique Pilatum poſſe dolo uti, & malum in Iudæos flectere apud Cæſarem.

Conſ. 3. Quintum modum à Pilato tentatum, quo Chriſtum liberaret, intercedente uxore, Matth. 27. *Nihil tibi, & juſto illi: multa enim hodie per viſum paſſa ſum propter illum.* Non videtur à malo id, ſed bono genio factum: malus enim potiùs corda Iudæorum, immediatas mortis Chriſti cauſas, flexiſſet. Interea populus: *Tolle hunc*, inquit, *& dimitte nobis Barabbam.* Luc. 23. Hæc poſtpoſitio fuit ingens Paſſionis Chriſti augmentum: quia cor generoſum non tam ſentit dolorẽ, quàm honorem. En IESVM *deſpectum & noviſſimum virorum.* Iſa. 53.

Conſ. 4. Sextum modum à Pilato tentatum, quo Chriſtum liberaret, dum ait: *Quid igitur faciam de Ieſu?* ponit rem in illorum pote-

pōteſtate, ut clementiæ ipſorum totum attribuatur. Ita obſequio illos captans ac mitigans, inquit D. Chryſoſt: at illi dicunt omnes, & magis clamant: *Crucifigatur.* Verè dixit D. Ambr. *Qui odit innocentiam ſcelus diligit.* Reflectam me quomodo in poſtpoſitionibus me habeam, an unquam tanta mihi contigerit, quanta D. Ieſu publicè poſtpoſito Barabbæ? quid ergo cōqueror, & cōcido?

MEDITATIO CIX.

Feria 5. Domin. Paſſionis

Crudeles duodecim contumeliæ in Chriſtum, in domo Pilati.

POnam ob oculos ſequentes 12. contumelias in Chriſtum patratas, & præſertim pectus DEO plenum ſulcari flagris. Petam agnoſcere Domini patientiam, & imitari.

1. Contumelia fuit denudatio, Matt. 27. *Congregaverunt ad eum univerſam cohortem, & exuentes eum:* licet enim non haberet niſi tantùm ſimilitudinem carnis peccati, de ea tamen ſic oritur pudor, ut de veritate, quia in vituperio hominum non differunt eſſe & apparere.

2. Flagellatio: *Tunc ergo apprehendit Pilatus Ieſum, & flagellavit,* Ioan. 19. Honeſtatis auctorem non mortuum, ſed vivum ad columnam facie verſâ cædi ſine lege jubet, &

ego

ego nondum erubeſco inimicam animæ ſenſualitatem? Nondum pudet me corporis eſſe mancipium? major dolor mitigat minorem, ut ignis magnus abſumit parvulum: quid autem doloroſius flagellatione Chriſti?

3. Coronatio: *Et milites plectentes coronã de ſpinis impoſuerunt capiti ejus:* Ioan. 19. Lignum pro auro, ſpinas pro gemmis, quòd à ſeculo nulla refert hiſtoria, ut notat D. Hieron. Quomodo Verbum cecidit inter ſpinas, & nondum compungitur ſuperbia mea? S. Agapitus Mart. annorum 15. adoleſcens ferreâ & candente corona caput cinctus exclamavit: *Parum eſt in terra caput aduri coronandum in cælo.* Theophylactus ait: Corona eſt arcta via.

4. Chlamys: *Induerunt eum Chlamydem coccineam, veſte purpureâ circumdederunt eum.* Matt. 27. Marc. 15. Purpura paſſionem & Regnum ſignificat, ait Gloſſa. En Dominum non clarum imperio, ſed plenum opprobrio. Non recuſo inglorius fieri, ut non irruatur in gloriam Dei, ait D. Bern. L. 2. ad Eugen. Pap.

5. Arundo. Matth. 27. *Et arundinem in dextram ejus.*

6. Genuflexio ludibunda: *Et genu flexo ante eum illudebant ei.* ibidem.

7. Salutatio: *Et veniebant ad eum, & dicebant ei: Ave Rex Iudæorum.* Joan. 19.

8. Ado-

8. Adoratio: *Et ponentes genua adorabant eum.* Marc. 14.

9. Conſpuitur: *Et exſpuentes in eum* Matt. 27. *Et conſpuebant eum.* Marc. 15. Iam ſecundò conſpuitur, quaſi qui ſe falsè Deum dixiſſet.

10. Colaphizatio: *Et dabant ei alapas.* Joan. 19. jam tertiò alapis cæditur.

11. Percutitur arundine: *Acceperunt arundinem, & percutiebant caput ejus.* Matt. 27. Marc. 15. Caput Chriſti percutiunt arundine, qui errorem ſuum ex ſcriptura confirmare nituntur. Quantò Dominus erat potentior, tantò maluit eſſe patientior. *Saginari voluptate patientiæ diſceſſurus volebat.* Tertul. L. 1. de Pat. c. 3.

12. Oſtenditur omni populo: *Ecce homo:* Ecce ignotus Deus: refrigeſcat invidia, cùm ferveat ignominia: ipſi autem magis clamabant: *Crucifige, crucifige eum.* Indignatus ad hæc Pilatus: *Accipite,* inquit, *eum vos, & crucifigite: ego enim non invenio in eo cauſam:* urgent ipſi. *Nos legem habemus, & ſecundùm legem debet mori: Quia Filium Dei ſe fecit.* Hic Pilatus magis timuit, novum ſecretò examẽ inſtituit, exindéq; quærebat dimittere Ieſum, jam ſeptimâ, & octavâ vice. Ad hæc ultimũ arietem movent in Pilatum Iudæi, & quem flectere non poterant objectione blaſphemiæ, flectunt objectione ambitionis: *Si hunc dimittis,*

mittis, &c. qui clamor vim fecit Pilato, ut ſedens pro tribunali nonâ vice fruſtra innocentem liberare vellet. Itaque *videns Pilatus, quia nihil proficeret, ſed magis tumultus fieret, lavit manus coram populo dicens: Innocens ego ſum à ſanguine juſti hujus,* ipſis acclamantibus: *Sanguis ejus ſuper nos. Manus lavit, ſed cor ſuum lavare non potuit.* D. Amb. Ser. 11. in Pſ. 118.

MEDITATIO CX.

Feria 6. Dom. Paſſionis.

Cauſæ Deicidij ex parte Pilati duodecim.

ASpiciam omnium, quod ſub ſole fieri poteſt, iniquiſſimorum judicium iniquiſſimum, quaſi verò Filius Dei eſſet deterior latrone, & adeò nequam, ut neque propietate, neque pro feſti prærogativa deberet liberari, inquit D. Chryſoſt. Petam agnoſcere tanti ſceleris cauſas.

Conſ. 1. Propoſitum dilemma Pilato totâ æternitate inſolubile: Si enim falſum crimen objectum fuit, cur Chriſtum non abſolvit? ſi verum: cur novies innocentem pronuntians damnavit? ſi voluit ſatisfacere populo, cur non potiùs conſcientiæ? ſi timuit perdere amicitiam Cæſaris, cur non potiùs timuit incurrere in offenſam DEI, agendo contra conſcientiam ſuam?

Conſ. 2. Cauſas tam ſceleratæ voluntatis.

Si

Si verum illud eſt. D. Ambr. L. 1. Offic. c. 39. *Affectus tuus nomen imponit operi tuo*, in promptu cauſæ ſunt duodecim.

1. Interrogâſſe, & in dubium vocâſſe, quæ Chriſti ſunt.

2. Declinâſſe invidiam judicij, non reſiſtendo initijs.

3. Timuiſſe.

4. Arbitrio plebis cauſam reliquiſſe.

5. Contuliſſe tenebras luci.

6. Voluiſſe emendare innocentiam.

7. Voluiſſe emere gratiam, & voluntatem populi, ſicut antè amicitiam Herodis.

8. Egiſſe contra conſcientiam.

9. Flageláſſe tam crudeliter innocentem.

10. Laborâſſe ignavia imprudenti, & accediæ malo.

11. Affectâſſe ignorantiam.

12. Prætuliſſe commodum propriũ malo ipſius Dei. Deteſtabor has cauſas necis Chriſti.

Conſ. 3. Quomodo maluiſſent amici Chriſti in Paſſione ejus mori, & potiùs inferni tormenta pati, quàm ut Chriſtus ſic moreretur. Revel. S. Brigit. l. 1. 11. & lib. 6. c. 11. Animæ Sanctorum in Limbo maluiſſent pati infernum, quàm ut Dominus eorum tanta pateretur. Quare ſi concilio divino interfuiſſem, coactus fuiſſem renuntiare omni vitæ meæ potiùs, quàm ut Dominus meus ſic emori

emori juberetur. Quid enim? túne ut moriaris, ô JESV mi, ut ego vivam? avertat me Deus ab hoc conſenſu: non eſt amor proprius tam cæcus, quin rei indignitatem videat: quia licet vitæ ſuæ ſit quiſque amantiſſimus, & ſaluti proprię omnia poſtponat, naturæ inſtinctu: tamen optare mortem Dei, ut ego vivam, tam hoc eſt inſolens, ut vel ideo mortẽ æternam mererer: niſi igitur impius eſſe volo, mortem tuam deſiderare non poſſum, Deus meus. Quòd ſi charitas tua tranſcendit omne deſiderium meum, ſaltem mea adæquet exemplum tuum, ut amore amoris tui moriar, ſicut tu amore mei es mortuus.

MEDITATIO CXI.

Sabbato Dom. Paſſionis.

B. Virgo amarum mare ſeptemgeminis dolorum oſtijs influentibus tumidum, & tempeſtuoſum.

AVdiam D. Suſonem pluribus explicantem dolores B. Matris. Quando, inquit, luna eſt plena, tunc maximæ plerumq; tempeſtates exurgunt in mari: pendente in cruce Domino, & dicente: *Conſummatum eſt*, fuerunt omnia impleta, adeóque maximæ dolorum tempeſtates ſunt ortæ in Maria: tunc enim & menſurâ dolorum Chriſti, & menſurâ compaſſionis *Mariæ* fuit adimple-

ta,

ta. Petam agnoscere immensam vim dolorũ B. Virginis, ipsique compati.

1. Septenarius dolorum septem generalium B. Virginis. In Circumcisione. Fuga in Ægyptum, ubi exilium quasi octenne. Triduanæ lacrymæ. Bajulatio crucis, sub cujus pondere fatiscebat. Crucifixio pro inimicis. Depositio, cui aderat Iosephus & Nicodemus, viri nobiles. Sepultura.

2. Septenarius dolorum generalium: septena paupertas Christi. Fuit pauper re, nihil proprij habens, & extremæ tantùm indigentiæ, neque semper succurrens. Pauper familiaritate, amicis, cõsanguineis. Pauper potentiâ, subjectus elementis, hominibus pessimis, dæmonibus. Pauper sapientiâ mundi, creditus simplex, ignorans, insipiens. Pauper famâ sanctitatis, & innocentiæ, habitus peccator, seductor, blasphemus, Pauper dominio, & imperio, subjectus, solvit vectigal, judicibus ad mortem subest. Pauper vivus, & mortuus, in alieno sepulchro conditus, Hæc ex B. Angela.

3. Septenarius dolorum generalium, septem effusiones sanguinis Christi. In Circumcisione. In horto. In flagellatione. In coronatione. In vestium depositione. In crucifixione. In lateris apertione.

4. Septenarius dolorum generalium. Ex natura

natura Chriſti, quæ quò nobilior, & viliori morte damnata, eò doloroſior. Ex forma Chriſti: quia formoſior magis deformatus eſt deformior. Ex ſapientia, quò quis ſapientior habitus pro inſipientiori, eò vilior. Ex gratia miraculorum, quæ magis ſpreta reddunt contemptibiliorem. Ex fama: famoſior magis ſpretus, magis eſt infamis. Ex gloria: major gloria magis contempta probroſior. Ex dereliction: quia ab omnibus derelictus, qui omnium curam gerit.

5. Septenarius dolorum generalium, Quia paſſus eſt à populo DEI. A profitentibus perfectionem. Ab intelligentibus. Ex conſpiratione. Ex acceleratione ſolicita mortis Chriſti. Ab ingratis. A familiaribus.

6. Septenarius dolorum generalium. A loco: In Ieruſalem. A ſitu, in Calvaria. A feſto, in Paſchate. Ab hora, in meridie. A modo, ut ab omnibus videri queat. A cauſa, quòd Filium Dei ſe fecerit. A finali morte, quam prædixit, ipſi autem executi ſunt.

7. Septenarius dolorum generalium. Ex horto apud Annam. Caipham. Pilatum. Herodem. Pilatum Locum ſententiæ. Locum mortis: Quibus B. Virgo potioribus interfuit. De reliquis audiverit à Ioanne, vel Petro lamentabiliter ſuam negationem deplorante.

ME-

MEDITATIO CXII.

Dominica Palmarum.

Decem notabilia, quæ in eductione Christi contigerunt

VIdebo Dominum in exitu ad Calvarium verosimiliter sic vexatum, ut sufficeret ad occidendum quemlibet. Petam agnoscere, quæ Christus tunc passus sit, & fructum ex singulis capere.

Aspiciam 1. Quomodo Christus exutus vestibus alienis, non sine corporis nova exulceratione, indutus sit veste propriâ, ut ab omnibus in via meliùs agnosceretur. *Non potest qui pati timet, ejus esse, qui passus est.* Tertul. in c. 22. Matth.

Aspiciam 2. Quomodo corona non sit adempta, sicuti chlamys, ut notat Cyprianus, & verisimile est altiùs impressâ fuisse. S. Bern. serm. 43. in Cant. *Pro certo videntes angustias Domini leviùs vestras portabitis.*

Aspic. 3. Quomodo ipse sibi crucem bajulaverit: Hanc enim ferre militibus non libuit, Iudæis autem maledictio fuit, Deut. 21. Sicut ergo furibus funis, sic Christo crux imposita. Origenes ait, quòd primò prope locum, ubi erat suspendendus, crucem Simoni imposuerint. Beatus, qui facultatibus omnibus, copijsque suis Christum emit, ac pro omni-

omnibus opibus crucem habet, eamque ſublimiter geſtat. D. Nazian.

Aſpic. 4. Quomodo extra civitatem ductus ad locum infamem, & fœtidum: Erat enim hoc ſacrificium alterius generis, quàm Hieroſolymis offerri ſolita. Martyribus non deeſt dolor, ſed pro Chriſto contemnitur. Petrus Bleſ. in Iob.

Aſpic. 5. Quomodo hæc Paſſio contigerit Chriſto tempore Paſchatis, confluente orbe toto, & ſpectante. S. Cypr. de Mart. Contẽnenda tibi mors eſt, ubi Chriſt' occiſus eſt.

Aſpic. 6. Quòd cum latronibus & inter eos eductus ſit. Theophyl. hic ait: Curabat Diabolus de Chriſto malam haberi opinionem. Tollat quiſque onus ſuum, & fortiores partes onerum alienorum, ut aut nihil portet Dominus, aut leviùs portet.

Aſpic. 7. Quomodo ſe vetet doleri, & fleri, quaſi ſolum peccatum flendum. *Ideo omnia mala pati voluit, ut conſolaretur patientes.* Aug. in Pſalm. 101.

Aſpic. 8. Quomodo *dabant ei bibere myrrhatum vinum, & non accepit.* Marc. 15. Quòd nollet ſolatia, & Matt. 27. *Dederunt ei vinum bibere eum felle mixtum, & cùm guſtaſſet noluit bibere.* Deprecabatur poculum nos inſtruens, in pericula non inſiliendum eſſe, ſed adventantia fortiter eſſe ſuſcipienda. S. Cæſ. Dial. 3. Dixit

3. Dixit S. Gertrudi Dominus, se ideo non bibisse, ne citiùs moreretur: adeo pati voluit!

Aspic. 9. Quomodo vultum Veronicæ impressum reliquerit, faciem non gloriæ, sed doloris, quã imitemur, ut postea gloriemur.

Aspic. 10. Quomodo vestibus more reorum crucifigendorũ spoliatus: de qua ignominia ipse Psalm. 43. conqueritur D. Ambr. interprete *Tota die confusio mea contra me est: Quæ autem confusio, nisi crux, quòd nudus pependit in ea.* Cùm ideo se exinanierit, ut indueret nos se ipso: Adaptabo me, ut Christo induar in SS. Eucharistia. *Hæc est Dei adnos exinanitio, ut admittamur ad capiendum eum*, inquit Dionys. Alexan. Epist ad Paul. Samosac.

MEDITATIO CXLI.

Feria 2. Dominicæ Palmar.

Septem prima notabilia in Crucifixione Christi

ASpiciam Dominum meum horam inter meridianam, inspectantibus cœlo & terrã in crucem actum. Petam agnoscere extremos Christi dolores, & fructũ ex ijs colligere.

Cons. 1 Cùm sine veste crucifigerentur rei, quomodo Dominus meus sponte (ut ait D. Athan. de cruce) exuerit vestimenta sua, & sive humi, sive sublimis cruci fuerit affixus, in cœlum suspiciens ac Deo gratias a-

gens, ſuper lignum extenſus. Fuit hæc quarta veſtium Chriſti ſpoliatio in pœnam, quòd ego toties gratiæ veſtem exuerim.

Conſ. 2. Quomodo ligatus pedes & manus, non funibus, ſed clavis tribus vel quatuor affixus ſit, juxta Pſal. 21 *Foderunt manus meas, & pedes meos*; &: *Niſi videro in manibus fixuram clavorum*, &c. Ioan. 20. Nulli clavi neque vincula ulla Samſonem hunc tenuiſſent, niſi adfuiſſent vincula amoris.

3. Quomodo facie verſus ad occidentem tanquam minùs dignus, qui urbem contueretur, pependerit, ut notat Caſſiod. juxta illud Ierem. 18. *Dorſum, & non faciem oſtendã eis in die perditionis eorum.*

4. Quomodo retenta ſpinea corona in capite, quòd mens fuerit illudere Domino propter affectatum regnum, eundem affluxerit: quia collum & caput ſpinis grave non habuit reclinatoriũ, niſi humeros diſtentos, & ejuncturis emotos: brachia ad ſtipitis foramina attracta, pedesque deorſum tracti non habuerint aliud ſuſtẽtaculũ, niſi clavos.

5. Ad majorem ignominiam, Ioann. 19. *Crucifixerunt cum eo duos latrones, unum à dextris, & alium à ſiniſtris, medium autem Ieſum, & impleta eſt Scriptura, quæ dicit: Et cum iniquis reputatus eſt.*

6. Additur titulus à quatuor Evangeliſtis, quem

quem Ioannes perfectè ponit, cap. 19. *Scripſit autem & titulum Pilatus, & poſuit ſuper crucè: erat autem ſcriptum*: JESVS NAZARENVS REX JVDAEORVM: *& erat ſcriptum hebraicè, græcè, & latinè.* Locus tituli fuit ſummitas crucis, ne prætereuntes commiſeratione moverentur, & ut Pilatus juſtus agnoſceretur: ſed meliùs, ut innoteſceret nationibus, quia à ligno regnavit Deus, debuiſſetque addi cauſa crucifixionis Chriſti ex parte inimicorum hominum, Ignoratio, & odium: ex parte Chriſti, amor ineffabilis: ex parte noſtra, ſalus noſtra.

7 *Milites ergo cùm crucifixiſſent eum, acceperunt veſtimenta ejus*, &c, Joan. 19. videntur fuiſſe tres partes, tunica, pallium, & interula linea, quàm ei B. Virgo fecit, & Romæ aſſervatur. O Dei contra callidum Dæmonem prudentia, erga peccatores miſericordia, contra peccatum juſtitia! Voluiſſet D. Ieſus ſapius, plura, diutiusque ad finem etiam mundi in cruce pati, id enim Deo debebatur infinitæ majeſtatis, id poſtulabat læſa divina juſtitia, id amor Chriſti tum in Patrem, tum in nos requirebat: ſed Deus non voluit, nec opus fuit; ſuffecit voluiſſe. Sat erat tribus horis in cruce pependiſſe; extendit ſe vis ſacrificij crucis ad ſecula tum præterita tum futura, O IESV pro me ſic paſſe, quàm potenter

morem meum provocas; ad quantam fiduciã me roboras! *Colloquium* pro affectu: optabo Dominum æterno mei sacrificio satiare.

MEDITATIO CXIV.

Feria 3. Dom. Palmarum.

Notabilia 21. circa crucifixum jam Christum.

COnstituam me in Calvario, ubi Christus est crucifixus à cæcitate, ut loquitur D. Augustin. Hom. 8 de S. Steph. in persona Christi: *Cæcitas me crucifigebat.* Petam fructũ elicere ex notabilibus, quæ tunc ibi contigerunt.

Cons. 1. Septem prodigia Domino in cruce pendente facta. 1. Tenebras super universam terram. 2. Eclipsim, signum è cœlo petitum à Iudæis: Phlegon ait etiam stellas visas. 3. Velum templi scissum. 4. Terræ motus, quo teste eodem 12. civitates periêre in Asia. 5. Petræ scissæ. 6. Monumenta aperta. 7. Multa corpora Sanctorũ, qui dormierant, resurgentia. Egóne solus marmore durior ero, & ad hæc prodigia immotus persistam?

Cons. 2. Septem blasphemias contra Christum crucifixum, ejusque potentiam, dignitatem regiam, fiduciam in Deum, veracitatem, humilitatem, bonitatem, divinitatem. 1. Verba Christi in malum sensum torquent, Matt. 24. *Etiam vocat iste.* 2. *Prætereuntes blaspbe-*

blaſphemabant moventes capita ſua: Vah! qui deſtruis &c. Salva temetipſum, ſi Filius Dei es, deſcende, deſcende de cruce. 3. Illudebant autem ei, & milites accedentes, & acetum offerentes ei, & dicentes: Si tu es Rex Iudæorum, ſalvum te fac. Luc. 23. 4 *Et ſtabat populus ſpectans, & deridebant eum Principes, cum eis dicentes: Alios ſalvos fecit, ſe ſalvum faciat, ſi hic eſt Chriſtus Dei electus. 5. Similiter & Principes Sacerdotum, illudentes cum Scribis, & Senioribus: Deſcendat nunc de cruce, & credimus ei. Confidit in Deo, liberet nunc, ſi vult, eum: dixit enim, quia Filius Dei ſum. 6. Et qui cum eo crucifixi erant, convitiabantur ei, & improperabant ei.* Hieron. & Theoph. dicunt utrumque à principio convitiatum. 7. Latro impœnitens. Irriſio, & contemptus ultimus impietatis terminus: quia *impius cùm in profundum venerit, contemnet,* & quis auctor horum? Reſpondet Aug. l. 14. de Civ: Dei c. 28. *Amor ſui uſque ad contemptum Dei.* Reformabo linguam quinque modis. 1. Argumenta odij adducere contra defectus linguæ. 2. Conſcientiam frequenter examinare circa eos defectus. 3. Propoſitum renovare. 4. Radices inquirere. 5. Examine particulari uti.

Conſ. 3. Septem in morte Chriſti turbationes. 1. Deitas (*alioquin impaſſibilis*) *tunc quaſi compatiens videbatur:* patiebatur anima immortalis

mortalis de corpore ſolvenda : patiebatur Filius ipſe in omni parte ſenſitiva,& rationali. 2. Angeli videbantur turbari, cùm viderent Dominum in cruce ſic pati, uti amicus dolore ſolet de malo amici. 3. Turbantur omnia elementa 4. Turbati ſunt & Pagani, quaſi punctoris, licet neſcierint,unde eſſent. 5. Turbati ſunt etiam Spiritus immundi. 6. Turbatæ ſunt animæ Patrum, maluiſſentq; pœnas inferni pati, quàm talem pœnam videre in Domino ſuo. 7. Patiebatur & Virgo cruci aſſiſtens ſic, ut nullus ſatis poſſit conſiderare.S. Brig.l.e c. 11. Egóne ſolus ſine ſenſu hæc accipiam? & amorem proprium auctorem Deicidij ſic abire permittam, neque in crucem agam? *Mihi cunctis rebus emendus eſt Deus, & crux*, inquit D.Greg. Naz. orat. 3.

MEDITATIO CXV.

Feria 4. Domin. Palmarum.

De primis quatuor verbis Domini in Cruce.

ASpiciam Dominum virum dolorum in cruce prope urbem, mundi caput feſto maximo, in quo neminem fuiſſe veriſimile eſt,qui non intereſſet,& in Dominum nullum non contumeliæ genus excitaret, ut ait D. Iſid. latronibus nil tale facientes. Petam ex ſingulis Domini verbis in cruce prolatis fructum capere.

Cenſ.

Conſ. 1. PATER. Scivit opus hic eſſe benignitate Patris, non rigore judicis: quaſi diceret: Ego Filius parco illis, tu quoq; ignoſce mei causâ, Pater. Et nequiens excuſare ſcelus, ignorantiam adfert: quia *ſi cognoviſſent, nunquam Dominum gloriæ crucifixiſſent*, 1. ad Cor. 2. & exauditus eſt. 1, ne Deicidæ continuò pœnam darent, ſed ad 40. annos differretur. 2. Exauditus eſt quoad culpæ remiſſionem: ſecutæ ſunt enim memorabiles ſeptem converſiones: Latronis, Centurionis, eorum, qui cum eo erant, *omnis turba, qui ſimul aderant adſpectaculum iſtud, & videbant, quæ fiebant, percutientes pectora ſua revertebantur.* Luc. 23. Beda ait fuiſſe Judæos tacitè compunctos; Joſephi ab Arimathia, antè occulti, nunc audentis; Nicodemi, qui aliàs nocte veniebat, illorum denique trium, & poſtea quinque millium in Penteceſte; item Areopagitæ. In hoc verbo fuit perfecta proprij commodi, & honoris, & exiſtimationis abnegatio: quia non ſuæ voluntati, ſed bono noſtro ſervivit, ob peccata contra Deum facta dolens, & Deum placans juxta illud ad Rom. 15. *Etenim Chriſtus non ſibi placuit.*

Conſ. 2, Latroni zelanti dictum: AMEN DICO TIBI, HODIE MECVM ERIS IN PARADISO. *Credamus Deum vel ſolâ virtute Patientiæ, qui dñ ab homine crucis necitraditur,*

ſic quoque homini gloriam pollicetur, inquit, Aug. ſer. 120. de Temp. Fuit hîc perfecta propriæ poteſtatis abnegatio, qui unum latronem aſſumpſit, alterum reliquit, prout Patri placere videbat.

Conſ. 3. verbum. *Stabat autem juxta crucem Ieſu Mater ejus. Cùm vidiſſet ergo Ieſus Matrem, & diſcipulum ſtantem quem diligebat, dicit Matri ſuæ* MVLIER, ECCE FILIVS TVVS (ô qualis commutatio! ex Matre Dei fit mulier, ex Diſcipulo fit Filius Dei) *deinde dicit Diſcipulo*: ECCE MATER TVA. *omnis verè Chriſtianus Filius eſt Mariæ*, ait Origenes hom: 2. in Ioan. Addit hic Ambroſ. *Chriſtus Matrem dedit, crucem ſibi ſervavit.* Fuit hîc Chriſti perfecta ſenſualis amoris abnegatio, & in ſpiritualem converſio non plùs amando Matrem ſuam, quàm Pater voluerit, quando eam poſthabuit cruci.

Conſ. 4. Poſt ſilentium horarum quaſi trium (ô quid tunc mente voluerit Deus meus!) ne putaretur jam mortuus, *circa horam nonam clamavit Ieſus voce magnâ dicens*, linguâ Syriacâ tunc uſitatâ Pſalmi 21. initium: ELOI, ELOI, &c. & probabile quòd totum ſubmiſsè craverit reliquum. Non fuit autem ſic derelictus, quaſi ſoluta eſſet unio hypoſtatica, aut quaſi perdidiſſet amicitiam DEI: ſed quòd ab imminente morte Pater

Filium

Filium non liberaret, nec mitigaret extremos morientis dolores, triſtitias, & agoniam, ab horto hucuſque continuatam cum ſubtractione ſolatij, & quòd Divinitas permiſerit humanitatem pati, quæ derelictio propriè fuit ſolius Chriſti ſpecialis, & unici Filij Dei, qui tacuit dolores omnes reliquos, hanc unicam derelictionem piè queſtus eſt, & meditandam ejus cauſam propoſuit: VT QVID, ſeu, *quare* DERELIQVISTI ME? ad hoc *quare* ſolus ille reſpondebit, qui peccati malitiam, Dei juſtitiam, & nimiam Charitatem comprehenderit. Maluit Filius Dei à Patre deſeri, quàm ut nos derelinqueret. Magnus eſt amor hominis relinquentis Parentes ſuos, at quòd Filius DEI relinquat propter nos Patrem ſuum, quis hoc explicet? Fuit hic Chriſti perfecta ſpiritualis ſolatij abnegatio, & in deſolatione quantumvis graviſſima, conſtans Dei adhæſio. Quantumcunque igitur Deus me *offendit*, *Pater eſt*, inquit D. Ambr. in Pſalm. 39.

MEDITATIO CXVI.

Feria 5. Dom. Palmar.

De reliquis Chriſti verbis in cruce.

ASpiciam D. Jeſum in cruce toto meridie pendentem, juxta illud D. Auguſt. Hom. 8. de S. Steph. de Chriſto loquentis: *Caro*

pendebat, ſed Deus intus latebat: audiamque reliqua verba proferentem? Exijs utilem doctrinam elicere petam.

Conſ. Verbum 5. *Poſtea ſciens Dominus, quia omnia conſummata ſunt, ut conſummaretur Scriptura, dixit:* SITIO. *Vas ergo erat poſitum aceto plenum: illi autem ſpongiam plenam aceto hyſſopo circumponentes obtulerunt ori ejus,* Joan. 19. ſive ut citius moreretur, quia hyſſopus lethalis eſt, ait Theophylact. ſive ut cruciatus protraheretur: acetum enim ſiſtit ſanguinẽ. Sitiebat verè Dominus, non ideo tamen ſilentium rupit, ſed ut conſtaret eum impléſſe omnes Scripturas. Verùm cur iſti ſitim labiorum contactu ſolùm irritant? cur non admotis brevibus ſcalis, quibus titulo figendo uſi fuerant, poculum offerunt? O quantæ fuerint ſordes in illa ſpongia, inter carnificũ ferialia inſtrumenta projecta! quis illam non horreat? Adde quòd appoſuerint hyſſopum, plantam auſteri ſucci: adeòque undique in delicias pugnatur ad victoriam ſui, docétque Dominus & in minimis patientiam. Fuit hic Chriſti perfecta ſui in defectu corporalium neceſſitatum abnegatio.

Conſ. Verbum 6. *Cùm ergo accepiſſet Jeſus acetum dixit:* CONSVMMATVM EST. Joã. 19. Duo erant commiſſa Chriſto à Patre: pati, & docere: illud Joan. 17. perfecerat: *Opus conſum-*

conſummavi, quod dediſti mihi, ut faciam: manifeſtavi nomen tuum hominibus: de illo jam loquitur: *Conſummatum eſt.* Finitus eſt curſus vitæ meæ, ac doloroſæ Paſſionis. Quidquid voluerat Pater, quidquid erat in me virium, quidquid ad ſummam perfectionem hominum pertinebat, conſummatum eſt: hujus verbi effectum impedit, qui non facit ſimiliter. Fuit hîc Chriſti perfecta ad omnia reſignatio: quæcunque ei Pater commiſerat, explendo uſque ad finem perfectum omnia.

Conſ. 7. Verbum Chriſti, in hac vita mortali ultimum: *Ieſus autem iterum clamans voce magnâ*, Matth. 27. *emiſſâ voce magnâ*. Marc. 15. PATER, IN MANVS TVAS COMMENDO (Græcè tradam) SPIRITVM MEVM: *& hæc dicens inclinato capite tradidit ſpiritum*. Joan 19. *emiſit ſpiritum*. Matt. 27. *expiravit*. Marc. 15. Luc. 23. Hæc fuit Chriſti cum clamore morientis oratio ultima, quâ vitã perdere maluit, quàm patientiam. Inclinato capite clamans tradidit ſpiritum *Quis ita dormit, quãdo voluerit? quis ita veſtem ponit quando voluerit, ſicut ſe carne exuit, quando voluit? quis ita, cùm voluerit, obĩt, quomodo ille, cùm voluit, obĩt? quanta ſperanda, vel timenda eſt poteſtas judicantis, ſi apparuit tanta morientis?* hæc D Aug. Tr. 119. in Joan. Clamat igitur, ut innoteſcat, quòd fuerit plùs quàm homo:

quia moriebatur, non ut homo, lentè deficiendo, quod movit Centurionem, ut Filium Dei confiteretur: atque ad indicandum his clamoribus obedientiam ſuam, deſiderium ſalutis hominum, amorem ſuum erga Deum, & promptitudinem, quâ vitam dabat: ideo ait Tertul. contra gentes, *Spiritum cum verbo dimiſit, prævento carnificis officio.* S. Athan. addit. *In eo ſpiritu omnes homines apud Patrem deponit, commendat per ipſum, & cum ipſo.* Fuit hîc Chriſti perfecta Corporis, Animæ, omniumque rerum temporalium & ſpiritualium, quæ Deus non ſunt, reſignatio. O quàm bonum, eſſe in manu Dei! Nihil unquam melius mei eſt, quàm dum totum Dei eſt. Extincto calore naturali, dicitur corpus mortuum: extincto amore proprio, verè mortui ſumus. Extinguitur amor proprius imitatione ſeptem reſignationum Chriſti duplici meditatione propoſitarum. Egóne ut aliquid ei negem? qui pro me dedit omnia cum vita etiam in SS. Euchariſtia, quam D. Paſchaſ. de Paſſ. Dom. vocat *Natalem Calicis*, D. Cypr. *Mortificationis exemplũ* de Paſſ. D.

MEDITATIO CXVII.

Feria 6. Dom. Palmar. ſeu Paraſceve.

Omnis paſſio mea, collata Paſſioni Chriſti, nihil eſt.

Pi-

VIdebo è lacero Chriſti corpore plura bona manantia, quàm ex igne flammæ, è floribus odores, ex Sole radij: quia *tam copioſo munere ipſa redẽptio agitur, ut homo Deum valere videatur*, ait Euſeb. hom. 6. Petam fieri particeps fructûs Paſſionis Chriſti.

Conſ. 1. D. Jeſu caput coronatum ſpinis, arundine percuſſum, ludibrio habitum: faciem conſputam, alapis tumefactam, & lividam: oculos toties illacrymantes, velatos, ſanguinantes, everſos, & emortuos: aures tot opprobrijs affectas, tot blaſphemijs obtuſas: odoratum tam fædè vexatum: guſtum fame & ſiti afflictum, felle, aceto, & myrrhâ potatum: linguam vera ſemper loquentem, inter opprobria tacentem, pro blaſphemis Crucifixoribus cum lacrymis & clamore valido orantem: collum conculcatum: humeros ſub pondere crucis fatiſcentes: manus in cruce extenſas, & pedes ab itineribus feſſos tam crudeliter transfixos: totum corpus tam ſacrilegis manibus tam malè tractatum, ſudore ſanguineo madidum, flagris dilaceratum, cum cruce ſæpius lapſum, toties indutum & exutum, in cruce per modum flocci laceri diſtractum, & extenſum, frigori, ventis, cuivis ſexui expoſitum, & denique cum lacrymis & clamore valido emortuum: latus, & cor immani lancea transverberatum, unde exivit ſan-

ſanguis,& aqua : ſic denique rebus omnibus ſpoliatum, ut à morte volucribus & beſtijs ad devorandum fuerit derelictus, niſi quidã pietatis intuitu eum ſepulchro alieno condidiſſent. Si te Ieſu, pro me ſic afflicte, ſiccis oculis aſpicio, næ cor meum durius eſt cruce,& clavis tuis. O parce abuſibus membrorum corporis mei.

Conſ 2. Omnes difficultates, quæ mihi evenire poſſunt, quas donec paſſus fuero tantùm, quantũ Chriſtus, & adhuc ampliùs, an dici poſſim aliquid paſſus? cùm ſi ego Deus eſſem Dei, amplius pro me pati non poſſet, quàm paſſus ſit Filius Dei pro filio Diaboli. Quòd ſi dolores omnium Martyrum, collati doloribus Chriſti, nihil ſunt, quid erit hoc, quod ego patior? imò nec, ſicut oportet, patior. En Dominus meus *Quantùm laboravit ſuſtinens* ! Bern. ſer. 12. in Cant. *Colloquium* ad immitabilem Charitatem Dei: quia pro inimicis mortui: Nos enim pro Deo inimico animam ponere nunquã poſſimus: quia niſi nos amet Deus, nemo hoc faciet. O ſi fieri poſſet, ut ſine tua injuria tuo cum auxilio inimicum te habere poſſem, mi Deus, ut pro te inimico moriens numeros omnes, ſaltem ex hoc capite, explerem Charitatis Sed tu jubes, inimica mihi ut amem; volo, Domine: da quod jubes, ut hanc crucẽ ſemper ba-

julem,

jùlem, in pedibus humilitatẽ, & Obedientiã, in capite ſapientiam, in corde charitatem, in dextra juſtitiam, in ſiniſtra fortitudinem.

MEDITATIO CXVIII.

Sabbato Sancto.

Septem Abyſſi B. Virginis dolorum, ex moriente, & mortuo Filio.

VIdebo Miniſtram Sacerdotis Magni dimidia parte animi ſuperſtitem: quia alteram ſacrificatam in igne flammeo, qui de latere Domini exire viſus à B. Mechtilde, Petam ſentire affectus Matris doloroſæ.

Conſ. 1. Abyſſum dolorum ex moriente Domino. Doloris gladius, qui Chriſto in cruce mortem attulit, Matris animam in ejus mœrore transfixit, ait D. Paulin. Epiſt. ad Aug.

2. Abyſſus. Ex vicinitate. Graviùs pungit, quod eſt vicinius cordi. Nunquam Deicidiũ vidit ullus, nunquam Filium miſeriorem, nunquam triſtiorem Matrem, præſentem, nec ſuccurrere valentem. Vulnera Filij morientis erant vulnera Matris dolentis.

3. Ex mutuo aſpectu. Natabant Chriſti oculi in ſanguine, & lacrymis, expreſſo deinde cruore Matrẽ aſpiciens, tantùm indoluit, ut omnis dolor vulnerum ejus viſus ſit quaſi ſopiri. Lib. 1 Rev. S. Brigit c. 27 & 35.

4. Abyſſus. Ex pugna cum dolore. Chriſtus

ſtus tormentis,& ſanguine, hæc doloribus & voluntate ſacrificabat Deo, ait D. Ambr. de Inſtit. Virginib. c. 7.

5 Abyſſus. Ex lancea, Lib. 4. cap. 79. S. Brig. & Lib. 7. c. 15. Irridentibus, inquit ipſa, me alijs, unus accurrens eum furia maxima infixit lanceam in ejus latere dextro tam vehementer,& validè, ut quaſi alteram partem corporis tranſiverit, quâ extractâ abundanter de vulnere cum impetu exibat quaſi quidam fluvius ſanguinis brumei coloris, ut ex hoc intelligeretur cor transfixum, quæ punctura cor meum ſic penetravit, ut mirum fuerit, quòd non crepuerit.

6. Abyſſus. Ex depoſitione de cruce: Quia Filium ſuum quaſi leproſum contractum & rigidum, niviſque inſtar frigentem, ſicut ſtetit in cruce, ſic in ſinu repoſuit, claudens ejus os, oculos, atque deoſculans: Erat enim ſicut vermis mortuus in hyeme, in quem tranſeuntes exſpuunt, eumque conculcant. Diſcam amare Deum mortuum.

7. Ex Sepultura: poſitus enim erat Dominus in linteo mundo, plenè exterſus, involutus in ſindone munda, unctus antè aromatibus, atque in ſepulchrum illatus. Angeli autem quaſi atomi Solis adfuerant. O qualem, inquit Diva, Lib. 1. c. 36. l. 2. c. 22. l. 7. c. 10. S. Brig. triſtitiam tum temporis habui!

O quàm

O quàm libenter posita fuissem viva cum Filio meo in Sepulchrum! Verè quasi duo corda in uno Sepulchro fuissent: Vbi enim Thesaurus, ibi & cor: non tamen confui linteum, sciebam enim pro certo, quòd Deus non dabit Sanctum suum videre corruptionem.

MEDITATIO CXIX.

Dominica Resurrectionis.

De quatuor D. IESV apparitionibus primis.

VIdebo animam D. JESV ab inferis reducem comitantibus eam animabus jam beatificatis, ostendentem corpus suum percussum, & sanguinans, in quo pro salute eorum, totiusq; mundi passus erat usque ad mortem: quare eo ab omni livore & unguentis emundato, illud continuò animæ univit, & sine revolutione lapidis, aut sigilli læsione per virtutem subtilitatis è sepulchro sub aurora extraxit: Angele interea motu terræ lapidem removente, & multis corporibus Sanctorum, qui dormierant, surgentibus, & in Sancta Civitate apparentibus, Matth. 27. Petam ex quatuor primis apparitionibus fructum utilem decerpere.

Cons. 1. Evangelistas tantùm narrare apparitiones servientes testimonio fidei, quod dare Matrem de Filio non decebat: ideo apparitio

paritio Matri non est scripta, licet facta sit teste D. Bernardo hodie: *Prima Dominum vidit in forma gloriosa, non ad confirmationem dubij, sed ad consolationem gaudij*, O qualem vidit! vivum, salvum, integrum, pulchrum, lætū, impassibilem, agilem, subtilem, honoratum, glorioſum, proprium Filium, immortalem Deum; resuscitare enim seipsum argumentum est propriæ Divinitatis. *Potentius est revixisse mortuum, quàm non fuisse mortuum*, ait D. Auguſt. in Psal. 65. Audiverit dicentem: Ecce fui vivus, & fui mortuus: senserit fragrantiam, exosculata fuerit cicatrices.

Conſ. 2. Alteram apparitionem Magdalenæ hærenti ad Sepulchrum, & ploranti, quæ meruit prima post B. Virginem videre Iesum specie hortulani, eumque more suo velle complecti.

Conſ. 3. Factam Simoni Petro Luc. 24. *Surrexit Dominus verè, & apparuit Simoni* tanquam digniori, & qui primò confessus fuerat Christum, quique eum negaverat, ideo primo ei apparere voluit, ne desperaret. Gratus ero Clementiæ Dei erga peccatores.

Conſ. 4. Apparitionem mulieribus redeuntibus à monumento. Matt. 28. *Et ecce Iesus occurrit illis dicens: Avete: illæ autem accesserunt, & tenuerunt pedes ejus, & adoraverunt eum: Tunc ait illis Iesus: Nolite timere, ite nuntiate*

tiate fratribus meis, ut eant in Galilæam, ibi me videbunt. En quomodo iter virtutum inchoantibus Chriſtus adjuvando occurrat, & quas Angelus firmaverat, Dominus reddat certiores. Diſcipulos nominat fratres, jubet in Galilæam ire, ſeu tranſmigrationem, *ibi*, inquit, *me videbunt*: Niſi enim à vitijs ad virtutes migremus, non videbimus gloriam Reſurrectionis, cujus ſymbolum eſt Venerabile Sacr. quod dicitur. *Pharmacum immortalitatis*, a Conc. Trid. Seſſ. c. 2.

MEDITATIO CXX.

Feria 2. Paſchæ.

Non datur in hac vita frui DEO, quantò minùs creaturis

VIdebo Dominum Cleophæ & Amaoni apparentem, & diſparentem euntibus in Emaus. Petam agnoſcere, non dari in hac vita ſatietatem.

Conſ. 1. Felicitatem illorum duorum Diſcipulorum, quando aperti ſunt oculi eorũ, & cognoverunt IESVM: hæc enim eſt vita æterna. Ioan. 17 Noſcitur Deus ex creaturis, ex ſcripturis, ex Unigenito in terris viſo, & cum hominibus converſante, tandem à mortuis reſuſcitato, & agnito à Cleopha, & Amaone, ut ait D. Ambroſ. in Luc. lib. 7. c. 12.

Conſ. 2. Infelicitatem eorundem: quia vix

vix cognoverunt eum, & ipse continuò evanuit ab oculis eorum. Nimirum in cœlis tantummodo verum erit illud: *Tenui eum, nec dimittam.*

Cons. 3. Si mihi nec DEO in hac vita frui datur, quomodo me satiare poterunt creaturæ: percalcatis ergo illis, semper ad ea ferar, quæ, postquam contigerint, præterire non poterunt. O quando aderit ille dies, quo non per transennã, & peregrè tenebo Iesum meũ, nec dimittam! *O amare, ô ire, ô perire, ô ad Deum pervenire!* Exclamat D. Aug. Serm. 17. de Verb. Dom. Interea cùm, ut ait Theophylactus, magnam & ineffabilem vim habeat Domini caro, eamque sumentibus aperiantur oculi, ad SS. Sacram. me applicabo.

MEDITATIO CXXI.

Feria 3. Paschæ.

Pascha continuandum in vulneribus Christi.

VIdebo Dominum pro agno piscem, & pro lactucis agrestibus favum mellis paschaliter comedentem. Petam fieri hujus mensæ particeps.

Cons. 1. Quòd legale Pascha cum amaritudine edebatur, ut ait D. Greg. Niss. post Resurrectionem verò cibus favo mellis dulcoratur. Comedit Dominus potestate, non necessitate,

ceſſitate, non ut terra ſitiens ſorbet aquas, ſed ut ſol calens: inſtruendo nos quomodo paſcha noſtrum immolatus Chriſtus dulci meditatione edi debeat, quæ eſt vas vini boni, locus paſcuæ, ubi collocari petam.

Conſ. 2. Si Paſcha eſt tranſitus, mihi quidem triplex reſtat, quem exopto. 1. Ab amore creaturarum omniũ ad amorem ſolius Domini, ac Creatoris. 2. A vita hac mortali ad alteram immortalem. 3. Ad judicium, & à judicio ad terminum in eo mihi judicatum. Sit mihi hic Dominus meus Rex, Moſes, & Ductor. Si mihi Dominus adjutor fuerit, non timebo mala.

Conſ. 3. Præter communem, quâ corpus reficitur, quatuor menſas memorię reponendas. 1. Menſam damnatorum, quæ refrigerabit ardorem concupiſcentiæ, & reſolvet frigus acediæ: 2. Menſam Beatorum, quæ famem, quam patimur, non corporis, ſed amoris reficiet. 3. Menſam purgantium animarum. 4. Menſam Euchariſticam adverſus eos, qui tribulant me.

MEDITATIO CXXII.

Feria 4. Paſchæ.

De ſeptima apparitione.

VIdebo Dominum ad mare ſeptem Diſcipulis apparentem, & ex piſcium captura agin-

agnitum, & Petro oves suas commendanti. Etiam ex singulis fructum utilem decerpere.

Cons. 1. Quomodo Discipuli nocte totâ nihil prendiderunt, quibus manè Dominus apparens ait *Mittite in dexteram navigij rete, & invenietis. Miserunt ergo, & jam non valebant illud trahere præ multitudine piscium.* Assuefaciam me, ut quàm dexterrimè in bonis intentionibus me exerceam, quibus solis æterna merita capiuntur. *Quod pro æterna vita agitur, etiam post mortem servatur*, ait Greg. hîc.

Cons. 2. Quomodo ex miraculo agnoverint Dominum, & quidem Ioannes more suo, & Petrus suo, ut notat Chrys. hom. 89. in Joã. Joannes ingenio, Petrus fervore, Joannes acumine, Petrus vehementiâ: & sicut antè Petrus ad monumentum intrat primus, & modò antenatat, sic Ioannes utrobique prius videt, & præcurrit. Agnoscam quàm gratum sit DEO, si quisque pro viribus ad eum tendat: sive fluctus maris mundi calcando, sive ex dilectione proximi extrahendi in fluctus seculi se injiciendo.

Cons 3. Quomodo Dominus Petrum sui vicarium præfecerit triplici examine de dilectione præmisso: magnum enim onus est cura salutis aliorum, quia tripliciter pascendi sunt juxta S. Bernard. Ser. de Resur. *Pasce*

mente,

mente, paſce ore, paſce opere. Paſce animi oratione, verbi exhortatione, exempli exhibitione. Lyranus addit: *Veritatis verbo, vitæ exemplo, temporali ſubſidio.*

MEDITATIO CXXIII.

Feria. 5. Paſchæ.

De Apparitione facta Magdalenæ ſoli.

VIdebo Dominum velut alterum Samſonem, inferni clauſtris everſis ſpectabilem factum Mariæ Magdalenæ. Petam agnoſcere ejus præſertim dilectionis puritatē, & imitari.

Conſ. 1. Quomodo Magdalena, de qua Dominus ſeptem ejecerat dæmonia, contraxia donis S Spiritûs nihil nocumenti perceperit; quia ut hîc ait D. Hieronymus: *Peccata præterita non nocent, quando non placent.*

Conſ. 2. Quanto amore flagraverit in Dominum, quæ non unum ſed plures Angelos decoros veſte, aſpectu, & alloquio ſolatij pleno dedignata contemplari, quia affectum ejus totum abſorpſerat Chriſtus. Ipſe eſt pars optima, & gratis amatur à corde caſto, ut ait Aug. in Pſ. 72. *Non ab illo petitur aliud præmium qui aliud premium petit à* DEO, *& propterea ſervire vult* DEO, *charius facit, quod vult accipere, quàm ipſum, à quo vult accipere. Quid ergo? nullum præmium des; nullum, præter ipſum. Præmium det, ipſe* DEVS *eſt; hoc amat,*

amat, hoc diligit; si aliud dilexerit, non erit castus amor.

Cons. 3. Quomodo Dominum allocuta sit; *Conversa illa dicit ei: Rabboni*; quod est Syriacum, & significat *Magister mi*, amabiliter vocat Magistrum suum; ad cujus pedes aliquando sedens diligenter audiebat verbū illius, Luc. 10. quod quale fuerit, explicat prophetice David Psal. 15. *Notas mihi fecisti vias vitæ; hoc itaque in resurrectione ex persona dicitur Salvatoris*, inquit Ambr. *quia resurgens notam habet viam vitæ, quæ antè fuit ignota; nullus enim adhuc resurrexerat.* Felicissimè sub hoc Magistro profecit Magdalena, quia fœmina, ut loquitur hic Beda, quondā mortis ministra, Resurrectionis Mysterium prima percepit, & nuntiat. Petam in hac schola plus proficere in scientia Sanctorum, utendo medijs, quibus usa S. Magdalena. Aug. hic ait: *Conversa corde, quod erat cognovit*: qui se affectibus inordinatis spoliat, ei apparet DEVS.

MEDITATIO CXXIV.

Feria 6. Paschæ.

De octava Apparitione.

ASpiciam Dominum in monte Galilææ, qui videtur fuisse Thabor, ante designato apparentem suis. Petam intelligere, quomodo ad montem DEI pervenire possim, inibiq; DEVM cernere. Cons.

1. *Conſ.* Quomodo Dominus, qui deorſum confortabat ad patientiam, ſurſum invitet ad gloriam. Primò enim docendus eſt auditor, deinde Fidei Sacramentis imbuendus, tum ad ſervanda mandata inſtruendus: *docentes eos ſervare omnia, quæcunque mandavi vobis*; quæ quidem non ſunt pauca, & levia, niſi præſentia gratiæ, & ſpe gloriæ alleviarentur.

Conſ 2. Quomodo cum Diſcipulis abeundum in Galilæam, ſeu tranſmigrationem, vel revelationem. O beatam tranſmigrationē ex ſeculo in illam æternitatem, & beatam revelationem, cùm eum videbimus, ſicut eſt!

Conſ. 3. Verba D. Hieron. in c. 16. Marc. *Stupenda ſunt, quæ præparavit Dominus diligentibus ſe* Miramur cum ratione conjuncta: quæ rationem ſuperant ſtupemus; talia ſunt, quæ praparavit Dominus diligentibus ſe. O quomodo radix amara crucis evaneſceret, ſi florem vitæ æternæ cum fructibus ejus attentè conſideraremus!

MEDITATIO CXXV.

Sabbato poſt Paſcha.

Septem gaudia B. Virginis ex Chriſto glorioſo.

VIdebo ſeptenis doloribus ejectis cor Virginis à ſeptem gaudijs obtineri Petam

tam ea intelligere, eorúmque fieri particeps.

Conf. 1. Gaudium de restitutione honoris DEI: ut enim in Divæ corde non erat major amor, quàm amor divinus, sic in ejusdem corde non fuit majus gaudium, quàm ex reddito honore DEO, per peccatum antè ablato, nunc autem per merita Passionis Christi reddito, agnitione summi boni, & amore finis ultimi, ejectione turpissimarum bestiarum peccati, & passionum, renovatione imaginis DEI, subjectionéque voluntati eius per leges agnitæ. Augebo gaudia Divæ renovatione odij contra omnes defectus, & affectus inordinatos.

2. Gaudium de impassibilitate Filij, quà Dei. Diva omnes homines & Angelos superavit amore, quo amabat divinitatẽ D. IESV, magis igitur gavisa est visio impassibili Filio Dei à mortuis reduce.

3. Gaudium ex impassibilitate Filij, quà sui. Magnus est amor parẽtum in filios, quia natura eorum multiplicatur in filijs, in quibus amant partem substantiæ suæ propriæ: sed Diva Filium amabat amore naturali, & supernaturali: æquè igitur gaudebat.

4. Ex impassibilitate Sponsi. Propter quod amatur proles, amatur & Sponsus: proles amatur summè propter amorem sui: quia

verò

verò altioris erat amor Divæ in se, & in Filiũ, ita & altioris ordinis fuit eius gaudium.

5. Ex impassibilitate IESV Patris Pater est, qui generat naturæ suæ similem: Christus per gratiam nos sibi generavit, in primis verò B. Virginem: quare quò magis ipsa Patrem suum dilexit, eò ampliùs gavisa est.

6. Ex absoluta Christi ab omni dolore liberatione, quos ipsa dolores quo magis antè penetraverat, tantò ampliùs ex abstersione illorum lætata est.

7. Propter restituta tria bona, quibus nihil potest esse melius: Amicitiam Dei, & hominis: Participationẽ fructûs Passionis Christi, & Jus ad summum bonum obtinendum. Nihil est melius his tribus bonis acquisitis, nihil pejus his ereptis. B. Virgo vim utriusq; excellenter agnovit, gavisa igitur summè est, & meam ingratitudinem suppleverit. Petam fieri particeps horum gaudiorum.

MEDITATIO CXXVI.

Dominica in albis.

De nova apparitione post octo dies facta.

ASpiciam undecim Discipulos, postquam ex præcepto Domini abijssent in Galilæã, clausos non metu, sed alijs de causis à Domino repente visitatos, præsente Thomâ. Petam utiles fructus hinc colligere.

Conſ. 1. Culpabilem Thomæ incredulitatem: licet enim initio aliquantulum excuſabilis eſſe potuerit, negari tamen non poſſe, quin deliquerit incredulitate, pertinaciâ, ſuperbiâ, & irreverentiâ, quòd tam diu tot teſtibus, qui cum Domino etiam manducaverant, non crediderit, nec credere voluerit, niſi cicatrices Domini tangeret: permiſiſſe tamen Deum labi Thomam ad fructum humilitatis, ad fidem firmiorem, ad articulum de Reſurrectione magis ſtabiliendum. Decernam & ego, ex lapſibus meis fructum quàm maximum colligere.

Conſ. 2. Verba Chriſti humilitate plena dicentis Thomæ: *Infer digitum tuum huc, & vide manus meas, & affer manum tuã, & mitte in latus meum, & noli eſſe incredulus ſed fidelis.* Hinc converſus Thomas, reſpondit, & dixit ei: *Dominus meus, & Deus meus!* Credibile eſt, quòd præreverentia à tactu abſtinuerit, & ad pedes Domini in terram ſe abjecerit, quem Dominus manu apprehenſum voluit, ut deſiderium ſuum adimpleret, & divinæ Charitatis magnitudinem; Thomas verò attactu Domini illuminatus, utramque naturam Chriſti confeſſus eſt. *Videbat*, inquit Auguſtinus, *tangebatq; hominem, & confitebatur Deum, quem non videbat, neq; tangebat; ſed per hoc, quod videbat atq; tangebat, illud jam*

remotè

remotâ dubitatione credebat; Laudabiliter quidem, ſed laudabiliùs, qui ſolo auditu credunt: ſequitur enim: *Quia vidiſti me Thoma, credidiſti: beati, qui non viderunt, & crediderunt.* Si beati, qui viderunt, beatiores qui non viderunt: quia magis participant de natura Fidei, quæ eſt *argumentum non apparentium*, ad Hebr: 11. adeóque magis merentur. Quare ſi mihi optio detur, malo credere, quàm videre.

Conſ. 3. Cicatrices à Domino retentas miraculosè, quòd non ſanguinent, neque venarum, vel arteriarum curſum interrumpant, retentas in confirmationem Fidei. 2. Victoriæ de inimicis. 3. In memoriam ſui erga nos amoris. 4. Vt Mediator & Advocatus per eas Patri repræſentatas magis nobis proſit. 5. Vt nos ad ſui cognitionem, amorem, & obedientiam exſtimulet, officiíque erga ſe noſtri commonefaciat. 6. Ad confundendos in die judicij inimicos, ad exhilarandos electos. Vt inde participem, ſequar conſilium D. Bernar: de ordine vitæ: *Beatus, qui caſtus perſeverat in corpore, & mente: huic procul dubio caro & ſanguis Redemptoris noſtri efficitur ſalus, & vita.*

MEDITATIO CXXVII.

Feria 2. Domin. in albis.

De Promiſſis Evangelicis in genere.

ASpiciam Dominum totum festivum erga suos electos, de ijs gaudentem, & mira promittentem. Petam agnoscere felicitatem electorum Dei, & esse unus ex illis, quibus dicitur: *Ego elegi vos.* Joann. 15.

Cons. 1. Felicissimam electorum sortem, gratiæ ineffabilis: quid enim eramus, quando Christus nõdum nos elegerat, nisi iniqui, & perditi? quia non eligit Deus bonos, sed quos eligit, facit bonos: alioqui gratia non esset gratia. Mali igitur eramus, & electi sumus, ut boni per gratiam nos eligentis essemus. Elegit ante mundi constitutionem, vocavit de mundo alium ante, alium post gratiæ naufragia; ita ipse loquitur: *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos:* Misericordiâ præveni vos. Sûmne in numero electorum Dei? éstne etiam mei recordatus ab æterno Dominus? si id scirem, quid facerem? cùm non sciam, quid agam? aut quid mihi tam posset esse difficile, quod subire nollem, ut in numerum Electorum inserar?

Cons. 2. *Posui vos, ut eatis*, id est, volendo, quia, ut ait Greg. hom. 17. in Evang. *Velle, ire est.* Per me viam: quia, ut ait Aug. hic: ipse via, in qua nos posuit, ut eamus, & hic iterum gratia. Quod si ego præterea positus in statu tali sum, in quo si Deum quæro, certè invenio, disquiram, quomodo eam iter Domini,

Cons.

Conſ. 3. *Et fructum afferatis* Fructus noſter eſt charitas, quia fructus Spiritûs charitas, quæ modò eſt in deſiderio, poſtea in ſatuitate. *Et fructus veſter maneat* operando, perſeverando. Et ne id moleſtum ſit, promiſſis nos excitat, quæ electis ſuis imitantibus vitam ſuam pollicetur daturum ſe in hac & altera vita, prorſus admirandis, propter quæ ipſe Filius Dei exultat, Luc. 10. *In ipſa hora exultavit in ſpiritu ſancto*, de ſalute humilium, quibus loquebatur, gratias agens, ut oſtenderet dilectionem in nos. *Confiteor tibi Domine Pater cæli, & terræ, quia abſcondiſti hæc à ſapientibus & prudentibus, & revelaſti ea parvulis: etiam Pater, quoniam ſic placuit ante te.* Agam & ego gratias pro tanti beneficij ſpe.

MEDITATIO CXXVIII.

Fer. 3. Dom. in albis.

De bonis, quæ Evangelium promittit in hac vita.

ASpiciam Dominum dedignantem terrena promittere, ſed tantùm adijcere. Matth. 6. *Hæc omnia adijcientur vobis:* promittentem verò ſpiritualia in hac vita fidem, & dona Miraculorum. Marc 16. *Signa autem eos, qui crediderint, hæc ſequẽtur*, &c. Petam intelligere promiſſa hujus vitæ, & fructum inde colligere.

Conſ. 1. Quomodo habentibus Fidem non majorem, quàm ſit granũ ſinapis, Matth. 17. Marc. 11. Luc. 17. cùm opus erit, datur poteſtas transferendi montes, & *& nihil impoſſibile erit vobis*, ait Dominus. 2. Addit poteſtatem ſupra dæmonia, Luc. 10. *Ecce dedi vobis poteſtatem calcandi ſupra ſerpentes & ſcorpiones: & ſuper omnem virtutem inimici:* id ſubjungit, ne putares dictum de beſtijs, notat Chryſoſt. 3. Addit majorem effectum poteſtati, quàm ipſe exercuerit: *Amen, Amẽ dico vobis, qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ipſe faciet, & majora horum faciet.* Joan 14. Oſtendit non ſolùm poſſe, ſed quod eſt mirabilius, poſſe alijs dare, ut majora faciant: potéſtne potentia excogitari major? Hinc illa miracula in Eccleſia, & poteſtas in inferos, & ſuperos.

Conſ. 2. Nihil præſtantius eſt ſapientiâ, quam præpoſuit omnibus Sapiens, Deo ſententiam approbante: at Filius Dei quantam offert ſapientiam ſuis, Luc. 21. *Ego*, inquit, *dabo vobis os, & ſapientiam, cui non poterunt reſiſtere, & contradicere omnes adverſarij veſtri:* homines & dæmones. Et Joan. 16. promittit, ſe miſſurum ipſum Spiritum ſanctum, qui cùm venerit *ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem.* Hinc quanti in Eccleſia Doctores!

Conſ. 3.

Conſ. 3. Quomodo Dominus addat ſcientiam futurorum, Joan. 16. *Et quæ ventura ſunt, annuntiabit vobis.* Hinc illæ prophetiæ. Annuntiabit autem non ſolùm, quæ futura in tempore, ſed magis æterna, quorum amore inflammabor ad obſequendum Deo: ad nihil enim ita avidum genus humanum, ut ad ſciendum futura. Ideo nobis Dominus annuntiat & futura mala, quæ propter fidem ferenda, & gaudia cæleſtis patriæ conſecutura, ut alacrius feramus momentaneum, & leve tribulationis.

MEDITATIO CXXIX.

Feria 4. Domin. in albis.

De majoribus bonis ſpiritualibus promiſſis in hac vita.

AUdiam Dominum adhuc majora, melioráque promittentem ſuis bona, Luc. 10. *Verumtamen in hoc nolite gaudere, quia ſpiritus vobis ſubijciuntur: gaudete autem, quia nomina veſtra ſcripta ſunt in cælo:* non enim eſt neceſſariò meriti ejus, qui operatur miracula, quia quidam eorum numerantur inter operarios iniquitatis: ſed gaudendum de regno virtutum, quod Chriſtus ſuis pollicetur. Petam hoc regnum intelligere, & conſequi.

Conſ. 1. Quàm magna bona virtutis & gratiæ nobis pollicitus ſit, & largitus: Luc. 4.

vix cognoverunt eum, & ipse continuò evanuit ab oculis eorum. Nimirum in cœlis tantummodo verum erit illud: *Tenui eum, nec dimittam.*

Cons. 3. Si mihi nec DEO in hac vita frui datur, quomodo me satiare poterunt creaturæ: percalcatis ergo iliis, semper ad ea ferar, quæ, postquam contigerint, præterire non poterunt. O quando aderit ille dies, quo non per transennã, & peregrè tenebo Iesum meũ, nec dimittam! *O amare, ô ire, ô perire, ô ad Deum pervenire!* Exclamat D. Aug. Serm. 17. de Verb. Dom. Interea cùm, ut ait Theophylactus, magnam & ineffabilem vim habeat Domini caro, eamque sumentibus aperiantur oculi, ad SS. Sacram. me applicabo.

MEDITATIO CXXI.

Feria 3. Paschæ.

Pascha continuandum in vulneribus Christi.

VIdebo Dominum pro agno piscem, & pro lactucis agrestibus favum mellis paschaliter comedentem. Petam fieri hujus mensæ particeps.

Cons. 1. Quòd legale Pascha cum amaritudine edebatur, ut ait D. Greg. Nis. post Resurrectionem verò cibus favo mellis dulcoratur. Comedit Dominus potestate, non necessitate,

ceſſitate, non ut terra ſitiens ſorbet aquas, ſed ut ſol calens: inſtruendo nos quomodo paſcha noſtrum immolatus Chriſtus dulci meditatione edi debeat, quæ eſt vas vini boni, locus paſcuæ, ubi collocari petam.

Conſ. 2. Si Paſcha eſt tranſitus, mihi quidem triplex reſtat, quem exopto. 1. Ab amore creaturarum omniũ ad amorem ſolius Domini, ac Creatoris. 2. A vita hac mortali ad alteram immortalem. 3. Adjudicium, & à judicio ad terminum in eo mihi judicatum. Sit mihi hic Dominus meus Rex, Moſes, & Ductor. Si mihi Dominus adjutor fuerit, non timebo mala.

Conſ. 3. Præter communem, quâ corpus reficitur, quatuor menſas memorię reponendas. 1. Menſam damnatorum, quæ refrigerabit ardorem concupiſcentiæ, & reſolvet frigus acediæ. 2. Menſam Beatorum, quæ famem, quam patimur, non corporis, ſed amoris reficiet. 3. Menſam purgantium animarum. 4. Menſam Euchariſticam adverſus eos, qui tribulant me.

MEDITATIO CXXII.

Feria 4. Paſchæ.

De ſeptima apparitione.

VIdebo Dominum ad mare ſeptem Diſcipulis apparentem, & ex piſcium captura agin-

agnitum, & Petro oves suas commendanté. Petam ex singulis fructum utilem decerpere.

Cons. 1. Quomodo Discipuli nocte totâ nihil prendiderunt, quibus manè Dominus apparens ait *Mittite in dexteram navigij rete, & invenietis. Miserunt ergo, & jam non valebant illud trahere præ multitudine piscium.* Assuefaciam me, ut quàm dexterrimè in bonis intentionibus me exerceam, quibus solis æterna merita capiuntur. *Quod pro æterna vita agitur, etiam post mortem servatur*, ait Greg. hîc.

Cons. 2. Quomodo ex miraculo agnoverint Dominum, & quidem Ioannes more suo, & Petrus suo, ut notat Chrys. hom. 89. in Joã. Joannes ingenio, Petrus fervore, Joannes acumine, Petrus vehementiâ: & sicut antè Petrus ad monumentum intrat primus, & modò antenatat, sic Ioannes utrobique prius videt, & præcurrit. Agnoscam quàm gratum sit DEO, si quisque pro viribus ad eum tendat: sive fluctus maris mundi calcando, sive ex dilectione proximi exuahendi in fluctus seculi se injiciendo.

Cons 3. Quomodo Dominus Petrum sui vicarium præfecerit triplici examine de dilectione præmisso: magnum enim onus est cura salutis aliorum, quia tripliciter pascendi sunt juxta S. Bernard. Ser. de Resur. *Pasce*

mente,

mente, paſce ore, paſce opere. Paſce animi oratione, verbi exhortatione, exempli exhibitione. Lyranus addit: *Veritatis verbo, vitæ exemplo, temporali ſubſidio.*

MEDITATIO CXXIII.

Feria. 5. Paſchæ.

De Apparitione facta Magdalenæ ſoli.

VIdebo Dominum velut alterum Samſonem, inferni clauſtris everſis ſpectabilem factum Mariæ Magdalenæ. Petam agnoſcere ejus præſertim dilectionis puritatẽ, & imitari.

Conſ. 1. Quomodo Magdalena, de qua Dominus ſeptem ejecerat dæmonia, contraria donis S. Spiritûs nihil nocumenti perceperit; quia ut hîc ait D. Hieronymus: *Peccata præterita non nocent, quando non placent.*

Conſ. 2. Quanto amore flagraverit in Dominum, quæ non unum ſed plures Angelos decoros veſte, aſpectu, & alloquio ſolatij pleno dedignata contemplari, quia affectum ejus totum abſorpſerat Chriſtus. Ipſe eſt pars optima, & gratis amatur à corde caſto, ut ait Aug. in Pſ. 72. *Non ab illo petitur aliud præmium qui aliud premium petit à* DEO, *& propterea ſervire vult* DEO, *charius facit, quod vult accipere, quàm ipſum, à quo vult accipere. Quid ergo? nullum præmium des; nullum, præter ipſum. Præmium det, ipſe* DEVS *eſt; hoc amat,*

amat, hoc diligit; ſi aliud dilexerit, non erit caſtus amor.

Conſ. 3. Quomodo Dominum allocuta ſit; *Converſa illa dicit ei: Rabboni*; quod eſt Syriacum, & ſignificat *Magiſter mi*, amabiliter vocat Magiſtrum ſuum, ad cujus pedes aliquando ſedens diligenter audiebat verbũ illius, Luc. 10. quod quale fuerit, explicat prophetice David Pſal. 15. *Notas mihi feciſti vias vitæ; hoc itaque in reſurrectione ex perſona dicitur Salvatoris*, inquit Ambr. *quia reſurgens notam habet viam vitæ, quæ antè fuit ignota; nullus enim adhuc reſurrexerat.* Feliciſſimè ſub hoc Magiſtro profecit Magdalena, quia fœmina, ut loquitur hîc Beda, quondã mortis miniſtra, Reſurrectionis Myſterium prima percepit, & nuntiat. Petam in hac ſchola plùs proficere in ſcientia Sanctorum, utendo medijs, quibus uſa S. Magdalena. Aug. hîc ait: *Converſa corde, quod erat cognovit*: qui ſe affectibus inordinatis ſpoliat, ei apparet DEVS.

MEDITATIO CXXIV.

Feria 6. Paſchæ.

De octava apparitione.

ASpiciam Dominum in monte Galilææ, qui videtur fuiſſe Thabor, ante deſignato apparentem ſuis. Petam intelligere, quomodo ad montem DEI pervenire poſſim, inibiq; DEVM cernere. Conſ.

1. *Cons.* Quomodo Dominus, qui deorsum confortabat ad patientiam, sursum invitet ad gloriam. Primò enim docendus est auditor, deinde Fidei Sacramentis imbuendus, tum ad servanda mandata instruendus: *docentes eos servare omnia, quæcunque mandavi vobis*; quæ quidem non sunt pauca, & levia, nisi præsentia gratiæ, & spe gloriæ alleviarentur.

Cons 2. Quomodo cum Discipulis abeundum in Galilæam, seu transmigrationem, vel revelationem. O beatam transmigrationē ex seculo in illam æternitatem, & beatam revelationem, cùm eum videbimus, sicut est!

Cons. 3. Verba D. Hieron. in c. 16. Marc. *Stupenda sunt, quæ præparavit Dominus diligentibus se* Miramur cum ratione conjuncta: quæ rationem superant stupemus; talia sunt, quæ praparavit Dominus diligentibus se. O quomodo radix amara crucis evanesceret, si florem vitæ æternæ cum fructibus ejus attentè consideraremus!

MEDITATIO CXXV.

Sabbato post Pascha.

Septem gaudia B. Virginis ex Christo glorioso.

VIdebo septenis doloribus ejectis cor Virginis à septem gaudijs obtineri Pe-

tam ea intelligere, eorúmque fieri particeps.

Conſ. 1. Gaudium de reſtitutione honoris DEI: ut enim in Divæ corde non erat major amor, quàm amor divinus, ſic in ejuſdem corde non fuit majus gaudium, quàm ex reddito honore DEO, per peccatum antè ablato, nunc autem per merita Paſſionis Chriſti reddito, agnitione ſummi boni, & amore finis ultimi, ejectione turpiſſimarum beſtiarum peccati, & paſſionum, renovatione imaginis DEI, ſubjectionéque voluntati eius per leges agnitæ. Augebo gaudia Divæ renovatione odij contra omnes defectus, & affectus inordinatos.

2. Gaudium de impaſſibilitate Filij, quà Dei. Diva omnes homines & Angelos ſupergavit amore, quo amabat divinitatẽ D. IESV, magis igitur gaviſa eſt viſio impaſſibili Filio Dei à mortuis reduce.

3. Gaudium ex impaſſibilitate Filij, quà ſuî. Magnus eſt amor parẽtum in filios, quia natura eorum multiplicatur in filijs, in quibus amant partem ſubſtantiæ ſuæ propriæ: ſed Diva Filium amabat amore naturali, & ſupernaturali: æquè igitur gaudebat.

4. Ex impaſſibilitate Sponſi. Propter quod amatur proles, amatur & Sponſus: proles amatur ſummè propter amorem ſui; quia verò

verò altioris erat amor Divæ in se, & in Filiũ, ita & altioris ordinis fuit eius gaudium.

5. Ex impassibilitate IESV Patris Pater est, qui generat naturæ suæ similem: Christus per gratiam nos sibi generavit, inprimis verò B. Virginem: quare quò magis ipsa Patrem suum dilexit, eò ampliùs gavisa est.

6. Ex absoluta Christi ab omni dolore liberatione, quos ipsa dolores quo magis antè penetraverat, tantò ampliùs ex abstersione illorum lætata est.

7. Propter restituta tria bona, quibus nihil potest esse melius: Amicitiam Dei, & hominis: Participationẽ fructûs Passionis Christi, & Jus ad summum bonum obtinendum. Nihil est melius his tribus bonis acquisitis, nihil pejus his ereptis. B. Virgo vim utriusq; excellenter agnovit, gavisa igitur summè est, & meam ingratitudinem suppleverit. Petam fieri particeps horum gaudiorum.

MEDITATIO CXXVI.

Dominica in albis.

De nova apparitione post octo dies facta.

ASpiciam undecim Discipulos, postquam ex præcepto Domini abijssent in Galilæã, clausos non metu, sed alijs de causis à Domino repente visitatos, præsente Thomâ. Petam utiles fructus hinc colligere.

Conſ. 1. Culpabilem Thomæ incredulitatem: licet enim initio aliquantulum excuſabilis eſſe potuerit, negari tamen non poſſe, quin deliquerit incredulitate, pertinaciâ, ſuperbiâ, & irreverentiâ, quòd tam diu tot teſtibus, qui cum Domino etiam manducaverant, non crediderit, nec credere voluerit, niſi cicatrices Domini tangeret: permiſiſſe tamen Deum labi Thomam ad fructum humilitatis, ad fidem firmiorem, ad articulum de Reſurrectione magis ſtabiliendum. Decernam & ego, ex lapſibus meis fructum quàm maximum colligere.

Conſ. 2. Verba Chriſti humilitate plena dicentis Thomæ: *Infer digitum tuum huc, & vide manus meas, & affer manum tuã, & mitte in latus meum, & noli eſſe incredulus ſed fidelis.* Hinc converſus Thomas, reſpondit, & dixit ei: *Dominus meus, & Deus meus!* Credibile eſt, quòd præ reverentia à tactu abſtinuerit, & ad pedes Domini in terram ſe abjecerit, quem Dominus manu apprehenſum voluit, ut deſiderium ſuum adimpleret, & divinæ Charitatis magnitudinem; Thomas verò attactu Domini illuminatus, utramque naturam Chriſti confeſſus eſt. *Videbat*, inquit Auguſtinus, *tangebatq; hominem, & confitebatur Deum, quem non videbat, neq; tangebat; ſed per hoc, quod videbat atq; tangebat, illud jam*

remotâ

remotâ dubitatione credebat; Laudabiliter quidem, ſed laudabiliùs, qui ſolo auditu credunt: ſequitur enim: *Quia vidiſti me Thoma, credidiſti: beati, qui non viderunt, & crediderunt.* Si beati, qui viderunt, beatiores qui non viderunt: quia magis participant de natura Fidei, quæ eſt *argumentum non apparentium*, ad Hebr: 11. adeóque magis merentur. Quare ſi mihi optio detur, malo credere, quàm videre.

Conſ. 3. Cicatrices à Domino retentas miraculosè, quòd non ſanguinent, neque venarum, vel arteriarum curſum interrumpant, retentas in confirmationem Fidei. 2. Victoriæ de inimicis. 3. In memoriam ſui erga nos amoris. 4. Vt Mediator & Advocatus per eas Patri repræſentatas magis nobis proſit. 5. Vt nos ad ſui cognitionem, amorem, & obedientiam exſtimulet, officiíque erga ſe noſtri commonefaciat. 6. Ad confundendos in die judicij inimicos, ad exhilarandos electos. Vt inde participem, ſequar conſilium D. Bernar: de ordine vitæ: *Beatus, qui caſtus perſeverat in corpore, & mente: huic procul dubio caro & ſanguis Redemptoris noſtri efficitur ſalus, & vita.*

MEDITATIO CXXVII.

Feria 2. Domin. in albis.

De Promiſſis Evangelicis in genere.

ASpiciam Dominum totum festivum erga suos electos, de ijs gaudentem, & mira promittentem. Petam agnoscere felicitatem electorum Dei, & esse unus ex illis, quibus dicitur: *Ego elegi vos.* Joann. 15.

Cons. 1. Felicissimam electorum sortem, gratiæ ineffabilis: quid enim eramus, quando Christus nõdum nos elegerat, nisi iniqui, & perditi? quia non eligit Deus bonos, sed quos eligit, facit bonos: alioqui gratia non esset gratia. Mali igitur eramus, & electi sumus, ut boni per gratiam nos eligentis essemus. Elegit ante mundi constitutionem, vocavit de mundo alium ante, alium post gratiæ naufragia; ita ipse loquitur: *Non vos me elegistis, sed ego elegi vos:* Misericordiâ præveni vos. Sûmne in numero electorum Dei? estne etiam mei recordatus ab æterno Dominus? si id scirem, quid facerem? cùm non sciam, quid agam? aut quid mihi tam posset esse difficile, quod subire nollem, ut in numerum Electorum inserar?

Cons. 2. *Posui vos, ut eatis,* id est, volendo, quia, ut ait Greg. hom. 17. in Evang. *Velle, ire est.* Per me viam: quia, ut ait Aug. hic: ipse via, in qua nos posuit, ut eamus, & hic iterum gratia. Quod si ego præterea positus in statu tali sum, in quo si Deum quæro, certè invenio, disquiram, quomodo eam iter Domini,

Cons.

Conſ. 3. Et fructum afferatis Fructus noſter eſt charitas; quia fructus Spiritûs charitas, quæ modò eſt in deſiderio, poſtea in ſaturitate. *Et fructus veſter maneat* operando, perſeverando. Et ne id moleſtum ſit, promiſſis nos excitat, quæ electis ſuis imitantibus vitam ſuam pollicetur daturum ſe in hac & altera vita, prorſus admirandis, propter quæ ipſe Filius Dei exultat, Luc. 10. *In ipſa hora exultavit in ſpiritu ſancto*, de ſalute humilium, quibus loquebatur, gratias agens, ut oſtenderet dilectionem in nos. *Confiteor tibi Domine Pater cæli, & terræ, quia abſcondiſti hæc à ſapientibus & prudentibus, & revelaſti ea parvulis: etiam Pater, quoniam ſic placuit ante te.* Agam & ego gratias pro tanti beneficij ſpe.

MEDITATIO CXXVIII.

Fer. 3. Dom. in albis.

De bonis, quæ Evangelium promittit in hac vita.

ASpiciam Dominum dedignantem terrena promittere, ſed tantùm adijcere. Matth. 6. *Hæc omnia adijcientur vobis:* promittentem verò ſpiritualia in hac vita fidem, & dona Miraculorum. Marc 16. *Signa autem eos, qui crediderint, hæc ſequẽtur*, &c. Petam intelligere promiſſa hujus vitæ, & fructum inde colligere.

Conſ. 1. Quomodo habentibus Fidem non majorem, quàm ſit granũ ſinapis, Matth. 17. Marc. 11. Luc. 17. cùm opus erit, datur poteſtas transferendi montes, & *& nihil impoſſibile erit vobis*, ait Dominus. 2. Addit poteſtatem ſupra dæmonia, Luc. 10. *Ecce dedi vobis poteſtatem calcandi ſupra ſerpentes & ſcorpiones: & ſuper omnem virtutem inimici:* id ſubjungit, ne putares dictum de beſtijs, notat Chryſoſt. 3. Addit majorem effectum poteſtati, quàm ipſe exercuerit: *Amen, Amẽ dico vobis, qui credit in me, opera, quæ ego facio, & ipſe faciet, & majora horum faciet.* Joan 14. Oſtendit non ſolùm poſſe, ſed quod eſt mirabilius, poſſe alijs dare, ut majora faciant: potéſtne potentia excogitari major? Hinc illa miracula in Eccleſia, & poteſtas in inferos, & ſuperos.

Conſ. 2. Nihil præſtantius eſt ſapientiâ, quam præpoſuit omnibus Sapiens, Deo ſententiam approbante: at Filius Dei quantam offert ſapientiam ſuis, Luc. 21. *Ego*, inquit, *dabo vobis os, & ſapientiam, cui non poterunt reſiſtere, & contradicere omnes adverſarij veſtri:* homines & dæmones. Et Joan. 16. promittit, ſe miſſurum ipſum Spiritum ſanctum, qui cùm venerit *ille Spiritus veritatis, docebit vos omnem veritatem.* Hinc quanti in Eccleſia Doctores!

Conſ. 3.

Conſ. 3. Quomodo Dominus addat ſcientiam futurorum, Joan. 16. *Et quæ ventura ſunt, annuntiabit vobis.* Hinc illæ prophetiæ. Annuntiabit autem non ſolùm, quæ futura in tempore, ſed magis æterna, quorum amore inflammabor ad obſequendum Deo: ad nihil enim ita avidum genus humanum, ut ad ſciendum futura. Ideo nobis Dominus annuntiat & futura mala, quæ propter fidem ferenda, & gaudia cæleſtis patriæ conſecutura, ut alacrius feramus momentaneum, & leve tribulationis.

MEDITATIO CXXIX.

Feria 4. Domin. in albis.

De majoribus bonis ſpiritualibus promiſſis in hac vita.

AUdiam Dominum adhuc majora, melioráque promittentem ſuis bona, Luc. 10. *Verumtamen in hoc nolite gaudere, quia ſpiritus vobis ſubijciuntur: gaudete autem, quia nomina veſtra ſcripta ſunt in cælo:* non enim eſt neceſſariò meriti ejus, qui operatur miracula, quia quidam eorum numerantur inter operarios iniquitatis: ſed gaudendum de regno virtutum, quod Chriſtus ſuis pollicetur. Petam hoc regnum intelligere, & conſequi.

Conſ. 1. Quàm magna bona virtutis & gratiæ nobis pollicitus ſit, & largitus: Luc. 4.

Spiritus Domini ſuper me (hominem) *propter quod unxit me evangelizare pauperibus* (non habentibus legem, nec Deum, nec Virtutes) *miſit me ſanare contritos corde* (debiles, & reſiſtere inſultibus paſſionum non valentes, habentes cor contritum à peccato, quia peccato cor humanum proſternitur) *prædicare* (Judæis, gentibus, & mortuis, qui dominio inferni ſunt ſoluti per Chriſti reſurrectionem) *captivis reſurrectionem, & cæcis viſum, dimittere confractos in remiſſionem, prædicare annum Domini acceptum in diem retributionis*: quando reddet unicuique ſecundùm opera ſua. Benedictus Deus, qui per Chriſtum *maxima & pretioſa nobis promiſſa donavit.* 2. Pet. 1. Quis nollet fieri eorum particeps?

Conſ. 2. Examinando me, quàm ſim corde forti in reſiſtendo vitijs, tentationibus, paſſionibus, hoſtiumque animæ infeſtationibus: ad hoc intelligendum, reflectam me ſupra præteritam vitam, juxta illud D. Greg. *Ex anteacta vita ſe quiſque invenit.*, & ſi immunis vixi, proponam ea, quæ mihi adverſa poſſunt accidere, quomodo in ijs me velim gerere?

Conſ. 3. Agnitâ debilitate meâ ulteriùs examinabo, an ipſa procedat ab intrinſeco, ſeu ex defectu bonæ voluntatis, an ab extrinſeco

trinseco, seu ex hostium insultibus, blandis, aut asperis, & contra utraque remedium à Domino petam.

MEDITATIO CXXX.

Feria 5. Domin. in albis.

Ponderatur magis donum amicitiæ cum DEO.

VIdebo amicitiam cum DEO, unionem esse inæstimabilem. Petam intelligere, & consequi, & in hoc bono spirituali perseverare.

Cons. 1. Quomodo Deus admittat hominem ad amicitiam suam: *vos autem dixi amicos, quia omnia, quæcunque audivi à Patre meo* (ego homo) *nota feci vobis:* omnia, quæ vos audire oportebat. Servum esse Dei beneficium ingens est, majus esse socium, maximum esse amicum.

Cons. 2. Verba Domini: *Vos amici mei estis, si feceritis, quæ ego præcipio vobis.* Præcipit dilectionem, quæ distinguit inter servum & amicum; servum, qui ex timore; amicum, qui ex amore servit. Vnde autem diligeremus, nisi priùs diligeremur à Deo, unde omnis procedit dilectio, quæ ex præceptorum observatione monstratur? Vnde efficimur liberi, justi, sancti, cohæredes, fratres, filij, membra, organa Spiritûs sancti, Christi, &

Patris æterni. D. Chryſoſt. ad Neop:

Conſ. 3. Cùm amicitia à Deo procedat, rogabo impleri in me promiſſa Chriſti: & ſi Herodes ſtetit promiſſis filiæ Herodiadis, Marc. 6. ſi Balthaſar Danieli cap. 6. quantò magis id præſtabit *Rex magnus ſuper omnes Deos?* Pſ. 94. magis propendeus ad amicitiam, quàm ego. Reflectam me, an amicitiã cum Deo conſervaverim, & quomodo, ſi ab ea excidi, redire queam: ſtatuámque me exercere in actibus amoris Dei ſemper; quia minimus actus amoris Dei, Deum valet: hanc amicitiam cũ Deo Chriſtus D. nobis ſanguine ſuo emit: hanc ego æſtimabo ſuper omnia.

MEDITATIO CXXXI.

Feria 6. Domin. in albis.

De reliquis bonis, quæ Deus in hac vita promittit ſuis.

AUdiam Dominum reliqua in hac vita bona compendio nomine centupli exponentem. Petam intelligere illud centuplum, & conſequi.

Conſ. 1. Quomodo non tantùm Apoſtoli, ſed quicunque fideles, ſive paucis, ſive multis renuntient, dummodo voluntatem habendi non retineant, ſed omnes affectus charitatis poſtponant, Deum explicitè omnibus præferant, carnalia pro Chriſto dimittant, quòd

quòd centuplum in hac vita recipiant, & fructum ferant centesimum.

Conſ. 2. Quomodo D. Hieronymus illud centuplum explicet, inquiens, Spiritualia bona esse, quæ cõparatione & merito comparantur carnalibus cẽtenario numero majora. Auguſtin. 20. de Civ. D. c. 7. centuplum pro univerſitate, ait, poni, juxta illud Apoſtoli: *Nihil habentes, omnia poſſidentes.* Cyrillus hîc ait, pro domo relictâ manſiones acquiri ſupernas, pro patre cæleſtem Patrem, pro fratribus Chriſtum, pro cõjuge divinam Sapientiam, pro matre cæleſtem Hieruſalem, & denique in hoc ſeculo multos fratres & filios ſecundùm fidem. Origenes ait: *Multi etiam naturâ noviſſimi, fiunt per vitam Angelis quibuſdam ſuperiores,* dum Chriſti conſilia imitantur, & hoc esse centuplum.

Conſ. 3. Quomodo Dominus hoc centuplũ jungat cum perſecutionibus nunc in tempore hoc. Marc. 20. Beda ait, ſenſum esse, quòd ſequentes Chriſti conſilia in hac vita perſecutionibus pleniſſima, Regni Dei gaudium fide certâ deguſtent. Gratias agam pro beneficio, quibus datum eſt ſequi conſilia Dei, optabóque hoc donum pluribus dari.

MEDI-

MEDITATIO CXXXII.

Sabbato post Dom. in albis.

De septem gaudijs B. V. ex bonis Dei, Christi, & suis.

ASpiciam Divam alijs novis septem gaudijs refertam ampliùs. Petam ea intelligere,& consequi.

Cons. 1. Primum gaudium de bonis Dei. Gaudium est actus complacentiæ de bono possesso,quod amo mihi vel alteri,cui benevolo.Diva scivit,nullum esse bonum præter Deum,à quo accepit esse omne,quod habuit super omnem creaturam post Christum : propter quod nulla pura creatura ita fuit Deo amore conjuncta, sicut B. virgo Mater Dei: unde nulla tantum habuit gaudium de bonis Dei, sicut ipsa.

2. Gaudium fuit de ijsdem bonis Dei,prout redundabant magis *in* Divam , quàm in omnes Sanctos & Angelos, quorum omnia gaudia collata gaudijs Divæ fuerunt gutta respectu Oceani.

3. Gaudium fuit ejusdem Divæ de bonis Dei, prout per considerationem propriam miros eorum splendores, & effectus,naturæ & gratiæ, & gloriæ, in luce infinita bonitatis Dei,velut radijs à Sole perenniter emicantibus, intuebatur, & absorbebatur dulcedine cor illius circa singula. 4. Gau-

4. Gaudium fuit de bonis Christi ex contemplatione corporis ejus naturalis, quod Angeli desiderant.

5. Ex contemplatione corporis ejus glorioſi, quale futurum erat in cælis Lucerna beatorum: & titulorum Christi, quia Dei: qui tot fuerunt, quot ſunt attributa Dei, & quà hominis, qui tot ſunt, quot effectus mirabiles per Christum ſunt ſecuti, ut ruina Regni peccati, Gratiæ decus, ornamenta Virtutum, forma Eccleſiæ, lumen fidei, puritas innocentium, acta heroica, teſtimonia Martyrum, &c.

6. De bonis proprijs. Scivit ſe inter creaturas eſſe priuam dignitate, quia ſcivit nullum eſſe majus beneficiū Maternitate Dei.

7. Ex reflexione omnium reliquorum beneficiorum à Deo ſibi collatorum in terra, & in cælo. Gaudebo de gaudijs Matris Dei, & ea in me augeri petam.

Meditatio. CXXXIII.

Dominica 2. poſt Paſcha.

De bonis, quæ Deus promittit in altera Vita.

AVdiam Dominum vetantem gaudere de cunctis hactenus promiſſis bonis in terra, propter ingentia & ineffabilia bona, quæ promittit in cæliſ ſuis, quibus ait Luc. 10.

Verum.

Verumtamen in hoc nolite gaudere, &c. *Gaudete autem, quia nomina vestra scripta sunt in cælis.*

petam ea bona agnoscere, & consequi.

Cons. 1. Quomodo sub metaphora Ovilis intelligatur Pater æternus, per portam Christus, vel fides Christi, qui alias Pastor vocatur, per ostiarium Spiritus sanctus, per oves intelligantur fideles omnes, quibus ad ovile gratiæ & gloriæ ingrediendum nulla sapientia, nulla quantumcunque vita bona sufficit, nisi eis aperiat ostiarius Spiritus sanctus. *Dicam*, inquit hîc August. *Pagani, vel Iudæi, vel Hæretici, bene vivimus: si per ostium non intrent, quid eis prodest?* Quia Christus D. est nobis ostium, ad electionem, ad fidem, ad veniam, ad gratiam, ad bona opera, ad meritum, ad spem salutis, ad perseverantiam, ad resurrectionem carnis, ad omne bonum.

Cons. 2. Verba Christi ovibus suis bona pascua promittentis: *Ego vitam æternam do eis, & non peribunt in æternum, & non rapiet eas quisquam de manu mea.* Ratio est: quia *Ego & Pater unum sumus*, sed Pater, qui dedit mihi, major omnibus est creaturis, & Angelis, major ad protegendum, quàm illi ad impugnandum: nemo igitur potest rapere de manu Patris mei, vel mea. O quàm bona Pascua vitæ æternæ, ubi nulla herba arescit, totum viret! Orabo semper protegi hac manu, ut

ad

ad illa septem promissa veniam, ubi erit à mœrore consolatio, à labore requies, à servitute libertas, à timore securitas, à morte resurrectio, à resurrectione summum plenũ & indeficiens gaudium, ubi Deus dabit nobis seipsum, ita D. Aug. Lib. 2. Confess. cap. 17.

Cons. 3. Originem omnis hujus boni, quia *per me, si quis introierit, salvabitur, & ingredietur.* Greg. in Ezech. hom. 13 Ingredietur ad fidem, egredietur ad speciem, & pascua inveniet in æterna satietate. Ingressus & egressus phrasi Hebræâ significat omnia negotia hominjs, juxta illud Psalm. 120. *Dominus custodiat introitum tuum, & exitum tuum,* id est, quidquid egeris, benedicat, & ad felicem exitum deducat. Rogabo Dominum. ut eùm juxta D. Ambrosium sint *bona pascua divina Sacramenta,* Ser. 14. in Ps. 118. sumendo ea, replear omni benedictione.

MEDITATIO CXXXIV.

Feria 2. post Dom. 2. post Pascha

De bonis Beatorum in genere.

ASpiciam bona tria, quæ soli mundo nota, opes, voluptates, honores è cælis exclusa, & metaphoricè tantùm in cælis contenta, ad explicandam ineffabilem Beatorum felicitatem. Petam agnoscere hanc veritatem, & magis bona cæli æstimare.

Cons. 1.

Conſ. 1. Quomodo corpus glorioſum ſit ſufficientiſſimum in ſe ipſo: quia cùm reſurgat pro vita ſpirituali, & non animali, non habebit opus bonis externis huius vitæ ad eam ordinatis. Ideo dum eorum fit mentio in altera vita, metaphoricè intelligenda ſunt, quocirca per cibum & potum intelligitur gaudium Beatorum, per divitias ſufficientia Dei, per honores, honor Dei, per nuptias, unio cum Deo: DEVS enim Beato eſt omnia.

Conſ. 2. Si tanta ſunt bona cœli, ut bona terræ tantùm ſint metaphorica, faciam argumentum ad magis amanda bona cœli vera, quàm amentur bona terræ, quæ tantùm ſunt ficta: v.g. Avaritia quærebat terram poſſidere totam, addam illi & cœlum; ſed plus eſt, qui fecit cœlum & terram. Ingluvies ventris, quid non apperebat etiam pudendum? *O ſtulti*, ait D. Laur. Juſtinianus de Spiritu, & anima, *quia pro unius momenti ſaturanda ingluvie epulas contempſere cæleſtes.* Honor, quò non efferebatur? ſed eum refutat S. Fulgentius in c. 12 Luc. Si in ſeculo hoc datur tanta honoris dignitas diligentibus vanitatem, quænam præſtabitur Sanctis diligentibus veritatem?

Conſ. 3. Verba D. Auguſtini, Serm. 13. de Verb. Dom. *Dicebat Epicurum mihi, frui*

carne

carne bonum est; dicebat Stoicus; mihi frui meâ mente bonum est; dicebat Apostolus, mihi autem adhærere Deo bonum est. Errat Epicureus, fallitur Stoicus; tunc enim rectè anima vivit, si non secundùm carnem, non secundùm seipsam, sed secundùm Deum vivat: sicut enim anima carnis, ita Deus anima est vita: hanc unam petij, & requiram.

MEDITATIO CXXXV.

Feria 3. Domin. 2. post Pascha.

De bonis Beatorum infallibilibus.

AVdiam fidelem & oculatum testem de gloria æterna loquentem: *Sicut*, inquit, *scriptum est* Isa. 64. v. 4. *Quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus iis, qui diligunt illum, nobis autem revelavit Deus per Spiritum suum*: Sed tam *arcana verba, quæ non licet homini loqui*, subdit Apostolus. Petam intelligere ineffabilitatem bonorum cœlestium, & ad ea præparari.

Cons. 2. Quomodo status Beatorum non tantùm excludat statum vitæ temporalis, de quo Gregorius hom. 37. in Evang. *Temporalis vita vitæ æternæ comparata Mors est potiùs quàm vita:* juxta illud Apostoli ad Rom. 7. *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* Sed insuper excludit omnem

statum viatorum, sive hominum in statu innocentiæ, sive Angelorum: Quia is utrorumque fuit naturalis, defectibilis; Beatorum autem est supernaturalis, & æternus. *Quid amas*, inquit Aug. Serm. 64. *in Cœlo? Vivere? hoc habebis. Quid times? mori? non patieris.*

Cons. 2. Quomodo gloria Beatorum excedat omnem sensum, & visûs, qui latissimè patet, & auditûs, qui adhuc latiùs patet, quia se extendit ad præterita, & futura: Sed & sensum excedit intellectûs, qui multò latissimè patet, quia se extendit ad possibilia; Beatorum autem gloria excedit omnem fictionem: Quia *oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit*, &c.

Cons. 3. Si gutta boni cœlestis faceret amarum omnem mundum cum omnibus, quæ in eo sunt: si unicum verbum Dei superaret omne melos: si omnis flos odoratissimus inferior esset odore cœlesti: si pulchritudo, gratia, & elegantia cœlestis tanta esset, pro qua videnda ad diem judicij usque, in fornace omnes libenter arderent, dummodo Deum videre possent, quanquam nondum videre mererentur: sed complexus Dei prævi delectationis rumperet corda omnium, quid simile bono huic excogitari posset? Et tamen, inquit Deus Susoni, magis distant

hæc

hæc à me sicut sum, quàm digitus à cœlo octavo: & quidquid sentire amoris potest quis in hac vita, minus est, quàm gutta ad oceanum, si conferatur cum gaudio, quod habent Beati: adeò nondum inventum est, quod conferri possit cum gloria æterna.

MEDITATIO CXXXVI.

Feria 4. post Domin. 2. post Pascha.

De magnitudine gloriæ Beatorum.

MEmoriâ repetam petitionem Augustini ad Hieronymum, ut quis ejus esset sensus de cœlo, sibi perscriberet, cúmque interea obijsset Hieronymus, tamen Augustino apparens respondit, faciliùs esse stellas cœli, & arenas maris, & oceani guttas numerare, quàm quid sit gloria cœlestis exprimere. Apud Bessæum Concione de cœlo. Petam intelligere magnitudinem gloriæ Beatorum, & consequi.

Cons. 1. Tantam esse vitæ æternæ felicitatem, ut nec ex revelatione divina possit intelligi: quia nec Fides, nec Spes divina eò pertingere potest, juxta Isa. cap. 64. & 1. ad Cor. cap. 2. quæ utraque, quò propiùs ad beatitatem accedit, magis evacuatur, juxta illud Augustini: Quod Deus se amantibus præparavit, nec per fidem potest penetrari, nec per spem attingi: adeò nullo sensu, nullo

lo intellectu, nec humano, nec Angelico, nullâ revelatione, nec fide, nec spe divinâ plenè concipi potest illa pretiosa margarita, denarius diurnus, thesaurus absconditus, hæreditas cœlestis, corona gloriæ, præmium infinitum.

Cons. 2. Verba Psalmistæ: *Melior est dies una in atrijs tuis super millia.* Quòd si terrena essent æterna, & cœlestia transitoria, spernenda essent æterna, & millia annorum mundi, cum omnibus suis delicijs, pro una die cœli, propter incomprehensibilem bonorum cœlestium abyssum.

Cons. 3. Verba D. Susonis ex Dialogo Sapientiæ: *O si quis juste posset perpendere, & ponderare judicio Tempus, & Æternitatem! mallet ille profectò vel centum annis in ardenti jacere camino, quàm vel minimâ levissima afflictionis carere mercede in cœlis æternùm percipiendâ: illud namque finem habet: istud nullo clauditur termino.*

MEDITATIO CXXXVII.

Feria 5.

Ampliùs ostenditur magnitudo gloriæ Beatorum.

ASpiciam illud convivium Regium, cœnam magnam, satietatem cum desiderio,

rio. Petam eam agnoscere, & gustum ejus augeri in me.

Cons. 1, Tantam esse vim gloriæ, ut unica gutta sufficiat, ad æternos ignes inferni extinguendos: quia illam proportionem habet gloria cum pœnis, quam habet gratia cum culpis: sed minimus gradus gratiæ sufficiens est ad delendas infinitas culpas: minima igitur gutta gloriæ sufficit ad annihilandas pœnas inferni perennes. Hanc guttam petierat Epulo. O quid erit ipsa infinita moles gloriæ Beatorum?

Cons. 2. Tantam esse gloriæ beatæ vim, ut ejus privatio superet omnes pœnas damnatorum: ita Chrysost. hom. 24. in Matth. *Qui in gehenna uritur, & Regnum cælorum prorsus amittit, quæ certè pœna major est, quàm cruciatus flammarum.* Quòd si pœnæ damnatorum imperceptibiles: quia paratę sunt ad torquendos spirirus; quomodo percipi poterit gloria Beatorum, cujus privatio superat pœnas damnatorum.

Cons. 3. Magnitudinem gloriæ Beatorum inde agnosci, quia spem nostram implebit omnipotentia Dei, fidem nostram evacuabit sapientia Dei, dilectionem nostram ad perfectum adducet Bonitas Dei, Joan. 14. *Ostende nobis Patrem, & sufficit nobis:* quia si per impossibile pœnæ æternæ æternum ferri possent,

poſſent, & tandem gloria cœli acquiri, ferendæ eſſent illæ, ut hæc acquiratur: quia majòr eſt gloria Dei, quàm pœnæ inferni: ſuperexaltat enim miſericordia judicium. *Satiabor, cùm aparuerit gloria tua. Ibi ſpera, ibi ama.* Auguſt. ſerm. 8. de verb. Dom.

MEDITATIO CXXXVIII.

Feria 6. poſt Domin. 2. poſt Paſcha

De Gratia conſummata Beatorum.

ASpiciam Beatos in plenitudine gratiæ, quia gratiæ plenitudo & conſummatio eſt initium beatitudinis. Petam eam meliùs agnoſcere, & aſſequi.

Conſ. 3. Quomodo gratia ſit qualitas ſupernaturalis, quam Deus imprimit in anima electi, tam pulchra, ut qui eâ potiuntur, Spiritus creati ſint, ſicut Deus, maximâ ſimilitudine, quæ dari poteſt: ſi enim Deus non eſſet ſimpliciſſimus, totuſque ſubſtantia pulcherrima, ipſa gratia eſſet propria pulchritudo Dei. Eſt hæc gratia amor habitualis tam gratus Deo, ut non poſſit non amare hominem gratiâ tali prædituum, & peccato mortali liberum.

Conſ. 2. Quia omni eſſe naturali creato debentur potentiæ ad operandum proportionatæ, infunduntur cum gratia dona Dei omnia, & in Beatis perficiuntur, juxta magnitu-

gnitudinem charitatis. *Quis non contemnat dulcedinem ſeculi inhians bonis vitæ æternæ.* ait D. Auguſt. tom. 3. in ſentent.

Conſ. 3. Tribus modis Deus nobis amabilia cæli bona inviſibilia facit. 1. Per ſimilitudinem optimorum viſibilium, edentium & bibentium ſuper menſam. 2. Per revelationem & laudationem, *neque in cor hominis aſcendit.* 3. Per præguſtum, qui eſt in ſpiritualibus conſolationibus, quibus affecti omnes mundi voluptates rident & contemnunt.

MEDITATIO CXXXIX.

Sabbato.

De ſeptem gaudijs B. M. Virginis propter bona gratiæ.

ASpiciam B. Virginem filiam primogenitam gratiæ ſeptem gaudijs propterea refertam. Petam ea gaudia intelligere, & conſequi.

Conſ. 1. Quomodo gratia in B. Virgine, quia fidem Dei operata eſt, Divam reddiderit Beatam: *Beata, quæ credidiſti:* Idcirco gaudentem præ alijs, quia cognitio rei cùm ſit viva ſimilitudo ejus, & vita animæ, affert gaudium majus, quò nobiliora ſunt, quæ cognoſcuntur: ſed B. Virgo res Fidei omnium nobiliſſimas nobiliore modo agnovit: gaviſa igitur præ alijs ex Fide.

2. Gratia in B. Virgine operata eſt Spem. Actus Spei Chriſtianæ parit maximum gaudium animæ, quia innititur promiſſionibus infinitè potentis, & boni Dei: propterea, quæ ſperantur, ſunt quaſi præſentia bona, bonum autem præſens parit gaudium majus, quò bonum eſt melius: ſed non dantur majora bona, quàm quæ ſperamus in cœlis, atqui in Diva fuit Spes major præ alijs propter plures & clariores revleationes à Filio immediatè ſibi factas, gaviſa igitur præ alijs ex Spe.

3. Gratia in B. Virgine operata eſt dilectionem Dei Actus amoris cauſat gaudium cordis, quia applicat animam ad bonum, quod amat, & conjunctio cum bono eſt delectabilis: & quia amor, in quantum ſibi de bono complacet, quaſi producit bonum illud, vel perficit, unde res amata eſt quaſi effectus reſpectu amantis, effectus autem noſtri nobis placent. Quare cùm amando Deum, quaſi Deo eſſe demus, & nihil ſit nobilius Deo, poteritne gaudium majus eſſe, quàm in amore Dei? atqui amor Divæ erat continuus etiam dormientis, purus, ſyncerus, ex immenſo habitu charitatis natus, ſemper multiplicatè creſcens; fuit igitur Divæ gaudium ex amore præ alijs.

4. Gratia in B. Virgine prævenit naturam, ita ut ejus Conceptio eſſet immaculata,

quod

quod privilegium ſicut ſola Virgo accepit, ſic ſola Deum de ea quantùm ſatis gaviſa eſt.

5. Gratia in B. Virgine operata eſt fomitis extinctionem, qui inclinat ad ſenſibilia bona, excitat & nutrit in homine inordinatos ardores deſideriorum, rationi repugnantes, ideóque peccaminoſos: atqui B. Virgo caruit fomite præ omnibus hominibus, igitur præ omnibus gaviſa eſt.

6. Gratia in B. Virgine operata eſt vitam immaculatam, ut careret omni fœditate peccati omnis, quia *nihil ſpurcum, ubi Deus eſt*: ait Gregor. Nazianz. orat. 40. præ omnibus igitur gaviſa eſt.

7. Gratia in B. Virgine operata eſt omnem actionem virtuoſam. Gaudent parentes de pulchro filio, ipſa autem magis de innumeris virtutum actibus perfectiſſimis totâ vitâ exercitis gaviſa eſt. Petam triplicem gratiam. 1. Vt ſim in gratia Dei, ne me oculi Dei unquam videant inimicum Dei. 2. Vt non perdam gratiam Dei, petam impetrari mihi auxilia efficacia Dei 3. Petam verbis & factis meis talem dari efficaciam, ut quam plurimos Deo adducam.

MEDITATIO CXI.

Dominica 3. poſt Paſcha.

De loco & ſpatio Corporis Beati.

Videbo corpus glorioſum Angelis ſimile non quoad naturam, ſed virtutem, & proprietatem: erit enim impaſſibile & clarum, quæ geminæ dotes illud reddent perfectum in eſſe ſuo. juxta Tertullianum: de Reſurrect. cap. 26. *Caro noſtra in cœlis erit Angelicata.* Petam has dotes magis intelligere, earumque fieri particeps.

Conſ. 1. Vnam ex dotibus, quæ corpora in Reſurrectione glorioſa perficiet, fore impaſſibilitatem. 1. ad Cor. 15. *Seminatur in corruptione & ſurget in incorruptione.* Eſt impaſſibilitas, qualitas intrinſecè inhærens corpori Beati, per quam manebit incorruptibile, ſicut cœlum, & ambulabit per aquas, & ignem ſine ullo nocumento, ſicut Sol; decet enim Beatos, quorum animæ propter gratiam, & perennem viſionem Dei vivunt vitâ æternâ, & divinâ, ut habeant corpora impaſſibilia, immortalia, ſempérque viventia, in quibus deinceps non regnabit ampliùs peccatum cujus pœna, & ſtipendium eſt mors. Carebunt igitur omni genere morborum, omnique diſpoſitione proximâ, propinquâ, remotâ quę corp⁹ vel leviſſime poſſet afficere.

Conſ. 2. Alteram dotem corporis glorioſi Claritatem. 1. ad Cor. 15. *Seminatur in ignobilitate, ſurget in gloria*: decet enim corpora beata eſſe clariſſima, & quàm lucidiſſima, ut

propor-

proportionata sint animæ glorioſæ, quæ lumine & pulchritudine divinâ dotatæ sunt, habent itaque corpora Beatorum pulchritudinem & lucem respondentem gradibus gratiæ; & sicut moritur vile corpus, sic luminosum surget luce internâ plenum, penetrante carnem, nervos, ossa, licet opaca sint; nec tantùm erit lucidum, sed etiam transparens, diaphanum, & simul coloratũ, sicut est vitrum coloratum, quod simul habet colorem, & transparentiam.

Cons. 3. Si corpus erit glorioſius, quò in hac vita fuerit patientius; & si clarius, quò nunc fuerit vilius, quid me prohibere possit, ut proposito tanto gaudio momentaneam tolerantiam, & contemptum non amplectar?

MEDITATIO CXLII.

Feria 3. post Dom. 3. post Pascha.

De Corpore glorioso, agili, & subtili.

ASpiciam Corpus glorioſum, agile, & subtile, quibus duabus dotibus actiones corporis perficiuntur, ut anima sit expedita ad operandum per illud, quidquid vult. Petam eas dotes intelligere, & consequi.

Cons. 1. Tertiam dotem corporis glorioſi Agilitatem, quæ est qualitas motiva super-

Verumtamen in hoc nolite gaudere, &c. *Gaudete autem, quia nomina vestra scripta sunt in cælis.* petam ea bona agnoscere, & consequi.

Cons. 1. Quomodo sub metaphora Ovilis intelligatur Pater æternus, per portam Christus, vel fides Christi, qui alias Pastor vocatur, per ostiarium Spiritus sanctus, per oves intelligantur fideles omnes, quibus ad ovile gratiæ & gloriæ ingrediendum nulla sapientia, nulla quantumcunque vita bona sufficit, nisi eis aperiat ostiarius Spiritus sanctus. *Dicam*, inquit hîc August. *Pagani, vel Iudæi, vel Hæretici, bene vivimus: si per ostium non intrent, quid eis prodest?* Quia Christus D. est nobis ostium, ad electionem, ad fidem, ad veniam, ad gratiam, ad bona opera, ad meritum, ad spem salutis, ad perseverantiam, ad resurrectionem carnis, ad omne bonum.

Cons. 2. Verba Christi ovibus suis bona pascua promittentis: *Ego vitam æternam do eis, & non peribunt in æternum, & non rapiet eas quisquam de manu mea.* Ratio est: quia *Ego & Pater unum sumus*, sed Pater, qui dedit mihi, major omnibus est creaturis, & Angelis, major ad protegendum, quàm illi ad impugnandum: nemo igirur potest rapere de manu Patris mei, vel mea. O quàm bona Pascua vitæ æternæ, ubi nulla herba arescit, totum viret! Orabo semper protegi hac manu, ut

ad

ad illa septem promissa veniam, ubi erit à mœrore consolatio, à labore requies, à servitute libertas, à timore securitas, à morte resurrectio, à resurrectione summum plenũ & indeficiens gaudium, ubi Deus dabit nobis seipsum, ita D. Aug. Lib. 2. Confess. cap. 17.

Cons. 3. Originem omnis hujus boni, quia *per me, si quis introierit, salvabitur, & ingredietur.* Greg. in Ezech. hom. 13 Ingredietur ad fidem, egredietur ad speciem, & pascua inveniet in æterna satietate. Ingressus & egressus phrasi Hebræâ significat omnia negotia hominjs, juxta illud Psalm. 120. *Dominus custodiat introitum tuum, & exitum tuum,* id est, quidquid egeris, benedicat, & ad felicem exitum deducat. Rogabo Dominum, ut eùm juxta D. Ambrosium sint *bona pascua divina Sacramenta,* Ser. 14. in Ps. 118. sumendo ea, replear omni benedictione.

MEDITATIO CXXXIV.

Feria 2. post Dom. 2. post Pascha

De bonis Beatorum in genere.

ASpiciam bona tria, quæ soli mundo nota, opes, voluptates, honores è cælis exclusa, & metaphoricè tantùm in cælis contenta, ad explicandam ineffabilem Beatorum felicitatem. Petam agnoscere hanc veritatem, & magis bona cæli æstimare.

Cons. 1.

Conſ. 1. Quomodo corpus glorioſum ſit ſufficientiſſimum in ſe ipſo: quia cùm reſurgat pro vita ſpirituali, & non animali, non habebit opus bonis externis huius vitæ ad eam ordinatis. Ideo dum eorum fit mentio in altera vita, metaphoricè intelligenda ſunt, quocirca per cibum & potum intelligitur gaudium Beatorum, per divitias ſufficientia Dei, per honores, honor Dei, per nuptias, unio cum Deo: DEVS enim Beato eſt omnia.

Conſ. 2. Si tanta ſunt bona cœli, ut bona terræ tantùm ſint metaphorica, faciam argumentum ad magis amanda bona cœli vera, quàm amentur bona terræ, quæ tantùm ſunt ficta: v.g. Avaritia quærebat terram poſſidere totam, addam illi & cœlum; ſed plus eſt, qui fecit cœlum & terram. Ingluvies ventris, quid non appetebat etiam pudendum? *O ſtulti*, ait D. Laur. Juſtinianus de Spiritu, & anima, *quia pro unius momenti ſaturanda ingluvie epulas contempſere cæleſtes.* Honor, quò non efferebatur? ſed eum refutat S. Fulgentius in c. 12 Luc. Si in ſeculo hoc datur tanta honoris dignitas diligentibus vanitatem, quænam præſtabitur Sanctis diligentibus veritatem?

Conſ. 3. Verba D. Auguſtini, Serm. 13. de Verb. Dom. *Dicebat Epicuræus mihi, frui*

carne

carne bonum est; dicebat Stoicus, mihi frui meâ mente bonum est; dicebat Apostolus, mihi autem adhærere Deo bonum est. Errat Epicuræus, fallitur Stoicus; tunc enim rectè anima vivit, si non secundùm carnem, non secundùm seipsam, sed secundùm Deum vivat: sicut enim anima carnis, ita Deus animæ est vita: hanc unam petij, & requiram.

MEDITATIO CXXXV.

Feria 3. Domin. 2. post Pascha.

De bonis Beatorum infallibilibus.

AVdiam fidelem & oculatum testem de gloria æterna loquentem: *Sicut*, inquit, *scriptum est* Isa. 64. v. 4. *Quod oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus iis, qui diligunt illum, nobis autem revelavit Deus per Spiritum suum*: Sed tam *arcana verba, quæ non licet homini loqui*, subdit Apostolus. Petam intelligere ineffabilitatem bonorum cœlestium, & ad ea præparari.

Cons. 1. Quomodo status Beatorum non tantùm excludat statum vitæ temporalis, de quo Gregorius hom. 37. in Evang. *Temporalis vita vitæ æternæ comparata Mors est potiùs quàm vita:* juxta illud Apostoli ad Rom. 7. *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* Sed insuper excludit omnem

ſtatum viatorum, ſive hominum in ſtatu innocentiæ, ſive Angelorum: Quia is utrorumque fuit naturalis, defectibilis; Beatorum autem eſt ſupernaturalis, & æternus. *Quid amas*, inquit Aug. Serm. 64. *in Cœlo & Vivere? hoc habebis. Quid times? mori? non patieris.*

Conſ. 2. Quomodo gloria Beatorum excedat omnem ſenſum, & visûs, qui latiſſimè patet, & auditûs, qui adhuc latiùs patet, quia ſe extendit ad præterita, & futura: Sed & ſenſum excedit intellectûs, qui multò latiſſimè patet, quia ſe extendit ad poſſibilia; Beatorum autem gloria excedit omnem fictionem: Quia *oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis aſcendit*, &c.

Conſ. 3. Si gutta boni cœleſtis faceret amarum omnem mundum cum omnibus, quæ in eo ſunt: ſi unicum verbum Dei ſuperaret omne melos: ſi omnis flos odoratiſſimus inferior eſſet odore cœlesti: ſi pulchritudo, gratia, & elegantia cœleſtis tanta eſſet, pro qua videnda ad diem judicij uſque, in fornace omnes libenter arderent, dummodo Deum videre poſſent, quanquam nondum videre mererentur: ſed complexus Dei prævi delectationis rumperet corda omnium, quid ſimile bono huic excogitari poſſet? Et tamen, inquit Deus Suſoni, magis diſtant

hæc

hæc à me sicut sum, quàm digitus à cœlo octavo: & quidquid sentire amoris potest quis in hac vita, minus est, quàm gutta ad oceanum, si conferatur cum gaudio, quod habent Beati: adeò nondum inventum est, quod conferri possit cum gloria æterna.

MEDITATIO CXXXVI.

Feria 4. post Domin. 2. post Pascha.

De magnitudine gloriæ Beatorum.

MEmoriâ repetam petitionem Augustini ad Hieronymum, ut quis ejus esset sensus de cœlo, sibi perscriberet, cúmque interea obijsset Hieronymus, tamen Augustino apparens respondit, faciliùs esse stellas cœli, & arenas maris, & oceani guttas numerare, quàm quid sit gloria cœlestis exprimere. Apud Bessæum Concione de cœlo. Petam intelligere magnitudinem gloriæ Beatorum, & consequi.

Cons. 1. Tantam esse vitæ æternæ felicitatem, ut nec ex revelatione divina possit intelligi: quia nec Fides, nec Spes divina eò pertingere potest, juxta Isa. cap. 64. & 1. ad Cor. cap. 2. quæ utraque, quò propiùs ad beatitatem accedit, magis evacuatur, juxta illud Augustini: Quod Deus se amantibus præparavit, nec per fidem potest penetrari, nec per spem attingi: adeò nullo sensu, nullo

lo intellectu, nec humano, nec Angelico, nullâ revelatione, nec fide, nec spe divinâ plenè concipi potest illa pretiosa margarita, denarius diurnus, thesaurus absconditus, hæreditas cœlestis, corona gloriæ, præmium infinitum.

Cons. 2. Verba Psalmistæ: *Melior est dies una in atrijs tuis super millia.* Quòd si terrena essent æterna, & cœlestia transitoria, spernenda essent æterna, & millia annorum mundi, cum omnibus suis delicijs, pro una die cœli, propter incomprehensibilem bonorum cœlestium abyssum.

Cons. 3. Verba D. Susonis ex Dialogo Sapientiæ: *O si quis juste posset perpendere, & ponderare judicio Tempus, & Æternitatem! mallet ille profectò vel centum annis in ardenti jacere camino, quàm vel minimâ levissima afflictionis carere mercede in cœlis æternùm percipiendâ: illud namque finem habet: istud nullo clauditur termino.*

MEDITATIO CXXXVII.

Feria 5.

Ampliùs ostenditur magnitudo gloriæ Beatorum.

ASpiciam illud convivium Regium, cœnam magnam, satietatem cum desiderio,

rio. Petam eam agnoscere, & gustum ejus augeri in me.

Cons. 1, Tantam esse vim gloriæ, ut unica gutta sufficiat, ad æternos ignes inferni extinguendos: quia illam proportionem habet gloria cum pœnis, quam habet gratia cum culpis: sed minimus gradus gratiæ sufficiens est ad delendas infinitas culpas: minima igitur gutta gloriæ sufficit ad annihilandas pœnas inferni perennes. Hanc guttam petierat Epulo. O quid erit ipsa infinita moles gloriæ Beatorum?

Cons. 2. Tantam esse gloriæ beatæ vim, ut ejus privatio superet omnes pœnas damnatorum: ita Chrysost hom. 24. in Matth. *Qui in gehenna uritur, & Regnum cælorum prorsus amittit, quæ certè pœna major est, quàm cruciatus flammarum.* Quòd si pœnæ damnatorum imperceptibiles: quia paratę sunt ad torquendos spiritus; quomodo percipi poterit gloria Beatorum, cujus privatio superat pœnas damnatorum.

Cons. 3. Magnitudinem gloriæ Beatorum inde agnosci, quia spem nostram implebit omnipotentia Dei, fidem nostram evacuabit sapientia Dei, dilectionem nostram ad perfectum adducet Bonitas Dei, Joan. 14. *Ostende nobis Patrem, & sufficit nobis:* quia si per impossibile pœnæ æternæ æternum ferri possent,

possent, & tandem gloria cœli acquiri, ferendæ essent illæ, ut hæc acquiratur: quia major est gloria Dei, quàm pœnæ infernæ: superexaltat enim misericordia judicium. *Satiabor, cùm apparuerit gloria tua. Ibi spera, ibi ama.* Augustin. serm. 8. de verb. Dom.

MEDITATIO CXXXVIII.

Feria 6. post Domin. 2. post Pascha

De Gratia consummata Beatorum.

ASpiciam Beatos in plenitudine gratiæ, quia gratiæ plenitudo & consummatio est initium beatitudinis. Petam eam meliùs agnoscere, & assequi.

Cons. 3. Quomodo gratia sit qualitas supernaturalis, quam Deus imprimit in anima electi, tam pulchra, ut qui eâ potiuntur, Spiritus creati sint, sicut Deus, maximâ similitudine, quæ dari potest: si enim Deus non esset simplicissimus, totusque substantia pulcherrima, ipsa gratia esset propria pulchritudo Dei. Est hæc gratia amor habitualis tam gratus Deo, ut non possit non amare hominem gratiâ tali prædituum, & peccato mortali liberum.

Cons. 2. Quia omni esse naturali creato debentur potentiæ ad operandum proportionatæ, infunduntur cum gratia dona Dei omnia, & in Beatis perficiuntur, juxta magnitu-

gnitudinem charitatis. *Quis non contemnat dulcedinem ſeculi inhians bonis vitæ æternæ.* ait D. Auguſt. tom. 3. in ſentent.

Conſ. 3. Tribus modis Deus nobis amabilia cæli bona inviſibilia facit. 1. Per ſimilitudinem optimorum viſibilium, edentium & bibentium ſuper menſam. 2. Per revelationem & laudationem, *neque in cor hominis aſcendit.* 3. Per præguſtum, qui eſt in ſpiritualibus conſolationibus, quibus affecti omnes mundi voluptates rident & contemnunt.

MEDITATIO CXXXIX.

Sabbato.

De ſeptem gaudijs B. M. Virginis propter bona gratiæ.

ASpiciam B. Virginem filiam primogenitam gratiæ ſeptem gaudijs propterea refertam. Petam ea gaudia intelligere, & conſequi.

Conſ. 1. Quomodo gratia in B. Virgine, quia fidem Dei operata eſt, Divam reddiderit Beatam: *Beata, quæ credidiſti:* Idcirco gaudentem præ alijs, quia cognitio rei cùm ſit viva ſimilitudo ejus, & vita animæ, affert gaudium majus, quò nobiliora ſunt, quæ cognoſcuntur: ſed B. Virgo res Fidei omnium nobiliſſimas nobiliore modo agnovit: gaviſa igitur præ alijs ex Fide.

2. Gratia in B. Virgine operata eſt Spem. Actus Spei Chriſtianæ parit maximum gaudium animæ, quia innititur promiſſionibus infinitè potentis, & boni Dei: propterea, quæ ſperantur, ſunt quaſi præſentia bona, bonum autem præſens parit gaudium majus, quò bonum eſt melius: ſed non dantur majora bona, quàm quæ ſperamus in cœlis, atqui in Diva fuit Spes major præ alijs propter plures & clariores revleationes à Filio immediatè ſibi factas, gaviſa igitur præ alijs ex Spe.

3. Gratia in B. Virgine operata eſt dilectionem Dei Actus amoris cauſat gaudium cordis, quia applicat animam ad bonum, quod amat, & conjunctio cum bono eſt delectabilis: & quia amor, in quantum ſibi de bono complacet, quaſi producit bonum illud, vel perficit, unde res amata eſt quaſi effectus reſpectu amantis, effectus autem noſtri nobis placent. Quare cùm amando Deum, quaſi Deo eſſe demus, & nihil ſit nobilius Deo, poteritne gaudium majus eſſe, quàm in amore Dei? atqui amor Divæ erat continuus etiam dormientis, purus, ſyncerus, ex immenſo habitu charitatis natus, ſemper multiplicatè creſcens; fuit igitur Divæ gaudium ex amore præ alijs.

4. Gratia in B. Virgine prævenit naturam, ita ut ejus Conceptio eſſet immaculata, quod

quod privilegium ſicut ſola Virgo accepit, ſic ſola Deum de ea quantùm ſatis gaviſa eſt.

5. Gratia in B. Virgine operata eſt fomitis extinctionem, qui inclinat ad ſenſibilia bona, excitat & nutrit in homine inordinatos ardores deſideriorum, rationi repugnantes, ideóque peccaminoſos: atqui B. Virgo caruit fomite præ omnibus hominibus, igitur præ omnibus gaviſa eſt.

6. Gratia in B. Virgine operata eſt vitam immaculatam, ut careret omni fœditate peccati omnis, quia *nihil ſpurcum, ubi Deus eſt*: ait Gregor. Nazianz. orat. 40. præ omnibus igitur gaviſa eſt.

7. Gratia in B. Virgine operata eſt omnem actionem virtuoſam. Gaudent parentes de pulchro filio, ipſa autem magis de innumeris virtutum actibus perfectiſſimis totâ vitâ exercitis gaviſa eſt. Petam triplicem gratiam. 1. Vt ſim in gratia Dei, ne me oculi Dei unquam videant inimicum Dei. 2. Vt non perdam gratiam Dei, petam impetrari mihi auxilia efficacia Dei. 3. Petam verbis & factis meis talem dari efficaciam, ut quam plurimos Deo adducam.

MEDITATIO CXI.

Dominica 3. poſt Paſcha.

De loco & ſpatio Corporis Beati.

ASpiciam immensa Beatorum spatia: quia Apoc. 7. vidit turbam magnam, quam dinumerare nemo poterat: si nemo numerare turbam, ergo nec mensurare locum. Petam intelligere mansiones cœlestes, & eas consequi.

Cons. 1. Cùm cœlum sit Regnum Electorum, decet, ut juxta proportionem gratiæ & gloriæ respondeat unicuique quantitas Regij spatij cœlestis: non enim dubitandum est, quòd omnipotentiæ Deus infinitæ ad divitias gloriæ suæ patefaciendas creaverit Empyrium tam vastum, ut cuivis electo licet minimo spatium cõpetens disposuerit ab alijs distinctum terrâ nostrâ majus quæ comparatione firmamenti punctum est exiguum: nec dubitandum tantò elegantiora esse illa spatia, quò præstat cœlum terrâ, stabulum aulâ regiâ, carcer palatio.

Cons 2. Immensa Empyrij spatia in novem distincta globos, & in ijs amplissimas pro unoquoque Angelo & Beato habitationes lucidas, immobiles, incorruptibiles, quarum fundamenta omni lapide pretioso ornata, quarum muri magni & alti ex lapide Jaspide, forti, viridi, transparente, quæ tria significant stabilitatem, amœnitatem, claritatem habitationis quarum pavimentum est *aurum mundum, tanquam vitrum pellucidum* lucidiùs

cidius ſtellis, lunâ, ſole: *nam claritas Dei illuminat* omnia, *& lucerna ejus eſt agnus.* Templum illius ſolus eſt Dominus Deus omnipotens, quò *non intrabit aliquid coinquinatum, nec abominationem faciens, nec mendacium:* quia mundos corde, manu, ore requirit: *qui ſcripti ſunt in libro vitæ, & Agni*, illuc intrabunt, ut *abſterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum.* Felices lacrymæ, quas benigna manus Conditoris abſterget! *Et mors ultrà non erit* in Patria Viventium, non erit *luctus, neque clamor, neque dolor erit ultra, quia prima abierunt* vitæ mortalis mala, & venerunt bona omnia pariter cum gloria vitæ ſecundæ beatæ, de qua Pſ. 87. *Sicut lætantium omnium habitatio eſt in ea* Civitate multarum manſionum pro varietate meritorum.

Conſ. 3. Cùm tota lætitia in habitatione cœleſti oriatur ex Deo totius felicitatis principio: idémque Deus ſit in Evchariſtia, ſequar conſilium Auguſtini dicens: in pſ. 147. *Famelici Dei eſſe debemus:* quia ut idem ait in Pſal. 17. *In illa civitate erimus, ubi DEVS panis eſt.*

MEDITATIO CXLI.

Feria 2. poſt Dom. 3. poſt Paſcha.

De Corpore glorioſo, impaſſibili, & claro.

Videbo corpus glorioſum Angelis ſimile non quoad naturam, ſed virtutem, & proprietatem: erit enim impaſſibile & clarum, quæ geminæ dotes illud reddent perfectum in eſſe ſuo. juxta Tertullianum: de Reſurrect. cap. 26. *Caro noſtra in cælis erit Angelicata.* Petam has dotes magis intelligere, earumque fieri particeps.

Conſ. 1. Vnam ex dotibus, quæ corpora in Reſurrectione glorioſa perficiet, fore impaſſibilitatem. 1. ad Cor. 15. *Seminatur in corruptione & ſurget in incorruptione.* Eſt impaſſibilitas, qualitas intrinſecè inhærens corpori Beati, per quam manebit incorruptibile, ſicut cœlum, & ambulabit per aquas, & ignem ſine ullo nocumento, ſicut Sol; decet enim Beatos, quorum animæ propter gratiam, & perennem viſionem Dei vivunt vitâ æternâ, & divinâ, ut habeant corpora impaſſibilia, immortalia, ſempérque viventia, in quibus deinceps non regnabit ampliùs peccatum cujus pœna, & ſtipendium eſt mors. Carebunt igitur omni genere morborum, omnique diſpoſitione proximâ, propinquâ, remotâ quę corp' vel leviſſime poſſet afficere.

Conſ. 2. Alteram dotem corporis glorioſi Claritatem. 1. ad Cor. 15. *Seminatur in ignobilitate, ſurget in gloria*: decet enim corpora beata eſſe clariſſima, & quàm lucidiſſima, ut

propor-

proportionata sint animæ glorioſæ, quæ lumine & pulchritudine divinâ dotatæ sunt, habent itaque corpora Beatorum pulchritudinem & lucem respondentem gradibus gratiæ; & sicut moritur vile corpus, sic luminoſum surget luce internâ plenum, penetrante carnem, nervos, ossa, licet opaca sint, nec tantùm erit lucidum, sed etiam transparens, diaphanum, & simul coloratũ, sicut est vitrum coloratum, quod simul habet colorem, & transparentiam.

Cons. 3. Si corpus erit glorioſius, quò in hac vita fuerit patientius; & si clarius, quò nunc fuerit vilius, quid me prohibere possit, ut propoſito tanto gaudio momentaneam tolerantiam, & contemptum non amplectar?

MEDITATIO CXLII.

Feria 3. post Dom. 3. post Paschæ.

De Corpore glorioſo, agili, & subtili.

ASpiciam Corpus glorioſum, agile, & subtile, quibus duabus dotibus actiones corporis perficiuntur, ut anima sit expedita ad operandum per illud, quidquid vult. Petam eas dotes intelligere, & consequi.

Cons. 1. Tertiam dotem corporis glorioſi Agilitatem, quæ est qualitas motiva super-

prium, quod non esset plenum, nisi acquireret simul dominium in omnia reliqua corpora inferiora. quò penetrent aliud corpus, seséque in idem spatium immittant, in quo aliud corpus reperitur, & per illud quantumvis densum sine læsione viam faciat.

Cons. 3. Cùm corpus glorioſum futurum sit tantò agilius, quò nunc est modestius, & tantò subtilius, quò nunc est simplicius, spectatâ dote hac geminâ, quomodo possum non esse modestissimus, & simplicissimus.

MEDITATIO CXLIII.

Feria 4. post Dom. 3. post Pascha.

De Corporis glorioſi aureolis.

VIdebo præter immarcessibilem gloriæ coronam alias accidentales, quas Aureolas vocant, ex triplici victoria insigni contra inimicos capitales datas Martyribus contra mundum, Doctoribus contra diabolum, Virginibus contra carnem. Petam eas intelligere, & consequi.

Cons. 1. Quomodo prærer jucundissimum gaudium de corpore glorioso habeant insuper animæ beatæ Aureolas de actibus heroicis in vita factis, quibus respondent ornamẽta distincta à dotibus Corpornm beatorum, & ex primis esse Aureolam Martyrum, qui propter Fidem vitam dederunt.

Ingens est, hæc Aureola: Quia Marryrium non baptizatis loco Baptismi est.

Cons. 2. Alteram Aureolam esse Doctorum & Pastorum, propter charitatem & zelum ingentem, vnde audient illud Ps. 20. *Prævenisti eum in benedictionibus dulcedinis, posuisti in capite ejus coronam de lapide pretioso:* & Dan. 12. *Qui autem docti fuerint* (activè sumendum, id est, Doctores Fidei, pietatis, bonorum morum, exemplóque suo præiverint) *fulgebunt quasi splendor firmamenti: Et qui ad justitiam erudierint multos, quasi stellæ in perpetuas æternitates. Sunt alijs alia, sed nullis talia* S. Aug. lib. de Virg. cap. 27.

Cons 3. Aureolam Virginum, quæ decem titulis honorantur, Apoc. 14 1. Quòd cum Agno stent supra Montem Sion. 2. Quòd habeant nomen Agni, & nomen Patris ejus scriptum in frontibus suis. 3. Quòd sint citharœdi Dei, uttonitrua sonori. 4. Quòd soli cantent canticum novum coram throno Dei, & quatuor animalibus, & 24 senioribus. 5. Quòd empti de terra, 6. Quòd incoinquinati. 7. Quòd sequantur agnum quocunque ierit. 8. Quòd sint primitiæ Deo & Agno. 9. Quòd in ore illorum non sit inventum mendacium. 10. Quòd sine macula sint ante thronũ Dei. Detestabor, quidquid repugnat puritati operis, oris, cordis; optabo Spiri-

tum

tum ad docendum alios exemplo, & verbo; & gratiam patiendi.

MEDITATIO CXLIV.

Feria 5. post Dom. 3. post. Paschæ.

De Corpore quoad sensus externos glorioso.

INtuebor, quomodo gloria Beatorum *erit speculum visui, cithara auditui, mel gustui, balsamum olfactui, flos desiderabilis tactui,* ut ait S. Bernard. Serm, de Omn. SS. Petam intelligere præmia sensuum externorum, & consequi.

Cons. 1. Corpus glorioſum in potentia ſenſuum, qui juxta D. Thom: omnes erunt in ſuo actu, id eſt, cum ſuis operationibus: Quia ſic erunt magis perfecti, quod decet ſtatum glorioſum; ſi enim anima quoad intellectū beata erit fruitione Dei, etiam quoad ſenſum beata erit in delectatione objectorū ſenſibilium proportionatorum, ita ut quemadmodum in ſenſibus graviſſimè punientur damnati, ſic in eiſdē ineffabiliter præmiabuntur Beati. Erit igitur corpus glorioſum in viſu; habebit enim oculus corporalis Beati ſuam felicitatem in viſu omnium corporum Beatorum, & imprimis Immaculatæ Matris Dei & Virginis, ſed ſuper omnia in Humanitate Sacroſancta Chriſti. Comparebunt ibi

corpora glorioſa, quaſi totidem Soles, imò Sole luminoſiores, ideóque viſum ineffabiliter delectabunt. Videbunt etiam omnia alia objecta, ſive cœlos materiales, ſive elementa omnia renovata, & poterunt ea videre in omni diſtantia.

Conſ. 2. Corpus glorioſum in odoratu, habebit enim hic ſenſus felicitatem ſuam in ſuavitate odoris, qui exhalabit è corporibus Beatorum, atque anhelitu odoroſiſſimo, & ſuper omnia ex Corpore Chriſti. Omnes erunt velut quoddam incẽſum ſemper plenum ſuaviſſimorum aromatũ ad delectandum odoratum Beatorum. Nec tantùm corpora glorioſa, ſed totum cœleſte ædificium ſpirabit odores, & fragrantiam ſuaviſſimam gloriæ Sanctorum, & plenæ felicitati.

Conſ. 3. Corpus glorioſum in potentia guſtûs, quæ habebit etiam felicitatẽ ſuam in objecto ſibi proportionato ſaporis, & potietur ſuaviſſimo ſemper cum voluptate liquore omnem ſaporem continente; non enim ille erit guſtus, ut eſt ſenſus alimenti, ſed ut eſt judicium ſaporis, ut gaudeant ſapore.

Conſ. 4. Corpus glorioſum in ſenſu tactûs, qui tam latè patet ſicut viſus. Gaudebit tactus ſuper omnia in Humanitate Chriſti oſculando vulnera ejus, Luc. 24. *Palpate, & videte;*

videte; quòd si Sancti in terris senserunt in osculis Christi fragrantiam, & suavitatem ineffabilem, qualis erit in cœlis Beatorum? Adde, quòd Sancti se amplexabuntur castissimè, quia erunt ut Angeli Dei.

Cons. 5. Corpus glorioſum in ſenſu auditûs, ut voce ſpirituali & corporali laudabit Deum, ſuaviſſimâ muſicâ cœleſtis chori, ſed ſuper omnia vocis Chriſti harmoniâ, quam edet his verbis: *Venite Benedicti Patris mei, percipite Regnum paratum vobis ab origine mundi:* Benedicti per gratiæ adoptionem: paratum per æternam prædeſtinationem, ait Bonavent. in dicta ſalut. Tom. 2. & reſpondebit totus chorus Sanctorum Pauli Canticum: *Regi ſeculorum immortali, & inviſibili ſoli Deo honor, & gloria* Si erunt ſenſus externi in cœlis beatiores, quò magis fuerint mortificati in terris: quis me continebit ab omnimoda ſenſuum externorum morrificatione.

MEDITATIO CXLV.

Feria 6. poſt Domin. 3. poſt Paſcha.

De Corporis glorioſi potentijs internis Beatis.

ASpiciam Corpus glorioſum, quo Beati omnibus potentijs ſenſitivis exultant in Deum, juxta illud Pſal. 87. *Sicut lætantium omnium habitatio eſt in te,* Petam agnoſcere ſenſuum

sensuum internorum felicitatem in beatis, eámque consequi.

Cons. 1. Corpus glorioſum in potentijs ſenſitivis internis: Decet enim & ſenſus internus eſſe in perfectione ultima, & in actu ſecundo. Imaginationem, & apoetitum ſenſitivum, ut non ſolùm delectetur in objectis à ſenſibus perceptis, ſed multò magis in apprehenſione Dei ſub formis ſenſibilibus immenſæ claritatis, & infinitæ dulcedinis, juxta illud: *Cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum*, quiſque juxta ſuam capacitatem. Præterea habebit appetitus ſenſitivus ingentem delectationem deductam ex conjunctæ voluntatis redundantia.

Cons. 2. Corpus glorioſum puriſſimum in affectu: Sic enim erit anima conjuncta corpori, ſicut ſeparata, nihil nocumenti recipiens, vel impedimenti: cùm autem ſeparata futura ſit, ſicut Angeli incapax affectûs carnalis, ſic erit etiam in corpore. Adde, quòd gaudium de Deo in ſenſu appetitûs, quia ſufficientiſſimum eſt, & omnia alia in ſe perfectè continet, nullum aliud admitteret: O quid erit *videre Sanctos, eſſe cum Sanctis: & eſſe Sanctum* D. Aug. in Pſ. 26.

Cons. 3. Corpus glorioſum globos cœleſtes perambulans quinque argumenta lætitiæ incredibilis percepturum. 1. Ex loci amœ-

amœnitate, quam possident. 2. Ex jucunda societate, in qua regnant. 3. Ex corporis glorificatione, quam habent. 4. Ex mundo, quem contempserunt. 5. Ex inferno, quem evaserunt. Si sensus interni corporis glorioſi eò erunt glorioſiores, quò magis in terra fuerint mortificati, vel quo eorum tyrannidem fortiùs & patientiùs ſubegerimus, quis nolit eos ſubigere.

MEDITATIO CXLVI.

Sabbato poſt Domin. 3. Paſchæ.

De ſeptem gaudijs Corporis glorioſi B. Virginis.

ASpiciam eas, quæ Corpori glorioſo debentur dotes. Petam intelligere quomodo ijs B. Virgo fuerit magis dotata.

Conſ. 1. Quomodo magis debeatur Impaſſibilitas B. Virgini: Quia fuit ſine omni labe ſemper.

2. Magis Ei debetur Claritas: quia plura tulit adverſa, & quia eſt Mater DEI.

3. Magis Ei debetur Agilitas, & Subtilitas; quia eſt Domina omnium, etiam Angelorū.

4. Major Ei debetur locus & ſpatium: quia eſt Regina cœli, & univerſi.

5. Majores Ei debentur Aureolæ: quia eſt Regina Martyrum, Regina Confeſſorum, Regina Virginum.

6. Major

6. Major Ei debetur sensuum externorum gloria: quia omnes modestiâ superavit.

7. Major Ei debetur phantasiæ, intellectus, memoriæ, voluntatis beatitas: quia, si Deus erit omnia in omnibus, magis id erit in ea, de qua carnem assumpsit: & quia majori gratiæ major succedit gloria. O quantum sentio desiderium veniendi ad cœlum, ut tam pulchram Dei Matrem videam! O quàm confundor, quòd pro tam vilibus rebus patiar mihi eripi visionem Divæ! O execrabiles abusus sensuum, & potentiarum mearum, unde propter momentaneas delectationes æterna mihi damna infero! Renovabo propter aureolas illas vota (si quæ habeo) Mortificationem carnis, decreta patiendi, zelandi salutem animarum: quia hæc tria mihi dabunt majorem in cœlis gloriam.

Meditatio CXLVII.

Dominica 4. post Pascha.

De Gloria Animæ beatæ.

COncipiam animo beatitatem, quam debet facere id, quod melius est, & ad quam duo requiruntur, juxta illud August. l. 13. de Trinit. c. 5 *Beatus est, qui habet omnia, qua vult, & nihil mali vult.* Petam agnoscere felicitatem meam, & consequi.

Conſ. 1. Quòd felix propriè dicatur, qui habet in poteſtate ſua bonum majus, quod haberi poteſt, & meliore modo, quo haberi poteſt: atqui non datur majus bonum, quàm ſit DEVS ſummum bonum, & omne bonum, nec datur melior modus eum poſſidendi, quàm per cognitionem, intellectū, & viſionem; quia perfecta poſſeſſio rei eſt uſus ejus, ſed uſus ſemper fit per cognitionem, quod experimur in materialibus, & ſenſibilibus, quorum uſum habere non poſſumus, niſi per cognitionem, quam de ijs acquirunt ſenſus externi, viſus, auditus, guſtus, tactus, odoratus: DEVS autem, cùm ſit bonum ſpirituale, neque per ſenſus poſſideri queat, poſſidetur per cognitionem intellectûs, cui ſe donat per viſionem ſuam, atque ita hominem facit beatum, primò, quia poſt eſſe noſtrum nihil habemus melius vitâ, nec quidquam eſt melius vitâ, quàm cognitio, nec datur cognitio melior, quàm ſit viſio DEI, qui eſt ens à ſe intellectivum.

Conſ. 2. Quomodo DEVS faciat hominem beatum per lumen Gloriæ, quod comitatur viſionem DEI: Sicut enim lux pandit oculis res coloratas, quæ ſine lucis ope videri non poſſint, ſic qualitas lumen gloriæ dicta, quam Deus producit in intellectu beato, pandit infinitam lucem divinæ eſſentiæ

beato,

beato, sicut acumen ferri totum ferrum promovet in durissimum robur: vel sicut acumen intellectûs naturalis inducit ad veritates intelligendas, ut sunt: sic lumen gloriæ elevat intellectum, ut penetret usque ad esse Dei. Deus est lux infinita, omnem faculam intellectûs creati extinguens: cùm ergo debeat esse proportio inter objectum, & potentiam, Deus luce supernaturali in Beati intellectu productâ attemperat lucem suam increatam. O quantæ potentiæ lux hæc est, quæ invisibilem Deum facit visibilem, & dat possessionem Dei solo visu, sicut lux solo visu possidetur. Si visio clara Dei beatum facit in cælo, visio obscura per fidem beatum faciet in terra. Illi beati videndo, nos beati credendo, & si, ut ait August. tr. 13. in Joan. *Deus tibi totum est*, magis nobis jam in Venerabili totum est.

Cons. 3. Laudabo Dominum ob largitatem, 1. quâ Justi accipient gloriam corporis, & animæ, & utriusque partis perfectione cumulabuntur. 2. Quia certos & securos eos reddet de non amittenda in æternum felicitate. 3. Quia videbunt sibi omnia conversa in bonum, mala & bona, propria & aliena. 4. Quia gaudent de felicitate aliorũ. ac de sua, unde tam multipliciter lætantur, quàm multiplex est bonorum felicitas. 5.

Quia

Quia gaudent, se diligi à Deo, & de bonis Dei, nihilque aliud noverunt, nisi intueri, amare, & gaudere.

MEDITATIO CXLVIII.

Feria 2. post Domin. 4. post Pascha

De consequentibus visionem beatam.

SIcut præsente Sole omnia pulcherrimè colorantur, sic viso DEO inquit D. Greg. l. 4. dialog. c. 33. *Quid est, quòd non videant, qui videntem, omnia vident.* Petam hoc bonum intelligere, & consequi,

Cons. 1. Quomodo Beatis vitaliter repræsentabitur DEVS, & omnia, quæ sunt in DEO, & à DEO: ita, ut quidquid in DEO est, totum in Beato repræsentetur, & quidem primò gloriosa essentia DEI cum perfectionibus intrinsecis infinitis, infinite perfectis, quòd sit à se independenter, quòd in se contineat omnem perfectionem, quòd per se producat omnem creaturam: sed imprimis videbunt mysterium SS. Trinitatis, sicut est.

Cons. 1. Quomodo in Beato repræsentabitur gloria extrinseca DEI, altera beatæ visionis pars: videbunt enim DEVM agnosci, amari, honorari ab omnibus, sed super omnia ab Humanitate Christi, deinde à SS. DEI Matre, tum ab Angelis, & Sanctis omnibus

mnibus: denique videbunt in Beatis æternam DEI misericordiam, in damnatis æternam DEI Justitiam.

Conf. 3. Quomodo in Beato, repræsentabitur propria gloria Beati: quia habebit omnem scientiam naturalem, perfectam cognitionem ultimarum differẽiarum omniũ historiarum, omnium temporum, cum omnibus circumstantijs, scientiam omnium animalium, omniſque creaturæ. Et cum virtutibus intellectualibus habebit omnes morales, naturales, præterea omnes supernaturales intellectuales, & morales, insuper omnium articulorum fidei evidentiã. Omnis hæc cognitio repræsentabit in Beato hæc tria judicia Intellectùs: 1. Quòd DEVS sit primum principium, à quo res omnes pendent. 2, Quòd DEVS sit ultimus finis, ad quem omnia referri debent. 3. Quòd DEVS sit summum, & infinitum bonum, super omnia amabilis. Respondent his actibus intellectus tres actus voluntatis. 1. Accipere de manu Dei omnia. 2. Referre ad DEVM omnia tanquam ad finem. 3. Amare Deum actualiter super omnia. O quando veniam, & apparebo ante faciem tuam! Psal.

41.

MEDI-

MEDITATIO CXLIX.

Feria 3. post Domin. 4. post Pascha.

De Beatorum ardenti amore DEI.

COncipiam incendium immensum amoris DEI, proportionatum immensæ luci gloriæ Beatorum. Petam dilectionem Beatorum agnoscere, & consequi.

Cons. 1. Quomodo Beati vivant vitam amatoriam; nam ut ait Aug. in Ps. 91. *Si amamus, quem non videmus, quomodo amaturi sumus, cùm videbimus?* cùm enim bonum agnitum pulchrum & utile amorem sui generet, eò majorem, quò bonum est melius, pulchrius, & utilius, & Beati Deum videndo videant infinitum bonum, infinitum pulchrũ, infinitum utile, habeántque infinitas rationes alias eum amandi, amant Deum ex toto, & sciunt se amare. sempérque amaturos; unde eliciunt amorem complacentiæ tam appretiativum, ut malint carere fruitione Dei, quàm in minimo à voluntate Dei deviare. Hic amor est excellentiæ insinuatus. Apoc. 4. quando mittunt coronas suas ante thronum Dei; qua voluntate !(dum esse Deum volunt, qui est) si esset efficax, æquarent Deum; quia redderẽt, quod receperunt, acceperunt Deum à Deo, redderent Deum Deo,

Cons. 2.

Cons. 2. Quomodo Deum ament amore beneficentiæ: quia perfectio amoris est in opere, & effectu, ideo quidquid agunt, totū ad finem ordinant gloriæ Dei, pro hac unicè petunt, quod insinuatur Apoc. 6. *Vindica Domine*, &c. destrue peccatum, ut salvetur peccator.

Cons. 3. Quomodo ament Deum deificatè sine fine: quia talis quisque est, qualis est ejus amor, eo modo, quo res à luce dicitur lucida, vel repercussione Solis in nube alter Sol videtur. Et quia sicut Deus respectu nostri est invisibilis, sic respectu Beatorum dicitur inhabitare Deus caliginem, quia est incomprehensibilis: hinc sequitur, quòd sit semper ampliùs amabilis, adeóque Deum amant ex toto, semper, & ampliùs, sine fine. Disquirā quàm appretiativè, quàm zelosè, & quàm constanter in amore Dei crescam.

MEDITATIO CL.

Feria 4. Domin. 4 post Pascha.

De Beatorum gaudio immenso de DEO.

VIdebo felicissimum amoris partum, ex visione & amore Dei progenitum gaudium, ab immenso DEO implente omnes gaudio, ita ut non totum gaudium intret in gaudentes, sed toti gaudentes intrent in gaudium

dium, tanquam majus. Petam illud intelligere, & consequi.

Cons. 1. Quomodo gaudium sit vitalis operatio voluntatis, complacentis sibi in re possessa: ut si mel dulcedinis infinitæ uniretur palato, haberet gustum quasi infinitum, atqui Deus est infinities dulcior, cujus dulcedinem non tantùm sciunt, amant, aut desiderant, sed experimentaliter eâdem gaudẽt. Et quidem primò de gloria intrinseca Dei; & quia magis Deum amant, quàm se, magis gaudent de perfectionibus Dei, quàm suis. Deinde gaudent de gloria extrinseca Dei, per Christum Deo exhibita, & B. Virginem, & omnes Sanctos. Aug. l. 1. de Trin. ait: *Hoc est plenum gaudium, quo amplius non est, frui Deo, Trinitate, ad cujus imaginem facti sumus.*

Cons. 2. Quomodo Beati gaudebunt de gloria propria, quam habent in anima, in corpore; quòd sint liberi ab omni culpa, & pœna, quòd evaserint damnationem æternã, quòd repleti omni bono æternùm. juxtà illud Joan. 16. *Et gaudium vestrum nemo tollet à vobis*, gaudium invariabile, inamissibile, inauferibile: quia pendebit non à creatura, sed à Deo, qui fecit jusjurandum daturum se nobis per gratiam, per gloriam.

Cons. 3. Quomodo gaudebunt de gloria cujusque Sancti, sicut de sua: quia hæc est lex chari-

charitatis in cœlis, gaudere de bonis alterius, sicut de suis. D. Anselmus ait: *Si cor hominis, vix capit gaudium suum, quomodo capax erit tot, & tantorum gaudiorum?* Tantum ergo crescent gaudia in Beatis, quantùm crescet numerus Beatorum, quanta erunt gaudia Beatorum: sunt autem gaudia Beatorum tam magna, ut non possint mensurari: tam multa, ut non possint numerari: tam copiosa, ut non possint finiri: tam pretiosa, ut non possint æstimari. O quantum erit hoc gaudium, quod erit immensurabile, innumerabile, infinitũ, inæstimabile! & quia majus Beatorum gaudium in cœlis oritur ex majori abstinentia gaudiorum in terris, resolvam me ad eam. *O gaudium super omne gaudium, gaudium vincens omne gaudium, extra quod non est gaudium!* August. Soliloq. c. 32.

MEDITATIO CLI.

Feria 5. Dom. 4. post Paschæ.

De Beatorum infinita laude DEI.

ASpiciamos Beati cujusque, sicut citharam chordarum innumerabilium, miræ & incogitabilis suavitatis laudantium Deum: est enim effectus gaudij infinita laus Dei. Petam eam intelligere, & consequi.

Cons. 1. Cùm major laus procedat ex majori amore, & gaudio, quod habetur de persona,

sona, & ejus rebus, & Beati nimio fervore charitatis, nimiáque delectatione Dei repleti sunt, infinite Deum laudant, confitentur, quoniam bonus, & jubilant primò propter Deum, ut est in semetipso, voce magnâ, non clamoris, sed amoris, illud trisagium concinentes: *Sanctus, Sanctus, Sanctus.* Duplex est laus Dei, increata, essentialis, & notionalis, Dei, & personarum Dei, Altera creata laudantium Dei, quanta cuique facultas est, Christi, B. Virginis, Sanctorúmque omnium, cum quibus laudes meas uniam, optans Deũ ab omni creatura laudari, sæpe repetendo: *Gloria Patri, & Filio, & Spiritui sancto; Sicut erat in principio;* hìc uniam omnem laudem creatam increatæ.

Cons. 2. Alteram causam laudis infinitæ Dei pro beneficio creationis. Apoc. 4. *Dignus es Domine Deus noster accipere gloriam, & honorem, & virtutem: quia tu creásti omnia, & propter voluntatem tuam erant, & creata sunt.* Dignus es Domine, ut omnes, tam Angeli, quam homines, Majestatem tuam prædicẽt; dignus, ut omnium ore omnes omni cultu, ac reverentiâ prosequantur laudem tuæ immensæ potentiæ, & fortitudinis, cui omnes existentiam suam debent.

Cons. 3. Tertiam causam laudis infinitæ Dei, pro beneficio Redemptionis, Apoc. 5.

Dignus es Domine, &c. quoniam occisus es; & redemisti nos sanguine tuo. Vox, *quoniam* significat causam meritoriam: Christus enim merito passionis & Mortis suæ accepit à Deo potestatem eligendi ex omni tribu, quos vellet, ad gratiam, & gloriam: cum quibus & nostras voces admitti deprecabor. Quæ laus, cùm sit pręmium Sanctorum, nolo æstimare laudem humanam, nec in ea delectari, sed in solo Deo, & laude, quam daturus est, juxta illud 1. ad Cor. c. 4 *Tunc laus erit unicuiq; à Deo.*

MEDITATIO CLII.

Feria 6. Domin. 4. post Paschá.

De Beatorum æterna gratiarum actione.

AVdiam Beatorum actionem æternã gratiarum, ob beneficia naturæ, gratiæ, dictiones gratiarum fiunt hic, ibi actiones ex toto. Petam eas intelligere, & consequi.

Cons. 1. Quomodo virtus gratitudinis sita sit in agnitione, memoria, & æstimatione beneficiorum digna. 2. In gratiarum actione. 3. In compensatione: & hæc gratitudo tunc vera est, quando quis agnoscit se indignum donorum omnium: atqui Beati agnoscunt omnia se habere per Christum.

Cons. 2. Quomodo sint grati pro beneficijs cõmunibus, Creationis, Redemptionis, Remu-

Remunerationis: particularibus, præteritis, exspectatione ad pœnitentiâ, justificatione, conservatione in gratia: præsentibus, gloria æterna. Si quis me ex ægro sanum, ex paupere divitem, vili honoratum, misero felicem effecisset, nónne dicerem: Si oblitus fuero tanti beneficij, oblivioni detur dextera mea: & si non ero memor beneficij in principio lætitiæ meæ adhæreat lingua mea faucibus meis: quid est ex non esse ad esse deduci, & quidem beatum esse.

Cons. 3. Quomodo ingratitudo è contrario sita sit. 1. In non compensatione. 2. Nec gratiarum actione. 3. Nec agnitione beneficij. Disquiram, ubi deliquerim, & contra ingratitudinem tanquam spiritum diaboli, ut loquitur S. Brigitta l. 2. c 17. me armabo, propter quam DEVS peccata permittit, lib. 4. cap. 39.

MEDITATIO CLIII.

Sabbato post Dom. 4. post Pascha.

De septem gaudijs animæ gloriosæ B. Virginis.

VIdebo felices, ita dictos, quòd magnum bonum stabiliter obtineãt: Felicissimos, quòd omne bonum possideant sine fine: quod Deus est, in quo omnis ratio boni invenitur, & hoc bonum possedit B. Virgo me-

liore modo. Petam intelligere gloriam B. Virginis, & pro modo consequi.

Conf. 1. Gaudium B. Virginis, visionem Dei, quæ est præmium amoris, atqui nemo fuit par amore B. Virgini, nemo igitur magis participat visionem Dei, quàm Diva.

2. Ex magnitudine gratiæ ortam, quia nemo fuit æqualis gratiâ B. Virgini Matri Dei, si igitur alij Sancti & Angeli pro magnitudine gratiæ Deum vident, magis Diva incomparabiliter.

3. Ex magnitudine cognitionis B. Virginis, quâ superavit omnem intelligentiam: si igitur major Dei cognitio generat majorẽ ejus amorem, & iste meritum, & hoc visionem, ô qualis fuerit Oceanus gaudiorum B. Virginis ex immensa cognitione Dei.

4. Ex intellectu revelationum de possibilibus, quæ cùm sint infinita, propter Dei potentiam, infinitam, & beatioribus plura sine fine revelentur, & Diva sit omnium beatissima, ô qualis abyssus gaudiorum hinc progerminabit.

5. Ex gaudijs DEI increatis, & Christi creatis, atque increatis, Angelorum, & Sanctorum omnium.

6. Ex laude simili increata Dei, & creata Beatorum omnium.

7. Ex gratiarum actione, quæ ab ijsdem princi-

principijs derivatur. Cùm certus de fide sim, quòd visio beata Dei non obtineatur, nisi amore Dei, & quòd eadem visio sit præmium amantis Deum, & quòd amare Deum nequeat ullus, nisi ante cognoscat; possúmne in alia re occupari, quàm in consideratione Dei? possúmne aliud, quàm Deum amare? Certè si depellendæ miseriæ, & acquirendæ beatitudinis causâ faciunt omnes homines, quidquid vel boni, vel mali faciunt; & beatitudo mea sita sit in Deo solo, resolvam me ad hunc unicè quærendum in omnibus, semper, & ampliùs, donec invenero, & fruitus fuero, *Si quotidie oporteret nos tormenta perferre, si gehennam ipsam parvo tempore tolerare, ut Christum videre digni essemus venientem in gloria, & Sanctorum ejus numero sociari, nónne erat dignum pati omne, quod triste est?* Ita D. August. Serm. 2. de omnibus Sanctis.

MEDITATIO. CLIV.

Dominica 5. post Paschæ.

De dono Orationis.

ASpiciam Dominum liberalissimum dare volentem, quidquid petierimus. Petam cum Apostolis: *Domine, doce nos orare*, Luc. 11.

Cons. 1. Ineffabilem Domini erga nos benignitatẽ, ut loquitur Petrus Chrysol: Serm.

70. *Supplicandi normam ipse tibi, qui exornandus est, indulsit ad amoris indicium,* Rex ipse functus est officio advocati, ut preces, quibus responsurus erat, ipse dictaret, juxta illud ad Rom. 8. *Quid oremus, sicut oportet, nescimus.*

Cons. 2. Præstantiam orationis Dominicæ ab Augustino explicatam Ep. 121. ad Probam, c. 12. Si omnium sanctarum precationum verba transeamus, quantum æstimo, non invenias, quod ista oratio Dominica non contineat. Vnde nihil aliud petere licet à Domino, quàm quòd istâ oratione comprehenditur, quamvis ipsa eadem etiam alijs verbis liceat postulare.

Cons. 3. Septenum esse gaudium nostrum à Deo; quod ut sit plenum petere debemus. 1. Est agnitio Dei, eiusque perfectionum. 2. Præsentia ejus in cœlo. 3. Præsentia ejus in terra. 4. præsentia ejus in unione ejus cum Verbo. 5. Præsentia ejus in Ecclesia, quam jure naturæ, rationis, & gratiæ regit. 6. Præsentia ejus in proximis meis, præsertim Sanctis suis, quos tam mirabiliter illuminat, & inflammat. 7. Præsentia ejus in me remittens peccata, emendans vitam, Spe vitæ æternæ me ditans. Hæc sunt initia gaudiorum, roganduſque Deus est. ut gaudium nostrum sit plenum, ut Spes fiat res, Fides fiat species.

Cons. 4. Verba D. Basilij; *Duo sunt orandi*

modi,

modi, unus laudis cum humilitate, secundus petitionis, ab illo autem priori exordium sumendum est: Atqui Eucharistia est Laus Dei, ab ejus igitur Communione incipiam, memor moniti D. Ambr. in c. 11. Luc. *Quis nobis amicior, quàm qui pro nobis Corpus suum tradidit?*

MEDITATIO CLV.

Feria 2. Domin. 5. post Pascha.

Qui sint tres panes petendi.

AVdiam Dominum loquentem: *Quis autem ex vobis Patrem petit panem, nunquid lapidem dabit illi? aut piscem, nunquid pro pisce serpentem dabit illi? aut si petierit ovum, nunquid porriget illi scorpionem?* Petam intelligere verba Domini, & juxta ea orare.

Cons. 1. Quomodo Dominus per piscem intelligat Fidem Dei: ut enim piscis sub aquis nascitur, sic Fides per Baptismum invisibili gratiâ consecratur in homine, invisibili auxilio Dei nutritur, & invisibilium præmiorũ intuitu operatur, & mundi fluctibus circumjactata non frangitur: per serpentem autem intelligit Dominus infidelitatem, quam serpens primus homini inspiravit.

Cons. 2. Quomodo Dominus per ovum intelligat Spem promissionum Dei: ovum enim nondum perfectus fœtus, sed speratur: per scorpionem autem desperationem: quia

scorpionis aculeus venenatus retro timendus est. Contrarium Spei est retro respicere: Spes enim in illa, quæ ante sunt, se extendit.

Cons. 3. Quomodo per Panem Dominus intelligat Charitatem, sine qua cætera nihil sunt, ut sine Pane mensa inops: per lapidem autem cordis duritiam indicari. Petam à SS. Trinitate liberari a serpente, scorpione, & lapide, & frui Fide, Spe, & Charitate.

MEDITATIO CLVI.

Fer. 3. Domin. 5. post Pascha.

Quomodo petendum sit, & quid.

VIdebo tot petentes, & tam multos non impetrantes, respondente Jacobo c. 4 *Petitis, & non accipitis, ed, quòd malè petatis.* Petam intelligere quid, & quomodo orare debeam.

Cons. 1. Quomodo nos omnium simus pauperrimi homines, quia natura providit brutis victum, vestitum, arma, stabula, quietem, quorum nihil homini datum: Et è contrario, quomodo simus omnium ditissimi, quia quidquid petierimus, nobis promittit DEVS.

Cons. 2. Quidnam petendum sit: ad quod respondet Aug. hìc docens, quomodo orandum, ut gaudium nostrum impleatur: *Plenum*, inquit, *erit gaudium, quando tantum*

erit,

erit, ut ei non sit aliquid addendum. Quidquid petitur ad hoc gaudium cõsequendum pertinens, hoc in Christi nomine petendum, quidquid autem aliud petitur, nihil petitur: Quia in tanta rei comparatione nihil est. Ita August. in cap. 16. Joann.

Cons. 3. Ad tria reduci posse, quæcunque petuntur. 1. Est nihil, id est, peccaminosa, & hæc petere non licet. 2. Quæ ad gratiam, & gloriam pertinent, & hæc unicè & absolutè petenda. 3. Indifferentia: & hæc sub conditione petenda: quia nescimus, quid nobis expediat. *Non impetrant aliqui, quia non petunt expedientia, vel quia indigni sunt, vel quia pro indignis*, inquit Chrysost. Iterabo petitionem Christi ad Patrem, Joan. 17. ut non sim de hoc mundo, ut servet à malo, ut sanctificer in veritate, ut unum sim cum Deo per gratiam, ut consummer in unum per gloriam.

Meditatio CLVII.

Feria 4. Domin. 5. post Paschæ.

Supplex libellus ad Christum.

AUdiam Dominum orantem pro suis, ut unum sint Fide, Charitate, Pace, Sermone, Sanctitate, bonâ Voluntate, ita Interlin. in c. 17. Joan. *Nil ditius bonâ voluntate*, ait Guarricus Serm. 4. Nat. D. Petam intelligere,

quomodo unicè opus sit bonâ voluntate, eámque consequi.

Cons. 1. Tam magnam esse libertatem hominis, ut non possit ad bonum cogi, nec à dæmone, quo nihil pejus, & fortius, sicut in Jobo patet. nec à Christo Deo, & Domino, quo nihil melius, nec potentius, ut, apparet in Juda, & Judæis. Causam dat Chrys. in illud *Oportet hæreses esse. Deus non adigit vi, neque cogit invitos:* & ratio est, quia liberalitas virtus ab amore procedens fuisset ablata: si Christus cogeret: quod enim quis debet: non dicitur facere libenter.

Cons. 2. Quomodo Augustinus lib. 12. de Civ. Dei c. 6. & 7. quærat causam efficientem volũtatis malæ, nec inveniat, nisi ipsam voluntatem deficiẽtem: nam quid est, quod duo æqualiter affecti animo, & corpore, videant aliquid amabile, quo viso, unus corũ ad illicitum moveatur, alter in voluntate pudica stabilis perseveret? ambos enim animo & corpore æqualiter affectos prædiximus: an alterum occulta maligni Spiritus suggestio tentatum vicit? sed ponimus æqualiter utrumque tentatum Quid aliud apparet, nisi unum voluisse alterum à Charitate deficere noluisse: Sicut igitur tenebras & silentium non in specie, sed in speciei privatione noscimus, sic malam voluntatem à defectione

fectione voluntaria oriri fatemur. Quod idem docet Chryſoſtomus loco citato. In nobis eſt gratiam Dei conſervare, vel deſtruere. 1, Si cœleſtia contemplamur. 2. Si ad ſecularia declinamur

Conſ. 3. Non poſſe melius me petere à Chriſto, quàm bonam voluntatem, pro qua ſupplicem libellum formabo ex capite 17. Joan. ubi idem Chriſtus petit pro nobis.

MEDITATIO CLVIII.

Feria 5. Dominicæ 5. poſt Paſcha.

De Aſcenſione Domini.

VIdebo Dominum in Mõte Oliveti quinta Maij Angelis & hominibus inſpectantibus plus quàm quingentis, 1. ad Cor. 15. datâ benedictione facie ad occidentem versâ teſte Adrichomio in meridie ſublevatum, & vi propriâ in cœlos illatum, ubi partem ovium dextram primus Agnus obtinet, ut ait D. Ambroſ. ſerm. 60. Petam agnoſcere gloriam conſummatam Chriſti, eâmque cum immaculato grege, viſione conſequi.

Couſ. 2. Verba D. Auguſt. in Pſ. 54. *Veſpere, manè, & meridie narrabo: Veſpere Dominus in Cruce, manè in Reſurrectione, meridie in Aſcenſione, & narrabo Veſpere patientiam Morientis, annuntiabo manè vitam Reſurgentis, orabo ut exaudias meridie ſedens ad dexte-*

tollite manus veſtras in Sancta. 2. Per ſcalam Præceptorum ejus. 3. Saltu, ad quem requiritur depoſitio oneris, inclinatio corporis, & terræ calcatio, ſeu mortificatio carnis, humiliatio Spiritûs, contemptus mundi. 4. Cuiſu affectuum virtuoſorum. 5. Volatu columbæ, aquilæ, phœnicis, ſeu contemplatione altiore. 6. Incorporatione, quòd petijt Chriſtus, ut unum ſint: & Paulus ait: *Vos eſtis Corpus Chriſti*, cui incorporabor uſu Sanctiſſimæ Evchariſtiæ, optando eam recipere, ut pater cœleſtis Chriſtũ cœlos primũ intrantem, & me ſolabor verbis S. Chryſtomi hom. 45. in Joan. *Vt terra nobis cœlum ſit, facit hoc Sacramentum.*

MEDITATIO CLIX.

Feria 6. Domin. 5. poſt Paſchæ.

Quomodo orandus DEVS, ut nos emundet.

COllocabo me in primo Angelorum choro, primæ Hierarchiæ, cujus eſt omnia emundare, quia Deus eſt actus puriſſimus, ad Hebr. 1. Petam intelligere, quænã emundanda ſint.

Conſ. 1. Septem eſſe vitia capitalia emundanda. Superbi orent ſanctificari nomen Dei, quod facit humilitas. Avari: *Adveniat Regnum tuum*, quod promittitur pauperibus ſpiritu.

ſpiritu. Invidi, & ex bono proximi afflicti: *Fiat voluntas tua*, quod promittitur miſericordibus. Libidine impugnati: *Panem noſtrum, &c.* Senſus cœleſtes, qui reprimunt terrenos. Ira infeſtati, *Dimitte nobis, &c.* Quod promittitur mitibus. Guloſi, *Et ne nos inducas, &c.* Quia primi parentes periêre tentatione. Acedioſi, *Sed libera nos à malo*, quia tædium in rebus divinis malorum origo eſt.

Conſ. 2. Contra originem malorum venialium ſeptem petitiones ſervient. 1. Contra reſpectus humanos. 2. Contra raram mentis elevationem ad Deum pro auxilio orandum. 3. Contra negligentiam utriuſque examinis. 4. Contra contemptus rerum, quæ non habent manifeſtam culpam. 5. Contra libertatem linguæ, & ſenſuum. 6. Contra neglectum. 7. Contra occupationem in rebus inutilibus, ſeu otium.

Conſ. 3. Ad tollendam etiam pœnam pro culpis illud Pater noſter, &c. S. Mechtildis l. 5. c. 10. Offerendo ſanctitatem Filij, ejus deſideria cœleſtia, conformitatem cum Deo, deſiderium communicandi ſe nobis, orationem pro inimicis, remedia contra tentationes, & victorias contra eaſdem, ut mihi ignoſcat, quidquid in his ſeptem deliqui, quod orabo per merita Angelorum primi chori, dicendo Pater noſter, &c.

MEDI-

MEDITATIO CLX.

Sabbato post Dom. 5. post Pascha.

Quomodo orandus DEVS, ut nos magis emundet.

COllocabo me inter Archangelos rerum magnarum nuntios. 1. ad Thes. 4. Petam magis intelligere, quænam emundanda sint.

Cons. 1. Ut magis emundet quoad intellectum, necessariam mihi esse agnitionem Creatoris, quem offendere timebo tanquam Patrem. 2. Contemplationem potestatis divinæ, ac Majestatis æternæ, ut quem amor Patris non prohibet à peccato, saltem timor Domini, qui potestatem habet mittere in gehennã, in officio contineat. 3. Necessariam mihi esse legis contemplationem, quæ facienda præscribit. 4. Necessariam mihi esse considerationem sanctitatis Christi, ex eáque haustus amor. 5. Divinæ misericordiæ intuitum, quæ toties mihi indulsit, unde eã mihi abuti sit formidabile. 6. Necessariam mihi esse eam legis portionem, quæ docet, quid faciendum non sit. 7. Necessariam mihi esse agnitionem pleniorem, quàm sit odibile omne malum, etiamsi esset licitum. Petam ab his septem emundari, orando Pater noster.

Cons. 2. Ut magis emunder, quoad affectum,

ctum, neceſſarium mihi eſſe honeſtatis amorem, & deſiderium. 2. Promiſſionis ſpem. 3. Amorem illius, quem ſuper omnia diligo. 4. Gaudium in lege Dei. 5. Timorem amittendæ felicitatis æternæ. 6. Timorem incurrendæ pœnæ æternæ. 7. Fugam, quâ adverſarium ſuſurrantem relinquam, & in abdito Creatoris abſcondar. Petam ab his ſeptem emundari oratione Dominicâ.

Conſ. 3. Vt magis emunder quoad opus, neceſſarium mihi eſſe. 1. Humiliare me, & auxilium ad vincendum expoſcere. 2. Cogitationes expendere, ut malæ reijciantur, bonæ probentur. 3. Habere in promptu ſententias Sanctorum cuilibet tentationi oppoſitas, ut Chriſtus fecit, 4. Actione virtutis contrariæ vitio reſiſtere. 5. Sibi tentato compati, quaſi alteri. *Beatus, qui intelligit ſuper egenum, & pauperem, &c.* 6. Providere de armatura in ea parte, in qua neceſſarium eſt. 7. Præcludere aditum inimicæ ſuggeſtioni, divertere ad alia, & quæ nos infeſtant, obliviſci. Petam hæc ſeptem per Archangelos, addito Pater noſter.

MEDITATIO CLXI.

Dominica infra Octav. Aſenſionis.

Quomodo orandus DEVS, ut nos ex toto emundet.

Colloca.

COllocabo me inter Principatus in executione Principes, in gubernando excellentes; ad Eph. 1. Petam ex toto emundari.

Conſ. 1. Vt ex toto emunder neceſſariam mihi eſſe cognitionem originum omnis lapſûs. 1. Eſt paſſio, & febris concupiſcentiæ, non tantùm in appetitu ſenſitivo, ſed etiam rationali, juxta illud Jacobi 1. *Vnuſquiſque tentatur à concupiſcentia ſua* abſtractus, & illectus. 2. Eſt imaginatio, quæ vivaciter repræſentat pulchritudinem boni ſenſibilis. 3. Eſt voluntas, cauſa immediata omnis actûs peccaminoſi. 4. Eſt ignoratio, quæ occultat malitiam peccati. 5. Eſt intellectus, qui relictâ ratione legis conſulit voluntati, ut bonum apparens amplectatur. 6. Eſt actus alterius peccati, qui oritur ex imminutione gratiæ, per quam homo peccato reſiſtit. 7. Eſt habitus pravus, qui immediate inclinat ad actum peccati; ideo orabo ſeptem petitiones in Pater noſter.

Conſ. 2. Vt ex toto emunder neceſſaria mihi eſſe ſeptem conſilia, quæ verè converſus ad Deum explere debet. 1. Credere decem mandatis DEI, populo Chriſtiano propoſitis, & velle eorum obſervatione DEVM ſanctificare. 2. Deſiderare omnes ad DEVM pertrahere, quos potero. 3. Obedire amicis DEI, quantumcunque voluntati contraria

præce-

præceperint. 4. Suscipere, & honorare Sacramenta Ecclesiæ Dei. 5. Dolere de peccatis commissis, & emendare se velle. 6. Pati in adversis, non murmurando contra judicia DEI, non pertrahi consuetudine malorum, sed eos aversari. 7. Rogare Deum, ut perseverare valeam in amore Dei; ideo orabo Orationem Dominicam.

Cons. 3. Vt emunder ex toto necessarias esse has septem renuntiationes. 1. Omni peccato deliberato quantumcunque levi. 2. Renunciare sibi quoad licita, & esse indifferentem quoad munia, habitationes, personas, studia, gradus, sanitatem, solatia, vitam. 3. Renuntiare amori naturali, & affectui sensibili eò venenosiori, quò minùs virtuti repugnare cernitur, præsertim puritati corporis, & quieti cordis. 4. Renuntiare solatijs spiritualibus, & adversa appetere, atque in ijs gaudere. 5. Renuntiare propriæ voluntati, causæ omnis mali, & judicio malum omne voluntati consulere solito 6. Renuntiare occultæ voluntati propriæ, atque judicio respectu donorum cœlestium, ne plura petam, quàm sit opus, ne tam avidè ijs adhæream, quò minùs paratus sim ijs carere, quæ duæ tentationes amoris proprij magnæ sunt. 7. Ita omnibus renuntiare, ut nihil rerum, nihil mei, nihil donorum DEI,

nisi

niſi propter Deum velim, ſemper magis inclinatus ad mihi diſplicentia, quàm grata. Juxta ſeptem has renuntiationes formabo ſeptem petitiones ad Principatus, ut ſi *Medicina eſt cœleſte ac venerabile Sacramentum*, juxta D. Cyrillum, mihi impetrent ex hujus medicinæ ſumptione emundationem ex toto: dicámque Pater noſter.

MEDITATIO CLXII.

Feria 2. Domin. infra Oct. Aſcenſ.

Quomodo orandus DEVS, ut vos illuminet.

Collocabo me inter Poteſtates bene utentes poteſtate in coërcendis ſpiritibus malignis, ad Epheſ. 2. Petam illuminari in ſervitio DEI.

Conſ. 1. Neceſſariam eſſe Fidem: quia *ab incredulis diabolus timetur ut leo, à fortibus in Fide ut vermis contemnitur*, ait S. Iſidorus l. 3. de ſum. bono c. 5. 2. Neceſſaria eſt Spes: *Cor ſit in cœlo, ne putreſcat in terra*, inquit Auguſt. in Pſ. 32. 3. Neceſſaria eſt Charitas: *Ibi ſpera, ibi ama, inde pete virtutem, ibi exſpecta mercedem.* inquit Auguſt. ſerm. 8. de Verb. D. 4. Neceſſaria eſt Temperantia. 5. Juſtitia. 6. Prudentia. 7. Fortitudo. Ordinabo ſeptem petitiones ad has ſeptem virtutes.

Cons. 2. Necessarium esse zelum honoris DEI, cui plus debeo, quàm mihi: quia Deus est majus bonum, quàm ego: ideo ait Chrysost. hom. 20. in Matth. *Nihil omnino prius, quàm pro ipsius gloria supplicare debemus*, & huc servit prima petitio. 2. Debemus curare salutem propriam secundùm bonum nostrum Regnum Dei, non naturæ, quod jam est, nec gratiæ, quod etiam habemus, sed gloriæ, quod petimus. D. Hieron. hîc ait: *Grandis audaciæ, & puræ conscientiæ postulare regnum Dei, & judicium non timere.* 3. Quia ad obtinendum finem opus est mediis debitis, eâque sita sint in voluntate Dei, petimus à voluntate nostra averti, &c. 4. Quia media ad finem beatum; alia sunt spiritualia, ut verbum Dei auditum, lectum, oratio, inspirationes divinæ: alia corporalia, ideo petimus: *Panem*, &c. 5. Quia nihil inquinatum cœlos subit, petimus dimitti nobis debita culpæ propter injuriam in Deum, & pœnæ ob legem violatam, ideo priùs dimittimus debitoribus: quia repugnat remitti peccatum, & manere in peccato. 6. Quia tentationes periculosæ; victoria incerta, petimus ut vel repugnet lapsus, vel tentatio. 7. Quia nullum non malum est, cui non simus expositi, petimus ab omni malo liberari.

Cons. 3.

Cons. 3. Vt in virtutibus exerceamur necessarium esse Timorem Domini. 2. Pietatem. 3. Scientiam. 4. Fortitudinem. 5. Consilium. 6. Intellectum. 7. Sapientiam, quæ dona per septem petitiones orabo.

MEDITATIO CLXIII.

Feria 3. Dom. infra Octav. Ascens.

Quomodo orandus DEVS, ut nos magis illuminet.

COllocabo me inter Virtutes Fortitudine insignes, exequentes miracula, intenti ad Deum Fortitudinis auctorem, ad Ephes. 1. Petam, quomodo orandum, ut magis illuminer.

Cons 1. Intelligere me debere tentationem perplexam, quæ sub uno eodémque tempore, multis, varijs, & penè contrarijs vitijs impugnat, ut miser animus undique bellis cinctus, cùm uni resistere nititur, in aliud, quod non timebat, luctuosâ collisione labatur; hanc, qui consolatur humiles, ut tollat Deus, humiliter invocandus.

2. Intelligenda est tentatio importuna, quam à memoriæ nostræ oculis amovere vix possumus, & semel amota iterum redit, & penè omni horâ inquietare non desinit. De hac musca manu discretionis sacrificio actionum nostrarum amovenda utimur petitione.

3. In-

3. Intelligenda eſt tentatio dubia, quæ ita animum ambiguitatis nubilo involvit, ut quid faciendum, aut quid omittendum ſit, tenere omnino non poſſit. In hac, ut nubila diſcutiat, & quàm puerilia & vana ſint, quæ nos infeſtant, ad Dominũ recurrimus.

4. Intelligenda eſt tentatio fraudulenta, quæ animum decipit, malum ſub ſpecie boni proponendo, jam inermes ad bellum, ad alium locum, officium invitando, quàm ut verus oriens, ex alto devincat, & luce ſuâ verum aperiat, & falſum prodat, utimur petitione.

5. Intelligenda eſt tentatio ſubita, qũæ repente irruit, & noſtram conſiderationem prævenit, in quam ſæpe incauti, & inconſiderati ſolent incidere, dum ſine timore omnia luſtrant, & decipulam ſibi à ſatana paratam non advertunt. In hac ut fugiantur occaſiones peccandi, ne diabolus ſubitò inſurgens præoccupet, & gratiam perdam, dum incautè cupiditatem expleo, utimur petitione.

6. Intelligenda eſt tentatio violenta, quæ adeò fortiter, & acriter impugat, ut ab humana imbecillitate ſuperari vix poſſit, niſi abundantiſſima gratia hujuſmodi impugnationi reſiſtat. Hanc paſſi ſunt Martyres, tormentis, & morte ad defendam vitam adhi-

ſti

cti. Verùm, si fortis est, qui in nos irruit, fortior est, qui nos defendit. Et si violentè trahimur ad consensum peccati, potentissimè ad sustinendum sensum, & negandum consensum adjuvamur.

7. Intelligenda est tentatio occulta, quæ ita latenter ingreditur, ut in rebus agendis, vel vitandis, quæ magnam diligentiam poscunt, magnam negligentiam inducat: Hæc rem optimam, & magni momenti indiscussam relinquit, ut cursim & festinanter cum magnis imperfectionibus executioni mandetur; & in hoc genere rogandus Dominus lucis, ut nos liberet à negotio perambulante in tenebris, addam Orationem Dominicam.

MEDITATIO CLXIV.

Feria 4. Dom. infta Octav. Ascens.

Quomodo orandus DEVS, ut nos illuminet ex toto.

COllocabo me inter Dominationes, terrenorum contemptores, & totâ intentione inclinatos ad summum bonum; ad Coloss. 1. Petam, quomodo orandum, ut illuminer ex toto.

Cons. 1. Quomodo me habere debeam erga meipsum. 1. Claram cognitionem debere me habere imperfectionum mearum, & sanctitatis Dei, ideóque detestari propriam vilita-

vilitatem, & optare ſanctificari DEVM.

2. Indignationem contra vitia regno virtutum repugnantia. 3. Fervorem ad ſolicitè in bona intendendum. 4. Spiritum orationis. 5. Deteſtationum omnium peccatorum, & timorem, quo formidem, an ſatisfecerim pro eis. 6. Circumſpectionem ne in peccatum cadam, & rigorem erga corpus, ut ſpiritui ſubijciatur, & fortitudinem ad vincendas tentationes. 7. Diſcretionem, ut in omnibus agendis mẽſura ſervetur, & cautionem ad fugiendas occaſiones labendi; juxta quæ ordinabo Orationem Dominicã.

Conſ. 2. Quomodo me habere debeam erga proximum. 1. Habere debeo affectum reverentiæ, 2. Affectum congratulationis in nobis. 3 Affectum concordiæ. 4. Affectũ oblationis, ut pro ipſo orem, & mea opera offeram. 5. Affectum ſupportationis, quâ ejus moleſtias ſuſtineam. 6. Affectum compaſſionis in adverſis. 7. Affectum affabilitatis, juxta quæ ordinabo Orationem Dominicam.

Conſ. 3. Quomodo me habere debeam erga Deum. 1. Vt habeam amorem perfectiſſimum. 2. Gratitudinem veriſſimam. 3. Obedientiam promptiſſimam. 4. Guſtum ſuaviſſimum Dei. 5. Zelum ardentiſſimum. 6. Honorem profundiſſimum. 7. Timo-

Timorem castissimum, juxta quæ ordinabo Orationem Dominicam.

MEDITATIO CLXV.

Feria 5. Domin. infra Oct. Ascens.

Quomodo orandus DEVS, *ut nos sibi uniat.*

COllocabo me inter Thronos, abstractos affectu à creatis omnibus, addictos voluntati Dei, & subordinationi, ad Coloss. 1. Petam, quomodo orandum, ut DEVS nos sibi uniat.

Cons. Septem gradus infimos amoris divini. 1. Diligere Dominum amore intemporali, quo omnia peccata odio habeam, omnem imperfectionem fugiam, & DEVM bonum meum omnibus præferam.

2. Diligere Deum amore inseparabili, ut velim eum semper præsentem habere, cogitatione, & affectu, donec in regno suo mihi plenè benedicat.

2. Diligere Deum amore infatigabili, quo nunquam cessem à contemplatione perfectionum Dei, & desiderio perfecti amoris illius, & studio bonorum operum, donec illum inveniam, & in æternitate apprehendam.

4. Diligere Deum amore dulci, quo animæ Deus dulcescit, ad eum modum, quo

mel, aut cibus suavissimus palatum inescat: & insatiabili, quem fames & sitis justitiæ ad majora desideria provocent, ita ut nihil me satiet, nisi ille: nihil delectet, nisi ille: ipsum in omnibus quæram, & tunc magis expetam, cùm aliquid ejus apprehendero.

5. Diligere Deum amore libero, hostes contemnendo, omnia magna spiritûs libertate perficiendo.

6. Diligere Deum amore incontaminabili, quo, quidquid est in mundo concupiscentiæ, &c. abijciam, & me à seculo inconsaminatum custodiam.

7. Diligere Deum amore insuperabili, nullis cedendo adversantibus, & cum Paulo dicendo: *Quis me separabit?* quo non solùm hosti resistam, eumque cõtemnam: sed quasi unum quid cum Deo efficiar, ita ut hostem non sentiam: juxta quos septem gradus ordinabo Orationem Dominicam.

MEDITATIO CLXVI.

Feria 6. Dom. infra Octav. Ascens.

Quomodo orandus DEVS, ut nos sibi magis uniat.

COllocabo me inter Cherubinos claritate luminis divina mysteria perspicientes. Ezech. 1. Petam, quomodo orandus Deus, ut nos sibi magis uniat, Cons.

Cons. Septem gradus medios amoris Dei, 1. Desiderare magnâ humilitate & devotione amore vulnerari, inspirationibusque divinis ab omni creatura dividi,

2. Postulare amore ligari, ita, ut nec ad momentum à præsentia Dei exeam, ut omnes eventus, incitamenta amoris habeam.

3. Petere amore languere, ita, ut hic languor ad secularia me inidoneum reddat, Deo tamen vivere faciat.

4. Petere amore insatiabilem effici, sic, ut nihil, quod egerim, passusve pro Deo fuerim, mihi satisfaciat. Amorem omnium cœlestium, & terrestrium expetam, ut eo Deum diligam, & salutem proximi quæram, qui mecum amet tam bonum Deum.

5. Petere dolorem de omnibus peccatis, proprijs, & alienis, magnis, parvis, præsentibus, præteritis, & futuris, quia Deo displicent: & tam amabilis Gubernatoris legem infringunt, ejus voluntati contradicunt.

6. Petere exuri in hoc igne dilectionis omnem dissimilitudinem Dei, vitia, imperfectiones, inordinatas passiones, sensuum ad terrena propensionem, omnem animi impatientiam, ac perturbationem. Hæc in unum fascem collecta suspirijs, & gemitibus, & contritione cordis in illum ignem, ut consumantur, projiciam.

7. Petere amore Dei, totum converti ita, ut, si tentationum mala Sanctorum Corpora sic afflixerunt fœditatibus suis, ut ignem applicitum non senserint, ut contigit B. Angelæ; ita amore Dei inflammer, ut ignis materialis mihi frigere potius videatur, quàm urere, quod contigit S. Catharinæ Senensi, & S. Tiburtio, cui prunæ rosæ videbantur; juxta quos gradus ordinabo Orationem Dominicam.

MEDITATIO CLXVII.

Vigilia Pentecostes.

Quomodo erandus DEVS, ut nos sibi uniat ex toto.

COllocabo me inter Seraphinos ardore amoris amicitiæ Dei proximos. Isai. 6. Petam ex toto baptizari Spiritu sancto.

Cons. Septem gradus supremi amoris Dei.

1. Petere amorem semper mobilem, qui nunquam ab amando quiescat, nec ad inferiora defluat, nisi, ut homines ad Deum reducat.

2. Petere amorem incessabilem, qui modum divini amoris habeat, ut sine modo & mensura Deum diligat, & absque ullo termino magis ac magis crescat. Singulis momentis nova beneficia accipio, fomenta amoris.

3. Petere amorem acutum, quo Deum præsen-

præsentem actu habeam, quo penetrem omnes ejus perfectiones, quo unum cum eo fiam, ut candens ferrum cum igne.

4. Petere amorem spiritualiter calidum, qui divinâ consolatione immissâ me liquefaciat, atque emolliat, ut impetu Spiritûs in Deum effluam, & tanquam res mobilis ejus impulsûs excipiam, caliditate hâc dilater ad proximorum auxilia, segregem omnes imperfectiones, virtutes congregem.

5. Petere amorem urentem, ut à me omnia impedimenta removeat, interna imperfectionum, externa inutilium occupationum, quæ me à perfectione, & unione cum ipso retardare possunt.

6. Petere amorem perseverantem, si vita per millia millium annorum esset trahenda, ut semper fidelis amator persistam.

7. Petere amorem semper fervidum, quo à me exeam, & ad me nunquam redeam, per veram mei despicientiam, ut ita Deum reputem, ut mei, & omnium creatorum obliviscar, juxta illud D. Augustini Tom. 4. lib. 83. q. 36. c. 8. *Perfectio charitatis nulla cupiditas*; adeóque verum est illud Cypriani de Pudicitia: *Qui cupiditates tollit, & metus sustulit*, nimirum labendi. Et rursus August. serm. de S. Laur. c. 18. *O, qui dixisti, libera nos à malo, liberet te Deus de te ipso.* Instituam triplicem

petitionem. 1. Ad novem choros Angelorum. 2. Ad B. Virginem. 3. Ad Christum Dominum, pro impetratione Spiritûs sancti, qui nos emundet ex toto, illuminet ex toto, & sibi uniat ex toto.

MEDITATIO CLXVIII.

Dominica Pentecostes.

De admirabili Spiritûs sancti operatione.

VIdebo à cœlis in specie ignis venientem Spiritum Dei, & cordis humani arcem expugnantem, immutantem, & in eo residentem, ut totum in partibus, ut ars in artifice, ut DEVS in templo. Petam agnoscere operationes Spiritûs sancti, earumque fieri particeps.

Cons. 1. Mirabilem Apostolorum mutationem; nam qui antè infirma mundi; ex dæmonum subjectione vanè gloriabundi, de majoratu contentiosi, iracundi, volentes fulmina mitti in Civitatem, tristitiâ & timore perculsi, ad patientiam Domini JESV scandalizati, negatione Christi contaminati, verè infirma mundi: Nunc verò studijs planè contrarijs imbuti, mundo, sibique mortui, cœlo & Deo plent, & ab uberrate gratiarum cœlestium, quasi musto ebrij, salteriæ, mundique lux; quia Spiritus sanctus *ad*

quoscum-

quoscunque accesserit, eos pro luteis aureos reddit, inquit D. Chrysost. in Acta hom. 4.

Cons. 2. Causam tantæ mutationis esse Spiritum sanctum, qui possessionem cordiũ Apostolorum accipiens, eos per Timorem purgavit, per Pietatem liquefecit, per Fortitudinem consolidavit, per Consilium mentem eorum ad cœlestia elevavit, per Scientiam decoravit, per Intellectum illuminavit, per Sapientiam dulcedine replevit, & accendit. Ideo venit in igne, quia & veritate lucet, & fervore divini amoris urit: Venit ut torrens; quia omnes artus & membra consolatione divinâ replet: Et sicut lingua in ore non nocet, sed prodest loquelæ; sic Spiritus sanctus venit in linguis: Quia in anima efficit, ut nihil desideret, nisi DEVM, eumq; loquatur.

Cons. 3. Dispositiones ad hunc triplicem adventum requiri tres. 1. Est voluntas in omnibus continenter vivendi. 2. Humilitas. 3. Toto ferri desiderio ad Deum. Has Apostoli habuere, ut ait Dominus B. Brigittæ lib. 6. cap 6. Ideo repleti sunt omnes Spiritu sancto, & imprimis B. Virgo Oraboijsdem dispositionibus donari ad SS. Eycharistiam accessurus, de qua S. Ephrem lib. de Natura Dei c. 5. ait: *Ignem & Spiritum manducandum, & bibendum præstitit nobis carnem vestitu-*

veſtitu, corpus ſcilicet, & ſanguinem ſuum. Veni ſancte Spiritus, & emitte cœlitus, &c.

MEDITATIO CLXIX.

Feria 2. Domin. Pentecoſt.

De donorum Spiritûs ſancti magna vi.

VIdebo oppoſitionem incompoſſibilem Spiritûs ſancti, & ſpiritûs mali, ex collatione proprietatum utriuſque, & fructuum ex arbore bona, & ex arbore mala. Petam agnoſcere donorum Spiritûs ſancti vim.

Conſ. 1. Quòmodo ab initio mundi creatus Angelus honori Dei, & bono ipſiuſmet Angeli, ſi Deo ſe ſubijceret quod cùm nollet, factus ſit defectu proprio ſpiritus malus, qui hominem donatum ratione, ut diſcerneret contraria à contrarijs, meliora ab optimis, & fortitudine, ut perſiſteret in bono, dejecit per inobedientiam, qui eſt Spiritus proprius diaboli. Deinde cùm Deus legem homini daret, redemptionem promitteret; corda humana timore & amore Dei ſpoliavit, & incredibile eſſe, ut Deus moriatur, perſuaſit, ac tandem veneno ſuo ex toto implevit.

Conſ. 2. Quomodo Spiritus ſanctus donis ſuis mala dæmonis exſtirpet: quia, ut docet Bonavent. in cap. 11. Luc. Sapientia oppo-

nitur

nitur luxuriæ, Intellectus gulæ, Conſilium avaritiæ, Fortitudo acediæ, Scientia iræ, Pietas invidiæ, Timor ſuperbiæ. Eſt Scientia virtus, juxta D. Thomam, quâ cognoſcimus temporalia ad ſalutem conducibilia, & modum illis bene utendi. Sapientia eſt virtus, quâ divina & æterna contemplamur, & ſecundùm ea de rebus omnibus judicamus. Intellectus eſt donum penetrandi obſcura. Conſilium eſt pars Prudentiæ, quæ docet actiones bene dirigere, ut à periculis æternis liberemur, juxta illud ad Rom. 8. *Prudentia Spiritûs vita & Pax* Fortitudo eſt virtus agendi præclara, & ferendi ardua. Pietas eſt propenſa in Deum voluntas. Timor eſt reverentia in Deum, ex agnita vilitate propria, & excellentia Dei, cui collata etiam Humanitas Chriſti ex nihilo facta, in nihilum reducibilis, & niſi gratiâ præventa, defectibilis.

Conſ. 3. Quàm propriè Dominus noſter Spiritum ſanctum vocet flumen aquæ vivæ; quia gratia Spiritûs ſancti purgat ab omni culpa & pœna, quia refrigerat ardorem concupiſcentiæ, & inordinatum amorem ſeculi reſtinguit: & dicitur viva, quia fœcundat mentem bonis cogitationibus, & diſponit ad heroicas operationes, nunquam otioſa, ſemper ad melius exſtimulat: & quia de-

ſiderium & ſitim humanam ſatiat, juxta illud: *Non ſitiet in æternum, ſed fiet in illo fons aquæ ſalientis in vitam æternam*; quia guſtato Spiritu deſipit omnis caro. Orabo ex hac aqua renaſci, dicto hymno de S. Spiritu.

MEDITATIO CLXX.

Feria 3. Domin. Pentecoſt.

De majore vi donorum Spiritûs ſancti.

ASpiciam, quomodo ſatanæ malitiam Spiritus ſanctus coërceat donis ſuis, ſicut lux arcet tenebras, & ignis frigora. Petam intelligere utriuſque vim, illam effugere, hanc conſequi.

Conſ. 1. Quomodo ſpiritus malus per ſuperbi, amduodecim mala in templis ſuis, hoc eſt, ſuperbis operetur: Curioſitatem, mentis levitatem, ineptam lætitiam, jactantiam, ſingularitatem, arrogantiam, præſumptionem, defenſionem peccatorum, ſimulatam confeſſionem, rebellionem, libertatem, peccandi conſuetudinem. Hunc ſpiritum ſuperbum Deo magis fœtentem, quàm cadavera, Spiritus ſanctus coërcet timore Domini, & duodecim actibus humilitatis oppoſitis.

Conſ. 2. Quomodo ſpiritus malus per Invidiam moraliter, & mediatè in ſuos ingrediatur, præſentando vivaciter ſenſibus, phanta-

phantaſiæ, intellectui, voluntati, obiecta delectabilia, humores excitando, unde pravæ ſequuntur affectiones: ſuadeat intellectui obtenebrato, refrigeret voluntatem, ad inconſiderationem trahat, deprimat inconſolabiliter ad terrena, & amaricet cœleſtia, conſcientiam obumbret, falſitatem veritate obvelet, diffidentiam ingerat, à Deo avocet. Hunc Spiritus ſanctus dono Pietatis arcet ab ingreſſu immediato in animam, vel per inſpirationem perſonalem, vel per operationem humanam excitando ad DEVM, eo modo, quo ignis ex aëre & flatu hominis accenditur; lucéque ſuâ, & perfectâ Fidei illuminatione caliginem, & tenebras mentis abigit, ardore divinæ Charitatis accendit, ad cœleſtia ſublevat, dictamen rationis confortat, & conſcientiam illuſtrat.

Conſ. 3. Quomodo ſpiritus malus ſit immundiſſimus, qui animam tam vilem facit, & ſic ad peccatum pronam, ut de nullo peccato erubeſceret, & à nullo peccato deſiſteret, niſi plus hominum timeret verecundiam, quàm Dei: eſt amarus ſicut fel, ardens, frigidus, à Deo, & quidquid divinum eſt, avocans. Hunc Spiritus ſanctus expellit dono ſcientiæ: eſt enim mundiſſimus præ ſolis radijs, incorruptibilis, immutabilis, dulcis præ omni dulci, calidus ita, ut ſolum DEVM

appetere ſuadeat, & reliquorum omnium contemptum. Claudam Meditationem Hymno ſancti Spiritûs.

MEDITATIO CLXXI.

Feria 4. Domin. Pentecoſt.

De reliqua vi donorum Spiritûs ſancti.

ASpiciam reliquas hoſtilitates ſpiritûs mali, quas bonus exſtirpat, ſicut ventus aërem corruptum, odor fœtorem. Petam utraſque nôſſe, ab illis erui, his repleri.

Conſ. 1. Septem querelas ſpiritûs mali, quas hominibus proponit. 1. Legem DEI eſſe ſtrictam, quia præcipit eſſe contentum modico neceſſario. 2. Gravem, quia præcipit grata cum moderamine rationis temporibus ſuis adhibenda. 3. Deformem, quia præcipit diligere humilitatem, & DEO omne bonum adſcribere. 4. Duram, quia jubet renuntiare voluntati propriæ. 5. Adverſam, quia vitam noſtram longam reducit ad conſiderationem brevitatis ejus. 6. Impoſſibilem, quia nimis latam ad ſaltandum. 7. Similiter, quia nimis altam ad ſcandendum, ita apud D. Brigitt. lib. 3. cap. 22. & lib. 1. cap. 47. Hunc Spiritus ſanctus refutat dono Fortitudinis, cujus eſt magnanimitas, ſecuritas, magnificentia, patientia, longanimitas, perſeverantia, conſtantia. *Conſ.*

Conſ. 2. Quomodo ſpiritus malus corpus malitiâ plenum conficiat; caput DEO rebelle, ventrem nimis voracem, os ad offenſionem ſemper apertum, aures ad vocem Bonitatis Dei ſemper clauſas, oculos ad dilectionem Dei cæcos, manus gryphis, quod acquirunt, nunquam dimittunt, niſi inviti, pedes ſemper à Deo recedentes. Hunc Spiritus ſanctus ſepteno conſilio evitare docet, 1. Cùm veneris in cacumen arboris, ne ramo arido ſuſtenteris, ſeu caſuris non innitendum. 2. Ne conſilium recipias ab inimico: nihil eſt in mundo amicum. 3. Ne ponas cor intra dentes leonis: mala eſt diaboli retributio. Non da corpori venenum pro cibo, nec ſpinas pro indumento, id eſt, à delicijs, & divitijs cor abſtrahe. 5. Ne alienes poſſeſſori quod ſuum eſt, animam DEO, qui eam creavit, & redemit. 6. Da ei, qui tibi dedit, te DEO. 7. Da ſanguinem pro ſanguine, redde ſervitium ei, qui dedit vitam.

Conſ. 3 Quomodo ſpiritus malus ſeptemis homines tenebris involvat, quia docet mundana, carnalia, faſtum, pertinaciam protervam, mutabilitatem animi, ſimulationem, tantámque ad malum inclinationem, ut etiam non tentatus labatur. Hunc Spiritus sãctus ſeptenâ luce diſſipat: quia docet charitatem, patientiam, conſtantiam, noſſe

ſe,

ſe, nôſſe Deum, humilitatem, & ſolicitè ambulare cum DEO.

Conſ. 4. Reliquas nequitias ſpiritûs mali, qui facit cæcum, dum indit hanc cogitationem: Deus redemit me Paſſione ſuâ, non me perdet, nec peccatum tam diſtrictè judicat: facit mutum, compeditum, manibus, pedibus, corde, dum vel impellit ad vitia, vel ad exceſſum in virtutibus. excuſationem fragilitatis, tædium boni, oblivionem futurorum, &c. Huic ſpiritus ſanctus opponitur ſeptenâ ſapientiâ, quia ſuadet cœleſtia, & futura non eſſe commutanda pro divitijs oneroſis, honoribus mundi aëreis, delectabilitatibus carnis quaſi ſomnijs, lętitijs reliquis, quæ poſt ſe amaritudinem relinquunt, tutiora ſequenda exemplo Sancti Sanctorum: quia via ad felicitatem eſt amor Dei, via ad ruinam neglectus Dei. Audiam Chryſoſt. hom. in cap. 5. ad Galat. *Quoniam igitur tantâ vis eſt Spiritûs, illi vivamus, illo contenti ſimus*: Da tuis Fidelibus ſacrum ſeptenarium! quia: *cui adeſt Spiritus gratiæ, nihil deeſt*, inquit D. Ambroſ. in cap 1. Luc.

MEDITATIO CLXXII.

Feria 5. Domin. Pentecoſt.

De duodecim fructibus Spiritûs ſancti.

Aſpicia 3

ASpiciam duodecim proprietates in columba, quòd ſit candida, manſueta, innocens, ſimplex, zeloſa, fœcunda, hominum amans, gratioſa, amica munditiei, boni odoris, volatu eximia, nuntia finiti diluvij. Petam fructus Spiritûs ſancti agnoſcere, eorumque fieri particeps.

Conſ. 2. Quomodo ſpiritus malus animam veneno peccati ſemper intentus ſit perdere, & gratiam per ſe æternam corpore intacto, ſicut fulmen ferrum vaginâ relictâ abſumere: quod venenum Apoſtolus vocat opera carnis, quibus fusè narratis ad Galat. c. 5. opponit opera Spiritûs: Libidini Charitatem; perturbationibus, quæ libidinem conſequuntur, gaudium; idolorum ſervituti, quæ bella movet contra DEVM, & ſanctos, unde veneficia, inimicitiæ, contentiones, æmulationes, animoſitates, opponit pacem: ut autem juſta moderatione tractentur omnia, opus eſt ad ſuſtinendum patientiâ, & longanimitate: ad curandum benignitate: ad ignoſcendum bonitate, & manſuetudine: denique hæreſibus opponit Fidem, omníque intemperantiæ Modeſtiam, Continentiam, Caſtitatem. Ita Auguſtinus in Epiſt. ad Galat.

Conſ 2. Verba D. Hieron. ibidem. *Non poteſt arbor mala, fructus afferre bonos, non tam*

sam de hominibus, quam de fructibus carnis, & ſpiritûs arbitror, pronuntiatum: quia nec ſpiritus poteſt unquam ea vitia, quæ in carnis operibus numerata ſunt, facere; nec caro his fructibus, qui oriuntur ex ſpiritu, redundare: poteſt tamen fieri per negligentiam poſſidentis, ut Spiritus, qui verſatur in homine, fructus non habeat ſuos.

Conſ. 3. Meam negligentiam deteſtabilem: ſi enim arbor fui non fructifera, maledicto proximus ſum. Invocabo Spiritum ſanctum, quia, *cui Spiritus ſanctus infundituꝛ, magnarum eſt plenitudo virtutum* S. Ambroſ. in cap. x. Luc.

MEDITATIO CLXXIII.

Feria 6. Domin. Pentecoſt.

De Spirituum diſcretione.

ASpiciam felleam malignitatem ſpiritûs diabolici, qui ſi non poteſt peccatis gravibus, conatur venialibus inficere: quòd ſi nec iſtis, ſaltem moleſtis cogitationibus perturbat; adeò neminem, nec quidem Filium Dei intentatum reliquit. Petam intelligere originem ſpiritûs boni, & mali, ut hunc evitem, illum ſequar.

Conſ. 1. Diſcretionem Spirituum eſſe donum Dei, quod ex parte noſtrâ per modum artis conjecturalis acquiritur, idcóque fal-

lere

lere poteſt; niſi non pauca, ſed complura in unum aggregentur.

Conſ 3. Septem requiſita in homine, ut ſpiritus diſcernat. 1. Bonus intellectus. 2. Paſſionum dominium: nam qui amant, ait Orig. ipſi ſibi ſomnia fingunt. Et Gerſon inquit, debere eſſe in pace locum perſonæ volentis ſpiritum diſcernere: quia perturbatio peſtis nocentiſſima, & inſanabilis cenſetur. 3. Debet eſſe in fide divina bene radicatus. 4. Obediens: niſi enim ſe regi ab alio patiatur, ait Climacus, jam non indiget dæmone tentante ſe, quia factus eſt ſibimet dæmon. 5. Humilis, ut etiam ſpretus non dejiciatur: quia Spiritus ſanctus, qui ſe dat humilibus, nequaquam ex humiliatione ſe ſubtrahet, cùm ſuperbis Deus reſiſtat. 6. Debet eſſe orationi, & devotioni addictus: quia ejuſmodi. ait Greg. in dial. quodam intimo ſapore percipiunt, & quod à bono Spiritu, vel quod ab illuſore procedit, diſcernunt. 7. Servandum monitum Caſſiani, Coll. 2. *Tamdiu ſuggeſtiones noxiæ dominantur in nobis, quàmdiu celantur in corde.*

Conſ. 3. Quidquid verum, quidquid bonum, & virtuoſum eſt, id ex Spiritu ſancto procedit, qui Joann. 14. eſt verus, Luc. 11. eſt bonus. Quidquid falſum, quidquid vitioſum eſt, id ex ſpiritu malo procedit, qui

ab

ab initio fallax, & malus fuit: ſicut ergo omnes veritates & virtutes ſunt fructus Spiritûs ſancti, ſic omnes errores & vitia ſunt fructus Spiritûs diabolici. Vnde ait Ambr. in c. 5. ad Rom. *Ex actu nomen accipit homo.* Et deinceps infert 1. *Hic ſpiritu ambulat, qui fugit peccata.* (in epiſt. ad Gal. c. 5.) 2. S. Antiochus addit hom. 61. *Omnis virtus ſpiritualem facit.* Veni ſancte Spiritus.

MEDITATIO CLXXIV.

Sabbato Domin. Pentecoſt.

De pleniore Spirituum diſcretione.

ASpiciam poſt Deum (qui Prov. 16. Spirituum ponderator eſt Dominus) B. Virginem Magiſtram diſcretionis Spirituũ, à Gerſone dictam, ad quam velut diſcipulus accedam. Petam ſcire, cui Spiritui debeam aſſentiri, cui diſſentire.

Conſ. 1. Ex proxima meditatione patere, cur exibant dæmonia (Luc. 4.) à multis, quia erant in mundo, qui ijs plenus eſt, juxta Chryſoſt. homil. 29. in Matth. *Mundus domus diaboli*: nam quis eſt, qui in mundo non erret? at qui omnis error à malo eſt, qui miſſe quandóque veritatibus unam latentem falſitatem tegit, ut decipiat: ideo Chriſtus prohibuit dæmones à veritatis teſtimonio, uti & Paulus Pythoniſſas. 2. Quis eſt, qui Spiritũ

ritu Dei Regi se finit in omnibus? atqui *perversa sunt omnia, quæ à DEO non sunt.* Tertull: de cultu fœm. 3. Quis est ab omni labe immunis? atqui Hieron. ad Gal. in c. 5. inquit: *Per vitia vel maximè dæmones colunsur.* 4. Quis non subinde blanditias carnis sentit? atqui *duabus de causis deserit hominem Spiritus sãctus, cùm aut sensum carnis habet, aut gesta,* inquit Ambros. in cap. 8. ad Rom. & causam dat lib. de Noë & Arca. cap. 3. *Hic ergo spiritus datur hominibus, sed non permanet; quà autem ratione non permaneat, causa proditur Gen. 6. quia caro sunt: carnis enim natura disciplinæ repugnat, quia voluntati obtemperat.*

Conf. 2. Quis non habet nævum aliquem in suis intentionibus? atqui sine rectitudine intentionis perit ratio virtutis, arboris fructus ex radice, opus hominis ex intentione. Lib. 4. revel. S. Brigit. c. 67. Vitiare virtutes, auferre patientiam intendit dæmon. lib. 6. cap. 43. 6. Quis est, qui sine sine renuntiaverit propriæ voluntati? atqui omnium vitiorum fons, Angelorum hominúmque ruina est propria voluntas inordinata, propter quam nos Deus relinquit dæmoni. l. 6. c. 78. 7. Quis est, quem non tæduerit perfectionis? atqui hoc vitium est, quia nemo veniet ad portum gloriæ, nisi perfectus, vel perfectè

perfectè purgatus, lib. 4. cap. 62. 8. Quis non aliquando intermisit voluntariè gustū dare Deo? atqui talis voluntas non solùm est vitiosa, sed planè conformis est damnatis, quâ nolunt gustum dare Deo lib. 6. c. 31. 9. Quis est, qui ex toto semper fuit gratus Deo, Deíque grauijs correſponderit juxta lumen, & dona Dei operando? atqui ingratitudo est altera origo, propter quam nos Spiritus sanctus deserere incipit, & potestati Satanæ tradere; apud eandem S. Brigit.

Conſ. 3. Quis est, qui non distrahatur in templo in oratione? atqui universum bellum, quod inter nos & dæmones conflatur, non est de alia re, quàm de oratione, ait August. ser. de orat. 11. Quis est, qui non intermiſerit correctionem, dum videret delinquentem, vel ad melius non stimulavit proficientem? atqui impedire bonos ne loquantur malis, ne fortè compungantur, vel ne loquantur bonis, ne ad meliora merita eleventur, à spiritu diaboli est. l. 4. S. Brigit. c. 21. 12. Quis est, qui aliquando non senſit se quasi liberum ab omni tentatione? atqui etiam non tentari à spiritu malo quandóque procedit, ut fallat incautos. lib. 4. cap. 95. & 68. Petam à Diva, Spiritu sancto regi, quod fiet, si in illo, quod agam vel patiar, non utile, nec mercedem meam, sed

Dei

Dei ſolius gloriam quæſivero. Ita Dominus S. Gert. lib. 4. cap. 14.

MEDITATIO CLXXV.

Dominica SS. Trinitatis.

De SS. Trinitate.

PRæſentabo mihi gloriam DEI, quam vidit Iſai. cap. 6. inter Seraphinos; vel Daniel: *Millia millium aſſiſtebant ei, & decies centena millia miniſtrabant ei.* Petam à SS. Triade lumen ad agnoſcendam ex parte Majeſtatem ejus, & gratiam ad eam reverentiâ, amore, & obſequio honorandam, ſicut oportet.

Conſ. 1. Abyſſali demiſſione unam naturam, unum intellectum, & unam Voluntatem eſſentialiter à ſe ab æterno, ſine fine, Patrem, Filium, Spiritum ſanctum. Patrem, qui ex fœcundo intellectu per actum notionalem producit Filium, & per actum notionalem voluntatis, quæ eſt ipſiſſima Patris, & Filij voluntas, Spiritum ſanctum procedentem. Quod myſterium ſuppoſitâ Fide hâc ratione probatur: Deo alijs fœcunditatem producendi ſimile ſui juxta naturam danti, concedenda eſt eadem perfectio, ut producat Perſonas, quæ ſint Deus, ſicut eſt ipſe; quia verò ipſe eſt actus puriſſimus Intellectûs, & Amoris, eò, quòd ſit Ens intellectuale,

ctuale, producet duas Perſonas, unam per viam cognitionis, alteram amoris, quibus (cùm Deus non poſſit multiplicari) communicat ſuam individuam, & ſimplicem naturam: itaque omnes tres Perſonæ, una improducta, & duæ productæ, ſunt unus idémque DEVS, ſolus potens, ſolus ſe comprehendens, ſolus ſe, quantùm diligibilis eſt, diligens, affectu complacentiæ, & deſiderij, ut cognoſcatur, & ametur, ſicut oportet.

Conſ. 2. Proprietates ſingularum Perſonarum, quas eis dat Eccleſia. Pater improductus, Principium productionis, à quo dependent omnia, magis, quàm radij à Sole. Ipſi debitâ reverentiâ attribuam omne bonum naturæ, & gratiæ, illúdque ab ejus providentia paterna petam, propter ipſum donis acceptis utar, nihil propriæ gloriæ, vel commoditati relinquam.

Conſ. 3. Quomodo Filius dicatur Sapientia Patris, Principium Redemptionis, propter nos exinanitus. Ipſius Fidei omnem intellectum meum ſubijciam, & mancipabo.

Conſ. 4. Quomodo Spiritus ſanctus ſit Principium amoris, & bonum primum; quia amor ab amante primus donatur amato; unde oritur omne donum: ideo Spiritus ſanctus dicitur primum donum. Eidem offeram

feram voluntatem meam in habitationem, & corpus in Templum, præsertim in Communione. O amœnitas omnium colorum, dulcor omnium saporum, fragrantia omniũ odorum, delectatio omnium sonorum, suavis amœnitas amplexuum intimorũ, supereffluens abyssus divinitatis: Te omni creaturæ præeligo, propter Te omni delectationi abrenuntio; pro Te omni adversitati obvio: in his omnibus Te unicum laudatorem requiro: Tu animæ meæ vita: Tecum sit affectio cordis mei, vi ardoris amatorij conflata. Vtinam in omni, ad quod sine Te tendit anima mea reddatur inanimata! ita D. Gertr. lib. 3. cap. 66.

MEDITATIO CLXXVI.

Feria 2. post Domin. SS. Trinit.

De Omnipotentia Dei.

INtuebor brachium Omnipotentiæ divinæ, cui omnia pari modo sunt possibilia. Petam illo semper protegi.

Cons. 1. Quomodo Deus plùs quàm septuagies nominetur Omnipotens in sacris Bibliis. Colligitur Omnipotentia DEI ex toto hoc, quod fecit, & quidem verbo: quia 1. ex nihilo fecit tam multa, varia, solida, perfecta, virtutis plena, subitò. 2. Cœlos pulchros, mobiles, incorruptibiles, Sole, Luna, Stel-

na, Stellis ornatos, influentes in inferiora. 3. Cœlum empyrium Regiam ſuam, ſedem Beatorum, quietam, Angelis inæſtimabiliter perfectis plenam, numero incomprehenſibilibus. 4. Elementa facta, & congruenter diſpoſita, ut ſe ſervarent, & in eis tot mixta; totque animalia tam varia. 5. Hominem ad imaginem & ſimilitudinem ſuam gratia & juſtitia originali veſtivit, ad finem ſupernaturalem ordinavit, & lapſum mirabiliter erexit.

Conſ. 2. Quomodo ab hoc attributo Dei pendeant præcipui articuli Fidei, Creationis, Incarnationis, Reſurrectionis, Eucharistiæ, Viſionis Dei.

Conſ. 3. Et laudabo Dominum propter infinitam potentiam: fatebor omnes creaturas debere Deo laudē: quia ab eo habent, quod ſunt, & in ſe ejus aliquam imaginem, vel veſtigium continent. Fatebor nec me, nec univerſam creaturam ad ejus laudem ſufficere: gratias agam, quòd laudem meam non reijciat: invitando me, & omnia mea ad laudem Dei: *Benedic anima mea Dominum* &c. explicando ſingula: invitabo Angelos & Sanctos generaliter, & aliquos ſpecialiter: invitabo ſimiliter creaturas cœleſtes, & terreſtres: *Benedicite omnia opera*, &c. Petam ſubtrahi mihi potentiam ad omnem actum repugnan-

repugnantem gustui Dei, daique potentiam ad omnem nutum Dei explendum.

MEDITATIO. CLXXVII.

Feria 3. post Dominic. SS. Trinit.

De Sapientia, & Gubernatione DEI.

INuebor oculum Sapientiæ divinæ plus, quàm Solem fulgentem. Petam semper aspici ab hoc oculo.

Cons. 1. Quomodo perfecta omnium cognitio in Deo proveniat ex infinita vi oculi divini, sicut enim oculus humanus in momento penetrat ad stellatum cœlum, plus quàm 70. millionibus milliarium dissitum, sic, Infinities ampliùs oculus & mens DEI videt divinam Essentiam, & Personas, possibilia, eorúmque opera possibilia, conditionatè futura, & futura absolutè omnia.

Cons. 2. Quomodo in Deo sit Sapientia omnium rerum: quia scit substantias, proprietates, virtutes, operationes, causas, & effectus omnes. 2. Quàm singulari providentiâ omnia ordinet in finem gloriæ suæ, & ostensionis Majestatis suæ, & nunquam sinat ab ordine dispositionis suæ exire. 3. Quomodo singulis rebus media convenientia det, quibus fines suos assequantur, suavitérque ac fortiter omnia attingens, omnium

curam ſpecialem habeat. 4. Facit, ut omnia creata cedant bonis in bonum per miſericordiam ejus, & malis in malum per Juſtitiam. 5. Quia erga homines præſertim juſtos habet ſe, ut Pater erga Filios, quos per mille pericula & anfractus uſque ad aſſecutionem felicitatis perducit.

Conſ. 3. Et laudabo Dominum propter infinitam Sapientiam, & Providentiam ejus, ut ſuprà Fer. 2. Conſ. 3. Rogabo, ut tenebras ignorantiæ & diffidentiæ providâ luce ſuâ diſſipiat.

MEDITATIO CLXXVIII.

Feria 4. poſt Domin. SS. Trinit.

De Bonitate DEI.

ASpiciam triplicem Bonitatem DEI, naturalem, moralem, & beneficentiæ: Velut catenam triplici gyro omne bonum complectentem. Petam ejus quàm maximè fieri particeps.

Conſ. 1. Bonum eſſe, quod eſt perfectum, & bonitas rei ejus eſt perfectio. 2. Naturalis in DEO quanta eſſe debet, cùm ad ejus tenuem radium, & umbratilem ſpeciem tanto impetu currat omnis creatura, & niſi ſe ipſum communicet, impoſſibile eſt aliud bonum eſſe extra DEVM. *Ama unum bonum, quod eſt omne bonum, & ſufficit.* Auguſt

Conſ. 2. Alterum bonum moris, quod Sanctitas dicitur, eſſe perfectionem morum in actu, vel habitu. De DEO ait Pſalm. 144. *Sanctus in omnibus operibus ſuis*; cùm igitur Sanctitas ſit congruentia cum lege æterna, & conjunctio cum Deo, & voluntas Dei per ſuam eſſentiam legi æternę, ex æquo reſpondeat, ſequitur in Deo eſſe Sanctitatem eſſentialem, eminenter & cauſaliter, principium, & exemplar, & menſura, & finis omnis ſanctitatis infinitè intenſivè, & extenſivè; ergo neceſſario odit peccatum infinitè, quia eſt contra rectitudinem legis æternæ, propter quod privat hominem bono infinito: quia inflixit infinitum dolorem, & ignominiam DEO: ergo neceſſariò amat ſuam bonitatem infinitam, quam utinam & ego tantùm amarem, ut poſſum.

Conſ. 3, Quomodo benignitas tertia ſpecies bonitatis oriatur ex prima bonitate, quæ eſt perfectio naturæ: & duplex eſt benignitas: Naturalis, & dicitur fœcunditas, & eſt communicatio divinæ eſſentiæ: libera, & eſt naturalis propenſio communicandi ſe creaturis pro cuiuſque captu, præſertim creaturæ rationali, quæ ſola Deitatis per intellectum & voluntatem eſt capax, quæ à liberalitate Dei benefica accepit eſſe naturale, vivere, ſentire, intelligere, & eſſe ſu-

pernaturale gratiæ, gloriæ, unionis hypostaticæ. Concludam meditationem ut Feria 2. Considerat. 3.

MEDITATIO CLXXIX.

Feria 5. In Festo Corporis Christi.

De Sacrificio incruento.

VIdebo Dominum in cœnaculo Montis Sion Sacrificium incruentum instituentem, & se nobis quasi comminuentē, ad vescendum. Petam illud intelligere, & eo dignè frui.

Cons. 1. Quomodo Missa sit Sacrificium: quia, quod fecit Christus in cœna, id agunt Sacerdotes, sed Christus sacrificavit: Quia Sacerdoti debet respondere hostia, Christus erat Sacerdos secundùm ordinem Melchisedech, Psalm. 109. qui obtulit panem, & vinum. Est igitur hîc Sacerdos, res oblata, Deus, cui offertur, Fideles, pro quibus offertur, & ipsa oblatio: ubi autem hæc quinque sunt, ibi est sacrificium. Gaudebo Deum honorari sacrificio perenni, non permãsione Christi in Cruce, nec ut redivivus identidem patiatur, sed per Sacramentum Altaris.

Cons. 2. Excellentias huius sacrificij. 1. Ab offerente, qui Principalis est Christus, summus & æternus Sacerdos, verus DEVS. 2. Ab oblatione, quæ est Corporis & Sanguinis

guinis Domini veri DEI. 3. A modo: quia sub speciebus panis & vini offertur, quibus repræsentatur Sacrificium cruentũ in Cruce.

Cons. 3. Fructus tanti Sacrificij esse. 1. Dignè Deum laudare, sicut oportet. 2. Memoria oblationis cruentæ. 3. Meritorum Christi participatio. 1. Ex virtute Sacrificij, juxta Christi promissa non fallentia. Putatur hîc fructus esse remissio pœnarum duplex: Una in Sacerdote, & altera in ijs, pro quibus orat, præsertim qui adstant sine peccato mortali, aliàs hunc effectum non consequuntur: juxta illud S. Ambr. in cap. 9. Luc. *Nemo cibum accipit Christi, nisi fuerit antè sanatus.* 2. Fit participatio meritorum Christi per modum impetrationis, juxta majorem cuiusque dispositionem. Examinabo hîc verba Chrysost. hom. 60. ad pop. & lib. 6. de Sacerdot. *Considera, quales manus illas administrantes esse oporteat, quovis solari radio splendidiores; qualem linguam, quæ Verba illa effundat, quæ tremendo nimis sanguine rubescit? Quâ denique re non puriorem sanctioremque esse conveniat animam, quæ tantum illum Spiritum receperit? per id tempus & Angeli Sacerdotâ assident, & cœlestium potestatum universus ordo clamores excitat, & locus Altari vicinus in illius honorem, qui immolatur, Angelorum choris plenus est.* Petam à Diva, Filio, & Patre,

ut dignè accedere merear ad hanc mensam, ad quam, qui accedit, *ducitur in divini status puritatem*, inquit S. Dionysius Areopag. de Eccles. Hier. cap. 3.

MEDITATIO CLXXX.

Feria 6. post Fest. Corporis Christi.

Septem Miracula in Venerabili.

ASpiciam SS. Eucharistiam, de qua ita loquitur D. Chrysost. Hom. 35. in Joan. *Hoc Sacramentum est lapis, super quem septem oculi, id est, Angeli aspiciunt, pulchritudinem ejus admirantes.* Petam intelligere & revereri Miracula hujus convivij.

Cons. 1. Septẽ prodigia, quæ in Consecratione patrantur. 1. Quòd cœlum & DEVS obediat voci hominis, indifferens ad concurrendum, quoties, quando, & ubi voluerit Sacerdos, etiam malus, etiam malâ intentione Verba sacra proferens. Orabo, & dicam: O JESV, abstrahe cor meum ab omni eo, quod sub Sole est extra Te, & attrahe illud ad Te, ut paratum sit ad omnem nutum, & gustum tuum.

2. Est conversio, seu transsubstantiatio panis in Corpus, vini in Sanguinem Domini: orabo, & dicàm: O JESV, converte me ex toto ad Te, ut vivam ego, jam non ego, sed Tu in me, & ego in Te.

3. Acci-

3. Accidentia manent sine subjecto: orabo,& dicam: O JESV, da tibi soli inniti.

4. Accidentia operantur suos effectus: orabo,& dicam: O JESV, da tibi cooperari.

5. Christus ibi non habet usum sensuum naturalem, quamvis habeat supernaturalem: orabo, & dicam: O JESV, aufer à me omnem abusum sensuum, & da sanctissimũ potentiarum usum.

6. Est ibi indivisibilis: orabo,& dicam: O JESV, da tibi indivisibiliter adhærere ex toto.

7. Est ibi inseparabilis: quia manet, quam diu accidentia non corrumpuntur: orabo,& dicam: O JESV, da tibi inseparabiliter adhærere semper. Adde, quòd sit invisibilis, propter indignitatem pravorum, fidem bonorum. Albert. Magn. Serm. 7. Et ut sit ex Fide meritum, petam augeri Fidem ubique hujus Mysterij.

MEDITATIO CLXXXI.

Sabbato post Fest. Corporis Christi.

Septem res in Venerabili.

ASpiciam in Venerabili contineri Christi Corpus, Sanguinem, Animam, Virtutes, Divinitatem, Personas Divinas: unde mihi convivium est cum Deo. Petam ex singulis fructum percipere.

Conf. 1. In Venerabili vi verborum esse Corpus Christi: orabo, & dicam: O Jesu, incorpora me tibi, & fac me unum de tuis in concreto, seu prædestinatis.

2. Esse ibi Sanguinem Christi, per concomitantiam: orabo, & dicam: O Jesu, per Sanguinem tuum fiat cor meum immaculatum, & caro mea, ut non confundar.

3. Esse ibi animam Christi: orabo, & dicam: O Jesu, fac animam meam secundùm Animam tuam.

4. Esse ibi virtutes Christi: orabo, & dicam: O Jesu, fac me participem earum secundùm prædestinationem meam, voluntatem tuam.

5. Esse ibi Patrem, similiter per concomitantiam: orabo, & dicam: O Jesu, subtrahe mihi hâc die potẽtiam prævisam, efficacem ad omnem actum mentis, oris, operis, repugnantem SS. Legi, Consilijs, & inspirationibus tuis: Et da potentiam efficacem ad omnem actum conformem voluntati, nutui, & gustui tuo.

6. Esse ibi Verbum: orabo, & dicam: O Jesu, aufer à me ignorantiæ tenebras, & illumina vultum tuum super nummum tuũ: sum enim imago Dei.

3. Esse ibi Spiritum sanctum, orabo, & dicam: O Jesu, da mihi septem dona Spiri-

tûs

tûs sancti, & duodecim fructus ejus. Orabo etiam B. Virginem, ut cùm hìc etiam sit Caro & Sanguis ejus, dignè ijs frui possim.

MEDITATIO CLXXXII.

Domin. infra Oct. Corporis Christi.

In Eucharistia sunt omnia.

VIdebo mensam illam magnam, cœlestem, plenam pinguedine vitæ æternæ, ubi spiritualis dulcedo in suo fonte gustatur, cum bonis omnibus: *Quia Deus hic nobis datur, & Deus est omnia*, ait S. Cyrill. hìc. Petam agnoscere omne bonum hîc contentum, eóque frui.

Cons. 1. Septem accubitus Regis Christi: In sinu Patris, in sinu Virginis, in Præsepi, in Cruce, in justis, in dextera Dei, in Venerabili: Ubi proponitur vitulus saginatus, quia *hoc Venerabile Sacramentum est impinguativum dilectione, propterea figuratum fuit per vitulum saginatum* ait S. Bernard. Senens. tom. 2. & Filius senior indignatur, nam ferè natura Angelica turbatur, non vestem gratiæ, non annulum Fidei æmulans, sed vitulum saginatum, Corpus, & Sanguinem Domini.

Cons. 2. Quomodo in hoc accubitu & ferculo parãdo, Deus suam omnipotentiam impenderit, & ipsam insumpserit juxta illud

Bernardi, lib. de diligendo Deo: *Quid enim melius se ipso poterat dare vel ipse?*

Consi. 3. Quomodo insumpserit suam Sapientiam, *Qui facit mirabilia solus*, Ps. 71. Non datur Scientia major, quàm sit DEI, quæ in hoc ferculo communicatur, juxta illud Ruperti Abbat. in cap. 6. Joan. *Dominus illusionem nequissimi, qui dixit: Eritis sicut Dij, non sine magno ejusdem cruciatu serio loquens in verum effectum convertit.*

Consi. 4. Quomodo insumpserit Bonitatem suam: quia, ut ait Chrysost. in illud Joann. 13. *In finem dilexit eos: nihil omisit, quod vehementer amantem deceret.*

Consi. 5. Quomodo insumpserit Misericordiam suam, sicut ipse ait: *Ego veni, ut vitam habeant* (Theophil explicat) *in Incarnatione, & abundantiùs habeant in Eucharistia.*

Consi. 6. Quomodo, si fieri posset, ut esuriret Deus, solâ Eucharistiâ esset satiabilis, juxta illud Psal. 49. *Si esuriero, non dicam tibi, &c. Nunquid manducabo carnes taurorum?* &c. *Immola Deo sacrificium laudis, id est, Eucharistiam.* inquit D. Chrysost. addítque (in 1. ad Cor. cap 10.) *Dicendo Eucharistiam, omnem Bonitatis thesaurum aperio,* Si, ut ait Salvianus lib. 2. *Dona illius etiam tua vota vicerunt,* optimè infert. Bern, suprà citatus:

Multùm

Multùm meruit de nobis, qui immeritis dedit ſeipſum nobis. Et ſerm. 20. in Cant. *Diſce à Chriſto, quomodo diligas Chriſtum.* Qui totum dat, totum petit.

MEDITATIO CLXXXIII.

Feria 2. Dom. infr. Oct. Corp. Chriſt.

De duodecim Fructibus Venerabilis.

VIdebo cibum, qui Angelis eſt in delicijs, quomodo homini ſit in medicinam. *Audiat Chriſtianus quilibet Corpus Chriſti de Altari participans, quantam de eo poſſit ſumere medicinam, quando mulier totam rapuit de ſola Chriſti fimbria ſanitatem.* Ita S. Paſchaſ. in Matt. c. 9. Petam fieri particeps hujus medelæ.

Conſ. 1. Quomodo in duodecim mala ex arbore mortis prolapſi ſumus: In peccatum, fomitem, errores, tentationes, tepiditatem, exiliũ, oblivionẽ, defectibilitatẽ, mortẽ, à Deo ſeparati, Fide imminuti, Spe lapſi.

Conſ. 2. Quomodo Euchariſtiæ beneficio reſtituamur: In hoc enim differt ſacrificium in Cruce, & in Altari, quòd illud nemini in particulari donum ullum conceſſerit immediatè, ſed fuerit tantùm ſufficiens in genere pro omnibus, ac velut in abſtracto: hoc verò tribuat cuique, quam Deus determi-

nat, gratiam, pro ratione dispositionis, quas gratias refert Richardus de venerabili tribus Versibus.

Inflammat, Ita D. Thom. opusc. 57. *Convivium omni suavitate repletum, quâ mens omnium spiritualium charismatum abundantiâ impinguatur.*

Memorat. Quid sit homo: Ita D. Chrys. hom. 61. ad pop. *Corpus suum in nos contemperavit, ut unum quid simus.*

Sustentat. Ita idem ibidem: *Carnibus meis alo, & meipsum vobis appono.*

Roborat. Ita Cyrill. in cap 6. Joan. *Quamvis propter naturam carnis corruptibiles simus, participatione tamen vitæ ad vitam reformamur. Qui manducat me, ipse vivet propter me.*

Auget Hostia spem, Chrysost hom. 6. ad pop. *Qui vobis me hic trado, multò magis in futuro.*

Purgat. Ita Chrysost. hom. 35. in Joan. *Omnia abluit peccata.* Et Cypr. de orat. Domin. *Mysterium Eucharistiæ eripit nos à voluntate peccandi.*

Reficit. Ita Chrysost. hom. 6. *Velut leones ignem spirantes, &c.*

Vitam dat. Ita August. tr. 26. in Joann. *Qui vult vivere, habet unde vivat, incorporetur, & vivificetur.*

Et unit. Ita Cypr. tr. de Sacr. Altar. *Ut*

usque

usque ad societatem germanissimam ejus hæ unitas perveniret.

Confirmatque Fidem: nam in fractione panis aperti sunt oculi Discipulorum: & D. Cypr. inquit: *Quis est insipiens, declinet ad me.*

Munit. Ita S. Gaudent. tr. 2. in Ex: *Contra venena diaboli dulcem Medicinam sempiterni tutaminis consequitur.*

Fomitémque remittit. Ita Cypr. de Cœna Dom. *Vinum germinans Virgines, quo quis utitur, concupiscit oblivisci cuncta carnis ludibria:* & tr. de Nativit. Dom. ait abfuisse è domo Deiparæ omnes illecebras: *quia tanti habitatoris reverentia concupiscentiarum ludibria abigebat.*

MEDITATIO CIXXXIV.

Fer. 3. Dom. infr. Oct. Corp. Christi.

De alijs fructibus Venerabilis.

ASpiciam è Venerabili procedentes adhuc plures fructus, ut è vite botros. Petã eorum fieri particeps.

Cons. 1. Septem mirabilia, quæ per SS. Eucharistiam accidunt. 1. *Caro Christi est pillula nostræ salutis.* Ita S. Vincent. Ferrer. de de Venerab. 2. Est *Vestis nuptialis Corpus & Sanguis Domini.* Ita S. Paschas. de Venerab. cap. 21. 3. *Est pro refectione famelicorum.* Ita Richar. à S. Laur. de laud. Virgin. 4.

Si febribus æstuas, fons est. Ita S. Ambros. de lib. 3. de virg. 5. *Virtute huius tibi factum est, ut mortui resurgerent.* Ita Rupert. lib. 6. in Joann. 6. Prodest animabus Purgatorij, quibus est quasi ros, ut habetur in vitis SS. ideo in Sacro tertia pars Hostiæ mittitur in calicem, in subsidium animarum. 7. Venerabile prodest etiam inferno. Ita D. Isidor. de offic. Eccles. lib. 2. cap. 28, *Valet etiam damnatis per modum diminutionis, quo enim plures salvantur, pauciores damnantur, & ita minor erit pœna per subtractionem consortij eorũ:* quod consortium epulo timens Luc. 16. rogavit, ne fratres eò venirent.

MEDITATIO CLXXXV.

Fer. 4. Dom. infr. Oct. Corp. Christi.

De alijs fructibus Venerabilis.

ASpiciam Dominum Eucharisticum, quasi carbunculum, ut ait D. Thomas Opusc. 58. cap. 22. *Carbunculum signat Corpus Domini de Altari sumptum, & charitate inflammatum, quod de manibus Seraphinorum nos quoque, ut reficiamur, accipimus* Petam agnoscere septem Christi actus, quos in Eucharistia elicit, ut revelavit ipse S. Mechtidi.

Cons. 1. Actum Christi, quem elicit in Venerabili Humilitatem: quia nullus tam malus est, qui si ad Christum Eucharisticum veniat, non acceptetur à Christo. 2.

2. Esse Patientiam: quia patienter sustinet quemvis peccatorem: & suum inimicum.

3. Esse Amorem: quia paratus est ad inflammandum quodvis cor obstinatum.

4. Esse liberalitatem: quia vult ditare quemvis pauperrimum.

5, Esse abundantiam: quia vult satiare omne cor, licet aliàs satiabile.

6. Esse Claritatem: quia vult illuminare præsentiâ suâ quemvis cæcum.

7. Esse Sanctitatem: quâ vult ad fervorem & devotionem excitare quẽvis segnem, & indevotum.

MEDITATIO CLXXXVI.

Fer. 5. Dom. infr. Oct. Corp. Christi.

De reliquis fructibus Venerabilis.

ASpiciam SS. Evchariſtiam pleniorem fructibus, quàm ſit Mare guttis, Sol atomis, Firmamentum ſtellis, Empyrium Spiritibus beatis: quia id agit Chriſtus in Evchariſtia, quod in cœlo, ſed in cœlis exhibet nobis innumera bona, ibidémque offert Patri æterno, quidquid egit, vel tulit. Petam agnoſcere illos fructus cæleſtes, & conſequi.

Conſ. 1. Quomodo Chriſtus in Venerabili agit advocatum noſtrum circa prꝯipuũ negotium ſalutis noſtræ. Inprimis circa Fidem, quæ tripliciter illi committitur. 1. Nunquam

unquam ulla vi à vera Fide declinemus, per potentiam Patris. 2. Ne Spiritu erroris seducamur, per Sapientiam Verbi. 3. Ut Fides nostra per dilectionem omnia operetur, agente Spiritu sancto, ut vento in follibus. Qui hæc cum Christo petit, in fine vitæ suæ nunquam cæcabitur in Fide: ita Dominus divæ Mechtildi lib. 4. cap. 24. Deinde ratione Spei, quia Deus paratior est hominem suscipere, quàm ipse venire: qui nullum vult perire, exceptis ijs, qui sponte volunt damnari: quia quis sapiens aurum cum labore acquisitum, & sibi dilectum proijceret, & perderet? quis nauta bona sua, cùm in portum deducta essent, sponte in mare proijceret? sic non abijciet ultro animam, quam ab infantia tanto labore dilexit Deus. 3. Ratione Charitatis: ita ibidem Dominus S. Mechtildi apparens in veste sanguinea dixit: *Sicut hostiam in Ara Crucis me obtuli, sic adhuc eodem amoris affectu assisto DEO Patri, pro peccatoribus omnia genera Passionis meæ repræsentans, & hoc maximè mihi desiderabile est, ut peccator per pœnitentiam veram ad me convertatur, & vivat.*

Conf. 2. Quomodo Dominus in Eucharistia liberalitate Divinæ Majestatis suæ, l. 3. ibid. c. 15. dicat. *Ibi ego omnium vulnera sano, omnium paupertatem virtute dito, & omnium*

afflictiones relevo: & c. 17. Ad Agnus Dei, 1. Offero me Deo Patri cum omni exinanitione pro vobis. 2. Offero me cum omni amaritudine Passionis meæ in plenam reconciliationem. 3. Cum toto amore divini cordis in supplementum bonorum, quæ homini desunt.

Cons. 3. Nullum esse in natura medicamentum contra omnes morbos: quia nullum habet in se qualitates contrarias aptas curandis morbis omnibus. Sola Eucharistia universalis medicina est: imò omnia: *Dominus noster nunc est pars in singulis, in Salomone sapientia, in David bonitas, in Iob patientia, in Petro Fides, in Paulo zelus, in Ioanne virginitas, in cæteris cætera: in Eucharistia esca, ipse est omnia,* ita D. Hieronym. Epist. ad Adamant. Audiam nunc interrogantem Chrysost. hom. 17. ad pop. *Quare quæso, sub Apostolis virtutes edebantur, sub nobis verò nequaquam, cùm idem sit Deus?* & respondet: *non est par usus.* Petam ut ii SS. Eucharistiâ, sicut oportet.

MEDITATIO CLXXXVII.

Fer. 6. Dom. infr. Oct. Corp. Christi.

De negligentibus celebrare, vel audire Missam.

ASpiciam Sacerdotem in throno Altaris sacrifican-

sacrificantem Domino Hostiam immaculatam in odorem suavitatis. Petam agnoscere, & evitare reatum intermittentium Missam celebrare, vel audire debitè.

Cons. 1. Verba S. Bonav. tr. de præp. ad Miss. c. 5. *Sacerdos non legitimè impeditus celebrare omittens, quantùm in eo est, privat SS. Trinitatem laude, & gloriâ, Angelos lætitiâ, peccatores veniâ, justos subsidio, grato in Purgatorio existentes refrigerio, Ecclesiam spirituali Christi beneficio, seipsum medicinâ, & remedio contra quotidiana peccata, & infirmitates.* Quomodo respondebo Deo his septem fructibus cœlum, & terram spolians,

Cons. 2. Quomodo non solùm hominis, sed, ut ait Rupertus, lib. 3. in Exod. cap. 10. *Hic panis victus est, & vita Angeli substantia,* nam in eum desiderant Angeli prospicere; quod quia contempsit Angelus facere, cecidit, & factus est diabolus, qui & hujus panis sempiternam patiens inediam, semper est pallidus, & mors illum sequitur.

Cons. 3. Verba Chrysost. homil. 45. in Joann. *Si purè accessisti, ad salutem accessisti, sin pravâ conscientiâ, ad pœnam, & supplicium:* & S. Cypr. *Nec evasisse se credat, si eum interim pœna distulerit: cùm timere plùs debeat, quem sibi Dei judicis censura servavit.* Inter angustias constitutus; Si non celebro, reus sum:

sum: si indignè, magis reus: itaque conscientiæ puritati me totum addicam.

MEDITATIO CLXXXVIII.

Sabb. Dom. infr. Oct. Corp. Christi.

De fine, quo accedendum ad Missam.

AUdiam Seraphicum Doctorem instruentem, quibus affectibus ad Missam accedendum sit: ut enim aqua talis apparet, quales sunt flores prati, per quod labitur, sic Christus juxta cuiusque dispositionem esse communicat. Petam eos intelligere, & exercere.

Conf. 1. Non accedendum desiderio avaritiæ, aut vanæ gloriæ, aut humanæ complacentiæ, temporalisque favoris causâ, vel consuetudine, sicut multi his diebus abutuntur ad sui perditionem, quod est datum ad salutem; sed trahat te conscientia & remorsus delictorum ad veniam culpæ & pœnæ; infirmitas tua, ad medicinam: tribulatio ad protectionem & gratiam spiritualem, per eum, cui Pater nihil negare potest, obtinendam: trahat te cultus Dei, religio, & amor Dei, ac unio, gratiarum actio pro innumerabilibus beneficijs, laus Dei, & Sanctorum, quibus nihil præstantius offerri potest: compassio proximorum, nihil enim pro vivis & defun-

defunctis interpellat efficaciùs, quàm Sanguis Christi effusus in remissionem peccatorum: trahat te denique sitis augendæ gratiæ, quia hoc Sacramentum fontem continet omnis sanctificationis, cætera sunt tantùm rivi gratiarum. Hæc omnia suo etiam modo locum habent in ijs, qui Sacrificio assistunt, & cenſentur unà cum Sacerdote illud Deo offerre, unde Sacerdos se ad illos convertens dicit: Orate fratres, ut meum & vestrum Sacrificium acceptum fiat apud DEVM.

Conſ. 2. Verba illa: Panem cœlestem accipiam, & nomen Domini invocabo, accipiam, non ut Cain Abelem ad occidendum, fratres Josephum ad vendendum, uxor Samsonem ad prodendum, Herodias caput Joannis ad illudendum, Judæi Christum ad crucifigendum, sed ut Isaac cibum à Jacob, Abraham Angelos, filia Pharaonis puerum Mosen, Mater Tobiam: Magi, Martha, Centurio, Magdalena Christum, Apostoli eundem in cœna Domini. Mater Dei Filium, Pater eundem in cœlos intrantem.

Conſ. 3. Accipiam ut infirmus Medicum, mortuus vitam, debilis fulcrum, solus Comitem, viæ ignarus Ducem, debitor Satisfactorem, inferno dignus Salvatorem, frigidus carbonem ab Altari, aridus fontem

aquæ

quæ vivæ, afflictus consolatorem, vallatus ab hostibus defensorem. Accipiam sub pœna mortis, *Nisi manducaveritis*, &c. sub spe promissi, *Non veni propter justos.* Ab Altari munus SS. Trinitati offerendum Deum Deo per Deum, quia est, qui est, ad dandum gustum Deo: pro beneficijs acceptis & accipiendis, pro venia culpæ, pœnæ pro culpis debitæ, pro donis, quibus egemus, pro necessitatibus in quibus sumus & erimus, pro amicis, & inimicis, vivis, & defunctis, &c.

MEDITATIO CLXXXIX.

Dominica 3. post Pentecosten.

De appetitione DEI ultimi finis.

VIdebo pulchrum opus universi exornatum à Deo, ut ornatur imago à pictore, infra me malam, supra me bonam æternitatem, juxta merita quoque, vel demerita ad alterutram festinantes. Petam non aberrare à fine meo, ut contigit ovi perditæ.

Cons. 1. Mundum à Deo creatum non utilitati, nullius indigi, sed manifestandæ bonitati Dei, non ipsi Deo, quàm antè ab æterno novit, sed creaturis non irrationalibus, cognitionis incapacibus, intellectualibus igitur, qualis est homo. Quare si omnis res visibilis corporali vitæ hominis servit, corpus autem ordinatum est ad animum nobi-

nobiliorem, animæ verò præcipui actus hominem perficientes sunt cognitio, quæ ex fine perficitur, & universa propter semetipsum operatus est Dominus, ad gloriam suam. Igitur propter Deum agnoscendum creatus est mundus visibilis. Gratias agam Domino, quòd tam magna & multa mihi dederit, naturalia, & supernaturalia. Dolebo, quòd tanta dona vel amiserim, vel otiosa habuerim, vocationi non responderim, auxilia contempserim.

Cons. 2. Quæ à me requiruntur, esse septem: Agnoscere Deum, reverri, laudare, corde, ore, opere, eíque servire, idque propter septem causas: Benefactori enim debeo esse gratus, initium autem gratitudinis est eum agnoscere; excellentiæ debeo reverentiam, quæ datur personæ, propter id, quod est; præclaræ factis personæ majorem debeo laudem, præsertim propter excellentiora opera, ut sunt supernaturalia, servitutem debeo Superiori, præterquam, quod quisque teneatur ordinare actiones suas ad exequendum munus à Deo sibi impositum; quisque etiam tenetur actiones suas perficere, finis autem opus perficit: ubi denique labore temporali venale proponitur præmium æternum, quod si negligatur, pœnæ Intentantur æternæ, inevitabilis incumbit Deo ser-

vicndi

viendi necessitas. Gratias agam Domino, quòd me non ad serviendum creaturis, sed sibi, ad obtinendam cum Angelis gloriam condiderit. Proponam ex rebus creatis admittere, quæ ad Deum ducunt, reijcere, quæ seducunt, ad hoc auxilia postulare.

Conf. 3. Quia me *Deus creavit hominem inexterminabilem*, Sap. 2. Non ut visibilia sector: quia ijs sum excellentior, sed ut Deum agnoscam, igitur proponam divina meditari: ut Deum reverear, Deum igitur timere, & amare super omnia volo: ut eum laudem, actus igitur religionis internos, externósque frequentabo, ut ei serviam, vivam igitur gloriæ Dei victima, *quoniam ibit homo in domum æternitatis suæ*, Eccles. 12. & si aberrare non vult in malam æternitatem, debet de rebus sentire, sicut sentit Deus; sensus Dei de rebûs habetur à Christo tribus hisce verbis: *Illi soli servies:* Matth. 4. Ergo suasiones mundi, carnis, dæmonis nõ attendam, sed Christi exemplo mandata, consilia, & inspirationes divinas exequar. Amorem proprium, commoda, honores, vanum timorem, indocilitatem, proprium judicium, pertinacem voluntatem, superfluum affectum vitæ, tanquam vilia, & coram Deo, ac Sanctis ejus infamia obstacula, rescindam ope Dei Eucharistici, qui *propriarum ovium cibus simul & sons factus est.* ita Theodoret: in Psal. 33. MEDI-

MEDITATIO CXC.

Feria 2. Domin. 3. poſt Pentecoſt.

De malitia peccati mortalis.

INtuebor quandam abyſſum tenebrarum horribilium exteriorum. Petam intelligere malitiam peccati.

Conſ. 1. Peccatum eſſe actionem liberam debitâ rectitudine carentem, quâ quis legem ſe obligantem, ac obſtringentem transgreditur, & quidem mortale eò uſque rectæ rationi ac divinæ legi adverſatur, ut vitam ſpiritualem eripiat, & mortem afferat animæ peccanti: *Stipendia enim peccati Mors.* Ad Rom. 6.

Conſ. 2. Quomodo hoc malum univerſa mala in ſummo gradu contineat. Malum eſt Paupertas, majus malum peccatum lethale, quod animam omnibus donis ſpiritualibus ſpoliat, ſubinde ſolâ Fide, & Spe relictâ. Malum eſt dolor, majus peccatum lethale, *ingreditur blandè, ſed in noviſſimo mordebit ſicut coluber, & ſicut Regulus venena diffundet.* Prov. 23. Malum eſt ſervitus, ſed majus peccatum lethale, quia eo ſervitur affectibus, viliſſimis ancillis, & dæmoni viliſſimo hero. Malum eſt infamia, ſed peccatum lethale eſt infamia gravior, quæ per omnium ora volitabit, & in noviſſimo die in illo Orbis theatro omnibus hominibus palàm fiet. Malum eſt morbus:

ſed

sed peccatū lethale tālis est ægritudo, quam nulla vis naturæ sanat. Malum est Mors, sed peccatum lethale Mors est, quæ animam occidit, & à Deo vita ejus separat.

Cons 3. Parum dixit, qui dixit: *Quasi à facie colubri fuge peccatum*; dicere debebat magis, quàm à paupertate, dolore, servitute, infamia, morbo, morte. Magnum necesse est esse malum, quod Christum ad lamenta coēgit; *ideo turbavit semetipsum Christus, ut significaret tibi, quomodo turbari tu debeas, cùm tantâ mole peccati gravaris.* Ait D. August. 11. 49. in Joann. Ingens debet esse malum, quod ipsum Deum exacerbat: *Exacerbavit Dominum peccator.* Psal. 9. Multa bona mihi fecit Deus; Vita gratiæ mihi data constat sanguine Filij Dei: propter quod eorum Deum exacerbavit? Recurram ad eum, *qui peccatum non fecit.* 1. Petri 2.

MEDITATIO CXCI.

Feria 3. Domin. 3. post Pentecost.

De fœditate peccati mortalis.

ASpiciam drachmam amissam in fœdo luto conculcatam, Petam agnoscere fœditatem peccati.

Cons. 3. Deformitatem peccati posse nosci ex oppositā animæ pulchritudine. Ex homine caput deorsum habente, & omnibus

membris miserabili perversitate distortis: talis est anima per peccatum. Cæcus homo fit per peccatum surdus, mutus, sensibus privatus, paralyticus. Si corporis deformitatem videntes oculi turbantur, & quasi terribili ictu perculsi ab ea refugiunt, quid faciunt mentis oculi, cùm vident peccatum mortale, quod à summa pulchritudine maximè elongat, illíque maximè oppositum est.

Cons. 2. Quomodo triplex status peccati mortalis, per tres mortes significetur. Puellæ, Marc. 5, Adolescentis Luc. 7. Lazari Ioan. 11. Quorum 1. interiori consensu perficitur. 2. Exteriori opere consummatur. 3, Inveteratâ consuetudine, & cordis duritie completur.

Cons. 3. Quomodo tria sint in hoc mundo juxta D. Bernardum, nigriora, & deteriora omni malo, videlicet Anima peccatoris perseverans in peccato, quæ est plus nigra, quàm corvus, & mali Angeli, qui eam rapiunt in die mortis ejus, & Infernus, in quo jactatur. Iterum tria sunt, quibus non sunt meliora: Anima videlicet justi hominis perseverans in bonis operibus, quæ est pulchra sicut Sol; & sancti Angeli, qui eam suscipiunt in die mortis suæ: & Paradisus, in quo collocatur.

MEDI-

Digitized by Google

MEDITATIO CXCII.

Feria 4. Domin. 3. post Pentecost.

De abyssali confusione peccatoris.

VIdebo mundum habitationem corporis exulis, corpus autem carcerem animæ, & cloacam, animam verò tot monstris horridam, quot vitijs contaminatam Petam ex agnitione gravitatis peccati extremè confundi

Cons. 1. Quòd offensio fiat vel in persona, vel in honore, vel in re, peccatum est offensa Dei, non in se: Quia repugnat la di Deum in se: sed in honore Dei, & creatura eius; omnis enim peccans (non ago de peccato in proximum) agnoscit se offendisse, non se: Nemo enim volēs se offendit: ergo Deum, licet ignoret plenè: & quidē offendit Deum, non in se, sed in honore; quia in præsentia infinitæ sanctitatis agit contra legem eius: offendit etiam Deum in creatura sua; quia peccatum deformat hominem, qui est res Dei, impedit Deum, ne in creatura rationali operetur opus præstantissimum, quod est beatitudo æterna.

Cons 2. Quomodo peccatum eripiat gloriam Deo: quia postponit vilissimæ creaturæ Patrem, aufert gratiam; inhonorat Majestatem præsentem, separat ab amicitia Dei;

Angelorum, Sanctorúmque interceſſionem inutilem reddit, habitationem Spiritûs ſancti proſtituit, eſt cauſa mortis Chriſti, profanat eius ſanguinem, incapacem facit meritorum Chriſti, mancipat diabolo peccantem, morti, inferno, æternùm, & cauſat plures lapſus. O peccatum furia infernalis, quantam uno impetu ſtragem patras?

Conſ. 3. Debere me dolere de peccatis, confundique magis, quàm de plagis fœdiſſimis, vulneribus periculoſiſſimis, morbis deſperatiſſimis, magis quàm de extrema paupertate, infamia, calamitate, damniſque irreparabilibus virium mearum. Immaniſeſt confuſio mea propter naturam lapſuum, prohibitionem eorum, tantámque multitudinem eorundem: his ſtolam gloriæ perdidi, ignominioſè nudatus. Quomodo me creaturæ ſuſtinuerunt, terra nõ abſorbuit, aquæ non demerſerunt? Omnia mala non abſumpſerunt? Confuſionem mihi augebunt verba Apoſtoli: *Quem ergo fructum habuiſtis tunc in illis, in quibus nunc erubeſcitis? Nam finis illorum Mors eſt.* Ad Rom. 6.

MEDITATIO CXCIII.

Feria 5. Domin. 3. poſt Pentecoſt.

De erectione peccatoris ad ſpem veniæ.

Videbo

Videbo sistentem se coram Angelis Dei confusione amictum, vinculisque constrictum prodigum, à gemino dolore ob commissa, & omissa deductum, præ rubore, & apprehensione attonitum. Petam cum eo erigi ad spem veniæ.

Cons. 1. Verba D. Bernardi de Prodigo serm. 17. in Cant. *Quâ fronte attollo jam oculos ad vultum tam boni Patris, tam malus Filius?* Deinde cum Tertull. lib. de Pœnit. inquirã: *Quis ille nobis intelligendus Pater? Deus scilicet; tam Pater nemo, tam pius nemo*; quia sub peccato præcipit mihi, ne desperem; sub peccato novo jubet, ut spem indulgentiæ concipiam: Reviviscam ad hæc nova, & inexpectata Dei promissa.

Cons. 2. Quòd veniam, & misericordiam sperare jubear per merita Passionis Dei, quorum fructus est remissio peccatorum; per sanctitatem Humanitatis, majestatem Divinitatis, per intercessionem B. Virginis, & Sanctorum omniũ, quos singillatim invocabo, ut pro me intercedant ampliùs, & quæ sanctus August. lib 2. Conf. cap. 2. petere solitus, impetrent: *Odium præteritorum malorum, contemptum præsentium bonorum, desiderium futurorum.*

Cons. 3. Quomodo deinceps statuere debeam per Sacramentum pœnitentiæ perdita

repatare, & præcepta ſervare. Confeſſionem mihi ſuavem facient. 1. Dominus dicens, jugum ſuum eſſe ſuave. 2. Quòd hoc beneficium non Angelo, ſed homini factum ſit, qui aut in ſimilia, aut in majora peccata labitur. 3. Quòd fiat homini locum Dei tenenti, ejúſque poteſtatem habenti. 4. Quòd ſub tam inviolabili ſigillo confeſſio accipiatur, ut confeſſor debeat priùs omnes cruciatus pati, & mortem, quàm confeſſionem aperire. 5. Dominus mirâ providentiâ facit Sacerdotem, vel peccatorum ſtatim obliviſci, aut ea non conſiderare, ut ignominioſa peccatori. 6. Nullo modo poteſt uti ſcientiâ Confeſſionis ad gubernationem, & ex ea pœnitentem, vel loco movere, vel officio. 7. Utilitas eius ſunt, culpas lavare, & pœnas, gratiam ad cavenda peccata in poſterum conferre. Studebo ad majus gaudium dandum Angelis cautior, humilior, ferventior reſurgere. Ita Greg. hom. 34.

MEDITATIO CXCIV.

Feria 6. Domin. 3. poſt Pentecoſt.

De propoſito non peccandi, & ſatisfaciendi.

VIdebo prodigum ante pedes Patris humiliter proſtratum ſe accuſantem, priſcinis moribus affectu, & effectu renuntiantem,

tem, statuentémque, vel ipsam mortem subire, quàm peccatis consentire. Petam eum imitari, Deum amare inchoantem.

Cons. 1. Quomodo filius prodigus confessus sit coram Patre peccata sua, & cum eo multi prodigi filij, ex agnitione gravitatis peccati, ex timore, propter ineffabiles pœnas, quibus inimicos suos Deus æternùm punit, timore, propter inæstimabilia dona gratiæ, & gloriæ, ne ea irrecuperabiliter amittant; sed super omnia timore filiali, cui annexa est spes veniæ, accusent se coram Domino innumerabilium debitorum, ut ab eo justificentur, quòd præcepta duo Charitatis nō custodiverint, Deum non ex toto corde, &c. Proximum non sancto amore, sed vel carnali dilexerint, vel oderint; decem Præcepta non servaverint, Deo cultum non exhibuerint, nomen ejus invanum assumpserint dies sacros violaverint, majoribus non obedierint, damna proximis intulerint, corpus minus honestè tractaverint, aliena diripuerint, vel inutilia reddiderint, de proximis detraxerint, impuras cogitationes admiserint, aliena temporalia desideraverint. Quibus & ego hæc addere possim, quòd Præceptis Ecclesiæ non paruerim, Missæ Sacrificio debitè non adstiterim, jejunia non observaverim, ad Pœnitentiam non convenienti dolore,

examine, propoſito acceſſerim, Euchariſtiam tepidè acceperim, primitias vitæ, & decimas temporis Deo nũ conſecraverim, timidus ſuperbiâ, anguſtatus avaritiâ, infectus luxuriâ, conſumptus invidiâ, dehoneſtatus gulâ, laceratus irâ, ligatus acediâ; alienis me infecerim mala jubendo, ſuadendo, in ea conſentiendo, laudando, non prohibendo: Miſericordiæ opera omittendo; ſpiritualia, & corporalia: Sacramentis, viribus animæ, Dei donis, tempore ad bene vivendum conceſſo abuſus. Confitebor has meas culpas eſſe, quia meo conſenſu, & liberâ voluntate factæ.

Conſ. 2. Propoſitum emendationis, quod Contritionem inſeparabiliter comitari ſolet, eadem habet excitatoria, quæ filialis amor, immenſam Dei bonitatem, innumerabilia beneficia eius. Huic annexa eſt ſatisfactio pro peccatis impoſita pœnitenti exequenda fortiter, quæ erit pro ſuperbia humiliatio, pro avaritia Eleemoſynarum largitio, pro impudicitia carnis caſtigatio ciliciis, & flagellis, pro gula jejunium, pro loquacitate ſilentium, aut oratio, pro invidia Charitatis opera, &c. Hæc ſatisfactio proportionata peccatis eſſe debet, ut hic divinæ juſtitiæ ſatisfiat: dum facilè fieri poteſt, ne alterius vitæ ſatisfactio difficilis maneat ſubeunda. Offeram ad divinum obſequium

intelle-

intellectum, voluntatem, vires corporis, ad ferenda multa, & varia tormenta, & afflictionum genera. Statuam ab his, quos læsi, veniam petere, & coram illis me submittere, omnibus, qui me læserunt, ignoscere. Petam humiliter indulgentiam, & pro spe ejus concepta gratias agam.

Cons. 3. Verba D. Bernardi serm. 3. in Cant. *Si dixerit mihi IESVS, dimittuntur tibi peccata tua, nisi ego peccare desiero, quid proderit?* Ut autem peccare desinam, tria petam cum D. Augustino lib. 2. Conf. cap. 12. *Occasionis subtractionem, resistendi virtutem, affectionis sanitatem.*

MEDITATIO CXCV.

Sabbato Domin. 3. post Pentecost.

B. Virgo refugium peccatorum.

COnstituam me reum coram integerrima Dei parente, vanum coram humilitate ejus, & petam cum D. Bernardo: *Copiosa charitas tua nostrorum cooperiat multitudinem peccatorum, & fœcunditas gloriosa fœcunditatem nobis conferat meritorum.* Ser. 2. de adv. Dom.

Cons. 1. Promptitudinem B. Virginis mihi succurrere volentis, meumque *ve* in *ave* commutaturæ, si septem causas peccatorum exstirpare volo quæ sunt: 1. Dictamina erronea. 2. Voluntatis ad bonum naturale

propensio, & spiritualis boni postpositio. 3. Appetitus inferior, trahens voluntatem ad bona sublunaria. 4. Passionum intemperantia, & complexio inordinata. 5. Mali habitus. 6. Occasiones externæ. 7. Tentationes dæmonis.

Cons. 2. Ad extirpandas has septem causas lapsuum opus mihi est contra 1. causam Intellectu, ad elicienda lumina practica. Contra reliquas quinque opus est mortificatione. Contra septimam fideli recursu ad eum, quem Dei loco habeo. Itaque meditatione, & mortificatione obtinebo victoriam contra omnes lapsuum causas.

Cons. 3. Quomodo proposita totius septimanæ ad sanctum Altare pedum B. Virginis offeram, juxta Proph. Baruch. *Sicut enim fuit sensus vester, ut erraretis à Deo: decies tantùm iterum convertentes requiretis eum.* cap. 4. vers. 28. Digni fructus pœnitentiæ sunt: 1. Impositæ à Sacerdote pœnitentiæ, quæ ex opere operato juxta proportionem, quam habent cum pœna, operantur. 2. Opera satisfactoria ab existente in gratia Dei facta: quia, ut ait Trid sess. 14. cap. 8. *Omnis gloriatio nostra in Christo est, in quo vivimus, in quo movemur, in quo satisfacimus.* Sunt ea opera oratio, psalmodia, eleemosyna, opera misericordiæ corporalia, & spiritualia, jejunium

nium in cibo, potu, somno, solitudine, castigatione corporis. 3. Per suffragia, seu per merita aliorum, preces eorum requirendo. 4. Per Indulgentias. 5. Per actus heroicos, ut commorari cum publicano in infimo loco, cum Augustino in Catechesi, cum B. Borgia sub pedibus Judæ: cum Maria ad pedes Christi, tanquam justitiæ & misericordiæ victima perennis: quia *gratia Dei vita æterna in Christo IESV Domino nostro*, ad Rom. 6.

MEDITATIO CXCVI.

Dominica 4. post Pentecosten.

De peccati venialis fuga.

INtuebor retia umbrosa, quibus passim optimi quique intercipiuntur peccati venialis rei. Petam extensa per orbem retia illa evitare.

Cons. 1. Peccatum veniale, licet ob sui parvitatem vitam spiritualem animæ non auferat, temporalem tamen pœnam infert. Et licet nemo possit in hac vita, sine speciali privilegio, omni levi peccato carere, quemvis tamen posse, cum Dei gratia, peccata levia magis, ac magis minuere, vel ideo, quia pravitas sunt, atque adeo in numero illius sunt mali, quod *nihil* dicitur, & ubique capitur.

Conf. 2. Quomodo, qui ad primum vitæ spiritualis gradum, divinâ gratiâ adjuvãte, per fugam lethalium peccatorum consuetudine firmatam, ascenderit, opus sit, ut ad secundum progrediatur, ad fugam videlicet levium peccatorum: quod negotium ut intelligat, ne aut ultra humanæ naturæ possibilitatem præsumat, aut imbecillitatem prætendens, ad id, ad quod pertingi à viris spiritualibus potest, non tendat, 1. noverit certum esse, posse hominem etiam post Adæ peccatum cum gratia Dei, omnia, & singula peccata venialia vitare, ita Aug. l. 2. pecc. mort. c. 6. 2. Certum esse nullum purum hominem, exceptâ Deiparâ, omnia peccata vitâsse, & ab omni macula immunem fuisse, ut fatetur Apostolus ad Rom. 3. Potest aliquis in aliquo genere venialia vitare: ut hic nunquam, vel leviter furari: ille non extolli vanâ gloria: at in omni genere omnia venialia vitâsse ad Angelos pertinet, non ad homines. Hoc tamen in peccatorum venialium vitatione consequi solent viri perfecti, 1. ut nunquam, aut ratissimè peccata venialia scienter, & ex industria, & cum plena deliberatione committant. 2. Ea, quæ per ignorantiam, aut imbecillitatem cõtrahunt, indies postulatione amplioris gratiæ, & diligentissima vigilantia magis, ac magis minuant,

nuant. Quòd si suo desiderio de concupita puritate non satisfaciunt, patientiam habent usque ad adventum Domini.

Cons. 3. Fugienda esse peccata venialia. 2. Quia ad mala disponunt lethaliter nociva: licet enim peccatum veniale non sit mors animæ, est tamen adversa valetudo, est lepra, scintilla magnum incendium excitans, est pestilentia, & cuneus initio parvam ruinam faciens, mucro vulnerans, præcipitium; avis vel solo ungue capta tenetur; & magis vitanda sunt, quò minora censentur: quia lethalia aversamur ob peccati naturam, hæc contemnimus: parva res modicum humorem in corpore excitat, & necat: pulvis in oculos injectus totum corpus impedit, imbres claritatem non extinguunt, sed sopiunt: timenda ruina est, vel uno pede hostis in domo libero permisso. Petam à Domino JESV Evchariſtico liberari ab omni culpa veniali, qui *solus est, quem retia non involuerint peccatorum.* Ambros. serm. 6. Psal. 118. solus, per se, ex natura Unionis.

MEDITATIO CXCVII.

Fer. 2. Domin. 4. post Pentecosten.

De peccati venialis fuga propter damna, quæ invehit.

POnam mihi ob oculos omnes sordes, fœto-

fœtores, morbos, & in ijs aſpiciam damna, quæ invehunt peccata venialia. Petam ea intelligere, & cavere.

Conſ. 2. Quinque mala peccatorum venialium. 1. Quòd maculent animam, ut lutum, & ſcabies: ſplendidæ veſtis luculentiores ſunt ſordes. 2. Quòd fervorem charitatis imminuant. ignis aquâ conſperſus, aut nebulâ, vel humidâ nube circumdatus, mortificatur. Cinis carbonibus ſuperinjectus ipſorum ſplendorem aufert, & ardorem impedit: hinc juſti in oratione frigidi, in divinis laudibus tepidi nunquam internâ ſuauitate irrorantur, vix compunctionis ſenſu tanguntur, parvis, ſed multis vulneribus ſaucij, ad actiones ſalutis ſunt imbecilles: tenuibus vinculis, ac laqueis impediti currere non poſſunt. 3. Quòd vires animæ ad rectè operandum debilitent, intellectum obſcurent, ut nebulæ; affectum ligent, ut compedes: aſſuetudine autem, & habitu tepidè vivendi fit, ut ſemper tepidè vivatur. 4. Retardant hæc peccata à gloria æterna: quia illa civitas tota munda, nihil admittit inquinatum. 5. Peccatum leve ſæpe eſt peccati gravis occaſio: qui enim inverecundus eſt in huiuſmodi peccatis admittendis, meretur à Deo derelinqui, & in majora prolabi, ita Laur. Iuſt. de grad. perf.

Conſ. 1.

Cons. 2. Peccata venialia fugienda esse propter bona, quæ impediunt. Quinq; bona impediunt peccata venialia. 1. Animæ tranquillitatem tollunt, quæ in munditia ac puritate consistit, & confunditur ab accusante conscientia, & Deus oculis non turbidis, sed perspicacibus videri potest. 2 Minuunt verum honorem, qui non in alia est, quàm in eo, quòd simus fideles Deo; *Gloria nostra testimonium conscientiæ nostræ*: 2. ad Cor, 1. leviter enim peccando à fidelitate aliquatenus deficimus. 3. Levia peccata studiosas actiones inficiunt: vel quia ipsum hominem ea elicientem fœdant: vel quia eadem opera afficiunt, & debito splendore, ac perfectione privant. 4. Obstant divinis donis, & cœlestibus cõsolationibus privant. 5. Perfectionis iter retardant: nũquam enim erit perfectus, qui modica etiam peccata minuere non curat: eò ipsò enim, quòd imperfectiones crescunt, Perfectio decrescit, Capiendæ proinde etiã vulpeculæ parvulæ. quæ demoliuntur vineas.

Cons. 3. Ex tribus in genere malis, in quæ peccata venialia devolvunt incautos, esse. 1. Quòd ad lethalia disponant. 2. Quòd quinque illa damna inferant. 3. Quòd hæc quinque bona impediant, Eliciam tota elevatione gratiæ Dei, odia, fugas, & dolores,

lores, contra omnia peccata venialia, præ-ſertim quorum reus ſum.

MEDITATIO CXCVIII.

Feria 3. Domin. 4. poſt Pentecoſten.

De remedijs ad eluenda peccata venialia.

VIdebo, quomodo etiam de levibus peccatis exigantur ſupplicia, ſive in hac, ſive in altera vita: *Amen dico tibi, non exies inde, donec reddas noviſſimum quadrantem.* Matth. 5. Petam agnoſcere remedia vitandorum venialium, iiſque uti.

Conſ. 1. Eadem eſſe remedia ad purganda peccata venialia, quæ ad mortalia: adeóque peccata venialia commiſſa delentur contritione, confeſſione, emendationis propoſito, & ſatisfactione Sacramentali. Sed & extra Sacramentum actu divinæ charitatis. Sequentia remedia non ſunt ad delendam culpam tam certa, ut v.g. attritio, oratio, propoſitum vitandi tale peccatum, actus vitioſo contrarius, aliquod opus ſtudioſum: neque enim Sanctorum, neque Patrum auctoritate nituntur, & experientia eſt, huiuſmodi remedijs conſcientiā non tranquillari.

Conſ. 2. Circa confeſſionem venialium 1. notabiliora proponenda, non autem ſupprimenda, ſolis minutis, quæ ruborem injicere

Digitized by Google

cere non possunt, enumeratis, quod hypocrisin sonat: unde patet examen conscientiæ tali confessioni esse præmittendum. 2. Factâ examinatione conscientiæ dolor de ejusmodi peccatis est excitandus. 3. Propositum emẽdationis. 4. Confessio humilis. 5. Satisfactio perficienda per orationes, per afflictiones cárnis, per opera pietatis, ac misericordiæ: quæ remedia suppositâ confessione, & præmissa, pondus habent majus ad delendam pœnam.

Cons. 3. Alia remedia ad eluenda peccata venialia, post SS. Sacramenta, præcipuè Eucharistiæ, quod est antidotum, quo liberamur à culpis quotidianis, & à peccatis mortalibus præservamur: eluuntur etiam peccata venialia oratione Dominica, confessione generali, tunsione pectoris, aquâ benedictâ, benedictione Episcopali, eleemosyna, oratione in Ecclesia, si hæc & similia cum pœnitentiæ motu assumantur.

MEDITATIO. CXCIX.

Feria 4. Domin. 4. post Pentecost.

De peccatis venialibus significatis per lignum. 1. *ad Cor.* 3.

ASpiciam peccata venialia ab Apostolo sub metaphora ligni ad comburendum proposita, videbóque horrendum rogum è ligni

lignis conflatum. Petam agnoscere,& mihi cavere ab ædificio tali.

Cons 1. Quomodo super fundamentum, quod est Christus, cujus virtute merita roborantur, ejúsque Passione & Morte nituntur, ædificent alij ligna, quæ sunt peccata venialia crassiora, & aliquando à peccato mortali non admodum dissita,& aliquando ex genere suo mortalia, sed ob carentiam deliberationis, aut ob materiæ exiguitatem venialia redduntur, ut detractio, irrisio, cogitatio fœda, usurpatio rei sine facultate in cœnobijs. Ecce ligna domûs leprosæ mittenda extra civitatem, Lev. 14. ligna corrosa à locusta, ne ferant fructum, ligna imputribilia, quæ faber ad conficiendum idolum elegit, sunt ligna è terra cordis humani, à concupiscentia, quasi noxio humore rigata, & crescentia, tandem igne debitæ satisfactionis, aut in hac vita, aut igne temporali in futura consumuntur.

Cons. 2. Quod remedium adhibendum sit ad vitanda peccata venialia significata per lignum: nimirum exstirpanda sunt ea vitia radicitus, non præcidenda solùm, aliàs præcisa, ut spinæ, tribuli, in maledicta terra cordis repullulabunt. Obturandi fontes, unde hi rivi tam amari fluunt: mittatur in hos fontes amaros sal mortificationis, quod amaras

amaras aquas exsiccet, & fluenta dulcissima virtutum fontibus restituat.

Cons. 3. Ut unumquodque peccatum possit extingui, causa atque occasio, per quam, vel ob quam admissum est, debet primitus amputari. Assiduis igitur orationibus, occasionum fugâ, spe in Dominum collocatâ, diffidentia sui, contrarijs virtutum actionibus contra hæc vitia pugnandum est.

MEDITATIO CC.

Feria 5. Domin. 4. post Pentecost.

De peccatis venialibus significatis per fœnum.

VIdebo horribilem, voracem, fumantémque ex fœno flammam, per quod alia peccata venialia designantur. Petam ea intelligere, & evitare.

Cons. 1. Peccata venialia dici fœnum, quoniam jumentorum, id est, insipientium sunt pabula, & per ardorẽ charitatis facile ardẽt. Et ex genere scienter, & ex industria, & quasi ex malitia committi dicuntur, qualia sunt officiosa mendacia, otiosi sermones, scurrilitates, cachinnationes, curiositates ad audienda, videnda, vel legenda vana, adulationes, ambitiones.

Cons. 2. Remedia ad vitanda levia peccata, significata per fœnum esse, radicem eorum

rum auferre: radix horum peccatorum est ignorantia hominis nescientis ponderare pœnam ruboris, quæ peccato etiam levi ex industria commisso ponitur. Quis enim præcipit hæc vitare? Deus summus, sapiens, bonus, potens, singulis momentis in nos liberalis, ac beneficus, cui Angeli serviunt, irrationalis creatura ad nutum obedit. Herus, ac Dominus noster, cuius in Regno nati, cujus Imperio nos peculiariter in Baptismo mancipavimus.

Cons. 3. Quis aulicus, aut servus præsente ac inspectante Domino sciens prudens mandatum Domini transgreditur? vel ut aliquid Rex aulico faciendum committeret, putas faciet contra Regis præsentis & inspectantis imperium? Non faciet: & peccator facit. Petam, ut serviam Domino in timore, & exultem ei cum tremore.

MEDITATIO CCI.

Feria 6. Domin. 4. post Pentecost.

De peccatis venialibus significatis per stipulam.

VIdebo peccata venialia per stipulam significata ad comburendum. Petam ea intelligere, & evitare.

Cons. 1. Quomodo per stipulam significentur peccata ex infirmitate humana, ob quam habentes

habentes bonam voluntatem perfectè vivendi sæpe non possumus nos continere, quin ea committamus: tales sunt in orationibus distractiones, nimius rigor ex bono zelo procedens, aut nimia mansuetudo in reprehendendo, ex naturæ suavitate dimanans, tristitia modica in obediendo, excessus aliquis in alimenti assumptione.

Cons. 2. Remedia ad vitanda peccata venialia significata per stipulam difficilè inveniri, ut funditus destruantur, sed id solùm, quod ea indies minuat, eorum gravitatem imminuat, & nos ad ea vitanda faciat cautiores: non est autem id aliud, quàm suavis quędam attẽtio, & solers ac provida circumspectio, quâ omnia tam magna, quàm parva, tam exteriora, quàm interiora, divina, & humana tractamus. Aulicus legatus unius Regis apud alterum, quàm circumspectè omnia agit: Vel sic agat homo. Non erit autem hæc attentio anxia, & perturbata, si frequenter & assiduè usurpetur, ut anxia non est in studijs literarũ, in pictura, venatione piscatione, frequenter usitata attentio. Tunc autem exercetur, cùm volante aliquo opere attenditur, an id, quod agitur, bonum sit, (nam malum absque mora omittendum est) an ad bonum finem tendat, alioquin dirigatur, an debito loco, tempore, circumstantijs

ſtantijs fiat, an ſtatui conveniat, an ſui deſiderio diſtractionem, anxietatem, & immoderatos affectus cauſet, an ad aliquod extremum, à virtutis medio abducat, an ſit ſupra vires, an non à ſpiritu transfigurante ſe in Angelum lucis procedat, an dubia ſit, & conſilio egeat. Faciam reflexionem ad meipſum, quomodo me in his habuerim.

MEDITATIO CCII.

Sabbato Domin. 4. poſt Pentecoſt.

B. Virgo refugium labentium.

ASpiciam B. Matrem omni labe etiam veniali carentem, ſicut radios Solis ſine atomis. Petam reconciliationem per ipſam.

Conſ. 1. Quomodo *uniuſcuiuſque opus manifeſtum erit: Dies enim Domini declarabit, quia in igne revelabitur, & uniuſcuiuſque opus quale ſit, ignis probabit. Cuius opus arſerit, detrimentum patietur*, ita S. Paulus epiſt. 1. ad Cor. cap. 3.

Conſ. 2. Quomodo ſpecialiter igne abſumentur ligna, fœnum, ſtipulæ, quæ præcedentibus Meditationibus expendi, & quorum reum eſſe me agnoſco, & quibus remedijs ad eadem, eorumq; cauſas exſtirpandas me uti velle decrevi, eſſe verò ſeptem cauſas peccatorum venialium. 1. Reſpectus humanus. 2. Neglectus examinis utriuſque. 3.

Medita-

Meditationis, & petitionis auxilij divini. 4. Contemptus rerum, quæ non sunt manifestè peccatum, 5. Libertas sensuum. 6. Otium. 7. Tepor.

Cons. 3. Quam sim insufficiens, ut hac de re proposita executione mandem, & aurum, argentum, lapides pretiosos, hoc est, bona opera superædificem, aurum charitatis, argentum sapientiæ, & contemplationis, lapides pretiosos virtutum omnis generis, quæ in B. Virgine, quàm maximè reluxerunt, & prorsus oppositæ actiones septem causis lapsuum venialium fuerunt. Ab hac deprecabor veniam, imitandi gratiam, perseverantiam.

MEDITATIO CCIII.

Dominica 5. post Pentecosten.

De extinctione vitiorum.

AVdiam Dominum suis eductis ex Ægypto præcipientẽ, ut gentes multas (Deut. 7.) percutiant, eásque usque ad internecionem deleant, vitia nempe omnia. *Nisi abundaverit justitia vestra plusquàm Scribarum & Phariseorum, non intrabitis in Regnum cælorum.* Matth. 5. Petam intelligere naturam vitiorum, ut ea extinguam.

Cons 1. Vitium esse ægritudinem animæ virtutis sanitatem eliminans, vel deformitatem

tem animæ à virtute provenientem pulchritudinem turpantem, vel curvitatem animæ virtutis rectitudinem tollentem, vel tandem pravam affectionem, seu habitũ ad aliquod iniquum opus eam inclinantem:

Cons. 2 Quomodo hinc pateat vitium non esse tolerandum, sed abolendum, juxta illud Deut. 12. *Dissipata aras eorum, & confringite statuas, lucos igne comburite, disperdite nomina illorum de locis illis.* Sic Iosias contrivit statuas, & succidit lucos, replevítque loca illorum ossibus mortuorum, id est, vitia animæ eam obscurantia: lucorum sedes mortuorum ossibus repleviſſe est, ita adversus partes actusq; vitiorum depugnasse, ut ea victa nunquam resurgant.

Cons. 3. Ita verò contra omnia vitia pugnandum est, ut universa exterminentur, alias omnes virtutes non acquirentur: Hæ enim sine odio vitij, ac malitiæ, sibi è diametro oppositæ, non comparantur. Si igitur habere volo luctum, semper odio habebo risum: si humilitatem, semper execrabor superbiam: si continentiam, semper odio habebo gastrimargiam, &c. Qui vult esse misericors, avaritiam caveat, qui eremum habitare, frequentiam odio habeat. Petam virtute Sanctorum renovari, & aquâ lateris Christi lavari amplius.

MEDI-

MEDITATIO CCIV.

Feria 2. Domin. 5. post Pentecost.

De Gula.

ASpiciam vitium Gulæ generi humano ab initio infestum, dæmonis diversoriũ: Quia *ubi saturitas, ibi demones choreas agunt.* ait D. Chrysost. hom. 57. ad pop. Petam illud agnoscere, & evitare.

Cons. 1. Gulam esse inordinatum appetitum cibi, & potûs: ejus species duæ, altera, quâ homo jucunda gustui appetit: altera, quâ nimietate distenditur ciborum. Præter quantitatem, & qualitatem etiam tempus refectionis accedit, & festinatio.

Cons. 2. Mala Gulæ, à qua nobis attendere jubemur, Luc. 21. Quæ tum corpori, tum animæ nocent; fons est, & origo malorum, præsertim ineptæ lætitiæ, multiloquij, scurrilitatis, spurcitiæ, hebetudinis, tum in sensu, tum in intellectu, & perditionis temporis. 2. Bona, quæ dissipat, ea videlicet omnia, quæ per abstinentiam comparantur, vitia comprimentem, virtutem elargientem, mentem elevantem. 3. Capiam remedium ex Christi & Sanctorum vita, quorum exempla ad sobrietatem, & gulæ detestationem accendunt. 4. Videbo brevis gulæ delectationem fœdam, & longa vestigia post se relinquen-

linquentem usque ad senectam, & ætatem illam venerabilem molestissimis doloribus & ægritudinibus agitantem, canitiémque reverétia dignam despicabilem efficientem. 5. Servabo Regulas S. Ignatij de abstinentia.

Cons 3. Indicia victæ gulæ. 1. Si vinci à gula, vel extremâ necessitate metuo. 2. Si pugnare adversus gulæ vitium statuo, & ut medicamenta alimenta sumo. 3. Si voluptatem inter edendum advertens, illi contravenio. 4. Si clamorem exactoris superflua postulantis non audio, & nego concupita. 5. Si non sine molestia lautius aliquid, pro lenienda corporis necessitate, percipio. 6. Si me sentio dono Castitatis affectum, & à carnis æstibus liberum. 7. Si in lautioribus convivijs scio lautitias contemnere, & absconditè earum excessum vitare, Danielis exemplo. *Colloquium* ad jejunantem D. JESVM, coram quo me accusabo de peccatis gulæ, si contra legem, si exquisitè, si immodestè comedi: odio habebo hæc propter effectus pessimos: statuam oppositis abstinentiæ actibus gulam prosternere: gratiam ad hæc postulabo.

MEDITATIO CCV.

Feria 3. Domin. 5. post Pentecost.

De Vitio Luxuriæ.

§. 1.

Conci-

Digitized by Google

COncipiam velut nebulam pestiferam vitium Luxuriæ, de quo ait D. Hieron. *Amor formæ rationis oblivio est, insaniæ proximus.* Petam illud effugere.

Conf. 1. Luxuriam esse appetitum inordinatum impuræ, ac libidinosæ voluptatis, prohibitæ. Exod. 20. 1. ad Cor 6. species ejus notæ sunt; ejus verò, quæ latens est, quæque reliquias tantùm habet luxuriæ. 1. Gradus est, cogitationes libidinosas remissè, & oscitanter abijcere. 2. Inverecunda in proprio corpore, aut aliqua ejus parte nō necessaria contrectatio, vel aspectus 3. Mollis corporum tractatio, in cibis delicatis, vestitu singulari, odoribus circumferendis, molliores amicitiæ. 4. Lectio libellorum impudicorum, epigrammatum, carminum. 5. Intimæ familiaritates cum altero sexu, initio quidem bono prætextu, aut certè non apertè malo, ne dicatur aliquis agrestis, & nimis scrupulosus, solitarius, ac melancholicus. Ex quibus proveniunt prolixæ confabulationes, oculi, & aures fornicantur, aut saltem manent cogitationes, quæ cor succendunt igne pravæ concupiscentiæ. Post hæc sequuntur malè dulces querelæ, longam absentiam dolentes, sequuntur munuscula: hæc erunt pignora diabolicæ confidentiæ, & captivitatis.

Cons. 2. Remedia hujus vitij esse: 1. Detestandam esse luxuriam, quæ animam fœdat, & corpus humanum, templum Spiritûs sancti profanat, & in lupanar convertit. 2. Omnia initia luxuriæ vitanda: nemo enim poterit inter occasiones, & aspectus lasciviæ, & inter delicias carnis, animæ puritatem obtinere. 3. Primis cogitationibus impuris obsistendum, & nõ aliter hæ excutiendæ, quàm scintilla in materiam ignis capacem injecta. 4. Excludendæ malæ cogitationes, occupando cor perpetuò in bonis cogitationibus, quia libido est *animi vacantis passio*. Ait Aut. op. imp. Hom. 40. 5. Sensus internuntij turpitudinis refrenandi: Mors enim ascendit per fenestras. 6. Corporis afflictio, & castigatio diligenda in abstinentia, sobrietate, vestium asperitate, in sustinendo aliquo dolore. 7. In studium orationis incumbendum, qua non tantùm auxilium contra luxuriam petatur, sed magis affectus divini amoris exerceatur: nihil est, quod cũ hoc remedio conferri possit, ad luxuriæ ardorem restinguendum.

Cons. 3. Indicia victæ, luxuriæ esse: 1. Si stimulos carnis sine culpa patiens de ipsorum importunitate doleam. 2. Si eosdem quotidie remitti, ac debilitari experiar. 3. Si impuras cogitationes facilè vincam, aut respuam.

spuam. 4. Si castitatem amem, zelem, & in nullo lædi permittam. 5. Si sensuum portas, tactum, & visum custodiam. 6. Non tantùm alia corpora, sed memetipsum erubescam. 7. Si circumspectus sim in hac parte, & me infirmum agnoscens, etiam minimam turpitudinis occasionem fugiam. Accusabo me coram Domino JESV, puritatis amantissimo, de imperfectionibus in hac parte commissis: Abominabor hæc peccata, propter dictos effectus, statuam sensus cohibere, cogitationem frenare, corpus affligere, minùs puras familiaritates vitare, principio tentationis obstare, ab omni impuritate continere. Petam hoc magnum DEI donum.

MEDITATIO CCVI.

Feria 4. Domin. 5. post Pentecost.

De vitio Avaritiæ.

POnam mihi ob oculos sub imagine hydropici inordinatum habendi appetitū. Petam eum agnoscere, & vitare.

Cons. 1. Avaritiam esse immoderatum appetitum acquirendi, vel retinendi bona temporalia; qui non est in eo, qui quantum, & quando, & quomodo oportet, velut aliquid temporale juxta necessitatem naturæ, vel statûs sui; sed in eo, qui dissentiens rectæ

rationi res temporales concupiscit: Sive id indebitè fiat, cum injuria proximi, sive sine injuria alterius, sed nimis inordinatè res temporales, sive acquirendas, sive retinendas expetendo: quæ propriè avaritia est, divina, ac cœlestia negligens, ut terrena possideat: prohibetur Matth. 6. *Nolite soliciti esse in crastinum.* Laborant hoc vitio, qui toti sunt in eo, ut necessaria sine ulla mensura procurent. Qui necessaria cum immoderato affectu possident, ex quo sequitur inquietudo, anxietas, & amaritudo. Qui res curiosas, & non necessarias desiderant, vestes, libros, apparatum cubiculi.

Cons. 2. Remedia hujus vitij esse: 1. Agnoscere malitiam avaritiæ: *avaro nihil est scelestius.* Eccles. 10. 2. Rerum visibilium brevitas, quæ si quotidiano usu non insumantur, vel per vim eripiantur, ipsâ suâ corruptibilitate putrescunt: Si verò ipsæ se non subtrahant, possessor vitam deserens eas nolens, volens, relinquere cogitur. 3. Bona temporalia nec capacitatem mentis explent, nec aviditatem exsatiant, licet sint copiosissima. 4. Christi, & Sanctorum exempla, ad omniū rerum contemptum invitant. 5. Spes in Domino collocanda, ac de ejus suavissima providentia confidendum. 6 Recedendum à consortio cupidorum, qui solo corpore, non

mente temporalia neglexerunt, abundantiam & splendorem divitum amant, & nihil in cibo, potu, indumento refugiunt, nisi ob cujus admissionem riderentur. 7. Debemus mundo mortui esse: at si prodigium, aliquem mortuum è sepulchro surgere, opibus, aut curiositatibus repleri: Simile prodigio sit mundo mortuum secularia concupiscere, opes, & curiositates, omnémque superfluitatem.

Cons. 3. Indicia extinctæ avaritiæ esse. 1. Si divitias ex consilio Christi libenter in pauperes distribuam. 2. Si nec obolum ad proprias necessitates sublevandas custodiam: sed in benigna præsidum cura, ac in Domini providentia confidam. 3. Si superflua respuam, necessaria sine anxietate concupiscam. 4. Si occurrentes necessitates, ac indigentias hilariter, & æquanimiter sustineam. 5. Si pro necessitatibus ultra mensuram nō soliciter. 6. Si gratis dem, quod gratis accepi. 7. Si religiosus sum, ne ordinis instituta, ad paupertatem pertinentia, ullo prætextu labefactari sustineam. Accusabo me, odio habendo lapsus, proponendo superflua resecare, necessaria sine cordis adhæsione tenere, & ad penuriam sustinendam paratus esse. Postulabo à DEO, ut illum solum quæram.

MEDITATIO CCVII.

Feria 5. Domin. 5. post Pentecost.

De Ira.

ASpiciam prohibitum à Domino (Matth. 5. malum Iræ, quæ furor brevis dicitur, & insania à D. Bernardo epist. 322. Petam illam intelligere, & evitare.

Cons. 1. Iram esse immoderatum appetitum vindictæ, quo expetitur punitio alterius ex solo desiderio vindictæ, aut ultra delicti mensuram, aut per seipsum, aut per aliũ, non habentem ad id facultatem, aut omisso ordine debito punitionis, & modo. Oritur ex triplici causa: aut ex vera injuria, vel contumelia alicui illata: aut ex injuria præsumpta, quam sibi, vel suis conjunctis aliquis illatam existimat: aut ex injuria ab eo ipso, qui excandescit, conficta, sine ulla ratione, sed solùm, ut irascendi ansam accipiat. 2. Gradus iræ est, ex vera, aut existimata, aut ficta injuria ita excandescere, ut proximus percutiatur, aut vulneretur, aut iratus ex furia seipsum percutiat, vulneret, mordeat. 3. Est, cùm quis à proximo læsus in verba contumeliæ prorumpit, & lædentem, aut ignorantem, aut fatuum, aut stultum vocat, & si non manum ad vulnus, at linguam ad convitia dissolvit. 4. Non contumelias parit,

sed

ſed amaras querimonias, & temerarias detractiones eorum, qui nos injuriâ affecerunt, quibus nihil in proximo, interdum in præſide, nihil non laceratum, & conſciſſum relinquitur. 4. Eſt eorum, qui nihil ſuperiorum faciunt, ſed triſtitiâ vultûs, & profundo quodam ſilentio conceptam intus indignationem oſtendunt. 5. Eſt eorum, qui ſub externis ſignis lenitatis, magis, ac magis, tum proximi, tum ſui ipſorum iram accendunt, & cùm poſſent leni, ac modeſtâ reſponſione ſcintillam contentionis exſtinguere, riſu, & cachinnis magnum iracundiæ ignem accendunt. 6. Eſt, in quem labuntur illi, qui præ indignatione ſe ſequeſtrant, ſolitariíque degunt, quo tempore egrediendum eſſet ad opus commune, vel abſconditi in angulo domûs deliteſcunt, & à cibo abſtinent. 7. Eſt, in quo ſunt ij, qui ſemel irati per multos dies, & menſes, & annos indignationem conſervant, & vel leviter offenſi nullâ ſuſtinent ratione placari. 8. Eſt Præſidum, qui in correctione ſubditorum verbis, aut factis menſuram lenitatis excedunt: hi ſi cauſam puniendi habent, facultatem ſeipſos, & totam domum turbandi non habent.

Conſ. 2. Remedia contra iram eſſe: 1. Conſiderare mala iræ: quia, ut ait Tertull. lib. de Patient. *Sol ſuper iram noſtram ſi occi-*

derit, periclitamur. 2. Malos, imperfectos, procaces tibi obloqui, te persequi, injuriam inferre: tuam autem virtutem à bonis laudari, & honorari: sufficit enim testimonium bonorum, & conscientiæ adversus eos loquentium iniqua. 3. Luc. 6. dicitur: *Dimittite, & dimittemini.* 4. Damnum factum à Domino esse ob bonum tuum: quis medicinam à sapientissimo medico respuat? *Dimitte, ut maledicat, Dominus enim præcepit ei.* 5. Occasione iracundiæ datâ animi commotionem intus comprimere, & eam nec verbo, nec gemitu, nec signo exire permittere: ut enim flamma compressa extinguitur, sic ira silentio & dissimulatione cohibita sensim commoritur. *Turbatus sum, & non sum locutus.* 6. Si aliquando contumeliæ in te jactatæ judicas respondendum, ne proximus tuo silentio majori indignatione efferveſcat, responsio tua sit blanda, ac mitis, quæ teipsum ad compassionem & amorem delinquentis, illum verò ad tranquillitatem inflectat. Responsio mollis frangit iram. 7. Si adversus aliquem iratus fueris, eodem die ante prandium, aut ante solis occasum. re eidem reconcilia. 8. Contumelias, & injurias beneficijs, & charitatis operibus vince, quibus & teipsum, & tibi adversos emollies, & amore conjūges. 9. Cùm aliquod opus, negotiúmve ag-

ve aggrederis, priùs cogita, quæcunque adversa possùt accidere, & ea apud temetipsum æquanimiter passurum constitue. 10. Non obliviscaris, si multa toleras, non pauca esse, quæ alij in tua conversatione sustineant. 11. Causas iræ amputa geminas, concupiscentiam rerum terrenarum, & opinionum, sensuumque diversitatem. 12. Nec injustis, nec justis ex causis adversus proximos irascendum; quia ira, ex quacunque causa sit, intellectum obscurat, consilium obnubilat, honestatem turpat, & mentis puritatem contaminat. *In potestate posuit nostra Deus, qualiter in die judicij judicemur. Dimittite, & dimittetur vobis.* August serm. 102. Temp.

Cons. 3, Indicia prostratæ iræ sunt actus contrarij iræ, puncto 10. explicati. Statuam ad remissionem meorum peccatorum injurias, & contumelias patienter sustinere, eas tanquam à Domino suscipere, nullum signum impatientiæ exteriùs nec verbo, nec opere prodere. Pulchritudinem mansuetudinis agnoscere, & eam præstare postulabo.

MEDITATIO CCVIII.

Feria 6. Domin. 5. post Pentecost.

De Invidia.

ASpiciam inferni furiam ſeipſam rodentem, invidiam, quâ ipſi mali ſpiritus torquentur. Petam illud vitium intelligere, & evitare.

Conſ. 1. Invidiam eſſe triſtitiam de alienis bonis, ſeu odium felicitatis alienæ, quo averſamur aliena bona, quia in ijs nos ſuperat, qui à nemine cupimus in bonis ſuperari, prohibitam ab Apoſtolo ad Galat. 5. *Nec efficiamini invicem invidentes.* Gradus invidiæ 1. eſt, ex bonis alterius triſtari, & quia illi data ſunt, iraſci, in quo gradu fuit Cain, Gen. 4. 2. De malis aliorum lætari, quorum invidiâ quis tãgitur. 3. Bona aliena præterire, & ſilentio contegere, & ſi quid imperfectum, aut quod ſpeciem mali habeat, interpretari malè, & ut opinio elevetur, non ſine exaggeratione patefacere. 4. Manifeſtam virtutem ſuorum proximorum calumniari, & eam pro vitio haberi velle. 5. Juſtorum bona opera, & labores, quibus ipſi invidi flagellantur, impedire, & quæ ipſi invidi, aut nolunt, aut non poſſunt facere, ne ab alijs, qui laborare volunt, & poſſunt, perficiantur, adniti; impediuntur autem detractionibus, falſis teſtimonijs, imò & proprijs laboribus, quos nullo modo ſuſcipesent, niſi ut ſtrenuè laborantes impedirent. ad *Philip.* 1. verſ. 17.

Conſ. 2.

Conf. 2. Remedia contra hoc vitium pene insanabile. 1. Agnoscere mala invidiæ, quæ soli invido nocent, alteri, cui invidetur, nihil nocent. 2. Si proximus bona amitteret, non propterea fierent ipsius invidentis. 3. Non putare se bono zelo facere, cùm proximorum bona elevamus. 4. Cogitandum nihil magnum esse, nihil excellens ex ijs, quæ mundus admiratur: solam virtutem esse æstimabilem, quam mihi nemo invito tollet. 5. Excitandum perfectionis desiderium, amórque æternæ patriæ, qui amorem terrenarum rerum expellat. 6. Reluctandum eidem vitio interiùs, & exteriùs: interiùs quidem motum invidiæ gaudio de bono proximi turbando: exteriùs verò bona manifesta proximi laudando, mala tacendo, dubia in bonam partem interpretando, opere pios conatus proximi adjuvando.

Conf. 3. Indicia extinctæ invidiæ esse: 1. Si de alienis bonis non doleam. 2. Gaudeam ex animo. 3. Gratuler, & auscultem. 4. Prædicem. 5. Adversa proximi ægrè feram. 6. Defectus ab eorum oculis, qui emendare nequeunt, abscondam. 7. Si sola æterna, & semper duratura concupiscam. Accusabo me de lapsibus, odio habendo invidiam, ex qua secundùm hominem nullum bonum accipio, mortem animæ incurro, corpus macie

macie vexo. Pugnabo contra eandem modis supradictis. Postulabo perfectam charitatem, quâ proximum propter Deum diligã.

MEDITATIO CCIX.

Sabbato Domin. 5. post Pentecost.

B Virgo Refugium contra vitia.

ASpiciam Divam à vitijs hâc septimanâ consideratis, omnibusque alijs alieniſſimam. Petam ejus auxilio ab ijsdem liberari.

Cons. 1. Quomodo vitium quintuplex gulæ, luxuriæ, avaritiæ, iræ, invidiæ, fœdum, & deforme rationi contrarium, defectus voluntarius à perfectione hominis, à lege æterna præscripta, & pulchra regula, à Deo ad acquirendum summum bonum inventa, & data, vel absolutè prohibeat, vel impediat? adeóque à B Virgine ex toto abfuerit, quæ nunquam ab amore Dei summi boni deviavit: partim propter agnitionem summi boni, partim quia fomite caruit.

Cons 2. Quomodo dicta vitia splendorem, & imaginem gratiæ in me infecerint, amicitiam Dei fecerint refrigescere, Deum disgustârint, animam debilitârint, Dei affectum à me alienaverint, ad mortem disposuerint, & quis scit, an non mortem attulerint.

Cons. 3. Renovabo proposita totius septimanæ,

ptimanæ, præsertim circa illa vitia, in quibus me sentio magis debilem. Orabo Divam tanquam Mediatricem, per virtutes vitijs oppositas, ut in filio Evæ mutet nomen guloſi, &c.

MEDITATIO CCX.

Dominica. 6. post Pentecosten.

De Acedia.

ASpiciam vitium Acediæ, somnum vitiosum, prohibitum à Domino, Marc. 13. Petam illud intelligere, & evadere nundinas diaboli. Matth. 13.

Cons. 1. Acediam esse tristitiam de bonis divinis, ac spiritualibus, qua propter adjunctam difficultatem mala nostra censemus, & præ incuria ac negligentia ex ipsa tristitia nascente negligimus; & duplex est: altera peccato mortali conjuncta, quâ quis ea, quæ sunt spiritualis profectûs, abominatur, & ardenter, quæ sunt animæ graviter noxia, amplectitur: altera verò est onus animæ, & ex multitudine peccatorum levium, aut passionum immoderantia, distractionum, curarum, procedit, unde spiritualia exercitia universa judicat tristia, & molesta, & cum fastidio ac nausea exercet. Acediam comitantur: odium bonorum spiritualium, rancor contra inducentes ad virtutem, torpor

in

in exercitio virtutum, evagatio mentis curiosa, verbosa, inquieta, pusillanimitas, & desperatio; ideo S Climacus de Acedia inquit: *Est mater desperationis.*

Conf. 2. Remedia contra vitium Acediæ: 1. Assidua oratio, quâ petam è gelu pigritiæ educi. 2. Novissimorum, & acerbæ pœnæ pigris præparatæ meditatio. 3. Considerandum, quàm invisa sit DEO hypocrisis; est autem hypocrita, quicunque in aliquo teporis gradu consistit. Dividet tales Dominus. Matth. 24. 4. Idiotæ, annis minores cælum rapiunt, virtutem obtinent, & senex, literatus, aliorum Magister, magis indies per socordiam à virtute discedet. 5. Periclitantur tepidi, ne in pristina peccata cadant, aut in majora labantur. 6. Considerandum tempus breve, quod ad proficiendum concessum est, nec omittenda occasio lucrandi gratiam, quæ se nunc ingerit. 7. Ideo non ab Acedia vinci, quia laborem & afflictionem virtutis metuimus, quæ tamen torpendo non excutitur, sed pro leviori fugienda, multò major & molestior incurritur. 8. Considerandum quanta beneficia acceperim, quantis debitis adstringar, pro quorum minimo nunquam respondere potero; omnia in me collata beneficia debita sunt. 9. Virorum spiritualium vitam, morésque, fervo-

rem,

rem, & diligentiam videre, & teporem erubescere. 10. Quærere adjutorium eorum, qui me à somno Acediæ excitent. 11. Non desistendum à cœpto, imò aliquid novi ad me vincendum adjicere. 12. Præsentissimum Acediæ remedium est, ubi callum obduxit, novam vitam incipere, ab omni tepore alienam. *Dixi, nunc cœpi.*

Cons. 3. Indicia victæ Acediæ sunt. 1. Peccata etiam levissima timere. 2. Debita professionis opera cum omni perfectione facere. 3, Agilem esse ad opera supererogationis. 4. Bene statuta diligenter observare. 5. Consortia tepidorum aversari. 6. Virtutem non ordinariam tantùm, sed eximiam ac heroicam sectari. 7. Semper se ut tepidum, & ut muneri minimè satisfacientem respicere. Sic *Adam*, ut ait Bernard. serm. de S. Andr. *non habuit fortitudinem, quia non habuit fervorem*: ut illam consequar, hunc à Sanctissimo petam cum D. Aug. *O amor, ô charitas, Deus meus, accende me!*

MEDITATIO CCXI.

Feria 2. Domin. 6. post Pentecosten.

De Vitio inanis gloriæ.

AUdiam Psalmistam Psal. 3. dicentem. *Vt quid diligitis vanitatem?* & Apost. ad Gal. 5. *Nolite fieri inanis gloriæ cupidi*: quia

causa

causa infidelitatis Iudæorum inanis gloria, inquit D. Chrysost. in cap. 5. Joann. Petam hoc vitium agnoscere, & evitare.

Cons. 1. Inanem gloriam esse immoderatum appetitum laudis humanæ, oppositum appetitui moderato laudis, quo quis bonorum operum approbationem à Deo quærit, cui soli placere studet; est autem laus inanis, & gloria vana, quam de re, quæ non est, aut de virtute, quàm non habes, aut de rebus vanis, neq; laude dignis, aut à solis hominibus, prout fallibiles sunt, aut propter seipsam, & non propter Dei gloriam, aut proximorum salutem captare contendis. Ingreditur vana gloria mentem sub aliquo prætextu; quia oportet hominibus placere, ut eos Domino lucremur: deinde hoc deposito velo falsam dulcedinem obijcit, pulchrumque, ac homine dignum laudari suadet. 1. Ejus gradus est, opera bona, & studia spiritualia ad captandam hominum laudationem inflectere. *Ventum seminant, & turbinem metunt.* Oseæ 8. 2. Cùm inani gloriâ possessus ad honorem evectus, mirè sibi in eo placet, & ut nominatus sit, inepta multa præter ordinem facit, ædificat turrim Babel. 3. Invitè personam authoritatis deponere, & successori cedere cum tristitia, aversione ab illo, temerarijs de illo judicijs. 4. Post deje-

dejectionem è dignitate labi in inobedientiam, contentiones, seminationes discordiarum.

Cons. 2. Remedia contra vitium inanis gloriæ esse: 1. Cùm vana gloria non vera, sed vana sit, non est digna labore, & amore nostro. 2. Maxima mala hæc inducit, fur est, omnibus divitijs meritorum spolians. 3. Nihil ex nobis boni habemus, sed ex Deo; sicut autem ridiculi sunt pauperes, qui in alienis vestibus gloriantur, ita omnino stultum est de bonis à Deo datis tanquam tuis gloriari. 4. Communia solùm oculis aliorum ostendenda, specialia bona libenter abscondenda. 5. Occasiones laudum humanarum ac gloriæ fugere, & vilioribus intendere. 6. Omnia, quæcunque fecero, sive magna, sive parva actuali intentione propter divinam gloriam, & laudem exequi.

Cons. 3. Indicia victæ inanis gloriæ esse 1. Defectus proprios, dum ædificatio aliud non petit, detegere animosè. 2. Bona opera, quantùm possibile, ab oculis abscondere. 3. Inter laudes erubescere, ac dolere. 4. Laudem non cupere, & prudenter sermonem de tuis laudibus abscindere. 5. In exercitijs ac ministerijs minùs plausibilibus libenter occupari. 6. Dum Deo places, hominum dicta & opiniones pro nihilo habere. 7. Si alios

supra

ſupra modum laudari audiens talen
dem non appetam, imò, ut vilem ri
Accuſabo me de lapſibus in hac n
commiſſis, eos deteſtando; quia meri
norum operum viliſſimo laudis hu
pretio vendidi, & bona opera in p
converti, apud Deum laude ſpoliatus,
bore: pugnabo contra hoc vitium, p
Dei gloriam bona inchoando, proſequ
perficiendo, à Deo ſolo laudem expeſt
coram hominibus bona opera, qua
licet, abſcondendo. Petam lucem ad c
ſcendam vilitatem humanæ laudis,
gnitatem gloriæ Dei.

MEDITATIO CCXII.

Feria 3. Domin. 6. poſt Pente

De vitio Superbiæ.

ASpiciam ſuperbos à Deo diſperſos
ædificatores Babel, & humiliatos
bus Deus ſpecialiter reſiſtit, Jacob.
tam iſtud vitium agnoſcere, & evitare

Conſ. 1. Superbiam eſſe immoder
appetitum excellentiæ, ſeu altioris gu
quàm perſonæ congruat, ſi cum divina
videntiæ lege, aut cum ipſius perſona
ritis conferatur. Gradus ejus eſt 1. quo
bonum, quod habet, à ſemetipſo ſe h
præſumit, ut Nabuchodonoſor Dan.

Digitized by Google

Quo aliquis bona ſua quidem à Deo profe-
cta cognoſcit, non tamen gratis data, ſed
pro meritis accepta, unde ingrati Deo gra-
rias non agunt. 3. In quo dona Dei, & ſine
meritis data intelliguntur, ſed majora eſſe,
quàm ſint, judicantur; unde ſe ſolos, aut
ſuam familiam divitem, alios homines pau-
peres cenſent, & inde contemnunt, quibus
dicit Job. 12. *Ergo vos ſoli eſtis homines, &
vobiſcum morietur ſapientia?* 4. Eorum, qui
licet non majora dona æſtiment, quàm ipſa
ſint: Tamen ideo ſe inaniter efferunt, & alijs
præſidijs ſe non egere putant, ſéque alijs
meliores, & dignos, quibus ſe alij ſubijciãt.
5. Eorum, qui nihil dignum laude moliun-
tur, ſed tamen eo ipſo, quòd non peccant,
inflantur; quia magnos peccatores umbra
quâdam virtutis excedunt. 6. Eſt eorum, qui
peccata ſua defendunt, & correctionem
ſubire detrectant, & impeccabiles haberi
volunt, cùm arguuntur, vel dicunt perfri-
ctâ fronte: Non feci, aut bene feci, aut bonâ
intentione feci, aut conſilio prudentũ mo-
tus feci. 7. Eſt præſumptio, quâ ſuperbè
majora viribus præſumuntur, cum quibus
ſunt ij, qui talentum moderatum abſcon-
dunt, & eo ipſo, quòd ſummum non eſt, cum
eo negotiari, & aliquid lucrari erubeſcunt.
8. Eſt eorum, qui de rectè factis ſe jactant,

& dum

& dum sibi deesse laudatores vident, se ip
immoderatè collaudant, scientiam ost
tant, sine causa virtutem, quam habent,
gnis, ac verbis prædicant, in omnibus
lunt exaltari, & excellētes apparere. 9. Am
tio, quæ est appetitus immoderatus hono

Conf. 2. Remedia contra vitium superb
esse. 1. Considerare mala superbiæ: *Con*
tionem præcedit superbia, & ante ruinam ex
tatur cor, Prov. 16. 2. Nôsse te ipsum, & tu
vilitatem, quâ circumfluis. 3. Luciferi, &
perborum Angelorum ruinam pertimes
quos superbi omnes sequuntur. 4. Occas
nes superbiæ devita, libenter cum humilib
conversare, humilia ministeria ama. 5.
Bernard. serm. de David. hæc quinque
media affert: 1 divinas comminationes
pavescere. 2. Promissiones expectare. 3. D
gere Deum. 4. Exempla Sanctorum. 5. C
re adversus superbiam.

Conf. 3. Indicia exclusæ superbiæ sunt.
si cognoscam me nihil, nisi mala habere à
bona autem à DEO. 2. Si Deo intimo de
tionis sensu me subdo, & omni creaturæ
reverentia ejus. 3. Si sublimia non appeto
Vilipendi patior. 5. Nesciri amo. 6. Absc
mentis contradictione adversa & abjecta l
fero. 7. Si me omni honore & bono, im
vitâ ipsâ indignũ æstimo. Confitebor lap
su p

superbiæ, detestando hoc vitium diabolicũ, quod cor excæcat, ne meam vilitatem agnoscam; affectum corrumpit, ut aliis melioribus præponi cupiam; corpus deformat, ut signa elationis ridicula alijs, non sentiam; arrogantem, elatum, præsumptuosum, & ambitiosum facit. Petam à DEO gratiam impugnandi superbiam, meditando ea, quæ meî cognitionẽ afferunt, mea bona abscondunt, imbecillitatem, ac defectus ad confusionem meam revelando, actibus humilitatis internis, & externis insistendo. Postulabo humilitatem, quâ me Deus intra terminos cõtineat.

MEDITATIO CCXIII.

Feria 4. Domin. 6. post Pentecost.

De sex stultitijs, quæ committuntur in bello cum vitijs.

ASpiciam sex errores, quibus abducuntur homines ad perdendam victoriam contra vitia ex Hugone Card. Petam eos agnoscere, & evitare.

Cons. 1. Errorem 1. esse arma onerosa, quæ certanti obsunt, uti arma Saulis Davidi 1. Reg. c. 17. Ea sunt oratio, jejunia sine mensura. 2. Error, non armari ante pugnam v. g. prostratus gladio impatientiæ vult primò sumere clypeum patientiæ, cùm dictum sit Eccl. 2, *Fili, accedens ad servitutem Dei,*

sta

sta in justitia, & in timore, & prapara animam tuam ad tentationem.

Cons. 2. Errorem 3. relinquere periculosiorem locum, & se munire in minùs periculoso, v. g. infestatus luxuria munit se eleemosyna relictis jejunijs, oratione, castigatione; avarus jejunio, relicta eleemosynâ. 4. Non jugulare initia Ps. 136. Parvulos non allidendo ad Petram. Cant. 2. Vulpeculas non capiendo.

Cons. 3. Errorem 5. Reijcere arma in conflictu; dixit Philosophia Boëtio: *Talia tibi contuleramus arma, quæ nisi priùs rejecisses, invictâ te firmitate tuerentur:* Id faciunt, qui veniente contumeliâ patientiam abijciunt. 6. Pugnare totis viribus contra auxiliares copias nostras, tanquam hostes, cùm sint amicissimi v. g. contra omnia adversa in unum collecta, cùm tamen & mala, & mors, & paupertas à Deo sint, Eccl. 11. Pro quibus gratiæ habendæ Deo: nos hæc infestamus, & ex adverso hostes proprium sensum, & voluntatem fovemus.

MEDITATIO CCXIV.

Feria 5. Domin. 6. post Pentecost.

De alijs sex stultitijs, quæ committuntur in bello adversus vitia.

ASpiciam alios sex errores, quibus abducuntur

cuntur homines ad referendam victoriam à vitijs. Ex eodem Hugone. Petam eos intelligere, & evitare.

Conf. 1. Errorem 7. cominus cum hoste pugnare, quò fiat fortior, cùm dicatur: *Fugite fornicationem*, 1. ad Cor. 6. 8. Velle contraria non curare contrarijs, sed similibus, ignem extinguere non aquâ, sed igne: Iram irâ, cum scriptum sit: *Noli vinci à malo, sed vince in bono malum.* Ad Rom. 12.

Conf. 2. Errorem 9. clypeo perforato se tegere, hoc est, malorum exemplo se tueri, à quibus discere deberemus fugienda, non imitanda. 10. Sumere animos ex casu aliorum, hoc est, majorum exemplo malo.

Conf. 3. Errorem 11. Repugnare, cùm securiùs sine ictu vincere possimus, v. g. tantùm sufferendo, juxta illud Exod. 14. *Vos tacebitis, & Dominus pugnabit pro vobis.* Et Luc. 21. *In patientia vestra possidebitis animas vestras.* 12. Errorem: Se ipsum hostili gladio transverberare, ut Saul directo ictu in latus. Lib. 1. Reg. 31 Dæmon ictum applicat, sed non ultrà procedit, nisi tu volens in gladium irrueris: igitur subtrahe cor.

MEDITATIO CCXV.

Feria 6. Domin. 6. post Pentecost.

De reliquis decem impedimentis in bello contra vitia.

ASpiciam illecebras, abundantiam copiarum, delicias, quæ ante hominem ceperunt, ut eum tentarent. Petam agnoscere obstacula victoriæ, & evadere.

Conf. Ut stultitia militum impedit victoriam in bello temporali, ita & in spirituali. 1. Porrò hæc stultitia est, si milites non sint in acie bene dispositi, sed ita loco dissiti, ut se invicem adjuvare non possint: Ita in tentationis conflictu stultitia est, si vires habeã distractas, aliud voluntas velit, aliud appetitus inferior, huícque potiùs intellectus serviat, quàm illi.

2. Stultitia est: Si miles ab Imperatore, & à se ipso dissentiat; sic, si ab amore Præsidium, & proximorum me segregem, quorum rationibus, exemplis, adhortatione in tentatione juvandus sum, non mirum, si tentatione vincar.

3. Stultitia: Exercitum imparatum esse, arma necessaria non sumere, & in loco periculoso, ac minimè munito sine timore manere, sic imperitia est in spirituali bello, si me negligentem, & imparatum inveniat.

4 Adversarijs viam aperire, & cum hostibus fœdera jungere, qui irruentes, & prodi-toi em, & prodit os, aut in servitutem redigũt, aut interimunt. Sic stultum est tentationi januam consen tús aperire, & cum hosti

anima

animæ, id est, cum peccato fœdus inire.

5. Si milites laboriosè ac periculosè cum hoste luctantur, quem possent sine suo periculo subijcere: Si enim hostes siti, fame, aut morbo laborent, stultum est cum illis confligere, cùm sine sanguine victi esse possint; sic stultum est importunas aliquas tentationes, quæ solo contemptu vinci possent, molestiâ corporis, fractione capitis, & gestibus, signísque externis velle fugare.

6. Stultitia est: Si milites non utantur contrarijs in bello, quæ possunt conatibus adversariorum obsistere, ut, v.g si hostes castra incendunt, non extinguas; si murum diruerunt, non restaures; sic spiritualis miles carne ardente concupiscentiâ, si ieiunio, cilicijs non extinguat, stultus: Stultior, si convivijs, mollibus vestimentis, illecebrosâ conversatione foveat.

7. Oneribus, quæ cursum, & pugnam impediunt, ad bellum procedere, & arma ponderosa supra vires gestare: sic delirant, qui exercitia spiritualia supra vires accipiunt.

8. In ipso conflictu arma abijcere, & hosti se spoliandum, feriendum, occidendum offerre: talia faciunt non perseverantes in resistendo, sed desperabundi, si non prima resistentia fugerunt tentationem.

9. Non resistere in locis aptioribus; qua-

lia faciunt occupationes sacras relinquentes, & secularibus se tradentes.

10. Sisara inermi capite interijt: sic imprudentes impetuntur, juxta illud August. Epist. 82. *Initium sine providentia, & finis cum pœnitentia.*

MEDITATIO CCXVI.

Sabbato Domin. 6. post Pentecost.

B. Virgo Refugium contra vitia.

ASpiciam Divam à vitijs hâc hebdomadà considerатis, & erroribus immunem, quia plenam gratiâ, in regno virtutum residentem. Petam ejus beneficio ab ijsdem liberari.

Cons. 1. Quomodo vitia sint turpiora nihilo, quia multa vult Deus nunquam esse, quæ tamen, ut sint, velle potest: sed peccatum esse, non potest unquam velle: cùm ergo vitium sit contrarium voluntati Dei, quæ est summa sanctitas, & pulchritudo, nō est possibilis major deformitas, & turpitudo, quàm sit vitij. Excandescam hìc contra fontes vitiorum hactenus consideratos.

Cons 2. Quomodo Diva ijs caruerit, quæ & fomite, & peccato originali libera semper extitit, adeóque fuit in regno rationis ejus pulchra semper tranquillitas, imperium mentis supra potentias inferiores imperturba-

turbatum, potentiarum inferiorum rationi ſine repugnantia obediens vis, conformitas rationis ad nutum Dei, paſſiones omnes, earúmque actus fuerunt ut mare ſine undis, & aër ſine ventis, ut cœlum ſine nube, non motus in ſenſibus ſine voluntate rationis, non ratio ſine nutu divino, nulla tepiditas, nulla inanis gloria, procul omnis ſuperbia, procul omnis error.

Conſ. 3. Repetendo totius ſeptimanæ propoſita, præſertim, in quibus majorem difficultatem ſentio. Petam à Diva gratiam executionis.

MEDITATIO CCXVII.

Dominica 7. poſt Pentecoſten.

Cavendum à Sathana, adhærendum Chriſto.

VIdebo me ex caſtris Babyloniæ, Luciferíque tyrannide tranſlatum ad caſtra Chriſti, Domini mei hæreditarij. Petam ei gratus obſequi in omnibus.

Conſ. 1. Quàm bene mihi præcipiatur, ut caveam à lupo infernali; propter falſitatem ejus, & nocendi appetitum: finis enim Sathanæ eſt, avertere nos à Deo: quod tripliciter agit, vel aperto conflictu Fideles perſequendo, in carceres, & mortes mittendo: Vel occultè, idque vel per ſe, ſuggeſtionibus

ſuis, quæ aliæ non ſunt, quàm quas ipſe in ſe habuit, ante lapſum ſuum, præſumptionis: à lapſu, deſperationis: ante diluvium, ne crederent homines Deo: à diluvio, ut dijs replerent omnia: ante legem, ut vitioſiſſimè viverent: à lege, ut ſuperſtitione, & ſchiſmate omnia vitiarent: nunc nos trahit, quaſi fractis corporibus, ad molliora, oppugnaturus ultimis tēporibus inexploratis modis fidem, & bonos mores, eò uſque, ut mallet centies mori, quàm ut homo exhiberet minimum bonum charitatis Deo ſuo, ut ait Dominus S. Brigittæ, lib. 1. c. 14. Tertiò oppugnat nos per naturam noſtram vitiatam, gratiæ oppoſitam, ut fusè refert Thomas à Kempis, lib. 3. cap. 54.

Conſ 1. Quòd charitatem & patientiam non poſſit diabolus imitari. Utráque armatus Chriſtus Dominus nos ad ſe vocat juxta D. Aug lib. de vera Relig c. 16. *Omnia, quæ habere cupientes, non rectè vivebamus,* (Chriſtus Dux noſter) *cavendo vilia fecit: omnia, quæ vitare cupientes, à ſtudio deviabamus veritatis, perpetiendo docuit: non enim ullum peccatum committi poteſt, niſi dum appetuntur ea, quæ ille contempſit, vel fugiuntur ea, quæ ille ſuſtinuit.* Mirabor, quòd cùm ſciant homines diabolum tam retrum eſſe, tamen eum ſequantur; tam callidum, tamen non cautiùs

tiùs agant: tam esse ferocem, & non magis horreant. Ad me reflexus disquiram, quid sit, quo me ille magis attraxerat, ne amplius illi subijciar in æternum.

Conf. 3. Quomodo homines spiritu sathanæ seducti divitias appetebant; Christus autem pauper esse voluit: honoribus, & imperijs inhiabant: Rex fieri noluit: Carnales filios magnum bonum putabant: conjugiũ prolémque contempsit: Dolores corporis execrabantur, flagellatus est: contumelias horrebant; omne genus earum sustinuit: Mori metuebant; morte multatus est ignominiosissimâ. Tota igitur vita Christi in terris disciplina morum fuit, ad quam amplectendam nos ipse hortatur apud D. August. Hom. 34. ex 50. *Hoc à me discе, quod propter te factus sum.* O JESV, principium viatum DEI, esto viaticum, & præbe nobis viam ad Regnum DEI.

MEDITATIO. CCXVIII.

Feria 2. Dom. 7. post Pentecost.

De inevitabili necessitate mortificationis volentium adhærere DEO.

ASpiciam virtutis regnum in edito colle, juxta illud Job. 28. *Nescit homo pretium ejus, nec invenitur in terra suaviter viventium.* Petam mortificatione, ut Phœnix renasci.

Conſ. 1. Ordinem ad perfectionem eſſe Timorem Domini, unde oritur compunctio cordis, ex ea contemptus rerum, exinde humilitas, & ſui abnegatio, & deinceps vitiorum exſtirpatio, ſtudium virtutum, puritas cordis; quâ obtinetur charitas, & per eam perfectio. Bene itaquè ait D. Aug. ſerm. 13, de Verb. Apoſt. *Hoc eſt opus noſtrum in hac vita, actiones carnis* (non ſolùm vetitas) ſed etiam *illas concupiſcentias carnis, quibus non conſentire magna laus eſt, quas non habere perfectio eſt: ſpiritu mortificare, quotidie affligere, minuere, frenare, interimere, calcare jacentes, & mortuas, tranſire ad vivas, & cũ ijs cõfligere.*

Conſ. 2. Hoc proficienti in Chriſtiana perfectione certum eſſe, quòd ſive interna mentis, ſive externa corporis diſciplina, ſine jugi mortificatione parum valeat, & diu durare non poſſit: quia infirmitas carnis fervore, ignavia ſolicitudine cordis, prava conſuetudo conatu in contrarium reſtituitur, Dei beneplacitum ſubjectione affectûs quæritur, unde recta oriatur intentio, quæ impoſſibilis eſt durante affectu inordinato: ex rectitudine autem intentionis procedit trãquillitas imperturbabilis, ex tranquillitate puritas mentis, ex puritate lux, qua Deus ſemper & ubique videatur.

Conſ. 3. Hinc inferri, quòd non reſpiciendum,

dum, quid alij faciant mali, sed quid boni ego facere debeam, secundùm vocationis, & virium, tam spiritualium mẽsuram, quàm corporalium. Lugere præterita, spernere vana præsentia, meditari futura. Quod ne tristis, amarus, turbulentúsque faciam: sed lætus, dulcis, & tranquillus, excitabit me dignitas mortificationis, cujus Spiritus est à Deo: ad Rom. 8. *Si spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis*: immortificationis autem spititus est ex diabolo, *Si secundùm carnem vixeritis, moriemini*. Utilitas, quâ satisfacimus, meremur: quòd si labores pro perituris divitijs, aut honoribus sustinentur, cur non pro æternis? Exempla denique Christi, Sanctorúmque. Cùm duobus modis habeatur mortificatio, vel infusa à Deo, ideo eam petam: vel usu, & exercitio, ideo me in ea exercebo, offerendo eam Patri æterno, in unione Passionum, & laborum Christi.

MEDITATIO CCXIX.

Feria 3. Domin. 7. post Pentecosten.

De odio sui, paradoxo Evangelij præcipuo.

INtuebor amorem proprium corporis peccati caput: quia non tantùm homo homini; sed ipse homo sibi lupus est, inordinatè

se amando. Petam hoc paradoxum intelligere, & à me ipso mihi cavere.

Conf. 1. Quantum ego malum sim, quem adeo odisse Deus jubet. Matth. 16. Marc. 8. Luc. 14. Joan. 12. Ubi *abnegare* me, & *denegare*, & *odisse* animam meam in hoc mundo jubeor: quia qui plus nocet omnibus, ab eo magis cavendum est: ego inordinatè me amando plus mihi noceo, quàm nocere mihi possit Deus, totâ suâ omnipotentiâ: amando enim me inordinatè, labor in culpam, quam Deus, qui infinitè abest à malitia, operari non potest. Itaque si culpam timeo, si mereri volo, si perfici in me dilectionem Dei, & proximi, odisse me debeo. *Prima hominis perditio fuit amor sui: si enim se non amaret, Deo esse semper subditus vellet*, ait D. August. serm. 74. de Diversis.

Conf. 2. Quomodo in Evangelio Dominus *in verbis Doctor, Consummator in factis* (ut ait D. Cypr. lib. de lapsis) *docens quid fieret, & faciens quodcunque docuisset*, cùm docuerit nos odium nostri, illud in se exercuit, *etenim Christus non sibi placuit*, inquit Apostolus ad Rom. 15. Sed quantum contemptus fuit, præsertim in Passione sua: in capite, ut tolleret superbiam, in oculis, ut velum proprij amoris levaret: in facie, ut ruborem: in auribus, ut curiositatem: in odoratu, ut peccati graveo-

graveolentiam: in gustu, ut epulas: in lingua, ut ejus lapsus in vincto corpore, ut ejus libertatem: in manibus, & pedibus, ut eorum abusus: in corde, & latere, ut ejus pravitatem, in perseverantia in Cruce, ut pertinaciam, in toto corpore, ut eius corruptionem: in anima, ut ejus labes: in sanguine septies fuso, ut ejus bullorem: in honore denique, & fama contemptus est, ut eorum inordinatam eliminaret appetitionem.

Cons. 3. Non sum melioris conditionis, quàm Christus: ipse se exinanivit: & ego me amem hostem Dei? *Si perit homo amando se, profectò invenitur negando se*, ait Augustin. serm 47. de divers. Actiones mortificationis propriij amoris sunt: 1. in adeptione cujuscunque boni, sed præsertim in victoria amoris me: ita de meipso diffidere, ut tamen Deum ad vincendum mihi certissimè affuturum esse confidam. 2. Orare Deum assiduè, ardenter, & confidenter, ut me à meo proprio amore expediat, & suo divino amori ex toto submittat. 3. Ignem charitatis iteratis affectibus magis ac magis accendere, qui ignem mei amoris extinguat. 4. Quidquid egero, vel omisero, non ob meam utilitatem, aut commoditatem, sed ad divinam voluntatem expellendam, per intentionis rectitudinem semper agere, vel omittere. 5. Si volo

me non malè diligere, odio sancto meipsum prosequar, quo mihi sensibilia bona adimã, & invisibilia ac cœlestia cõquiram. 6. Assuescam meipsum agnoscere, non supra alios, sed infra omnes, aut certè unum ex alijs cogitare, & nihil singulare me habere præsumere. 7. Nec singularem amorem, timorem, aut reverentiam alicuius erga me exigam, sed ceu alij tractari concupiscam. 8. Contemptum, confusionémque, quâ, si humilis sum, me digniſſimum reputabo, quantùm potero, non fugiam. 9. Defectus naturales, quibus culpa non subest, patienter, imò & libenter sustinere, nec de illis apud homines erubescere. 10. Culpas meas, quæ offensionem in auribus audientium non generent, apud proximos humilitatis gratiâ revelare. 11. Hominibus placere, aut displicere pro nihilo ducam. 12. Corpus castigare, sensus cohibere, & passionibus acriter imperare. 13. Affectum erga honores, erga res, quibus utor, erga propinquos, & amicos, & erga omnem rem creatam, si immoderatus sit, & non propter Deum acceptus, animosè comprimere. 14. Occupationes pias, & bonas, nõ sine spiritûs libertate suscipere. 15. Cor omni amaritudine liberum & spiritûs cœlestis suavitate repletum in adversis successibus habere.

MEDI-

MEDITATIO CCXX.

Feria 4. Domin. 7. post Pentecost.

De subigenda propria voluntate.

VIdebo voluntatem propriam, dæmoniũ voluntarium, semper DEO resistentem. ut solent rebelles subditi contra Dominum. Petam subigere eam Domino meo Regi.

Cons. 1. *Admonitionem hanc* (Luc. 9. *Dicebat autem ad omnes: Si quis vult post me venire, abneget semetipsum*) *universa Ecclesia, universum corpus, universa membra per officia propria distincta, & distributa, audire debent,* inquit D. August. hom. 47. de divers. Igitur omnes abnegare se debent; atqui *abnegatio sui est totalis recessus à proprijs voluntatibus,* inquit D. Basilius hîc; Et ratio est: quia ex nostra corruptione nihil prope cernimus, quin affectu inordinato illud appetamus; unde relinquitur mortificandam esse voluntatem; nisi enim semper purgetur, non nisi vepres, & spinas ad comburendum progerminat. quod verum est etiam in amore spirituali non bene mortificato, ut loquitur D. August. apud Bern. Rosignol. lib. 2. cap. 18. *Amor spiritualis generat affectuosum, affectuosus obsequiosum, obsequiosus familiarem, familiaris sæpe generat carnalem.*

Cons. 2. Quod Spiritus Domini docuit

Eccli. 18. vers. 30. *Post concupiscentias tuas non eas, & à voluntate tua avertere*, ab appetitibus tuis, quódve optat voluntas tua, & desiderium tuũ: id præstitit Dominus meus, dum ait Joan. 5. *Non quæro voluntatem meã, sed voluntatem ejus, qui misit me. Filius unicus dicit: Non quæro voluntatem meam, & homines volunt facere voluntatem suam? superbia facit voluntatem suam, humilitas voluntatem DEI*, ita D. August. hìc.

Conf. 3. Actiones mortificatæ voluntatis propriæ. 1. Non solùm mala fugere, sed & bona, non propter meum commodum, sed ad divinam voluntatem faciendam prosequi. 2. Modum in rebus appetendis tenere, ut minora bona minùs, majora magìs, media propter virtutem, hanc propter animæ puritatem, & ad Dei conjunctionem appetere. 3. Studiosis operibus, quibus intendo, ita voluntate adhærere, ut paratus sim ea sine ulla tristitia relinquere, cùm eorum dimissionem magìs gratam Domino judicavero. 4. Si aliquid mihi utile, aut proficuum aspexero, non priùs illud obtinere nitar, quàm id Domino gratum esse judicavero. 5. Eligere magìs subesse, quàm præesse: felicitatem putare, alterius arbitrio vivere, & infelicitatem, meo proprio sensu, & arbitrio gubernari. 6. Si aliquid oratione postulavero,

Digitized by Google

vero, curare in ipso actu orandi, ut intentio dirigatur non propter me, aut propter commodum amici, sed propter DEVM, quia ipse ita vult postulari.

MEDITATIO CCXXI.

Feria 5. Domin. 5. post Pentecost.

De subigendo proprio intellectu.

VIdebo ignes fatuos, qui viatores in præcipitia, & lacunas abducunt, quod præstat intellectus humanus sibi innixus. Petam intellectum subijcere principijs Evangelij.

Cons 1. Quantùm cæcutiat intellectus humanus circa seipsum; *Scimus, quia vehementer claudit oculum cordis amor privatus*, inquit D. Greg hom. 10. in Ezech. Ideo principijs Evangelij, si errare non vult, subijciendus, Magistro D. JESV: quem rogabo, ut mihi det intellectum suum; tam enim profundæ sunt veritates Evangelij à Christo revelatæ, ut sapientissima Virgo, si verba ejus penetrare vellet, observaret, & ponderaret in corde suo; quia qui proprio sensu utitur, spoliat se cœlestium aromatum sensu.

Cons. 2. Actiones mortificati intellectûs sunt. 1. Ignaviam intellectûs pellere, & res ad salutem, officiúmque peragendum necessarias, diligenter addiscere. 2. Inutilia non investigare, quæque communem vitam agentibus

tibus utilia ſunt, ea mihi ad perfectionem properanti inutilia judicare. 3. Utilia bonâ intentione ſcire, & ex majorum auctoritate inveſtigare, & debito modo, ac tempore mihi parare. 4. Quæ non didici, non docere, ne in errorem inducam, ſed magis me interrogantes ad doctiores remittere. 5. Omnes actiones meas intellectûs conſideratio præcedat, hinc cognitum bonum faciam, malum fugiam. 6. Vitam, & mores aliorum non judicare, ſed Deo ac Præſidibus judicanda, & inſpicienda relinquere. Optabo, & petam; Da mihi hunc intellectum, &c.

MEDITATIO CCXXII.

Feria 6. Domin. 7. poſt Pentecoſten.

Quæ Scientia cavenda, & quæ amanda.

COnſtituam me coram JESV Magiſtro diſcipulus, ille loquatur, ego attendam, & quia ſimul Dominus eſt, flectam genua, Deumque internè, & externè adorabo, & petam cavere, ne vel unicum doctrinæ ſalutis verbum mihi pereat.

Conſ. 1. Cavendam ſcientiam carnalem, quæ eſt *ſuperba*, & ambitioſa, quæ à principio diſcendi ad primas ſedes, cathedras, pulpita, prælationes aſpirat. Eſt *invida* laudis alienæ, condiſcipulorum ingenio, & profectibus mœrens,

mœrens, tarditate gaudens; laudi provectiorum invidet, subtilitatem, & diligentiam æqualium contemnit, minorum imperitiam irridet, sola ab omnibus laudari studet. Est *curiosa* nimis, nihil quærens, nisi, quæ intellectûs intemperantiæ satisfaciant, ostentationi ac plausui deserviant, non, quæ proximorum saluti proficiant. Est *iniqua*; totam mentem occupat, & desiderium, tempus orationi, meditationi subducens. Est *arrogans*, procax, inverecunda, seipsam exaggerans, novitates consectans; Magistros parvi pendens, aut ut minùs subtiles, aut nimis scrupulosos accusans Est *libertatis amans*, observantiæ inimica, hostis virtutum, monitorum senilium aversatrix, institutionum, ut ne sit observans, est interpretatrix. Est *terrena, animalis, diabolica*, venenum virtutum, pestis cœtuum Deo sacrorum, initium rixæ. mater contentionis, origo superbiæ, fons hæresis, patrona omnium vitiorum. Hujus ope dæmon decipit ignorantes, persequitur bonos fovet impios.

Conf. 2. Scientiam amandam, quæ ex armis præcipuis est, quibus imitatores Christi utuntur ad pugnandum bella Domini, & est scientia Sanctorum humilis, ac modesta, sui contemptum, proximorum conversionem, Dei laudem concupiscens; diligenter studet, ut,

ut, quæ ſuâ voluntate optat ſemper latere ſub modio, Dei voluntate apta ſit poni ſuper candelabrum. Eſt *charitate plena*, profectu condiſcipulorum exultans, illos reputans, laudans, amans, illorum ſupra ſe excellentiâ exultans. Eſt *ſapiens*, illa legendo, libris evolvendis inquirens, non quæ luceant tantùm, ſed quæ proſint, quæ deceant ſtatum, & proximos juvent. Eſt *diſcreta*, & plena prudentiæ, Poſt Obedientiam & orationis ſtudium, ſeipſam conſtituens, non prædatur tempus obedientiæ, orationis, ſuo contenta. Eſt *ingenua*, ac verecunda, non ſe extollens, non alta de ſe ſentiens, non terminos tranſgrediens à majoribus conſtitutos. Eſt *circumſpecta*, non libertatem, non privilegia, non exemptiones affectans, ſed ſemper attendens primùm quidem pudica, deinde pacificâ, modeſta, ſuadibilis, bonis conſentiens, plena miſericordiâ, & fructibus bonis, non judicans, ſine ſimulatione.

MEDITATIO CCXXIII.

Sabbato Domin 7. poſt Pentecoſt.

B. Virgo perfectæ ſapientiæ Sanctorum Magiſtra.

ASpiciam B. Virginem remotiſſimam à ſcientia carnali, & perfectiſſimam ſcientiæ Sanctorum Magiſtram. Petam ejus eſſe Diſcipulus. *Conſ.*

Conf. 1. Quomodo Beatissima Mater excelluerit in cavendo dæmone, & adhęrendo Deo. 2. Quomodo excelluerit in perfecta mortificatione, & odio sui. 3. Quomodo excelluerit in subigenda propria voluntate, & intellectu. 4. Quàm remota fuerit à scientia carnali, mundana, diabolica. 5. Quantùm amaverit scientiam Sanctorum, & quàm feliciter ad eam pervenerit.

Conf. 2. Defectus meos hìc commissos, quos detestabor, & ut magis averser, petam magis intelligere. 5. Mala, in quæ præcipitantur abutentes scientia. 1. Est irreligiositas. Qui, cùm cognovissent Deum, non sicut Deum glorificaverunt. 2. Ingratitudo, nec gratias egerunt. 3. Superbia. 4. Vana gloria. Ibid. ad Rom. 1. 5. Luxuria. Tradidit eos Deus in sensum reprobum. Ibid. ita refert Augustin. Lib. 5. Conf. 3.

Conf. 3. Propositâ hâc septimanâ facta, & ut ea exequar, Divæ Virgini supplicabo.

MEDITATIO CCXXIV.

Dominica 8. post Pentecost.

Quomodo ad scientiam Sanctorum perveniatur.

ASpiciam Dominum JESVM, lucem mundi, & Patrem filiorum lucis, Prudentiam suos edocentem. Petam ejus doctrinæ amplìus particeps fieri. *Conf.*

Conſ. 1. Quòd perveniatur ad hanc ſcientiam, ſi quæratur non ob vanam mundi gloriam, ſed ad majorem Dei, animarumque ſalutem. 2. Si aliquid jam partum, humilitatis, & modeſtiæ ſapore condiatur. 3. Lectiones, quibus quæritur, & diſputationes, ſtudiumque ab oratione incipiendum, ut ſcientiarum Domini præſidium habeatur. 4. Oratione interrumpantur, ne intellectus, conſiderationibus abſorberi ſolitus, arefaciat affectus. 5. Oratione finiantur, ut fons lucis, qui illuminavit, habeat gratiarum actiones, tum ut eidem, ut debentur, labores noſtri offerantur, & per eos animarum ſalus expoſcatur. 6. Præter iſtas breves orationes habenda ſunt alia tempora meditationis, & orationis, in quibus ante Dominum Creatorem creaturæ imperfectæ ac ignorantes ſe ſiſtant, ut ab eo, qui dedit eſſentiam, ſcientia quoque impetretur humiliter. 7. Si cubiculum ametur, ſilentium ſervetur, invidiæ commilitonum, ambitiones & contentiones fugiantur, alijs cedas, eos humiliter verbis ac factis majores exiſtimes, eis te ſubmittas. 8. Si in exercitationibus literarijs, ita ingenij ſubtilitas, & loquendi acrimonia teneatur, ut ſui contemptus, & animi modeſtia non deſeratur. 9. Si animi puritas, unicum ſapientiæ inſtrumentum habeatur: ſic

ſtude-

studebant Sancti tanquam semper victuri, sic vivebant, quasi cras morituri. Quia ad summam scientiam hanc pervenerunt, D. Sylvester, sumptione Sanctorum per visum de manu B. Virginis, & S. Edmundus Cantuarien. cui Venerabile Sacramentum columba in os detulit, & in fractione panis oculi Discipulorum aperti: audiam invitantem me Dominum: *Qui est insipiens, declinet ad me:* quæ verba S. Cyprianus de Venerabili interpretatur.

MEDITATIO CCXXV.

Feria 2. Domin. 8. post Pentecost.

De subigendo judicio proprio.

VIdebo virgulam in obliquum crescentem, quæ ut erigatur recta, in contrarium reflectenda est, & ut judicium meum perversum ordinetur, inclinãdum est in contrarium. Petam illud flecti ad nutum Dei.

Cons. 1. Tria esse impedientia proximè virtutem, & sanctitatem. 1. Est cupiditas inordinata cujuslibet boni externi. 2. Boni corporis proprij. 3. Boni propriæ libertatis, atque judicij.

Cons. 2. Verba Domini de se loquentis Joann. 6. *Descendi de cœlo, non ut faciam voluntatem meam, &c.* Si non fecit voluntatem suam, igitur neque secutus est judicium suũ proprium,

proprium, à principio conceptionis ſuæ ad finem vitæ, in rebus quantumvis arduis. Ideo natus eſt in loco ab alio ſibi deſignato, ivit in Ægyptum ſimiliter alterius imperio, & ex eodem inde redijt, in electione Diſcipulorum, ait ipſe Joan. 17. *Pater, quos dediſti mihi.* Denique in vita pro nobis relinquēda, & adhuc in Venerabili, alterius arbitrio ſe reliquit.

Conſ. .. Actiones mortificationis proprij judicij ſunt. 1. Nulli doctrinæ facilè aſſentiri, quam non ſapientes Catholici, & Fidei Eccleſiæ Fideles aliquando docuerunt. 2. Inſtitutiones à tota congregatione approbatas, magnâ veneratione ſuſcipere, & ſi quos videro eas refutantes, ut monſtra, & animæ peſtes abominari. 3. Majorum decreta nunquam in examen adducere, ſed illa, ut tradita ſimpliciter intelligere, & ut congrua, ac uſui accommodata, tum opere, tum ſenſu retinere. 4. In rebus ad meam vitam & mores pertinentibus, nunquā meipſum regere, ſed aliorum judicio gubernari. 5. Res externas alicujus momenti nunquam ſine conſilio præveniente diſponere. 6. Ea, quæ minoris momenti ſunt, ſi nullum ſequatur incommodum, potiùs ex aliorū judicio, quàm ex meo perficere. Quia majoris virtutis eſt ſubjici alteri, cujus præcipuum defectus agnoſcimus.

MEDI-

MEDITATIO CCXXVI.

Feria 3. Domin. 8. post Pentecost.

De subigendis passionibus.

VIdebo hominem ab undecim passionibus, quasi totidem feris raptari in præceps. Petam modum has passiones frenandi.

Conf. 1. Duo esse juxta Philosophum. 6. Ethic. propter quæ passiones nostræ usque adeò efferveſcunt, ut hominem bruto ſimiliorem reddant, *delectabile, aut triſte:* contra quas incantatrices ſapientiâ mihi opus eſt, & prudentiâ cœleſti. 1. Amorem cohibere ab amicis, rebuſque viſibilibus, & ad inviſibilia transferre. 2. Odium eliminare, & ejus genimina, injurias, & proximi detractiones in meis peccatis collocare. 3 Deſiderium à terrenis abſtrahere, ad cœleſtia erigere 4. Fugam moderari, quâ non bonos, nec excellentem virtutem, ſed imperfectorum ignaviam averter. 5 Delectationem etiam in rebus licitis comprimere, & nunquam propter ſe ipſam cupere. 6. Triſtitiam immoderatam ab adverſitatibus conceptam abijcere. 7. Spes vanas irridere, ac de divino auxilio confidere. 8 Non timenda non timere, & puerilem erubeſcentiam eruere. 9. Audaciam temerariam comprimere. 10. Iram reprimere, & ultra rectæ rationis menſuram

non

non excandescere. 11. Desperationem nullo modo admittere.

Cons. 2. Quomodo Deus passiones rationales, irascibiles, & concupiscibiles regat in nobis. Rationalem vim animæ Spiritus sanctus splendore divinitatis suæ perlustrat ad cognoscendam suam in omnibus laudatissimam voluntatem. Irascibilem verò confortat ad resistendum omnibus inimici machinamentis, & ad vincendum omne malum. Concupiscibilem autem vim animæ inflammat, ut ardenter toto corde, totâ animâ, totisque viribus Deum amet. Ita Dominus Lib. 4. Vitæ S. Gertrud. cap. 61.

Cons 3. Actiones mortificatarum passionum sunt. 1. In rem aliquam illicitam, passionem, sive prosecutione, sive fuga ire non sinam. 2. In ea bona, quæ superfluè quærunter, aut mala pœnæ levia, quæ sine necessitate vitantur, affectum non permittam moveri. 3. Bona necessariò quærenda, & mala necessariò vitanda, cum tranquillitate ac moderatè quæram, & sine ulla perturbatione, quantùm mihi à natura permissum fuerit, & à gratia concessum evitabo. 4. Bonis præsentibus sine nimia lætitia uti, & malis prementibus sine nimia tristitia me submittere. Petam has animæ ægritudines, quæ ad januas mortis conducunt, vitiorumque

sunt

sunt seminaria, in me sanari, & sanctificari, sicut erant sanctæ Passiones in Christo.

MEDITATIO CCXXVII.

Feria 4. Domin. 8. post Pentecost.

De ordinandis cogitationibus.

ASpiciam muscas suavitatem mellis auferentes esse cogitationes non mortificatas. Petam eas virtuti subijcere.

Cons. 1. Quanta sit deformitas cogitationum non mortificatarum, de quibus ait Cassianus Collat 14. cap. 11. *Omnis cogitatio, non solùm turpis, sed etiam otiosa, & à DEO quantumcunque discedens, à perfecto viro immundissima fornicatio reputatur.*

Cons. 2. Triplex cogitationum esse genus. Immundas, otiosas, necessarias. Primæ duæ ascendunt de corde malè affecto, quasi fumus contagiosus de abysso; quarum nihil reperitur in corde Christi sanctissimo, Deo Patri velut Magneti semper unito. *Una cogitatio felix est, cogitare de Domino*, inquit D. Hieronymus, *de reliquis*, ait idem, *nolo sinas cogitationem crescere.* in Psal. 93, Epist. ad Eustoch.

Cons. 3. Actiones ejus sunt. 1. Assiduis precibus à Domino efflagitare, ut cor meum à malis & ineptis cogitationibus emundet. 2. Principijs cogitationum obstare, nam serò

medicina paratur ijsdem provectis. 3. Cogitationes meas ad ruborem & humilitatem manifestare arbitro conscientiæ meæ. 4. Cor meum, & cogitationes meas, quòd Deo pateant, considerare. 5. Bonis semper cogitationibus cor occupatum habere, quæ contrarias intrare non sinant. 6. Impuris cogitationibus custodiâ sensuum, & fugâ malorum repugnare. 7. Curiosis, & otiosis cogitationibus me amore proprij profectùs, & desiderio divinæ familiaritatis opponere. 8. Cogitationibus de rebus necessarijs recordatione divinæ providentiæ, ac summi Patris me ceu filium amantis, obsistere.

Meditatio CCXXVIII.

Feria 5. Domin. 8. post Pentecost.

De cultu corporis, & asperitate.

VIdebo corpus animæ instrumentum à Deo datum ad virtutem exercendam. Petam illud cultu debito exornare, & asperitate ad virtutem adaptare.

Cons. 1. *Servi Christi, quia mundioris vitæ instituta sectantur, corpora castigare volunt,* inquit Lib. de Fide ad Pet. cap. 5. D. August. Utar igitur ejus tesserâ; *Moriar, ne moriar,* Lib 1 Conf. cap. 5.

Cons. 2. Ideo vestimenta non debere esse nimis subtilia, sed potiùs aliquantulùm dura, &

ra, & crassa, quæ corpora non ad otium, sed ad honestos labores nata cooperiant. 2. Non leviter, & pueriliter corpori aptata, sed tali modo, ut mentem seriam, & gravem ostendant. 3. Non sordida, nec nimis munda, quæ ad immoderatam curiositatem deflectant. 4 Omni tempore curandum esse; ne omnia in hoc genere amictûs corporalis sint commoda, ut pro amore Domini, in hoc, sicut in cæteris, aliquid patiamur. Et hæc ad cultum corporis spectant.

Cons. 3. Asperitates corporis ideo assumi, teste D. August. tract. de utilit. jejun. *Nam & victima excruciatur, ut in aram imponatur:* idcirco actiones ejus sunt. 1. Cilicium ex setis animalium contextum, vel ex alia materia asperiore compactum aliquot saltem diebus hebdomadæ induere. 2. Flagris, & funibus, vel alio, quod dolorem inferat, corpus proprium cædere. 3. In lecto semper alieno ab omni mollitie, subinde in nuda tabula cubare. 4. Ab alimentis suavitatem, à potu nimiam frigiditatem, quæ delectat, amovere. 5. Jejunijs, inediâ, genuflexionibus, & stationibus in oratione protelatis corpus affligere, frigúsque & æstum, & corporis fatigationem exitinere, aut labore libenter sustinere. 6 Quidquid aliud carni molestum occurrit, ut gemmam pretiosam assumere. Do-

minus meus ſemel tantùm legitur ſuper cervical dormiviſſe, cæterum non habuit, ubi caput reclinaret, præſertim in Cruce. Circa veſtitum autem quantas paſſus eſt divexationes, quantos in corpore labores, & dolores! Quidquid pœnarum ſupra culpam tulero, cedet in augmentum meriti.

MEDITATIO CCXXIX.

Feria 6. Domin. 8. poſt Pentecoſt

De mortificatione Tactûs.

VIdebo Dominum meum crudeliſſimis manibus aſperrimè tractatum, vulneribus rotundis, angularibus, & oblongis dilaniatum. Petam gratiam me circa tactum mortificandi.

Conſ. 1. Majus virtutis ſtudium ad majorem cum Deo unionem vergit: tantò igitur major mortificatio tactûs requiritur, quantò magis DEVS, qui Spiritus eſt, abhorret ab omni corporeo.

Conſ. 2. *A licitis abſtinemus, ut quæ commiſimus illicita, nobis condonentur*, inquit D. Bernardus ſerm. 4. Quadr. Et D. Greg. ait: *Qui commiſit illicita, à licitis abſtinet.* Hom: 34. in Evang. idem aget, qui ſanctè odit animam ſuam.

Conſ. 3. Actiones ejus ſunt 1. quæ minùs honeſta ſunt, ita quoad uſum hujus ſenſûs cogita-

cogitare, ac si mihi essent impossibilia: Ac potiùs omninò ea non cogitare, sed à momentanea etiam, si potuero, apprehensione repellere. 2. Me ipsum adhunc in partibus honestis corporeis sine manifesta necessitate non tangere. 3. Alterius manum, aurem, caput, vel brachium, nisi evidens necessitas adsit, nullo modo contingere. 4. In vestibus, & lecto soli necessitati providere. 5. Ea, quæ coram me sunt, ad curiositatem non tangere, sed, nisi necessitas aliud postulaverit, manum quietam continere.

MEDITATIO CCXXX.

Sabbato Domin. 8. post Pentecost.

B. Virgo mortificationis Magistra.

VIdebo B. Virginem moribus Filio DEI simillimam, & alteram imaginem Christi. Petam eam imitari.

Cons. 1. Fructum Redemptionis in B. Virgine magis redundantem, fuisse causam Mortificationis perfectæ magis, quàm in quocunque alio Sancto: juxta D. Bernardū: Epist. 175. *Quod vel paucis mortalium* (ut Hieremiæ, Joanni Baptistæ. &c.) *constat fuisse collatum, fas certè non est suspicari tantæ Virgini fuisse negatum.* Minimi nævi plica sunt, quæ ab amplexu dilecti arcent.

Cons. 2. Quàm feliciter B. Virgo affecuta

fit scientiam Sanctorum, judicium proprium subegerit, passiones habuerit domitas, cogitationes ordinaverit, corpus cultu decente ornaverit, & asperitate ad omnem virtutem adaptaverit, &, ut verosimile est, Unigenitum suum non nisi interjectâ telâ lineâ attigerit.

Cons. 3. Proposita hujus septimanæ in memoriam reducendo; de lapsibus me accusando: veniam petendo: & gratiam pleniorem emendationis atque imitationis B. Virginis. Addendo: *Ave maris stella*, &c.

MEDITATIO CCXXXI.

Dominica 9. post Pentecosten.

De mortificatione motionum corporis.

VIdebo corpus nostrum templum DEI Spiritui sancto consecratum. Petam non converti in speluncam latronum.

Cons. 1. Quomodo perfectionem Christianam profitens eniti debeat; ut omnia etiam corporis motiones ordinet, vel ideo, quia *sumptio D. IESV Eucharistici exigit extremam mundiciem*, juxta D. Dionysium Areopagitam, de cœlest. Hierar cap. 3. Sicut igitur è templo etiam venditio columbarum eliminanda, sic è corpore, quidquid inordinati motûs est, profligandum. S. ignatius Fundator Societatis JESV in Bulla Canonizationis

nizationis dicitur, habuisse Modestiam divinam. Quot gemmis replentur cistulæ Aurifabri in statua argentea, tot replet Deus solatijs, qui se in minimis spoliant, amore Dei.

Cons. 2. Ordinari corpus 1. si membra corporis ita regantur, ut unumquodque suam solam actionem faciat, & à motibus cæterorum mẽbrorum penitus supersedeat. 2. Si quodlibet membrum decenter, & proue congruit personæ operantis, & statui, suam actionem præstet. 3. Si loca, & tempora cuique actioni conuenientia considerem, & extra cujusque locum, & tempus illam non assumam. 4. Cùm laxandi animi gratiâ severitatem depono, ita hilariorem faciem, & risum admittete, ut tamen semper modestiæ, & circumspectionis meminerim. 5. Hæc non tantùm aliis associatus, verùm & solus, & absconditus propter præsentiam Domini universa considerantis, & Angeli mecum adstantis observare.

Cons 3. Verba D. Bernardi de cœna Domini, & S. Cyrilli lib. 4. in Joan. cap. 17. *Si quis vestrûm non tam sæpe modò, non tam acerbos sentit iracundiæ motus, invidiæ, aut cæterorum hujusmodi, immodestiæ, &c. gratias agat corpori, & sanguini Domini, quoniam virtus Domini operatur in eo.* Et coram Venerabili me resolvam juxta Cassianum Coll. 12. cap. 8.

Talis quisque inveniatur in nocte, qualis in die, talis in lecto, qualis in oratione.

MEDITATIO CCXXXII.

Feria 2. Domin. 9. post Pentecost.

De mortificatione Linguæ.

AUdiam de Domino JESV dici Matth. 12. *Non contendet, neque clamabit:* quin & videbo eundem vera semper loquentem, inter opprobria tacentem, pro blasphemis, & crucifixoribus orantem. Petam ejus exemplo linguam meam refrenare.

Cons. 1. Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir, ait D. Jacobus cap. 3. Et Tertull. lib. de Patient. addit: *Jam nec fatuo quidem dicere sine judicij periculo licet.* Et quia virtutis laus in actione sita est.

Cons. 2. Actiones mortificatæ linguæ sunt. 1. Detractiones proximorum etiam de rebus levissimis, quæ nullius momenti apparent, fugere. 2. Mendacia jocosa, & officiosa, quamvis ex illis magnum speretur emolumentum, declinare. 3. Duplicitates sensuum, ambiguitates, obscuritatésque sermonis deponere. 4. Rixas, & contentiones, sive pro indaganda veritate, sive pro aliquo negotio gerendo, prudenter abijcere. 5. Omnem jactantiam verborum, arrogantiam, ac laudem, in proprio ore fœtentem, vitare. 6. Quæ

secreta

secreta esse oportet, nemini, nisi ex causa, & in conceſſis eventibus revelare. 7. Scurrilia, & nugatoria, & ſtatui ſpiritualis vitæ minimè congrua, loqui erubeſcere. 8. Otioſa, & vana, otioſis & vanis hominibus loquenda relinquere. 9. Quæ me deceant, quæ audienti conveniant, quæ materiæ congruant, per prudentiam, ad loquendum quærere, & modum in ſermone tenendum cuſtodire. 10. In loco ad loquendum non deſtinato tacere. 11. Erga alios, quibuscum loquar, & erga res divinas, quas exponam, reverenter me habere. 12. Ita linguâ tacere, ut intùs vana non cogitem, & cùm opus eſt loqui, propter amorem ſilentij, utilem ſermonem non omittam, ſed loquar, vel de DEO, vel propter DEVM.

Conſ. 3. Juvábunt ad linguæ cuſtodiam. 1. Silentij utilitates conſiderare. 2. Cogitare ſermones meos à DEO audiri, 3. Conſortia eorum, loca, & tempora, quibus lingua laborat, vitare. 4. Cùm ex domo itur, bono contra linguæ vitia propoſito, me munire: & divinum auxilium ad id poſtulare. 5. Viros prudentes in loquendi modo imitari. 6. Nihil indeliberatè aut temerè effutire. 7. Bonas operationes pro vitijs & lapſibus linguæ Domino offerre.

MEDITATIO CCXXXIII.

Feria 3. Domin. 9. post Pentecosten.

De mortificatione Oculorum.

VIdebo constitutionem hominis interioris à compositione exterioris, præsertim oculorum, ut ait Tertull. Lib. de resurrect. carnis. *Facies intentionum omnium speculum est.* Petam eos moderari.

Cons 1. Virtus requirit passiones sedatas. Igitur sensus moderatos,& inprimis oculos. *Non licet intueri, quod non licet concupiscere,* inquit D. Greg. Lib. 21. moral. cap. 2. Unde mihi major incumbit necessitas oculos spiritualiter eruendi.

Cons. 2. Dominus JESVS quater tantùm oculos sublevasse legitur. In monte docens Beatitates. In panum multiplicatione. In suscitatione Lazari. Et in cœna. Idem verò oculi toties sunt illacrymati, velati, sanguinei, emortui, & eversi, ideo Dominus ait S. Brigittæ: Lib. 1. cap. 11. *Propter reverentiam oculorum meorum, qui erant pleni lacrymis, & sanguinolenti, debent abstinere oculi tui à delectabili visu.*

Cons. 3. Ulus mortificationis oculorũ. 1. Fœminas, Juvenes, præcipuè formosos, & comptos, sine manifesta necessitate non videre, 2. Comœdias,& alia similia spectacula

à profa-

à profanis hominibus data, non aſpicere 3. Choreis, tripudijs, equorum curſibus, taurorum agitationibus, haſtiludijs, torneamentis, & alijs ludis theatralibus non adeſſe. 4. Libros impuros, aut vanos, vel ad ſolam curioſitatem editos, præſertim vulgares nō legere. 5. Divitum gazas, vaſa aurea, & argentea, gemmas, & lapides pretioſos, ſecularium ornamentis & uſibus applicatos, curiosè non contemplari. 6. Hominū nullam, præcipuè virtute non inſignium imagines, ad vanitatem & ſuperbiam effictas non conſiderare. 7. Palatia, ædificia ſuperba, quæ Chriſtus videre contempſit, amœnos hortos, viridaria, & alia hujuſmodi ad faſtum, & oblectationem potentum elaborata, non ſolicitè luſtrare. 8. Cùm aliquò eundum, ſive domi, ſive foris ſubſequentes, vel hàc, ſeu illàc tranſeuntes leviter, & ſine aliqua neceſſitate non aſpicere. 9. Alterius conclave ingreſſus, quæ ſunt in menſa, aut alio loco, curiosè non ſcrutari. 10. Oculos mihi ſolùm ad neceſſaria & utilia videnda conceſſos, ſolùm in res neceſſarias & utiles videndas intendere, ut eſca venatica plus placet præ domeſtica; ſic, qui ſe viſu vincit, magis placet DEO.

MEDITATIO CCXXXIV.

Feria 4. Domin. 9. post Pentecosten.

De mortificatione Auditûs.

VIdebo Domini JESV aures, de quibus ipse loquitur: *Aures autem adaptâsti mihi*, valde mortificatas, propter opprobria quæ ijsdem excepit. Petam eum imitari.

Cons. 1. Qui propter Deum eligit afflictiva, magis placet Deo, quàm qui exercet opera devotionis: quia majoris amoris indicium est, graviora pati propter alterum. Quare si propter minimum opus datur merces in cœlo, quantò major dabitur pro opere mortificationis, exempli causa, auditûs? Si mortificationem dictat Spiritus sanctus. Igitur actiones ejus à Spiritu Dei sunt.

Cons. 2. Actiones ejus: 1. Si coram me aliquid obscœnum, aut impudicum, aut minùs honestum, vel certè, quod etiam longissimè aliquam impuritatem oleat, aliquis proferre attentet, maximam mei statûs, ac personæ injuriam reputare. 2. Qui talia loqui audent, non tantùm fugere, & detestari, sed eos etiam viles, fatuos, & infames existimare. 3. Amatoria carmina, versus aliquid impuritatis habentes, licet scitè compositos, & cantilenas, à quocùnque occinantur, penitus reijcere. 4. Nugas, scurrilitates, verba joculatoria,

culatoria, & narrationes ridiculas, & alia riſum, & cachinnos provocantia non audire, nec, ubi hæc dicuntur, aſſiſtere. 5. Rumoribus rerum inutilibus, quæ ad ſtatum meum non pertinent, nequaquam intendere. 6. Detractionibus, & obmurmurationibus proximi, etiamſi leviſſimi tantùm eorum defectus dicantur, nullo modo aures meas præbere. Laudationes meas, & omne genus adulationis, quod me, aut mea efferat, audire contemnere. 8 Quæ occulta ſunt, & ab alijs me non vocato ad conſilium tractantur, non auſcultare, nec me conſortio ſecretè loquentium genere. 9. Nihil audire velle, ſi non neceſſitati, aut utilitati, aut charitati aliquo modo ſerviat. 10. Verba Dei, à quocunque dicantur, frequenter, & humiliter audire, devotè in mentis ſinu recondere, & in animæ meæ profectum convertere.

MEDITATIO CCXXXV.

Feria 5. Domin. 9. poſt Pentecoſt.

De mortificatione Guſtûs.

ASpiciam Dominum JESVM fame, & ſiti afflictum, felle, aceto, & myrrhâ potatum. Petam amore ejus, guſtum mortificare.

Conſ. 1. Regnum cœlorum, in quod laborando conſcendendum, quodque ab ijs obtinetur, qui in illud vim faciunt, non eſſe eſcam,

eſcam, & potum, ſed eſcam, & potum eſſe materiam ad obtinendum magis regnum cœlorum, quò ampliùs in ijs me mortificavero. S. Pachomius dicere ſolitus: *A quo Tibi ſervio, tu eòſti Domine, quòd nunquam ſatiatus ſum pane, & aquâ.* Et S. Agnes dixit: *Martyrij genus eſt, delicias habere, & delicijs non uti.* S. Nicolaus Tolentinus abſtinebat à pomis P. Alvarez Soc. JESV in hoſpitio unicum ovum appoſitum de induſtria in terram labi permiſit, ut ſe etiam in hoc mortificaret. Dominus, ait D. Gertr. Lib. 4. cap. 2. *Ideo ſibi fel datum, ut citius morereter, ſed non bibit, ut plus pateretur,* Tardius corrumpentur, citius reſurgent, facilius cœlum ſubibunt, qui ſe in guſtu mortificârunt, ait Tertull. in illud: *Mortui, qui in Chriſto ſunt, reſurgent primi.* 1. Theſſal. 4.

Conſ. 2. Actiones ejus ſunt: 1. Sumptionem cibi præcedat oratio, & directio cordis, quibus petam & velim alimenta neceſſaria non pro voluptate, ſed pro explenda Domini voluntate, & pro naturæ neceſſitate percipere, & ut corpus conſuetâ refectione roboratum poſſit menti ſervire, & divinis obſequijs attendere. 2. Saltem dum bene valeo, nihil ſpeciale ad manducandum petere, ſed communibus contentum eſſe. 3. Ex oblatis viliora eligere, ad majorem guſtûs abne-

abnegationem. 4. Quæ ſoli delectationi proſunt, manducare erubeſcere. 5. Communes cibos nunquam ad ſatietatem capere, ſed ita è menſa ſurgere, ut tantillùm eſuriam. 6 Ex quocunque eſculento, quod mihi miniſtratum eſt, in ſignum gratitudinis aliquid parum relinquere, quod Domino in acceptiſſimum Sacrificium delibem. 7. ita comedere, ut non totus comedam, ſed mente alicui piæ commentationi, vel his, quæ leguntur, intendere. 8. Si penè finitâ refectione quaſi nihil comediſſem, nova fames inſurgat, adverſarij dolum agnoſcere, & ſubitâ relictione menſæ, aut ceſſatione comedendi illum illudere. 9 Adoleſcens, aut juvenis vinum ſine evidenti neceſſitate non bibat, nihil tamen inconſulto modetatore ſuo. 10. Pretioſa vina, & ſuavia, & delicata penitus non requirere, nec de cibis aut potibus quidquam loqui. 11. Communem aquam, aliúmve potum, juxta cujuſquè regionis cõſuetudinem, quo omnes utuntur, in uſum accipere, ſciens, quia nunquam inteſtina perforabit. 12. Horis cœnæ & prandij tantùm bibere, ſi verò interdiu bibendum ſit, potu ſolùm ad neceſſitatem uti. Si hæc gravia ſunt; amore DEI languet, qui in gravamine propter DEVM ſuſcepto, patiens eſt.

MEDI-

MEDITATIO CCXXXVI.

Feria 6. Domin. 9. post Pentecost.

De mortificatione Odoratûs.

VIdebo Dominum JESVM in Calvario inter cadavera gravi odore vexatum. Petam amore ejus mortificare odoratum meum.

Conſ. 1. Fœtorem ignis æterni, aut purgatorij, quem toties promeritus ſum; deinde odorem ſuavitatis, quam accipit Dominus meus in minima, v. g. odoratûs mortificatione. Egóne hunc guſtum DEO negem? Plus myrrhæ, plus meriti. Quódve magis naturæ repugnat, majoris eſt gloriæ. Dominus meus minima patientiæ in pretio habuit, & acetum, quo potandus erat, è ſordido inſtrumento, ſpongiâ projectâ inter feralia inſtrumenta, ſumpſit, voluítque patientiæ voluptate ſaginari. Nemo meliùs agit, quàm qui moribus Chriſti mortificati eſt ſimilior.

Conſ. 2. Actiones mortificationis Odoratûs ſunt: 1. Linteola, interulas, & ſimilia odoribus perfuſe, aut non admittere, aut ſaltem in meum uſum non aſſumere. 2. Reliquiaria, quæ mecum geſto, ob prætextum venerationis Sanctorum odorum ſuavitate non replere, ſed odoramentis relictis eas decenter deferre. 3. Modicas cordis aut cerebri imbecil-

imbecillitates assiduâ bonorum odorum gestatione non curare, sed alijs remedijs, quæ minimè lasciviam redoleant, nec sibi rati meæ providere. 4. multò minùs curiositatis, aut oblectationis gratiâ vestes, aut locum, ut suave quid redoleant, permittere, ne me aut pudicum minùs, aut certè minùs cautum esse prodant. 5. Cùm necessè fuerit ad animarum salutem, aut ad aliquod pium opus gerendum graveolentiam sustinere, eam fortiter perferre, nec propter hanc molestiam ministeria charitatis omittere. Denique nihil tam parvum est bonâ intentione factum, ex quo specialis non sequatur profectus, neque ullus quidquam tam parvum negligit, unde non incurrat meriti detrimentum, ait Dominus S. Gertr. Lib. 4. c. 50.

MEDITATIO CCXXXVII.

Sabbato Domin. 9. post Pentecost.

Quomodo B. Virgo excellerit in mortificatione sensuum.

ASpiciam B. Virginem in motionibus corporis, usu linguæ, oculorum, auditûs, gustûs, odoratûs, moderatissimam, Filióque Dei, ac sui simillimam. Petam eam imitari.

Cons. 1. Quàm profundè B. Virgo penetravit, sequentes veritates. Præstare, ut Deus amet me amore ardentissimo, quàm

ut

ut ego amem me ipsum. Sat lucri est in odio mei amor Dei, Si minimâ sensuum mortificatione mihi accrescit gratia, gloria, Deique amor æternus, quid ampliùs requiro? Scivit etiam in hac vita esse terminum merendi, & miserendi, finitis nundinis, clausâ eleemosynarij januâ, Spes omnes accisas esse. Itaque omni occasione usa est, qua in abnegatione sui, & amore Dei crescceret; sicut enim cursor eò vicinior est metæ, quò magis à prima distat linea; sic vicinior Deo quisque est, quò à se fuerit remotior.

Cons. 2. Proposita hujus septimanæ, quibus statui sensus meos cohibere ab omni peccato, vanitate, superfluitate; necessitati & virtuti eos applicare, nihil ex nimierate desiderij, neque ex præcipiti affectu, sed ex electione cum tranquillitate cordis omnia agere. Postulabo remissionem lapsuum per sensus unquam admissorũ: Gratiam abundantem, ut eos cohibeam, intercedente D. Virgine, ad cujus pedes proposita deponam.

MEDITATIO CCXXXVIII.

Dominica 10. post Pentecosten.

Qui censeantur esse in via purgativa, qui in illuminativa.

VIdebo in publicano adumbratũ quemvis peccatorem, ad gratiam redeuntem, in

in quo charitas quasi actor Dei zelat, & pœnas ab hoste Dei sumit, atque à Filio parricida satisfactionem exigit. Petam intelligere, quinam censeantur esse in via Purgativa, quique in Illuminativa.

Cons. 1. Status viæ purgativæ obligat ex natura sua, & intentione agentis, ad statum gratiæ, & luctam contra omnia vitia, etiam levia. Proponendo sibi ante oculos. 1. Lapsus. 2. Eorum causas. 3. Media, quibus utraque tollantur. 4. Applicando manum operi.

Cons 2. Spectant ad viam purgativam sex hominum status. 1. Peccatores etiam miraculosè conversi, ut Paulus. 2. Conversi jam pridem, sed adhuc vitiosi, vel quia initio parum se purgârunt, quod contigit aut ignorantiâ sui, aut pigritia, aut defectu Magistri, aut quia non indigere se putarunt, aut quia præpropere sunt occupati in exterioribus, aut quia relapsi in vitia occasione, & ignavia propria, aut si non graviter lapsi, multis tamen annis quibusdam imperfectionibus pertinaciter, importunè, magna cum impuritate divini amoris, afflictionéque animi oppugnantur 3. Provecti, dum suscipiunt novas occupationes, præsertim vitæ activæ, ne levis imperfectio causa sit lapsûs gravioris, diu igitur, seriòque purgandi. 4. Innocentes pro occultis, pro venialibus, in cautelam

sit scientiam Sanctorum, judicium proprium subegerit, passiones habuerit domitas, cogitationes ordinaverit, corpus cultu decente ornaverit, & asperitate ad omnem virtutem adaptaverit, &, ut verosimile est, Unigenitum suum non nisi interjectâ telâ lineâ attigerit.

Conf. 3. Proposita hujus septimanæ in memoriam reducendo; de lapsibus me accusando: veniam petendo: & gratiam pleniorem emendationis atque imitationis B. Virginis. Addendo: *Ave maris stella*, &c.

MEDITATIO CCXXXI.

Dominica 9. post Pentecosten.

De mortificatione motionum corporis.

VIdebo corpus nostrum templum DEI Spiritui sancto consecratum. Petam non converti in speluncam latronum.

Conf. 1. Quomodo perfectionem Christianam profitens eniti debeat; ut omnia etiam corporis motiones ordinet, vel ideo, quia *sumptio D. IESV Eucharistici exigit extremam mundiciem*, juxta D. Dionysium Areopagitam, de cœlest. Hierar cap. 3. Sicut igitur è templo etiam venditio columbarum eliminanda, sic è corpore, quidquid inordinati motûs est, profligandum. S. Ignatius Fundator Societatis JESV in Bulla Canonizationis

nizationis dicitur, habuisse Modestiam divinam. Quot gemmis replentur cistulæ Aurifabri in statua argentea, tot replet Deus solatijs, qui se in minimis spoliant, amore Dei.

Cons. 2. Ordinari corpus 1. si membra corporis ita regantur, ut unumquodque suam solam actionem faciat, & à motibus cæterorum mẽbrorum penitus supersedeat. 2. Si quodlibet membrum decenter, & prout congruit personæ operantis, & statui, suam actionem præstet. 3. Si loca, & tempora cuique actioni convenientia considerem, & extra cujusque locum, & tempus illam non assumam. 4. Cùm laxandi animi gratiâ severitatem depono, ita hilariorem faciem, & risum admittete, ut tamen semper modestiæ, & circumspectionis meminerim. 5. Hæc non tantùm aliis associatus, verùm & solus, & absconditus propter præsentiam Domini universa considerantis, & Angeli mecum adstantis observare.

Cons 3. Verba D. Bernardi de cœna Domini, & S. Cyrilli lib. 4. in Joan. cap. 17. *Si quis vestrûm non tam sæpe modò, non tam acerbos sentit iracundiæ motus, invidiæ, aut cæterorum hujusmodi, immodestiæ, &c. gratias agat corpori, & sanguini Domini, quoniam virtus Domini operatur in eo.* Et coram Venerabili me resolvam juxta Cassianum Coll. 12. cap. 8.

Talis quisque inveniatur in nocte, qualis in die, talis in lecto, qualis in oratione.

MEDITATIO CCXXXII.

Feria 2. Domin. 9. post Pentecost.

De mortificatione Linguæ.

AUdiam de Domino JESV dici Matth. 12. *Non contendet, neque clamabit:* quin & videbo eundem vera semper loquentem, inter opprobria tacentem, pro blasphemis, & crucifixoribus orantem. Petam ejus exemplo linguam meam refrenare.

Cons. 1. Si quis in verbo non offendit, hic perfectus est vir, ait D. Jacobus cap. 3. Et Tertull. lib. de Patient. addit: *Iam nec fatuo quidem dicere sine judicij periculo licet.* Et quia virtutis laus in actione sita est.

Cons. 2. Actiones mortificatæ linguæ sunt. 1. Detractiones proximorum etiam de rebus leviſſimis, quæ nullius momenti apparent, fugere. 2. Mendacia jocosa, & officiosa, quamvis ex illis magnum speretur emolumentum, declinare. 3. Duplicitates sensuum, ambiguitates, obscuritatésque sermonis deponere. 4. Rixas, & contentiones, sive pro indaganda veritate, sive pro aliquo negotio gerendo, prudenter abijcere. 5. Omnem jactantiam verborum, arrogantiam, ac laudem, in proprio ore fœtentem, vitare. 6. Quæ

secreta

ſecreta eſſe oportet, nemini, niſi ex cauſa, & in conceſſis eventibus revelare. 7. Scurrilia, & nugatoria, & ſtatui ſpiritualis vitæ minimè congrua, loqui erubeſcere. 8. Otioſa, & vana, otioſis & vanis hominibus loquenda relinquere. 9. Quæ me deceant, quæ audienti conveniant, quæ materiæ congruant, per prudentiam, ad loquendum quærere, & modum in ſermone tenendum cuſtodire. 10. In loco ad loquendum non deſtinato tacere. 11. Erga alios, quibuscum loquar, & erga res divinas, quas exponam, reverenter me habere. 12. Ita linguâ tacere, ut intùs vana non cogitem, & cùm opus eſt loqui, propter amorem ſilentij, utilem ſermonem non omittam, ſed loquar, vel de DEO, vel propter DEVM.

Conſ. 3. Juvábunt ad linguæ cuſtodiam. 1. Silentij utilitates conſiderare. 2. Cogitare ſermones meos à DEO audiri, 3. Conſortia eorum, loca, & tempora, quibus lingua laborat, vitare. 4. Cùm ex domo itur, bono contra linguæ vitia propoſito, me munire & divinum auxilium ad id poſtulare. 5. Viros prudentes in loquendi modo imitari. 6. Nihil indeliberatè aut temerè effutire. 7. Bonas operationes pro vitijs & lapſibus linguæ Domino offerre.

MEDITATIO CCXXXIII.

Feria 3. Domin. 9. post Pentecosten.

De mortificatione Oculorum.

VIdebo constitutionem hominis interioris à compositione exterioris, præsertim oculorum, ut ait Tertull. Lib. de resurrect. carnis. *Facies intentionum omnium speculum est.* Petam eos moderari.

Cons 1. Virtus requirit passiones sedatas. Igitur sensus moderatos,& inprimis oculos. *Non licet intueri, quod non licet concupiscere,* inquit D. Greg. Lib. 21. moral. cap. 2. Unde mihi major incumbit necessitas oculos spiritualiter eruendi.

Cons. 2. Dominus JESVS quater tantùm oculos sublevasse legitur. In monte docens Beatitates. In panum multiplicatione. In suscitatione Lazari. Et in cœna. Idem verò oculi toties sunt illacrymati, velati, sanguinei, emortui, & eversi, ideo Dominus ait S. Brigittæ: Lib. 1. cap. 11. *Propter reverentiam oculorum meorum, qui erant pleni lacrymis, & sanguinolenti, debent abstinere oculi tui à delectabili visu.*

Cons. 3. Usus mortificationis oculorũ. 1. Fœminas, Juvenes, præcipuè formosos, & comptos, sine manifesta necessitate non videre, 2. Comœdias,& alia similia spectacula

à prof-

à profanis hominibus data, non aſpicere 3. Choreis, tripudijs, equorum curſibus, taurorum agitationibus, haſtiludijs, torneamentis, & alijs ludis theatralibus non adeſſe. 4. Libros impuros, aut vanos, vel ad ſolam curioſitatem editos, præſertim vulgares nō legere. 5. Divitum gazas, vaſa aurea, & argentea, gemmas, & lapides pretioſos, ſecularium ornamentis & uſibus applicatos, curiosè non contemplari. 6. Hominū nullam, præcipuè virtute non inſignium imagines, ad vanitatem & ſuperbiam effictas non conſiderare. 7. Palatia, ædificia ſuperba, quæ Chriſtus videre contempſit, amœnos hortos, viridaria, & alia hujuſmodi ad faſtum, & oblectationem potentum elaborata, non ſolicitè luſtrare. 8. Cùm aliquò eundum, ſive domi, ſive foris ſubſequentes, vel hàc, ſeu illàc tranſeuntes leviter, & ſine aliqua neceſſitate non aſpicere. 9. Alterius conclave ingreſſus, quæ ſunt in menſa, aut alio loco, curiosè non ſcrutari. 10. Oculos mihi ſolùm ad neceſſaria & utilia videnda conceſſos, ſolùm in res neceſſarias & utiles videndas intendere, ut eſca venatica plus placet præ domeſtica; ſic, qui ſe viſu vincit, magis placet DEO.

MEDITATIO CCXXXIV.

Feria 4. Domin. 9. post Pentecosten.

De mortificatione Auditûs.

VIdebo Domini JESV aures, de quibus ipse loquitur: *Aures autem adaptâsti mihi*, valde mortificatas, propter opprobria quæ ijsdem excepit. Petam eum imitari.

Consi. 1. Qui propter Deum eligit afflictiva, magis placet Deo, quàm qui exercet opera devotionis: quia majoris amoris indicium est, graviora pati propter alterum. Quare si propter minimum opus datur merces in cœlo, quantò major dabitur pro opere mortificationis, exempli causa, auditûs? Si mortificationem dictat Spiritus sanctus. Igitur actiones ejus à Spiritu Dei sunt.

Consi. 2. Actiones ejus: 1. Si coram me aliquid obscœnum, aut impudicum, aut minùs honestum, vel certè, quod etiam longissimè aliquam impuritatem oleat, aliquis proferre attentet, maximam mei statûs, ac personæ injuriam reputare. 2. Qui talia loqui audent, non tantùm fugere, & detestari, sed eos etiam viles, fatuos, & infames existimare. 3. Amatoria carmina, versus aliquid impuritatis habentes, licet scitè compositos, & cantilenas, à quocunque occinantur, penitus reijcere. 4. Nugas, scurrilitates, verba joculatoria,

culatoria, & narrationes ridiculas, & alia riſum, & cachinnos provocantia non audire, nec, ubi hæc dicuntur, aſſiſtere. 5. Rumoribus rerum inutilibus, quæ ad ſtatum meum non pertinent, nequaquam intendere. 6. Detractionibus, & obmurmurationibus proximi, etiamſi leviſſimi tantùm eorum defectus dicantur, nullo modo aures meas præbere. Laudationes meas, & omne genus adulationis, quod me, aut mea efferat, audire contemnere. 8 Quæ occulta ſunt, & ab alijs me non vocato ad conſilium tractantur, non auſcultare, nec me conſortio ſecretè loquentium genere. 9. Nihil audire velle, ſi non neceſſitati, aut utilitati, aut charitati aliquo modo ſerviat. 10. Verba Dei, à quocunque dicantur, frequenter, & humiliter audire, devotè in mentis ſinu recondere, & in animæ meæ profectum convertere.

MEDITATIO CCXXXV.

Feria 5. Domin. 9. poſt Pentecoſt.

De mortificatione Guſtûs.

ASpiciam Dominum JESVM fame, & ſiti afflictum, felle, aceto, & myrrhâ potatum. Petam amore ejus, guſtum mortificare.

Conſ. 1. Regnum cœlorum, in quod laborando conſcendendum, quodque ab ijs obtinetur, qui in illud vim faciunt, non eſſe eſcam,

escam, & potum, sed escam, & potum esse materiam ad obtinendum magis regnum cœlorum, quò ampliùs in ijs me mortificavero. S. Pachomius dicere solitus: *A quo Tibi servio, tu cōsti Domine, quòd nunquam satiatus sum pane, & aquâ.* Et S. Agnes dixit: *Martyrij genus est, delicias habere, & delicijs non uti.* S. Nicolaus Tolentinus abstinebat à pomis. P. Alvarez Soc. JESV in hospitio unicum ovum appositum de industria in terram labi permisit, ut se etiam in hoc mortificaret. Dominus, ait D. Gertr. Lib. 4. cap. 2. *Ideo sibi fel datum, ut citius morerentur, sed non bibit, ut plus pateretur,* Tardius corrumpentur, citius resurgent, facilius cœlum subibunt, qui se in gustu mortificârunt, ait Tertull. in illud: *Mortui, qui in Christo sunt, resurgent primi.* 1. Thessal. 4.

Cons. 2. Actiones ejus sunt: 1. Sumptionem cibi præcedat oratio, & directio cordis, quibus petam & velim alimenta necessaria non pro voluptate, sed pro explenda Domini voluntate, & pro naturæ necessitate percipere, & ut corpus consuetâ refectione roboratum possit menti servire, & divinis obsequijs attendere. 2. Saltem dum bene valeo, nihil speciale ad manducandum petere, sed communibus contentum esse. 3. Ex oblatis viliora eligere, ad majorem gustûs abne-

abnegationem. 4. Quæ soli delectationi prosunt, manducare erubescere. 5. Communes cibos nunquam ad satietatem capere, sed ita è mensa surgere, ut tantillùm esuriam. 6 Ex quocunque esculento, quod mihi ministratum est, in signum gratitudinis aliquid parum relinquere, quod Domino in acceptissimum Sacrificium delibem. 7. ita comedere, ut non totus comedam, sed mente alicui piæ commentationi, vel his, quæ leguntur, intendere. 8. Si penè finitâ refectione quasi nihil comedissem, nova fames insurgat, adversarij dolum agnoscere, & subitâ relictione mensæ, aut cessatione comedendi illum illudere. 9 Adolescens, aut juvenis vinum sine evidenti necessitate non bibat, nihil tamen inconsulto moderatore suo. 10. Pretiosa vina, & suavia, & delicata penitus non requirere, nec de cibis aut potibus quidquam loqui. 11. Communem aquam, aliúmve potum, juxta cujusque regionis cõsuetudinem, quo omnes utuntur, in usum accipere, sciens, quia nunquam intestina perforabit 12. Horis cœnæ & prandij tantùm bibere, si verò interdiu bibendum sit, potu solùm ad necessitatem uti. Si hæc gravia sunt; amore DEI languet, qui in gravamine propter DEVM suscepto, patiens est.

MEDI-

MEDITATIO CCXXXVI.

Feria 6. Domin. 9. post Pentecost.

De mortificatione Odoratûs.

VIdebo Dominum JESVM in Calvario inter cadavera gravi odore vexatum. Petam amore ejus mortificare odoratum meum.

Cons. 1. Fœtorem ignis æterni, aut purgatorij, quem toties promeritus sum; deinde odorem suavitatis, quam accipit Dominus meus in minima, v. g. odoratûs mortificatione. Egóne hunc gustum DEO negem? Plus myrrhæ, plus meriti. Quódve magis naturæ repugnat, majoris est gloriæ. Dominus meus minima patientiæ in pretio habuit, & acetum, quo potandus erat, è sordido instrumento, spongiâ projectâ inter feralia instrumenta, sumpsit, voluítque patientiæ voluptate saginari. Nemo meliùs agit, quàm qui moribus Christi mortificati est similior.

Cons. 2. Actiones mortificationis Odoratûs sunt: 1. Linteola, interulas, & similia odoribus perfuse, aut non admittere, aut saltem in meum usum non assumere. 2. Reliquiaria, quæ mecum gesto, ob prætextum venerationis Sanctorum odorum suavitate non replere, sed odoramentis relictis eas decenter deferre. 3. Modicas cordis aut cerebri imbecil-

imbecillitates aſſiduâ bonorum odorum geſtatione non curare, ſed alijs remedijs, quæ minimè laſciviam redoleant, nec eſſrati meæ providere. 4. multò minùs curioſitatis, aut oblectationis gratiâ veſtes, aut locum, ut ſuave quid redoleant, permittere, ne me aut pudicum minùs, aut certè minùs cautum eſſe prodant. 5. Cùm neceſsè fuerit ad animarum ſalutem, aut ad aliquod pium opus gerendum graveolentiam ſuſtinere, eam fortiter perferre, nec propter hanc moleſtiam miniſteria charitatis omittere. Denique nihil tam parvum eſt bonâ intentione factum, ex quo ſpecialis non ſequatur profectus, neque ullus quidquam tam parvum negligit, unde non incurrat meriti detrimentum, ait Dominus S. Gertr. Lib. 4. c. 50.

MEDITATIO CCXXXVII.

Sabbato Domin. 9. poſt Pentecoſt.

Quomodo B. Virgo excelluerit in mortificatione ſenſuum.

ASpiciam B. Virginem in motionibus corporis, uſu linguæ, oculorum, auditûs, guſtûs, odoratûs, moderatiſſimam, Filióque Dei, ac ſui ſimillimam. Petam eam imitari.

Conſ. 1. Quàm profundè B. Virgo penetraverit, ſequentes veritates. Præſtare, ut Deus amet me amore ardentiſſimo, quàm ut

in quo charitas quasi actor Dei zelat, & pœnas ab hoste Dei sumit, atque à Filio parricida satisfactionem exigit. Petam intelligere, quinam censeantur esse in via Purgativa, quique in Illuminativa.

Cons. 1. Status viæ purgativæ obligat ex natura sua, & intentione agentis, ad statum gratiæ, & luctam contra omnia vitia, etiam levia. Proponendo sibi ante oculos. 1. Lapsus. 2. Eorum causas. 3. Media, quibus utraque tollantur. 4. Applicando manum operi.

Cons 2. Spectant ad viam purgativam sex hominum status. 1. Peccatores etiam miraculosè conversi, ut Paulus. 2. Conversi jam pridem, sed adhuc vitiosi, vel quia initio parum se purgârunt, quod contigit aut ignorantiâ sui, aut pigritia, aut defectu Magistri, aut quia non indigere se putarunt, aut quia præpropere sunt occupati in exterioribus, aut quia relapsi in vitia occasione, & ignavia propria, aut si non graviter lapsi, multis tamen annis quibusdam imperfectionibus pertinaciter, importunè, magna cum impuritate divini amoris, afflictionéque animi oppugnantur 3 Provecti, dum suscipiunt novas occupationes, præsertim vitæ activæ, ne levis imperfectio causa sit lapsûs gravioris, diu igitur, seriòque purgandi. 4. Innocentes pro occultis, pro venialibus, in cautelam

telam in futurum. 5. Provecti, cùm tentantur, permittente divinâ Providentiâ, & agitantur difficultatibus, ſicut incipientes, ut ſint ſoliciti in omnibus, parati ad omnia, ijſdem eos uti armis oportet, quæ incipientibus ſalutaria præcipuè eſſe ſolent. 6. Via purgativa humilitatis gratia exercenda eſt, exemplo Chriſti, publicè baptiſmum pœnitentiæ ſuſcipientis.

Conſ. 3. Naturam viæ illuminativæ eſſe, præter peccata venialia deliberata inſuper auferre eorum cauſas ſubtiliores, ut ſint affectus noxij, paſſiones & perturbationes, etiam ſine peccato, non dico gravi, quod ſpectat ad primam viam, ſed veniali. denique ſtudere virtutibus: quia privatio virtutis propinqua nimis eſt vitio. Unde ab hac via excluduntur. 1. Qui omnia mortalia, nullum veniale vitare volunt, qui ſtatus mortalis eſt tatione periculi. 2. Qui nolunt ab aliquo peccato veniali abſtinere: quia hi nolunt proficere, & facilè labuntur lethaliter. 3. Excluduntur, aut vix admittuntur, qui volunt vitare venialia, ſed affectus inordinatos nolunt excludere: hi enim proprij amoris nube cæci, tantùm ſpeculativè, non practicè proficiunt; Quia nunquam ad tertium charitatis gradum, qui eſt puritatis, aſcendunt, quàm diu nolunt deputare affectus. Admitun-

mittuntur ad viam illuminativam. qui cum gratia Dei absolutè volunt vitare peccata venialia, quæ de industria fiunt: vellent & subreptitia, sed rebellione carnis, & infirmitate spiritûs prædicti saltem ea minuunt, se ipsos mortificant, custodiunt, utiliter occupant, & ex peccatis ipsis proficiunt, atque in virtutibus se exercent. Hinc intelligam, in qua via sim. In quacunque fuero, bene me cum publicano humiliavero: quia nimis absum ab exemplari meo D. JESV Eucharistico, qui cum sit *cibus fortium*, August. in manual. Petã ab eo roborari in via Domini.

MEDITATIO CCXXXIX.

Fer. 2. Domin. 10. post Pentecosten.

Incitamenta ad tentationes alacriter ferendas.

ASpiciam militem Christi sudore, & pulvere decorum, complacentem sibi in infirmitatibus. Petam scire tẽtationis bonum

Cons. 1. Coronam appetens potest certamen, tentationem, instrumentum acquirendæ coronæ appetere. Ad hoc circumspiciendum, quòd in quaque tentatione sit, quod in prima primorum parentum, ubi quatuor fuerunt: serpens suggerens, mulier annuens, vir comedens, lignum pulchritudine suâ alliciens. Lignum significat bonum temporale,

serpens

ſerpens diabolum, mulier ſenſualitatem, vir rationem. 1. ergo in tentatione eſt ſuggeſtio, quæ peccatum non eſt. 2. Auditio ſuggeſtionis, quæ ſi non involuntariè accipiatur, inducit jam peccatum minus, jam majus, pro majori aut minori negligentia reſiſtendi. 3. Conſenſus in delectationem peccati. Cùm igitur tentatio appeti poſſe dicitur, de ſuggeſtione ſola id accipiendum eſt, de qua fructus decerpitur, ſi diligenter reſiſtatur; qua in re bella ſpiritualia ſuperant pugnas temporales, quod in his vinci poſſit reſiſtens, in ſpiritualibus, quando reſiſtit, non poteſt.

Conſ. 2. Tentationes ſuperandas eſſe: quoniam à Domino tentatione probamur. Milites hujus ſeculi ſolent quidlibet audere, ut victoriam obtineant, ſi ſciant ſe à ſuo Rege probari, qui illos ad magnam dignitatem ut evehat, primis periculis exponit. Et ſi adverſus hoſtes magnum odium concipiant, quia ab ipſis ſpoliati, & vulnerati fuerunt, eorúmque vilitatem agnoſcant. Si Regi, quem unicè amant, rem gratiſſimam ſe facturos arbitrentur. Si magnum ſibi auxilium, & validiſſimos ſocios ad hoſtes ſuperandos advertant. Si denique cumulatiſſimam prędam vincentibus deſtinatã ſperent

Conſ. 3. Quomodo hæc omnia me ad victoriam cujuſque tentationis veriſſimè poſſint

sint accendere: Nam Dominus, etsi non teneret, ut nos cognoscat, aut in malum impellat, teneat tamen, ut homini tẽtato, quid ipse sit, ostẽdat, aut eundem alijs, aut ut ejus peccata & errata puniat, aut illi gloriã cõferat.

MEDITATIO. CCXL.

Feria 3. Domin. 10. post Pentecost.

De alijs incitamentis appetendæ tentationis.

ASpiciam militem Christi gloriantem de felicitate tribulationum: ad Rom. 5. *Gloriamur in tribulationibus.* Petam intelligere causam hujus felicitatis, eámque consequi.

Cons 1. Tentationibus resistendum; quia hostes nostros resistentiâ prosternimus, juxta illud: *Resistite diabolo, & fugiet à vobis.* 2. Tentationum victoriâ Deum in nobis magnificamus, quia ei Fideles existimus. 3. Tentationum victoria nos Sanctorum coronam obtinemus, teste S. Jacobo: *Quoniam cùm probatus fuerit, accipiet coronam vitæ.*

Cons. 2. Hominem ad tentationum victoriam à Deo, Angelis, & Sanctis iuvari. Deus quidem intelligentiam docet, voluntatem in Spem erigit, fortitudinem submINistrat, remedia suppeditat, vires adversarij ligat, impugnationem extenuat, & tandem tentatio-

nis

nis bellum in pacem convertit. Pugnat pro nobis Dominus JESVS stans ad dexteram Dei; pugnat Diva, quæ caput serpentis ab initio contrivit; pugnant Angeli, qui adhuc in cœlo draconi restiterunt, ejusque nunc laqueos detegunt, & arcent; pugnant Sancti, quos Advocatos habemus, subsidia cœlitus suppeditando.

Cons. 3. Quomodo succurrat ipsa Ecclesia pro Filijs interpellando; subveniant, quibus tentationes aperimus, dando ad pugnandum arma, & ad vincendum remedia, adsunt & proximi, æquales, ac inferiores, dum bono exemplo ad victoriam movent, vel casibus, ac pœnis ob sua peccata perferendis à similibus avocant.

MEDITATIO CCXLI.

Feria 4. Domin. 10. post Pentecost.

Tentationibus resistendum ab utili.

VIdebo cornucopiæ utilitatum, quas ex victoria tentationum extrahit anima victrix. Petam eas agnoscere, & assequi.

Cons 1. Quod anima tentatione illuminetur, & erudiatur, ut se, suámque infirmitatem ac profectum agnoscat, tum ut discat, quomodo alijs afflictis & tentatis medeatur. 2. Tentatio purgatâ præteritis peccatis, quæ sicut delectatione contraxit, ita diligenti repulsu

pulsu earum culpam imminuit, & pœnam; purgat à vitijs, quibus dū resistitur, minuuntur, purgat à præsumptione, cùm sciat homo, quòd victus occumbat, si de virtute sua præsumat: purgat à jactantia, quia videns à Domino se ereptum, in Domino gloriatur: purgat à stultitia, quia tentatio facit hominem cautè incedere, & omnem labendi occasionem devitare.

Cons. 2. Tertium utile, quòd tentatio hominem examinet, an Deo gratus, & fidelis existat. Cùm in regno bellum exoritur, statim patet, quæ urbes Regi fideles, quæ perduelles, & ob conspirationem cum hoste infideles. 4. Tẽtatio à peccato præservat, sicut sal carnem à putredine. 5. Tẽtatio propriam fiduciam, filiam superbiæ pellit, qui enim tentationes sentit, manifestè experitur, quàm impotens sit ad resistendum: sicut rudis, Doctoris argumento ligatus; de se ipso diffidit, & Magistri opem exposcit, ita pius tentatione pulsatus exclamat: *Domine, vim patior, responde pro me.* Isai. 3. 6. Tentatio sanctum fervorem imminutum colligit, ut hostibus circumdatus resistat. 7. Tentatio à superbia animam liberat, & eam ignorantem se humiliat. 8. Amorem nobis conciliat erga eum, à quo amati sumus, Deum.

Cons. 3. Tentatio est causa verarum divi-

tiarum, seu virtutum. Filij Israël persecutione crescebant. Exod. 2. item Ecclesia. 10. Virtutes jam adeptas notificat; nemo se in pace novit, militis vires prælium ostendit. 11. Animam vincentem magnificat. *Qui vicerit, faciam illum columnam in templo meo.* 12. Deum glorificat: *Invocabo me in die tribulationis, eruam te, & honorificabis me.* Ad Hebr. 4. 13. Christo nos assimilat, qui sponte in hac vita tentationes sustinuit. Matth. 4. Hæc omnia tentatio victa operatur. Tentatio autem vincens, contraria.

MEDITATIO CCXLII.

Feria 5. Domin. 10. post Pentecost.

De fine belli contra vitia.

ASpiciam finem turbulenti belli adversus vitia, esse serenam pacem. Petam eam consequi.

Cons. 1. Tribus modis solet pacis lux post belli tenebras exoriri. 1, quia hostes mutatâ voluntate inimicitias deponunt. 2. Quia altera pars belligerantium subijcitur imperio Victorum, & ab armis cessare compellitur. 3. Quia à victoribus in nullo parcentibus populus victus magnâ severitate extinguitur. Amicitiam cum vitijs inire non licet. Exod. 13. & 34. Itaque primum signum pacis non erit. Vitia etiam ita subijci non possunt,

poſſunt, ut vivant nobiſcum: reſtat igitur una aſſequendæ pacis via, ſi extinguatur.

Conſ. 2. Quomodo Num. 33. dicatur: *Diſperdite omnes habitatores terræ illius, confringite titulos, & ſtatuas comminuite, &c. alioquin erunt clavi in oculis, & lanceæ in lateribus.* Extinctis autem ijs poſſumus, ſecũdùm conſuetudinem eorum, qui pace fruuntur, de promovendis bonis cogitare, & vitijs evulſis virtutes plantare.

MEDITATIO CCXLIV.

Feria 6. Domin. 10. poſt Pentecoſt.

De optimo vitia ſuperandi modo.

VIdebo me in armamentario bellico, & præeligam Sapientiam, quia *melior eſt Sapientia, quàm arma bellica.* Eccli. 9. A qua petam artem optimam vitia ſuperandi.

Conſ. 1. Vnum genus armorum; & victoriæ eſt, non eſſe victum: quando tentationes luctantur cum milite Chriſti, ipſe autem virtute deſtitutus tantùm non conſentit, periculoſus eſt hic cõflictus; ſicut enim ex ignorantia ſequitur error, ſic ex defectu virtutis vitium committitur.

Conſ. 2. Alterum pugnæ genus multò præſtantius per ſtudium virtutis, videlicet per triplicem virtutis gradum. 1. eſt, in tentatione nihil vitij interni, externíque admit-

cere, oppositi virtuti. 2. Est, exercere actus internos, & externos virtutis oppositū vitio, quo tentor. 3. Exercere ejusdem virtutis actus heroicos, internos, & externos Quia externi sine internis non valent, cùm etiam à mente captis exerceri possint. Et rursum, quia interni sine externis, non tam diu durant, non fiunt cum tanto conatu, non habent tantam vim ad habitus acquirendos virtutum, non omnes potentias ad perfectionem adaptant.

Cons. 3. Auxilia præstandi & exercendi hanc doctrinam desumi à scientia definitionis virtutis, ejus materiæ actionem, & incitamentorum ad eam, aut occupando tentationem per propositiones conditionatas, vel contraire tentationi digressione, ut ille in Thebaide vexatus spiritu fœdo, vexavit se labore, & confusione.

MEDITATIO CCXLIV.

Sabbato Domin. 10. post Pentecost.

B. Virgo Refugium in tentationibus.

VIdebo B. Virginem ut castrorum aciem ordinatam, aut turrim illam, è qua pendent mille clypei. Petã protegi ejus præsidio.

Cons. 1. Causas, propter quas in tentationes labimur, esse quatuor: oritur enim tentatio

tatio vel ex subtractione gratiæ, vel quòd Deus sinat tentari à dæmone, & carne, culpâ nostrâ, vel occasione, vel permissione. Nullam harum causarum reperimus in B. Virgine, plena donis & fructibus Spiritûs sancti, & gratiâ, & discretione, unde astutias serpentis discrevit, ita ut nunquam ab eo, vel levissimè decipi potuerit.

Conf. 2. Præcipuam causam lapsûs esse instabilitatem animi, & ignaviam, ut ait D. Chrysostomus Hom. (Nemo læditur, nisi à se ipso) contra quam me armabo præsidio B. Virginis, ferventissimæ Ancillæ Domini, ut vel præserver à lapsu, vel à tentatione.

Conf. 3. Relapsum multò teterrimum, & tentationes eum suadentes his, similibúsque rationibus præcavendum. 1. *Nihil indignius, quàm agere, quorum proximè pœnituit: Recipere Christum glorioſè, & sequenti die in Crucem agere*, ait D. Chrysost. Hom. 2. ad Ephes. An non sunt hæc magni odij, & contemptûs manifesta signa? 2. Timendum, ne Deus non ignoscat; *voluntariè enim peccantibus*, ait Apostolus, ad Hebr. 10. *non relinquitur pro peccatis hostia*, quia in plura labentes, ingrati. Deo speciali gratia privantur: sole autem gratiæ subtracto, fomes peccati plus operatur, unde in peccata fit relapsus: peccati verò recidiva plùs nocet, quàm recidiva

febris. 3. *Melius erat illis non aguoscere viam justitiæ:* 2. Pet. 2. denique ait D Augustin. in Psalm. 83. *Si canis reversus ad vomitum horret oculis tuis, tu quid eris oculis Dei?* Salutabo B. Virginem Hymno consueto: *Ave maris stella.*

MEDITATIO CCXLV.

Dominica 11. post Pentecosten.

Dominus JESUS præest Regno virtutum.

VIdebo Dominum virtutum undique ab ijs cinctum, & petam adaperiri mihi aurem ad intelligendum regnum virtutum, & linguam ad illud impetrandum.

Cons. 1. Verba Domini Joan. 8. *Ego de supernis sum*, quæ interprete Augustino, *sunt ac virtutes, quibus nihil superius. Vos de deorsum estis*, id est, ut ait Origenes, *sursum cor non habetis*, aut, ut loquitur D. Chrysost. hic: *Nihil spirituale intelligentes, terrena sapitis.*

Cons. 2. Nihil Deo gratius esse, quàm si quis regno virtutum inseratur, & Christum imitetur, juxta illud D. Chrysost. in Ps. 118. *Virtus mater gloriæ:* Quia per quod opus Deus maximè innotescit & honoratur, illud est majori gloriæ Deo: ut si Deus creare posset alterum Deum sibi æqualem per omnia, satis inde constaret potentia Dei infinita reliquæque

liquæque perfectiones Divinæ: sed non potest alter esse Deus, ideóque, ut nihilominus, quàm maximè Deus innotesceret, fecit opus, quo non potest majus, naturam humanam assumendo. Itaque per Christum maximè honoratur Deus. Ergo, qui Christo imitatione propior fuerit, nihil Deo gratius faciet. Nihil sibi melius; quia nemo Christo est par in quærenda gloria Dei: igitur, qui propiùs accedet ad Christum D. propiùs accedet semper ad majorem Dei gloriam. Unde similior erit Christo Domino, & deinceps Deo, quia Christus est Imago Dei. Non ambulabit in tenebris, habebit lumen vitæ, illuminationem mentis practicam, puritatem cordis, æstimationem & fervorem rerum Dei, salutem, meritum, omne bonum.

Conf. 3. Quia *Virtus de illo exibat.* Marc. 5. qui non est de hoc mundo, sed de supernis virtutibus, earúmque Rex, ut etiam ad me in sumptione sanctissimi Sacramenti deriventur dona virtutum, orabo adaptari præparatione debitâ.

MEDITATIO CCXLVI.

Feria 2. Domin. 11. post Pentecost.

De instrumentis virtutum.

VIdebo Dominum in monte, circa quem jacent omnis generis instrumenta virtutum. Petā ea obtinere.

Conſ. 1. Inſtrumenta virtutum, unde cœleſtia conſequi poſſumus, ſunt 1. Cognitio virtutis clara, cum diſtinctione à vitijs eam mentientibus. 2. Appretiatio ejus, ſeu æſtimatio ſuper omnia alia creata. 3. Poſtulatio ab ejus donatore Deo. 4. Diffidentia ſui. 5. Deſiderium virtutis. 6. Intentio actualis operandi ex fine virtutis. 7. Robur mentis in quærenda conſtanter virtute. 8. Particularq; Examen de ea, & oppoſito vitio. 9. Frequentatio actuum virtutis internorum, & externorum. 10. Non omittenda occaſio exercendæ virtutis. 11. Vita ad leges ordinata. 12. Cuſtodia legum ſtatûs proprij.

Conſ. 2. Quomodo Regem virtutum flectere poſſim ad eas mihi elargiendas. 1. Salvatorem pro ijs glorificabo. 2. Peccatî contra eas indulgentiam poſtulàbo. 3. Eaſdem virtutes deſiderabo, & petam. 4. Inſtrumenta pro ijs exercendis memoriter tenebo, ut exerceam earum actus. 5. Petam gratiam exercendi, quod propoſui.

MEDITATIO CCXLVII.

Feria 3. Domin. 11. poſt Pentecoſt.

De remedijs contra obices Virtutum.

VIdebo valla, & macerias ex ſpinis confectas, tentationes variè ortas, quibus dum

dum non resistimus, aut resistere nescimus, virtutum arcem non obtinemus. Petam remedia contra hos obices.

Consc. 1. Dæmoni, & ejus moribus resistì debere Fide, juxta illud 1. Pet. 5. *Cui resistite fortes in Fide.* Ideo, cùm Satan venerit, utendum argumentis ex Scriptura sacra, exemplo D. JESV, Matth. 4. *Vade satana: scriptum est enim: Dominum Deum tuum adorabis, & illi soli servies.* Deut. 6. 2. Reijciendus contemptu: *Vidi satanam sicut fulgur de cælo cadentem.* Luc. 10. 3. Explosione: *Quomodò cecidisti de cælo Lucifer, corruisti in terram, ad infernum, in profundum laci.* Isai. 4. 4. Instantia cum S. Michaële: *Quis, ut Deus?* Apoc. 12. Et *imperet tibi Deus.* Judæ Epist. 5. Reprehensione cum Ezechiele cap. 28. *Tu signaculum similitudinis, plenus sapientiâ, perfectus decôre, in delicijs paradisi fuisti. &c. Repleta sunt interiora tua iniquitate, elevatum est cor tuum, peccásti, perdidisti sapientiam tuam, &c.* 6. Maledictione. Matth. 25. *Ite maledicti,* seu, experiamini nunc illos cruciatus, quos die judicij rebelles Deo spiritus sentietis. 7. Gaudio de ejectione ejus: *Projectus est Draco ille magnus, serpens antiquus, qui vocatur Diabolus, & satanas, qui seducit universum Orbem, & projectus est in terram, & Angeli ejus cum eo, &c.* Apoc. 12. *Et audivi*

vocem magnam in cælo dicentem: Nunc est salus, & virtus.

Cons. 2. Rejciendus satan veritate, ut si pro dæmonibus tanta feciſſet Deus, quanta pro me, ô quantò meliores eſſent! vel humiliatione: *Nos quidem digna factis recipimus*; Luc. 23. Vel imperio, ut: In nomine DEI diſcede, ò ſpurciſſimè ſpiritus. Habet B. Brigitta, quòd dæmon ad nomen JESV & MARIAE cohorreſcat, ad aquam benedictam fugiat; vel juſtâ vindictâ, ut: Tace dæmon, proximâ communione gratias agam, quòd ſis in inferno; Benedictus ille, qui ita tuam punivit malitiam: denique reponam memoriæ illud D. Jacobi: *Reſiſtite diabolo, & fugiet à vobis.* cap. 4. Hæc veritas accuſabit me coram DEO, ſi conſenſero tentationi.

Cons. 3. Originem, propter quam vitia fiunt, eſſe amorem alicujus boni apparentis, vel odium apparentis mali. Unde qui à virtute non vult deficere, bene diſcernat malum, vel bonum apparens à vero. Optimè hæc diſcernit, qui afflictionem ſui quærit: Quia, ſi ab inordinato appetitu proceduni illa apparentia bona, vel mala, cum afflictione ordinetur appetitus, igitur affligendo ſe diſcernet inter bonum verum, vel apparens. Hæc eſt doctrina D. Petri: *Qui patitur, deſinit*

desinit à peccatis. 1. Pet. cap. 4. At qui appetitus inordinatos mortificat, patitur.

MEDITATIO CCXLVIII.

Feria 4. Domin. 11. post Pentecost.

De quatuor signis eversæ tyrannidis vitiorum.

VIdebo regnum vitiorum quadripartitũ, in peccata, in malos habitus, in passiones, & in tentationes. Petam explere illud Apostoli: *Odientes malum.* Ad Rom. 12.

Cons. 1. Signa diminutionis peccatorum esse octo. 1. Nunquam deliberatè peccare. 2. Nec indeliberatè venialia gravia. 3. Nec levia contra multas species. 4. Nec contra paucas. 5. Nec levia periculosa. 6. Nec Dei cultum concernentia. 7. A lapsu tantocyus dolere. 8. Zelare in alijs idem.

Cons. 2. Signa exstirpatorum habituum pravorum esse quinque. 1. Si minor sentiatur ad peccatum inclinatio. 2. Si major facilitas ad resistendum. 3. Si aversio ab antiquis affectibus. 4. Si positiva difficultas ad facta olim peccata. 5. Si moralis impotentia.

Cons. 3. Signa refrenatarum passionum esse quinque. 1. Nunquam ab ijs pertrahi ad offensam Dei, vel proximi. 2. Neque ob perturbationem, vel inclinationem ab ijs abduci. 3. Rarò, & quasi speculativè ab ijs

excitari. 4. Si insurgentes mox reprimantur. 5. Naturalibus passionibus tantùm ad bonum uti.

Cons. 4. Signa victoriæ tentationũm esse quinque. 1. Si ad peccatum nos non pertrahant. 2. Si nec ad periculum. 3. Si rarò nostrâ culpâ oriantur. 4. Si neque in vehementi occasione. 5. Si eas magis sensus abhorreat.

MEDITATIO CCXLIX.

Feria 5. Domin. 11. post Pentecost.

De Regni virtutis præstantia, & quatuor indicijs obtentæ virtutis.

ASpiciam Regnum Virtutum velut metam bonorum, & honorum, generisque humani beatitatem. Petam in amorem ejus exárdescere.

Cons. 1. Quòd Virtus sit qualitas, & habitus animæ, ad bene operandum inclinans, & efficiens, ut homo bene vivat, nec possit eo malè uti: quia quando malè agit, non sequitur virtutem, cujus regula est recta ratio, lex sancta, & consilia Dei. Incitant ad virtutem. 1. Deus, qui imponit nomina rebus convenientia: Sed virtutibus dat nomen boni, nomen divitiarum, thesauri, beatitatis: sunt igitur virtutes propria hominis vera, & pretiosa bona, nobis promissa; 2. Pet. 1. 2. ad

Cor. 4.

Cor. 4. Veræ hominis divitiæ, & thesaurus, faciúntque verè beatos Psal. 118. *Beati, qui ambulant in lege Domini.* Sunt virtutes divinæ vestes, quibus anima ornatur. Est virtus vera & sola nobilitas, & consanguinitas Christi. Apoc. 3. Ipsa virtus discernit inter Luciferum & Seraphinum, Cain & Abelem, Judam & Petrum, malos & bonos, imperfectos, & perfectos, mancipia inferni & cives cœli.

Conf. 2. Actiones virtutis in genere sunt: Frequentare ejus actus, optimâ intentione, perfectè, Cujus signa sunt. 1. Omnia ex motivo supernaturali agere. 2. Agere sine peccato meritum corrumpente. 3. Multiplicatis intentionibus agere. 4. Agere plenâ diligentiâ: Ita B. Aloysius ad omnem pene actum dicebat: *Propter te Domine.*

Conf. 3. Indicia adeptæ virtutis esse. 1. Si vitia virtuti oppositæ sint extincta. 2. Desiderium vehemens in virtute crescendi. 3. Facilitas ac voluptas in bene operando, atque conformitas vitæ cum vita Christi, & Sanctorum. 4. Si passiones & affectiones videantur moderatæ. Cujus rei signum est, si perfectiùs & faciliùs agantur præcepta, & consilia, si majori constantiâ, si in magis arduis, si omni, quo potest, tempore, hoc manifestum signum bonorum est habituum.

MEDITATIO CCL.

Feria 6. Domin. 11. poſt Pentecoſt.

De alijs ſignis obtentarum Virtutum.

VIdebo hominem, ſive divnâ vi, ſive multo uſu ad vitijs prorſus contraria inclinatum, totúmque virtuti addictum, ut ingens calor omne frigus depellit. Petam ſigna obtentæ Virtutis agnoſcere.

Conſ. 1. Signum profectûs in virtute eſt propoſitum univerſale vitandi quodcunq; peccatum deliberatum veniale, non labi ex conſuetudine, non eſſe in exercitio, aut ſaltem deſiderio virtutum languidum: languidi enim non conſentur proficere, quia deficiunt.

Conſ. 2. Virtutes aliæ, ut Modeſtia exterior, faciliùs, aliæ difficiliùs exercentur, ut Abnegatio judicij proprij, conformitas cum voluntate Dei. Itaque in facilitate exercitij Virtutis attendendum, unde, an ex natura ſit, ut ſolent facilè operari, non tentari: an ex reſiſtentia, quod eſt virtutis, an ſit ex actu virtuti acceſſorio, ut ſunt lumina, pax, facilitas, delectatio: an ſint actus virtutum ſubſtantiales, quos ſi quis exercet conſtanter proficit, licet certus non ſit de profectu.

Conſ. 3. Specialis profectus agnoſci poteſt inter

inter tentationes, passiones, imò & lapsus veniales: ut si quis graviter in puritate tentatus, vel non labitur, quod est virtuosi: quò enim quis graviùs tentatus resistit, perfectiùs possidet virtutem: vel simul in alia virtute non advertenter proficit, ut in obedientia, in qua nullam habet difficultatem, in puritate autem habet, sed tamen vincit, quantumcunque afflictus. hic vir est,

Cons. 4. Notanda tentationum origo, decursus, & exitus, ut, si leviſſima, vel nulla quasi de causa oritur immediatè frequens, acris tentatio concupiscentiæ, in homine inferiori. Quam deinde dæmon, rebus pessimis imaginationem replendo, inflammet (quod idem est de ira, vindicta, tepore) signũ est debilitatis. Quòd si nulla causâ alia data ab Imaginatione incipit tentatio, vehementiusque crescit, illa est à dæmone vexare permisso jam utcunque fortem in virute. Ita Sancti carne, blasphemiisque impugnati ad fovendam humilitatem, meritumque augendum.

Cons. 5, In progressu attendendum, quomodo excipiatur tentatio, & quomodo ei resistatur: qui enim cadunt animo, affliguntur, turbantur, grave malum putant tentari, vacillant, franguntur, valde imperfecti sunt. Contra, qui prævident tentationem, vigiles

expe-

expectant, acceptant à Deo diffisi sibi, confisíque DEO, animosè cum fructu & merito resistunt: hi sunt in virtute provecti.

Conf. 6. In exitu duo considerandа sunt: vel enim tentatus victus est, vel vicit. Imperfecti, si fortè superent, statim superbiunt, suisque confisi viribus periculosâ securitate sopiuntur: qnòd si superentur, deijciuntur animo, ut vix resurgere velint, abjectis propositis bonis, consuetísque exercitijs. Contrà provecti si vincunt, omnia Deo tribuunt, minusque securi vivunt, causas & occasiones, unde impeti possint, indagant: quòd si vincantur, animosiùs resurgunt, & lapsi humiliores, cautiores, vigilantioréque efficiuntur, jacturam fervore compensant, uno tantùm modo victi, pluribus de causis victores evadunt, humilitate, fervore, &c.

Conf. 7. Ex ipso virtutum exercitio cognoscitur ejus profectus. Si nihil præcogitando eam exerceat: si non tantùm ardua, sed minima æstimet: imperfecti enim contemnunt minima, hunc ergo contemptum superare, & virtutum honestatem, ubicunque inveniatur, magni facere, paritérque amplecti, signum solidæ probatæque virtutis est. Præterea, si puriore fiat intentione: quia virtus perfectior, purior intentio. Denique major profectus, majorem cum Deo communicationem

tionem adfert: videndum igitur, quomodo ea, quæ ad Deum ſpectant, peragam: ex unione enim cum DEO majori, virtus ſine fine creſcit.

MEDITATIO CCLI.

Sabbato Domin. II. poſt Pentecoſt.

Quomodo B. Virgo in his excelluerit.

ASpiciam B. Virginem omni armaturâ fortium inſtructam, utpote Virtutum Reginam, cõtra omnes hoſtilitates munitam. Petam ſub ejus auſpicio bella Domini gerere.

Conſ. 1. Si unquam tentata fuit Virgo SS. (quemadmodum legimus tentatum Chriſtum D.) ſic fuiſſe tentatam, ut verum eſſet, quod de D.V. loquitur S. Aug. Lib. de nativ. & grat. c. 36. *Perfectè vicit peccatum.*

Conſ. 2. Memoriâ repetendo tentationes meas, an & ego perfectè vicerim peccatum? Si vici, quid retribuam Domino? quòd ſi victus, quas ob cauſas? reſurgam fortiùs, & inſtrumenta virtutum contra earum obices aſſumam, quibus ſenſi me maximè juvari.

Conſ. 3. Debilitatem meam, qui ampliùs, quàm ſepties labor. Itaque recurram ad B. Virginem, ut ſcapulis ſuis obumbret mihi, orando ſecundo, vel tertio modo,

Sub tuum præſidium.

MEDI-

MEDITATIO CCLII.

Dominica 12. post Pentecosten.

De amore Dei, & proximi.

VIdebo Dominum JESVM ab amore DEI ad hominum dilectionem impelli, ut æneus globus resilire solet ex mole oppositâ, quã impetijt. Petam geminam hujus Samaritani charitatem assequi.

Cons. 1. Charitas erga Deum est virtus, qua Deum propter se ipsum, bonitatémque suam diligimus. Unde sunt rationes duæ, ob quas summè amandus est Deus. 1. Quia summè amabiles propter se, & attributa infinita, præsertim propter Bonitatem, & Pulchritudinem. 2. Quia summè amat, præsertim homines. Adde, quòd amor ipse sit origo & fons omnium affectuum. Atqui Deus est charitas. Actum amoris tria faciunt præstantissimum. 1. Bonitas supernaturalis, quam sumit à Deo, & superat omnium hominum & Angelorum actus naturales, omnésque dolores, & mala, etiam possibilia. 2. Augmentum gratiæ, quod etiam minimo actui amoris Dei debetur. 3. Augmentum gloriæ æternæ, quæ actum amoris consequitur. Actiones charitatis sunt. 1. Affectu copulari & conjungi Deo, tanquam summo bono. 2. Velle Deo bona ejus, attributa videlicet,

delicet. 3. Gaudere de bonis Dei. 4. Desiderare, ut omnis creatura illum adoret, illique serviat. 5. Dolere de omnibus peccatis, quia sunt injuria Dei. 6. Proponere omnium mandatorum custodiam, imò & consiliorum, & inspirationum. 7. Lætari de omni eo, quod Deo placet, sive adversum sit, sive prosperum. 8. Tristari de eo, quod ei displicet, & adversatur. 9. Postulare instanter charitatem.

Conf. 2. Charitas erga proximum est virtus, quâ proximos omnes diligimus propter Deum. Incitant ad eam. 1. Hominis conditio; quia omnes fratres sumus. 2. Præcepti dilectionis utilitas, necessitas, suavitas. 3. Efficacissimum exemplum Dei, Christi, Angelorum, qui omnes diligunt nos. Actiones charitatis erga proximum sunt: 1. affici erga homines, ut sunt capaces beatitudinis, propter Deum. 2. Velle illis omnia bona in ordine ad gratiam, & gloriam. 3. Velle illis eatenus bona corporis, quatenus illis ad salutem conferunt. 4. Lætari de profectu spirituali eorum, & dolere de malis eorundem. 5. Cupere malis eorum remedium adferre. 6. Neminem temerè judicare, neque contemnere, sed quemvis juxta ejus qualitatem magni ducere. 7. Nemini obloqui, sed laudare, defectus benignè excusare, aut modestè dissimulare, & ab eorum oculis, qui remedium

medium adferre non possunt, abscondere. 8. Omnes proximos juvare, verbo, opere, exemplo. 9. Inimicos diligere, benefacere his, qui oderunt nos, & paratos esse pro eorum salute vitam fundere.

Cons. 3. Samaritanum infundentem vinũ, & oleum, ad vulnera illius descendentis in Hiericho, sed melior est panacæa confecta ex melle & lacte sub lingua D. JESV: Cant. 4. quia *postquam Sacerdos suâ linguâ super Hostiam verba consecrationis finivit, ibi est mel divinitatis, & lac humanitatis,* inquit S. Antoninus Tom. 6. cap. 2. num. 20. Opusc. 58. cap. 11. Et Isaias Regis morbum ficubus appositis curavit. D. Thomas ait, quòd ficus bis dictæ dulces, Corpus Christi DEI & hominis significent.

MEDITATIO CCLIII.

Feria 2. Domin. 12. post Pentecost.

De documentis ad consequendum dilectionem DEI.

VIdebo, quomodo, ut lux Solis omnes stellas, oceanus omnia flumina, immensus ignis omnes igniculos absorbet, sic DEVS, qui charitas est, omnes ad se trahit amores. Petam similiter attrahi.

Cons. 1. Insipientium opiniones, & tepidorum murmurationes esse contemnendas.

Non

Non illos, ſed illorum dicta, ſenſus, definitiones, pro nihilo reputanda. 2. Fugienda non magna tantùm, ſed etiam peccata levia, nec unquam ſcienter faciendum, quod imperfectionem agnoſcam. 3. Quotidie bis ſe ipſum excutere, & mala cogitationis, verbi, operis, & bona: Quod ineptum, quod non fervidum in eis cognoſcere, & emendare. 4. Mortificationem ſenſuum, tam exteriorum, quàm interiorum, & corporis diſcretam afflictionem aſſumere, & paſſionum moderationem procurare.

Conſ. 2. Nimium amorem erga rem creatam quamcunque devitandum, & cor purum à rebus viſibilibus cuſtodiendum. 6. De humilitate, & ſubjectione ſic exiſtimandum, ut nullum opus magnum mihi fore proficuum ſperem, quòd non humilitas condiverit, obedientia dictaverit. 7. Ne ſim in operibus meis, aut exercitijs ſingularis, ſed ea efficaciora mihi ad capeſſendam perfectionem judicanda, quæ communis uſus congregationis approbat, & majorum inſtituta præſcribunt. 8. Converſatio cum hominibus admodum moderata ſit: Angelorum, & Sanctorum colloquio ad perfectionem juvabor.

Conſ. 3. Externas occupationes à charitate demandatas magnâ libertate ſpiritûs incipien-

incipiendas, sine ulla spiritûs anxietate peragendas, magnâ spiritûs tranquillitate perficiendas esse. 10. Negotiorum multitudinem, quæ vires corporales, aut spirituales excedant, nequaquam admittendas: non plus filiorum, quàm lactis, non plus negotiorum, quàm virium. 11. Orationi, & contemplationi semper insistendum, ne orationis tempora ulla mihi negotia surripiant. 12. Hæc demum sit jugis occupatio, Deum aut extra me, aut intra me præsentem intueri, & puris desiderijs, ardentibus alloquijs, & ignitis amoris affectibus ad eum aspirare.

MEDITATIO CCLIV.

Feria 3. Domin. 12. post Pentecost.

Quomodo Christus D. excellueris in usu charitatis.

VIdebo Angelos ad pedes Domini JESV procidentes, præ admiratione dilectionis eius, erga Deum Patrem, & nos. Petam infinitam Christi in Deum, & nos charitatem assequi.

Cons 1. Charitatem Christi in DEVM, quando se obtulit à quadraginta diebus DEO Patri in templo. Quando dixit se in ijs esse debere, quæ sunt Patris. Quando zelabat pro domo Patris. Quando speciale aliquid

aliquid facturus primùm cœlos ſuſpiciebat. Ipſe denique dixit, cibum ſuum eſſe, facere voluntatem Patris ſemper.

Conſ. 2. Infinitam charitatem Chriſti erga nos; quia nobis natus, datus, nobis vixit, laboravit, paſſus eſt, & pro nobis animam ſuam dedit, quâ charitate non datur major.

Conſ. 3. Charitatem Chriſti erga inimicos. Fugit in Ægyptum, ut inimicis ſuis benefaceret. Arguit vindictam volentes contra Samaritanos: Quia venit ignem charitatis mittere. Accipit oſculum à Juda. Satiatur opprobrijs, orat pro inimicis, idemque nobis ſuadet, & nomen Dei Filij promittit.

MEDITATIO CCLV.

Feria 4. Domin. 12. poſt Pentecoſt.

De fructibus perfectæ dilectionis.

SVſpiciam fructus duodecim perfectę dilectionis, dulces eos habenti. Petam eos aſſequi.

Conſ. 1. Fructum perfectionis 1. qui eſt puritas mentium: perfecta enim charitas, perfecta lux pellit & mortalium tenebras, & venialium umbras. 2. Fructus eſt abjectio temporalium: charitas enim perfecta plenus thesaurus omnes mentis receſſus implet. 3. Quies appetituum: perfecta enim charitas prudentiſſimus gubernator rempublicam noſtram

noſtram regit, & ad tranquillitatem redigit. 4. Circumſpectio verborum: charitas enim carbo ignitus, oris ſordes exurit, & labia purificat.

Conſ. 2. Fructum. 5. Qui eſt munditia cogitationum: charitas enim perfecta exteriorum quidem operum bonitatem quærit, & minimas ab eis imperfectiones removet: ſed majori curâ cogitationes cuſtodit, & phantaſias fœdas, amaras, ſuſpicioſas amovet. 6. Impatientia deſideriorum, vel incrementa: charitas enim perfecta ignis eſt, quę nunquam dicit, ſufficit; & ſemper nova opera addit veteribus, & cùm fatigata putatur, tunc dicit: Nunc cœpi: aliæ cupiditates laſſantur, hæc nunquam. 7. Solicitudo virtutum: charitas enim, ut mater ſolicitiſſima, omnes virtutes ad opus & labores ſuſcipiendos excitat, & occaſionem earum exercendarum quærit, oblatam ingenti gaudio amplexatur. 8. Pulchritudo operum: ita enim charitas opera perficit, ut non ſolùm vulgo placeant, ſed & Deo, & Angelis grata, & ex omni parte perfecta videantur.

Conſ. 3. Fructum 9. Qui eſt ſuſtinentia adverſitatum: nam charitas eſt giganteæ fortitudinis, onera adverſitatum alijs importabilia expeditè portat, nec eis premitur, nec triſtatur, nec fatigatur, imò etiam cum hi-

laritate

laritate sustinet. 10. Collectio internarum virtutum; charitas enim ut magnes memoriam, intellectum, voluntatem ad Deum trahit, nec à Deo divelli patitur. 11. Concordia voluntatum; facit enim charitas, ut hoc voluntas divina in suo genere præstet voluntati nostræ, quod in suo animo præstat corpori nostro. 12. Transformatio in Deum, quod fit virtutum Dei quâdam imitatione, & omnis immunditiæ abjectione. *Talis quisque nostrûm est, qualis ejus dilectio, terram diligis, terra eris, Deum diligis, Deus eris,* inquit August. Tr. 2. epist. 1. in Joann.

MEDITATIO CCLVI.

Feria 5. Domin. 12. post Pentecost.

De Amicitia.

ASpiciam vinculum veræ amicitiæ de manibus Christi mihi porrigi; Petam usum ejus intelligere.

Cons. 1. Amicitia est mutua duorum benevolentia, in Virtute fundata, & bonorum communicatione conjuncta, vel est virtus, quâ homo decenter, comiter, & suaviter se habet cum illis, quibuscum vivit, & conversatur.

Cons. 2. Incitamenta. 1. Amicorum ope ad cœlestia promovemur. 2. Amicitia est imago patriæ cœlestis, in qua Angeli se mutuò di-

ligunt, & ſuaviſſimè converſantur. 3. Eſt utiliſſima, & ſuaviſſima; ab amico enim fideli habemus in dubio conſilium, in afflictione refrigerium, in mœſtitia ſolatium, in neceſſitate, ſive ſpirituali, ſive temporali ſubſidiũ.

Conſ. 3. Actiones 1. amicos perfectos, vel ſtudioſos eligere. 2. Eos non aliam ob cauſam, ſed ob virtutes in eis relucentes diligere. 3. Debitam cum ijs menſuram converſationis tenere, ſine offenſione aliorum. 4. Amicis capacibus arcana aperire, & ab eis directionem exquirere. 5. Amicorum defectus blandè corrigere, vel diſſimulare, vel ferre patienter. 6. Tempore adverſitatis eos maximè complecti, in proſperitate eis gratulari, & immoderatam eorum lætitiam bonis conſilijs reprimere. 7. Nihil inhoneſtum ab eis poſtulare. 8. Libenter eos juvare, & ab ijs juvari. 9. idem cum ijs velle, licet judicia diſſentiãt. 10. Abſentes prudenter defenderc. 11. In communi cum ijs converſatione decorum ſervare. 12. Ita amicitiam temperare, ut immoderata non fiat, alios offendat, non nimis diſtrahat; aliàs ceſſaret eſſe vera amicitia: quia procederet ab affectu inordinato, à tepiditate, à dæmone, à propria malitia, adeóque eſſet peſſima: *Quid nequius, quàm quod excogitavit caro, & ſanguis?* Eccl. 17. verſ. 30.

MEDI.

MEDITATIO CCLVII.

Fer. 6. Domin. 12. poſt Pentecoſten.

De documentis ad fraternam charitatem, eiuſque gradibus, fructibus.

ASpiciam Dominum IESVM fraternam charitatem ad perfectionem deducentem ex amore DEI, ut ſolis radij reflexi perficiuntur. Petam eam aſſequi.

Conſ. 1. Documenta ad fraternam charitatem. 1. Fratrem non ut carnem, & ſanguinem, ſed ut imaginem Dei aſpicere. 2. Eundem non ut alienum, ſed ut mihi conjunctiſſimum cogitare, cujus proſperitas & adverſitas mea eſt. 3. Fratrem moleſtum, & adverſum non ut nocentem, ſed commodantem habere. 4. Malevolentiam erga fratrem in corde non pati, ſed pro eo preces DEO offerre. 5. Familiaritas nimia cum quovis, etiam ſancto, tinea charitatis eſt, non charitas. 6. Si immoderatè fratrem amavero, ne de ejus donis magis credam meæ cæcitati, quàm aliorum veritati. 7. Eſt temporales omnes deſpicere res; earum enim amor ſæpe fratres turbavit. 8. Vincere propriam voluntatem, eámque fratrum voluntati ſubijcere. 9. Abnegare proprium judicium, nec meis definitionibus inſiſtere: hæc enim origo diſcordiæ. 10. Charitati & con-

cordiæ nihil præponere, sicque sua negotia peragere, ut fraternam charitatem non lædant. 11. Nulla causa justa iram adversus fratrem admittendi. 12. Si me non diu victurum cogitavero, molestias fratrum leniter feram.

Conf. 2. Fraternæ charitatis gradum 1. esse, quô amicos & inimicos ita diligimus, ut nec opere, nec verbo, nec desiderio ullum eis malum inferamus, ullámve injuriam. Gradum alterum fraternæ charitatis esse, quô tam amicos, quàm inimicos, beneficos, & maleficos, ita complectimur, ut omne bonum eis desideremus, & oblatâ facultate, bona temporalia, & spiritualia impertimur. Sicut enim læso proximo læditur Christus, sic quod fit minimo propter Deũ, fit Christo. Fraternæ charitatis gradum 3. esse, quó ita amicos, & inimicos amamus, & tantâ solicitudine eis mala cavemus, bona procuramus, ac si nobis ipsis, vel bona procuranda, vel mala cavẽda essent. Desiderabo hos gradus, & cavebo, ne peccatum fratri permittã, neque potens remedium adhibere dissimulem, unde latiùs serpat, & convalescat, nisi in fraternam charitatem velim delinquere.

Conf. 3. Fructus charitatis proximi. 1. Neminem temerè judicare: non præsidem: quis enim te constituit judicem judicis? ille di-

vino

vino lumine regitur, quid tu huic tuum judicium opponis? non æquales, inferioréſve, nec enim horum judex es; & ab omnibus omnia velle, eſt, ut pes videat, oculus ambulet, deſiderare: *Excuſa*, inquit Bernard: *Intentionem, ſi opus non potes, puta ignorantiam, puta ſurreptionem, puta calumniam, dic, vehemens fuit tentatio, quid de me illa feciſſet?* 2. Fructus nemini obloqui verbo, contumeliam aut injuriam irrogando, ſed abſentium honorem tueri, præſentium corda dulci & prudenti ſermone lenire. 3. Fructus eſt, omnes opere & exemplo juvare. *Quid tuos aliud, quàm te opinaris.* Tertull. lib. de Pœnit.

MEDITATIO. CCLVIII.

Sabbato Domin. 12. poſt Pentecoſt.

B. Virgo Magiſtra utriuſque Charitatis.

VIdebo in B. Virgine ſicut in ſpeculo, ut ipſa de ſe apud D. Brigittam loquitur, lib. 1. cap. 22. repræſentatam, & expreſſam charitatem. Petam eam aſſequi.

Conſ. 1. Inter alias virtutes, quibus B. Virgo ibidem S. Brigittæ dicit, excelluiſſe ſe, fuiſſe charitatem; *Habui*, inquit, *præcipuam charitatem, pro qua ſic appropinquat Deus mihi, ut qui videt Deum, videat me, & qui videt me, videre poteſt Deitatem & humanitatem in-*

me quaſi in ſpecula: anima enim & corpus meũ puriora ſunt Sole, & mundiora ſpeculo. Non eſt dulcedo, quæ non eſt in me: adeò eam Deitas in ſe concluſit ſive quòd exiſtentibus in gratia ipſe Spiritus ſanctus ſecundùm ſubſtantiam detur, ſive quòd Virgo Chriſtum in utero habuerit, in quo erat unita divinitas, & humanitas.

Conſ. 2. Quomodo utramque charitatem Dei & proximi exercuerit in Filio Dei, & ſuo, & in omnes corde, verbo, & opere, & adhuc in cœlis, exerceat.

Conſ. 3. Præpoſita hujus ſeptimanæ facta, eámque ad S. altare pedum B. Matris deferam benedicenda, & exercenda, ut vivam amore, & amore moriar.

MEDITATIO CCLIX.

Dominica 13. poſt Pentecoſten.

De Abſtinentia.

Videbo Dominum meum à propoſitis ciborum cupedijs abſtinentem, pane, piſce, aquâ contentum, imò & 40. diebus ac noctibus inter beſtias ſponte jejunum. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Abſtinentia eſt virtus, quâ voluptatem in uſu ciborum ſitam refrenamus, & debitum modum in eorum ſumptione conſtituimus.

Conſ. 2.

Conf. 2. Incitamenta ejus sunt: Christus Dominus perpetuô abstinentiam colens, parcissimè cibis utens, qui extra tempora nunquam legitur comedisse, sed bene serò manducabat, cibum vilem, & modicum, sæpiùs esurijt, sæpiúsque sitijt, ejus potus frigida petita à Samaritana, myrrhatum vinum, acetum, & fel. Oblatos cibos postposuit convertendæ Samaritanæ. Nunquam legitur comedisse carnes, nisi Agni Paschalis, quod fecit in typo & figura. Ludolph. part. 2. cap. 53. Ad suum convivium, quod bis instituit, panes adhibuit hordeaceos, & pisces, cibos facilè parabiles, & solùm miraculum facit in multiplicatione, non mutatione qualitatis. Viator Christus multùm jejunavit ductu Spiritus S. glorioſus autem propositam piscis assi non integri partem cum favo mellis comedit. In hac abstinentia exercuit Discipulos, & turbam, de qua ait D. Chrysost. Hom. 54. in Matth. *Nulla procurandæ mensæ solicitudine tenebatur* Præter imitationem Christi invitat, ad abstinentiam ejus finis, quia ordinatur ad tollenda vitia, virtutes acquirendas, tentationes superandas; propterea, quòd spiritum elevet, rationem illuminet, confortet voluntatem, & copulata orationi abstinentia multa bona à Deo impetret, eámque Deus in hac vita

ſuis, ſuorúmque Angelorum conſolationibus Matth. 4. remuneretur. Denique *in famentium multorum ſocietate cibis diſtendi crudelitas videtur*, ait D. Laurent. Juſtinian, Lib. 20. de Diſcipl. Monach.

Conſ. 3. Actiones ejus ſunt: 1. Cibos ab Eccleſia vetitos pro tempore, non ſumere. 2. Jejunia Eccleſiæ ſervare, & ex conſilio aliqua ſuſcipere. 3. Horam conſuetam refectionis tenere. 4. Lautiora & pretioſiora averſari. 5. Communes cibos libenter aſſumere. 6. Quantitatem ſolùm neceſſariam admittere. 7. Ante refectionem, cibi cogitationem excludere, in actu edendi aviditatem cohibere. 8. Ex quantitate, qualitate, & numero eſculentorum ea omnia detrahere, quæ ſanitati corporis, & puritati mentis officerent, juxta illud: *Sanitas eſt animæ & corpori ſobrius potus*, Eccli. 31. cujus fortè defectu tot hodie leproſi Chriſto occurrerunt. Dicebat S. Bernardus ſerm. 25. inter parvos. *Tria ſunt, quæ faciunt ſanctum, victus ſobrius, actus juſtus, ſenſus pius*: Addam ego quartùm, Evchariſtiæ eſus.

MEDITATIO CCLX.

Feria 2. Domin. 13. poſt Pentecoſt.

De Beneficentia.

VIdebo D. JESVM viſceribus miſericordiæ

diæ indutum, qui pertranſijt benefaciendo. Actor. 10. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Beneficentia eſt affectus voluntatis operi conjunctus, quo propter Deum conferimus beneficia in omnes, in quos poſſumus.

Conſ. 2. Incitamenta ad eam ſunt: 1. fraterna charitas ſine beneficentia exigua eſt, aut nulla. 2. Beneficentiæ opera ſunt hoſtiæ Deo acceptiſſimæ, habentes pro mercede ipſum Deum. 3. Omnis creatura nos ad beneficentiam invitat: nihil enim eſt in natura, à quo beneficium non accipimus. 4. Exemplum Chriſti, qui nobis beneficentiſſimè donavit conceptionem ſuam, vitam, infantiam, pueritiam, adoleſcentiam, juvẽtutem, mórtem, reſurrectionem, aſcenſionem ſuam, & miſſionem Spiritûs ſancti, ut conceptio ejus emundaret meam, vita ejus inſtrueret meam, mors ejus meam deſtrueret, reſurrectio ejus meam præcederet, ejus aſcenſio meam præpararet, Spiritus eius adjuvaret infirmitatem meam. Adeò Chriſtus ubique fuit beneficus, & utilis, loquens & tacens, tangens, & attrectatus, dormiens & vigilans, ſedens & ſtans, denique peregrinus inter homines verſans omnes malè habentes curavit. Matth. 4. & 8.

Conſ. 3. Actiones ejus ſunt: 1. Beneficia

temporalia & spiritualia, doctrinæ, consilij, & exempli, pro facultate omnibus domesticis & externis, cognitis, & incognitis elargiri. 2. Hæc eadem, cùm petuntur, statim, sine mora, hilariter, & libenter dare. 3. Si proximo utilia, vel ad ostensionem amoris necessaria sunt nostra obsequia, ea gratanter ingerere. 4. Ignorantes, & nihil de nobis cogitantes. cùm Deo gratum fore putatur, operibus puritatis afficere. 5. In gratiam, & utilitatem aliorum aliquam incommoditatem sustinere, & pro salute eorum spirituali, etiam vitam temporalem exponere. 6. Pro beneficijs exhibitis nihil hic compensationis expectare, sed à Deo. 7 Ita dare, quomodo vellemus accipere. Glorificabo salvatorem pro hac virtute. Peccati contra eam postulabo indulgentiam, eandem virtutem expetam.

MEDITATIO CCLXI.

Feria 3. Domin. 13. post Pentecost.

De Castitate.

VIdebo Dominũ JESVM in tutture figuratum; quia *vox turturis prædicatio Castitatis*, inquit D. Bernardus; serm. 59. in Cant. At teste D. August. serm. 17. de temp. & 33. ex 50. *D. IESVS Castitatis auctor, & primus ejus Magister*, Petam Domini prædicationem capere.

Conſ. 1. Caſtitas eſt virtus, quâ ab impuris carnis voluptatibus abſtinemus: vel quâ corpus à carnali concupiſcentiæ pollutione cuſtoditur, & mens ab omni impura concupiſcentia munda ſervatur.

Conſ 2. Incitamenta ad eam ſunt: 1. honor corporis: quia per Caſtitatem à conditione beſtiarum educitur ad ſimilitudinem Spirituum beatorum. 2. Eſt honor animæ, quæ in illa, ut in cælo habitat, per incontinentiam in cœno habitatura. 3. Præmium ejus in cœlo, nomen melius à filijs & filiabus. 4. Quia S Ignatius M. ep. 11. ſuadet in Caſtitate permanere propter honorem carnis Dominicæ. 5. Propter reverentiam Sacratiſſimæ Evchariſtiæ. 6. *Exerce te in Caſtitate, quoniam hic ſanguis nil magis diligit, quàm in Chriſto Virgines*, inquit S. Paſchaſ. de Venerab. cap. 21. 7. *Dominus noſter Ieſus ideo per caſta Virginis membra venit ad terras, ut oſtenderet Deum Caſtitatis eſſe auctorem.* inquit D. Auguſt. ſerm. 13. de temp. Ideo à vitio contrario avertit Samaritanam. Joan. 4. Et adulteram, 8. Et Diſcipuli eo ipſo, quòd à Chriſto ad ſe ſequendum vocabantur, impellebantur tanto animo ad Caſtitatem, ut, ſuas, quas habuerunt, uxores, perpetuum deſererent, & continentiam perpetuam inviolatè tererent. In alijs virtutibus non ſta-

tim eos perfecit, in hac prima vocatione perfectos reddidit.

Conſ. 3. Actiones ejus ſunt: 1. Omnem illicitum congreſſum carnis ignorare. 2. Ab illicito & licito carnis opere abſtinere. 3. Deſideria carnis opprimere, nec eis conſentire. 4. Non immorari in cogitationibus carnis, ſed eas ut carbonem ſtatim ejicere. 5. Turpes motus efficaciter comprimere, & tactus, ac aſpectus horum cauſas vitare. 6. Ita corpus jejunijs, vigilijs, aſperitatibus domare: & animam ſanctis meditationibus occupare, ut hæc paſſio nec in vigilia, nec in ſomno nos infeſtet. Laudabo Dominum pro hac virtute. Petam veniam, quidquid contra eam contingit, eandem poſtulabo.

MEDITATIO CCLXII.

Feria 4. Domin. 14. poſt Pentecoſt.

De Circumſpectione.

VIdebo D. JESVM in ſerpente figuratum Joan. 1. v. 25. Semetipſum non credentem ijs, qui eum ſecuti erant, ut me doceret, circumſpectionem. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Circumſpectio eſt attentio mentis ſedula ad ea, quæ circumſtant bonum; & ad ejus impedimenta.

Conſ. 2. Incitamenta ad eam ſunt: 1. malitia diaboli, qui tanquam leo circuit. 2. Homi-

Hominum vel fragilitas, vel malitia, ideo dicitur: *Cavete ab hominibus.* Matth. 10. 3. Omnia ſunt plena periculis, & non inuitio ſolùm, ſed etiam in virtute periculum eſt 4. Dominus mittens Diſcipulos, ut oves inter lupos jubet illos eſſe prudentes ſicut ſerpentes, ſimplices ſicut columbas. 5. Exemplo Chriſti, qui ſemetipſum non credebat quibuſdam, tametſi crederent in Chriſtum, eò, quòd ipſe ſciebat, quid eſſet in homine.

Conſ. 3. Actiones ejus ſunt: 1. Finem bonum intendere, & erga eum affici. 2 In electione, & multò magis in executione, paſſinem, præcipitationem, & obſtinationem fugere. 3. Circumſpectio extrema fugit. 4. Proportionata fini eligit. 5. In dubijs conſilium omnium audire, ſed paucorum & prudentiorum ſequi. 6. Feſtinare lentè, maturè decernendo agenda, & opportunè exequendo decreta. 6 Maturitas non ſit tarda, nec tempus loquendi, aut tacendi, quod oportet, & errandi periculum dimittatur. 8. Ad ſubſtantiam & modum operis, ne in aliquo deficias, advertendum. 9. Non omnibus fidendum, nec arcana ſua paſſim revelanda. 10. procul odoratur bellum circumſpectio, ac pericula, &, ſi poteſt, illa fugit, ſin minùs, orationibus, aliiſque meditationibus ſe præmunit. 11. Nequaquam omni ſpiritui credit,

ſed

sed probat, an ex Deo sit. 12. Ubi timendum, timet, ubi nil formidinis, audet, nec omnia bona, sed statui congrua præsumit. 13. Opiniones vulgi contemnit, & dicta trepidorū: & solùm Dei beneplacitum conscientia attestationem, & bonorum approbationem requirit. 14. Nec omnia credit, nec omnia discredit; sed quæcunque se offerunt, ex præscripto rationis judicat. 15. In æstimatione rerum externâ specie non fallitur, sed intima penetrare conatur. 16. Non est facilis in credendo, ne sit levis, nec in concedendo, ne pœniteat, nec in judicando, ne erret, nec in promittendo, ne fallat, nec in conversando, ne sit occasio contemptûs, nec in irascendo, nam id insaniæ est indicium.

MEDITATIO CCLXIII.

Feria 5. Domin. 13. post Pentecost.

De Clementia.

VIdebo Dominum JESVM super ingratos & malos beneficia clementissimè pluentem. Luc. 6. Petam eum imitari.

Cons. 1. Clementia est virtus, quâ ad moderatè puniendum miteſcimus, & pœnas infligendas delinquentibus moderamur.

Cons. 2. Incitamenta ejus: 1. Deus magna flagitia hominum minoribus castigationibus punit. 2. Christus Dominus nescivit ab

ullo

ullo vindictam ſumere, ſed debitoribus, imò & inimicis ignoſcere, adulteram accuſatam abſolvit: reis pœnitentiam ſuaſit. Mulierem in civitate peccatricem pœnitentem ſuſcepit. Clemens erga nolentes ſe recipere, contra tentantes ſe, erga negantem ſe Petrum, derelictus ab omnibus Diſcipulis in Paſſione, hanc injuriam à Reſurrectione nunquam ijs objecit. 3. Fragilitas humana, ignorantia, paſſio, vis: ad peccatum impellentia elevant malitiam.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Pœnas debitas moderatè remittere. 2. Defectus non nimis enormes interdum diſſimulare. 3. Severitate uti in homines procaces, & malignos, qui aliter in officio non poſſunt contineri. Ita Chriſtus flagello ejiciebat è templo.

MEDITATIO CCLIV.

Feria 6. Domin. 13. poſt Pentecoſt.

De Conſtantia.

VIdebo D. JESVM præeligentem perdere vitam, quàm in ſemel cœpto virtutum curſu conſtantiam. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Conſtantia eſt virtus, quâ bonorum operum impedimenta, ſive ex cordis mobilitate, ſive ex cauſis extrinſecis provenientia ſuperamus, & in bono ſtabiliter permanemus.

Conſ.

Conf. 2. Incitamenta. 1. Constantia sanctorum Martyrum & Confessorum, qui propter acerbissima mala à Deo non recesserunt. 2. Per constantiam primi parentis lapsum corrigimus, & famam utcunque resarcimus. 3. Non sufficit bonum inchoare; amittitur enim, à quo per instabilitatem recedimus.

Conf. 3. Actiones ejus. 1. Statũ perfectionis semel arreptum nunquam mutare.

:. Modum nos continendi à majoribus, & Deo acceptum, nisi ab hoc ad alium vocemus semper tenere. 3. in hoc aut alio officio, locóve à præside designato sine inquietudine manere. 4. Superfluos discursus, & non necessarias visitationes atque negotia fugere. 5. Cogitationes & desideria in uno Deo fixa habere. 6. Ab his, quæ Deo placent, ob nullam difficultatem cessare. 7. In desiderio proficiendi, & virtutem agendi nunquam intepescere.

MEDITATIO CCLXV.

Sabbato Domin. 13. post Pentecost.

Quomodo B. Virgo in his Virtutibus excelluerit.

VIdebo B. Virginem Virtutibus Abstinentiæ, Beneficẽtiæ, Castitatis, Circumspectionis, Clementiæ, Constantiæ sociatam, & ornatam, Petam eam imitari.

Conf. 1.

Conſ. 1. B. Virginis Abſtinentiam, præſertim in peregrinatione, & commoratione in Ægypto, & aliàs. Amorem Dei, de qua ait D. Bonavent. in Pſalt. min. *Mater novi amoris.* Et Richard. à S. Laur. lib. 2. p. 102. Eam. appellat *collum Eccleſiæ, nectens caput cum membris*, propter charitatem erga omnes. Beneficentiam, propter quam à D. Bonav. eodem loco dicitur *medicina mundi*, à S. Epiph. Hæreſ. 78. *Cauſa vitæ, ſicut Eva cauſa mortis, Bonum generis humani* ab Apollinari; in Tragæd. Chri: pati. Bonum autem eſt communicativum ſui. Caſtitatem, propter quam à Ruperto lib. 3. in Cant. dicitur *columba impolluta.* Circumſpectionem, propter quam dicitur *caſtellum undique vallatum* à S. Anſelm. hom. in Evang. Luc. 10. Clementiam, propter quam dicitur *Advocata unica peccatorum* à S. Ephrem in laud. B. Virg. *Interventrix mundi* à S. Laur. Iuſtin. ſerm. de Nativ. B. V. *Flumen clementiæ*, à S. Bernard. in med. ſuper Salve Reg. Conſtantiam, propter quam à D. Bernardo & Richardo, lib. 7. à pag. 456. dicitur: *Luna plena nunquam imminuta, aut deficiens, aut ſuo lumine privata.*

Conſ. 2. Quomodo Dominam meam hactenus in nominatis virtutibus imitatus fuerim, & deinceps velim, renovatis hebdomadæ propoſitis, & Diyæ oblatis.

MEDI-

MEDITATIO CCLXVI.

Dominica. 14. post Pentecosten.

De contemptu seculi gnoma Evangelij precipua.

VIdebo; audiámque Dominum JESVM graviter nos ad contemptum seculi exhortantem: *Non potestis servire duobus*, terræ & cælo, vitijs, & virtutibus. Petam doctrinam ejus cum Apostolo assequi dicente ad Philipp. *Propter quem omnia detrimentum feci, & arbitror ut stercora.*

Conf. 1. Contemptus seculi est abrenuntiatio tum effectu, & opere, tum affectu omnium visibilium propter amorem Dei.

Conf. 2. Incitamenta. 1. Amor seculi & amor Dei termini contrarij, qui vult esse amicus seculi, inimicus Dei constituitur. 2. Seculum *ignorantissimum* est, bonos deijcit, malos exaltat, bona fucata diligit, vera contemnit. *Immundissimum* est; quia peccata diligit. *Infidelissimum* est: quia suis amatoribus damnationem causat. 3. Exemplum Sanctorum, & præsertim Christi, qui elegit contemptibilia à nativitate, arguens sensualitatem nostram. Quæsitus ad mortem fugit in Ægyptum, ferens egestatem, ne ego omnia ex nutu velim. Latuit ad annum trigesimum lux mundi, ne ego virtute vacuus, vitijs plenus,

nus, videri velim. Præ fame vellebat ſpicas, ne ego omnes commoditates habeam. Suis præcepit, ut renuntient 1. poſſeſſionibus. 2. Sanguini, 3. Sibi ipſis. Vocavit viles pro Diſcipulis, & confunderet faſtum ſeculi. Vocavit pauperes Beatos, igitur mundi contemptores beati. Ejecit vendentes, quia amatores opum DEVM inhonorare non timent. Luto accepto ſanavit cæcum, cùm potiùs luto cæcus fieri debuiſſet: quia mos Dei eſt, non dare vitam, niſi per mortificationem, non opus, niſi per paupertatem, nō honores, niſi per ſeculi contemptum. Ipſe divitem ſeculi damnavit, ſalvavit Lazarum. Ipſe dixit multos vocatos, paucos electos, propter multas excuſationes ſeculares. Ipſe docuit, nihil prodeſſe homini, ſi univerſum mundū lucretur, cum animę detrimento. Nōne equū relinquimus, ut ſalvemus filium? manum, ut caput? Denique Chriſtus in paſſione ſua verus Contemptor ſeculi apparet, & eſt.

Conſ. 3. Actiones ejus: 1. Divitias ſpernere. 2. Dignitates fugere, &, ſi ad eas vocamur, ex ſola obedientia ejus ſuſcipere. 3. Honoribus & pompis ſeculi valedicere. 4. Voluptates corporis pro nihilo ducere, & tanquam res homine indignas averſari. 5. Propinquos, & amicos, ſi profectum animæ impediant, promptè deſerere. 6. Quidquid vanitatem ſapit,

sapit, deponere. 7. Cuncta visibilia despicere, & nec minis, nec suasionibus ad minimum eorum amorem inclinari. Qui ejusmodi est, audiet in accessu ad sacratissimum Sacramentum ab Angelis sibi applaudi: *Parâsti in dulcedine tua pauperi DEVS.*

MEDITATIO CCLXVII.

Feria 2. Domin. 14. post Pentecost.

De commiseratione, & operibus misericordiæ corporalibus.

VIdebo totius Regni cœlorum cardines, & polos, geminam Misericordiam: Quia *omnis summa disciplinæ Christianæ in misericordia & pietate est*, ait D. Ambrosius. in illud: Estote misericordes, &c. Petã eam obtinere.

Conf. 1. Misericordia est virtus, quâ dolemus de miseria proximi, eique per auxilium spirituale, vel temporale subvenimus.

Conf. 2. Incitamenta ad eam. 1. Misericordiâ nos maximè filios Dei ostendimus, imitantes misericordem Patrem Deum. 2. Misericordia nostris necessitatibus subvenimus, dando modicum accipimus misericordiam Dei infinitam, quæ nobis & in tempore succurret, & fovebit nos in æternitate. 3. Quia Deus juxta D. August. Hom. 15. ex 50. *Quando facit pauperes probat divites.*

Conf. 2. Actiones ejus, & quidem opera miseri-

miſericordiæ corporalia, quomodo in ijs excelluerit Dominus meus. Pavit eſurientes ſæpius, & de eleemoſynis ſibi datis à pijs fœminis pauperes nutriebat uſque ad murmurationem ludæ. Sitientes potavit in nuptijs, & exules Chriſtianos cum S. Clemente in Agni figura parvo ictu pedis pulcherrimum fontem, in fluvium manantem elicuit. Veſtivit pauperes ſuis veſtimentis milites pauperes à paſſione ſua induit, & occiſores ſuos benigniſſimè contexit. Peregrinos ſuſcepit, quod opus miſericordiæ ſingulariter dignificavit. Ægros inviſit, etiam per ſuos Apoſtolos. Redemit è carcere peccati totum genus humanum, plures obſeſſos à dæmonibus, Barabbam, Patres è limbo, animas è purgatorio: mortuos ſepelivit: quia pretium, quo venditus eſt inſtinctu ludæ, & Synagogæ non in alium uſum converti voluit, quàm ut ager emeretur pro mortuis. Cæterum *perfecta eſt miſericordia, vt ante occuratur eſurientibus, quã roget mendicus* inquit D. Aug. Hom. 39. ex 50.

MEDITATIO CCLXVIII.

Feria 4. Domin. 14. poſt Pentecoſt.

de operibus miſericordiæ ſpiritualibus.

VIdebo D. JESVM quaſi ſolem neque motui, neque beneficijs finem conſtituentem. Petam eum imitari. *Conſ.*

Conſ. 1. Miſericordiam Chriſti univerſalem, puriſſimam, promptiſſimam ad petitionem cujuſvis ſervato ordine, incepit enim ab amicis, Luc. 4. Joan. 2. Quibus & primum miraculum in nuptijs fecit. Addens tamen, ubi opus non eſt, nullam prærogativam amicis concedendam. Matth. 19.

Conſ. 2. Chriſti opera miſercordiæ ſpiritualia. Docuit ignorantem accepto priùs à Patre & Spiritu ſancto teſtimonio, ac miſſione. Matth. 3. Luc. 3. Joann. 1. Vt doceret, non licere prædicare, niſi acceptâ auctoritate ab eo, qui eam dare poteſt, Antequam diſcipulos mitteret prædicatum, ſecum eos ducebat, ut ab ipſo modum diſcerent, congrua captui docebat, & ſine parabolis non loquebatur eis, dicebátque ſummo ſpiritu. Dedit ſalutaria conſilia, Nicodemo, adoleſcenti: virginitati tuendæ, non eſſe percutiendum gladio, quod conſilium Petrus non intellexerat; & reliqua partim conſilia, partim præcepta quatuordecim: Conſilia Evangelica de virtutibus heroicis triginta, conſilia ſeorſim data Apoſtolis triginta duo. (Vide Cornel. in Evang. initio) Solatur afflictos, in Nativitate cantu Angelico, Magos in oriente per ſtellam, Magdalenam, Zachæum volentem videre Chriſtum, cæcum natum, viduam in filio reſuſcitato, diſcipulos pau-

peres,

Digitized by Google

peres, & Diſcipulos, qui majorem dolorem accepturi erant, ex ejus paſſione, aſſumpſit ad Transfigurationem.

Conſ. 3. Correxit peccantes. Occultas culpas occultè correxit. Indirectè reprehendit eum, qui malâ intentione, & ſpe quæſtûs faciendi ex miraculorum patratione, ſequi volebat dicens: *Vulpes foveas habent.* Et petrum volentem impedire Paſſionem Chriſti. Diſcipulos etiam ſuos acriùs reprehendebat. Delicta publica, hypocriſin Phariſæorum, incredulitatem publicè reprehendit: effecitque multas virtutes Chriſti correctio, humilitatem, fidem, intellectũ. Chriſtus miſertus eſt populi ignorantiæ, illud enim væ repetitum intimum dolorem cordis ſignificat, contriſtatus eſt ſuper cæcitate cordis eorum: ſed & ſuper Judam turbatus eſt ſpiritu. Quàm patienter tulit injurias! quàm benignè remiſit offenſas! denique orabat etiam pro defuncto Lazaro, Filia Archiſynagogi, Filio unico Viduæ, omniáque opera miſericordiæ corporalia dirigebat in finem ſpiritualem: ideo ait Joan. 7. v. 23. *Mihi indignamini, quia totum hominem ſanum feci,* nimirum in corpore, & anima? Et hæc optabatur cum magna diligentia: Ibat enim per civitates & caſtella, pagos, villas, & oppida, ut interpretatur Theophilactus. in Luc. c. 8.

Ne

Ne semper magnas civitates quæramus, sed etiam viles atque contemptas villas adeamus, & docendas animas, & trahendas ad Deum. Et hæc operabantur incessanter: quia fatigatus coëmptos à Discipulis cibos, nec ipse suscepit, nec eos sumere jussit. Denique docet non cessandum ab ijs, esto fructus non appareat.

MEDITATIO CCLXIX.

Feria 4. Domin. 14. post Pentecost.

De discretione in sectando perfectiora.

VIdebo D. JESVM quasi ad lapidem Lydium discernentem malum à bono, & bonum, à meliore bono, atque hoc eligentem. Petam eum imitari

Cons. 1. Discretio est spiritualis prudentia, quæ vera à falsis, bona, vel meliora, à malis, ac minùs bonis discernit, illaque amplectitur.

Cons. 2. Incitamenta ad eam. 1 Sicut Deus omnia in mundo discernit, lucem à tenebris, sic justus affectiones suas discernat oportet, juxta illud: *Spiritualis judicat omnia.* 1 ad Cor. 2. 2. Discretio est oculus mentis, qui si lucidus, totum corpus lucidum erit. 2. Exemplũ Christi, qui humana divinis posthabuit. Et quia omnis virtutis laus in actione sita est.

Cons.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. diſcernere inter malum, pejus, peſſimum, & bonum, meliùs, optimum. 2. Adverte, quam reverentiam debeamus ſuperiori, quam compaſſionem inferiori, quam ſocietatem æquali, quid vivis, quid defunctis, quid prædeceſſoribus, quid ſucceſſoribus, quid amicis, & inimicis, 3. Conſiderare, quid dandum corpori in cibo, potu, ſomno, veſte, exercitatione, quid animæ in oratione, lacrymis, pietate. 4. Diſtinguere tempora laborandi, quieſcendi, tacendi, loquendi, & in omnibus debitas circumſtantias obſervare. 5. Ordinare cogitationes, ne extra Deum vagentur, affectus, ne nimis in creaturis occupentur, ſuſpiciones, verba, facta in meliorem finem vertere. 6. Inter creatorem & creaturam diſcrimen ſtatuere, hūc propter ſe, illam propter Deum diligere. 7. Secundùm Richardum Victorinum actiones diſcretionis ſunt. 1. Judicatio ſegregans bonum à malo. 2. Deliberatio nihil inconſultè agens, & nos à ſupervacuis reſtringens 3. Diſpoſitio cuncta ordinatè operans, nihilque confuſum relinquens. 4. Diſpenſatio ſupervenienti occaſioni cedens, & humanæ infirmitati condeſcendens. 5. Moderatio, quæ modum cuſtodit in omnibus, & menſuram non excedit.

MEDITATIO CCLXX

Feria 5. Domin. 14. post Pen

De Docilitate.

ASpiciam Dominum JESVM grat
tem Patri pro Docilitatis donc
ejusdem beneficij particeps fieri, u
gratus dicam: *Aures autem adapt*

Conſ. 1. Docilitas eſt applicati
ſolicita, & ſubmiſſa ad documen
rum, non negligens ea per ignaviar
contemnens per ſuperbiam.

Conſ. 2. Incitamenta ad eam. 1.
ſanctiſſimorum hominum, qui alio
lere, quàm ſuum judicium ſequi ma
2. Quæ diſcretioni ſubſunt, pene
ſunt, nec ea unus dignoſcere ſufficit
lios libenter audiet. 3. Illi conſulend
pientiâ & rerum experiẽtiâ pollent,
plum Chriſti, qui prius pernoctaba
tione, quàm eligeret Apoſtolos.

Conſ 3. Actiones ejus 1 Spiritu
giſtro cunctos receſſus mentis ſynce
denter patefacere 2. Faciles & pa
ejus monitiones nos exhibere. 3. In c
alicujus momenti, quantùm prude
nuſerit, ad eum recurrere. . Quæ pra
nut ſuaſerit reverenter excipere, & ex
Cùm minus eſt prudentiæ, obedien

plere. 6. Ubi conſiliarius deeſt conſilium à DEO exquirere.

MEDITATIO CCLXXI.

Feria 6. Domin. 14. poſt Pentecoſt.

De Fide.

ASpiciam Dominum JESVM Auctorem Fidei, juxta illud. 1. Pet. 1. *Per ipſum fideles eſtis in Deo, ſine qua impoſſibile eſt placere Deo.* Quæ eſt fundamentum ſalutis, & ſanctitatis. Petã adaugeri in me Fidem Dei.

Conſ. 1, Fides eſt virtus Theologica, quâ aſſentimur myſterijs revelatis propter auctoritatem Dei revelantis.

Conſ. 2. Incitamenta ad eam. Eccleſia à Deo docta, & gubernata. 2 Ea, quæ res Fidei credibiles faciunt, ut ſunt Prophetiæ, Martyria, teſtimonia infidelium, puritas legis Evangelicæ, & mirabilis ejus cum ratione concordia, mundi converſio, modus converſionis mirus per idiotas, inermes, vis fidei in afficiendis animis, Sanctitas ejus Doctorum, ſtabilitas Eccleſiæ inter perſecutiones, clades perſecutorum. 3 Neceſſitas Fidei, ſine qua non datur acceſſus ad Deum. 4. Fidem docuit Chriſtus, eámque prius immiſit in animos, quàm in corpora ſanitatem, eandem promovit miraculis paſſim; auxit Fidem Diſcipulorum vitâ ſuâ exemplari, ita,

ut conversatione unius noctis tan
Christo firmati fuerint in Fide;
beatam, exclamat August. tr. 7. in

Conf 3. Cùm omnis virtutis laus
ne sita sit, actiones Fidei sunt: 1. su
mentem humanam cum magna h
Deo loquenti per Ecclesiam, SS.
Pontifices. 2. Assentiri omnibus
Fidei propter auctoritatem ipsius
Considerare Deum in Sacramenti
monijs Ecclesiæ animas sanctifica
Confiteri res à Deo revelatas in
Fidem oppugnantium. 5. Aperire
rudioribus. 6. Hæreticos, nisi con
sint, fugere. 7. Aversari omnem d
minùs sinceram, minùs puram. F
Fidem, eámque confitebor coram
curia cœlesti, coram hominibus, c
rannis cum sanguinis profusione, q
sit Unus, Trinus, Creator, Salvato
ficator, &c Desiderabo, ut Chr
Fidem habitet in corde meo, inte
voluntate, eam ad res Fidei afficiat
Auctorem Fidei, & Consummato
gendum provocet Petam, ut Christ
dum dictamina Fidei, cogitatione
& actiones meas dirigat, egóque
conspectu ejus faciam, & ei solùm
concupiscam, Odio habens duas i

tis cauſas eorum, qui non credunt, *ne futurorum metu, & expectatione crucientur* Ita D. Chryſoſt. 1. in Tim. 1.

MEDITATIO CCLXXII.

Sabbato Domin. 14. poſt Pentecoſt.

Quomodo B. Virgo in his virtutibus excelluerit.

ASpiciam B. Virginem Lunam ſub pedibus habentem præ contemptu mundi, Matrem miſericordiæ, diſcretionis Exemplar, Docilitatis & Fidei. Petam eam imitari.

Conſ. 1. B. Virginem plenam contemptu ſeculi, juxta illud: *Deſcendet ſicut pluvia in vellus. Quid eſt vellus?* inquit Richardus Victor: ſuper illa verba Pſal. 61. *Niſi lana à carne reciſa, & à carne ſublata? O quale vellus illud Virgineum pectus, longè remotum, valde alienum à deſideriis carnalibus, & ſordidis corporum paſſionibus. Quis non gaudeat ſe veſtiri poſſe de virtutum vellere Beatiſſimæ Virginis* MARIAE? Plenam miſericordiæ utriuſque operibus, quam Amadeus Hom. 4. ait *fontem miſericordiæ*, & S. Germanus, Orat. de Præſent. B. Virg. *Nuditatis noſtræ veſtimentum*, & S. Epiph. Orat. de Laud. B Virg *Purpuram regiam, quæ cæli terræq; Regem veſtivit:* Plenam diſcretione, quam Joannes Geometra in cat. ad c. 1. Luc. ait *portam perviam ſimul*,

simul, ac clausam. Plenam docilita
S. Augustì. ser. 6. de Temp. Vocat *A*
gentium, Rupertus lib. 3 in Cant. *A*
Religionis ac Fidei. S. Brigitta in ſ
gelico. c. 19 *Magiſtram Apoſtolorum*
Juſtin. ſerm. de Nativ. B. Virg. *A*
virtutum. S. Bernardus ſerm. 1. ſup
Scientiam ſcientiarum Sanctorum.
denique Fide, de qua ait Epiphani
de laud. Deip. quòd ſit *Menſa F*
lectualis panem vitæ mundo ſuppedita
mnus Græcus ait eam *fulmen valid*

Conſ. 2. Penuriam meam harum v
Revidebo propoſita hujus hebdo
à Diva gratiam petam eadem obſe

MEDITATIO CCLXX

Dominica 15. poſt Pentec

De Fiducia.

AUdiam Dominum meum Pietat
ſimum ſuos ad fiduciam exho
Confidite, ego vici mundum. Joann. 1
inniti ejus Benignitati.

Conſ. 1. Fiducia eſt expectatio f
vini auxilij in omnibus neceſſitati
ſtris, tam ſpiritualibus, quàm tempo

Conſ. 2. Incitamenta ad eam. 1. Be
tem Dei omnia creantis, providen
pientiſque à tribulatione Job, Dan

seph. 2. Fiducia nos roborat, & invincibiles facit, & ipsa impetrat à Deo quidquid nobis expedit. 3. Excitat fiduciam puritas cordis.

Conf. 3. Actiones ejus. 1. Deum in omnibus nostris negotijs præsentem, & adjuvantem advertere. 2. In necessitate Dei & Sanctorum auxilium exposcere. 3. Pro certo habere orationes nostras exaudiendas, si utilia poscimus. 4. Si Dominus auxilium distulerit, non desperare. 5. In eventibus contrarijs, desiderio nostro nullo modo confidentiam deponere. 6. Vitæ puritate nos ad divinas inspirationes, quibus fiducia creatur, exhibere. 7. Recurrere ad panem vitæ, qui ait nobiscū se esse usque ad consummationem seculi, collocando me in loco novissimo, imò spiritualiter mactando: quia *necesse est, ut cùm hæc agimus* (Eucharistiam frequentamus) *nosmet ipsos Deo in cordis contritione macte-mus*. Ita D. Greg. lib. 4. dialog. cap. 59.

MEDITATIO CCLXXIV.

Feria 2. Domin. 15. post Pentecost.

De Fortitudine.

ASpiciam Dominum IESVM inter leones & tauros pingues impavidum Fortitudinis exemplar. Petam eum imitari.

Conf. 1. Virtus Fortitudinis appetitum irascibilem moderatur, quâ labores, mortisque

que pericula constanter suscipiuntur, ac perferuntur; sive quà homo erga terribilia, & acerba se rectè habet, ita, ut neque timendo, neque audendo à ratione desciscat, juxta sanctũ Prosperum lib. 3. c. 20. *Fortis est, quem non blanda dissolvunt, nec adversa dejectunt.* Duo igitur sunt generalia ejus officia. 1. Labores, ac pericula sustinere, ac pati. 2. Eadem pericula, cùm oportet, adire, & aggredi.

Conf. 2. Incitamenta. 1. Fortitudo sustinet alias virtutes, ut truncus arboris ramos, folia, flores, fructus. 1. ad Cor. 15. *Estote stabiles, & immobiles, abundantes in omni opere Domini semper.* 2. Deus ipse vult esse fortitudo nostra. *Fortitudo mea, & laus mea Dominus, & factus est mihi in salutem.* Hâc conservamus parta, & non habita comparamus; ardua enim audet, ut augeat, dura sustinet, ut comparata conservet. 4. Exempla Christi, qui in fortitudine hac vitam contemnente stetit coram Anna, summâ libertate respondendo, coram Caipha Filium Dei se confitendo, coram Pilato se Regem esse iteratè pronuntiando. Peccatores summâ libertate reprehẽdit, imò & populares suos, & Pharisæos. Eandem Fortitudinem in causa Dei nos docuit: pusillanimitatem in Discipulis reprehendit sæpius. Pro hac superanda nobis amabilissimam suam Pietatem objecit. Actiones ejus

sunt:

ſunt: 1. Pericula mortis, & mortem ipſam animosè excipere. 2. pericula & eventus moleſtos ac acerbos propter defenſionem Virtutis tolerare. 3. Mentem in adverſis, ne terreatur, confortare. 4. Laborare ut ſemper exerceatur Fortitudo in bonis, licet multa obſiſtant, nec vincatur malis. 5. Tentationes dæmonis ferre & reijcere, nec ob eas dimoveri à præceptis, vel conſilijs Evangelicis. 6. Ardua ob protectionem aggredi, & in Deo adjuvante confidere. 7. Mentis tranquillitatem in adverſis conſervare, & gaudere in tribulatione. 8. Pericula, & moleſtias, quæ omnes vires noſtras excedunt, ſine anxietate vitare, & nos, ſi abſque ſcandalo poſſimus cuſtodire.

MEDITATIO CCLXXV.

Feria 3. Domin. 15. poſt Pentecoſt

De gaudio ſpiritûs.

ASpiciam Dominum IESVM exultantem in Spiritu ſancto, veri gaudij Auctorem, Luc. 10. Petam ejus fieri particeps.

Conſ. 1. Quòd gaudium ſit affectus voluntatis de præſentia Dei in bonis per gratiam.

Conſ. 2. Actus gaudij ſpiritualis 1. Lætari de aſſiſtentia per eſſentiam, præſentiámque omnem divinam, de unione hypoſtatica, de præſentia Chriſti in ſacratiſſima Evcha-

ristia, de inspiratione Spiritûs sancti, quâ movemur ad usum rectum Sacramẽtorum, de gratia nostra, & proximorum, de gloria æterna, cujus Spem in sinu habemus repositam. Ita Christus amator hominum gaudebat, videns plurimos per Apostolos convertendos. Luc. 10.

Conf. 3. Gaudium D Augustini his verbis expressum: Manual. cap. 12. *Christus Deus meus, mel dulce, lac niveum, cibus, & gaudium!* Quia præsentia & possessio rei amabilis certissima gaudij est causa: sed omnium amabilium Deus est Princeps, & nobis tot modis præsens. Igitur in Domino semper gaudebo. Si non volo vanè gaudere, ut ait August. 9. Confess. 4. *Volentes gaudere forinsecus facilè evanescunt.*

MEDITATIO CCLXXVI.

Feria 4. Domin. 15. post Pentecost.

De Gratitudine.

ASpiciam Dominum IESVM gratum erga se beneficos, hinc turbam se sequentem bis illustri miraculo pascit, & confitenti se Petro: *Tu es Christus*, &c. Vicissim pronuntiat beatum Matth. 16. Petam similiter DEO esse gratus.

Conf. 1. Quòd gratitudo sit virtus, quâ beneficia à proximis accepta cognoscimus, lauda-

laudamus, & datâ opportunitate pro poſſibilitate remunerare decernimus.

Conſ. 2. Incitamenta. 1. Ingrati ſunt viles, abjecti, abominabiles, ſui amantes. *Qui reddit mala pro bonis, non recedet malum de domo ejus.* Prov. 17. *Judæos nihil æquè perdidit, atque ingratitudo,* inquit D. Chryſoſtom: Hom. 27. in Matth. cap. 8. 2. Gratitudo majoribus beneficijs animos parat. 3. Apud Deum, & homines in pretio eſt, ille beneficos vult honorare. Et fecit Chriſtus ab initio vitæ uſque ad mortem, in Cruce grato latroni bene faciens.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Beneficium non negare, non diſſimulare, non obliviſci, ſed agnoſcere, magnificare, memoriâ retinere. 2. Beneficium & benefactorem laudare, & opportunè publicè prædicare. 3. Amare benefactorem, & ei gratias agere. 4. Beneficium honore, reverentiâ, æqualibus, vel etiam majoribus beneficijs cõpenſare. 5. Sine ſpe remunerationis gratum & beneficum eſſe in benefactores.

MEDITATIO CCLXXVII.

Feria 5. Domin. 15. poſt Pentecoſt.

De Humilitate.

ASpiciam Dominum IESVM invitantem univerſum orbem ad imitandam Humilita-

militatem ſuam: *Diſcite à me, quia mitis ſum, & humilis corde.* Petam eum imitari.

Conſ. 1. Humilitas eſt virtus, quâ quis veriſſimè ſui cognitione vileſcit ſibi ipſi, vel modeſtiâ excellentiæ appetitum reprimens.

Conſ. 2. Incitamenta 1. Cognitio ſui, & Dei. quam habentes deſipiunt, ſi non humiliantur. 2. *Fundamentum ſanctitatis, ſemper fuit humilitas.* Ait S. Cyprianus ſermon. de Nativ. Domini. Humilitas fundamentum virtutum, veritas vitæ, pax animæ, deſpectio terrenorum. 3. Exemplum Chriſti, quâ Dei humilis, quâ homini omnia ſua Patri referenti: Elegit Matrem humillimam venturus in mundum. Elegit eſſe tributarius Cæſaris. Naſcitur humillimè. In Circumciſione accipit ſignum peccatoris. Subeſt perfectè Ioſepho. Baptiſmo pœnitentiæ baptizatur. Agit cum publicanis. Vetat prohiberi parvulos venire ad ſe Gratias agit, quòd parvulis revelatum ſit Regnum Dei. Fugit in montem ſolus, quia innumeri ſunt amatores propriæ excellentiæ. fugiúntque tantùm coronam ſpineam. Lavat pedes ſuis. Poſtponitur Barrabæ. Affigitur Cruci inter medios latrones, ſententiâ mortis priùs humillimè exceptâ. Deſcendit per ſe ad inferos, Domitor Luciferi, nihil tam vile, ad quod non deſcendit pro ſalute noſtra, & exemplo Humilitatis.

fugâ

fugâ ſæpe, cùm aliter poſſet, ſe ſervavit, jubet bona opera celare, quod ipſe in ſe expreſſit, ſilentium de ſe imperando, modeſtè de ſe loquebatur, filium hominis ſe nominans, Doctores interrogans, *rogavit* Petrum cum navicula à terra recedere paululum, paſſus ſe tentari à Diabolo, quæ major erat in vita, quàm ſi Rex à mancipio ſuo ad indigniſſima ſolicitaretur. De qua D. IESVS humilitate totâ vita exercitatâ exclamat. D. Auguſtinus in cap. 6. Ioann *Quid ſuperbis homo, ſaltem imitare humilem Deum!*

Conſ. 3. Actiones. 1. Se ipſum agnoſcere, & dona, ſive naturalia, ſive ſupernaturalia Dei profiteri. 2. Seipſum deſpicere, & ſibi de ſe ipſo diffidere. 3. Se ipſum reputare Dei donis indignum. 4. Non cupere ab alijs magni æſtimari, honorari, laudari, ſed hæc in Deum referre. 6, Deſiderare contemni, & nihili haberi, niſi aliud officium proximi ædificatio, aut Dei honor requirat. 6. Proprios defectus detegere ad vilitatem. 7. Honorem vitare, & inevitabilem dolere. 8. Cenſere ſe omnibus viliorem, ſecundùm ea, quæ ex ſe habet, in alijs verò divina dona æſtimare. 9. Subijcere ſe Deo, tanquam vas figulo, ut de illo ad beneplacitum diſponat in tempore, & æternitate 10. Subijcere ſe Præſidibus propter Deum, & ab ijs gubernari.

nari. 11. In externis functionibus, quantùm in ſe eſt, abjectiora complecti. 12. Se ipſum in conſpectu Dei, & hominum tanquam fœtens cadaver reputare, quòd omnes fugiant, & horreant. Deprecabor meam ſuperbiam, & jactantiam; dolebo cauſam eſſe me tantæ humiliationis Chriſto. Petam Dominum meum ex toto imitari. Iuxta definitionem Humilitatis à S. Ignatio. factam B. Mariæ Magdalenæ de Pazzis. *Humilitas eſt continua cognitio ſui non eſſe, & continuum gaudium in omnibus illis rebus, quæ poſſunt inducere noſtrum contemptum.*

MEDITATIO CCLXXVIII.

Feria 6. Domin. 15. poſt Pentecoſt.

De Iuſtitia.

ASpiciam Dominum IESVM perficientem voluntatem in ordine ad alios, de qua fruſtra tentatus fuit à petentibus vectigal dicens: *da eis prome, & te.* Matth. 17. Petam eum imitari

Conſ. 1. Iuſtitia eſt virtus voluntatis, quæ tribuit cuique, quod ſuum eſt.

Conſ 2. Incitamenta 1. natura, quæ corpus rectum homini dedit, ut ex corpore juſtitiæ rectitudinis hominem admoneret. ·. Iuſtitia voluntatem Dei implemus; *Indicabo tibi ô homo,* &c. apud Michæam. 3. Dominus, cui placere

placere cupimus, amator est justitiæ. 5. Exèmplum D: IESV justissimi in dando Deo, quod Dei est, pro nobis satisfaciendo, & mundum ad rectitudinem revocando.

Conf. 3. Actiones ejus: 1. in præsidibus, zelare pro legibus, bona præmio afficere, subditorũ utilitates suis emolumentis præferre, nulli particulari affèctu esse familiarem. 2. In subditis, legibus patere, cum concivibus concordiam servare, neminem malis exemplis lædere. 3. In distributionibus proportionem bonorum ad necessitatem, & diligẽtiam personarum servare, omnem prensationem & ambitionem detestari 4 In his, quibus bona distribuuntur, necessarijs sibi cõtentum esse, nihil ultra necessitatem cum primaria aliorum admittere, non ingerere se ad dignitates, dum vocaris parere, & suæ electioni non pertinaciter resistere. 5. In omnibus nemini damnum inferre, verbo, facto signo, consilio. 6. Bene de proximo sentire, facta ejus in melius interpretari, illum honore debito afficere, excusare, defendere, in bono promovere. 7. In imbecillibus, ad statuta servanda se animare communia, cùm non possunt, à præside humiliter dispensationem petere, si adsit, si longè absit, cum timore Domini per Epikiam statutum, aut legem interpretari. Glorificabo Dominum meum

meum ob hanc virtutem mihi datum in exemplum. Erubescam, quòd nec majoribus honorem, nec æqualibus obsequia, nec minoribus exemplum tribuo. Petam me emendare.

MEDITATIO CCLXXIX.

Sabbato Domin. 15. post Pentecost.

Quomodo B. Virgo excelluerit in his virtutibus.

ASpiciam B. Virginem fiducia, fortitudine, gaudio spiritûs, gratitudine, humilitate, justitia, quasi quoddam cœlum stellis exornatum. Petam Dominæ meæ esse similior.

Conf. 1. B. virginem ornatam Fiducia, in petitione potûs in nuptijs. Fortitudine, quâ Richard. cap. 76. in Cant. vocat: *Mulierem fortem.* S. Bernard. serm. 3. sup. Salv. Regin. *Omnibus firmamentis firmius firmamentum.* Plenam gaudio spiritûs, quam Joann. Geometra Hymn. 3. de B. Virg. appellat *apicem gaudij.* S. Germanus de Nativ. B. Virg. *Gaudium commune mundi;* Andreas Cretensis in Annunt. *Genitricem immensi gaudij, & auctoris lætitiæ.* Damascenus orat. 2. de Assumpt. *Obliteratricem unicam mœroris.* Plenam gratitudine, ut patet in Cantico *Magnificat,* Plenam humilitate, juxta illud S. Bernardi. serm. 1. super missus. *Si* MARIA *humilis non fuisset,*

fuisset, super eam Spiritus sanctus nō quievisset. S. Ephrem. serm. de laud B. Virg. eam, ait, esse *Lilium convallium*. Plenam justitiâ: Quia MARIAM *tanquam mundum specialissimum sibi condidit DEVS, quem justitiâ & sanctitate fundavit*, ita D. Bernardus supra.

Cons 2. Quantùm distem ab his virtutibus. Gratulabor Virgini earum perfectionem, dolebo me, tam dissimilem filium Matri. Renovabo proposita hebdomadæ, & gratiam ea exequendi postulabo.

MEDITATIO CCLXXX.

Dominica 16. post Pentecostem.

De Liberalitate.

ASpiciam D. JESVM liberalissimum, & in multiplicatione panum, & in mutatione aquæ in vinum; jussit enim hydrias impleri ad summum, & in effusione sanguinis liberali. Petam ejus fieri particeps.

Cons. 1. Liberalitas est Virtus, quæ appetitum bonorum utilium moderatur, eáque alacriter in propriam ac proximorum utilitatem, & pro honore Dei alijs elargitur.

Cons. 2. Incitamenta. 1. Exemplum Dei, qui dat omnibus affluenter, & nemini improperat. 2. Dispensatores sumus juxta Dei voluntatem, distributiones à nobis faciendæ. 3. Divitiæ, & dona temporalia sunt talenta,

lenta, quæ ad salutem distribuimus, avarè retinemus. 4. Exemplum Christi, qui ut fuit nostri amantissimus, sic erat liberalissimus; quia liberalitas est filia charitatis.

Cons. 3. Actiones. 1. Libenter pecunias & bona temporalia in suum & proximi commodum, Deique honorem impendere. 2. Quæ ad usum cõcessa, sine tædio alijs commodare. 3. Bona altiora, doctrinam, consilium, & exemplum dispertire, & talentis sibi datis uti in bonum proximi. 4. Absentibus & ignorantibus subsidia temporalia administrare. 5. Tempus vanis occupationibus præreptum bono plurimorum offerre, & diem illum, quo non fuimus utiles Ecclesiæ, aut proximis, malè insumptum putare. 6. Non ita temporalia profundere, ut insipienter insumantur, nec ita spiritualibus talentis velle prodesse, ut nostra perfectio attenuetur. Petam liberalitatem Domini JESV Eucharistici imitari, qui non cessat se totum ibidem nobis communicare.

MEDITATIO CCLXXXI.

Feria 2. Domin. 16. post Pentecost.

De Longanimitate.

VIdebo Longanimitatem in D. JESV, qua Apostolos valde defectuosos sustinebat, & perficiebat, Luc. 22. Joann. 13. &c. Petam eum imitari, *Cons.*

Conſ. 1. Longanimitas eſt diuturna patientia longo tempore mala ſuſtinens, & eorum remedium diu dilatum æquo animo, ac firma ſpe in Domino exſpectans.

Conſ. 2. Incitamenta. 1. Bona maxima non ſunt brevi labore, aut dolore comparanda. *Exſpecta Dominum, viriliter age*, &c. 2. Salvator nos longo tempore inobedientes exſpectat, & ingratitudinem noſtram longanimiter tolerat: *Quouſque* inquit, *vos patiar?* Quare vilis homuncio Dominum ſuum non exſpectet? Tolle longanimitatem bellatori, & illico timore correptus terga vertet.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Quævis mala longo tempore uſque ad mortem ſine impatientia tolerare. 2. Mentis ariditates, & divinorum ſolatiorum ſubtractiones, & Dominum quaſi in calamitatibus noſtris dormientem devote ſuſtinere. 3. propter hæc & alia terribilia, quibus viri ſpirituales à Domino probantur, nunquam externa ſolatia quærere, nec à ſtudio ſanctæ operationis ceſſare. 4. Mentem Jobi in quacunque gratiæ ſubtractione induere. Qui dicebat: *Etiamſi occiderit me, in ipſo ſperabo*

MEDITATIO CCLXXXII.

Feria 3. Domin. 16. poſt Pentecoſt.

De Maceratione.

Aſpiciam

ASpiciam Dominum JESVM sine omni sensibili solatio in passione ineffabiliter maceratum. Petam eum imitari, qui Joannem austerè viventem ita dilaudaverat.

Conf. 1. Maceratio est virtus, quâ corpus nostrum sponte castigamus, ut Castitatem custodiamus, & Christo pro nobis crucifixo conformemur.

Conf. 2. Incitamenta. 1. Pro peccatis præteritis satisfacit, & cœlestia dona extorquet. 2. Aditum ad divinas consolationes parat. 3. Hâc neglectâ facilè ad illicita inclinatur caro.

Conf. 3. Actiones ejus. 1. Carni superflua derogare, solis necessarijs suppeditatis. 2. Exterioribus asperitatibus carnem affligere. 3. Ægritudines & corporis molestias æquanimiter ferre. 4. Carnem in servili conditione semper continere, & nil propter solam oblectationem accipere. Christo à tribus sanguis exprimitur. Ab amicis in circumcisione, à se ipso in horto, ab inimicis in Passione. Incepit macerari à sanguinis effusione in circũcisione, finit in ejus defectu in Cruce.

MEDITATIO CCLXXXIII.

Feria 4. Domin. 16. post Pentecost.

De Magnanimitate.

ASpiciam D. IESVM Magnanimitatis Exem-

Exemplar, intendendo cœlestia bona non parcendo, nec animæ suæ, ubi oportebat. Petam ejus fieri particeps.

Cons. 1. Magnanimitas est virtus, quâ magna opera, & eximio honore digna propter virtutis finem aggredimur, ipsum verò honorem nec ambimus negatum, & oblatum contemnimus.

Cons. 2. Incitamenta. 1. Filij, & servi magni Dei sumus, imitari eum magnum & laudabilem nimis debemus. 2. Magnis operibus magna promissa sunt præmia, qui quinque talenta superlucratus est, erit super decem civitates. 3. Magna operantes etiam in hac vita Deus miris modis auget, mentis puritate, solatijs, fiducia in arduis, securitate in morte.

Cons. 3. Actiones ejus. 1. In omni mortificationis ac virtutis genere mediocribus contentum non esse, sed ad summa cum gratia Dei anhelare. 2. Homines suprema dignitate fulgentes, si per magnificas promissiones, aut terribiles minas ad virtuti contraria compellant, contemnere. 3. Impedimentis & obstaculis virtutum non frangi, sed ea fortiter superare. 4. Post magnam cum Deo familiaritatem adeptam, ad majorem aspirare, & majora obsequia moliri. 5. Difficultatibus, quæ in magnis operibus oriri

oriri solent, non angi, sed gaudere. 6. Pro his solum Dei obsequium & gloriam exspectare, & æterna bona in patria decernenda concupiscere. 7. Dignitates non oblatas non appetere, oblatas respuere, impositas solum pro Dei gloria, & obedientiæ merito suscipere, & alijs eas libenter dimittere. 8. Munera meritis nostris minora non aspernari, sed cum magna modestia administrare, & quasi nostra honorare 9 Non solùm pusillanimitatem, quæ viribus congrua non audet, sed & præsumptionem, ambitionem, & vanam gloriam fugere. 10. Notanda indicia viri magnanimi 4. Ethic. c. 3. Vir magnanimus, spectato officio, in quo Deum repræsentat, dignum se magno honore judicat. 2. Modicè magnis honoribus, etiam à magnis oblatis, afficitur, parvos contemnit. 3. In prosperis, & adversis moderatum se exhibet. 4. Parva pericula parvis relinquit, magnis se pro Deo exponit. 5. Acceptum ab homine beneficium majori compensat. 6. Neminem mortalium, nisi ob res magnas rogat. 7. Libenter alijs est adjumento. 8. Cum principibus & opulentis, si ita Dei gloria exigat, præstat se magnum, cum mediocribus & infimis moderatum. 9. Non ingerit se locis honoratioribus. 10. Cunctatur in aggressu, & non multa, sed magna facit, 11, Apertè vitia odit,

odit, & amat virtutem. 12. Palàm dicit & agit dicenda & agenda. 13. Vulgi hominibus ſententiam ſuam, & rationem gubernandi non prodit. 14. Alterius nutu, niſi præſidis, non poteſt vivere. 15. Non facilè admiratur: quia nihil ei magnum eſt. 16. Injuriarum non meminit. 17. Aliorum nimius nec laudator, nec vituperator eſt. 18. In moleſtijs non eſt querulus. 19. Mavult res honeſtas, quàm utiles, poſſidere. 20. Habet vocem gravem, motum tardum, orationem ſedatam, non feſtinat, quia paucis ſtudet, non contendit vehemẽter, quia nihil magnum æſtimat.

MEDITATIO CCLXXXIV.

Feria 5. Domin. 16. poſt Pentecoſt.

De Manſuetudine.

ASpiciam D. IESVM Manſuetudinis exemplar, velut columbam ſine felle. Petam ejus fieri particeps.

Conſ. 1. Manſuetudo eſt virtus iram moderans, per quam mens injuria affecta non exacerbatur, nec amaritudo cordis exteriùs indicatur, ſed eſt homo quaſi non audiens, nec habens in ore ſuo redargutionem.

Conſ. 2. Incitamenta. 1. Exemplum Dei, qui innumeris hominum peccatis provocatus non irritatur, & ſolitis beneficijs nos cumulare non ceſſat. 2. Doctrina Chriſti, qua

cœle-

cœlestes cives pronuntiamur: *Beati mites.* 3. Exemplum D. IESV, qui dicitur Filius David propter Mansuetudinem, quam præ alijs virtutibus cum humilitate in se imitandam proposuit: *Discite à me, quia mitis sum.* Crucifixoribus suis nihil minatus, sed pro ijs Patrē exorabat, qui aliàs tam severè suorum servorum in Ecclesia injurias ulciscitur. 4. Injuriā inferens misericordiâ dignus est magis, quàm irâ, qui si malus est, æternùm illam luet, si electus, aliquando pœnitentiâ eluet. 5. Multa bona ex mansuetudine proveniunt, injuriantem vincimus, remissionem peccatorum meremur, pronuntiamur Beati, tranquillitatem acquirimus mentis, benevolentiam comparamus hominum, januam cordis veritati intelligendæ aperimus.

Conf. 3. Actiones ejus. 1. Injuriam nobis illatam silere, voce, & alijs signis. 2. Iram intùs cohibere, & bonis considerationibus, aut alijs medijs frenare. 3. Cor tranquillum & serenum inter injurias servare. 4 Injuriam inferentibus vultum serenum, & verba blanda reddere, ijsdem beneficia impendere. 5. Injuriæ oblivisci.

MEDITATIO CCLXXXV.

Feria 6. Domin. 16. post Pentecost.

De Modestia.

Videbo

Videbo D. Iesum oculis continentissimũ, in medio Doctorum modestissimum, nunquam proditoris sui nomen eloquentẽ: per quam modestiam nos Apostolus hortatur: *Obsecro vos per modestiã Christi.* 2. ad Cor. 10. *Vt modestia vestra nota sit omnibus hominibus.* Ad Philip. 4. Petam eam consequi.

Cons. 1. Modestia est virtus quæ externos motus. & gestus corporis leves, item & jocos, nec non cultum personæ moderatur.

Cons. 2. Incitamenta. 1. Coram Deo nihil perperam agendum, dicendúmve. 2. Servata modestia mirum in modum mentis profectui, & puritati deseruit. *Vbi Deus, ibi gravitas adjutrix, & sociæ pudicitia,* inquit Tertull. ad Vxor. lib. 1. 3. Modestia magnum momentum habet ad proximi ædificationem. 4. Iubemur ab Apostolo *spiritu ambulare,* ad Gal. 5. id est, ut exponit D. Hyeron. *Spiritualibus actibus,* quos ait esse fructus Spiritûs sancti, & inter hos est *modestia,* quæ in Christo fuit perfecta. Cujus defectus arguit interiorem hominem non esse bene ordinatum, ut notavit S. Gregor. Nazianzen. in Iuliano Apostata, ideo conabor motibus meis cælo ordinatissimo esse similimus.

Cons. 3. Actiones ejus. 1. Caput leviter huc, illuc non movere. 2. Oculos non circumferre vagos. 3. Non rugas in fronte. 4.

Non labia diducta, aut nimis compressa. 5. Vestes mundæ, & decenter compositæ. 6. Manus decenter quietæ. 7. Incessus nec nimis lentus nec nimis festinus. 8. loci sint rari, personæ, & statui congruentes, præterea & ludi. 9. Vestes nõ nimis delicatæ, nec mundæ, neq; ex adverso sordidæ. 10. Supellex, habitaculum, & reliqua neminem scandalizẽt.

MEDITATIO CCLXXXVI.

Sabbato. Domin. 16. post Pentecost.

Quomodo B. Virgo in his virtutibus excelluerit,

VIdebo D. Virginem velut hortum Regium refertum floribus amœnissimis, fructibúsque dulcissimis, Liberalitatis, Longanimitatis, Macerationis, Magnanimitatis, Mansuetudinis, Modestiæ. Petam ei magis conformari.

Cons. 1. B. Virginis Liberalitatem, quæ à Richard. lib de laud. B Virg. cap. 3. dicitur. *Pincerna gratiarum, sicut nec maris profunditas, sic nec* MARIAE *Liberalitas potest exhauriri, indefessa enim, & sufficienter dat gratiam universis, quam facillimè inveniunt apud Deum, nisi per eos steterit.* Ira ille. Longanimitatem, quia eam appellat S. Cyrill. Alex. Homil. Ephes. habita in Nestor. *Lampadem inextinguibilem.* Macerationem in peregrinatio-

nationibus, & tempore Passionis Domini. Magnanimitatem, de qua ait Epiphanius Orat. de laud Deip. *Ovis immaculata, quæ peperit agnum Christum* Modestiam, in collocutione Angeli, & tota vita exercitam.

Cons. 2. Quam ego scateam vitijs oppositis; dolebo infelicitatem meam, & propositis hebdomadæ renovatis supplicabo pro gratia speciali ad B. Virginem.

MEDITATIO CCLXXXVII.

Dominica 17. post Pentecosten.

De dilectione Dei, & ejus qualitatibus.

ASpiciam Dominum IESVM ferentem manibus suis legem igneam mandatum magnum dilectionis, volentémque hoc igne omnes homines accendere. Petam incendium dilectionis in me redundare.

Cons 1. Charitas est virtus à Deo infusa animæ, quâ homo diligit Deum propter se, & proximum propter Deum.

Cons. 2. incitamenta ad eam. 1. Hoc est mandatum primum, & ultimum, diligere Deum, quia est, qui est. 2. Sum magis Dei, quàm mei. 3. Pars debet magis amare Deũ, ideo manus exponis se periculo, ut tueatur caput, hominisque vitam. 4. Res, quò magis est mea, magis diligitur: Deus est vita animæ

meæ, per quem beatus fio. 5. Amor amantem moraliter mutat in amatum, igitur, si Deum diligo, deificor. 6, Quia Deus prior dilexit nos. 7. Exemplo Christi amantis Patrem suum infinitè,& me. Ut ostendit in Incarnatione, vita, & morte, ita, ut tota ejus vita fuerit non nisi charitas, laboriosa,& dolorosa. Hàc coarctabatur, donec summam dilectionis perficeret. 8. Si in altera vita non esset posita neglectoribus mãdati hujus magni pœna, si neque esset remuneratio alterius vitæ observatoribus mandati hujus, adhuc amandus esset Deus, à quo habemus omnia.

Conf. 3. Actiones amoris Dei sunt omnes actus virtutum, de quibus hactenus actum est,& agetur; qui utrùm ex amore Dei proficiscatur, ex qualitatibus amoris divini agnoscetur. 1. Amor divinus est dulcis, quô animæ Deus dulcescit, ad eum modum, quô mel, aut cibus suavissimus palatum inescat. 2. Est amor fortis, malum displicens ferre doctus. 3. Est amor liber, hostes contemnendo, omnia magnâ spiritûs libertate perficiendo. 4. Est amor insatiabilis, quem fames, & sitis justitiæ ad majora desideria provocat. 5. Est amor incessabilis, qui Deum contemplari atque ampliùs, & ampliùs amare non cessat. 6. Est amor insuperabilis, qui non solùm hosti resistit, eúmque contemnit, sed quasi

quaſi unum quid animam cum Deo efficit, ita ut hoſtem non ſentiat. Sunt hæ qualitates intenſiſſimæ omnes in D. JESV Euchariſtico, ut dicat D. Thomas: p. 3. q. 51. art. 1. ad 3. *Si homo particulari lumine cœleſti amorem, quem ſibi Deus oſtendit, inveſtigaret, in abyſſum amoris Dei tam immenſum deveniret, ut præ ſtupore & admiratione intellectus ejus deficeret, voluntas liqueſceret, &c. Nam ſicut proprium eſt amantium unum velle fieri cum amato, & ſicut cibus fit una res corporaliter cum eo, qui illum comedit, ſic Chriſtus in ſumptione Venerabilis unum nobiſcum fieri voluit.*

MEDITATIO CCLXXXVIII.

Feria 2. Domin. 17. poſt Pentecoſt.

De ejus deſiderio.

ASpiciam Dominum ſummum omnium Regem, qui à me deſpicabili vult amari, ut Pater. Petam, ut hæc voluntas DEI impleatur in me.

Conſ. 1. Quomodo amor Dei tantùm nobis præcipiatur juxta illud Auguſt. tr. 7. in Epiſt. 1. Joann. *Dilige, & fac quod vis.* Hic amor debet eſſe latiſſimus, qui ſe extendat ad omnia Præcepta, & Conſilia, implenda, ad omnia illicita etiã minima relinquenda, ad diligendum amicos & inimicos, omnéque amabile in Deo, & propter Deum. Debet eſſe

longissimus, quia omne ævum includit. Subtilissimus; Quia ab omni creato se expedit. Profundissimus, quia omnibus se subijcit. Purus innocentiâ, alatus solicitudine serviendi, cæcus, qui providentiæ humanæ rationes despiciat, nudus, qui ab omni creatura se expediat, sagittis instructus, qui cordi desideria perfectionis infigat.

Conf. 2. Quia meis viribus tantum bonum, & supra omnem naturam amare non valeo, desiderabo, & petam in me charitatem radicari, quæ tanquam radix aut truncus perfectionis omnes virtutes in me producat, sustineat, promoveat, omnia cogitata, dicta, facta mea ad Deum dirigat, & referat. Ideóque ab eo, qui paratus est dare, præsertim id, quod præcipit, petam amorem latissimum, extendentem se ad omne amabile in Deo. Petam amorem longissimum, quo veliem, si fuisset possibile, à puncto conceptionis, vel discretionis per totam æternitatem amâsse. Petam amorem sublimissimum, qui me à terrenis expediat, super creaturas efferat, ad resignationem & unionem cum Deo perducat. Petam amorem profundissimum, quó me ipsum despiciam, non ex ratione tantùm, sed ex desiderio Deo placendi infra omniũ pedes me ponam, omnia fugiãm, quæ huic amori obsunt; omnia amplectar, quæ prosunt eidem.

MEDI-

MEDITATIO CCLXXXIX.

Feria 3. Domin. 17. poſt Pentecoſt.

De ejus Actionibus.

ASpiciam Dominum JESVM non dimidiato amore nos diligentem, & animam pro me ponentem. Petam eum imitari.

Conſ. 1 Actionem amoris Dei, ad quam nos invitat D. Auguſt. ſerm. 52. de temp. *Amate Deum, nihil melius invenitis*; eſſe 1. quâ volo Deo omnia bona ſua, omnémque perfectionem, quam habet, propter ipſum Deum, non propter meum lucrum. 2. Quà æſtimo ſummè Deum, & omnibus rebus antepono, ita, ut propter honorem, aut beneplacitum ejus omnia creata contemnam, divitias, honores, voluptates, me ipſum, vitam, ſalutem. 3. Quà gaudeo, quòd Deus poſſideat ſapientiam, pulchritudinem, omnémque perfectionem, quòd eum Angeli adorent, quòd eidem juſti in terris ſerviant, & univerſa creatura gloriam ejus enarret, eíque ſit ſubjecta.

Conſ. 2. Actionem amoris. 4. Quà deſidero Deum ſummum bonum agnoſci ab infidelibus, idololatris, paganis, hæreticis, & Judæis, utque ego cum omnibus peccatoribus ad obſequium redeam, & juſti in omni virtute proficiant. 5. Quà doleo de omnibus pecca-

tis proprijs, & alienis, magnis, & parvis, præsentibus, præteritis, & futuris; quia Deo displicent, & tam amabilis Gubernatoris legem infringunt, ejusque voluntati contradicunt. 6. Quà statuam firmiter omnia ejus mandata custodire, consilia servare, inspirationibus acquiescere, & omnes ad idem adducere. 7. Quà subijcio volũtatem meam divinæ in prosperis, & adversis, in tempore, & æternitate, assurgámque, ut potero ad uniendum me Deo, summo, & æterno Bono, á quo sum, ad quod tendo, in quo mea omnia.

MEDITATIO CCXC.

Feria 4. Domin. 17. post Pentecost.

De Observantia amoris divini.

VIdebo in manu Domini librum continentem Legis mandatum magnum, omni melle dulcius, & omni suavitate suavius. Petam hanc legem reponi inter ubera mea.

Cons. 1. Quomodo mihi legem amoris servandam proponat Deus, & se ipsum in præmium promittat; quia, ut ait Augustinus serm. 16. de Ver Apost. *Omnino non me satiaret DEVS, nisi promitteret mihi se ipsum.* Idecòque 1. diligam Dominum ex toto corde meo, anteponendo eum omnibus donis ejus, nullámque creaturam præter aut contra voluntatem ejus amando, quæ ei displicent abijcien-

abijciendo, quæ placent, amplectendo. 2. Diligam Dominum ex tota anima mea, vitam hanc illi consecrando,& omnes actiones animæ, in quantum corpus animat, ut manducare, dormire, propter ejus gloriam perficiendo. 3. Diligam Dominum ex tota mente, eam in templum,& habitaculum Deo offerendo, munditiem ejus expurgatione peccatorum, ornatum augmento gratię, tranquillitatem compositione inordinatorum affectuum curando, cognitione, & amore Deo inhęrēdo. 4 Diligam Dominum ex omnibus viribus, omnes potentias animæ, membra corporis, dona, & talenta, ad gloriam DEI adhibendo. Memoriam vanis negando, sanctis cogitationibus pandendo. Intellectum aspectui DEI intra me manentis occupādo, voluntatem ejus amore, imaginationem, affectus cordis, & sensus externos ab inutilibus abducendo. 5. Diligam ex tota virtute exercendo me ferventer in bonis operibus cum possibili diligentia, ac perfectione, ut diligentiam vanorum non æmuler, sed superem. 6. Diligam Dominum ex omni fortitudine, pro amore Dei omnia mundi, & me contemnendo, impedimentis virtutum, & perfectionis resistendo, vanorum opiniones negligendo, solum DEVM Dominum meum in omnibus respiciendo, & volun-

tate, si facto non licet, pro eo vitam fundendo.

MEDITATIO CCXCI.

Feria 5. Domin. 17. post Pentecost.

De proprietatibus amoris Divini.

ASpiciam Dominum, ut amatorem ardentissimum, qui in manibus suis descripsit me, nec ad momentum obliviscitur mei, ut & ego ejus recorder. Petam agnoscere proprietates divini amoris, & assequi.

Cons. 1. Quomodo Dominus pro beneficijs, quæ immensa confert, solùm amari desideret. In agendo nobiscum sui rationem non habebat, nam fatigatus in domum secedens, ita passus est à turba se occupari, ut non posset, neq; panem manducare; Marc. 3. Hanc charitatem docuit in bonis successibus, & malis; propter defectum charitatis vocat diabolum homicidam ab initio mundi. Joan. 8. Ideo diligam eum 1. affectu cordis, omnem cogitationem, affectum, jucunditatem meam in illo collocando, non aliter, quàm infans, cui dulce Matri adhærere, molestum, vel ad momentum ab ea divelli. 2. Diligam eum amore operum, omnia agenda, & omittenda subijciendo ejus voluntati, opera quotidiana illi offerendo, & ad majora & perfectiora me extendendo, non

solis

ſolis inefficacibus deſiderijs inhærendo. 3. Diligam eum amore unionis, ſtatuendo in nullo me ipſum quærere, ſed Domini gloriam; ab inutili memoria, & amore creaturarum me abſtrahendo, & Dei cognitioni actuali, affectibúſque ejus inhærendo. 4. Diligam eum amore ſolicitudinis, omnem otioſitatem vitando, ignaviam & torporem in divinis obſequijs abijciendo, in ſtudia ſanctorum operū & affectus amoris incumbendo. 5. Diligam eum amore nudo ab omni creaturarum amore, puro ab omni ſenſuum & affectuum immortificatione, libero, nihil divini obſequij propter homines omittendo; alieno ab intuitu commodi. 6. Diligam amore forti, dura, & adverſa patiendo, & nullius detrimenti causâ ab ejus amore diſcedendo. 7. Diligam amore perſeveranti, nunquam per peccatum ab eo me ſeparando, & ſi vita per milia millium annorum eſſet trahenda, ſemper fidelis amator permanendo.

MEDITATIO. CCXCII.

Feria 6. Domin. 17. poſt Pentecoſt.

De effectibus amoris Divini.

VIdebo amorem Divinum inſtar arboris mirabiles virtutum fructus producentem, quos ab eorum poſſeſſore Domino JESV petam,

pendam malum pro malo, ſed beneficijs, & orationibus malevolentiam ſuperabo. 9. *Non cogitat malum.* Non judicabo temerè aliena dicta, aut facta, ſed in meliorem partem interpretabor. 10. *Non gaudet ſuper iniquitate, congaudet autem veritati.* Non gaudebo de malis afflictionibus proximi, ſed compatiar, lætabor de bonis ſucceſſibus. Veritatem, qua mihi defectus mei libenter aperiuntur, libenter audiam, ut eos corrigam, & emendem. 11. *Omnia credit, omnia ſperat, omnia ſuſtinet.* Omnia credam, ſperabo omnia, officia charitatis ob bonum fratris ſuſcipiam.

MEDITATIO CCXCIII.

Sabb. Domin. 17. poſt Pentecoſten.

Quomodo B. Virgo excelluerit in dilectione.

VIdebo B. Virginem *dilectiſſimam omnium dilectarum*, ut eam appellat Rupertus, lib. 3. in Cant. Plenam qualitatibus, proprietatibus,, & effectibus amoris Dei; velut *agrum ampliſſimum DEI, quem nullus alius locus comprehendere potuit, plenum fructibus dilectionis*, ut ait Andreas Hieroſ. Orat. Annuntiat. Petam ab ea dilectionem Dei in me augeri

Conſ. 1. Quomodo B. Virgo propter amorem

rem Dei dicatur *thesaurus amoris D*
á Methodio. Orat. de Hypapan. ab
de Excell: Virg. cap. 4. *Amor M*
erga Deum superat cunctarum rerum
Et D. Dyonys. Areopagit. ait: quo
rissima dilectione separata sit ani
à corpore.

Cons. 2. Frigus meum in amore
defectibus in me qualitatum ejus
prietatum, atque fructuum. Doleb
Divam supplex accedam, atque in a
Dei inflammari peram, de qua ait E
Orat. de laud. B. V. quod sit *Cliba*
tellectualis, ignem & panem vitæ hab
Andreas Cretens. Orat. 2 de Assum
Virg. ait, eam esse *columnam igneam, n*
nalem quæ per lucem deducat Israelem, qu
tur, sed spiritualem, quæ illuminet, facibu
tionis divinæ, & in amorem Dei accendat.
fieri particeps illius ignis divini, quia,
D. August. Tr. 5. in Joann. *Inter filio*
& filios diaboli, dilectio sola discernit.

MEDITATIO CCXCIV.

Dominica 18. post Pentecost

De Obedientia.

ASpiciam Dominum JESVM factum
dientem usque ad mortem Crucis.
tam eum imitari

Con

Conſ. 1. Obedientia eſt virtus, quæ promptam hominis voluntatem reddit ad implenda, quæ ſuperior præcipit.

Conſ. 2. Incitamenta 1. Præmia obedientibus promiſſa. 2. Pœnæ inobedientium. 3. Conſanguinitas Chriſti, cujus per inobedientiam ſimus fratres, & matres. 4. Obedientia eſt Sacrificium vivum, & perpetuum. 5. Obedientia liberat ab errore in via Dei ideo ei ſunt ſubjectæ viſiones Dei, ut ait Caſſianus, Coll. 2. cap. 15. Et probat Exemplo Pauli ad Ananiam miſſi. 6. *Virtutibus dæmones oppugnamus, obedientiâ vincimus*, inquit D. Greg. Hom. 4. in lib. 1. Reg. 7. Exemplum Chriſti, qui nullam legem Patris prætermiſit, Conſilia ſecutus eſt, ſemper, quæ placita erant Patri, fecit, velociter, hilariter, integrè, perſeveranter, cibum ſuum obedientiam appellavit; denique obedientiam uſque ad mortem præſtitit conſummatam, eandem exegit à vivis, à mortuis, ab inanimatis, *obedivit natura Præcepto Domini tam velociter, ut plus tardaverit Evangeliſta in dicendo, quàm natura in exequendo*, inquit D. Chryſoſtom. Hom. 33. in Matth 8. Ipſe Obedientiam præmiat munditiâ cordis, & corporis, & alijs gratijs, denique liberatione à periculis.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Mandata Superioris exequi. 2. Affectus oppoſitos frænare. 3. Volun-

3. Voluntatem ſubijcere. 4. Intel
Medit. 59. & 15. uſque ad 20. Si
voci hominis etiam in Evchari
ego paralyticus non obaudiam a
Domini verba dicentis: *Surge,*
suum, & vade in domum tuam; Su
ritûs carnalibus, carnem attolle ad vol
ritûs, redi ad paradiſum, domum t
sui cuſtodiam internam, ita Raba

MEDITATIO CCXC

Feria 2. Domin. 18. poſt Pe

De Obſervantia.

ASpiciam D. IESVM vultu, mo
mone, cogitatione, obſervant
& ordinatiſſimum. Petam eum im

Conſ. 1. Obſervantia eſt virtus,
jores ætate, aut dignitate, ſapientiâ,
tute honoramus, eiſq; officium exh

Conſ. 2. Incitamenta 1. Præcept
ritûs ſancti, *Coram cano capite conſur*
19. 1. In omni Republica, & Congreg
bene conſtituta, hæc ſumma cura eſt,
joribus à junioribus deferatur. 3 Obſ
tiæ obliti duplici modo hìc caſtigantu
enim majoribus & ſenioribus non o
perant, mille erroribus implicantur, d
majores facti, à minoribus contemnu
4. Exemplum Chriſti, qui ex Obſervan

def

defendit contra percuſſorem maxillæ ſuæ coram Pontifice.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Majores internè æſtimare, & ſuſpicere. 2. Venientibus aſſurgere, caput aperire, inclinare, honoratiorem locum dare, & conſueta ſigna reverentiæ exhibere. 3. Coram illis tacere, interrogare, diſcere ab illis, non eos ut Diſcipulos, ſed ut Judices eorum, quæ docemur, reſpicere. 4. Eorum ſapienter dicta modeſtè commendare, ſententiáſque noſtris utilitatibus anteferre. 5. Si ab eorum ſententia diſcedendum ſit ob manifeſtam rationem, non niſi reverenter id facere. 6 Si deliquerint, non duriter increpare, ſed ut Patres obſecrare, & amicabiliter admonere. 7. Juvenum procacium, qui Majores ſubſannant, & de illis detrahunt, ſtultitiam compeſcere, & eorum errorem increpare.

MEDITATIO CCXCVI.

Feria 3. Domin. 18. poſt Pentecoſt.

De Pace.

ASpiciam Dominum IESVM, velut terram promiſſionis, aut templum Salomonis, ſine ſtrepitu, plenum pacis, ad eandem nos exhortantem: *Beati pacifici, quoniam Filij DEI vocabuntur.* Petam hujus Beatitatis fieri particeps.

Conſ.

Conſ. 1. Pacem eſſe voluntatis affectum, quô ſubijcimur Deo, & in eo, quod bonum eſt, conſentimus hominibus. Pax eſt omnium unitiva, & conſensûs operativa, vel ut ait Auguſtinus: *Pacifici, qui motus animi rationi ſubijciunt, & hanc DEO.*

Conſ. 2. Incitamenta. 1. Nobilitas pacis, & ſuavitas. 2. Acceptiſſimum Sacrificium Domino ſpiritus pacatus, ſpiritus contribulatus meretur veniam, pacatus coronam gloriæ. 3. Pacati Deum habitatorem in ſe habent. *In pace factus eſt locus ejus.* 4. Pax cum Deo, proximo, propria conſcientia à Chriſto nobis perfectiſſimè donata eſt.

Conſ. 3. Actiones ejus: 1. divinis præceptis ſe ſubijcere, inſpirationes ſequi, & proprium arbitrium ad beneplacitum Dei inflectere. 2. In proſperis & adverſis æquè Dei voluntati conſentire. 3. Peccata, quæ ſunt ſeminarium diſcordiæ inter Deum & hominem, fugere, & ſanctiſſimis Chriſti moribus aſſimilari. 4. Idem cum hominibus ſapere, idem dicere, quibuſcum vivimus, cõformari in cibo, potu, ſomno, veſtibus, moribus, & operibus, quatenus arreptæ profeſſioni non repugnant. 5. Ita vivere, ut nullus de nobis querelam habeat, nec juſtam ex noſtris dictis, aut factis perturbationis cauſam accipiat. 6. Carnem ſpiritui ſubijcere, ſenſus, uſus membro-

membrorum, interiora, & exterior opera ex uſu rationis diſponere. 7. Cogitationes, & affectiones ſecundùm præſcriptum virtutis moderari. 8. Noſmet ipſos diſcutere, & aliorum dicta, & facta ad nos non pertinentia relinquere. 9. Radices omnis perturbationis, propriam voluntatem, ſpiritum libertatis, & placendi deſiderium evellere. 10. Zizania, quæ ſine damno tritici eradicari nō poſſunt. patienter uſque ad tempus meſſionis tolerare. 11. Bona nullo præcepto, nullâve lege debitâ, pro vitando proximi ſcandalo ad tempus intermittere. 12. Animi tranquillitatem ex aliorum dictis & factis pendentem non habere.

MEDITATIO CCXCVII.

Feria 4. Domin. 18. poſt Pentecoſt.

De Patientia.

ASpiciam Patientiam individuam Domini IESV comitem, ut ait Tertull. lib. de Patient. *Vbi DEVS, ibidem & alumna ejus, Patientia ſcilicet.* Petam eam à Domino meo diſcere.

Conſ. 1. Patientia eſt virtus, quâ hujus ſeculi mala æquo animo ſuſtinemus, ſine immoderata turbatione, aut triſtitia interiore, & ſine admiſſione inhoneſti, aut minùs decori exteriùs. Mala ejuſmodi ſunt, quæcunque

cunque opponuntur bonis naturæ, &
tiæ, quibus ita præest Patientia, ut trist
& mœrorem temperare debeat, ne is n
ducat ad aliquid illicitum quærendur
depulsione malorum. Verba item, ges
alias actiones afflictionis indices ita re
ut decora sint omnia, & virili animo d

Cons. 2. Incitamenta. 1. Sine Pati
vitam cœlestem non assequemur, tot
hujus exilij mala nos impetunt, ut ni
patientiâ resistamus, faciant nos à bon
scedere, aut in malum prolabi; hinc a
postolus ad Hebr. 10. *Patientia vobis ne*
ria est. 2. Patientia Dei, continuis exace
tionibus offensi, qui præstitutum semel
butionis diem patienter expectat. 3. C
exemplum, qui mala sustinuit in corpor
in animo calumniarum, & injuriarum
phabetum. Habitus enim est *amicus*. P
canorum, *ambitiosus*, qui se diceret C
stum Regem; *blasphemus*, qui se Filium
faceret; *contrarius ceremonijs* & operibu
mnium Sap. 2. *damonicatus, fabri filius*
rioſus, guloſus, jactabundus, &c. *annos non*
habes, &c. Et: Tu homo cùm sis, facis temet i
Deum. Ignorans ab Herode, qui Chri
sprevit; tanquam *impotentem*, quia sig
non fecit; tanquam *ignorantem*, quia ve
non respondit; tanquam *stolidum*, qui co

accu

ccusantes, se non defendit. D. Bonavent. in ap. Luc. 23. *Impius*, falsa in Religione dogmata docens: *inhabilis, à Nazareth potest liquid boni esse? Intolerabilis* Gerazenis, item Samaritanis, *irreverens*, alapâ percussus, *latro*, & latrone pejor, posthabitus Barrabæ, *latronum* dux medius inter eos suspensus: *malus* Joann. 7. *Malefactor: mendax: vah! qui destruis templum Dei obsessus* à Beelzebub: *peccator*, quòd cum ijs ageret: *pernitiosus*, qui prohiberet dare tributa: *phantasma* à proprijs Discipulis putabatur. Matth. 14. *Pseudopropheta: quis est, qui te percussit? Rebellis* Cæsari, *rudis*, ideo à Pharisæis, & Diabolo sæpius tentatus: *scandalosus scandalizabantur in eo: seditiosus subvertens* gentem: *seductor, servilis*, cæsus virgis, alapis: *stolidus, stultus*, veste albâ indutus: *vanus, alios salvos fecit, vini potator, violator* Legis. Quid potuit ampliùs facere, ut me pati doceret? Quid gravius, quàm contumelia ab inferiore

Cons. 3. Actiones ejus: 1. Damna fortunæ, dolores, ægritudines, corporis imbecillitatem, injurias, irrisiones, probra, detractiones, infamias, atque ipsam mortem sine impatientiæ nota tolerare. 2 sine murmuratione, lamentationibus, querelis, sine immoderata tristitia eadem ferre. 3. Ferre ea mala, quia ea culpæ nostræ commeruerunt, vel

pro

pro gloria Dei, vel imitatione Christi, cum gaudio ficut Apostoli *ibant gaudentes, &c,* Fere eadem non solùm à malis, sed etiam à bonis, arbitrantibus se obsequium præstare Deo, pro beneficijs retribuentibus mala, volentibus nocere, in medijs hisce malis quietum silere.

MEDITATIO CCXCVIII.

Feria 5. Domin. 18. post Pentecost.

De paupertate.

VIdebo Dominum JESVM nihil cupientem, nihil possidentem, ut Paupertatem mundo absconditam manifestaret, pauperiorem factum vulpibus, & volucribus cœli. Petam Dominum meum imitari.

Cons. 1. Paupertas est virtus, quæ moderatur appetitum possidendi res temporales, ut solis necessarijs secundùm statum faciat contentos.

Cons. 2. Incitamenta 1. relinquentibus sua propter Christum promittit Dominus centuplum in hac vita, ut sine solicitudine necessaria habeant, & post hanc vitam regnum cœlorum possideant. 2. Multis curis animam liberat, quæ perfectionem impediunt: *Voluntaria Paupertas inchoat perfectionem*, inquit D. Gregor. lib. 2. moral c. 27. 3. Exemplum Christi, qui *cùm esset dives propter*

propter nos egenus factus est: ad hoc elegit Matrem pauperem pauper Filius, domum pauperculam, suppellectilem exiguam, non paupertate fortuitâ, sed decretâ: non invenit locum in diversorio: relictus in templo per triduum mendicato vixit, juxta D. Bernardum, passus defectum in cibo, potu, vestitu, domo, servitio, solatio: usus jumento alieno, à prædicatione ad vesperam *circumspexit*, si à quopiam invitaretur, & nemo eum recepit, unde in Bethaniam ire coactus: Pascha precario sumit cum Discipulis in domo aliena, non habuit pretium, quo tributum penderet, vixit eleemosynis, vestis Christi pauper, toga incõsutilis contexta per totum, rudis sine arte, instar sacci, usus sandaliis tentatus à spiritu avaritiæ noluit permittere sibi diutius omnia mundi regna, quam momento temporis repræsentari: frigidam in Cruce mendicabat: in alieno sepulchro, linteóque alieno involutus est.

℟ *Conf.* 3. Actiones ejus, 1. Omnia superflua statui dimittere, & in pauperes distribuere. 2. Dominio temporali renuntiare, & nihil proprium possidere. 3. Contentum esse victu frugali, & necessario tegumento. 4. Seipsum etiam necessariis indignum reputare. 5. Si necessaria defuerint, patienter, æquanimiter, & hilariter ferre. 6. Non esse immoderatè

ratè ſolicitum pro neceſſarijs ſed ſolicitudinem in Deum convertere. 7. Superflua non petere, & oblata non recipere, neceſſaria more pauperum ex eleemoſyna (ſi ſtatus meus id patiatur) humiliter petere.

MEDITATIO CCXCIX.

Feria 6. Domin. 18. poſt Pentecoſt.

De Pœnitentia.

ASpiciam D. JESVM vultu, ore, voce, uſu, præconem, pœnitentiæ: Quoniam *impletum*, inquit, *eſt tempus, & appropinquavit regnum Dei, pœnitemini, & credite Evangelio*, Marc. 1. Ita Chriſtus incepit prædicare, poſtquam Ioannes fuiſſet vinctus in carcere. Petam obedire Evangelio.

Conſ. 1. Pœnitentia eſt virtus, quâ peccata noſtra, ut ſunt Dei offenſa deteſtamur, & ad eorum expiationem, & ſatisfactionem venire contendimus.

Conſ. 2. Incitamenta. 1. ſi peccatum eſt mors, pœnitentia ad vitam revocat. 2. Peccatum eſt magna in Deum peccatoris procacitas, cujus remedium poſt baptiſmum aliud non eſt, niſi pœnitentia. 3. Chriſtus nos ad pœnitentiâ accendit, qui ob peccata noſtra, tam dura, & aſpera plurima tulit, ut nos ea agnoſcentes inconſolabiliter lugeamus.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. peccatum grave dete-

detestari, ut mortem animæ, leve, ut morbũ ejus abominari. 2. De peccatis magnis, & parvis dolere, eô quòd summa majestas ijs offensa sit. 3. Nostram negligentiam detestari, quâ multa bona amisimus, & gratiam Dei, frequentésq, ejus inspirationes neglexímus. 4. Propositum firmum, nunquam graviter peccandi, concipere, adeó ut potiùs eligamus omnia mala, etiam pœnas purgatorij subire, quàm in aliquod peccatum consentire. 5. Peccata Sacerdoti confiteri, mortalia ex præcepto divino, quoad species, numerũ, & circumstantias, venialia verò ex consilio, quatenus cognitionem nostram non effugiunt, 6. Confessionem debito modo facere, integram, discretam, ut non solùm externa peccata, sed etiam omissiones, internas cogitationes, parva desideria, morosas affectiones, distortas intentiones, judicia temeraria, mala exempla pandamus: fidelem, ut ita hæc Sacerdoti pandamus, ut gravia sunt in conspectu Dei. 7. Pro peccatis satisfacere orationibus, jeiunijs, eleemosynis, mortificatione. 8. Pœnam pro peccatis assumptam culpæ commensurare, ut secundùm ejus magnitudinẽ sit magnitudo pœnæ. 9. Eam exercere, quæ etiam sit peccato medicina: superbiam pellat humilitas, invidiam charitas, luxuriam asperitas, 10. Qui

illicita commisimus, à licitis interdum abstineamus, & nos indignos remissionibus innocentum putemus, atque, ut ait Tertullianus lib. de Pœnit. *Paniteat amâsse, quæ DEVS non amat.*

MEDITATIO CCC.

Sabbato Domin. 18. post Pentecost.

Quomodo B. Virgo in his virtutibus excelluerit.

VIdebo D. Virginem Obedientiâ, Observantiâ, Pace, Patientiâ, Paupertate, Pœnitentiâ velut herulis cœlestibus comitatam Reginam cœli. Petam ejusdem Virtutibus magis imbui.

Cons. 1. Obedientiam B. Virginis, propter quam à S. Ambrosio de instit. Virgin. cap. 12. dicitur *aula regalis, soli Deo subdita:* quia *una erat* MARIAE & CHRISTI *voluntas*, inquit Carnotensis de laud. B. Virg. Observantiam, erga Josephum, omnésque Majores. Pacem, de qua ait S. Germanus, orat. de Præs. Virg *Collectrix malè consonantium, Conjunctrix jam olim disiunctorum.* S. Bonaventura in laud. B. Virgin. ait, quòd sit *Columba pacifera.* S. Ephrem, quòd sit *Conciliatrix efficacissima totius orbis terrarum, portus tranquillissimus, à fluctibus & procellis agitationum liberatrix desideratissima.* Guilelm. Paris.

Pariſ. in Can. ſer. 1. de ea dicit, quòd ſit *Lectus DEI*, S. Bonav. in ſpec Virg. quòd ſit *Requies SS. Trinitatis*. Patientiam, de qua dicit B. Laur. Juſtin. *Clariſſimum paſſionis Speculum erat cor Virginis, in quo cognoſcebantur ſpina, & vulnera Redemptoris*: cauſam dat S. Gilbertus: *Quantò quis plùs diligit, plùs dolet.* Heſychius tom. 1. BB. PP. de ea dicit, quòd fuerit *Turtur mundi*: & Arnoldus Carnot: *quod difficillimum erat, moriebatur & non poterat mori*, Paupertatem, quam D. Cyprian. ſerm. de Nativit Dom. ait: *Pauperem Matrem, quæ ideo par turturum obtulit pro Filio, quòd non haberet, ex quo Agnellum emeret.* Pœnitentem, de qua agit. D. Damaſcen. orat. 1. de Nativit. B. Virgin. *Fœmina fœminarum crimen diſolvens*: & Theoſterictus in can. conciliat, quòd ſit *Ianua pœnitentiæ*,

Conſ. 2. Memoriâ repetendo propoſita hujus hebdomadæ, quæ ut executioni mandem, ſuppliciter opem à Diva implorabo.

MEDITATIO CCCI.

Dominica 19. poſt Pentecoſten.

De ſeptem virtutibus gubernandi

ASpiciam Dominum JESVM Filium Regis cœli, & terræ à Deo ad gubernandum orbem univerſum prædeſtinatum. Petam admitti ad ſervitium tanti Regis.

Conſ. 1. Virtutes Gubernatoris bo
cipuas eſſe ſeptem. 1. Præclara ſapien
fuit in Domino IESV, *in quo ſunt om*
ſauri ſapientiæ & ſcientiæ abſconditi,
Coloſſ. 2. 2. Ingens fortitudo: hæc
D. IESV, quia ipſe eſt *fortior eo* (di
ſuperveniens Luc. 11. univerſa arma e
ferens, in quibus confidebat, & ſpo
diſtribuens. 3. magna æquitas, Hæc
IESV: *Amice, non facio tibi injuriam:*
dum tuum nequam eſt, quia ego bonus ſu

Conſ. 2. Quartam virtutem regi
liberalem beneficentiam, & magnifi
quia ob DEI honorem in rebus m
utiliſſimis magnos ſumptus facimus.
guſtinus ait: quòd ſit *rerum magna*
excelſarum cum ampla quadam, & ſp
propoſitione cogitatio, atque adminiſtra
ctiones ejus ſunt: In operibus ma
ſplendidis non parcere ſumptibus
honorem. Affectum erga opes, qui ea
fuſionem impedit, moderari, Ad eam
Deus, qui hominem magnificum fa
bet igitur opere magnificentiæ præſ
pro temporalibus accipiat æterna.
idfuit it. Chriſto, qui *pertranſiit benefa*
& ſanando omnes oppreſſos à diabolo (qu
nimam, & corpus *quoniam Deus erat*
Act. 10. Fecitque pro nobis magnos

dum ad nuptias cœlestes, & æternas vocavit.

Cons. 3. Ad has virtutes accedere ob dutitiem improborum ac pervicaciam. 5. Longanimem exspectationem. Hæc fuit in D. JESV dicente: *Quoties volui congregare te,* &c. Matth. 13. Luc. 13. 6 seriam comminationem. Hæc fuit in D. JESV clamante: *Va tibi Corozaim, va tibi Bethsaida: quia si in Tyro, & Sidone factæ fuissent virtutes, quæ factæ sunt in vobis (olim jam pridem) in cinere & cilicio sedentes pœniterent.* Luc. 10. 7, Severam punitionem. Hæc eluxit in D. JESV edicto: *Omne verbum otiosum, quod locuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die judicij, &. Amen dico tibi, non exies inde, donec reddas novissimum quadrantem.* Matth. 12. sed & hodie non vestitum veste nuptiali, jubet mitti *ligatis manibus & pedibus in tenebras exteriores:* Matth. 5. ne id mihi contingat, ad S. Communionem me, quàm optimè præparabo, quia, ut ait D. Ambros. serm 17. *Sanguis Christi purpura est, quæ ornat Sanctorum animas.*

MEDITATIO CCCII.

Feria 2. Domin. 19. post Pentecost.

De Perseverantia.

ASpiciam Dominum usque ad finem, & consummationem continuantem perseverantissimè bonum salutis, & Redemptio-

nis nostræ opus, quod semel assumpsit. Petam cum eodem in disciplina perseverare.

Cons. 1. Perseverantia est virtus, quâ ex affectu bonum continuandi in bono ad finem persistimus, & diuturnas molestias toleramus.

Cons. 2. Incitamenta 1. sine perseverantia labor in virtute susceptus, debitâ mercede vacuatur. 2. Perseverantia quod petit, impetrat. *Esto fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ.* 3. *Perseverantia sola meretur viris gloriam, coronam virtutibus*, inquit D. Bernardus Epist. 229. 4. Exemplo Christi, in quacunque actione usque ad ejus finem perfectum perseverantis, à Samaritana ad fontem derelictus fuit, eam tamen præstolabatur, usque dum suis instinctibus reducta cum alijs ad se reverteretur.

Cons. 3. Actiones ejus. 1. Laboream virtutis diuturnum tolerare. 2. Non obstante labore continuare opera virtutum. 3. Nec amore vitæ, nec timore mortis, nec minis, nec promissionibus, quod fecit Susanna à rectitudine superari.

MEDITATIO CCCIII.

Feria 3. Domin. 19. post Pentecost.

De Prudentia.

ASpiciam Dominum IESVM perficientem

tem dono prudẽtiæ intellectum humanum, quo velut auriga in moralibus regitur virtutis studiosus. Petam eam obtinere.

Cons. 1. Prudentia est virtus, quâ proposito nobis fine virtutis, media ad illum consequendum per cõsultationem inquirimus, & per judicium invenimus, & per præceptum efficax executioni mandamus.

Cons. 2. Incitamenta. 1. Virtutes sine prudentia decorem perdunt, & ex statu virtutis in vitia delabuntur. 2. Homo sine prudentia in periculo casûs manifestè versatur, & cæcus est sine luce. 3. Regnum cœlorum decem Virginibus cõparatur, quarum quinque prudentes. 4. Exemplum Christi, nos à visibilibus ad invisibilia tam suaviter evocantis, futura prævidere docet, proponendo malos exitus, proponẽdo regnum cœlorum, proponendo omnibus pœnitentiam, in tentatione erat cautissimus, ac solers, noluit se in impertinentia unquam ingerere, cœlum terræ præponendum docuit, & restemporales cum ipsa vita pro cœlestibus negligendas, docuit nos morali certitudine in rebus humanis contentos esse debere, latuit triginta annis, ut priùs exempla exhiberet, quàm doctrinam: mundo manifestatus dies conversationi dabat, noctes orationi elegit primò Apostolos, deinde Discipulos, Apo-

stolos ex duodecim tribub' Discipulos septuaginta duos, quia totidem gentibus Evangelium prædicandum erat Beda in Luc. cap. 8. in quas initio confusionis in turri Babel mundus divisus fuit, eósque primò misit inter Iudæos, quibus promissus erat Christus, deinde ad gentes ex sola misericordia, tandem ipse sequebatur; prudens in loquendo, sermonem aliorum ad divina flectens, non nisi de Deo loqui sciebat. Prudens in tacēdo, plus tacuit, quàm locutus, tacuit ad annum duodecimum, deinde octodecim annis, dum subditus esset Parentibus, deinde quadraginta diebus convivens bestijs tacuit, tacuit & tempore Passionis.

Conf. 3. Actiones, 1. finem totius vitæ ad beneplacitum Dei, & assecutionem beatitatis attentè respicere, & in quocunque speciali negotio virtutis proprium finem inuenri. 2. De medijs ad finem per divinas leges consultare, ea à Deo postulare, meditatione, & aliorum consilio uti, nec sibi ipsi multùm fidere. 3, In consultatione mala & inutilia à bonis, & utilibus secernere, considerato statu nostro, virium mensurâ. 4. Quæ fini congruentiora sunt præeligere. 5. Voluntatem ad Electorum executionem efficaciter inflectere.

MEDI-

MEDITATIO CCCIV.

Feria 4. Domin. 19. post Pentecost.

De Pudicitia.

ASpiciam D. IESVM Pudicitiâ omnium sensuum quasi liliis stipatum. Petam ejus Pudicitiam assequi.

Cons. 1. Pudicitia est virtus, quâ aspectum, os, & manus continemus, ne in aliquid indecens puritati adversum tendant.

Cons. 2. Inciramenta 1. multum impudicitia honoris aufert, inverecundi sunt infames, sunt dæmoniaci, quia *lascivia est daemoniaca* inquit D. Chrysost. serm. de Magd. 2. Pudicitia laudatur à D. Cypriano, quòd sit *honor corporum, ornamentum morum, sanctitas sexuum, fons castitatis, vinculum pudoris, pax domûs, concordiæ caput* 3. Ait Tertull. de cult. fœm. *Cùm omnes templum Dei simus, illato in nos, & consecrato Spiritu sancto, ejus templi aedituus, & antistes pudicitia est.* 4 *Omnis immunditia nec nominetur in vobis, sicut decet* Sanctos, ait Apostolus ad Ephes. cap. 9. idem claudit cœlum impudicis, ad Galat. 5. & Ephes. 4. & alibi sæpius.

Cons. 3. Actiones ejus. 1. Aspectum personarum, quæ turpem cogitationem causare possunt vitare. 2. Verba minùs honesta nec proferre, nec audire. 3. Tactus personarum

etiam non inhoneſtos vitare. 4. I
circa ſe ſervare. 5. Privatim ita, atq
mnium oculis agere, quia Angeli
que intuentur, quorum oculos m
verebimur, & multò magis, quia, ut
tullianus: *ubi Deus, ibi pudicitia* Lib
fœmin. huius virtus curâ & ſtudio
lis vitiorum (ita S. Ambroſius lib.
braham. c. 4. vocat libidinem) expu

MEDITATIO CCCV.

Feria 4. Domin. 19. poſt Pen

De puritate cordis.

VIdebo Dominum IESVM Purita
nube diaphanâ veſtitum, per qu
ſanctitas Angelorum oculos recrea
que. Petam hanc beatitatem mund
obtinere.

Conſ. 1. Puritas cordis eſt cog
num, affectionum, ſermonum, o
que munditia.

Conſ. 2. Incitamenta 1. Si mundi
poris homini jucunda, & ſalutaris, a
cum eo converſantibus grata; multò
erit puritas cordis. 2. Aperit oculos n
ut ijs Deus videri poſſit, juxta D. Hie
cap. 5. Matth. *mundus Deus à mund*
aſpicitur. 3. Exemplum Chriſti, qui
catum fecit, nec dolus inventus eſt in o

ab Apoſtolis perpetuis comitibus, aut à Phariſæis obſervantibus, aut à judicibus corruptis, aut ab ipſo diabolo tentante, omnes habet teſtes ſuæ innocentiæ. Ob hanc corpus ſuum templum compellabat: *Diſſolvite hoc templum:* in quo nihil profanum, leve, ſed divina omnia, puritate referta.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Amorem rerum viſibilium, honorum, voluptatum, divitiarum, deponere. 2. Nec ſeipſum, nec ſua nimis amare. 3. Cor à malis, & vanis apprehenſionibus emundare. 4. Immunem ſe à peccatis levibus, & gravibus ſervare. 5. Mentem Deo, & cæleſtibus inhærere.

MEDITATIO CCCVI.

Feria 6. Domin. 19. poſt Pentecoſt.

De Pietate.

ASpiciam Dominum JESVM Pietate pleniſſimum erga omnes, etiam tentantes ſe, imò & proditorem, & percuſſorem. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Pietas eſt virtus, quâ Parentibus, Fratribus, tam carnalibus, quàm ſpiritualibus, cultum honorem, ac reverentiam, & officium, ſubventionem, & defenſionem tribuimus.

Conſ. 2. Incitamenta. 1. Præceptum DEI: *Honora Patrem, &c.* 2. A beſtijs ad pietatem

movemur. 3. Christus moriens pietatis erga Parentem specimen dedit, quòd aliàs passim totâ vitâ erga fratres suos secundùm carnem Judæos, & Discipulos præstitit, ipsíque Malcho *refudit auditum demonstrans & ipsos* (Judæos) *si convertantur, posse sanari* & ab æterna damnatione liberari, *qui in Passione Domini vulnerati sunt*, ita D Ambrosius in Luc. cap. 22. Denique non solùm à peccatis, sed etiam malis alijs corporis, & animæ, damnísque temporalibus homines passim liberabat etiam miraculis adhibitis.

Conf. 3. Actiones ejus. 1. Parentes nostros agnoscere, in debita existimatione habere, & eorum sortem, quamvis abjectam, non erubescere. 2. Parentes verbis, & externis veneratiónis signis honorare, & ab omni eo, quod eos contristat, abstinere. 3. Subsidia illis egentibus, & defensionem præbere. 4. Incommoda ab illis illata: convitia, & admissa vitia senectutis tolerare, & prudenter tegere. 5. Hæc eadem officia fratribus & cognatis præstare. 6. Patriam nobilitare, & ad viam virtutis adducere. 7. Patriam, & cognatos, si adversus Legem Dei impellant, pro nihilo habere; sic Christus reliquit domum Israël desertam,

MEDI-

MEDITATIO CCCVII.

Sabbato Domin. 19. post Pentecost.

Quomodo B. Virgo in his virtutibus excelluerit:

ASpiciam Beatissimam verèque prudentem Virginem, plenam virtutibus gubernandi, utpote Reginam cœli, velut inter minora astra Lunam, plenam pudicitiâ, Puritate cordis, Pietate, Perseverantiâ. Petam harum virtutum magis fieri particeps.

Cons. 1. Huius Reginæ cœli prudentiam, de qua ait Metaphrastes: in cat. Corder. *Mulier prudentissima, veræ sapientiæ, atque ineffabilis scientiæ Mater.* Et Hesichius orat. 2. de Deip. *Navis mercibus referta, nullo egens Gubernatore,* Et S. Ephrem. de laud. B. Virg: *Princeps omnium prudentissimarum, & sagacissima.* Et Fulbertus serm. 2. in Nativit. B. Virgin. *Regina Virginum prudentium.* Deinde puritatem cordis, de qua Rupertus lib. 5. in cant. *Cœlum DEI, Sedes unica Domini.* Gregor. Neocæs. orat. 3. de Nativit. Domin. *Cubiculum Incarnationis Verbi.* Honorius August. de B. Virg *Sacellum Spiritûs sancti.* S. August. serm. 35, de SS. ait, quòd sit *Forma DEI.* Andreas Cretens. orat. de Assumpt. quòd sit *Imago divini archetypi rectè descripta.* De Pudicitia ejus ait Richard. à S. Laur. lib 10.

part. 503. *Locus Sanctificationis transcendens Seraphim*, & Hugo de S. Victore serm. 47. *Balsamum mundum universum opinionis optimæ redolentiâ inæstimabiliter adimplens.* De Pietate ejus ait Richard. à S. Laur. lib 10. p. 597. quòd fuerit *fornax operum ardoris Dei, plena uberibus pietatis*: ut ait Eusebius Gallican. *quantâ pietate polles. ô* MARIA, *quos DEVS per solam justitiam salvare non potest, tu salvas per tuam misericordiam infinitam!* De perseverantia ejus ait Andreas Cretensis, quòd sit *Potentia, quæ non potest labefactari, cui nihil potest auferri.*

Conf. 2. Quantum ego distem ab his virtutibus. Confundar, & memotiâ repetitis hebdomadæ propositis gratiam pro illis exequendis a D. Virgine petam.

MEDITATIO CCCVIII.

Dominica 20. post Pentecosten.

De Religione.

ASpiciam Dominum JESVM, Religionis auctorem, cujus actiones semper exercebat ascendendo ad templum, orando, Sacramenta instituendo, omnia ad Patrem referendo. Petam eum imitari.

Conf. 1. Religio est virtus, quâ DEO tanquam omnium Creatori & Domino debitum cultum, & honorem exhibemus.

Conf. 2.

Conſ. 2. Incitamenta. 1. Excellentia divinæ Majeſtatis, qualitas noſtræ conditionis, qui Dei ſumus, præſtantia noſtri finis, qui eſt ipſe Deus, Dei præceptum ſibi ſoli latriæ cultum reſervantis; emptio: Empti enim ſumus pretio magno: præmium Deum colentium, baptiſmi ſuſceptio. 2. Religio eſt præcipua virtus poſt Theologicas, & Vera ſanctitas, quoniam Religionis actibus firmiter adhæremus Deo. 3. Functiones Religionis ſunt expetendæ ſummè, quia præſtantiſſimæ. 4. Hanc docuit Chriſtus, feſta & Sabbata religioſè colendo, iis diebus plura miracula patrando; quoties civitatem intraret, adibat templum, res ſacras reverebatur, lecturus ſacram Scripturam, *ſurrexit*, ſicque ſtans accepit librum, in eóque Iſaiæ Prophetiam legit, Luc. 4. & finitâ lectione *ſedit*, adjuratus per Deum paret, ad cultum adorationis Magos permovit, ob Patris æterni reverentiam omne juramentum inhibuit, ipſe nullo juramento uſus, doctrinam ſuam voce *amen* aliquando duplicatâ confirmabat.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. ſumma æſtimatio Dei, cum noſtra ſumma humiliatione. 2. Devotio, ſeu promptitudo mentis ad omnia divina obſequia, & cultum, quæ naſci ſolet ex meditatione divinorum attributorum. 3. Oratio, mentis in Deum elevatio, & poſtula-

postulatio, Sanctorúmque invocatio. 4. Adoratio, quâ coram Deo corpore & mente prosternimur, quáque Sanctos veneramur. 2. Sacrificium, quo Deo corpus & sanguinem Christi in sanctissima Eucharistia, tum mentem, vires, & omnia nostra offerimus. 6. Administratio, & susceptio Sacramentorum. 7. Exhibitio oblationum, primitiarum, decimarum, quibus Deum in ministris ejus honoramus. 8. Votum, quo Deo vel Religionem, vel alia opera supererogationis vovemus, & reddimus. 9. Juramentum, quo in necessitate cum magna reverentia Deum in testem alicuius veritatis adducimus. 10. Adjuratio, sive obsecratio, quâ Deum per suam bonitatem, Christi, & Sanctorum merita, ut nobis aliquod bonum ad suam gloriam ordinatum concedat, instanter petimus. 11. Laus Deo, quâ eum pro sua infinita perfectione & operibus, Psalmis, Hymnis, & canticis spiritualibus, ore laudamus, & musicis instrumentis. 12. Gratitudo, quâ Domino pro adversis & prosperis gratias agimus, pro beneficijs proximorum. 13. Omnium virtutum actus Theologicarum, & moralium relati ad honorem, & cultum Dei.

MEDITATIO CCCIX.

Feria 2. Domin. 20. post Pentecost.

De Securitate.

Aspiciam

ASpiciam D. IESV sinum quasi portum securissimum, ad quem admitti petam.

Consc. 1. Securitas est virtus, quâ tranquillè magna opera virtutis aggredimur, & timorem, anxietatémq; errandi præposterè agendi, & non assequendi finem cohibemus.

Consc. 2. Incitamenta. 1. Concursus Dei omnes creaturas in suis functionibus mirabiliter juvans. 2. Bona conscientia DEI gloriam quærentem mirabiliter roborat, & spe exitûs boni confortat. 3. Solicitudo ritè præstandi omnia; qui enim, quod ad se pertinet, facit, non imprudenter de Dei auxilio confidit. Excelluit hac virtute Christus, qui opera, quæ nemo aliàs fecit, tranquillè aggressus in convertendis, & sanandis hominibus animâ & corpore; quantâ securitate opus Redemptionis sub passionis initium in horto est aggressus, obvians suis hostibus.

Consc 3. Actiones 1. Alacriter cum spe boni exitûs præclaras actiones aggredi. 2. Timorem ex vana causa ortum abjicere. 3. Quiete, & sine perturbatione opera bona præstare, fiducia in Deo collata.

MEDITATIO CCCX.

Feria 3. Domin. 20. post Pentecost.

De Simplicitate,

Aspiciam

ASpiciam Dominum JESVM ab omni hypocrisi alienum virtute simplicitatis primo ad sanctitatẽ gradu felicem juxta illud D: Gregor. 12. Moral *Nihil simplici corde felicius.* Petam eam consequi.

Cons. 1. Simplicitas est virtus, quâ quis hypocrisim, duplicitatem, & multiplicitatẽ vincit, & ab omni astutia, fraude, dolo, actionum non necessariarum multiplicitate, alienus est.

Cons. 2. Incitamenta. 1. Confusio hypocritarum, qui erunt deformissimum spectaculum evanescente eorum impostura, ita D. Basilius in c. 1. Isai. 2. Abominatio Domini omnis illusor, & cum simplicibus sermocinatio ejus. 3. Quia Dominus vult suos servos paucis, id est, necessarijs occupari, porrò unum est necessarium. 4. D. JESVS necessitatem simplicitatis docuit, volens nos effici parvulos. Matth. 18. Juvenem in bona simplicitate educatum intuitus dilexit, licet virtute imperfectus alioqui esset. Marc. 10. Ob synceritatem Samaritanæ se Messiam esse ei manifestavit, quod Judæis eum sæpe, sed insincerè, rogantibus non aperuit, Joan. 4. Ad Discipulos loquebatur sine parabolis propter eorundem sincerum in Christum animum, quidquid ordinavit ad Deum actu simplicitatis fecit: Ordinavit autem prorsus

omnia

omnia; hinc hypocryſim acriter reprehendit.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Quales ſumus, tales nos factis, & verbis ſine fictione oſtendere. 2. Chriſto Magiſtro ſine fuco bona & mala aperire. 3. De rebus, quas non ſumus experti, nihil jactare, præſertim ſpiritualibus. 4. Bona operari, ſine admiſtione malorum. 5. Sentire de Domino, & ſervis ejus in bonitate. 6. Operum inutilium multiplicitatem vitare.

MEDITATIO CCCXI.

Feria 4. Domin. 20. poſt Pentecoſt.

De Sobrietate.

PRoponam mihi Dominum JESVM eo modo, quo D. Bernardus loquitur ſer. 15. in Cant. *Cùm nomino Jeſum, hominem mihi propono ſobrium caſtum, &c.* Petam exequi illud S. Petr. *Sobriè eſtote.*

Conſ. 1. Sobrietas eſt virtus, quâ affectum & uſum potûs, præcipuè inebriare valentis, moderamur.

Conſ. 2. Incitamenta ejus 1. mala ebrietatis graviſſima. 2. In profanis hominibus damnatur ebrietas, quantò magis in ſequentibus Chriſtianam perfectionem.; Ad ebrietatem ſpiritûs vocatus corpore ſobrius ſit, & ab his, quæ ſpiritum hebetant, diligenter ſe ipſum abducat. 4. Chriſtus dominus, dum

ſpecia-

ſpecialiter cavere jubet, ne graventur corpora noſtra potu, intendit ſtudium ſobrietatis, quam tota vita exercuit. Marthæ nimiam in parandis ejuſmodi ſolicitudinem reprehendit.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Potum vini, aut alium inebriantem, ita ſumere, ut uſum mentis non tenebret. 2. Non reijcere potum, qui corpus ad functiones roboret, ad impuros tamen motus non exciter. 3. Delicias in potu non quærere, ſed communi juxta regionis morem uti. 4. In potu mentem non effundere. 5. Aliquando ex deſiderio virtutis à potu neceſſario abſtinere, & ſitim pati, non officientem corpori: exemplo Chriſti ſæpe ſitientis, & nec aquam ad ſitim explendam habentis.

MEDITATIO CCCXII.

Feria 5. Domin. 20. poſt Pentecoſt.

De Solicitudine.

ASpiciam Dominum JESVM ſolicitũ mei, ne mihi quicquam deſit, præſertim verô ſolicitus eſt Deus de his, qui de ipſo ſunt ſoliciti, inquit D. Bernardus ſerm. 70. in Cant. Imò & præ ſolicitudine ſalutis noſtræ audiam toties clamantem voce elata, & ad ſe vocantem. Petam ejus fieri particeps.

Conſ. 1. Solicitudo eſt claritas mentis in

rectè exequendis ijs, quæ facienda rectè judicavimus. Idem est vigilantia, fervor.

Conf. 2. Incitamenta. 1. Mundani magna solicitudine opes, honores, voluptates quærunt, nos magis virtutes. 2. Non desidibus, sed fervidis divina præmia promittuntur. 3. Tepiditas, & negligentia, status est quodammodo carnali deterior, cujus causa est falsorum bonorum illecebræ, illudentes defectu mortificationis, & recollectionis. Et exempla tepidorum, præsertim rebus gestis & prudentia insignium. Difficultas perfectionis, & defectus luminis practici. Infanda esse teporis mala ex remedio ejus cognosci possunt; quia, ut Deus medeatur tepori, permittit peccatum infame, & quidem, ut sæpe in illud incidat tepidus, quod remedium periculosum est, licet justo Dei judicio nonnullis contingat, unde alij tepidi ex lapsu desperant, & ut jumenta putrescunt, alij remedijs utendo, damnatóque exitiali tepore resurgunt, justitiæ, & misericordiæ Dei victimæ. Aliud remedium est insignis humiliatio, quâ Deo permittente tepidi sicut diploide vestiuntur; nam si honores consectabantur, evenit illis contrarium, & ita de cæteris, donec damnata sua cæcitate Deum serió ament. Ideo Christus solicitus de salute nostra lexies elata voce clamasse. 1. In parabola

bola de semine. 2. In templo, Joann. 7. 3. Apud eundem: *Si quis sitit, veniat ad me.* 4. Joan. 11. *Qui spernit me, &c.* 5. Apud eundem Lazarum suscitans. 6 In Cruce, & alias comparat se gallinæ solicitæ.

Cons. 3. Actiones ejus. 1. Bonis operibus debitam mentis attẽtionem, & necessarium conatum adhibere. 2. Non vincat cura mundanorum negotiorum curam bonorum operum. 3. Tempore congruo bona opera præstare, nec ea in tẽpus importunum differre. 4. Omnia impedimenta, quæ bona opera inficerent, cõstanter & animosè avertere. 5. Tantam diligentiam singulis bonis operibus opponere, quasi salus ex unoquoque penderet. 6. Quodcunque bonum opus tantâ curâ præstare, ac si esset postremum.

MEDITATIO CCCXIII.

Feria 6. Domin. 20. post Pentecost.

De Spe.

ASpiciam Dominum Auctorem Spei, & consummatorem; nam *spe salvi facti sumus, ad quam in nobis erigendam nihil convenientius fuit, quàm ut demonstraret nobis Deus, quantùm nos diligeret,* ait D. August. Lib. 13. de Trinit. cap. 10. Petam spem in me confirmari, & perfici.

Cons. 1. Spes est virtus Theologica, qu firmiter

firmiter ex gratia DEI, meritiſque præcedentibus ſperamus beatitudinem æternam.

Conſ. 2. Incitamenta ſpei eſſe. 1. Promiſſum præſentiſſimum Dei auxilium ad malorum fugam, bonorum aſſecutionem. 2. Spes vitæ hujs eſt beatitudo. 3. Deus ipſe ſpem excitat: *Confidite, ego vici mundum.* 4. Spem hanc habuit Chriſtus ſperans à DEO Patre immortalitatem, & gloriam corporis ſanctiſſimi: Ad eandem nos excitavit paſſim, ideo, tradidit Eccleſiæ jus dimittendi peccata. Auxit etiam ſpem affabilitate. *Quis peccator deſperet,* inquit D. Ambroſius, de Zachæo Luc. 5. *Quando & iſte, cui cenſus ex fraude, ad ſalutem pervenit?* Diſcipulos ſuos vocabat filios, fratres, præſertim à Reſurrectione, qui ſe tamen tam perfidè habuerant in ejus Paſſione, præſertim Petrum, quem ſpecialiter nominat Angelus, qui tamen eum negaverat, cui & ipſe apparuit, reſulgens ad erigendam in eo ſpem de venia peccati obtenta. Sicut & Thomæ, cui vulnera ſua, exhibuit, ut intelligeremus tanti eum unius animæ ſalutem facere, ut charitas ipſi, miſericordiáq; ſuppeteret ad patiendum, ſi opus foret, pro una ſola, quantum pro omnibus eſt paſſus; &, ut ait Auguſt. in Pſalm. 148. *Incredibiliùs eſt, quòd mortuus eſt æternus, quàm ut vivat in æternum mortalis. Iam, quòd incredibilius*

dibilius est, tenemus: Si propter hominem mortuus est Deus, non est victurus homo cum Deo? Non est victurus mortalis in æternum, propter quem mortuus est, qui vivit in æternum.

Cons. 3. Actiones spei. 1. Sperare animæ beatitudinem. 2. Beatitudinem corporis. 3. Mansionem perpetuam in civitate cœlesti non manu facta. 4. Media ad beatitudinem. 5. Adjutorium Sanctorum, idque non ex propriis meritis, sed ex bonitate Dei, & meritis Christi. 6. Ob hanc spem mundi bona contemnere, & lætari defectu. 7. Viriliter resistere malis, & confortari in bonis, & ardua quæque aggredi. Postulabo hanc spem de manu Domini, & media omnia ad consequendam beatitudinem. 1. Remissionem peccatorum. 2. Victoriam tentationum. 3. Mortificationem passionum. 4. Avulsionem à creaturis. 5. Acquisitionem virtutum. 6. Familiaritatem Dei per orationis donum. 7. Charitatis perfectionem, omnia in eo gradu, qui ad gloriam paratam mihi sufficit.

MEDITATIO CCCXIV.

Sabb. Domin. 20. post Pentecosten.

Quomodo B. Virgo in his virtutibus excelluerit.

ASpiciam B. Virginem Religione, Securitate, Simplicitate, Sobrietate, Solicitudine,

dine, Spe animarum, & fulgentem ſicut Sol radijs. Petam harum virtutum fieri amplius particeps.

Conſ. 1. B. Virginem Spe plenam, unde à S. Ambroſio de inſtit. Virg. cap, 2. ibid. c. 7. dicitur *Olla ſpei noſtræ.* Plenam Religione, quæ ab eodē Sancto dicitur *Aula cœleſtium Sacramentorum*; & S. Hieronymus ad Heliodorum ait, *ab hora nona incipiebat orationem ſuam, à qua non diſcedebat, uſque quo Angelus apparebat, de cujus manu eſcam accipiebat.* Ioannes Geiſon Hymn. 4. de B. Virgin. ait, quòd ſit *Arx Religioſorum.* Plenam Securitate, de qua ait Richard. à S. Victor. Lib. 2. de Emman. cap. 31. *In cæteris Sanctis magnificum habetur, quòd à vitijs nō poſſint expugnari: In Virgine mirificum videtur, quòd à vitijs non poteſt ipſa vel in modico impugnari.* Plenam Simplicitate, propter quam ab Anonymo Abbate lib. 6 cap. 8. in Cant. dicitur *habitaculum omni fuco, & dolo carens, & columba una, perfecta, electa.* Sobriam, agnoſcit S. Ambroſius: Lib. de Virg. Eſt enim ſobrietas ornamentum Virginum Solicitam, ut patet in nuptijs, in quærendo Chriſto ſæpius, de qua ait ſoannes German: Ioan. 2. in cat. ad c. 11 Luc. *Arca nunquam quieſcens.*

Conſ. 2. Et diſquiram, quomodo in his virtutibus me exercuerim, & in poſterum

exercere velim, implorato ad id auxilio Beatissimæ Virginis.

MEDITATIO CCCXV

Dominica 21. post Pentecostem.

De Studiositate.

ASpiciam Dominum JESVM negligentiæ inimicum, præ Studiositate, ut ad eandem nos accenderet, sæpe de altera vita loquentem, eandémque inclamantem. Petam eam obtinere.

Conf. 1. Studiositas est virtus, quâ immoderatum appetitum sciendi comprimimus & animum ad necessaria discenda negligentem accendimus.

Conf. 2. Incitamenta. 1. *Altiora te ne quæsieris. Scrutator Majestatis opprimetur a gloria. Non plus sapere, quàm oportet sapere.* 2. Nihil est in homine post virtutem dignius scientiâ, perficiente intellectum; in discendo optimè tempus collocatur. 3. Stultitia inducit negligentiam, dicit enim: Quorsum discendi labor, ad quid horum scientia? &c. 4. Christus laudat scribam, proferentem de thesauro suo nova, & vetera. 5. Ipse Christus exempli causâ inter Doctores duodenn audiebat, & interrogabat studiosissime.

Conf. 3. Actiones. 1 noxia, prohibita, curiosa, inutilia, nolle scire, & solam cogni-

ne

nem statui congruam appetere. 2. Non præponere scientiam virtuti, & saluti, sed eam ad hæc dirigere. 3. Studere utilibus rebus, quib' oportet: eo fine, quo oportet: illis locis, & auxilijs, quibus oportet. 4. Languentem appetitum sciendi necessaria, aut utilia accendere. 5. Non solùm intellectum, sed etiam sensus internos, & externos à rerum inutilium perceptione reprimere. 6. Studere rationibus reddendis Judici venturo, de quo hodie dicitur, quod sit similis *homini Regi, qui voluit rationem ponere cum servis suis*, in quæ verba, ait Origenes hîc in Matthæi 18. *Vitæ nostræ ratio ponenda: omnes enim oportet sisti ad tribunal Christi, faciétque tunc Deus ineffabili virtute, ut omnia gesta ab omnibus, singulis quibusque citò in mentem veniant.* Augustinus addit: serm. 15. de Verbis Domin. *Omnis homo, & debitor est Dei, & debitorem habet fratrem: si non dimiseris, replicabo tibi, quidquid dimiseram.* Ut ad Eucharistiam, cibum sapientiæ dignius, accedam, discam remittere debitoribus.

MEDITATIO CCCXVI.

Feria 2. Domin. 21. post Pentecost.

De Taciturnitate.

VIdebo D. JESVM ori suo summam custodiam adhibentem: Petam eum imi-

tari, qui tota passione nunquam est lamentatus.

Cons 1. Taciturnitas est virtus cohibens immoderatum loquendi appetitum.

Cons. 2. Incitamenta 1. mirabile Christi exemplum, qui plus tacuit, quàm locutus est, ut superiùs Medit. 303. vidimus; infans sicut alij, elinguis fuit: ter tantùm cum Matre quàm brevissimè locutus: vetuit suos detineri salutationibus: coram Caipha, nisi adjuratus, non fuisset locutus: minatur se judicaturum verbum otiosum: maluit denique vitam, quàm silentium perdere. 2. Silentium B. Virginis, quæ vix septies locuta invenitur. 3 Mira silentij commoda, & loquacitatis, quæ repugnat Prudentiæ, incommoda, plura vide Medit. 107.

Cons. 3. Actiones 1. nihil illicitum, indecens, proximis noxium, Deo invisum loqui. 2, Nihil item inutile, aut otiosum. 3. Extra tempus & locum etiam de bonis silere 4. Ad spiritûs utilitatem, & collectionem, ab agendo cum hominibus interdum abstinere 5. Non solùm linguam à verbis, sed & interiorem sensum a phantasijs cohibere. 6. Nihil ad ostentationem, aut præposteros fines, sed ad Dei gloriam, proximorum salutem, vel necessitatem nostram dicere.

MEDI-

MEDITATIO CCCXVII.

Feria 3, Domin. 21, post Pentecost.

De Temperantia.

ASpiciam Dominum JESVM per omnem vitam suam non modò superfluis, sed etiam necessarijs, quantùm sine vitæ damno potuit, abstinentem. Petam eum imitari.

Cons 1. Temperantia est Virtus data ad cohibendum appetitum concupiscibilem, sensibilia, præcipuè delectamenta gustûs & tactûs ordinans, sive, ut ait S. Augustin lib 1. de lib arbit. cap. 13. *Est affectio coërcens appetitum ab ijs rebus, quæ turpiter appetuntur.*

Cons. 2. Incitamenta. 1. Temperantia est innocentiæ & sanctitatis vectigal: quàm primùm hoc tributum primi Parentes in Paradiso denegarũt, in peccatum prolapsi sunt. 2. Cùm simus peregrini, & exules, non debemus rebus hujus mundi ad luxum & voluptatem abuti, sed ad necessitatem solum ijs uti. 3. Per temperantiam Angelis, per intemperantiam bruta assimilamur. 4. Dominus JESVS comedens cum peccatoribus cibum tantâ Temperantiâ sumebat, ut eos hoc exemplo Temperantiæ lucraretur. In omnibus convivijs res aliquas per signes bono animorum fecit. Magdalenam amisit ad pœnitentiam in cõvivio, & Zachæum

ex filio iræ, mancipio avaritiæ, fure publico admisit ad esse Filij DEI per gratiam, & effecit Regem spiritualem, operatorem justitiæ; in convivio Marthæ manifestavit altitudinem vitæ contemplativæ: in nuptijs primum exhibuit miraculum, ex quibus nos docuit finem conviviorum.

Cons 3. Actiones 1. Omnem honestatem ac decus amplecti in rebus, quæ ad corporis voluptates pertinent, 2. Omnem inhonestatem, & turpitudinem timere, & erubescere. 3. In corporis voluptatibus mensuram solam necessitatem habere.

MEDITATIO CCCXVIII.

Feria 4. Domin. 21. post Pentecost.

De Timore.

ASpiciam Dominum meum Judicem, qui me potest æternum perdere. Petam configi Timore DEI carnes meas.

Cons 1. Timorem esse fugam peccati, ne quis incurrat Creatoris offensam, & pœnas eas comitantes, juxta illud: Matth. 10. *Timete eum, qui potest Animam & Corpus perdere in gehennam*; quæ verba explicat Apostolus: *Qui non obediunt Evangelio Domini nostri IESV Christi, pœnas habent in interitu æternas* 2. ad Thessal. cap. 1.

Cons. 2. Incitamenta 1. Opera justitiæ

DEI

DEI peccata vindicantis. 2. Timor eſt initium Sapientiæ, & exordium juſtitiæ. 3. Paſſio Chriſti pro peccatis obita meritò incutit timorem peccatorum. *Si hæc in viridi*, &c. 4. Exempla Sanctorum, & Chriſti, qui licet peccare non potuerit, tamen natura ejus ſecundùm ſe capax erat peccati, & ita potuit voluntate ſuâ fugere hoc malum: qui eſt timor caſtus, ut ait D. Auguſtinus Lib. 14. de Civit. Dei cap. 6. 5. DEVS offenſus ab Adamo per multa millia annorum venire noluit, quantumcunque rogatus à Sanctis. 6. Dæmon auſus eſt Chriſtum tentare. 7. Cùm eſſet Chriſtus, & Diſcipuli ejus in navi, tempeſtate pene naufragati ſunt. 8. Judas tot præſidijs munitus labitur non convertendus. 9. Arborem infructiferam jubet exſcindi.

Conſ. 3. Actiones 1. Conſiderare Dei ſeveritatem, & juſtitiam. 2. Omnia peccata gravia & levia fugere. 3. Pro vita anteacta pœnitere, & ſatisfacere. 4. Adverſus tentationes confortari. 5. Solicitè divina mandata, ne Domino diſpliceamus, cuſtodire, & Dei placita, hominum voluntatibus anteponere. 6. Deo per intimam reverentiam, tanquam univerſali Domino, ſe ſubmittere. 7. Noſtram imbecillitatem agnoſcere, & infra omnes homines ſe dejicere per ſui cognitionem,

MEDITATIO CCCX

Feria 5. Domin. 21. post Pe

De Veracitate.

ASpiciam Dominum JESVM, qu
Veritatem nominat, in cujus
non est inventus. Petam eum imi

Conf. 1. Veritatem seu Veracit
Virtutem, quâ verbis, aut signis, &
& quomodo oportet, manifestam
nos, aut alios pertinentes, prout i
Non est satis ad virtutem verum d
verum debitis circumstantijs vesti
mnum afferentia reticenda, non p
opportunitati reservanda.

Conf. 2. Incitamenta 1. DEVS
summus amator appellatur Deus
Christus unigenitus est plenus gra
ritatis; de ea testati sunt vel hoste
Magister, scimus, quia verax es, &
in veritate doces. Spiritus sanctus
veritatis, Non potest non advertari
qui non amat veritatem. 2. Verac
bilis, & in confessione quoque pr
delictorum favorabilis. Mendace
fidem non habent apud homines.
ad docendum veritate facilius; n
quis falsitatem suam tueri conatu
bore fatigat.

Conſ. 3. Actiones ejus. 1. Mendacium & ſimulationem ore fugere, corde deteſtari. 2. Quando, & quomodo oportet rem dicere. 3. Verum, ſi DEO placeat, non reticere, etſi mens noſtra repugnet. 4. Cùm obligamur, verum dicere, non illud tegere pro favore alicujus, aut noſtro commodo. 6. Ambiguitates verborum, & ambages vitare, & res, ut ſunt, ſimpliciter proferre. 6. Myſteria cœleſtia idoneis patefacere, impuris, & indignis abſcondere. 7. Promiſſa ſervare, niſi juſta cauſa ſit nõ ſervandi, aut in melius mutandi.

MEDITATIO. CCCXX.

Feria 6. Domin. 21. poſt Pentecoſt.

De Virginitate.

VIdebo Dominum JESVM, de quo D. Hieronym. Lib. 1. in Jovin. ait: *Dominus IESVS præco Virginitatis*, Agnum in monte, quem ſequuntur Virgines. Petam eſſe capax hujus virtutis, juxta illud: *Qui poteſt capere, capiat* Matth. 19.

Conſ. 1. Virginitas eſt Virtus, quâ quis nunquam corruptus firmiter ſtatuit carnis ſuæ integritatem perpetuò conſervare, & ab impura voluptate corporis abſtinere.

Conſ. 2. Incitamenta 1. Apoc. 14. *Sequuntur Agnum quocunque ierit* 2. Virgines ſimiles Angelis, & quodammodò majores. Chry-

sostomus de Virginit. 3. Anima per Virginitatem DEI formis efficitur: *Incorruptio facit esse proximum DEO.* Sap. 5. 4. Dominus noster JESVS amantissimus Virginitatis, unde ait Simon de Cassia: Lib. 1 c 14. *Magna Virginibus est dignitas prærogata. quòd Christus duobus* (Mariæ & Josepho) *factus est subditus.*

Cons. 3. Actiones 1. Corporis incorruptionem congenitam servandam eligere, & per totam vitam à delectatione carnis abstinere: 2. Animam à cogitationis, & desiderij carnalis pollutione servare mundam. 3. Carnis & mentis integritatem universis dignitatibus anteponere. 4 Occasiones imminuendæ integritatis vitare. 5. Personas suspectas prudenter cavere. 6. Media ad Virginitatem ex ejus affectu assumere, victûs parcitatem, cultûs vilitatem, corporis incommoditatem: fugere loca, tempora, & occasiones impudicitiæ. 7. Ad finem Virginitatis, divinam contemplationem, properare.

MEDITATIO CCCXXI.

Sabbato Domin. 21. post Pentecost.

De Zelo, & quomodo in his B. Virgo excellueris.

VIdebo Dominum JESVM, quem zelus domûs

domûs Dei comedebat, honoris Dei, & salutis nostræ. Petam ejus fieri particeps.

Cons. 1. Zelus est intensus justi amatoris affectus, quo quæritur honor Dei, & salus animarum, fortiérque impugnatur omne id, quod his obsistit. Incitamenta sunt vocatum esse ad plurium salutem, exemplum Christi, qui positus in ruinam multorum, & salutem. Memoriâ tenere illud Petri Damiani Lib. 2. Epist 2. *Nostræ divitiæ, nostérq; thesaurus lucra sunt animarum.* Actiones ejus, meditatio eorum, quæ prosint alijs, tantùm industriæ promovendo honori Dei collocare: quantùm vires nostræ, & talenta permittunt, orationes, lacrymas, jejunia, vigilias pro animabus offerre:: rationis reddendæ ex talentis frequenter meminisse, propriam salutem impensiùs, quàm alterius curare, ubi major profectus speratur, ampliùs laborare, plùs opere, quàm verbis insumere, ideò sanctæ conversationis exemplo prælucere:' pro hoc exemplo aliqua commoda, etiam necessaria corpori, sine magno sanitatis dispendio, omittere, imò in ipso opere, si opus sit, pro gloria Dei: & bono animarum alacriter commoda omnia, & sanitatem, & propriam vitam effundere. Si laboribus nostris speratus fructus non respondeat, dolere, & non sine luctu, filios.

id est, fructum laborum nostrorum à Domino postulare.

Cons. 2. Quomodo B. Virgo in his septem Virtutibus excellueri. In Studiositate, de qua D. Ambros, in Orat. de obit. Valent. Imperat. *Fuit in Virgine annorum quidem immaturitas, sed consiliorum senectus, moribus antiquabat dies, præveniebat tempora meritis, & quod ætati deerat, compensabat virtutibus.* In Taciturnitate, de qua ait S. Synesius in Hymno: *Tu vox, Tu silentium.* In Temperantia, de qua in Hymno Gregor. *Tu corona Temperantiæ* .In Timore, quando turbata est in sermone Angeli, ut ait D. Ambrosius hic: *Trepidare Virginum est.* In Veracitate, quam Epiphanius Orat. de Laud B. Virgin. ita alloquitur: *Vitis veritatis fortissima, minimè vindemiata.* In Virginitate, de qua S. Cyrillus Alexandr. Homil. Ephes. hab. in Nestor. *Corona Virginitatis.* S. Damascenus Orat. de Nativit. B. Virgin. *Planta veracissima Virginitatis.* Richardus à S. Laur. *Signifera & Exemplar Virginitatis* S Ambrosius: *Neminem invisebat, quin ei integritatis insignia conferret.* In zelo, quòd fuerit *mortalitas inferni*, ut de ea canit Hymnus Græcus,

Cons. 3. Quantùm absim ab his Virtutibus, & renovatis hebdomadæ propositis exequendi ea. Petam à D. Virgine auxilium.

MEDI-

MEDITATIO CCCXXII.

Dominica 22. poſt Pentecoſten.

De Via unitiva, & qui ad eam admittantur.

VIdebo Dominum JESVM perfectione exornatum ſicut Sponſum, ad eámque invitantem. *Perfecti eſtote, &c.* Petam obtinere perfectionem.

Conſ. 1. Perfectionem eſſe unionem animæ cum Deo per gratiam purgantem, illuminantem, & animam Deo colligantem per omnes virtutes, tam in habitu, quàm in actu, cujus idea poſt Deum eſt D. JESVS, de quo D. Gregor. Naz. Orat. 42 inquiens: *Chriſtus perfectus fuit.* Ferimur ad eam cognitionem veri, bonique amore, & habitibus ſupernaturalibus, quorũ exercitio anima Deo quaſi alimento vivit, creſcit, & ſimilis fit.

Conſ 2 Quinam à Perfectione excludantur. 1. Excluduntur à Perfectione, quicunque in via purgatixa, & illuminativa male verſati ſunt. Itaque non admittuntur, quos non regit amor obedientialis Dei. 2. Qui reguntur tantùm amore concupiſcentiæ, licet circa ſpiritualia, & cœleſtia: hinc excluduntur omnes affectus non puri amoris Dei, ut eſt timor pœnæ, qui naturâ ſuâ minuit voluntarium, & efficit inconſtantes, præſertim

tim timor perſecutionum, quibus i
fligũtur juſti, quia perfecta abnega
prijs ipſorum actionibus acquiri no
ob amorem proprium timentes, ne e
in fervore: & quia paſſio melior eſt
actio propria, utpote expurgata om
pria voluntate, tota procedens à
quia juſti incipientes patiuntur, ut
tur: perfecti, ut uniantur Deo ex te
tiuntur bonorum externorum priva
licet non malè poſſeſſorum, ut
etiam tunica ſpoliatus, jacturam v
nis, ut Chriſtus tanta paſſus: infam
Chriſtus, in quo fama damnata fuit
tractione bonorum ſpiritualium, n
ſuum, ſed aliquorum ejus actuum,
ſtiorum, occaſionum, ſolatij, ita Chr
relictus fuit, in eáque mortuus.

Conſ. 3. Admittuntur ad perfe
qui eam ſummè æſtimant, perfectos
libet alijs præferunt, perfecta qui
alijs præhabent, occaſiones nec
bene agendi omittunt, in quibus
eſt lucrum aliquod ſpirituale, augm
que Perfectionis: nam aliàs non po
perfecti, quibus non eſt occaſio di
actuum, cùm tamen omnibus dica
fecti eſtote: è contrario occaſiones
ptæ vigorem relaxant virtutum, de

perfectionem admittuntur, qui sibi proponunt perfectionis bonum, non ut jam acquisitum, sed acquirendum, propterea quòd in hac vita excessus, & defectus nunquam satis tolli possint. Unde consequitur, quòd ad perfectionem conducat fervor: quia ipse facit impeccabilem etiam venialiter, ipse difficultates à natura & dæmone ingestas perrumpit, ipsius effectus sunt diu, sæpe, facilè, vehementer operari: causæ fervoris sunt agnitio, æstimatio, gratia, cooperatio, complexio, unde quæcunque Deo placent, exequamur, & frequentatio sanctissimæ Eucharistiæ, juxta illud D. Chrysost. Homil. 45. in Joann. & 61. ad pop. Matth. 17. *Hic sanguis facit, ut imago in nobis regia floreat.* Petam cum Domino JESV odisse, & exuere omnem imaginem imperfectionis, qui *noluit accipere staterem*, ut ait Origenes: *ne sit aliquando imago Cæsaris apud imaginem invisibilis DEI.*

MEDITATIO CCCXXIII.

Feria 2. Domin 22. post Pentecosten.

De Oratione.

ASpiciam Dominum JESVM multò ampliùs, quàm illud incensum odoramentorum ab Angelis DEO præsentatum, in Oratione sua sancta redolentem. Petam donum Orationis, & dicam cum Discipulis: *Domine, doce me orare.*

Conf.

Conf. 1. Studium Orationis, &
ctionis cum Deo, Domini Jesv.
quod Filius Dei, qui nunquam ce
intuitu essentiæ divinæ, tamen se
orandum? Da mihi Deus orare, qu
& quo fervore orabat Filius tuus,
studium Orationis coluit ad exemp
strum, & honorem æterni Patris·
tio Christi plena Fidei, cum externa
sitione corporis, gratiarū actoria,
obsecratoria, impetratoria, erat di
cens in templo, noctibus verò exie
batur in monte, qui vocatur Olive
dem docebat, ejúsque necessitatem
in eum finem rogari, & adorari vo
gorijs majoribus Orationem præ
ut prædicationi suæ, electioni Apost
ante tentationem diaboli longâ se
præparavit, in tempore tribulationis
ante honores, ante responsionem
momenti, ante cibi sumptionem, or
Orationem ad Deum dirigebat. Am
orandi studium. 1. Quia Beatorun
tus laudare Deum. 2. Quia Deus v
bis orari, & in eo delectatur: Nobi
quantæ voluptati debet esse ista d
quòd admittamur in conspectum
Majestatis.

Conf. 2. Ex locis, in quibus Chris

vit, tria nobis commendavit in oratione. 1. Religionem, orando in templo. 2 Solitudinem, orando in deſerto. 3. Silentium, orando nocturnis horis, quibus maximè ſilentium vigere ſolet. Imitabor 1. libenter, & frequenter viſitando V. Sacramentum, & orando in templo, tum propter efficaciam orationis, quam habent templa ex ſua conſecratione, tum propter præſentiam Chriſti in V. Sacramento, tum propter reverentiam, & exemplum. 2. Solitudinem cordis ſervando, excluſis omnibus impertinentibus cogitationibus tempore orationis. 3 Noctu vigilans ſuſpirando ad Deum, & tempore ſuo ſtatim ſurgendo ad orandum.

MEDITATIO CCCXXIV.

Feria 3. Domin. 22. poſt Pentecoſt.

De Meditatione.

ASpiciam Dominum JESVM mentali orationi deditum per 40. dies in deſerto, velut in cella vinaria, unde ebrietas affectuum conſequitur. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Meditatio eſt rerum Fidei attenta, & humilis inveſtigatio, ut ejus præſidio moveamur ad fugam malorum, proſecutionem bonorum.

Conſ. 2. Incitamenta 1. ſicut cibus indigeſtus non nutrit, ita myſteria Fidei credita,

non

non expensa, parum prosunt mutationi vitæ. Richardus de S. Victore, in Cantic. c. 33. ait, quòd sit ferculum quælibet meditatio, quia pascit mentem. 2. Meditatio est comes orationis fidelissima, fervorem petendi subministrans 3. Meditatione carentibus Christus exprobrat: *Adhuc & vos sine intellectu estis?* 4. *Beatus vir, qui in sapientia morabitur, & meditabitur in justitia.* Eccli. 14. 5. *Defectus meditationis hominem in cor durum ducit.* D. Bernard. Lib. 1. de Consid.

Cons. 3. Actiones 1. Rem meditandam in certa puncta distinctam, vel ex ore ducis spiritualis, vel libro sacro accipere 2. Paulò ante horam meditandi, materiæ capita in memoriam revocare Unumquodque membrum intentè, & quietè ex causis, effectis, circumstantijs investigare. 4. Veritatem inventam ad animæ utilitatem applicare. 5. Pium affectum, odium mali, amorem boni ex veritate inventa elicere. 6. Colloquijs ardentibus inventum bonum postulare, malum deprecari, & abundantissimam gratiam ad morum emendationem deposcere. *Revela Domine oculos meos, & considerabo mirabilia de Lege tua.* Dive Ignati, discursus dirige; S. Xaveri, affectus inflamma; B. Aloysi, animum colliga; B. Kostka, teneritudinem devotionis submmistra!

MEDI-

MEDITATIO CCCXXV.

Feria 4. Domin. 22. poſt Pentecoſt.

De Contemplatione.

RElictâ D. JESV vitâ activâ ad Contemplativam verſus intuebor eum, velut aquilam in cœlum evolantem, ſenſuum compedibus relictis. Petam donum Contemplationis.

Conſ 1. Contemplatio eſt ſimplex intuitus veritatis, quæ ab amore inchoat, & in amorem Dei, ſeculique contemptum terminatur.

Conſ. 2. Incitamenta. 1. Pulchritudo Dei, Chriſti, & rerum æternarum, quæ Contemplatione videntur. 2. Suavitas, quæ in ea percipitur, perfectio, quæ addiſcitur. 3. Exemplum Chriſti, qui pernoctabat in oratione Dei, & exultavit Spiritu ſancto, amans Deum Patrem amore complacentiæ, & benevolentiæ. Item Apoſtolorum, & Sanctorum omnium 4 Quia *nequaquam poteriſmus eſcarum præſentium ſpernere voluptates, niſi mens contemplationi divinæ defixa amore virtutum potius, & pulchritudine cœleſtium delectetur*, ita Caſſianus lib. 5. Inſtit. cap. 14.

Conſ. 3. Actiones 1. Relictis omnibus exterioribus, in ſimplici Dei notione quieſcere. 2. Ex cognitione rerum externarum

ac ſen-

ac ſenſibilium ad intelligibilia
ibique diſcuiſu ſilente affici. 3.
cognita, ut ex parte totum, ex cont
trarium cognoſcere, ibique intell
ſcere. 4. Verſari circa noſmetipſos,
ctorum, & totius Eccleſiæ virtutes
bilitatem Patriæ cœleſtis, circa Ch
& mortem, circa Dei Majeſtatem
attributa, ex infinitis, hic centun
contemplanda proponentur, circ
contemplationem B. Borgias ſua
reſiæ, ut ſemper inciperet ab al
Paſſionis Domini, ſineret ſe deir
Spiritu. Agitur de Natura Conte
Meditat. 400. plenè.

MEDITATIO CCCX

Feria 5. Domin 22. poſt Pe

De perfectionibus divin

VIdebo duplices radios Sole
Veritate æterna Dei prodeu
rum uno indicat ſe, & amatur; a
cat quemque ſibi, & excitat odium
ſui. Petã ex perfectionibus divinis
Deum, & me, indeque orti duos
in me fontes, amorem Dei, & odi

Conſ 1 Quomodo bona omni
ſpecie ad peccandum allicimur, i
liora reperiantur; & quidem 1. S

esse, quàm non esse, nihil ita est, ut Deus, qui *Est à se.* Si me sentio esse, quomodo non magis Deum? à quo sunt omnia, nisi enim esset prima causa, res essent, & non essent, quod repugnat. *Si est Deus à se,* erit igitur omnis boni origo indefectibilis: Sicut origo omnis mali est nolle, quod vult Deus, & velle, quod non vult; hæc tota est peccatoris corruptio. Verè itaque ait Augustin. Sol. cap. 1. *Quisquis cognoscit Te, diligit Te, se negligit.*

2. Nemo quantumvis impius Deum vult amittere, quem novit esse summum Bonum, quod omnes necessariò appetunt, sed media repudiant; quia volunt in Deo simul, & in creaturis delectari, sibíque ipsis mentiuntur id posse fieri: Quare speciali opus est adjutorio: *Deus est Adjutor.* Qui vult Deum habere Adjutorem, obediat ejus Spiritui: nam Christus ait Ioann. 8. Ideo Pater *non reliquit me solum, quia, quæ placita sunt ei, facio semper.*

3. Omne mirabile gignit æstimationem sui. *Deus est Admirabilis:* quia admiratio est, cujus causa latet: causa etiẽtię Dei ipsum Deum latet, quia ejus nulla est causa, sed ipse est causa omnium. Si aliquid extra Deum æstimo, ait D. Nazianz. Orat. 26. *Pretiosum stercus æstimo*

4. Blanditiæ lascivientium amari volunt

Deus

Deus est Affabilis: neque blandius tuâ charitate, ait S. Augustin. 2. Conf. igitur alijs afficior?

5. *Superbia celsitudinem imitatur, omnia Deus Excelsus*, & *Altissimus* idem: cur ad eum non feror?

6. Sine amore esse non possumu *amor aut ascendit, aut descendit: desia bono levamur ad Deum, & desideri ima precipitamur*, ait S. Augustin. i Ut amor meus semper sit bonus, scendat ad Deum, qui solus est A

7. *Deus est amans* omne bonum nitè primò, deinde nos amare n nisi priores amorem abrumpamus *separat, quod diligis*? Ait August lib c. 6. & Serm. 60. de Temp *Nullus n quàm ipse Deus diligit*, concludit Psalm. 122. *Solus securus placet, qui D Deo placet, cui Deus placuerit: sed ti vere non poterit, nisi tu tibi displiceas.*

8. Si magis convenit, quod per quod per aliud convenit, igitur magis convenit amor, quam alijs. *Amor* increatus, qui nos etiam dilexit. *Illum amemus, quem amare de* ait S. Paulus Ephes. 4.

9. Artifex opus perfectum effic *est Artifex* omnium. O Deus p

Digitized by Google

me rationem viri perfecti expressam in Christo.

10. *Tenete potiùs dilectionem: quia talis quisque est, qualis ejus dilectio* ait S. Augustin. Tr. in Epist. Ioann. Si me amor Dei facit Deum per participationem, dabit mihi etiam proprietates Dei. Sed *Deus est Æternus.* Da, ut quomodo tu es Æternus, sic & ego tecum maneam in æternum. Incorruptibile est melius corruptibili.

MEDITATIO CCCXXVII.

Feria 6. Domin. 22. post Pentecost.

De alijs perfectionibus divinis.

VIdebo homines cœlo, terræq́, inhiantes, cùm potiùs deberent esse famelici Dei: quia, ut ait August. tr. 13. in Ioan. *Deus tibi totum est.* Petam solum Deum appetere.

1. *Depellendæ miseriæ, & acquirendæ beatitudinis causa faciunt omnes homines, quidquid vel boni, vel mali faciunt,* ait Aug. in Ps. 32. *Deus est Beatus*, ipsáque Beatitudo sita in comprehensione & fruitione Dei. Si Deus est felicitas nostra, quid recedenti ab eo erit, nisi miseria? *Qui culpam sequitur, à Christo recedit,* inquit D. Ambros. L. de Ioseph. c. 3.

2. Gratiæ debentur beneficio. *Non est dignus dandis, qui est ingratus datis,* ait Aug. tr. 3. in Ioan. *Deus est Beneficus*, promittitque 2. Reg. 12.

Reg. 12. *Si parva sunt ista, adjiciam t. majora.* Da Domine, ut gratum alic feciſſe, omnibus anteferam.

3. Si extra peccatum nõ eſt malu non fecit Dominus, & Deus, *bene om.* quorſum tot querelæ? laude dignu bene agit, *Deus bene omnia fecit,* da etiam impijs, quibus adhuc melius cùm malè amant, negat quod amar *dat Deum ſemper, qui quidquid agit, b* ait S. Auguſtin. in Pſal. 34 Bene Deum Dominum noſtrum imitatu ipſe *bene omnia fecit.*

4. Indigus refugit ad benignum digi ſumus, ut inſidias dæmonis, pec mnationem evadamus: bonum a æternam operemur, in eo perſeveren *eſt benignus*: quia benignitas prope benefaciendum alteri. *Benigni Ch gna ſunt omnia,* ait D. Chryſol. Ser. 6 tò magis Dei, infinitè propenſi ad be dum, ut ait D. Ambroſ. in Luc. c. 23 *Deus plus tribuit, quàm rogatur.*

5. Bonum omnia appetunt, bon nitum meretur amorem infinitum. *aliquo bono bonus, ſed bonũ omnis boni,* Lib. 8. de Trin. c. 3 igitur exhaurit amorem. *Nemo idcirco deterior ſit,* q

melior est, monet Tertullianus. *Quidquid à bono deficit, esse desinit*, ait Boët.. in Prola.

6. Quia punire totum, crudele, totum remittere contemptum parit, orta est Clementia, condonans pœnas, vel mitigans. Hæc *pudore coërcet, & à metu ad amorem traducit* inquit D. Nazianz. Orat. 19. *Deus est Clemens*: accedam ad ubera sponsi expectantis delinquentem, & clementer recipientis pœnitentẽ, ut ait Bernard. Ser. 9. in Cant. Gratus ero, in quavis afflictione: quia Deus punit infra condignum.

7. *Ibi plus est auxiliũ, ubi plus est periculi*, ait Ambros. de Ioseph. c. 1 *Impulsus eversus sum, ut caderem*, Psal. 17. *Impulsor est diabolus, impulsor mundus, impulsor homo*, ait Bernard. Ser. 85. in Cant. *Deus est Conservator. Promittitur auxilium mortalis & gaudes: Promittitur auxilium immortalis & tristis es?* ait S. Augustin. in Ps. 145. Utinã ulnis tuis tenear, nec dimittar.

8. Major difficultas quærit melius consilium. Nihil difficilius negotio salutis æternæ: nullum datur melius consilijs Dei, hæc nobis aperuit in Evangelio Christus *Consiliarius vitæ æternæ*, ut ait S. Augustin. ser. 265. de Temp. Et ea sequi dubitem? *Motus est pes meus, quare motus? Nisi, quia meus*, ait idem in Psalm. 93. Ejurabo pessimum consiliarium proprium judicium, cujus filia

est voluntas propria ,
origo, ut ait S. Bernard.
signum optimè pœnite
silium in melius.

9. Voluptates corpo
tristitiam annexam: quia
dicina contra dolores, u
&c. Ablato dolore mol
ptas, quæ ne fit molestio
bet reddere suavem. Qu
voluptas, nisi sit vana, &
voluptas ! Renuit conso
mor fui Dei, & delectatus
solator, replens intellectu
voluntatem virtute, & s
declinans quasi fluvium
extra Deum consolation

10. *Deus est Creator* o
ideo, *ne mundum sibi cre*
D. Thom contra gentes
quare non artificem mundi
Psalm. 141. Imò magis
Chrysostom. in cap. 16.
orbe non potest animam e
Tertullian. Lib. de Resu
est *umbra animæ DEI.*
nihili, subige, quidq
difforme

MEDITATIO CCCXXVIII.

Sabbato Domin. 22. poſt Pentecoſt.

De alijs perfectionibus divinis.

VIdebo mente Deum ſupra me, non ut eſt oleum ſupra aquam, aut cœlum ſupra terram: ſed ut ipſe Superior, quia fecit me, & ego inferior, quia factus ſum ab eo. Petam ei uniri, ſicut aër luci, & radij uniuntur Soli

1. Nullum telum Solem lædit: ſi anima mea in Deo fuerit, quis me lædet? *DEVS eſt Cuſtos. Sic curas unumquemque noſtrûm, velut ſolum cures*, ait S. Auguſtin. L. 3. Conf. cap. 10. Cuſtodi me, ut pupillam oculi.

2. *DEVS eſt deſiderabilis.* Deſideramus bona, quibus maximè indigemus, & quæ habere poſſumus. DEVS eſt Bonum: quia bonum habet omnem perfectionem neceſſariam, & inſuper alijs convenit. DEO nihil deeſt, & Ipſe convenit cuique magis, quàm quiſque ſibi. Hoc infinitum Bonum nobis promiſſum eſt, eo unicè indigemus. *Quid quæris extra Illum, quid deſideras præter Illum, Ipſe fecit omnia, Ipſe habet omnia, Ipſe eſt omnia. Vbicunque fueris ſine Ipſo, malè tibi erit: Vbicunque fueris cum Ipſo, bene tibi erit, quis ſapiens, & intelligit hæc?* Ait D. Bernard. ſerm. de Human. miſ. Si Bonitas infinita omne deſide-

desiderium exhaurit, er
bit desiderium ad creat

3. *Quis ita vigil, & d*
tionum internarum suaru
se factarum, ut liquidò
cordis sui discernat intern
sum serpentis, ait S. Bern
DEVS est Discretor spir
mine Deus meus dilcre
cum Filio tuo sine Te

4. *Avaritia multa p*
omnia, ait D. Augustinu
Da mihi avarum esse
dum habet, cùm DEV
Libr. 5. Conf. cap. 4.

5. Incompossibilia
rannis. *DEVS est Dom*
nis. Malach. cap. 1. ait
Dominum suum, si Do
timor meus? Dicam cu
Anima cap. 28. *Vellem*
quàm reddere me ei, cu

6. Donum est non
tur, sed quod naturâ l
mum in donis est a
sponte quis dat, ideo
est Charitas, igitur es
donum: quia *famem p*
emeris, ait D. Ambro

7. Cuivis ſenſui & operationi proprius ineſt guſtus: jucundior operatio excludit minus jucundam, & quæ differunt, ſe invicem impediunt: Studioſi tibiarum oderunt Oratores: Non poſſunt vera vanis, ſumma imis, æterna caducis miſceri: Qui oblectatur pulchrâ Muſicâ, offenditur diſſonâ: qui gaudet virtute, moleſte fert vitium *DEVS eſt* omnium potentiarum generalis *Dulcedo:* quia eſt cauſa omnis delectationis Beatorũ. O unica dulcedo cordium Deus, fac me nauſeare omnia præ te. *Sola una hujus mollis ſtilla poteſt, quod totus mundus non poteſt.* ait D. Bernard. ſerm. de Spiritu ſancto.

8. *Numerari culpæ nequeunt, quæ habendæ poteſtatis amore perpetrantur,* ait Gregor. 24. Moral. cap. ult. *Deus eſt Excellentiſſimus.* Tota cœli vaſtitas in pupilla oculi repræſentatur, & omnis celſitudo in Deo *Cauſa amandi Deum, Deus eſt, modus eum diligendi eſt diligere ſine medo,* ait S. Bernard de dilig. Deo.

9. *Admonet omnis ætas fieri poſſe, quod aliquando factum eſt,* inquit D. Cyprianus ad Donat. Sed factum eſt, ut caro noſtra cœlos ſubierit, poſſumus igitur & nos. Objectum ſpei eſt poſſibilitas, motivum ſpei eſt fidelitas promittentis: *Deus eſt Fidelis.* Nemo præſentia bona ſperat. Non ſumus Chriſtiani, niſi propter futurum ſæculum; In verbis tuis ſuperſperavi.

10. *DEVS est finis* fine oritur intentio, a vor, omnísque actio sumitur. Nemo meli agit omnia propter se æstimat, ut sunt, infi infra DEVM sunt o *adversario, ut gratis D vens, quod obiiciat, pro uisse, quid dixit: Nunqu* inquit D. Augustin. H

MEDITATIO

Dominica 23. p

De alijs perfect

IUbemur Actor: 18. *cùm simus Dei.* Ideo tam quærere, quem qua cœcorum Deum per a &are, in quo vivimus,

1. Dicitur nescio qu clamâsse, dum transire *te loquor*: respexisse ille *ego de te.* Cõtempserat tem exercitu, è loco mu *illa terra*, inquit S. Aug *modo ego non in eo, à qu terra? Deus est firmamen firma securitas?* ait Aug

cap. 6. Sit Dominus firmamentum meum.

2. Ingens Fortitudo est inter ruinas generis humani stare erectum, superare peccatum, perferre martyria, manere ad Deum omnia cum Christo. *DEVS est Fortitudo.* Petam roborari debilitatem spiritûs mei.

3. Populi Dei gloria fuit Judith, cœli, B. Virgo, Beatorum omnium est Christus Caput nostrum: *DEVS* autem est omnis *Gloria*, cui omnia posthabenda, propter quem Christus exinanivit se ipsum, & ego me efferam? *Qui de bono suo gloriam sibi, non sibi quærit, hic fur est, & latro*, ait S. Augustin. in Soliloq. c. 15. *Qui gloriam Dei quærit, in eo injustitia non est ulla*, inquit Joann. cap. 7.

4. Gloria respondet gratiæ, merito, labori. *Deus Glorificator est.* Sola à Deo gloria vera, *Si ambitio quærit gloriam, cur non æternam quæ Deus est unus Gloriosus in æternum*, ait D. Augustin Lib. 1. Conf. cap. 6.

5. Gubernatio est providentiæ executio. *Deus est Gubernator* omnium. Beatus, qui Deum Gubernatorem habet; nihil ei deerit.

6. *Deus est Incomparabilis*, ideo à S. Augustino dicitur Deus esse nihil, & omnia, lib. 10. Conf. c. 6. *Recedens ab eo, qui summè atque incomparabiliter est, quid restat, nisi ut in deterius mutatus deficiat*, inquit idem in Psal. 70.

7. *Deus est incomprehensibilis* ab intellectu

creato, ab affectu, loco, & tempore. *Tam magnum & incomprehensibile bonum est, quod quæritur, ut inveniatur dulciùs, & invenitur, ut quæratur avidiùs*, ait S. Augustinus Lib. 5. Conf. cap. 2.

8. *Deus est Ineffabilis*: quia licet per totam æternitatem Deus de se diceret aliquid Beatis, totum hoc esset finitum, & nulla verba eloquerentur verbum. Da semper loqui de te, quem nunquam satis eloqui possumus.

9. *Deus est Infinitus*: cum enim non sit ab alio, non habet, unde limitetur. Homines in transeuntibus creaturis amandis nō habeut terminum, & ego habeam in amando Deo? Cùm tamen omnis creatura ideo sit imperfecta, quia non est infinita. *Si dilectio Deus est, nullum debet habere terminum Charitas quia nullo potest claudi fine cupiditas*, ait S. Leo serm. 10.

10. *Cùm prope est, quod amatur, viget amor, languet cùm abest, absentia noverca amoris*, ait S. Bernard. serm. 51. in Cant. *Deus est Immensus*, omnibus intimè præsens, magis, quàm anima corpori; est enim sub illis, & simplex; coram quo quid potero facere iniquum? Quid omittere virtuosum? Desiderabo specialem ejus præsentiam in Eucharistia, juxta illud D. Cypriani de Cœn. Dom. *Pauperes Christi hoc uno contenti ferculo.*

MEDIE

MEDITATIO CCCXXX.

Feria 2. Domin. 23. poſt Pentecoſt.

De aliis perfectionibus divinis.

VIdebo Solem in ſplendore ſuo clariſſimum; oculis tamen caligantibus obſcuriſſimum. Petam caliginem mentis auferri, ad intelligendas perfectiones Dei.

1. *Non eſt amandum, quod perit, ſed quod nobiſcum poteſt eſſe in æternum*, ait S. Auguſt. ſerm. 37. ex 50. *Deus eſt Immortalis*, quia ſimpliciſſimus, non poteſt diſſolvi, neque deſinere.

2. *Tranſeunt omnia, evolant omnia, & ſicut fumus vaneſcunt, væ, qui amant talia!* ait S. Auguſtin. tract. 7. in Joann. Cauſam dat hujus Væ D. Greg. 4 Moral. 7. *Quia humana anima beatè vivere, ſive per vitium, ſive per ſupplicium amittit: Eſſentialiter vivere, neque per vitium, neq; per ſupplicium amittere poteſt.* Sed *Deus eſt Immutabilis*; igitur hunc unicè appetam, ut ſim Beatus.

3. *Deus eſt Inviſibilis* ab oculo, à phantaſia, ab intellectu humano. *In hoc Martyres coronabantur*, (ait S. Auguſtin ſerm. 16. de Ver. Apoſt.) *quia deſiderabant, quæ non videbant, cõtemnebant, quæ ferebant.* Ex adverſo inquit S. Chryſoſt. Homil. 60. in Matth. *Ideo omnia confuſa jacent, quia anima* inviſibilis *ſpernitur*, viſibilia & vilia *confoventur.*

4 Deus est *Iudex Cù*
est quod promisit, sed r
redemit, ait S. Augusti
Malis fugiente gaudio
bonis fugiente labore, r
vinco, coronabor: Si vi
Amici Dei in paucis ve
paucis exaltati, utrique
nem referent. *Va etiam*
si remotâ misèricordiâ di
Augustin. 9. Confess. c

5. Deus *Iustificans*;
jurias in se commissas
cum Iustitia non habet p
serm. in Quadr. *Obedie*
hominem conciliat, ait S.

6. Deus est *Iustus* Nu
queri apud Deum, qui
sine læsione libertatis,
catum, sive incitet ad b
fatigabilis spargit pœnales
tas cupiditates, ait S. Au
cap. 8. Ex adverso *melio*
justus, quàm totus mundu
Auct. imperf. oper. in

7. Deus est *Legislator*
Domino, qui non est sub
ordinatum Deus vult.
scripta ut aurora, Dei pe

dies. Quid grande potest esse in præcepto, ubi salus est in promisso? Ait Guerric. serm. 4. Epiph. *Deum time, & mandata ejus serva, hoc est enim omnis homo* Eccle 12. *Quia, qui hoc non est, nihil est*, ait S. August Lib 20. de Civ. cap ult. *Scripturarum unicus scopus est dilectio.* inquit idem Lib. 1. de doct Christi.

8. Deus est *Liberalis. Effusio Liberalitatis obtendit umbram: sed bonorum omnium Largitor affluentissimus tu es.* S. August. 2. Conf. 6. *Quantus amor Dei! plus dat, quàm petitur*, ait S. Chrysost. in Matth. 8. Triplex est Liberalitas Dei dantis 1. vitam æternam. 2. Spem ad eam. 3. Dantis ea, quæ impij beata dicunt. Quam liberalitatem ego eligam.

9. Deus est *Liber*, & origo omnis libertatis, quam nobis dedit, ut virtutem liberalitatis exerceremus: Servus enim non potest exercere liberalitatem. Origo cõsiliorum Christi servandorum est liberalitas. Petam esse liberalis cum Deo.

10. Deus est *Longanimis*; fert tot peccatores, tot justos labentes, tot tepidos. Non prolongabo mala mea, eorúmque initia evellam cupiditates: quia Chrysost. Homil. de Adamo ait: *Facta est de mala cupiditate trina cupiditas, oculorum, gustûs, superbiæ.*

MEDITATIO C

Feria 3. Domin. 23.

De alijs perfectio

VIdebo cœlum & ter
pelago Majestate I
omne fluit bonum, & re
qui amplius.

1. Deus est *Lux* sine c
lucis, spiritualis, & corp
est in omni bonitate, &
Ad eos fructus obtine
Christum. *Lux Christus*
luceat, ignis impijs, ut con

2. Deus *Magnificus* n
lit in natura, majora in
feret in gloria, ideo ait I
modò ibi magnificus est I

3. Deus est *Majestas*
reverentia, quam comi
& amor. *Illi subijciamur*
manidum stare est, ait D.

4. Cessante actu inter
ritum. Ne cessetur à me
est Merces magna nimis
meritorum exigentiam,
magna merces tua, quoni
aliud merces tua. S. Aug
mensura *justa*; quia nec

gitationem sine præmio relinquis: *Bona*: quia pro bonis operibus in gratia factis: *minima nostra non contemnit Deus*, ait August. serm. 6. de Verb. Dom. *Conferta*: quia nos sublevat ad vivendum se: *Coagitata*: quia remuneratur ultra condignum: Et *superefluente*: quia in corpus redundat, quantùm capax est. *Quisquis autem tibi enumerat vera merita sua, quid tibi enumerat, nisi munera tua?* Ait S. Augustin. Lib. 9. Confess. cap. 13.

5. Deus est *Misericors*, succurrit lapsis, & tot gehennas promeritis! non passus Solem suum occidere super iram contra Adam. *Perfecta est misericordia, ut ante occurratur, quàm roget indigus*, inquit S. August. Hom. 39. ex 50. Magnâ sui molestiâ nostri misertus est, quia, ut ait S. Leo serm. 8. de Pass: *Parum fuit reprobari, voluit exhonorari.*

6. Deus est *Nobilis*: ideo Christus Luc. 6. appellatur homo nobilis, non solùm, quia ex David, sed multò magis, ut hic loquitur D. Cyrill. *Nobilis secundùm ineffabilem ortum à Patre.* Deus igitur Nobilis. Si genere Filij Dei sumus, cur non moribus? *Invidia de excellentia litigat, quid Te excellentius?* S. Augustin. 2. Confess. 6.

7. Deus *odit omne malum*, propter quod solummodo aversatur creaturas suas, magísque odit peccatũ, quàm amaverit vitam

Filij

Filij sui, ut ait in quoda
Ephes. *Deus non pro re i*
est causa salutis ac remedi
philact. in Joann. cap.
habuit, quidquid ad anim
spirituale pertinebat. Det
tuum, quia, ut ait D. Chr
pop. *Nihil aliud triste, q*

8. Deus est *Omnipote*
brosam omnipotentiat
faciendo impunè, quod
Augustin. lib. 2. Conf.
omnem nostram potent
commodamus? Vellem
quid vis, & non potes, fa
ait S. Augustin. in Psal

9. Deus *usque modo o*
Psalm. 108. in verba ill
tris ejus, ait: *Dictum e*
præposuit operibus Dei C
exteriora differantur, m
Reg. cap. 16.

10. Deus est *Pater*
sumus: intellectu enim
possumus. *Filius honor*
ter ego sum, ubi est honor

MEDITATIO
Feria 4. Domin. 23

De alijs perfectio

E Sterili tenebrarum abyſſo, in fœcunditatis divinæ abyſſum lucidam intrabo, & petam majorem perfectionum DEI cognitionem?

1. Deus eſt *Pater futuri ſeculi*, nos Filij & hæredes vitæ æternæ, quos complacuit ſibi eligere. *Cæleſtes divitiæ non niſi damno ſeculi poſſidentur.* ait S. Auguſtin. in Pſalm. 71.

2. Deus eſt *Patiens*, Alia eſt patientia in tolerandis doloribus, alia in contemptu: hæc ſola in Deo locum habet, vindictam in injurijs cohibente, ut patet in Angelis volentibus colligere zizania, Matth. 13. Utraque patientia in Chriſto ſumma, nobiſque imitanda: quia, ut ait S. Auguſt. ſerm. 1. de Verb. Dom. *Tota vita iſta intelligëtibus tribulatio eſt: ſunt enim duo tortores animæ: Timor & dolor. Cùm tibi bene eſt, times, cùm malè eſt, doles.* Tertull. addit lib. de Patient. cap. 11. *Nulla eſt perfecta virtus, quæ non habet comitem patientiam*, ut patet diſcurrenti per 8. Beatitudines, & 18. proprietates charitatis.

3. Deus eſt *Pax. Anima Deo, animæ caro ſubdenda*, ait S. Auguſt. tr 43. in Joan. Quod fit per virtutem: quia virtus unit voluntatem, & appetitum cum recta ratione, vitium dividit: quia *vitium fit, ſi malè utamur affectibus*, inquit S. Hieronym. Epiſt. ad Demetr. Igitur virtus eſt cauſa pacis, vitium diſcor-

dia,

Digitized by Google

diæ, unde pœna ſibi eſt omnis inc
animus. Ex adverſo, *Beati pacifici*
cientes pacem inter carnem & ſpiri
Hugo Cardin. in Matth. 5.

4. Deus eſt *Pius*. Pietatis eſt aſſi
eúmque, ubi adoleverit, exercere
peat, ac hæredem conſtituere, qu
Deus Pater præſtat, Si, ut ait D. Ch
1. ad Cor. 4. *Pietas inſatiabilis eſt,*
do ad obſequia Dei piiſſimi Patris

5. Deus eſt *Perfectiſſimus*. Perfe
cui nihil deeſt. Non poſſumus obti
fectionem Dei per identitatem; n
poſſumus deificari, ſupereſt, ut per i
nem ſimiles Deo fiamus. Quando
ſimilitudinem aſcendam? *Quæ ma*
tas, quàm iiſdem hominum veſtibus in
bus ipſemet Dominus, ait S. Ambr
dignit. human. cond.

6. Deus eſt *Perſeverantiæ Dator*
perit, niſi, qui gratiæ Dei deeſt, gr
quiſque deeſt ex voluntate infirma
ſibi imperante: quia non ex toto v
autem ex toto vult, quia eſt arduum
S. Auguſtin. lib. 8. Confeſſ. c. 9. Re
eſt petitio gratiæ, meditatio, ſuíque

7. Deus eſt *Prædeſtinator* in Ch
ſuos non ſignis, ſed charitate dign
luit. Si ſperare Te præcipiente deb

pter charitatem tuam perpetuam (uno enim amore diligis Te, & Tua) quòd ſim unus ex prędeſtinatis, quantam pœnam mereor, quòd omne peccatum non horream ampliùs, quod te non magis timeam, quòd omnibus modis electionem meam certiorem non faciam. *Sicut ad malum prior eſt voluntas hominis, ſic ad bonum prior eſt voluntas Creatoris.* Lib. 13. de Civit. 15. Petam hanc bonam voluntatem.

8. Deus eſt *Præſens* ubique. Quodcunq; ſpatium fingi poteſt, ibi eſt Deus: quia eſt immenſus: eſt enim omni modo infinitus, ergo etiam infinitus extenſione. *Vnde in omnibus Sanctis ſunt alij ſanctiores? Niſi abundantius habendo habitatorem*, inquit S. Auguſtin. Epiſt. ad Dardan. Sis mihi magis præſens cogitatione & amore.

9. Deus eſt *primum Principium*, reſpectu omnis creaturæ, omniſque cauſæ effectricis, exemplaris, & finalis: antiquitate, dignitate, & independentiâ ſummum. Ab hoc pendebo ex toto, gratus ejus exemplum imitabor, purus eum finem habebo in omnibus: poteſt enim me deſtruere cum ijs, propter quæ ab eo ſeparor. *Non idem finis, quia non idem fundamentum*, ait Chryſoſt Orat. 4. ad pop. de domo una corruente, alterâ ſtante.

10. Deus eſt *Protector*. Viæ ſæculi tenebræ,

bræ, & lubricum; horr
læ, lubricum ſolum qui
nebris & lubrico quà is
Tenebræ ſunt ignoran
piſcentia quòd ſi acc
quens, væ! Cui Deus
ſta S. Auguſtin. in Pſal

MEDITATIO.

Feria 5. Domin. 23

De alijs perfectio

VIdebo Dominum ſu
te, in caligine inter
& rurſum in ſibilo auræ
amplius agnoſcere.

1. DEVS eſt *Prudens* de ſingulis. *Non eſt hom & poſſit, ſed potius à Tegi tur*, ait Auguſtin. Soliloc turarum natura non p ſaluti, providentia Dei tam unicè.

2. Deus eſt *Pulcher*. P coram pulchriore. Infi tudinis eſt forma extern pulchrior, continens e plantas. 3. Eſt animaliu perans. 4. Eſt animæ rati 6. Beatorum, qui gradu

totius universi. 7. Est Deus solus pulcher, infinitè perfectus, sapientiâ clarus, sanctitate proportionatus. Quod si forma humana tyrannis animorum est, quæ incautos in amentiam rapit, quomodo ad sui amorem non alliciet me pulchritudo infinita? *Si placent corpora, in artificem eorum retorque amorem, ne in his, quæ tibi placent, tu displiceas,* inquit S. August. lib. 4 Confess. cap 11. *Pulchritudo corporis bonum Dei donum, sed propterea id largitur malis, ne magnum bonum videatur bonis,* ait idem 15. Civit. 2.

3. Deus est *Purus*. *Cor purum est vacuum cupiditate, & amore sui, ut nihil aliud diligas, quàm, quod diligendum est,* ait S Augustl lib 1. de doctr. Christ. *Illum osculemur, quem osculari castitas est,* ait S Paul. Epist. 4.

4. Deus est *Quies*. *Ignavia quasi quietem appetit, quæ verò quies certa præter Dominum?* Ita S. August. lib. 2. Confess. cap. 6.

5. Deus est *Rectus*. Non affectu, sed ratione regitur. Quis mihi det imitari te! *Errat quisquis putat veritatem se posse cognoscere, cùm adhuc nequiter vivat,* ait S. Augustinus lib. de Agon. cap.

6. Deus est *Redemptor*. *Toto se totum te comparavit! quid ultra debuit facere, & non fecit?* ait Petr. Damian. serm 1. de exaltat. sanctæ Crucis.

7. DEVS

7. DEVS *Revelan*
ſteria VerbaDEI ſunt re
cus enim amicum am
affectum affert memor
ſtem, aut locum. Ita
lib. 3. cap. 54. Da *ſagitt*
ram verba tua transfi
Auguſtin. ſuprà citatu

8. Deus *Rex* eſt. M
Regi, quàm cupiditati,
quàm dormire. Hâc c
eſt Auguſt. lib. 8. Co
huic Regi nardum ſub
ex agnitione mei, & ch
ſerm. 52. in Cant.

9. Deus eſt *Salu*
ſicut os cibum, ita Chriſt
lutem deſiderat, inquit C
Joann. Salutis principi
perditionis eâ carere.

10. Deus eſt *Sanctus*
poſſet apprehendi, cad
tatem Dei peccatum a
ſtitia infinita ad infin
vindictam eum impelle

MEDITATIO
Feria 6. Domin 23. p
De alijs perfectio

CLaudam oculos meos creaturis, ut Deũ ijs velatum videam,& ſine linguæ ſono, ſine voce Angeli,ſine ſtrepitu audiam,quem loquuntur perfectiones ejus. Petam eas intelligere,& in flammas dilectionis illarum inſilire.

1. Deus eſt *Satians. Luxuria ſatietatem ſe cupit vocari: Tu es plenitudo,& indeficiens copia incorruptibilis ſuavitatis.* S. Auguſtin. 2. Confeſſ 6. *Quid eſt tota terra, mare, cælum, ſidera, Sol, Luna,quid exercitus Angelorum? Omnium iſtorum Creatorem ſcio, ipſum eſurio, ipſum ſitio*, inquit idem ſerm. 16. de Verb. Apoſtolorum.

2. Deus eſt *Sapiens Curioſitas affectare videtur ſtudium ſcientiæ: Cùm tu omnia ſummè noveris*, S. Auguſt. 2. Conf. 6. *Infelix homo,qui ſcit omnia, te autem neſcit: Beatus, qui te ſcit, etiamſi illa neſciat* Lib. 5. Conf. cap 5. *Quid eſt,quæſo, Sapientia Chriſtiani. Quid niſi timor, & amor Chriſti?* ait Salvianus lib 4.

3. Deus eſt *Simpliciſſimus Ignorantia ſimplicitatis & innocentiæ nomine tegitur: Te ſimplicius quidquam non reperitur, quid autem Te innocentius,quandoquidem opera tua malis inimica ſunt?* S. Auguſt. 2. Conf. c. 6.

4. Deus eſt *Spes. Omnis, qui rectè credit, aliquid ſperat, & qui ſperat, ſuſtinet, ne à ſpe excidat*, S. Auguſt ſerm. 4. de Charit. Gaudia

mentis

mentis sunt majora delectationibus corporis; quia homines à maximis voluptatibus carnis abstinent, ut non perdant honorem, quod est bonum intelligibile ferax gaudij, ſgitur bonum intelligibile maximum Deus erit causa majoris gaudij, hic Deus nobis promissus est, ergo gaudium Spei Dei superat omne gaudium. *Eà Spe gaudeo, quando sanè gaudeo*, ait S. Augustinus lib. 10. Conf. 1.

5. Deus est *Spiritus*; quia habet *esse perfectissimum*. Si fulmen materiale tam subtile, & horridum, quid erit Spiritus Dei? Vento nihil magìs contrarium, quàm non flare, & Deo non inspirare; *tunc bene agis, si à bono agaris*. S. Augustin. serm. 13. de Verb. Apost.

6. Deus est *Spiritus sanctus*. Spiritus, id est, impulsio; Sanctus, id est, ad omne, quod in Deum ordinatur. *Infirma est omnis anima, nisi Spiritûs sancti virtute sit roborata*, ait D. Gregor in Psalm. 50.

7. Deus est *Susceptor*: suscipit perditos. Nullus speravit in Domino, & confusus est, Eccl. 6. Non confundas me ab expectatione mea.

8. Deus est *Suavis* Suavitas sita est in regimine forti, non usque ad asperitatẽ. Suavi, non usque ad laxitatem. Accommodare se rerum naturis, & propensionibus, non imponere impossibilia: Errantes sic corrigere,

ut

ut ipse de se vindictam relinquat, jámque electas imminuat pœnas,& soleatur. O suave jugum Dei, quod ita operatur.

9. Deus est *Suscitator*, qui suscitat mortuos, donec aspiret Deus. Triplex est dies (inquit S. Bernard. serm. 72 in Cant.) *inspirans, pro corporis vita: respirans, in sanctificationis gratia: Aspirans, in resurrectionis gloria. Vivificabit nos post duos dies.*

10. DEUS est *Sanctissima Trinitas*: quia bonum diffusivum sui, igitur infinite bonus, infinitè sui diffusivus, non productione creatâ, quæ respectu Dei nihil est: igitur increatâ productione infinitè perfectâ, perfectior autem productio est, quæ manet in producente, qualis est in Deo: Uno in natura, Trino in Personis. *Attenuati sunt oculi mei suspicientes in excelsum.* Isai. 38. Adoramus te,&c.

MEDITATIO CCCXXXV.

Sabbato Domin. 23 post Pentecost.

De reliquis perfectionibus divinis.

VIdebo Deum, patriam nostram, unde excidimus: Civitatem, ad quam tendimus: Iectum, ad quem quietis gratiâ festinamus. Petam de corporũ exilio transferri ad regionem spirituum, ut adhærcã summõ spiritui.

1. Deus est *Terribilis. Servitia potestatem timeri vult: quis autem timendus, nisi unus Deus,*

cujus

cujus potestati eripi, aut subtrahi, quid, quando, aut ubi, aut quid, vel à quo potest? Aug. 2. Conf. 6. Amor imperfectus parit securitatem, hæc lapsum: Itaque continendus timore: majore timore minorem contemnimus, nihil terribilius Deo! Quomodo peccatum in Angelo, in homine, in Christo punivit? *Plus de malis tuis metue, quàm de imperfectis bonis exulta.* Greg. 21. Moral. 26.

2. Deus est *Totum.* Plus delectant omnia, quàm singula, totum quàm pars: audies sermonẽ, nec vis stare syllabas, sed transvolare, ut aliæ veniant, & totũ audias: Deus est totũ, & plusquam omnia: quia fecit omnia. Cur adhæreo creaturæ parti, & non Toti Deo?

3. Deus est *Veritas, Credenti immortalis ad vitam, non credenti immortalis ad pœnam,* ait Aug de Symb. ad Cat c. 3. Sic amatur veritas, ut quicunque aliud amant, hoc quod amat, velint esse veritatem: & quia falli nolunt, nollunt convinci, quòd falsi sint. Itaq; propter eam rem oderunt veritatem, quam pro veritate amant: Aberrant autem à veritate, vel defectu luminis cœlestis, vel quòd eam non requirant, vel quòd caducis amoribus abripiantur. *O Veritas exulum patria, exilij finis, video te, sed intrare non sinor,* ait S. Bernard serm. 31. in Cant. Ut lux divina mentem subeat, mundanda est conscientia;

ut re-

ut requiratur veritas, amãda est, amore unimur amato: ut non abripiamur alijs affectibus, amãda est Veritas: amor enim, ubi adest, cæterorum omnium ad se traducit affectus.

4. Deus est *Virgo*, ob intemeratam generationem. Sanctissima Trinitas dicitur *Regina Virginum* à Nazianz. apud Caus. de imp. Passi. *Illi copulemur, cui nupsisse Virginitas est*, ait S. Paulin. Epist. 4. *Major amor imposuit majus onus Virginibus, quod licebat, noluerunt. ut plus placerent ei, cui se devoverant, ambierunt illam majorem pulchritudinem cordis*, ait S. Augustinus serm. 18. de Verb. Apost.

5. Deus est *Vita* Misera vita postponenda meliori, *vita corporis anima, vita animæ Deus* ait S. Augustinus in Psalm. 70. *Nemo gravius moritur, quàm qui peccato vivit*, inquit S. Ambrosius lib. de Noë cap. 10. *Illi commoriamur, in quo vita est*, addit S. Paulin. Epist. 4.

7. Deus est *Vltor*, hîc, & in futuro. Miris modis, præsertim tribus. 1. hic penuriâ, morbo, infamiâ, subtractione lucis, immissione tentationum. 2. Relinquendo hominem sibi, ut abeat post vestigia gregum suorum. 3. Permittẽdo lapsum, atque relapsum. Petã corripi à Domino correptione amoris.

8. Deus est *Vnus*, ita, ut magis unum aliquid dari non possit; quia sicut reliqua entitate, sic & unitate præcedit. *Cui Deus per-*

tio est, nihil debet curare, nisi Deum, ait Ambr. lib. de fug: sæc. c. 2. Hoc sit meum centrum, pondus, & Magnes, unúmque necessarium. *Amemus unum bonum, in quo sunt omnia bona*, ait S. Augustin. lib. 2. Confess. cap. 17. *Per continentiam redigimur in unum.* Ait idem 10. Confess cap. 29.

9 Deus est *Vocans. Totius vitæ vel rectè, vel malè traducendæ fundamentum in electione positum*, ait S. Nazianz. Orat. 23. Electio pendet à vocatione: quia, ut ait Hieronym. in cap. 1. Jonæ. *Nihil Deo adversante securum: possunt enim etiam ea, quæ sibi homines æstimãt salutaria, Deo volente verti in perniciem.* Deus nos extraxit ex nihilo, creavit, abluit, educavit, illuminavit, ad profectum adduxit, labentes reduxit, corroboravit, & quosdam aulæ, militiæque suæ adscripsit, perseveranter in eadem retinuit, & plurimos usque ad felicitatem æternam induxit.

10. Deus est *Zelans*, honorem suum, suorúmque, & contra animas sibi minùs adhærentes zelat. *Durum est amanti animum dimidiare cum Christo, & mundo*, ait Gilbert in Cant. cap. 13. *Oritur zelus ex amore Christi, quem, qui amat, offendi pati non potest*, ait S. Bernard serm. 44 in Cant. Petam imitari zelum Dei, quia *pia est tristitia, &, si dici potest, beata miseria vitijs alienis tribulari, non impugnari*, ait August. epist. 145. ME-

MEDITATIO CCCXXXVI.

Dominica 24. post Pentecosten.

De minis desolationis spiritualis.

VIdebo judicium inchoari à domo Dei, quia Hierusalem scrutari in lucernis, est de occultis amicorum Dei lapsib' vindictam sumere, ait D. Bernard. Petam agnoscere causas desolationis, & pœnæ spiritualis.

Cons. 1. Noras hominis desolati ex eodem Sancto: in Psalm. 79. Exsiccatum est cor meum, & anima mea est, sicut terra sine aqua, non possum lacrymas fundere, non invenio in Psalmis saporem, non delector lectione bonorum librorum, non me recreat oratio, nec aditū invenio ad meditationem, ad opera manunm factus sum piger, in vigiliis somnolentus, præceps in iram, in odio pertinax, liber in lingua, effrenis in gula. Hoc est, non visitari à Domino, hoc deficere in spiritu. Accedit punitio spiritualis per privationem gratiæ, vel subtractionem auxilij interni, quo amovebantur impedimenta, illuminabatur mens, inflammabatur voluntas, vel per subtractionē auxilij interni, ut sūt preces piorum, bona consilia, afflictiones, vel per excæcationem, & obdurationem, cujus causa est dæmon, & malitia propria, unde, qui pedem jam in cœlo habuerant, cum Lucifero præcipitantur.

Conſ. 2. Cauſam hujus non eſſe Deum, qui incommutabile bonum, ſempérque idem eſt, quòd autem non idem ſemper appareat, eorum culpâ id accidit, qui Deum non eodem modo ſemper intuentur, ſed vitiati affectu aliquo comparent, ut David vanâ gloriâ affectus, Moyſes diffidentiâ, &c. Quos Deus (in vitia ſeverè animadvertens) terribiliter punivit, & Moyſen quidem uſque ad mortem; alios verò (ut eſt in vitis Sanctorum, & Chronicis) permiſit in fine vitæ graviùs labi, & æternùm perire, juxta illud Iſai. 26. *In terra Sanctorum iniqua geſſit, non videbit faciem Dei.* Alios non audivit orantes, ut Antioch. 2. Machab. 9. *Orabat autem hic ſceleſtus Dominum, à quo non erat miſericordiam conſecuturus,* Cujus rei tres cauſæ à P. Leſſio de juſtitia Dei aſſignantur 1. Lapſus lethalis. 2. Lapſus veniales. 3. Tepor, & neglectus divinarum inſpirationum, unde homines etiam Deo ſacri uſque ad damnationem æternam præcipitantur.

Conſ. 3. Verba Jobi cap. 2. *Divitias, quas devoravit, evomet,* id eſt, Corpus Chriſti, *quia non vult Dominus remanere in ſentina diaboli,* ait Hugo Card. in Joann. cap. 6. Et S. Vincent. Ferrer. ſerm. 4 inquit: *Angeli, qui aſſiſtunt huic Sacramento, indignè recipientes interficerent, niſi divina miſericordia prohibe-*

ret.

ret. Cæterùm in desolatione filiorum Dei, ita à Deo pendere oportet, ut si quid jusserit, quod secundùm hominem injustum esse videatur, justù credatur, & fiat, exemplo Jobi, Tobiæ, Christi: ita D. Cypr. de singul. Cler. & D. Suso lib. de Sap. ait: *Nulla est perfectior, resignatio, quàm in sui derelictione esse resignatè.*

MEDITATIO CCCXXXVII.

Feria 2. Domin. 24. post Pentecost.

De minis mortis.

AUdiam D. Augustinum Lib. 2. de Genes. cont. Manich. dicentem: *Nihil sic revocat homines à peccato, quemadmodum imminentis mortis cogitatio.* Petam bonam mortem.

Cons. 1. Mors est pœna peccati, naturaliter inevitabilis, destructio artificiosissimi corporis humani, corruptio mirabilis compositi ex spiritu, & carne, amara separatio ab omnibus, quæ in hac vita amantur, dolorosa sensuum defectio, fœtor in corpore, afflictio in anima propter peccata, imminens judicium, incertitudinem salutis, quia ignorat non tantùm mortis tempus, modum, & locum, sed etiam statum suum, an in damnandi vel salvandi sorte sit. Statuam ijs non affici, à quibus debeo divelli. Non differre ad ultimum vitæ exercitia virtutum, ut earum actus faciliùs eliciam, præsertim

Spei, ne imminens conturbet æternitas, & reſignationis in manus Dei.

Conſ. 2. Cùm intra ſeptimanæ diem aliquam, certò ſim moriturus: petam liberari à ſeptem mortibus malis: Brutali, orando Pſal. 64. Elata, Pſalm. 130. Intricata, Pſal. 14. Lutulenta, Pſal 68. Amara, Pſal. 5. Furenti, Pſal. 131. Deſperata, Pſal. 61. *Non mori, ſed malè mori malum eſt*, ait S. Chryſoſt. Hom. 36. in Matth. Ex adverſo petam mihi obtingere è ſeptem mortibus bonis aliquam. Lætam, Pſalm. 121. Securam, Pſalm. 10. & 24. & 30. Ferventem, Pſalm. 41. 33. 96. Tranquillam, Pſalm. 15. 17. 39. Æquanimem, Pſalm. 22. 26. 43. Humilem, Pſalm. 56. 76. 97. Piam, Pſalm. 37. 122. 125.

Conſ. 3. Ex mortibus indifferentibus, ut ſunt: Improviſa, prævisa, brevis, longa, placida, violenta, ſicca, cruenta, pauper, opulenta, mitis, acerba, ignobilis, honorata, petam eam, quæ Deo magis placet, poſtponendo etiam ipſa Sacramenta providentiæ, ac Domini mei voluntati, & miſericordiæ, ſine qua æquè mihi certa incumbit damnatio, quantumcunque provisâ morte Sacramentisque munitus moriar. Ita D. Gertrud. lib. 2. cap. 11.

MIDI.

MEDITATIO CCCXXXVIII.

Feria 3, Domin. 24. post Pentecost.

De Minis judicij.

VIdebo vallem Josaphat, inibíque cives Babyloniæ cum malis Angelis, ad sinistram separari, Cives autem Hierusalem supernæ reponi ad dexteram velut oves, in qua jam sedet earum Agnus. Petam fructum utilem inde percipere.

Cons. 1. Judicium esse sententiam supremi Judicis Christi inevitabilem contra reos puniendos, pro justis præmiandis, juxta cujusque merita, idem est de judicio particulari.

Cons. 2. Personas in hoc judicio, quæ sunt Judex omniscius, & æquissimus. Accusatores creaturæ, & ætates, quibus abusi sumus; imò & dæmones, Angeli, Sancti, Conscientia, Sanguis Christi: Quomodo tunc palpitabit homo reus sine auxilio, sine defensione, plenus metu, & confusione.

Cons 3. Materiam accusationis: Verba, cogitationes, acta, omissiones, talenta, officium, opera charitatis, inspirationes, occasiones, neglecta gloria Dei, bonum commune, privatum. O qualis erit confusio videre culpâ meâ multas animas damnatas, ipsas respublicas perditas! Si tali inspirationi correspondissem, si me in tali occasione

mortificâssem, consecutus fuissem ego sanctitatem, Dei verò Ecclesiæ quàm plurimùm profuissem, quorum nihil evenit, ídque propter invidiam, umbras, zelum indiscretum, propriam existimationem, judicium, commoditatem, detractiones, scandala, pietatis contemptum, levitatem verborum, respectus humanos, inconsiderationem, Spes, metus, pusillanimitatem, scrupulos, diffidentiam, & denique, quòd non obediverim spiritui Dei. Refugiam nunc ad misericordiam Dei, quiâ *Væ etiam laudabili vitæ hominum, si remotâ misericordiâ discutias eam*, ait D. Augustin. lib. 9. Confess cap. 31.

MEDITATIO CCCXXXIX.

Feria 4. Domin. 24. post Pentecost.

De Minis inferni.

VIdebo carcerem inimicorum Dei, remotissimum à mansionibus cœlestibus, infra omnia elementa, ubi sunt æterna mortis pascua. Petam nunc id facere, quod vellem si ibi essem, ut evaderem.

Cons. 1. Omnia mala vitæ mortalis esse tantùm initia dolorum collata inferno, cujus supra vigesies meminit D. JESVS, & est locus in intimo terræ, umbris opacus, dicitúrque sepultura, & pœnarum profunditas. A dæmone vocatur abyssus. A Christo D.

Luc. 8.

Luc. 8. Matth. 10. Matth. 5 Matth. 25. Marc. 9. Matth. 13. Matth. 25. Matth. 22. Gehenna ignis æternus, inextinguibilis, ubi vermis eorum non moritur, & ignis non extinguitur, caminus ignis, tenebræ exteriores, ignis paratus diabolo, & Angelis ejus. Hinc habetur, eodem igne cruciari homines, & dæmones, miris, ſed veris modis, inquit S. Auguſtin. lib. 21. de Civit. Dei, cap. 10. Supplicium æternum. Ibi erit fletus oculorum, qui per concupiſcentias vagabantur, & ſtridor dentium, qui edacitate gaudebant, & has duas pœnas Dominus repetit quinquies apud unicum Evangeliſtam Matth. c. 8. 13. 22. 24. 25. & Luc. 23. Erit etiam ibi ſitis, fames, vincula, tenebræ, magna membrorum tormenta, denique, inquit S. Maximus: *unicuique peccato Deus conſonam pœnam ſtatuit.*

Conſ. 2. Septem eſſe damnandorum pœnas inferno majores. 1. *Timor judicij malis reſurgentibus eſt pœna gravior, quàm gehenna*, ita D. Anſelm. in Epiſt. ad Hebr. cap. 10. 2. *Separari à Chriſto, an non gravius, & gehennâ terribilius*, ita D. Chryſoſtom Hom. 8. in Epiſt. ad Theſſal. 3. Irrideri, aut audire: Stulte: *ſuperat æternam pœnam irriſio iſta ſtultitiæ*, ita D. Baſil. in Luc. cap. 16. 4. Livore tabeſcere: *agit infelix, ne videat felicem*, (epulo Lazarum petens eum mitti in domum Pa-

tris) *& zelo magis incenditur, quàm gehennâ.* Ita D. Chrysost in Luc. cap. 16. 5. *Rem plùs de conscientiæ, quàm de gehennæ erubescit incendio,* ita D. Chrysost. serm. 115. 6. *Non videre Deum, pœna est, totâ gehennâ acerbior.* Ita D. Chrysost. Epist. 5. ad Theod. lapsi. 7. Nunquam reuniri Christo Deo. Hoc NVNQVAM est pœna damnatorum major, maximâ, quæ sicut Christum afflixit in vita, sic illos affliget æternâ desperatione, ita B. Vezana in Revelat.

MEDITATIO CCCXL.

Feria 5. Domin. 24 post Pentecost.

De æternitate pœnarum inferni.

VIdebo damnatos ambulantes in circuitu, *vocabuntur enim populus, cui iratus est Dominus usque in æternum.* Malach. 1. Petam intelligere causas, cur æternùm puniantur.

Cons. 1. Pœnas damnatorum æternas. 1. Quia Legislator habet jus Pœnam ponendi violatoribus Legis. sed Deus posuit æternam Matth. 25. Marc. 9 Apoc. 14. 2. Si Leges humanæ perpetuum exilium præscribunt, vitam auferunt in perpetuum, quantò magis Leges divinæ? Ita S. Augustin. lib. 21. de Civit. Dei, cap. 17. 3. Nunquam esset illorũ æterna miseria, nisi esset magna malitia; ita

idem

idem: Ibid. lib. 9 cap. 13. 4. Factus est homo malo dignus æterno, qui in se peremit bonum, quod posset esse in æternum, ita D. Gregor. lib. 4. dial. cap. 24. 5. Pertinet ad justitiam, ut nunquam supplicio careant, quorum mens nunquam voluit carere peccato, ita S. Augustin. suprà 6. Cùm locus ille viam præcludat ad meritum compensationis, etiam beneficium non admittit, ita Blesensis Epist. 60. 7. Pœna debet esse proportionata culpæ, sed culpa nocet animæ, quæ est res Dei, & bonum æternum, privans eam visione Dei, unde aufert Deo gloriam æternam, sibi autem infert pœnam æternam. 8. Major injuria pœnam meretur majorem, sed injuria per peccatum fit Deo infinito, lædit-que bonum infinitum, igitur saltem quoad durationem debet luere infinitè. 9 Quid mirum, si æternaliter ardebit, æterna erit materia, æternum pabulum, anima, & peccatum, ita Tertullian in Apolog. Hinc de lapsis Angelis dicitur, *neque locus inventus est eorum amplius in cœlo* De damnatis verò hominibus, *clausa est janua*, Matth. 25. Marc. 13. comburentur enim igne inextinguibili, & *fumus tormentorum eorum ascendet in secula seculorum* Apoc. 14. Hanc malam æternitatem experietur *peccator, videbit, & irascetur, sui magis, quàm sibi*, ait S. August. hic Psal. 111.

Conſ. 2. Quomodo D. JESVS aliàs parcus verborum æternitatem pœnarum inferni exaggeret, Marc. 9. *Si ſcandalizaverit te manus tua, abſcinde illam, bonum eſt tibi debilem introire in vitam, quàm duas manus habentem ire in gehennam, in ignem inextinguibilem, ubi vermis eorum non moritur, & ignis non extinguitur. Et ſi pes tuus te ſcandalizat, amputa illum, bonum eſt tibi claudum introire in vitam æternam, quàm duos pedes habentem, mitti in gehennam ignis inextinguibilis, ubi vermis eorum non moritur, & ignis non extinguitur. Quòd ſi oculus tuus ſcandalizat te, eĕce eum, bonum eſt tibi luſcum introire in Regnum Dei, quàm duos oculos habentem.* &c. Manus, pes, oculi, ſunt perniciosa ſocietas, propinquitas, amicitia, omnéque vitioſum in homine.

Conſ. 3. Si inter mille homines unus tantùm damnaretur, nónne quiſque timidus diceret: Nunquid ego ſum? Nunc autem damnandi præ multitudine, Apoc. 20. Matt. 9. Scripti ſunt in libris, ſalvandi præ paucitate ſcripti ſunt in libro. Conſtitutus inter horrendas illas figuras damnatorum momentaneas delectationes ſine intermiſſione, ſine refrigerio etiam imaginario æternùm luentium diçam ad Dominum: En me infelicem ad portas inferi conſiſtentem, patet porta, & ego ipſi immineo illuc devolvendus,

dus, ah! Deus meus, pro me mortue, patieris ne, ut non vivam ampliùs in æternum? Inscribam memoriæ compendium Evangelij: Luc. 9. *Quid prodest homini, si universum mundum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur, aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* &c. *Quis non bibat tribulationis poculum, metuens ignem æternum?* Ait D. Augustin. Tom. 3. in Sentent.

MEDITATIO CCCXLI.

Feria 6. Domin. 24. post Pentecost.

De causis tam horribilium minarum,

ASpiciam Justitiam divinam terribilem homines propter peccata æternis supplicijs submergentem. Petam ea peccata agnoscere, & evitare.

Cons. 1. Peccata, propter quæ ibunt in supplicium æternum, sunt 1. eorum, qui non receperunt Christum, neq; fidem Dei, Matth 10. 11. 12. & 28. 2. Qui Fidē Dei receperunt, sed non juxta eam vixerunt: caruerunt enim operibus Misericordiæ corporalibus, & multò magis, quia caruerunt spiritualib'. Matth: 25. 3. Qui fuerunt vitiosi, hypocritæ, superbi, avari, sævi, injusti, impij, & omnes addicti impietati, discedite à me *omnes operarij iniquitatis*; Matth. 23. 4. Qui alijs fuerunt scand.

ſcandalo. Luc 13. Matth. 18. 5. Illi, de quibus apud Lucam cap. 6. ait Dominus: *Væ vobis divitibus*, quia habetis conſolationem veſtram: *Væ vobis, qui ſaturati eſtis*, quia eſurietis: *Væ vobis, qui ridetis nunc*, quia lugebitis, & flebitis: *Væ, cùm benedixerint vobis homines*, D. Chryſoſt notat, quod *Væ* inſcripturis ſemper dicatur his, *qui non poſſunt evadere à futuro ſupplicio*. 6 Servus malus, piger, inutilis, infructuoſus, negligens. *Serve male, & piger*, Matth. 25. &c. *Inutilem ſervum, ejicite in tenebras exteriores*. 7. Qui málè præeſt alijs, & percutit, & manducat, ac bibit cum ebrioſis, dividet eum, & partem ejus ponet cum hypocritis: ibi erit fletus, &c. Matth. 24. Quę omnia intelligenda ſunt, ſi in his, vel ob hæc homo Dei Legem graviter obligãtem tranſgredi præſumit.

Conſ. 2. Quænam in particulari peccata illa ſint cœlum prohibentia, & audiam D. Auguſtin. lib 21. de Civit Dei cap. 27. ita reſpondentem: *Difficillimum eſt invenire, periculoſiſſimum definire: ego certè uſque ad hoc tempus, cùm inde ſatagerem ad eorum indaginem pervenire non potui: & fortaſſis propterea latent, ne ſtudium proficiendi ad omnia peccata cavenda pigreſcat.* Quis crederet, quòd ille ſervus Evangelicus, Matth. 28. Exigens dibitum centum denariorum reus apud Deũ

factus

factus sit æterni supplicij, ut ait Remigius: *Qui diligitis Dominum, odite malum, & qui timet Deum, nihil negligit.* Statuam cum gratia Dei evitare, quidquid mihi conscientia dictaverit, non esse rectum.

Cons. 3. *Omnia peccata duæ res faciunt in homine cupiditas & timor, quia sicut omnia justa opera bono timore, & bono amore fiunt: Sic malo amore, & malo timore omnia peccata committuntur.* Ita D. Augustin. in Psal. 79, *Quisquis hic habet ignem charitatis illic ignem gladij timere non poterit.* Ambros. in Psal. 118.

MEDITATIO CCCXLII.

Sabbato Domin. 24. post Pentecost.

B. Virgo præsidium contra has omnes minas, earúmque causas.

AUdiam B. Virginem de se loquentem: Ego sum Mater misericordiæ, & aditus peccatorum ad Deum, nullus est adeò alienus à Deo (nisi omnino fuerit maledictus) qui si me invocaverit, non revertatur ad Deum. Petam ejus operi in negotio salutis meæ experiri.

Cons 1. Si minas Evangelij comprehendo, quomodo earum causas non fugio: si non comprehendo, quantò magis causas earum fugere debeo? Modus autem effugiendi est rursus ad Matrem misericordiæ, ut ait D. Bernard.

Digitized by Google

Bernard. ſupra Salv. Regin. *Convenienter vocatur Mater miſericordiæ, quòd divinæ pietatis abyſſum, cui vult, & quando vult, & quomodo vult, creditur aperire, ut quivis enormis peccator non pereat, cùm Sancta Sanctorum patrocinijs ſuis ſuffragia præſtat.*

Conſ. 2. Duos eſſe modos flectendi B. Virginem ad hanc gratiam ſalutis impetrandã, vel per unum aliquem actum heroicum Virtutis, vel per multos remiſſos & frequentatos. Tutiora ſequens in utroque me exercebo. Ita Didac. de Roſis de Cultu B. Virg.

Conſ. 3. Verba D. Bonaventuræ, in Speculo Virg. ita de B. Virgine loquentis: *Qui habuerit characterem ejus, notabitur in Libro Vitæ*, Characteres D. Virg. ſunt Virtutes ejus, de quibus hactenus actum eſt ſingulis ferme Sabbatis, quas ſtatuam amplius imitari.

MEDITATIO CCCXLIII.

Dominica 1. Adventûs.

De cauſis Incarnationis.

REſpiciam, & levabo caput & cor meum, ducéque Spiritu Domini ſubibo concilium cœleſte, in quo agitur de Redemptione mea. Petam humillimè cauſas Incarnationis agnoſcere.

Conſ. 1. Infelicem generis humani â primo lapſu ſtatum: nam quod tempus, quis locus, quæ

quæ gens, quis ſtatus, quæ ætas, quod officium, quod membrum corporis, quæ potentiæ in nobis, & à nobis non ſunt fœdata? Cœlum idolis, terram direptione, mare avaritia, aërem blaſphemijs, palatia luxu & faſtu, caſas pauperum querelis, tribunalia iniquitate, cholas hęreſibus, religionem hypocriſi & ſuperſtitione contaminatã Sol eſt intuitus, cælum & terra ingemuerunt. Et ſicut lapis vi ſuâ non poteſt ſurſum agi, ſic nemo viribus naturæ à ruina æterna evadere potuit. Fuit itaque motivum principale Incarnationis divinæ, commiſeratio Dei erga hominem lapſum, ut remedium ferret peccato. *Propter miſeriam inopum, & gemitum pauperum nunc exſurgam, dicit Dominus*, Pſal. 11. de ſolio meo quærere, & ſalvum facere quod perierat. Eſt enim ea natura Amoris, ut in miſertis videre non poſſit, quem amat.

Conſ. 2. Alias cauſas, ut idem eſſet Redemptor, qui Creator, ut familiariùs ab homine diligeretur Deus, ut reficeretur oculus cordis in Divinitate, oculus corporis in humanitate, ita Hugo Victorinus lib. Sentent. Sed neque decuit à creatura tale bonum fieri homini, quò majus nõ poſſet præſtare Deus, quia tria ſunt, quibus Deus non poteſt meliùs facere, Se, Chriſtum, & Viſionem Dei, quam per Redemptionem conſequimur.

Aliam

Aliam cauſam addit S. Auguſtinus ſer. 26. de Temp: *Vt haberet homo, & quem videret, & quem ſequeretur Deus factus eſt homo.*

Conſ. 3. Verba S. Chryſol. ſerm. 23. *Tibi totum factus eſt, qui fecerat totum, & qui ſibi nunquam tibi toties mutatur* etiam in Venerabili. Petam immutari viciſſim, & inducre D. JESVM Chriſtum.

MEDITATIO CCCXLIV.

Feria 2. Domin 1. Adventûs.

De decreto Incarnationis.

AUdiam concilij cœleſtis decretum: Ut haberet homo, & quem videret, & quem ſequeretur Deus factus eſt homo. Petam magis agnoſcere, quomodo Verbum Patris obſequatur Patri Æterno.

Conſ. 1. Quomodo Verbum Dei partim commiſeratione noſtri, partim ad ſatisfaciendum Juſtitiæ divinæ permotum ſit, ut ſe ad naturam noſtram aſſumendam reſolveret, quia Redemptor, niſi eſſet Deus, non daret ſatisfactionem tam grandis pretij, quæ debebatur Juſtitiæ divinæ, & idem Redemptor; niſi eſſet Homo, non poſſet ſalutem operari, neque pati aut mori. Et Deus igitur & Homo eſſe debuit, qui miſeriæ noſtræ opem ferret.

Conſ. 2. Non defuiſſe omniſcio, & omnipotenti

Digitized by Google

potenti Deo, alios modos ineffabiles ſuccurrendi nobis, ſed propter nimiam charitatem, quâ dilexit nos libere: è, quis enim Deum cogeret? Voluit nos per Filium redimere. Qui agnitâ voluntate Patris eidem continuò ſe conformavit: Tunc dixi: Ecce venio. *Quis non ſtupeat charitatem Dei ſpreti & revocantis?* Ait D. Bernardus ſerm. 83. in Cant. Et Gilbertus. Ibidem ſer. 89. *Amor exeſtuat, ſeipſum non capit, ſuperfluit ſibi.*

Conſ. 3. Quomodo decretum Incarnationis primò Angelis, poſtea hominibus revelatum, de eodem multi ex utraque parte ſcandalizati ſint, ſive Angeli, ſive homines, qui adhuc cœcutiunt; inſolita charitatis magnitudo nocet eam non capientibus; juxtà Baſ. Hom. de Nativ Dom. *Immenſitas munerum facit, ut munifico non credamus.* Poterat Dominum retrahere vis ſcandali, ſed ubi mandatum eſt, id contempto ſcandalo exequi oportet, ipſe autem mandatum accepit à Patre, ut animam ſuam det pro me. Audiã alloquentem me verbis Divi Auguſtini. *Animam meam poſui, ut te mihi conjungerem, & tu recedis à me?* Lib. contra Hæret. Cùm Deus noluerit nos ideo per Angelum redimere, ne præberetur homini occaſio magis amandi creaturam, quæ redemit, quàm Deum, qui creavit; recedam ab omni creatura,

tura, ut unicè Creatori gratus adhæream.

MEDITATIO CCCXLV.

Feria 3. Dominica 1. Adventûs

De executione decreti Incarnationis.

AUdiam, & aſpiciam Verbum divinum in aula Virginis exequi decretum Patris. Petam myſterium agnoſcere & æſtimare.

Conſ. 1. Tria fuiſſe ab Angelo præſtita: 1. Salutavit Virginem. 2. Nunciavit Incarnationem. 3. Docuit modum. Ad primum B. Virgo ſe ait ancillam. Ad 2. Reſpondet. Fiat. Ad 3. Secundùm verbum tuum, inquit, id eſt, illæsâ Virginitate. O felicem naturam humanam, quæ talem Virginem habuit. Væ mundo, ſi tunc MARIA caruiſſet, fortè retractâſſet Dominus in mundo eſſe.

Conſ. 2. Quomodo ad illud FIAT Virginis eodem momento formatum ſit corpus Chriſti perfectum, infuſa anima, & utraque unita ſint verbo, juxta illud Damiani: Audíſne in hoc Verbo Incarnationem Dei, &c. In qua Verbum æternum ſeipſum totum, & omnia viſcera ſua effudit in homines Luc. 1. *Per viſcera miſericordiæ Dei noſtri, &c.*

Conſ. 3. Quomodo Deus incarnatus revelatus ſit Angelis, & ab ijs adoratus, & cum iterum introduxit primogenitum in orbem terræ,

terræ, ad Hæbr. 1. *Iterum*, vel in Reſurrectione, Vel in die judicij, primò autem introductus eſt Chriſtus in orbem, Incarnatus & paſſibilis, utrobîque verò ab Angelis adoratur, quia hoc ijs Deus *dicit, & adorent eum omnes Angeli Dei*. Cum quibus & ego Deum laudabo ob miſericordiam oſtenſam in Redemptione. 1. Quia decrevit genus humanum redimere. 2. Quia Filium miſit, ut homo fieret. 3. Quia Filius hominis in terris viſus, cum hominibus converſatus, omnium virtutum, præſertim humilitatis & manſuetudinis exemplum factus. 4. Quia doctrinæ prædicatione, & miraculorum exhibitione, maximè verò gratiæ infuſione homines ab errore revocavit, & ad veri Dei cultum & cognitionem adduxit. 5. Quia pro nobis famem, ſitim, algorem, æſtum, penuriam, injurias, contumelias, verbera, ſpinas, crucem ſuſtulit, ut nobis fratribus ſuis beatitudinem compararet. 6. Quia immortalis, impaſſibilis, glorioſus reſurrexit, aſcendêſque in cælum nobis januam aperuit, & locum paravit. Ideo volo eſſe è ſpolijs Chriſti ejus ſervus, omniáque mea ei dedicabo, quia me redemit æternùm à pœnis æternis. Hæbreor. 9. verſ. 12.

MEDI-

MEDITATIO CCCXLVI.

Feria 4. Dominic. 1. Adventûs.

De ineffabili demissione Dei.

ASpiciam Solem recedentem, & DEVM se exinanientem. Petam agnoscere mysterium, & imitari.

Cons. 1. Quomodo divini Verbi Persona descendendo in naturam humanam se demiserit, gemma in lutum, Sol sub terram, totum in partem, statua aurea vestita sit panno, tabula materiæ pretiosissimæ receperit coloratam figuram, Deus ad hominem, & ut ait Nazianz. de Nativit. Domini. *Qui est, fit.* Et Chrysost. in Joann. Non substantiam vertit in carnem, sed manens, quod est, servi formam assumpsit, vel, ut loquitur S. Augustinus lib. 15. cap. 11. Sicut Verbum nostrum vox sit, nec muratur in vocem, ita DEI VERBVM Caro factum est, non mutatum in carnem. Vel, ut ait Concil. Ephes. Ut cùm sermo induit literas, visibilis fit, & tractabilis, sic Verbum Dei tractabile invenitur. Et factũ est quasi lac propter parvulos.

Cons. 2. Quomodo, qui implet cœlos immensos in utero materno adeo tenuis erat, ut vix humano visui subijci posset, & qui sedet in supremo throno, contineatur in utero, atque, ut ait Guericus serm. 3. de

Annunt.

Annunt. *Verbum æternum ſub ſilentio ſe premit.* Et David: Pſalm. 17. Inclinavit cœlos, & deſcendit. Et Paulus ad Philipp. 2. *Semetipſum exinanivit formam ſervi accipiens.* Et S. Fulgentius de Nativit. Dom. *Homo Deum contemnens, à Deo diſceſſit, Deus hominem diligens, ad hominem venit inaudito miraculo.* Egóne, ut aliam ſortem quæram?

Conſ. 3. Verba D. Leonis ſerm. 3. *Simus ejus humilitati ſimiles, cujus gloriæ volumus eſſe conformes.* Humilitas hæc ſita eſt in tribus, ſubijci majori, ſubijci æquali, ſubijci inferiori. *Humilitas ejus, noſtra nobilitas eſt,* ait *D. Hilarius* in Joann. cap. 13. Peccam mihi ſemper eſſe præ oculis finem redemptionis, quem explicat Apoſt. ad Tit. verſ. 11.

MEDITATIO CCCXLVII.

Feria 5. Domin. 1. Adventûs.

De ineffabili ſublevatione hominis.

ASpiciam DEI Naturam ſe communicantem, ut Sol lucem, ignis calorem, balſamum odorem. Petam fieri ejus particeps.

Conſ. 1. Quomodo humanitas ſit ſublevata, & divinitati unita modo noſtro concipiendi, ut Cryſtallus Luci, ferrum igni, paſta farinacea liquori valoris infiniti mixta, ſicut aurum fit ſtatua, argentum imago argentea, carbo accenſus, rubus ardens incombuſtus.

Iris

Iris & Carbunculus lucidus; ſic homo veſtitus ſubſtantialiter Deo, & ut ait Nazianz. Orat de Nativit. Domini. *Quod præſtantiùs erat nobis impertijt, ejus, quod deteriùs erat, particeps ipſe fit.* Si ſculptor talem formaret arte ſtatuam, quæ viveret vitâ ſculptoris, quàm eſſet mirabile, hoc autẽ mirabilius eſt.

Conſ. 2. Quod vitis jungatur Alno, hedera muro, homo optet adhærere, Deo nil mirum. Qui enim eget alterius ope, ei ſe applicat. Sed quod Deus noſt indigus noſtri uniatur homini, cogit ardentiſſimè petere, ut ſublevetur natura noſtra cum natura Chriſti ad divinitatem. *Cæleſtes eſſe cæpimus, nos niſi cæleſtia cogitemus & agamus.* Inquit D. Cyprianus ſerm. de Oratione Domini.

Conſ. 3. Divinæ factus naturæ conſors debere me reverentiam erga me ipſum tanquam erga partem Chriſti, quia, ut ait Apoſtolus 1. Cor. 6. *Corpora veſtra membra ſunt Chriſti.* Debere meamorem, ardentiſſimúmque zelum, ut ſolent, membra zelare pro invicem. Itaque indigniſſimùm judicabo dæmonem, ut vel admittatur, vel audiatur; ſicut eum Dominus non ſinebat loqui; cujus Spiritui denuo abrenunciabo per Incarnationem Verbi elevatus ſuper Angelos.

MEDI-

MEDITATIO CCCXLVIII.

Feria 6. Domin. 1. Adventûs.

De jugi permanſione cum Deo, qui quod ſemel aſſumpſit, nunquam dimiſit.

ASpiciam Dominum JESVM in DEO, & Deum in ipſo ſemper. Petam jugiter permanere in DEO.

Conſ. 1. Verba D. Leonis: ſerm. 10. de Nativit. Domin. cap. 6. *Ita ſibimet inhæſerunt* (DEVS in Incarnatione) *Vt, ſive in omnipotentia, ſive in contumelia, ne divina in Chriſto careant humanis, ne humana divinis.* –

Conſ. 2. Quinque eſſe neceſſaria ad hanc jugem cum Deo permanſionem 1. proponere, quòd ſemper velim vivere & manere in Deo, & Deum ſubinde cogitare, ut intimum conclave refugij mei. 2. Statuere etiam omnia tum bona, tum mala pœnæ de manu Dei accipere, eligendo honorifica Deo, proximo utilia, mihi moleſta. 3. Defectuum meorum per Chriſti vulnera humiliter veniam petere, ac me eas vitaturum firmiter ſtatuere. 4. Orare Patrem, ut a memoria vanas imagines amoveat, & Sanctis eam impleat. Filium, ut intellectum cognitione ſummi boni, & beneficiorum mihi exhibitorum, ſuæ voluntatis, meæ vilitatis illuſtret. Spiritum ſanctum, ut voluntatem amore

ſuo inflammet, affectus rapiat, Chriſtum D ut per ſanctiſſimas animæ vires & corporis, vires meas, & ſenſus purget à vitijs, & virtutibus perficiat. Denique orare Deum, ut ſubtrahat concurſum ad omnem actum repugnantem voluntati ſuæ. Subtrahat obſtacula interna, ſubtrahat obſtacula externa, ſubtrahat rationem boni apparentis, ut det rationem boni veri, ut abſtrahat voluntatem, & attrahat ad illud bonum verum, ut attrahat illam ſuper omnem amabilitatem, ſuper omnem adverſitatem, ut vivam ego, jam non ego.

Conſ. 3. Et *gratias Deo ſuper inenarrabili dono ejus agam*, 2. Cor. 9. Commemorabo, quomodo Deus Unigenitum ſuum carne induerit, paſſibilem fecerit, in mundum ad Redemptionem humani generis miſerit. Fatebor Deum eſſe myſterij hujus Operatorem, in quo ſummam bonitatem, ſapientiam, & potentiam oſtendit. Gaudebo, quòd Chriſtus Pater, Dominus, ac Caput meum ESSE divinum habeat, quódque ſit verus ac naturalis Filius Dei, & verus Deus unus eſſentiâ cum Patre & Spiritu ſancto; immenſas gratias agam Deo, quòd tale donum dedit Chriſto, & quia nobis illum caput dedit, ad auxilium gratias agendi. Offeram Deo omnes affectus cordis mei, opera, labores, obſequia juſtorum

storum & Angelorum. B. Virg. imò Christum ipsum. Quid tibi dabo Domine pro hoc beneficio, omnes bonas cogitationes, desideria, & opera mea? Nihil est. Omnia obsequia justorum, qui in terris degunt? Parum est. Do tibi omnem laborem, & laudem omniũ Sanctorum. Parum est. Do tibi omnem Sanctitatem Angelorum. Et adhuc parum est. Do tibi omnem puritatem & merita Beatiss. Virginis MARIAE. Adhuc parum est. Do tibi omnes perfectiones SS. Humanitatis Domini mei, & offero tibi infinitam Majestatem tuam, & do affectum desiderij mei, immensas perfectiones, & omne bonum, quod tu habes, & es. Statuo tibi magno fervore servire, quia bonus & dignus es, me in mancipium tibi consecrare, cor ad amorem, os ad laudem, manus ad opus. Petam, ut me Filium adoptivum faciat, & fratrem per gratiam Filij sui, & hæredem Regni sui.

MEDITATIO CCCXLIX.

Sabbato Domin. 1. Adventûs.

De Abstractione ab omni creatura, ut cum Matre Virgine omnes actus mei sint Virginei.

VIdebo Ignem, qui, ut conserveturpurus, non debet conjungi cum alia materia.

Petam abſtrahi ab omni creato, ut omnes actus mei ſint Virginei.

Conſ. 1. Quomodo Sapientia ædificaverit ſibi domũ in corporis Chriſti formatione factâ in momento, quia virtus Spiritûs ſancti infinita perfectiſſimè hoc opus fecit, in quo voluit oſtendere ſuam omnipotentiam, adeóque illibatâ puritate Divæ, unde tria mirabilia infert S. Bernard in Vigil. Nativit. *Conjuncta Deus & home, Mater & Virgo, Fides & cor humanum.*

Conſ. 2. Ut, ſicut Virgo integrâ Virginitate concepit, ſic omnes actus mei ſint virginei & illibati, neceſſariam eſſe abſtractionem mei à me, & omnibus creaturis, tanquã ſpinis & tribulis, in quibus nulla integritas, nec quies haberi poteſt, ſolus Deus finis ultimus, lectus molliſſimus, ad quem tendens illibatus ero.

Conſ. 3. Ad abſtractionem à creaturis hæc requiri 1. fugere voluntate & propoſito ab omni peccato etiam minimo, & vehementi converſione ad Deum converti, & nihil niſi in Deo, & propter Deum agere, 2. Exuere ſe intellectu, & affectu ab omni creatura, à cognatis, bonis temporalibus, curâ ſalutis, honoris, commodi, & ita ab his nudatum velle manere, ut ante tribunal Chriſti appariturus ſum. 3. Spoliare ſe omni delectatione, illicitâ

illicitâ quidem actu efficaci, ut malim mori, quàm illicitè delectari; licitâ verò, eam non desiderare, quâ si carere non possim, statuam propter Deum admittere, & in Deo magis quàm in his delectari. 4. Fugere à me ipso, in omnibus Dei gloriam non me quærendo, in ijs quæ accidunt quod Deo, Christo conformius, eligendo, opprobria mihi optando. 5. Ante conspectum DEI me nihil reputabo, quod supra nihilum habeo, Dei esse fatebor dicendo, nihil sum, nihil possum, nihil habeo, & esse, & posse, & operari meum a Domino accipio. 6. Reputabo me omnibus viliorem, & si hoc non sentio, superbissimum me lugebo. Sentiamque, si alij accepissent a Deo quæ ego, multò magis profeciissent quàm ego. 7. Cum æquali Dei gloriâ & nullâ à me datâ occasione, eligere potiùs contumeliam quàm honorem, penuriam quàm abundantiam, amarum quàm dulce. Hæc via est ad actus Virgineos & illibatos.

MEDITATIO CCCL.

Dominica 2. Advent.

De quærendâ pace cum Deo, quia in Christo Spiritus unitus fuit carni.

ASpiciam Dominum JESVM mirabiliter utraque, Spiritũ & carnem attemperantem, & unientem. Petam, qui caro sum, fieri Spiritus.

Conſ. 1. Quomodo D. IESVS pacificus in cordis mei intimo habitationē ſuam velit eſſe pacificam, & ab omni perturbatione liberā.

Conſ 2. Ut ad hanc pacem perveniam, ſtatuam 1. in omnibus meDEO ſubijcere, mandata ejus ſervare, conſilia ſequi, in proſperis & adverſis beneplacitum ejus deſiderare, peccata, quæ dividunt inter Deum & hominem, vitare. 2. Statuam, ut pacem cum proximo ſervem, idem ſapere & dicere in his, quæ bona ſunt. 3. Statuam propter amorem Dei & deſiderium pacis me in his, quæ Dei legi non adverſantur, aliorum moribus conformare, de rebus non aliter quàm prudenter loqui, ita circumſpectè converſari, ut nemo ex meis dictis aut factis cauſam perturbationis accipiat. 4. Proponam carnem Spiritui ſubijcere, cogitationes & affectiones meas & actiones ex uſu rationis, & regulis perfectionis diſponere, mea diſcutere, aliena facta ad me non pertinentia relinquere. 5. Conſtituā radices omnis perturbationis, judicium & propriam voluntatem exſcindere, ex aliorum dictis & factis non pendēre, interiori homine cū ſoloDeo vivere, ac ſi nullus in mūdo eſſet.

Conſ. 3. Modum ad hanc unionem cum Deo perveniendi, eſſe ſumptionē SS. Euchariſtiæ, juxta D. Auguſt. Sol c. 11. *Manducans te vivam de te, vivam per te, perveniā ad te, ut repauſem in te.*

ME-

MEDITATIO CCCLI.

Feria 2. Domin. 2. Advent.

De Aſpiratione ad divinam unionẽ, quia Chriſtus fuit Viator & Comprehenſor.

ASpiciam D. JESVM Viatorem & Comprehenſorem. Petam, ut nulla via mea ſit, niſi directa ad comprehenſionem Dei.

Conſ. 1. Quomodo ſimilia facilè copulentur, ut aqua & aqua, ignis & ignis. Quare ſi pacem cum Deo inivi, & ex carne factus ſum Spiritus, Deo meo tanquam fini omnibus modis poſſibilibus uniri concupiſcam.

Conſ. 2. Ut ad divinam unionem aſpirem deſiderabo 1. unionem cum Deo mei intellectûs, & memoriæ, in quâ Deum ſemper habere curabo, & eum in me intuebor. 2. Uniã voluntatem meam cum Deo, actualiter illum amplexando ut ſummum & æternum bonũ meum, & me, ac omnia in ejus beneplacito ponendo, ita ut nihil præter eum velim aut cupiam. 3. Deſiderabo unionem imaginationis cum Deo, ita ut quietam imaginatione formem imaginem lucis pulcherrimæ, vel ignis ſplendidiſſimi, vel alicujus rei ſimilis, in quâ Deum quaſi abſconditum imaginer, Ut ad amorem ejus accendar. 4. Curabo tranquillè habere unionem appetituum, ita ut ad Deum imaginatione cognitum cordis moti-

bus afficiar. 5. Petam unionem ſenſuum exteriorum cum Deo, quæ in hoc erit, ut ſenſus pro illo tempore ſe à terrenis abſtrahant, & à bono quietis animam non avertant.

MEDITATIO CCCLII.

Feria 3. Domin. 2. Advent.

De Reſignatione in D. IESV. M. qui fuit ſine Patre & Matre.

ASpiciam D. JESVM carentem Patre in terris, Matre in cœlis, & tamen offerentem ſe in manus Matris, & reſignantem in manus Patris. Petam eum aſſequi.

Conſ. 1. Quomodo D. JESVS non ſolùm ſupremâ magnitudine & Majeſtate Patris in cœlo & terrâ ſemper ſit reveritus, ſed & Matri ſuæ ſemper fuerit obtemperans, dicam & ego coram eo, & quocunque gubernante me nomine ejus: Fiat voluntas tua.

Conſ. 2. Ideo reſignabo me 1. ad mortem, quando eam Dominus venire volet, & fœtidum ſepulchrum voluntate Dei circumdatū, Regum palatijs & delicijs præferam. Reſignabo me etiam ad vitam non ob aliûd, quā ut impleatur voluntas Dei, & in perpetuum Domino holocauſtum fiam ſive vivus, ſive mortuus. 2. Reſignabo me ad quamcunque ægritudinem & dolorem corporis juxta Dei voluntatem, ita & ad incolumitatem, quam

in

in perpetuum Dei obſequium impendam. 3. Reſignabo me ad omnem infamiam, confuſionem, contemptum pro gloria Dei: Item & bonam famam. 4. Reſignabo me ad omnem indigentiam, penuriam, nuditatem, incommoditatem in cibo, veſte, habitatione: Item ad honeſtam commoditatem pro Dei gloria tantùm ſuſcipiendam. 5. Reſignabo me ad habitandum in hoc vel illo loco, etiam inter extraneos & ignotos, infideles, & prout de me Dominus diſpoſuerit. 6. Reſignabo me ad carendū omni ſenſibili gratia & devotione, donis ad ſalutē non neceſſarijs: Item ad dona Dei, non ut in eis quieſcam, ſed ut eorum uſu magis placeā. 7. reſignabo me ad omnia quæ mihi in tēpore & æternitate accidere poſſunt.

MEDITATIO CCCLIII.

Feria 4. Domin. 2. Advent.

De Poſtulatione conducibilium ad unionem cum Verbo infante & viro.

ASpiciam Dominum infantem & virum, parva obſequia magnis præmijs remunerantem. Petam ejus effici totus.

Conſ. 1. Quomodo D. Ieſus fuerit ſimul infans & vir, infans innocentiâ, vir à virtute, omnéque opus ejus fuerit theandricum ſeu Dei virile, unius ejusdémque perſonæ Dei.

Conſ. 2. Ut huic Principi liberaliſſimo,

parva obsequia magnis præmijs remuneranti uniar, postulabo 1. ab eo omne, quod ipse est, ut eo solo fruar puro & nudo & perfecto amore. Sciens, quia, si illũ possedero, quamvis omnia alia desint, ditissimus & felicissimo ero, licet omnia alia adsint eo absente, infelicissimus. 2. Exigam purissimam intellectùs mei illuminationẽ, ut Deum sapienter agnoscam ad diligendum illum; Vt sciam voluntatem ejus ad exequendam illam, & intuear vilitatem meam summam, quæ me excitet ad mei contemptum, tandem agnoscam omnes solidas virtutes, ut eas expetam. 3. Exigam perfectionẽ & ornatum meæ voluntatis per virtutes, ut eas omnes possideam, & eas in perfectissimos actus perducam, præcipuè exigam amorem, quo semper Deum diligam, & æstuantibus desiderijs in eum tendam, & non aliter, quàm radij solares à Sole, sic in omnibus a Deo pendeam, & illi inhæream. 4. Exigam cetera dona non necessaria ad salutem, liberationem à tentationibus, periculis, pressuris: Petam etiam devotionem sensibilem, & alia hujusmodi, quæ me magis gratum Deo efficiant, Sanctum & humilem; si eadem ad hoc non prosunt, despiciam.

Me-

MEDITATIO CCCLIV.

Feria 5. Domin. 2 Adventûs.

De quærenda conformatione cum Verbo in carne patiente & glorioſo

ASpiciam Dominum ut ignem ſplendidiſſimum & efficaciſſimum, à quo poſſunt omnes mei defect⁹ & imperfectiones abſumi. Petam in ipſius ſimilitudinem transformari.

Conſ 1 Quomodo D. JESVS fuerit ſimul patiens & glorioſus Glorioſus propter viſionem Dei; & Patiens, quia in ſigno primo naturam humanam accepit. 2. Naturam humanam beatificavit. 3 Beatitatem miraculosè cohibuit, ne redundaret in corpus, atque ita inquit Auguſt. lib. de bap Parv *Factomiraculo habuit neceſſitatem moriendi.*

Conſ. 2. Vt hanc conformationem & ſimilitudinem Domini aſſequar, poſtulabo exuri in hoc igne omnem diſſimilitudinem Dei, vitia, imperfectiones, inordinatas paſſiones, ſenſuum ad terrena propenſionem, omnem animi impatientiam ac perturbationem Hæc in unum faſcem collecta, ſuſpirijs & gemitibus ac contritione cordis in illum ignem, ut conſumantur, proijciam. 2. Poſtulabo ardentiſſimis ſuſpirijs, ut induar ſimilitudine Sanctiſſimæ Divinitatis. 1. Puritate, quâ leviſſimos quoque defectus fugiam. 2. Sapientiâ, qua

ejus voluntatem in omnibus ad obtemperandum agnoſcam. 3. Charitate, quâ ipſum ut amantiſſimum Patrem diligam. 4. Amore erga proximos & inimicos propter eum, ut ſinu cordis mei excipiam univerſos. 5. Tranquillitate, ut animum in omnibus eventibus pacatum habeam. 3. Conformabo me ardentiſſimis deſiderijs Humanitati Chriſti: In humilitate, quâ me deſpiciam, in obedientia, quâ me in omnibus propter eum omnibus ſubmittam, Patientiâ, qua omnia adverſa ſuſtineam, Miſericordia, qua omnium neceſſitatibus compatiar, zelo, quo Domini mei honorem deſiderem. 4. Rogabo Dominum, ut à me omnia impedimenta removeat, interna imperfectionum, externa inutilium occupationum, quæ me à perfectione & unione cum ipſo retardare poſſunt.

MEDITATIO CCCLV.

Feria 6. Domin. 2. Adventûs.

De dilectione conformi dilectione Verbi in carne viventis ac morientis.

ASpiciam Dominum omnes diligentem, & omnium ſalutem cupientem, & expectantem à me, ut, quæ ille diligit, amem, & quæ odio habet, oderim. Petam eum aſſequi.

Conſ. 1. Quanta fuerit D. IESV à primo inſtanti conceptionis & aſſumptæ mortalis

vitæ

vitæ dilectio noſtri, quantumq; odium eorũ, quæ noſtræ ſaluti obſunt, quia maluit mori quàm nos pereuntes & ſibi inimicos videre.

Conſ. 2. Vt hanc dilectionem aſſequar debeo 1. diligere D. Jeſum, ſicut eum Pater diligit; & de perfectionibus Humanitatis gratias agere, eumque imitari. 2. Diligere Eccleſiam Sponſam D. JESV, ſicut dilexit eam ipſe & Pater ejus, & velle ejus augmentum, fidelium numero & puritate, præſertim autem eam partem Eccleſiæ diligere, in qua vivo, ſtatuens ejus profectum ſpiritualem magis exemplo, quàm alio modo promovere. 3. Diligere proximos, non eos temerè judicando, non in meo corde deſpiciendo, non illis obloquendo, nec malum irrogando, eorum dicta & facta benignè interpretando, eos mihi præferendo, laudare cùm digni, ſi indigni laude, tacendo & eos juvando. 4. Diligere inimicos meos, pro ijs ſpecialiter orare, benignè eos aſpicere, pacatè alloqui, bonis operibus ſuperare. 5. Odio habere, quod Deus odio habet, peccata propria & aliena, immortificationem ſenſuum & affectuum. Sicut igitur D. IESVS in carne vixit & mortuus eſt, ſic petam mori mihi, vivere ipſi.

MEDITATIO CCCLVI.

Sabbato Domin. 2. Adventûs.

De Renovatione Vnionis cum D. IESV moriente & reſurrecturo.

Aſpi-

ASpiciam Dominum tanquam immensum mare Bonitatis, Pulchritudinis, & Suavitatis, ut illi me immergã, aut id concupiscã. Petam renovari unionem cum eo.

Cons. 1. Verba D. Leonis, Serm. 17 de Pass. *In tantam unitatem Dei & hominis natura convenit, ut nec potuerit supplicio dividi, nec morte dissolvi.*

Cons. 2. Vt Spes glorioſissimæ Resurrectionis in sinu meo remaneat, & post unionem hujus vitæ cum Deo, renovem in vita altera unionem cum eodem Deo; commemorabo beneficia Dei, Incarnationem Filij Dei, actiones ejus & passiones: gratias agam & Deum tanta beneficia conferentẽ redamabo amore puro, nudo, vehementi. 2. Resumam resignationem, qua in tempore & æternitate de me fiat, quod Deo placet. Postulationem qua ipsum Deum postulem à me possideri. Conformationem, qua Deo assimiler. 3. Desiderabo & petam immergi, & abscondi, & transferri in abyssum divinitatis D. Dei mei. Extendã me ad majora desideria amoris, adeo ut velim, si possem & DEO gratum esset, ex qualibet anima cœlum facere, imò ex singulis aquæ guttis, granis arenæ, & in his cœlis omnes ardentissimẽ Deum diligere cum omnibus dilectionis gradibus.

MEDI-

MEDITATIO CCCLVII.

Dominica 3. Adventûs.

De plenitudine Spiritûs Domini in anima Christi.

ASpiciam D. IESV animam plenam Spiritu Sancto, quia *quod verâ ratione melius occurrit, id credendũ est. feciſſe Deum*, præſertim Filio ſuo D. Ieſu. Auguſt. l. 3. de lib. arbit. c. 5. Petam agnoſcere divitias Spiritûs Dei in eo.

Conſ. 1. Cùm anima Chriſti fuerit plena Spiritu Dei, plena quoque fuit dotibus ejus, quas refert Sapient. 7. Spiritus Domini eſt *acutus*, quia præſtò adeſt invocatus; *amans bonum*, quia bonus eſt; *beneficiens*, quia bonũ eſt communicativum ſui; *bonus* per eſſentiam ſuam: *Qui capit omnes Spiritus, certus*, quia eſt veritas; *dilucidus* quia lux eſt increata; *dans vitam*, quia vita eſt; *dans intelligentiam*, quia eſt verbum mentis; *dans omnibus affluenter, nec improperans, diſertus*, quia quos replet, Sapientes facit; *humanus*, quia nos præ Angelis dilexit; *Incoinquinatus*, ſicut lumẽ ſordes non contrahit; *intelligibilis*, intelligere faciens.

Conſ. 2. Reliquas dotes Spiritûs DEI, quod ſit *mobilis*, neſcit tarda molimina & Spiritualis eſt. *Multiplex*, quia multa habet: *Mundus*, quia purior Sole. *Quem nihil vetat* quia omnipotens. *Omnia capiens*, quia per omnes Spiri-

tus

tus penetrat; *omnia prospiciens*, considerans, *omnem habens virtutem*, quia Dominus virtutum est. *Sanctus*, quia est origo omnis recti. *Securus* quia sine solicitudine. *Stabilis*, quia facit in proposito firmos. *Suavis*, cujus etiam jugum suave est. *Subtilis*, quia Spiritus est. *Vnicus*, quia nihil aliud est quàm quod habet. Gratulabor D. Iesu has divitias Spiritûs S.

Cons. 3. Eundem Spiritum per S. Petrum Damianum me exhortantem: Sermon. 21. *Querat ergo anima hunc Spiritum quo vegetante vivat, quo illustrante videat, quo docente sapiat, quo duce inoffenso amoris cursu ad patriam tendat.* Disquiram, utrum non in me qualitates sint prorsus contrariæ? Et cum SS. Eucharistia sit *Cibus Sapientiæ*, ut ait D. Cyprianus juxta illud ad Cæcil: *Qui est insipiens, declinet ad me.* Petam in communione de redundantia qualitatum Spiritûs S. fieri particeps, humiliando me cum S. Ioanne Bapt: dicente: Non sum dignus, ut solvam ejus corigiã calceamenti. Quantò minus, ut sumam Te?

MEDITATIO CCCLVIII.

Feria 2. Domin. 3. Adventûs.

De Sanctitate animæ D. IESV.

ASpiciam D. IESV animam à Patre æterno canonizatam, eíque propinquissimã, quia de se ipse dicit: Ioan. 10. *Quem Pater sanctificavit.* Petã ejus fieri particeps. *Cons.*

Conſ. 1. Ad Sanctitatem tria requiri. 1. Eſt privatio omnis culpæ. 2. Aptitudo ad merendum, 2. eſſe gratum Deo, diligíque à Deo ad conſequenda bona ſupernaturalia. Atqui anima Chriſti unita Verbo ei fuit gratiſſima, factáque eſt divina: Fuit igitur Sancta Sanctitate maximâ, quia debetur ei omnis perfectio, magna autem eſt perfectio habere ab initio omnem gratiam. Fuit Sancta Sanctitate accidentali, habituali, humana, quantũ capax erat, juxta potentiam Dei ordinariam; fuit deniq; Sancta, quia debuit nos ſanctificare, eſſéque caput noſtrum & exemplar, de cujus plenitudine nos omnes accepimus: Chriſtus enim quâ caput noſtrum Redemptor, Sanctificator, Sacerdos, Rex, Legislator & Doctor eſt.

Conſ. 2. Quomodo habuerit anima Chriſti omnes virtutes in actu, quia hoc perfectius eſt quàm in habitu; Omnem gratiam ſine menſurâ, indefectibilem: Dona Spiritûs Sancti, quæ à virtutibus ſunt diſtincta: quia ſunt motiones particulares Spiritûs S. & perfectiones ſimplices, nec includunt imperfectionem repugnantem beatitati vel unioni divinæ. Habuit denique omnes fructus Spiritûs S. qui in anima Domini Ieſu fuerunt perfectiſſimi.

Conſ. 3. Ad imitationem Sanctitatis animæ D. Ieſu deſiderabo & petam 1. animam meã

ex gratia ejus abundantem gratiam acciperem & divinę ejus gratiæ ſocietatis participatione veſtiri. 2. Mundari memoriam ab omni immunditia malarum cogitationum, à perturbatione ſimilitudinum inanium, ab omni otioſitate: Et repleri ſpeciebus ſanctarum rerum, & puriſſimis cogitationibus. 3. Intellectum purgari, omni errore, ignorantiâ, cæcitate, & lumine fidei ac Sapientiâ perfundi ad Deum & me cogneſcendum. 4. Vacuari voluntatem ab omni ſiniſtra intentione, adhæſione ad creaturas, à pravo amore: Impleri contrarijs. 5. Offeram Deo has animæ vires, ut illi perpetuò vacent, ſemper illi adhæreant, in illis conquieſcat, méque illi in templũ conſecrabo.

MEDITATIO CCCLIX.

Feria 3. Domin. 3. Adventûs.

De plenitudine ſcientiæ D. IESV.

ASpiciam D. Ieſum plenum omni ſcientia infuſâ, beatæque viſionis, quia quod nos expectamus in conſummatione, illi datum eſt in ſua conceptione, ait Richardus lib. 2. c. 23. de Chriſto.. Petam partem aliquam & ſocietatem ejus.

Conſ. 1. Cùm ad ſupernaturales actiones opus ſit cognitione, unde amor Dei excitetur, actionésque meritoriæ conſequantur, ideo

Anima

Anima Christi fuit omni scientiâ infusâ beatáque repleta, quia erat Deum amatura super omnem dilectionem hominum, etiam in statu innocentiæ, etiam Angelorum, Viatorum & Comprehensorum.

Cons. 2. Scientiam D. Iesu habuisse easdẽ dotes, quas habet Sapientia de cœlis. Iac. 3. Quæ est *Pudica*, quia casta, pura, intemerata libidine, & à quâvis iniquitate pravæ doctrinæ, erroris, vel vitij. *Pacifica* quia non seditiosa vel cõtentiosa. *Modesta*, mansueta, demissa, humilis, moderata, humana, facilis: Non supercilios a, morosa, difficilis. *Suadibilis* quia tractabilis, morigera cui facilè persuadetur, quæ facilè paret, obsequiosa. *Bonis consentiens* tam bonis rebus quàm hominibus, *plena Misericordiâ & fructibus bonis*, id est bonis operibus *Non judicans* aliena dicta vel facta, nec ea superbè, fastidiosévε fastidiens. *Sine simulatione*, sincera sine fuco, sine hypocrisi. Petã enixè scientiã præsertim practicam agẽdorũ, cujus defectu tot committuntur defectus.

MEDITATIO CCCLX.

Feria 4. Domin. 3. Adventûs.

De Anima D. IESV plena gratijs gratis datis.

ASpiciam in Domini Iesu anima omnes gratias reliquas, sicut in capite sunt o-

omnes

mnes ſenſus. Petam partem aliquam earum obtinere, quibus opus eſt.

Conſ. 1. Gratias gratis datas eſſe operationes ſupra naturam ad aliorum potiùs bonũ quàm proprium utiles, & ſunt novem quarum aliæ ſpectant ad cognitionem, aliæ ad ſermonem, aliæ ad operationem. 1. ad Cor. 12. 1. Eſt *Prophetia*, ratio prophetiæ eſt cognitio diſtantium, eam habuit Chriſtus, quà Viator, & Comprehenſor, quia vel per ſcientiam infuſam, vel viſionem beatificam ſcivit omnia. 2. *Diſcretio ſpirituum*, quæ eſt ſcientia ſecretorum cordis, vel dijudicatio inter bonum & malum Spiritũ. Chriſtus habuit utrumque. *Ipſe enim ſciebat quid eſſet in homine.* Ioann. 3. Petam hoc donum mihi neceſſarium, ne in Dei famulatu errem: quia origo tentationum à diabolo etiam contra Chriſtũ D. fuit, quod eum putaverit ſpiritualium pugnarum imperitum. 3. *Interpretatio ſermonum*, quæ eſt Lux Spiritûs S. ad penetrandos intimos ſenſus ſermonum, quos habuit Chriſtus, quia fecit hoſtes obmutescere ſuis reſponſis, Matth. 22. Et interpretatio ſcripturarum, quæ eſt ſimilis lux Spiritûs S. ad penetrandos intimos ſenſus ſcripturarum: Hanc habuit Chriſtus Luc. 4. 4. *Sermo Scientiæ* qui eſt in ſuadendo & delectando: Hunc habuit Chriſtus, Quia *nunquam ſic locutus eſt homo,*

mo. Ioan. 7. 5. *Sermo Sapientiæ*, quæ eſt in docendo: Hanc habuit Chriſtus. *Mirabantur de his, quæ procedebant de ore ejus.* Luc. 4. 6. *Donum linguarum*, Id oritur ex ſcientia & facultate naturali elevata. Id habuit Chriſtus, qui fuit univerſalis & perfectus Doctor omnium. 7. *Operatio virtutum*, id eſt animarum juſtificatio, quam unicè habet Chriſtus. 8. *Gratia ſanitatum*, id eſt corporum curatio, quæ fuit mirabilis in Chriſto, ſolius fimbriæ attactu, ſolo ſputo, ſolóque verbo curans ægrotos. Imò ſuſcitans mortuos. 9. *Gratia fidei*, ut eſt indubitatus aſſenſus: Hunc habuit Chriſtus. Ioan. 11. *Ego autẽ ſciebã, quia ſemper me audis.*

Conſ. 2. Cum hæc dona poſſint eſſe in Dei inimico. Matth. 7. Petam eorum loco Charitatem, quę major eſt Sapientiâ, quia contemplationem continet; major intellectu, quia amor omnia melius docet. Major fide, quia transfert cor ſurſum in cœlum uſque: major miraculis, quia mortem & infernũ ſuperat: major operationibus virtutum, quia contraria agit toti mundo; major prophetijs, quæ evacuabuntur, charitas nunquam excidet. Major revelatione ſecretorum cordis, quia revelat Deum; *quò ardẽtius Deum dilexerimus, certius eum videbimus*, inquit D. Auguſt. L. 8. c. de Trin. penult. Major linguis, qnia habes linguas igneas; major interpretationibus, quia

quia *charitas ſola diſcernit Filios Dei à Filijs demonis.* Ait D. Auguſt. Tr. 5. in Ep. Ioann. O Amor, ô charitas, Deus meus, accende me hac charitate.

MEDITATIO CCCLXI.

Feria 5. Dominica 3. Adventûs.

De Appetitu D. IESV pleno ſanctitate.

ASpiciam D. Ieſu appetitus ſanctiſſimos ſicut Cryſtallus inter ſolis radios eſt lucidiſſima. Petam ſanctitatis ejus fieri particeps.

Conſ. 1. Sicut plenitudo ſcientiæ excludit ignorantiam, rectitudo voluntatis culpam, ſic appetitus Chriſti excludunt omnem inordinatum affectum. Fuit anima Chriſti paſſibilis, quia ſeparabilis à corpore, quia affectibus, ſed moderatis, ſubjecta amori, deſiderio, gaudio, odio, fugæ, dolori, iræ, timori, ſed moderatè. Nullus motus rationem anteceſſit, quia habuit omnes virtutes morales perfectas, quarum eſt ſubijcere appetitum rationi, neque fuiſſet ad Incarnationis finem, aſſumere inclinationes inordinatas aut fomitē. Sed neque erat poſſibile eum capacem eſſe peccati.

Conſ. 2. Qualiter ad imitationem D. IESV affectus cordis componam. 1. amorem temporalium D. Jeſus deſpexit, & neceſſaria ſimpliciſſimè admiſit. 2. Sinè ulla praya intentione

tione Patris gloriam quæſivit. 3. Omnem mundi delectationem ſprevit. 4. Et deſideriũ placendi hominibus. 5. Et vanas & inutiles cogitationes. 6. Et ſuperfluas curas in rebus agendis. 7. Amaritudinem & indignationẽ. 8. Puſillanimitatem cordis, quia omnia Patri ſubmittebat. 9. Appetitum terrenæ conſolationis non admiſit. 10. Sine anxietate tranquillè operabatur. 11. Sine impatientia inter irriſiones & contumelias. 12. Propriam voluntatem non fecit, ut Patris voluntatem impleret.

MEDITATIO CCCLXII.

Feria 6. Domin. 3. Adventûs

De carne D. IESV plena ſanctitate.

ASpiciam D. IESV corpus clarius ſanctitate: quàm Sol luce. Quia *ſingulariter ſanctum fuit, quod Virgo concepit.* Bernard Ser. 4. ſuper Miſſ. Petam ejus fieri particeps.

Conſ. 1. Carnem D. JESV fuiſſe ſanctam juxta capacitatem ſuam. 1. ut ſocia animæ ſanctæ, & pars humanitatis Chriſti. 2. Quia conjuncta Deo: ſunt autem maximè ſancta, quæ Deo conjunctiſſima, ejúſque cultui dicata. 3. Quia ei debetur beatitudo, propter unionem & gloriam animæ, & hoc fuit ſpeciale miraculum, quòd Corpus & Caro Chriſti fuerit privata ad tẽpus gloriâ ſuâ propter

nos

nos ad oſtendendam veritatẽ Incarnationis, & ad dandum nobis exemplum paſsionis. 4. Quia Caro Chriſti ſanctificatrix & vivificatrix effecta eſt. Fuit igitur mundiſsima, incapax omnis maculæ, & culpæ, & fomitis, omnísque inordinationis, & defectûs, qui indecentiam includat; ſicut nec in anima Chriſti ullus fuit defectus ſcientiæ, gratiæ, vel propenſio ad malum vel difficultas in bono: Sic neque in corpore fuit ægritudo, vel deformitas, quæ oriuntur ex imperfecta virtute formationis corporis, aut imperfecto regimine corporis.

Conſ. 2. Nihilominus propter nos aſſumpſit in corpore defectus irreprehenſibiles, quia Corpus Chriſti fuit paſsibile, mortale, grave, opacum, fatigabile, famens, ſitiens, frigens, calens, & ab extrinſeco languores ferens: quos defectus irreprehenſibiles aſſumpſit in corpore, ut beneficio redemptionis accipiant corpora noſtra in hac vita virtutẽ & auxilium, & ſint organa juſtitiæ & ſanctitatis in agendo, & ſuſtinendo. Præterea ut accipiant bona omnia quæ ſunt media ad ſalutem æternam utilia. Petam corpus meum corpus mortis & peccati ſanctificari dicendo: Anima Chriſti ſanctifica me, Corpus Chriſti

&c.

Digitized by Google

MEDITATIO CCCLXIII.

Sabbato Domin. 3. Adventûs.

De bono libertatis & primo actu meritorio D. IESV.

ASpiciam D. JESVM ſe Patri pro nobis offerentem. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Quomodo D. JESVS videns ſe ad Eſſe divinum, & unitatem Perſonæ aſſumptum verum & naturalem Filium Dei, vidit ſe eſſe Caput hominum & Angelorũ, omníſque creaturæ Dominum, vidit ſe gratiâ & ſanctitate infinitâ plenum, ideóque ab omni labe immunem, omni virtute, omni ſcientiá, omni poteſtate, immensâ gloriâ, & clarâ viſione Dei beatum: Propterea Patrem ardentiſſimo amore dilexit, à quo tanta bona ſine meritis prævijs acceperat, eidem ardentiſſimas gratias egit, coram eo ſe humillimè dejecit, tanquam, qui ex ſe ipſo nihil eſſet, nihílque haberet. Pater autem lætus dixerit: Filius meus es tu, ego hodie genui te; deinde oſtenderit ſtatum miſerum humanum, Juſtitiam ſuam offenſam, addiderítque, ut ingratitudinis vicem homines redimeret. Ad quod de injurijs Patris ipſe vehementiſſimè indolens, nóſque intuitus, ardentiſſimo eſt amore complexus, arque Patri ſe pro nobis obtulit. Ad Hebr. 10. Nam Chriſtus, ut pec-

cata auferret, veniens, & *ingrediens mundum*, per ſuam Incarnationem *dicit* DEO Patri: *hoſtiam*, ſcilicet, cruentam hircorum atque taurorum, *& oblationem*, ſcilicet, incruentam Vini, Panis, Olei *noluiſti*, ò Pater; *corpus autem adaptâſti mihi*, quod tibi in Sacrificium pro peccato offeram, *holocauſtomata non tibi placuerunt, tunc dixi: Ecce venio*, quia vidi legis Sacrificia non placere, nec illis placari te poſſe, ideo meipſum aſſumpto corpore, quod mihi adaptâſti, paratum obtuli ad faciendam voluntatem tuam, quia in ſumma, *in capite libri ſcriptum eſt de me, ut faciam Deus voluntatem tuam.* Petam, quod meum eſt negligere, quod Dei ſemper reſpicere, exemplo Chriſti.

Conſ. 2. Quomodo in primo Incarnationis puncto habuerit actum meritorium oblationis ſui, quam cõtinuavit uſque ad mortem ſine ulla intermiſſione, & quidem ſibi ineffabilia bona, nobis verò primam gratiã, remiſſionem peccatorum, gloriam, diſpoſitionem ad eam, & omne auxilium ſufficienter, augmentum gloriæ, remiſſionem pœnæ temporalis, meritus eſt. Ipſa denique efficax prædeſtinatorum dilectio in Chriſti merita referri debet.

Conſ. 3. Una ex maximis gratijs viatorum, & perfectionibus eſt, poſſe mereri æterna, quod

quod donũ habet omnis Viator gratus Deo, illi obediens, & ex gratia ejus ſtudioſè operans propter ipſum: quia ad meritum neceſſe eſt, rem eſſe honeſtam, actum liberum, perſonam Deo gratam, & pactum cum Deo, eſſéque viatorem. Gratias agam pro tanto beneficio, & petam auxilia eo utendi, omniáque puriſſimá intentione agendi.

MEDITATIO CCCLXIV.

Dominica 4. Adventûs.

De exuendis imperfectionibus.

AUdiam D. Joannem exhortantem ómnes ut parent viam Domini. Petam id intelligere & exequi.

1. Debeo fugere omne peccatum etiam minimum, ut nullum ſciens, volens committam.

2. Ejicere memoriâ omnem creaturam, & neceſſariam congruo tempore, loco, cum libertate ſpiritûs admittere.

3. Senſus cuſtodire à vanitate, & otioſitãte.

4. Corpus ſervare in ſimplicitate, ſola neceſſaria, ex recta intentione Deo placendi ei dãdo in Sobrietate, Paupertate, Caſtitate.

5. Abijcere familiaritates, adhæſiones ad loca, officia.

6. Vigilare ſupra opera mea, ne in occaſiones labendi incidam.

7. Omnibus peccatis veriſſimè odio habitis, ſenſibus & affectibus cohibitis: univerſas virtutes aſſequi, ad intimam Dei familiaritatem aſpirare, unionem ardentiſſimæ caritatis experiri. Hæc affectu ardentiſſimo poſtulabo, & ut conſequar, Davidi obſequar hortanti Pſalm. 2. *Apprehendite diſciplinam.* alia lectio habet: *Adorate frumentum*, alia: *Oſculamini Filium*, Quod faciam in ſumptione ſacratiſſimi Corporis Domini, quod caruit omni imperfectione.

MEDITATIO CCCLXV.

Feria 2. Domin. 4. Adventûs.

De Operationibus ad exemplum Chriſti perficiendis.

ASpiciam operationes D. JESV Deo cariſſimas, ad quarum exemplum meas, ut perficiam, petam lumen, & gratiam. Ut operationes ad exemplum Chriſti perficiam 1. non diſſentiant mea cogitata, dicta, opera à Chriſti operibus, qui mihi exemplar propoſitus eſt à Patre.

2. Præcepta Dei, Eccleſiæ, Prælatorum, perfectè implere, opera indifferentia ad Dei gloriam facere debeo.

3. In bonis operibus modum tenere, ut juſtè faciam juſtum.

4. Sedulò, ſollicitè, ferventer ad ſpiritualia

tualia magis, quàm mundani ad ſua, me erigere.

5. Nec præmio, nec pœnâ ad finem, ſed puro ac recto amore tendere.

6. Extendere me ad opera ſupererogationis.

7. Bona promptè agere, mala æquanimiter & libenter tolerare.

8. In his omnibus ad exemplum Chriſti perſeverare, in quo hæ virtutes fuerunt.

MEDITATIO CCCLXVI.

Feria 3. Domin. 4. Adventûs.

Quæ virtutes, ut impetrentur ob Angelis, poſcenda.

ASpiciam omnes Angelos Dei Dominum virtuosè præſtolantes. Petam eorum virtutes.

Conſ. 1. In Seraphinis charitatem, in Cherubinis ſcientiam, in Thronis demiſſionem, in Dominationibus obſequium ad imperiũ Dei. In Principatibus ejuſdem obſequij perfectionem, in Poteſtatibus propulſantem vim inimicæ poteſtatis, in Virrutibus virtutum omnium copiam, in Archangelis fidelitatem, in Angelis ſedulitatem.

Conſ. 2. Quomodo Angelos ſuperet Dominus Angelorum, quia amat homines, quibus unde amentur non habent; ipſe totus eſt

lux, qui ſolus neſcit ignorantiam; Judex omnium, minoratus ab Angelis & hominibus. Patris nutum conſtanter in omnibus exequitur, imò & hominum; ipſe Principem mundi ejecit, ipſe eſt Dominus Virtutum, fidelis, & vigil pro omnibus.

Conſ. 3. Accedendo ad Angelum cuſtodem, eúmque rogando, ut mihi in cœleſti patria audientiam impetret apud 9. choros ſanctorum Angelorum, coram quibus poſitus, & nuditatem ac paupertatem profeſſus petam 1. à Seraphinis charitatem. 2. A Cherubinis ſapientiam. 3. A Thronis humilitatem. 4. A Dominationibus Spiritûs libertatem. 5. A Poteſtatibus inimicorum animæ victoriam. 6. A Virtutibus profectum in omni virtute. 7. A Principatibus obedientiam Deo & Prælatis exhibendam. 8. Ab Archangelis Fidem. 8. Ab Angelis auxilium in omnibus vitæ ſucceſſibus, & exactam cuſtodiam diſciplinæ.

MEDITATIO CCCLXVII.

Feria 4. Domin. 4. Adventûs

Quæ virtutes, ut impetrentur à Sanctis poſcenda.

ASpiciam Sanctos omnes cum omni virtute Domino ſervientes, Petam earum ſeri particeps.

Conſ.

Conſ. 1. Quanta fuerit Patriarcharum Fides, Prophetarum Spes, Apoſtolorum caritas, Martyrum fortitudo, Pontificum cura, Doctorum ſapientia, Confeſſorum obedientia, Virginum caſtitas, & gaudebo de tanta virtute Sanctorum omnium.

Conſ. 2. Et confitebor me coram omnibus Sanctis pauperem, ægrum, ulceroſum, & quaſi oſtiatim ab eis mendicabo, 1. à ſanctis Patriarchis Fidem. 2: A Prophetis Spem. 3. Ab Apoſtolis charitatem. 4. A Martyribus fortitudinem. 5. A Pontificibus ſollicitudinem. 6. A Doctoribus ſapientiam. 7. A Confeſſoribus Obedientiam. 8. A Virginibus Caſtitatem.

MEDITATIO CCCLXVIII.

Feria 5. Dominic. 4. Advent.

Quid præterea boni ad præparandas vias Domini cupiam.

ASpiciam meam inopiam & neceſſitatem præparationis ad Domini Adventum. Petam a Domino ſequentes virtutes.

Conſ. 1. Si homo homini tam ſollicitè parat competẽs hoſpitium, cavétque, ne quidquam deſit amico venturo, quantò amplius me convenit agere, ut quàm optimè venturum Deum Incarnatum accipiam.

Conſ. 2. Quàm ſit mihi neceſſarium, ut me

Deus benignis oculis aſpiciat, illuminet, inflammet, & mundet, largiatúrque mihi Fidem firmiſſimam, Spem certiſſimam, ardentiſſimam Charitatem, Prudẽtiam, Juſtitiam, Fortitudinem, ut vitijs & peccatis reſiſtam, & pro Domino magna faciam. Temperantiam, ut in omnibus ad corpus pertinentibus modum teneam. Vt mihi det, donum Sapientiæ, quò efficaciùs divina cognoſcam, & prægustem. 2. Donum intellectûs, ut intima myſteriorum penetrem. 3. Conſilij, ut à Deo in omnibus movear. 4. Scientiæ, ut in omnibus, ad rationem ſpectantibus, agenda & vitanda cognoſcam. 5. Fortitudinis. 6. Pietatis, ut Deum reverenter colam. 7. Timoris, qui me ſollicitum in virtutibus faciat.

MEDITATIO CCCLXIX.

Feria 6. Domin. 4. Adventûs.

Quid amplius boni ad præparãdas vias Domini cupiam.

VIsâ neceſſitate præparationis, quàm digniſſimè ad Domini adventum, ſicut oportet, recipiendum, petam à Domino plures virtutes.

Conſ. 1. Si Deus naturam Angelicam ſuiſſet aſſumpturus, qualem apparatum non inveniſſent illi Spiritus amantiſſimi, Sapientiſſimi, potentiſſimi, quales thronos &c.

Conſ. 2. Et petam, ut Patris amantiſsimi gloria ubique manifeſtetur. 2. Vt Regis potentiſſimi imperium adveniat. 3. Vt Sponſi ſuaviſſimi voluntas adimpleatur. 4. A Domino providentiſſimo quotidianus panis præbeatur. 5. Vt Judex æquiſſimus dimittat debita, & charitatem concedat ad remittendum alijs. 6. Liberator fideliſſimus nos à caſu, in tentatione & fœditate peccatorum liberet. 7. Cuſtos fortiſſimus ab omnibus malis eripiat. Orabo 2. ut Deus dives in miſericordia, det mihi Spiritûs paupertatem. 2. Locuples in manſuetudine det mititatem. 3. Gaudium univerſæ terræ ſpiritum luctûs. 4. Satietas animarum famem & ſitim juſtitiæ. 5. Pater miſericordiſſimus affectum miſericordiæ. 6. Deus puriſſimus mũditiam cordis. 7. Deus pacis concordiam. 8. Gubernator æquiſſimus lætanter perſecutiones pati.

MEDITATIO CCCLXX.

Sabbato Dominic. 4. Adventûs.

Quæ virtutes à Regina Sanctorum, ut impetrentur, peſcenda.

ASpiciam D. Virginem partum præſtolantem, & virturibus omnibus ornatam. Petam earum fieri particeps.

Conſ. 1. Virtutum Principem in B.V. charitatem, de qua ait B. Ildefonſus ſerm. 7. de

Assumpt.B.V. *Ama, & peperisti*, amore concipitur & nascitur Christus.

Cons. 2. Quòd etiam Christus concipiatur dolore & pœnitentiâ non semel, *sed etiam, quoties cum digna pœnitentia redierit* peccator, ita D. Anselmus Medit. cap. 2.

Cons 3. Lustratis domibus nobilium Sanctorum, accedam, & ad Reginæ Sanctorum Aulam, & ab ea petam: 1. insignem humilitatem. 2. Filialem timorem. 3. Promptissimã obedientiam. 4. Invictam patientiam. 5 Stabilissimam cõstantiam. 6. Dulcissimam mansuetudinem. 7. Benignissimam misericordiã. 8. Excellentem munditiam. 9. Pulchritudinem mentis & corporis. 10. Splendorem Sapientiæ. 11 Potentiam fortitudinis. 12. Eximiam charitatem. 13. Dulcissimam voluptatem ab ubertate domûs Dei manantem. 14. Rerum visibilium despicientiam. Harum virtutum actus B. Virgo Christum gestans in utero exercebat. Desideraboijsdem adornari in adventu Domini mei.

MEDITATIO CCCLXXI.

De Nativitate Domini Nostri.

VIdebo Dominum meum, ut aic S. Greg. Homil. 29. in Evang. *De cœlo in uterum, de utero* mediâ nocte, ut Solis radium e Crystallo illibate, & insensibiliter ad instar floris

vel

vel roris cadentis exeuntem, & *in* notum illud *Præsepe* repositum, quod erat in extrema parte Bethleem, ad Orientem sub rupe excisum prope civitatis murum. *Ecce, in hoc parvo terræ foramine cælorum Conditor natus est.* inquit S. Hieronym. Epist. 17. Petam agnoscere beneficium, & gratus esse.

Cons. 1. Deum meum non tantùm hominem factum, sed hominem pauperrimum, extra domum patriam, extra diversorium, extra cunas, in medio hyemis, in stabulo, in præsepi, inter animalia natum, fascijs constrictum, paleis & fœno se calefacientem, præ frigore trementem, præ dolore illacrymantem, præ fame & siti ab uberibus pendentem, præ charitate nimia, quâ dilexit Patrem & me, ab ipsis cunis mori incipientem, tenerrimè totis conatibus in amplexus meos nitentem, & delicatis brachijs suis stringere volentem, & benedicti oris sui halitu me vivificantem, egóne inter hæc amoris incendia nondum liquefiam, neque in ejus mores transfundar? *En*, inquit S. Bernard. serm. de Nativit Domin. *Nascitur vitæ Dei Filius, eligit molestiora.* Et Petrus Damian. serm. 11. *Præsepio reclinatus legem Martyrij præfigebat.*

Cons. 2. Quomodo tota Divinitas mihi mittat omnem fructum sanctissimæ Humanitatis suæ, salutando me delectamentum

animæ suæ, ut loquitur apud S. Gertrudem, lib. 4. cap. 9. Et refert D. Anselmus lib. 2. cur Deus homo. cap. 2. *Pater, dicit: Accipe Vnigenitum meum, & da pro te: ipse Filius, tolle me, & redime te.* Et Spiritus sanctus apud Hug. de sanct. Vict. Tom. 2. cap. 4. *Accipe, & redde.* Hac super re Angeli, ut ait Origen, *Gaudent venisse medicum, qui præstat, quod ipsi non poterant.* Bene igitur Bernard. serm. 3. in Cant. *Cognosce pecus, quem non cognovisti homo, adora in stabulo, quem fugiebas in Paradiso, honora præsepium, cujus contempsisti imperium. O præsepe splendidum, in quo non solùm jacuit fœnum animalium, sed cibus inventus est Angelorum.* Exclamat S. Augustin. serm. 5. de Nativitate Domini.

Cons. 3. Verba D. Chrysostom. Orat. de B. Philog de Venerabili loquentis: *Hæc mensæ vicem explet præsepis; nam & hic ponitur corpus Dominicum, non quidem fascijs involutum sicut tunc, sed undique Spiritu sancto convestitum.* Christus D. unicâ nativitate stabulum convertit in Sancta Sanctorum; in me autem tot communionibus nondum cor omnimoda munditie charitatéque repletum est. *Dominum IESVM Christum sanctificate in cordibus vestris.*

1. Petr. 3.

MEDI-

MEDITATIO CCCLXXII.

Die S. Stephani.

Quid S. Stephanum ad patiendum animaverit.

VIdebo S. Stephanum apertis cœlis ad ſuum exemplar aſpicientem. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Quidnam in D. JESV videris D. Stephanus, quod inter ſtridores dentium, fragores lapidum tam generosè paſſus ſit, próque inimicis oraverit. Et intelligam S. Stephanum vidiſſe in D. JESV infantiles neceſſitates, quando in Conceptione venit in carcerem Mundi; in Nativitate incommoda paupertatis ſuſcepit: in Circumciſione catenas & vincula noſtra factus ſub lege amplexus eſt: in Adoleſcentia & juventute, morigerè obedivit: vidit D. JESV labores in prædicando cordibus lapideis, tentationes, inſidias, pericula, convitia pro vigilijs, fame, ſiti, lacrymis, ſanguine, & vita paſſione & morte exantlata. *O quantùm laboravit ſuſtinens.* Exclamat S. Bernardus ſerm. 12. in Cantic.

Conſ. 2. Quòd non tantùm viderit D. JESVM exemplar Martyrum, quoad tolerãtiam, ſed etiam quoad gloriam: Qui enim fuerat inter jumenta in ſtabulo, inter latrones in Calvario, jã eſt in cœlis ad dextera

ram Patris, illic & Minister Christi futurus est. Talia videbat Stephanus, & lapides torrentis ei dulces fuerunt.

Cons. 3. An non & ego quidquid adversum lætè perferre debeam, qui non lapide, sed pane de cœlo descendente nutrior, & Christificor, de quo Tertullianus Apolog. c. 15. ait, quòd *sit Clypeus Solis*, id est, Christi, quem fuit amplexus ante pugnam mortis.

MEDITATIO CCCLXXIII.

Die S. Joannis.

De triplici præsidio servandæ Puritatis.

ASpiciam tres Classes hominum, triplicem mansionem integritatis *Virginalis* habentium. Petam eos assequi.

Cons. 1. Primam classem virorum Apostolicorum, qui suspecta fugiunt, non suspecta rationabiliter admittunt, tentati viriliter certando vincunt, vel pœnitentia delent.

Cons. 2. Alteram classem eorum, qui etiam non suspecta declinant, & in eam servitutem corpus redigunt, ut videatur impossibile esse, ut spiritui resistat, è quorum numero fuit D. Joann. Baptista, & complures alij viri spirituales.

Cons. 3. Classem tertiam eorum, qui à Domino prævenți omnem labem naturaliter

liter horrent, quandoque tamen afflicti heroicè depugnant: ſunt tamen maximi in humano affectu vincendo, ut Joan. Evangeliſta, cujus puritas eſt maxima; ſicut majus eſt flammis involutum non uri, quàm in eremo ſedere ſolitarium, & ab omni affectu remotum. Adeò diſſimilis pretij eſt virtus impugnata à non impugnata. Plura in hunc ſenſum in Vita S. Gertrudis lib. 4. cap. 4. Verùm, ne hîc præſumptio, & temeritas quidquam agat, & ego tunc non victor evadam, omnis illa amicitia humana, cujus advertere potero cauſam, & fundamentum non eſſe Deum, tam neceſſariò ſuper omnia mihi fugienda, quàm virus cavetur lethale, ne inſinuatione ſui cor attrahat & vitiet. Hinc enim omnis eſt lapſûs origo. Ad obtinendũ hoc magnũm donum, ad ſacratiſſimam Euchariſtiam accedam, de qua ait D. Chryſoſt. in Pſalm. 22. *Paratur hæc menſa adverſus cupiditates & delectationes.*

MEDITATIO CCCLXXIV.

Die SS. Innocentum.

De 7. Viſitationibus D. IESV, & nocte bene tranſigenda.

ASpiciam Dominum viſitantem Ægyptum. Petam viſitationum D. JESV particeps fieri.

Conſ.

Conſ. 1. Domini viſitationem in Incarnatione & Conceptione. Orabo & dicam; ô JESV, concipiantur omnia mea ex te.

2. In Viſitatione Eliſabeth. Orabo, & dicam: ô JESV, ſanctifica me in veritate & Spiritu.

3. In Nativitate. Orabo, & dicam; ô JESV, da naſci tibi.

4. In Purificatione. Orabo, & dicam: ô JESV, non patiaris ullum Dagon in templo tuo.

5. In Fuga in Ægyptnm, Orabo, & dicam: ô JESV, ſicut ſuperabundavit iniquitas, ſuperabundet gratia.

6. Varié per triennium viſitando homines, & curando. Orabo, & dicam: ô JESV, illumina me, & ſana me, proponendo ei omnes morbos meos.

7. In deſcenſu ad Limbum in morte uniuſcuiuſque, cujus beatæ viſitationis particeps facti hodie Innocentes. Orabo & dicam. Vt mihi Dominus propitius ſit in hora exitûs mei; ideóque Spiritum meum reddat innocentem. Quia ſomnus eſt mortis frater & imago, modum ſanctè noctem tranſigendi diſcam ex S. Gertrude lib. 3. cap. 52. Quæ inquieta noctu docta eſt orare per quietem triplicem Chriſti. 1. In ſinu Patris. 2. In ſinū Matris. 3. In corde juſti; & impetrayit quietē.

Quod

Quod si quis non impetret, & post labores insomnem ducat noctem patienter, plùs infinities mihi charus est, quàm qui totâ nocte sanus oraret; ut gratiùs est, cùm amicus excitatur à somno, ut cum amico colloquatur.

MEDITATIO CCCLXXV.

De S. Thoma Cantuariensi,

De consecrandis DEO injurijs etiam ignotis, etiam futuris.

ASpiciam S. Martyrem injurias Deo sacrificantem. Petam eum imitari.

Cons. 2. Nullus est tantus amicus Dei, qui qui non aliquam calumniam patiatur, ut patet in B. Virg & Christo, ac sanctis viris. Et quia, ut ait D. Cyprianus lib. 1. Epist. 11. *Nemo dies tutus est periculo proximus*, ideo, ne labar, injurias Deo consecrabo, juxta illud Nazianz. in Poëm. de Virt. *Patientia molestiarum decoctio*, & Theophil. in Luc. 21. *Patientiâ emitur anima.*

Cons 2. Verba B. Baptistæ Veronæ. 4. part. Chron. S. Franc. O Deus meus, si mihi revelares omnia secreta tui sanctissimi cordis, & si mihi quotidie ostenderes omnes Hierarchias Angelicas, & si quotidie mortuos suscitarem, propter hoc non crederem me à te amari amore ineffabili: sed quando sentiam me à corde benefacere mihi malè facientibus,

bus, dicere bene de eo, qui de me malè loquitur, & injustè me condemnat: Tunc Pater æterne, credam per signum infallibile, quòd sim tibi verè filia.

Cons. 3. Tria esse remedia in ejusmodi oblatione. 1. In blandientes severitas. 2. Strenuitas contra negligentiam. 3. Benignitas & dulcedo animi contracientes amaritudinem.

MEDITATIO CCCLXXVI.

Infra Octav. Nasivitat. Domini.

Vivere juxta Evangelium est Martyrium.

Aspiciam Dominum JESVM, & B. M. Virginem exemplaria Evangelicæ vitæ. Petam eos imitari.

Cons. 1. Si quæ vis obtinet cœlum, id supremus fortitudinis actus obtinebit, qui est non in aggrediendo, sed sustinēdo, ad quem pertinet Martyrium. Sed vita Evangelica, seu Religio est bellum spiritualis Martyrij.

Cons. 2. Verba D. August. ser. 32 de Sanctis. *Tota vita Christiani hominis, si secundùm Evangelium vivat, crux est, atque Martyrium:* Quæ magis spectant ad pauperes Religiosos dicente S Bernardo serm. 1. de Omnib. Sanctis. *Quid sibi vult, quòd eadem promissio est pauperibus atque Martyribus, nisi, quia verè*

Martyrij

Martyrij genus eſt paupertas voluntaria. Martyrium eſt Caſtitas, quia victoria de propria carne eſt victoria de ipſa morte, eò quòd caro ab Apoſtolo corpus mortis nominetur, ut interpretatur S. Climacus gradu 15. Martyrium eſt obedientia, quæ apud eundem gradu 4. dicitur mors voluntaria, ſepulchrũ propriæ voluntatis, & Martyrium ſpirituale.

Conſ. 3. Hinc clarè inferri, quòd vitæ Evangelicæ ſit cœlum. Gratulabor Religioſis, & cum ijs interea pignus vitæ æternæ accipiam, quàm potero digniſſimè, quia de indignè accedentibus, ait D. Cyprian. ſerm. 5. de Lapſis. *Non cibum ſibi ſumit, ſed gladium,* qui indigne communicat.

MEDITATIO CCCLXXVII.

Die ultima Anni.

De Signis profectûs in Scientia Sanctorum.

ASpiciam Animam ſanctam, de qua ait D. Bernardus ſerm. 27. in Cantic. *Cœlum eſt ſancta Anima, habens Solem intellectum, Lunam Fidem, aſtra virtutes.* Ut autem cœli non ſunt mundi coram Domino, ſic ſancti Viatores perfectionem non aſſequuntur, ſed proſequuntur. Petã agnoſcere, quantum profecerim in Scientia Sanctorum.

Conſ. 1. *Scientia Sanctorum* eſt vita ſpiri-

tualis,

tualis, cujus Magiſtra eſt Charitas, ut ait D. Chryſoſt. Hom. 3. ad Galat. *Perfectæ Philoſophiæ magiſtra eſt Charitas*, Acquirimus hanc ſcientiam Meditatione, inquit idem Sanctus Hom de Vanitate vitæ. *Philoſophare ergo, & contemplando conſcende, quæ cœlo inſunt.* Proficimus in hac ſcientia renuntiatione rerum omnium, inquit idem Sanctus Hom. 1. ad pop. Iob pauperibus largiens *tunc humanus fuerat:* Omnibus patienter ſpoliatus *tunc fuit Philoſophus.* Et Hom. 32. ad Cor. *Patientia eſt radix totius Philoſophiæ.* Summa profectûs in hac ſcientiâ eſt omnibus poſtponi, juxta S. Paulum ad Philipp. 4. *Scio humiliari.* Et D. Ambroſ. lib. 2. Offic. cap. 7. *Non eſt indocta humilitas ſed, cùm habeat ſui ſcientiam, laudatur.* Et S. Chryſoſt. Hom. 3. in Matth. cap. 1. & 8. *Minimis ſe annumerare, caput eſt totius Philoſophiæ Chriſtianæ, atque faſtigium,* denique juxta D. Iuſtinum: *Finis philoſophandi eſt, DEO quoad ejus fieri poteſt, aſſimilari.* Et cum eo ſentit D. Auguſtinus lib. 10. de Civitate Dei. *Bonum noſtrum, de cujus fine inter Philoſophos magna contentio eſt, nullum eſt aliud, quàm illi cohærere.*

Conſ. 2. Memoriâ repetendo defectus anni, vitæque præteritæ, eorúmque originem, aut quòd non perceperim ſcientiam, hanc, aut quòd oblivioni tradiderim, aut

quòd

quòd non ad praxin applicuerim ; & docente me Domino apud D. Gertrudem, lib. 4. cap. 7. ſi vel palcam de terra levem, aut quidquam aliud, in unione pietatis Dei remittentis peccata faciam, Dominus mihi veniam omnium peccatorum plenariam promittit; ſtatuam deinceps omnia ſic agere ex pietate & charitate nobis omnia peccata remittentis Dei, ut ipſa triplex ſuum in me officium expleat. 1. Omne vitium abſumat. 2. Omnia mea ad finem ultimum, laudémque Dei ordinet. 3. Omnes actus meritorios reddat. Habet Salvianus lib. de gubern. Dei. Epitaphium de quodam, qui 70. annos natus. 7. tantummodo annos vixit ; quia ultimis 7. vitæ annis Philoſophiæ dedit operam. Ego tot annis vivere dicar, quot Scientiæ Sanctorum ſtuduero. Petam veniam omnis culpæ, omnis pœnæ, Præſervationem ab omni lapſu, perfectionem omnis virtutis: quæ perfectæ erunt, ſi ſine fine exerceantur, quia juxta D. Chryſoſt. hom. 81. in Ioann. *Vera virtus finem neſcit* Ratio eſt, quia nulla unquam virtus eſt tam perfecta in ullo mortali, quin perfectior eſſe poſſit, propterea, quòd omnes virtutes, ſint virtutum divinarum participatio. Animæ ſubtrahitur, quod virtuti non impenditur. Talis quiſque manebit in gloria æterna, qualis fuerit in gratia ultima.

MEDI-

MEDITATIONES PRO FESTIS.

MEDITATIO CCCLXXVIII.

In Dedicatione Templi.

De Beneficijs collatis in totam Ecclesiam.

ASpiciam Dominum in Ecclesiam militantem, innumera è cœlo dona pluentem. Petam ea gratus agnoscere.

Cons. 1. Quòd Ecclesiam Catholicam Deus in domum elegerit, & extra eam nulli, aut notitiam plenam, sicut oportet, virtutum supernaturalium, aut media ad bene vivendum, aut aditum ad salutem æternam concedat.

2. Ecclesiæ Principem aut Caput voluit esse Christum, qui etiam ei sensum, id est, cognitionem veritatis, & motum charitatis, virtutum ac meritorum, & omnem pulchritudinem elargitur.

3. Spiritum & Animum ei dedit, Spiritum sanctum, à quo vivificamur, compaginamur, & unius corporis mẽbra cõtinemur.

4. Confert in eam doctrinam veritatis, quâ cognoscant homines Deum, seipsos, cœlestia, terrestria, præterita, præsentia & futura

sua

ſine admixtione erroris, & ſuper hanc doctrinam in omni virtute proficiant.

5. Legem Evangelicam puriſſimam & ſanctiſſimam in omnibus Præceptis & Conſilijs, quæ omnem virtutem præſcribit, nullam imperfectionem admittit.

6. Gratiam, & abundantiſſima auxilia ad cuſtodiendum hanc legem tribuit.

7. Sacramenta excellentiſſima, per quæ gratiæ auxilia ad omnem neceſſitatem in vita & morte conſequimur, & ſanctiſſimum Sacrificium, quo non aliud Deo, quàm Filij ejus corpus offertur.

8. Efficaciam orationum: Nam magna petit & obtinet Eccleſia ob Capitis merita, ſentítque ſibi Numen adeſſe in proſperis & adverſis.

9. Miram pulchritudinem ex varietate, proportione & ordine ſtatuum, & officiorum Eccleſiaſticorum, quæ ejus conſervationi deſeruit.

10. Perpetuitatem, quâ ab initio mundi incipiens uſque ad finem permanebit, & portæ inferi non prævalebunt, poſt diem judicij tranſlata in cœlum ad dexteram ſui ſponſi ſedebit, interea militantibus in Euchariſtia *Tabernaculum eſt Corpus Chriſti*, ut ait D. Chryſoſtom. in Pſal. 18.

MEDI-

MEDITATIO CCCLXXIX.

Die Anniverſario Vocationis, ad ſequenda conſilia Chriſti.

VIdebo me à ſeculo quaſi prodigum evocatum, & ſeorſim priorem ſtatum cum hoc novo conferentem; vel ſi evocatus ſum, antequam malitia intellectum pervertit, velut in portu, quæ naufragia evaſi, contemplabor Deo gratus.

Conſ. 1. Calamitates ſeculi, cujus filij expoſititij inter viles mundi ſectatores, ſub denſa erudientium cæcitate, & ignorantia aggreſti, virtute nudi, præſidijs ad bonum deſtituti, quomodo à ſęvientium paſſionum intemperantia, curarum ſpinis, cœno libidinis, tyrannide ambitionis, infamia ignaviæ, incendio odiorum, tempeſtatibus irarum, tenebris malitiæ, carcere impietatis proſcripti, egentes, ſpoliati, conciſi, & ſemivivi degunt. Gratias agam Deo, *quia eripuit animam meam de morte, oculos meos à lacrymis, pedes meos à lapſu.* Pſal. 114.

Conſ. 2. Fidelitatem ſtatûs Religioſi, utpote, quòd ſit plenus aureæ libertatis, à ſervitute peccati, & paſsionum erutus; plenus medijs ad obtinendum finem beatum; plenus tranquillitatis placidiſsimæ: ubi enim virtus, ibi pax eſt rationis cum appetitu; plenus meriti divitiarúmq; cœleſtium; ple-

nus

nus juſtitiâ & ſanctitate, quia præceptis addit obſervationem conſiliorum Chriſti; plenus filiatione Dei; plenus conſortio divinitatis: quid retribuam Domino pro omnibus, &c.

Conſ. 3. Quas gratias reddam Chriſto B. Virg. Sapientiæ divinæ, Miſericordiæ Dei. Providentiæ æternæ, Angelo Cuſtodi, Sancto Patriarchæ ordinis mei pro tanto beneficio. Et quia *SS. Euchariſtia eſt cœna lucis*, ut ait Iſichius hom. 2. de B. Virg. Petam ibidem edoceri gratitudinem, & meliorem uſum talenti vocationis.

IANUARIUS.

MEDITATIO CCCLXXX.

De Converſione ſancti Pauli.

VIdebo Paulum, Actor. 9. ad omnia Deo ſe offerentem. Petam eum in converſione imitari.

Conſ. 1. Paulum, ut de ſe ait abortivum, vel quia duodenario Apoſtolorum additus. Vel quia abortivi nocent Matri, ut ille Eccleſiæ: vel quòd natus extra tempus exiſtente Chriſto jam in cœlis: vel quòd ante tempus vi, fulmine humi proſtratus in momento conceptus, natúſque, eóque pervenit, quò ille Idiota apud D Gertrudem lib 5. cap. 5. Qui rogatus, quomodo tam multa ſciret, verbis D. Aug. reſpondit: *Deum ſemel inſpexiſſe, eſt omnia didiciſſe.*

Conſ. 2. Verba D. Pauli: *Domine, quid me vis facere?* In quibus ſita eſt omnis noſtra ſalus. Quia nihil melius excogitari poteſt, quàm ſit conformitas humanæ voluntatis cum divina, omnis veri, boníque regula. *Ipſa occidit, quod fuimus, ut ſimus, quod non eramus.* Inquit D. Auguſtin. Pſal. 121.

Conſ. 3. Comparari hanc conformitatem. 1. Cognitione divinæ voluntatis ex præceptis, conſilijs, inſpirationibus, & permiſsione. 2. Per velle id, quod Deus vult, nolle, quod non vult. 3. Per emolumentorum incitamenta, quæ ſunt pax & gaudium reſignatorum in divinam voluntatem: ſingulares Dei ductus in omnibus: ſingularis animi demiſsio & conſtantia: felix, & ſuæ, & alienæ ſalutis procuratio: faſtigium & culmen Chriſtianæ perfectionis. 4. Per impedimentorum remotionem, quæ ſunt propria voluntas & amor ſui. 5. Per admota adjumenta, quæ ſunt divinæ Providentiæ cognitio, conſtans in Deũ fiducia, & amor artifex horum omnium. Quem, ut obtineam, accedam ad SS. Evchariſtiam, juxta illud D. Greg. hom 21. in Evãg. *Cibum vitæ frangite, ut eum amare valeatis.*

FEBRVARIVS.

MEDITATIO CCCLXXXI.

De Purificatione B. M. Virginis.

Quomodo me DEO in holocauſtum offerre poſsim.

Aſpi-

ASpiciam D. Virginem offerentem Patri Filium. Petam eam imitari.

Conſ. 1. Quomodo B. Virgo ſe ſpoliaverit re multò chariſſimâ, quando Patri æterno, filium religioſiſſimè in holocauſtum ſacrificavit magis, quàm Abraham Iſaacum.

Conſ. 2. Quòd id fecerit, ut legi ſatisfaceret. 2. Etſi lege non teneretur (ſicut revera non tenebatur, quia non concepit niſi divinè) tamen id facere decuit honori ſuprem æ majeſtatis divinæ.

Conſ. 3. Quâ ratione me in holocauſtoma Deo offeram, ut nihil mei non oblatum relinquam, exemplo Chriſti & B. Virg. 1. Statuã omnem ignaviam & puſillanimitatem in via perfectionis abijcere, & animum virilem induere, gratiámque ad id poſtulare. 2. Omnẽ immunditiam cordis & operis abijcere. 3. Integrum me offerre, nimirum, ut omnia mandata & ſtatuta ſervem & Domini inſtinctibus reſpondeam. 4 Vt pro beneficijs Dei gratus omnia cum amore & propter amorem Dei præſtem. 5. Hæc propter ſolam & puram Dei gloriam ut agam, habendo ſemper præ oculis Dominum Jeſum cum B. Virgine, præſertim in ſumptione SS. Euchar. de qua ait D. Thomas opuſ. 58. c. 26. *Corpus Chriſti bonum & pulchrum eſt, quia bonam & pulchram facit honeſtatem morum.* Alludens ad illud Zach. c.

9 *Bonum & pulchrũ ejus frumentũ electorum.* Vt quidquid boni pulchríq; habeo, Deo offerã.

MEDITATIO CCCLXXXII.

D. BB. Ioanne, Paulo, & Iacobo, Martyr. Iapon. Soc. IESV.

De Cruce.

ASpiciam SS. Martyres corpore cruci affixos, corde lanceis per crucem transverberatos, animo cœlis ipsis superiores. Petam eos imitatione assequi.

Cons. 1. *Crux est vitæ virtutisq; propositum.* Ita D. Augustser 32 de SS. *Tollit crucem suam qui fert quidquid molestum.* Ait idem serm. 27.

Cons 2. Incitamenta ad eam. 1. gaudium sequitur mensuram boni, bonum præcipuũ est honor & gloria, sed Apostolus gloriatur in cruce, ad Galat. 6. Magnum igitur bonum est crux, magnúmque gaudium est eam ferenti. 2. Qui odit pati aut dissuader, sathan appellatur. Matt. 16. Quis autem nolit potius calumnias pati à sathana, quàm fieri sathan? 3. D Aug. l 13 de Civit. c. 5. ait: *Omnes homines beati esse volunt, idq; unum ardentissimo amore appetunt* sed 1. Petri 4. *Si quid patiamini propter justitiam beati Beati pauperes, beati qui esuriunt* Matth 5. *Beatus homo qui corripitur à Deo* Iacob. 1 Inde sequitur illud Iobi: *Increpationem ergo Domini ne reprobes.* Addit D. Chry-

Chryſoſtom. ſicut corpus dicimus beatum quod poteſt ſine ſui offenſione ferre frigus, calores, inopiam, &c. Sic beata eſt anima, quæ viriliter fert, quidquid moleſtum acciderit. ita ille Hom. 1. ad pop. & 6.

Conſ. 3. Crucis varietatem; eſt publica in bello; privata cuiuſque; mala nocenti, ſed piè toleranti bona ob cauſam bonam, mente bonâ, gratiáque divinitus datâ, tolerata. A Deo, à dæmone, *ſi mortuus eſt diabolus, mortui ſunt perſecutores*, ait S. Auguſtin. in Pſ 117. ab homine. Conculcavit me homo. Pſal. 55. A ſe ipſo, infelix ego in corpore, in anima. Eſt crux, quæ me invenit; eſt crux inventa, dolorem inveni Has omnes bene fert, qui patienter, hilariter, conſtanter, gratè tulerit. Sic fecerunt hodierni martyres. Crux melior eſt parata à Deo, quàm ſponte electa. Ipſa eſt lignum vitæ, &, ut ait Richardus à S. Laurentio de laud. B. Virg. cap. 12. *Lignum vitæ Chriſtus Dominus, qui viventes efficit Sacramenti ſui participatione.*

MEDITATIO CCCLXXXIII.

De S. Matthia.

Perimus, quia volumus.

VIdebo, quomodo in arcano Dei conſilio æterno lata ſit ſententia de unoquoque, ſed præviſo fine vitæ promulganda mihi, &

Digitized by Google

omnibus, nec mutabilis, & quidem, si à morte deprehendar in crimine fatali, quia verò crimen voluntarium fuit, perditio erit ex me. Petam agnoscere, quanta habeam à Deo auxilia salutis, & ijs cooperari.

Conf. 1. Quanta Deus beneficia conferat peccatori. 1. Patientissimè eum sustinet, & ad multa ejus flagitia multis annis silet. 2. Benignissimè vocat peccatores, Concionibus, exemplis Bonorum, inspirationibus, terroribus, prosperis & adversis, si revertantur misericordissimè admittit. 3. Si iterum vel millies à se per peccatum fugiant, millies vocat, nunquam redeunt, quin admittantur, nec unquam expelluntur. 4. Dat illis omnia necessaria auxilia, ut convertantur, & salvi fiant. 5. Si aliquid boni faciunt, non despicit, non contemnit, sed ex eo occasionem invitandi, & convertendi eos sumit. 6. Temporalia illis non negat, imò sæpe honoribus, divitijs & voluptatibus eos cumulat. 7. Post vitam vitiosè actam multos eorum in morte salvat, & efficacissimis auxilijs è laqueis diaboli educit. Verum itaque est illud S. August. Epist. 105. *Quibus Deus misericordiam non impertit, ne impertiatur, merentur.*

Conf 2. Visa tanta hominis ingratitudine quàm justè malos puniat Deus; odit enim omne vitium, & amat virtutem, nullámve

sine

ſine præmio relinquit, ſicut nullum malum impunitum, cum furore & judicio culpam & pœnam æquitate metiens, ut quantùm quis in delicijs fuit, tãtùm recipiat tormenti, & quæ mali converterunt ad iniquitatum inſtrumentum, Deus convertit ad pœnæ cumulum. Corpore deliquerunt, corpore comburentur: Intellectum ad temporalia converterunt, intellectu & conſcientiâ accuſabuntur; tempus in peccato conſumpſerunt, in æternum punientur. Adeóque efficit, ut juſtitiæ ſuæ ſerviant ad pœnam, qui voluerunt ſubeſſe ad culpam, ex me igitur erit perditio mea. Cùm ea ſint dona Dei, quæ decent ingenitam regiam, imò divinam liberalitatem, ego verò pro ingenita mihi ruſticitate, hæc aliter non ſuſcipio, quàm ſicut decet viliſſimum depravatorem. Deprecabor Deum meum Evchariſticum, JESVM carbonem ignitum, ut det gratiam gratitudinis pleniorem, præſertim, cùm dignitas immaculati corporis ejus mereatur, ut præſentes ad gratiã redeant, etſi damnandi ſint, uti dixit S. Gertrudi lib. 3. cap. 9.

MARTIVS.

MEDITATIO CCCLXXXIV.

De S. Joſepho.

De facili ad ſummam ſanctitatem via.

ASpiciam D. Joſephum, omnis ſanctitatis exemplar, & ſemitam compendioſam cæli. Petam ejus fieri diſcipulus.

Conſ. 1. Perfecta juſtitia ſeu ſanctitas *eſt omni ſcelere libera perfectáque, & penitus incoinquinata munditia*, ita D. Dionyſ. Areopagit. lib. de divin. nom. cap. 12. de S. Joſeph. eſt in hiſtoria oriental. apud Grat. lib. 3. Vitæ S. Joſeph. *Ioſeph Pater meus* (inquit Chriſtus Dominus) *erat in extremo gradu juſtus: quia in omnibus actionibus ſuis quærebat ſolummodo honorem & gloriam Dei*, unde patet D. Ioſephum fuiſſe plenum ſanctitate.

Conſ. 2. Illam cauſalem, propter quam D. Ioſephus fuit in extremo gradu juſtus, *quia in omnibus actionibus ſuis, quærebat ſolummodo honorem & gloriam Dei.* Quomodo eam quæſiverit, revelavit Dominus S. Brig. lib. 6. cap. 59. Quod ſemper ſolitus ſit dicere, *utinam vivam, & videam adimpletam voluntatem Dei.* Addit Dominus per B. Virginem loquens B. Brigittæ. *Totum deſiderium ejus fuit obedire voluntati DEI: ideo nunc gloria ejus magna.*

Conſ. 3. Hac via ſanctam Gertrudem aſcendiſſe ad ineffabilem ſanctitatem, de qua Filius DEI initio vitæ ita loquitur: cùm nemo hodie vivat, qui per puram intentionem, bonámque voluntatem, & veram fidelitaté,

mihi vicinior atque conjunctior sit, quàm illa, ego quoque ad nullam animâ in carne degentem majori favore inclinor, quàm ad animam illius. Gratias agam Deo, quòd in Religione mea hæc sit tessera : Omnia ad majorem Dei gloriam. An verò in omnibus solummodo gloriam Dei quæram, ex D. Bernard. conijciam ex 3. classe servorum Dei. *Primus* (inquit ille in Ps. 270.) *Servus est, & timet sibi: Secundus, Mercenarius est, & cupit sibi: Tertius Filius est, & defert Patri.* Petam beneficio sacratissimæ Eucharistiæ ad hunc gradum admitti. Ut sicut per vitrum viride omnia viridia, sic per Christum D omnia nō tantùm apparenter, sed deificatè faciam.

MEDITATIO CCCLXXXV.

De S. Ioachimo.

De fructu capiendo etiam ex malis.

Cons. 1. Quòd S. Matthæus inter Majores Christi meminerit vitiosarum, Thamar, Bersabeæ, Rahab Chananeæ, & Ruth gentilis: Causam dant SS. Ambr. & Hieron. Quia id requirebat veritas historiæ. 2. Quia Christus venit peccatores salvos facere.

Cons. 2. Causam dat S. Chrysost. ut ostendatur vanitatem esse gloriari de majoribus, eorúmque nobilitate: Quia vera nobilitas

dependet ab actionibus virtutum, non majorum, sed proprijs.

Conf. 3. Causam quartam ex Menochio. Quod non sit sanguis tam sincerus, nec familia tam illustris, quæ non habeat in præsenti, vel in præterito aliquam maculam, vel infectionem vitij, aut ignobilitatis. Discam ex virtuosis actionibus aliorū imitari, quod potero, ex vitiosis dediscam, quod videro.

MEDITATIO CCCLXXXVI.

De Annunc. B. Virgin.

De puritate & humilitate B. Virgin.

VIdebo Angelum venientem ad parvam civitatem Nazareth, sitam in monte, in Galilæa minore 6. milliaribus distante à monte Tabor. Petam agnoscere duos sanctitatis fontes puritatem & humilitatem.

Conf. 1. Puritatem cordis esse sanctitatis principium, quæ est causa, cur Deus oculis mentis videatur Suprema custodia puritatis oritur. 1. Ex continuo gratiæ influxu. 2 Ex delectatione in Deo, quia gustato spiritu desipit omnis caro. 3. Ex scripturæ divinæ frequentatione. *Ama scripturam, & carnis vitia non amabis, inquit Hieronym.* B. Virgo fertur ab Angelo reperta in lectione Isaiæ, ejus Spiritus exultavit perēniter in Deo salutari suo. Omnes cordis illius motus excitabantur, & vivifi-

vivificabantur gratiâ,& Spiritûs ſancti influxu continuo, ideo dicitur gratiâ plenâ, quæ omnem labem non aliter, atque fel à corde projecit. Imitabor eam per actionẽ puritatis.

Conſ. 2. Alter fons ſanctitatis eſt humilitas, quâ Deus magis delectatur, quàm devotione aut aliâ virtute, ut ſponſus magis optat intueri vultum, manûſque Sponſæ, quàm chirothecas & monilia, ut loquitur Dominus S. Gertrudi: lib. 3. c. 18. B Virgo naturam humanam uſque ad Deum exaltatam ſubjecit infra ſe, nominando ſe Ancillam Domini, cùm Mater eſſet, quia debuit ſuo Filio ſummè aſſimilari, ſed in Chriſto fuit abyſſus humilitatis, eum igitur Diva imitari debuit, & ego Divam actionibus humilitatis.

Conſ. 3. Qui ſemel communicat huic (inquit Dominus lib. 3. cap. 53. D. Gertrudi) Ego me ipſum tribuo ad ſalutem cum omnibus bonis, quæ continentur in theſauris meæ divinitatis pariter & humanitatis. Deſiderabo Dominum ſuſcipere in Unione illius amoris, quo Deus homo factus eſt pro nobis. Ideo B. Virginẽ imitabor, quæ Virginitate placuit, humilitate cõcepit. *Magnum, quia Virgo, magnum, quia Mater; majus, quia utrumque; maximum quia, cùm tota ſit, putat ſe nihil eſſe.* Ait Beda hic.

MAIVS.

MEDITATIO CCCLXXXVII.

De SS. Philippo & Iacobo.

De Via ad Domum Dei.

ASpiciam illam ad cœlum viam pluſquam lacteam, doctrinam & exempla Chriſti; referta multis, omnis ætatis hominibus præſertim Apoſtolis. Petam per hanc viam ambulare.

Conſ. 1. In Domo Patris mei manſiones multæ ſunt. Quales ſint illæ manſiones, in quibus Regionibus, inter quos deliciarum agros, totum, quod delectat continentes; aviditati inexplebili cordis humani ſufficientiſſimos; quò confluet tumor omnium affectuum meorum; ubi in Deo ſatiati ſtabilientur. O quale ſolſtitium æviternum, ubi dilecto Deo unietur intimè, quaſique incorporabitur anima, illic voluptuoſa cellaria divinæ charitatis mero inebriantia, apotheca ex aromatibus humanitatis Chriſti, bellaria ex fructibus Paſſionis, mirabile pulchrum ex ſplendoribus Sanctorum, quod Angelica & humana omnis potentia, ſi conferretur in unam ſcientiam, nec unico verbo veroſimili explicare poſſet.

Conſ. 2. Via ad illas manſiones eſt, qui dicit; Ego ſum via; D. Ieſus, via docendo,

via

via exemplis præeundo, via patiendo: Nam præ ineffabili labore, quo propter noſtram ſalutem fatigabatur, viam ſe nominat, nihil enim viâ minùs quietum, nemo eam non premit, quantis oneribus gravatur via, die ac noctè ab obvijs quibuſque: & Dominus meus, ut me cœlo inferret homini ſe ſubjecit, ſubſtravítque pedibus Iudæ: præterea quas non ærumnas pertulit! jugo meo ſuppoſuit humeros ſuos, meæ fami obtulit carnem ſuam, ſiti meæ venas ſuas porrexit, deliquijs meis ſubſtituit ſpiritum ſuum, mortíque meæ donavit vitam ſuam.

Conſ. 3. Quid me felicius, quàm ſi huic viæ adhæream, quid infelicius, quàm ſi ab ea digrediar! Petam per merita, & interceſſionem ſanctorum Apoſtolorum, & ſacratiſſimæ Eucharistiæ ſumptionem incorporati in viam viventem, ut explicat Lyranus ad Hebr. 10. *Initiavit nobis viam viventem. Chriſtus in Sacramento Altaris via vivens offertur, quia ducit ad alteram vitam.*

MEDITATIO CCCLXXXVIII.

De Inventione S. Crucis.

Septem Myſteria revelata à Chriſto Nicodemo.

AUdiam noctu loquentem Dominum Nicodemo, eumque mira docentem. Petam eadem aſſequi. *Conſ.*

Conſ. 1. Myſterium primum à Domino revelatum amoris ſui erga nos. *Sic Deus dilexit mundum, ut Filium ſuum unigenitum daret,* quibus verbis aperit cauſam humanæ ſalutis, Dilectionem Patris: quia, ut ipſe ait apud D. Gertrudem, bonitas mihi ingenita eligit melius. Melius autem eſt ſalvari hominem, quàm perire. Decernam imitari Dominum, & amore ejus ſemper in omnibus eligere melius. Sive, ut loquitur D. Bonavent. lib. 2. ſtimul. amor. cap. 17. *Semper, & in omnibus facere, quod eſt magis honorificum Deo, conforme Chriſto, afflictivum ſibi.*

2. Sincerè ſcire volentem, docuit Dominus Deitatem ſuam: *qui deſcendit de cælo Filius hominis, qui eſt in cælo.* Quod explicat Ioannes Baptiſta ibidem. *Qui de cælo venit, ſuper omnes eſt,* ſeu Patri æqualis.

3. Pandit Nativitatem ſpiritualem, ex aqua & ſpiritu. Qui hinc non renaſcitur, ira Dei manet ſuper eum.

4. Docet Paſſionem ſuam, & Crucem, exaltari oportet Filium hominis. *Vt omnis, qui credit in ipſo, non pereat, ſed habeat vitam æternam.* Si qui credunt in Crucifixum, non pereũt, multò minus perit, qui crucifixus eſt.

5. Reſurrectionem ſuam. Crux enim Chriſto gloria facta eſt: quia mors ejus eſt cauſa vitæ æternæ Chriſto & nobis. Ergo

quantum

quantum in medico eſt, ſanare venit ægrotum, ipſe ſe interimit, qui præcepta medici ſervare non vult. Quis ejus, qui non vult uti ſalute, miſerebitur.

6. Docet aſcenſionem, & reditum ſuum ad cœlum, *Nemo aſcendit ad cœlum, niſi, qui deſcendit de cœlo, &c.* Ut, ſi quis ſine veſte de monte deſcendat, & aſſumptis veſtimentis aſcendat, idem verè, qui deſcendit, aſcendiſſe ſe dicitur.

7. Docet judicium. *Qui autem non credit, jam judicatus eſt.* Novit enim Dominus, qui ad coronam, & qui ad flāmam permaneant. *Cuique tentatio propria crux eſt*, inquit Dominus S. Gertrudi lib. 3. cap. 30. Quam inventam, qui Chriſti ſunt, ferunt. Toto affectu complectar Crucem velut clavem, unde 7. ſigilla ſunt aperta: Sapientia Dei Dignitas animæ. Vanitas mundi. Atrocitas inferni. Beatitas cœli. Horror culpæ. Honor virtutis. Ita D. Bonavent. apud Ludov. de Ponte. Tr. 2. cap. 14.

IV NIV S.

MEDITATIO CCCLXXXIX.

De B. Aloyſio.

De tribus prærogativis B. Aloyſij.

ASpiciam B. Aloyſium angelicum primæ ætate vocatum, omni fœdâ contagione liberum,

liberum, sine distractione cum Deo agentem. Petam ad ejus gratiam pertingere.

Cons. 1. Deum & dæmonem, quàm maximè initia appetere. Deum quidem ea velle esse ferventia, dæmonem autem velle esse vitiosa; Deum velle ea perfici; dæmonem non cessare primam, quam intulit, culpam augere: Deum velle securitatem & perseverantiam in bene cœptis, quæ habetur, si initia sint sine vitio, & quò maturiùs, eò feliciùs cuilibet resistitur malo principio; dæmonem autem sicut dissentientibus sibi, debilis formica est, sic consentientibus leone fortiorem evadere. Quare, cùm sibi Deus animam B. Aloysij prælegisset, notat Bellarminus noster in oratione de B. Aloys. unam singularem fuisse ejus prærogativam, quòd statim sub initiũ primi usûs rationis, ad Deum vocatus sit. Quò autem hac gratia major est, eò districtiùs judicabuntur, quotquot in sæculo à lapsu præservati, postmodum in Religione naufragantur: quam rationem inexcusabiles isti reddent Deo?

Cons. 2. Alteram B. Aloysij prærogativam; Fuisse eum liberum ab omni fœda cogitatione, ut supra citatus Bellarminus de eo affirmat. Magnum hoc donum est Dei, quod mihi Dominus si dedit, quas ei gratias reddam; quia non fecit taliter omni nationi: quòd

quòd ſi bella premant hoſtilia, quomodo adhuc ſentinam corporis mei, cor & caput afficientem in ſervitutem non redigo.

Conſ. 3. Prærogativam B Aloyſij tertiam fuiſſe, quòd caruerit diſtractionibus in oratione, ut idem teſtatur Bellarminus. De quo beneficio ait S. Bernard. cap. 25. de interiore domo. *Non invenitur inter cæteras artes liberales, ars iſta præ alijs liberalis, quâ teneatur cor, quod omni mobili mobilius eſt, quod omni lubrico lubricoſius eſt.* Addit tamen idem, artem contra diſtractiones, & lubricitatem eſſe amorem. Serm. 39. O *Amor Dei, qui præter te aliud cogitare non ſinis faſtidis cetera, contemnis omnia præter te, te contentus*, &c. Hunc amorem petam in ſacratiſſima Eucharistia, quem ibidem vel accepit, vel auxit B. Aloyſius, unum dierum præmiſſa præparatione, & ſequente tot dierum gratiarum actione, quoties communicabat.

MEDITATIO CCCXC.

De ſancto Ioanne Baptiſta.

Fuit unus ex tribus Sanctis DEO ſummè charis.

ASpiciam ſanctum Joannem Baptiſtam Deo chariſſimum. Ducem Chriſti glorioſiſſimum vexillo inſtructum, dęmoni formidabilem. Petam mores Sancti aſſequi.

Conſ.

Conſ. 1. Tres Deo ſummè placuiſſe, diabolo ſummè diſplicuiſſe. B. V. S. Joannem Baptiſtam. S. Magdalenam. Ut revelatum D. Brigittæ lib. 4. c. 108. Dæmones enim ad ortum Divæ territi videbant omnes ſuos laqueos ſicut ſtuppam rumpi, omnem malitiam ſicut putridos funes diſſolvi, omnem immunditiam ſicut fœnum reſcindi, omnem mundi delectationem faciliùs, quàm ſcintillam à torrente aquarum extingui. Ad converſionem B. Magdalenæ pinguis prædæ nec poſſe, auderéque aſpectum ad eam figere, adeo lacrymis lota fuit. Ad ortum S Joannis Baptiſtæ fuiſſe ſe confuſos, quia omnem ſuperbiam contemnebat, ad divitias oblatas occipur verterat, ad voluptatem *inſenſibilis* & quaſi mortuus erat.

Conſ. 2. Cauſam poſt Dei gratiam tantæ ſanctitatis non fuiſſe, quòd corpori ſuo venenum pro cibo, ſpinas pro indumento dediſſent, vel quòd jacuiſſent in tumulo formicarum; ſed quia 1. animam ut Dominam, corpus ut ſervum habuerunt. 2. Nihil dilexerunt ſicut Deum, 3. Nihil facere voluerunt contra Deum. 4. Nihil eorum omittere voluerunt, quæ erant Dei.

Conſ. 3. Verba S. Joannis Chryſoſt. de S. Joanne Baptiſta, expectabat Chriſtum, noverat eſſe venturum, *oculi ejus nihil aliud di-*

gnaban-

gnabantur aſpicere ! ô ſaltem ego in ſacratiſſimo Sacramento nihil aliud mente aſpicerem, cum revera quidquid Deus non eſt, vel ad Deum directum, non ſit vel unico actu amoris dignum, præterquam, quòd non ſit in homine particula ullius affectûs, quæ Deo non debeatur infinities.

MEDITATIO CCCXCI.

De SS. Petro & Paulo.

De Officio boni Paſtoris.

ASpiciam duo luminaria, duas olivas, duos oculos mundi, duo ubera, geminas manus Chriſti, duos montes ſicut Sinai lucentes fumantéſque petras, Apoſtolorum Principes. Petam eos aſſequi.

Conſ. 1. Boni Paſtoris eſſe, quod infirmum conſolidare, quod ægrotum ſanare, quod confractum alligare, quod abjectum reducere, quod perijt, quærere. Ut ait Ezech. cap. 34. Sit pietate Mater, diſciplinâ Pater, ait D. Gregorius de cura Paſtorali. Debet medicamenta providere & ornamenta, inquit D. Auguſtin. hom. 26. inter 50. Denique vulnera curare, abluere ſordida, reparare perdita, & quæ ſunt integra ſpiritualibus margaritis ornare. Atque, ut Dominus ait, & fecit, animam dare, quem imitati ſunt ſancti Apoſtoli, & Principes Apoſtolorum, ad

ad quorum imitationem me ita hortatur D. Chryſoſt. hom. 66. ad pop. *Tu neque Paulo melior es, neque Petro, qui nunquam remiſſionem aſſecuti ſunt*, in amando, operando, & patiendo pro Deo & Proximo. *Nudi ſæculo, induti Chriſto*, ut ait idem hom. de Pentecoſt.

Conſ. 2. Et cum Diva Gertrude requiram à Domino, ut cùm abſim à tanto zelo, & perfectione Apoſtolica, quáſnam ego oves paſcere poſſim, unde ſummam dilectionem Domino demonſtrem, & audiam reſponſum lib. 4. cap. 45. paſce agnos tenerrimos mihi dilectiſſimos. Cor tuum paſce divinis meditationibus, in laudem Dei, bonum proximi. Os ſalutari loquelâ. Oculos ſacrâ lectione, aſpectúque piarum imaginum & Crucifixi. Aures utili auditu & acceptione reprehenſionum. Manus continuis exercitationibus juxta vocationem. Horum ſtudium ſummæ dilectionis erit exhibitio.

Conſ. 3. Quonam modo fieri poſſim particeps tantæ dilectionis, & intelligam tribus id modis aſſequi me poſſe. 1. Fatendo me ejus indignum. 2. Fiducialiter ſperando. 3. Imitando, imò ſumendo in Venerabili, ipſam dilectionem & charitatem.

IVLIVS.

MEDITATIO CCCXCII.

De Viſitatione B. M. Virginis.

De

De ineffabili B. M. Virginis gratia.

ASpiciam cor B.M. Virginis instar thimiamatis effusum in laudem Dei propter ea, quæ accepit à Domino. Petam DEVM laudare cum ipsa.

Cons. 1. Quòd B. Virgo laudes Deo reddat, dum ipsa laudatur, totum quidquid haberet, assueta in Deum semper reflectere, & 2. laudat Deum propter beneficia particularia collata Animæ, corpori & passionibus, spiritui, menti, rationi, voluntati, quòd respexerit humilitatem, vilitatem, puritatem, abjectionem ancillæ suæ. Ex hoc deinceps me omnia futura secula tot altaribus, sacellis, templis, cõgregationibus, Religionibus, processionibus, concionibus, invocationibus, votis beatam dicent, quia fecit mihi magna, in hoc verbo inclusa sunt omnia, quo fatetur, se explicare non posse, quod capere potuit ab Omnipotente & Sancto.

Cons. 2. Quomodo B. Virg. laudet Deum propter beneficia communia, quæ secundo loco ponit, tanquam inferiora. Quàm potens Deus in vindicta sumenda de impietate & injustitia, & superbia, non solùm in una persona Nabuchodonosore, Salmanasar, sed in integris nationibus, quas depressit, Cananæos, Amorrheos, Amonitas, Philisteos, aliàs Sauli substituit Davidem humilem,

lem, Amano Mardochæum modestum. Esurientes per Angelum, Danielem per Abacuc, satiavit, divites autem dimisit inanes, qui eguerunt & esurierunt.

Cons 3. Quòd B. Virgo rursum ad particulare beneficium redeat cõmemorandum, & Deum propterea laudandum. Quòd Israël. lem servum & filium susceperit misericordiæ suæ non oblitus, sicut promisit Adę, Abrahę, Davidi, quòd eos non à Romanorum, sed à duriore dæmonis tyrannide liberaturus sit perenniter. Quando Deus suos magnificat, facit magnos opibus, honore, donis, gratijs, ídque agit amore benevolentiæ; nos autem quando Deum magnificamus, nó possumus, nisi amore cõplacentiæ, celebrare ejus majestatem, omnipotentiam, sanctitatem, sapientiam, bonitatem. Et adhuc sim difficilis, ad hoc saltem Deo reddendum? quin imò hostiam insuper laudis Evchariſtiam immolabo, & cum Diva conscendam festinanter superiora virtutum, ut ait D. Ambrosius. *Quid enim Deo plena, nisi ad superiora cum festinatione conscenderet?* in cap. 2. Luc.

MEDITATIO CCCXCIII.

De S. M. Magdalena.

De bono Dilectionis & Devotionis.

Aspiciam

ASpiciam Magdalenam projectam ad pedes Domini dilectione & devotione diffluentem. Petam eam in his imitari.

Conſ. 1. Qui ſe tota dilectione Deo dant, quod ſæpe fit unico actu heroico renunciationis ſuæ, exinanitionis atque victoriæ, quâ de ſe hodie triumphat S. Magdalena, tales inquam curæ Deo eſſe triplici jure creationis, redemptionis, & ſpecialis electionis atque dilectionis. Et amans ex toto plus valet apud Deum pro vivis atq; defunctis ſalutē orans, quàm non amantium millia duodena. Ita ipſe Dominus D. Gertrudi l. 4. c. 55. Imò anima toto corde converſa ad Deum, & integra voluntate ſupplere volens omnem defectum honoris Dei, in blanditijs amoris accenſa ſic placet Deo, ut propter quinque tales Deus parceret toti mundo. ibid. lib. 3. c. 30. In B. Magdalena ſe vincente tantus fuit amor, ut à Domino multus dicatur. Conflictuq; peracto anima ejus deinceps ab illa hora liquefacta eſt. Pro cujus converſione, qui in dies gratias Deo agit, non morietur ſine actu contritionis, inquit Dominus S. Mechtildi.

Conſ. 2. Quòd devotio in B. Magdalena dilectionē auxerit. Si enim charitas eſt gemma, devotio eſt ejus fulgor, ſi illa balſamum, hæc ejus fragrantia, ſi illa peccatum fugat & timorem, hæc eſt vapor pellens dæmonia ſeptem

ptem, id est omnia, & definitur quòd sit quædam promptitudo mentis & affectûs, qua res divinæ libenter suscipiuntur, & delectabiliter cum sapore quodam exercentur. Est devotio effectus meditationis, cui quærendæ ibidem insistendum, & quia est donum Dei studiosè peti debet. Cui ut vacaret Magdalena, triginta annis desertum incoluit.

Cons. 3. Quòd frequentatio SS. Eucharistiæ devotionem perficiat, ideo D. Paulinus epist. 4. devotionem S. Magdalenæ adscribit communioni, *osculis* (inquit) *sugentibus prælibavit vivificum panem*, hunc & ego manu, ore, spiritu, tenebo, stringam, prælibabo, & gratiam devotionis, & deinceps plenæ dilectionis, meique exinanitionis, (hæc enim se invicem consequuntur) impetrabo cum Magdalena, quæ *non quæsivit sicut Cananea micas, sed ipsum Panem Vitæ amplexa est.* Ita D. Chrys. serm. de Magdal.

MEDITATIO CCCXCIV.

Die S. Iacobi.

De remedij contra defectibilitatem humanam.

ASpiciam filios Zebedæi animosos, sed nisi majori gratiâ suffultos, defectibiles velut folium in omnia mobiles & defluos. Petam simili gratiâ præmuniri.

Cons. 3.

Digitized by Google

Conſ. 3. Quàm multi cum duobus filijs Zebedæi, optant eſſe proximi Chriſto, inſignibus ejus indui, calicem bibere, & in momento aliter ſentiunt ad levem diſplicẽtiam, ignem è cœlo mitti volunt, de majoratu contendunt, relicto Jeſu diffugiunt. Deplorabo defectibilitatem humanam.

Conſ. 2. Cauſam tantæ defectibilitatis eſſe corpus aggravans animam. Ut via floribus ſtrata duret, debet iterari florũ ſparſio, quia ibi non creſcunt flores, ſicut in hortis. Ut tranſplantatæ arbores fructificent, ſpecialĩ curâ opus eſt. Quòd propoſita non ſervemus cauſa eſt, quia ſunt partus ſpiritûs prompti, non autem carnis infirmæ. Hinc non, quod volo, bonum, hoc ago. Ad Rom. 7. Frigus, quia connaturale eſt aquæ, ſemper cum ea manet; calor, quia violentus, non manet, niſi igne admoto.

Conſ. 3. Remedium huic malo eſſe ſpecialis gratiæ ſubſidium; ex parte verò noſtra majora facienda, ut ſerventur minora. Et ſemper aſcendendum, ſive per myrrham pœnitẽtiæ, vel thus orationis, vel aurum virtutum, lucémque boni exempli. Petam quàm ferventiſſimè tria in ſumptione Evchariſtiæ: ordinari appetitus inordinatos, roborari defectibilitatem meam, & ſublevari me ad eam mei renunciationem,

ut nunquam amore mei quidquam velim, ſed amore Dei omnia.

MEDITATIO CCCXCV.

Die S. Annæ.

Quomodo fieri poſſimus Gazophylacium DEI.

ASpiciam D. Annam, Venerabilem DEI Matris Parentem, velut arcam teſtamenti, in qua recluſum eſt omne Dei bonum noſtrumque ſolatium. Petam aſſequi partem aliquam gratiæ ipſius.

Conſ. 1. S. Annam dici ab Angelo apud S. Brigittam, ſerm. 10. Omnipotentis Dei gazophylacium, quia ipſius theſaurum, ſuper omnia ſibi amabilem, in ſuo utero recondebat. Si ubi theſaurus, ibi oculus, ſugiter DEVS huic theſauro oculos ſuæ Majeſtatis infixit.

Conſ. 2. Ideo B. Annam in Parentem Matris Dei, & aviam Chriſti Domini electam; quia ſicut aquila eligit pro nido ſuo arborem maximè proceram & ſolidam, ſic Deus, cui omnia nota & aperta ſunt, dum univerſa conjugia honeſtiſſima, quæ à primi hominis creatione deinceps fieri debebant, proſpiceret; nullum ſimile *Ioachim & Annæ conjugio in omni divina charitate & honeſtate præviditi*, idcirco ei placuit de hoc ſancto

conjugio

conjugio honeſtiſſimæ ſuæ Matris corpus, quod per nidum intelligitur, generari, in quo ipſe cum omni conſolatione dignaretur quieſcere. Ita Angelus ibidem.

Conſ. 3. S. Annam plus aliquid habuiſſe, quàm Joachim, ut ait S. Vincentius Ferrerius, ſerm. 2. de Nativit. B. Virgin. Anna habuit majorem participationem cum Virgine Maria, quàm Pater. Sicut faſciculus violarum plus redolet in eo, qui diu eum portat, quàm in eo, qui ſolum tangit. S. Anna verò tulit B. Virginem in utero, & poſt nativitatem lactavit, manibus geſtavit, exoſculara eſt. Unde diſcã, quòd ſi major B. Virginis cultor fuero, magis me adoptandum, ut efficiar gazophylacium Dei, & Paradiſus Domini JESV Euchariſtici. Sicut ait D. Thomas opuſc. 58 c. 3. *Euchariſtia facit animam quaſi paradiſum.*

MEDITATIO CCCXCVI.

De S. Ignatio.

De Victoria ſui.

ASpiciam S. Ignatium illuſtre exemplar Victoriæ ſui, omnia virtutis obſtacula, amoriſque proprij fructus, ramos & radicem, abſumentem, ſicut ſolent ad odorem ignis lina conſumi. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Sicut abſente calore naturali omnia mortua ſunt, ſic D. Ignatius amorem

proprium ejecit, ut nihil ejus supereſſet. Et quidem 1. Victoriæ ſui gradus eſt amoris proprij *lethales fructus* pœnitentiâ reſecuiſſe. Quæ ſui Victoria licet ſit infima, in ſancto Ignatio tamen mira fuit, ut ipſe docuit 1. gradu humilitatis. *Vt ne mundi quidem totius oblato mihi dominio, vel extremo vitæ diſcrimine objecto tranſgrediar ex deliberato mandatum vllum divinum.* Id, quod exercuit; quia peccatum eſto non eſſet vetitum, admittere noluit. Quæ conditionata ſpem dæmoni auffert, qui ultimam tentationem conditionatam proponere ſolet hanc: ſi eſſet licitum vellémne? ſi adhuc nolo, tunc de me vincendo deſperat.

Conſ. 2. Alteram victoriam ſui eſſe illorum, qui *amoris proprij ramos* ſeu paſſiones domant & coërcent, eſt hæc major ſui victoria, ſed in B. Ignatio multò maxima, qui duas origines mali, amorem & dolorem domuit. De amore domito, loquitur Maffæus in vita S. Ignatij inquiens: *Qui nihil habebat humani, quo animam poſſet relaxare.* De domito dolore legitur in Bulla Can: *Quod lætitiâ perfruebatur, dum irriſiones, opprobria, confuſiones injurias, perſecutiones pateretur.* Qui ſecundus eſt gradus humilitatis.

Conſ. 3. Tertiam & ſupremam victoriam ſui eſſe illorum, qui radices ipſiuſmet amo-

ris proprij evelluni per Dei amorem purum, quod S. Ignatium feciſſe in Canonizat. ejus ita teſtatur Cardinalis Monti. *Ignatium in Deum caritatem adeò puram in ſuo corde aluit retinuitque, ut etiam ſuiipſius amorem à ſe prorſus amandaret. In quo amoris argumento Martyrum, ac multorum renovavit exempla Sanctorum.* Conformiter doctrinæ. 3. gradûs humilitatis. Et quia amor Dei nunquàm eſt ſine amore proximi, quantum dilexerit ſalutem proximi conſtat. S. Franciſcus Seraphicus ſui causâ ſe in nivibus volutavit. S. Ignatius ad tentationem in alio extinguendam, in gelidas undas inſilijt. Alij Sancti in terris mira tulerunt in ſalutem proximi, S. Ignatius cœlum ſibi differri paratus fuit, dummodo prodeſſe poſſet proximo. Quem actum charitatis, dubitat S. Bernard. eſſe in Angelis, ſerm. de S. Mart. Medium ad hanc victoriam ſui, eſt cognitio Dei, ſuique, ut refertur lib. Canonizat. S. Ignat. cap. 2. Quòd poſt raptum dixerit: *Dominus meus, & Deus meus, amor anima mea. O ſi homines te agnoſcerent!* certè imitarentur; quia *gloria magna eſt ſequi Dominum*, Eccleſ. 23. Petam per ejus merita mediante ſacratiſſimæ Euchariſtiæ ſumptione: de qua ait Nicetas in vita S. Ignatij Martyris, quòd ſit *cæleſtis carbo, gratiæ radios ſpargens*; cognitionem DEI,

macique, dolorem de peccatis meis, abſtractionem affectûs à terrenis, deſiderium vivum cœleſtium, diligentiam, verum ſolidúmque profectum in omni virtute, præſertim victoria mei.

MEDITATIO CCCXCVII.

De S. Laurentio.

Tres Virtutes ſancti Laurentij miraculis majores.

ASpiciam S. Laurentium virtutibus illuſtriorem, quàm flammis, inter quas ſibi fuit præſentiſſimus. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Virtutem miraculo majorem eſſe Eleemoſynam, D. Chryſoſtm. ad pop. hom. 36. *Hæc major eſt gratia, quàm mortuos ſuſcitare, eſurientem paſcere Chriſtum, hîc enim ipſe Deo debes: eleemoſyna verè Deum habet debitorem.* Id præſtitit ſanctus Laurentius facultates Eccleſiæ in pauperes diſtribuendo ante martyrium.

Conſ. 2. Alteram virtutem miraculo majorem eſſe converſionem peccatoris, Ita S. Gregorius lib. 3. dial. cap. 17. *Majus eſt miraculum prædicationis Verbo, atque orationis ſolatio peccatorem convertere, quàm à carne mortuum reſuſcitare: in iſto enim reſuſcitatur caro iterum moritura, in illo verò anima æternum victura.* Id præſtitit S. Laurentius in carcere

convertens homines, in quem, ut ipſe perverteretur, fuerat incluſus.

Conſ 3. Tertiam Virtutem miraculo majorem eſſe patientiam, *ſigna Apoſtolatûs mei facta ſunt ſuper vos in omni patientia*, inquit Apoſtolus 2. ad Cor. 12. præponit patientiam poſtponit prodigia, quia ſequitur *in ſignis, & prodigijs, & virtutibus*. Pati ſponte eſt honorificum, quia à Chriſto honoratum: pati, quod evadere non poſſumus, DEO eſt tam gratum, ut humanitùs nequeat diſcerni, quid ſit gratius ſponte, vel neceſſitate pati; eſt enim hoc ſanctificatum verbo Chriſti in extrema neceſſitate conſtituti, orantiſque *Pater, ſi fieri poteſt, &c.* Ita Dominus S. Gertrudi lib. 3. cap. 70. Imò, qui compatitur alteri, particeps fit meriti illius, ut ſi pannus intingatur in crocum, quidquid cum panno intingitur, coloratur. Excelluit S. Laurentius in craticula in omni genere patientiæ. Cujus meritis & interceſſione petã, tam illuſtria virtutum exempla imitari, præſertim in tentationum flammis, præſentiam mentis, Deique non amittere: ad quem ſumendum in Venerabili, accedo variis tribulationum igni expoſitus Viator, & *Euchariſtia eſt cibus viatorum, non civium*, inquit ſanctus Villanova de Venerabili.

MEDITATIO CCCXCVIII.

De B. Staniſlao.

Quibus vijs tam citò iſte Sanctus evaſerit,

ASpiciam B. Juvenem ætate, ſenem virtute, ex Novitio Palatinum cœleſtem; Petam eum imitari.

Conſ. 1. Quomodo B. Staniſlaus deſiderio Vitæ perfectæ generis nobilitatem, ampliſſimáſque facultates negligens, Societati Jeſu nomen dedit, multis ante obſtaculis ſuperatis, in eáque religioſi inſtituti tenaciſſimus intra octodecim menſes diſciplinæ exactæ brevi exemplar factus, præſertim, quòd dives pauperrimus, nobilis humillimus, juvenis caſtiſſimus, ſui Victor acerrimus. Quid agerem, ſi ijſdem ad Sanctimoniam mediis eſſem præditus?

Conſ. 2. Quomodo à puero JESV cum ejus Matre ægrotans Novitius meruit viſitari, & antè à duobus Angelis, præſente S. Barbara Martyre, cœli pane refici. Spectans favores iſti ad centuplum, quod Deus ſuis adhuc in hac vita elargiri ſolet, ut nos amplius excitet ad deſiderium vitæ perfectæ.

Conſ. 3. Tres operationes Dei in anima fieri ſolitas, dum eam in morte ad ſe vocat. 1. Eſt ſenſus gloriæ, quo Deus Pater animam

ad ſe

ad se vocatam replet. 2. Sensus gaudij, quem eam accipit Filius. Tertia operatio est sensus ignei, nullique mortalium perceptibilis amoris, quo Spiritus sanctus animam sibi unit, & cum dilecta in cœlum fugit. Ita Dominus patefecit S. Gertrudi, lib. 1. cap. 4. Et expertus est P. Stanislaus præcordia Dei amore flagrantia pannis in aqua frigefactis refrigerare coactus. Petam aliquid caloris ejus in sacratissima Eucharistia, idque petam per lacrymas Beati, divinæ dulcedinis vi expressas, & per ipsum cibum Angelicum eorundem manibus allatum, ut quem a Beatissima Virgine Deum oblatum brachijs suis gestavit in terris, ego in cœlis eo fruar.

Meditatio CCCXCIX.

De Assumptione B. Virginis.

De Gloria B. Virginis.

Videbo B. Virginem divinâ virtute Dei absorberi, sicut fervidus Sol stillam roris exsiccat, & in cœlum transferri, ac super Angelos exaltari. Petam agnoscere ejus gloriam, eique magis servire.

Cons. 1. Quòd B. Virgo sit assumpta hora 3. Matutina, postquam pridie in Deum absorpta, & tam copiosè divinis influxibus superfusa fuisset, ut ab ea cum impetu resilierint in modum stellarum lucentium radij

charitatis & gloriæ, quos Sancti colligebant, quia ex superabundantibus meritis Divæ gaudium hauriunt Beati; ita Dominus S. Gertrudi lib. 4. cap. 4.

Cons. 2. Affectum, quem B. Virgini Dominus exhibuit è corpore exeũti maximum, ut ipsa ibidem revelavit lib. 5. cap 2. fuisse: *in hoc*, inquit, *magis delectabar, quia tam securum refugium, Fili mi, in ulnas tuas habui.* Cujus causam addit Dominus, *hoc Mater mea pro eo accepisti, quòd toties dolorosis suspiriis Passionem meam in terris recoluerit.*

Cons. 3. Aspiciendo Divam super omnes cœlos exaltari, cui festivè gratulantur Angeli. 1. Propter dignitatem Matris Dei, quâ nihil est in creatis sublimius. 2. Propter puritatem Virginitatis, cum Maternitate, neutram alteri adversam. 3. Propter exemptionem ab omni peccato. 4 Propter gratiam super omnes Angelos & Sanctos. 5 Propter virtutes perfectissimas, dona & prærogativas super omnes Sanctos. 6. Propter continuationem meritorum, ut semper mereretur. 7. Propter conversationem cum Filio DEI per totam vitam, quem parvulum gestavit, cui in omni necessitate providit. 8. Propter coronam Virginitatis, Martyrij & Doctrinæ, quia Virginum antesignana, gladius pertransijt animam ejus, Apostolorum Magistra existit,

exstitit 9. Propter abundantissimam gloriam animæ & corporis, quâ super choros Angelorum, & super omnem creaturam est exaltata. Distribuam hæc per Novem choros Angelorum, quibus comitantibus accedam ad sanctissimam Evchariſtiam, ut innitar super dilectum, Dilectam suam ita alloquentis: *Quàm pulchra es, ó decora in deliciis.* Cant. 3. Quasi diceret interprete D. Thoma, opusc. 58. cap. 26. *Delicato cibo & potu Corporis Christi, & Sanguinis enutrita, facta es multum decora, & idcirco grata DEO, & chara.* Orabo fieri DEO charus per intercessionem B. Virginis. Quam idcirco DEVS de præsenti sæculo transtulit, ut pro peccatis nostris apud DEVM fiducialiter intercedat. Ita orat Ecclesia in Vigilia Assumptæ Virginis.

MEDITATIO CCCC.

Pro tota, & infra Octavam Assumptionis B. Virginis.

De Natura Contemplationis, & ad eam medijs.

VIdebo, quòd vocatus ad contemplationem si ire negligat, idem agat, quòd vocatus ad serviendum mensæ Regis, si abeat ad stabulum equis purgandis: è contrario non vocatus, se tamen ad contem-

plandum applicans, accedit ad mensam Regis, qui ei ministrare deberet: donum enim contemplationis nemo habet, nisi, cui donatum est. Ita Dominus D. Gertrudi lib. 3. cap. 44. Ad quam B. Virgo, cùm sit vocata, eam velut aquilam & solem suum contemplandum intuebor.

Cons. 1. Contemplatio est liber perspicax, & certus intuitus Dei, ac rerum cœlestium admirationem inferens, in amorem desinẽs, atque ex amore procedens: dicitur intuitus, quia non est opus rationis discurrentis, sed opus intelligentiæ, veritatem absque omni discursu simpliciter inspicientis. Qui perspicuus est, quia non à Fide, sed à dono sapientiæ procedit, aliisque Spiritùs sancti donis adjuvatur.

Cons. 2. Gradus contemplationis. 1. Est intuitio veritatis, quâ simplici quodam intuitu, absque discursu veritas videtur, idque vel per species à sensibus acceptas, vel per infusas, vel per lucem quandam intellectum confortantem. 2. Est secessus animæ ad interiora, quo anima cum omnibus suis viribus ad interiora recipitur, ut ibi cogitet & amet, & ab exterioribus elongetur. 3. Spirituale silentium, in quo anima videt & audit Dominum, ipsa verò nec intellectu, nec affectu loquitur, aut petit. 4. Est quies,

jucun-

jucunditas quædam voluntatis nihil quærentis, nisi sic in Deo perseverare. 5. Vnio est illud donum, quo Deus in intimo animæ clarissimâ luce se illi præsentem ostendit, cum suo erga eam amore & intuitu. 6. Auditio loquelæ Dei, quæ purè percipitur in intellectu mentis. 7. Spiritualis somnus est ille gradus amoris vehementis, qui præ suo fervore operationem intellectûs expellit, aut certè eam tam simplicem relinquit, ac subtilem, ut eam anima minimè advertat. Quod facit somnus circa hominem exteriorem, hoc iste circa interiorem. 8. Extasis elevatio mentis in Deum, cum suavi abstractione à sensibus exterioribus ex magnitudine ipsius elevationis procedens. 9. Raptus est abstractio, quædam violenta à sensibus, per quam mens ad divinorum inspectionem & amorem elevatur. 10. Apparitio Christi ac Sanctorum corporea. 11. Apparitio eorundem imaginaria. 12. Visio intellectualis, quæ est manifestissima rerum cœlestium ostensio, soli intellectui objecta. 13. Visio Dei in caligine est cognitio illa, quâ transcursis omnibus creaturis, & relictis omnibus similitudinibus mysteriorum, etiam supernaturalium, in Deum, ut incomprehensibilem, & nobis incogitabilem ferimur, & eo quasi pelago infinitæ essentiæ, quam ignoramus,

ramus, penitus absorbemur. 14. Admiranda manifestatio Dei, quâ se Deus revelat, neque in caligine, neque in sua claritate, sed alio modo ineffabili. 15. Visio clara & intuitiva Dei, quæ est Comprehensorum in patria.

Conf. 3. Requisita ad contemplationem, 1. Natura quieta & placida: naturæ enim inquietæ, durę, & cordis ad externa propensi activæ sunt. 2. Peccatorum etiam minimorum fuga. 3. Vitiorum peremptio. 4. Vsus mortificationis quorumvis excessuum, maximè elationis. 5. Omnimoda nuditas affectuum terrenorum, etiamsi habeant speciem pietatis. 6. Negotiorum & occupationum externarum moderatio, quâ effusio in res externas cavetur, non actiones officij & statûs intermittuntur. 7. Omnium virtutum, sed præcipuè humilitatis studium. 8. Puritas vitæ, quæ comparatur cogitationum tranquillitate, vacuitate à vanis discursibus, & affectuum perfectâ mortificatione. 9. Perseverantia in oratione mentali, non omittenda propter ariditatem, aliáve impedimenta. 10. Discreta cura salutis corporalis. 11. Divina specialis ad contemplationem vocatio, & gratia. 12. Præsentia Dei, quæ tribus modis cogitari potest. 1. In imagine sensibili, si Christum Dominum in omni loco & opere, quasi præsentem & aspicientem intueamur,

mur,

mur. 2. Conſpiciendo oculis fidei ſanctiſſimam Trinitatem, aut ipſam divinam Naturam nobis præſentem, & omnia noſtra conſiderantem. Juvatur quis in hoc modo, ſi ſe centrum cogitet, Deum ſphæram, cujus circumferentia terminum nullum habet, ſi ſe ut atomum cogitet, Deum lucem omnia replentem. Spongiam immẽſo mari circumdatam. Pupillam in oculo, ſonum in aëre. 3. Deum intra nos intuendo noſtri curam habentem, & in nos bona ſua effundentem, Templum Dei ſumus, pſalleréque in cordibus noſtris Deo nos jubet Apoſtolus. 13. Continuata oratio. 14. Statutis horis orationi quietæ vacare, & in ea cognitioni Dei tam per affirmationem, quâ Deo omnes perfectiones in creaturis repertas tribuimus; quàm per negationem, quâ Deo ſubtrahimus eorum limitatam perfectionem, omnémque imperfectionem; prior modus reſpondet picturæ, alter ſculpturæ, cognitioni, item per opera naturæ, gratiæ, gloriæ, per ſacram Scripturam.

Conſ. 4. Fructus contemplationis ſunt 12. 1. Efficit, ut Dei ſanctitatem imitemur. 2. Vitiorum radices evellit. 3. Affectus ordinat. 4. Judicium, & propriam voluntatem abnegat. 5. Tentationes ſuperat. 6. Virtutes perficit. 7. Opera expolit. 8. Intentionem rectifi-

rectificat. 9. Sensus utróſque colligit. 10. Adverſa libenter ſuſtinet. 11. Pacem & tranquillitatem infert. 12. Curat proximos ad omnem profectum juvare.

Conſ. 5. Cautela opus eſſe, & perpetuâ circumſpectione in uſu cõtemplationis. Cavendum videlicet, ne diuturniore motu, vel proximo deſimus, vel inaniter efferamur, vel curioſitati obſequamur, vel denique valetudinem lædamus, juxta illud Cant. 6. *Averte oculos tuos à me, quia ipſi me avolare fecerunt.* His enim ni proſpiciam, Deum à me avolare faciam, cui ejuſmodi indiſcretio, vel incuria valde diſplicet, Ita SS. Ambroſ. Gregor., Bernard. hîc.

MEDITATIO CCCCI.

De S. Bartholomæo.

De Oratione attenta, & modo.

ASpiciam S. Bartholomæum, quem quidam putant Nathanaëlem, centies de die, centies de nocte flexiſſe, & meditatione ad illam fortitudinem aſcendiſſe, ut velut prudens ſerpens pellem dederit, quo caput ſuũ Dominum JESVM, conſervaret in ſe. Petam gratiam orandi attentè.

Conſ. 1. Quomodo ad bene orandum me impellat, mea paupertas & indigentia, cœli divitiæ, unde omne bonum emanat; imò ipſe

ipſe infernus ad orandum attentè me urget, quia dæmon viſus eſt omnes ſyllabas in officio, præcipitatè omiſſas notare, ut eſt apud S. Gertrudem lib. 3. cap. 32. Quid eo infelicius, quàm cui oratio fit in peccatum, & quomodo audiri me ſperem, qui me ipſum non audio?

Conſ. 2. Adorandum attentè juvari me memoriâ Domini JESV, qui corſuum Patri pro noſtro diſtracto, ſicut & manus perforatas pro lapſibus earum offerre ſe fatetur. Ibidem cap. 41. Præterea juvari me devoto aſpectu imaginis Chriſti, unde velut è ſpeculo divini amoris radij ſuſcipiantur, & in corde renoventur. Denique juvari me oratione interruptâ, ſed frequentatâ, exemplo Aſcetarum in Thebaide, & S. Bartholomæi, qui centies per diem, & nocte vicibus totidem genua flectere conſuevit, ſaltem toties de die mentem ad Deum per actus virtutum elevare potero.

Conſ. 3. Solatium à DEO S. Mechtildi datum contra diſtractiones in oratione, præſertim non voluntarias, ut finitâ oratione dicatur cum Publicano: DEVS propitius eſto mihi peccatori. Nam ſi hoc actu veniam gravium peccatorum ille adeptus eſt, quidni ego diſtractionum? Petam majorem in ſuſceptione SS. Eucharistiæ collectionem & devotionem.

S Z-

SEPTEMBER.

MEDITATIO CCCCII.

De Nativit. B. Virg.

De constantia in bene cœptis, & modo.

VIdebo Divam inter duas divinæ legis tabulas fascijs involutam. Petam constanter adhærere DEO.

Cons. 1. Constantia, & ad diligenter aliquid efficiendum perseverantia oritur ex gaudio de re, quam quis agit; nunquam enim fatigamur in executione actionis, quam cum lætitia & gustu facimus. Neq; unquam distrahimur ab eo, quod vehementer amamus, & cujus præsentia valde gaudemus. Beata Virgo recens nata habuit intellectum illuminatum à Deo, & repletum veritatibus æternis, illum esse beatissimum Viatorem, qui occupatur in Deo, qui ejus quærit amicitiam, qui Redemptori est charissimus, qui quàm maximè abest ab omni labe, qui quàm plurima meretur, qui nullum habet in se affectum tam parvum, quem non Deo impendat, & superimpendat propter infinitum, quod Deo debet, obsequium. Ideo constans permansit in adhærentia Dei, cui initio Immaculatæ Cõceptionis suæ adhæserat; quia amabat & gaudebat in ijs, quæ Dei sunt.

Cons. 2.

Digitized by Google

Conſ. 2. B. V. faſcijs adhuc involutam, infantulam jam rationis compotem, viſis varijs familiæ domeſticæ defectibus, conſtantiam ſuo Deo dicantem, usámque verbis illis: Quis poterit me ſeparare à charitate Dei, quæ eſt in Chriſto JESV, &c. tribulatio? an anguſtia? an fames? an nuditas? an periculum? an perſecutio? an gladius? certa ſum, quia neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque Virtutes, neque inſtantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia, poterit me ſeparare, &c.

Conſ 3. Et petam hanc conſtantiam, & cauſam ejus, amorem & gaudium eorum, quæ DEI ſunt; ut ſicut vehemens calor liquefacit glaciem, eámque quaſi à propria natura dimovet, ut effluat per terram, eam imbibat, & cum illa quaſi unum fiat; ſic vehementi Dei, eiúſq, Legis amore fit, ut anima quaſi diffluat & abſorbeatur, imbibátq; Deum, & unum efficiatur penitus cum Deo in ſumptione ſacratiſſimi Sacramenti.

MEDITATIO CCCCIII.

De S. Matthæo.

De duplici pulſu, quo hominum corda movet Chriſtus.

VIdebo Dominum miſericorditer Publicanum

canum Matthæum vocantem. Petam ſimilem gratiam aſſequi.

Conſ. 1. Quòd, ſicut nullus ſenſus poteſt pulſum interrumpere, ſic Chriſtum Dominũ à ſequentibus pulſibus cordis, nec cœli, nec terrâ dimovere poſſint; quia inceſſanter peccatores primò ad juſtitiam, deinde juſtos ad perfectionem excitat & urget, ut ipſe teſtatur Divæ Gertrudi lib. 3. cap. 51.

Conſ. 2. Quòd primus in corde Chriſti pulſus operetur ſalutem peccatorum triplicitèr. 1. Quia ſine intermiſſione alloquitur Patrem pro reis. 2. Quia fraternâ fidelitate reos excuſat, & Sanctos ſuos ad orandum pro eiſdem impellit. 3. Ipſos etiam reos ad orandum & convertendum ſe ad Dominum incitat, orátque ipſe. Cantic. 2. *Sonet vox tua in auribus meis*, vox confeſſionis miſeriæ tuæ & peccatorum tuorum; vox orationis & ſuſpiriorum ad me, vox laudis & fiduciæ, quâ cor meum oblectetur, recreetur, vulneretur.

Conſ. 3. Alterum pulſum, pro juſtis ad perfectionem adducendis, etiam eſſe triplicem. 1. Dominus virtutum alloquitur Patrem ad gratulandum ſibi de membris incorporatis. 2. Alloquitur Sanctos ſuos ſimiliter. 3. Alloquitur & juſtos ipſos ad profectũ eorum. Utrúmque in ſe expertus eſt S. Matthæus: auſcultabo, quo pulſu me Dominus Euchariſticus excitet.

MEDI-

Digitized by Google

MEDITATIO CCCCIV.

De S. Michaële.

De felicitate Angelorum, & noſtra propter eos.

ASpiciam cœleſtes ſpiritus innumerabiles eâ formâ, quâ eſt ipſe Spiritus ſanctus viſus in ſpiritu & igne. *Qui facis Angelos tuos ſpiritus & miniſtros tuos ignem urentem.* Pſalm. 103. Petam agnoſcere felicitatem eorum, & meam propter ipſos.

Conſ. 1. Quomodo Deus pro converſatione noſtri det auxilia interna & externa, ut in tantis periculis æternæ ſalutis conſtituti, conſervemur contra omnes hoſtilitates ſathanæ, inter alia verò auxilia eſſe Angelos Dei.

Conſ. 2. Quomodo Angeli Dei ament bonum noſtrum. 1. Quia Angelis ſuis DEUS mandavit de te, qui cùm ament DEUM, ament & nos. 2. Propter nos, quia opus illis habemus auxiliaribus. 3. Propter ſe, ut impleatur numerus Electorum. 4. Propter dæmones, ne habeant hunc guſtum in deprædatione noſtri. 5. Niſi nos cuſtodiant, nomen Angeli perdunt, quod eſt nomen officij, non naturæ.

Conſ. 3. Beneficia Angelis collata à DEO. 1. Quòd eos fecerit natura immortales, incorrupti-

corruptibiles. 2. Quòd eorum intellectum perfecerit ſapientiâ, quâ Deum quoad naturalia, aut honorem naturæ cognoſcunt. Voluntatem virtutum rectitudine, qua nihil mali admiſerunt, potentiâ robuſtiſſima, qua ad nutum cœlos, & omnia corporalia movent motu citiſſimo, quo ſe in nictu oculi, ubi volunt, conſtituant. 3. Quòd hanc naturam gratia exornaverit, ab omni culpa exemerit, Fide, Spe, Charitate, & omnibus ſupernaturalibus virtutibus expoliverit, meritis virtutum expleverit, brevi durationè aptos ad beatitudinem effecerit. 4. Quòd gratiam juxta perfectionem naturæ, gloriam juxta menſuram gratiæ & meritorum impertiverit, in cœlo collocaverit, abſque experimento miſeriæ ad beatitudinem extulerit. 5. Quòd eos innumerabiles fecerit, ſummóque ordine in tres Hierarchias diſtinxerit, ſumma pace fœderaverit. 6. Quòd quoſdam ſibi aſſiſtere fecerit, alios miniſtrare, alios inferiorem mundum gubernare, alios homines cuſtodire. 7 Quòd meum Angelum cuſtodem omnibus his donis exornaverit, & ejus miniſterio ſuæ miſericordiæ divitias in me effuderit, & mihi ad ſanctiſſimã Evchariſtiam accedenti comes eſt, cum innumerabili multitudine Angelorum, qui velut atomi circa ſolem ſuum circumvolitant.

OCTO-

OCTOBER.

MEDITATIO CCCCV.

De B. Borgia Soc. IESU.

De tribus Actionibus hominis DEO dicati.

ASpiciam B. Borgiam, percalcato guſtûs & honoris idolo, anhelantem velut cervũ ad compenſandum, quod neglexit in ſeculo, obtinendum, propter quod ſe dicavit DEO. Petam agnoſcere actiones ejus.

Conſ. 1. A quò æternam vitam, Chriſtíque Paſſionem meditando agnovit B. Borgias, ex illa fructum retulit non peccandi impoſterum, ex hac D. JESVM amplius amare, imitaríque decrevit. Et quia vitam Religioſam ajebat eſſe mortem quotidianam 24. vicibus iteratam; ut exemplo doctrinam ſuam confirmaret, parum ei fuit quotidie ſemel mori, niſi continuè ſibi moreretur.

Conſ. 2. Quanto ſe odio perſecutus ſit; quia qui ſibi diſplicet, Deo placet; Deus enim amat virtutem, & præſertim humilitatem ac veritatem. Diſplicet ſibi, qui ſe agnoſcit ſervum inutilem; ideo B. Borgias quatuor ſibi titulos ordinariè dabat: beſtiæ, peccatoris, dæmonis, nihili negans ſe dignum terrâ, aëre, vitâ, exiſtentiâ.

Conſ. 3. Quantâ aſperitate in ſe ſævierit, dum

dum ſanguinem verberibus, lachrymas præ dolore, odióque ſui tam copiosè elicuit, ut à S. Ignatio cohiberi debuerit. Subinde aquam culinæ ore hauſit in lebetum exterſione. Sputa in faciem ab alio projecta lætus excepit: & quia morbos mortificationi prætulit, quòd plus haberent doloris, minúſque amoris proprij; expertus eſt morbos ipſis medicis incognitos, in quibus amariores medicinas deliciosè maſticabat.

Conſ. 4. Quomodo honori renunciaverit: quia ſepties oblatum Cardinalatum toties rejecit. Sub pedibus Judæ habitavit: domum ſuam infernum pretio peccatorum comparatam dixit. Rogatúſque à dæmone apparente, ut ſe coram eo confunderet, annuit, quòd propter unicum peccatum dæmon ſic cruciaretur, cùm ego, inquit, tot commiſerim; lætúsque propterea moriebatur, quòd ſibi DEVS dediſſet vitam humilem, & mortem actu Obedientiæ perfectam: nam à Gregorio XIII. miſſus ad Principes conciliandos, morbo correptus eſt lethali.

Conſ. 5. Si B. Borgias ad tantam ſanctitatem evectus eſt mortificatione, & meditatione ſæpe ad ſex horas productâ, occupando ſe primis duabus horis in ſui accuſatione & deſpicientiâ, & quotidie ſanctiſſimam Euchariſtiam frequentando (de qua inquit S. Gertr;

Gerer. lib. 13. cap. 70. *Impedit delicias Domini, qui à communione arcet*) eò vicinior ero in cœlo B. Borgiæ, quò minùs ab ejus imitatione abfuero.

MEDITATIO CCCCVI.

Die SS. Simonis & Iudæ.

De mundi vanitate fugienda.

ASpiciam ſanctos Apoſtolos re & affectu ſublunarium contemptores, inſtar cœleſtium Regum, illimes ab omni fæce terrena. Petam eos imitari.

Conſ. 1. Sanctos Apoſtolos de mundo non fuiſſe, quia mundum, & omnia, quæ in mundo ſunt, deſpiciebant, quia non ſecundùm mores mundi vivebant, quia mundus eos perſequebatur, quia Deum diligebant: ita interroganti Judæ Thadæo, Joann. 14. *Domine, quid factum eſt, quia manifeſtaturus es nobis teipſum, & non mundo? Reſpondit Ieſus, & dixit ei, ſi quis diligit me, ſermonem meum ſervabit, & Pater meus diliget eum, &c* S. Auguſt. hîc. *Cauſam quærit, quare non ſe mundo, ſed ſuis manifeſtaturus ſit? Reſpondet autem Dominus, quia hi diligunt, illi verò non diligunt.*

Conſ. 2. Si mundus perſequitur Bonos, præſtat mundum nôſſe, quàm experiri: quod ſerò eſt, ſapere. Agnoſcitur autem, ſi aſpiciatur mũdus, quòd ſit aër infectus, & nocivus,

fumus ſulphureus, qui tumorem animi, fætorem concupiſcentiæ, & ardorem pœnæ ſecum habet: quòd ſit mare mortuum, ubi abyſſus alta ſuperbiæ, plena ſolicitudinis, immunditia, cura carnis, de qua bibentes ſitiunt amplius, & lippientes oculi graviùs infirmantur. Mundus eſt domus tenebroſa pauperum æternorum; eſt navis, ſpirituum immundorum ludibrium, eſt Jordanis tranſvadandus, cum propheta, ut audiantur ſecreta Dei: denique *ruit mundus, ſi ruit, quare non migras?* inquit D Auguſt ſerm. 9 de Temp. *Si tibi architectus diceret ruituram domum tuam, nónne priùs migrares, quàm murmurares? Structor mundi tibi dicit, ruiturum mundum: & non credis?*

Conſ. 3. Hinc inferri me beatum, dum à mundo perſecutionem patior: Deo enim ſimillimi efficimur, ſi in operibus habeamus perverſores, quia Chriſtus detractores habuit, Apoſtoli perſecutores. Quod ut obtineam, inquit S. Auguſt ſuprà: *Leva cor in cælum, ne computreſcat in terra, conſilium eſt ejus, qui te vult ſalvare, non perdere.* Ut quaſi piſcis extrahar è mari mundi, adibo eſcam Evchariſticam, *hamum ferreum habet in eſca, id eſt, verum Deum in carne vera*, inquit Rupert. Abbas de Divinis officijs lib. 4. cap. 19.

NO-

NOVEMBER.

MEDITATIO CCCCVII.

Die Omnium Sanctorum.

De ſeptem Fontibus beatitatis.

ASpiciam Eccleſiam triumphantem in cœlis, & militantem in terris, utriuſque ſtatum inter ſe comparando. Petam ex hac tranſire ad illam.

Conſ. 1. Finis ſermonis Domini in monte eſt, impellere ad heroicas virtutes propoſitis beatitudinibus ſeptenis, in quarum unaquaque duplex eſt actio; una in hac vita, quæ dicitur meritum, quia eſt laborioſa, ut patet per ſingulas diſcurrendo; altera in vita æterna, quæ dicitur præmium, ubi erit fructus laborum, juxta illud S. Ambr. de S. Laurent. *Beatitudo hic præparari poteſt, poſſideri non poteſt.* Beatitudines ſunt operationes donorũ Spiritûs ſancti. Timor Domini operatur paupertatem ſpiritûs; qui enim illum habet, non vult magni fieri, neque in ſe, neque in alijs, ſed in ſolo Deo, cui perfectè ſe ſubijcit. Pietas operatur manſuetudinem, quia aufert obſtacula. Scientia operatur luctum, quia oſtendit creaturas nobis eſſe in tentationem. Fortitudo operatur famem & ſitim juſtitiæ; fortis enim eſt animi, juſtitiam non tantùm facere, ſed ſitire. Conſilium opera-

cur misericordiam, est enim consilij, utilia operari ad finem. Intellectus operatur puritatem cordis, quia ad vidēdum Deum phantasmata debēt abesse. Sapiētia operatur pacem, quia pax est tranquillitas cordis, effectus sapientiæ. *Christus beatitudines omnes suo firmavit exemplo*, inquit Origenes in Luc. 19. Discurram per singulas, ad eas me adaptando, ut dignè *Pignus felicitatis* sanctissimam Evchariſtiam recipiam: ita nominat eam Concilium Trident. sess. 13. cap. 2.

MEDITATIO CCCCVIII.

Die Fidelium defunctorum.

De modo eundendi Purgatorium.

ASpiciam animas flammis Purgatorij detentas. Petam modum eas evadendi.

Cons. 1. Causas, ob quas Purgatorium subimus, revelatas à Domino S. Mechtildi 1. Quòd non fuerimus cœlum Dei. 2. Quòd eum non sanctificaverimus. 3. Quòd ad eum venire non appetiverimus. 4. Quòd ejus voluntati nos non conformaverimus. 5. Quòd ad sacratissimam Evchariſtiam nō devotè accesserimus. 6. Quòd offensi non ignoverimus ex corde 7. Quòd mundiciem carnis & cordis non servaverimus. Remedia contra has 7. culpas esse orationem Dominicam sic orandam, ut virtutes

his

Digitized by Google

his vitijs contrariæ per manus Christi Domini Deo Patri offerantur: Per cujus merita culpis pœna dimittatur debita.

Conf 2. Octo alias causas, ob quas ineffabiles in Purgatorio animæ patiuntur pœnas. 1. Eorum, qui tantùm peccata mortalia caverunt, reliqua omnia admiserunt liberè, propter oblectamenta sua. 2. Eorum, qui Spiritûs Dei ductum sequi inceperunt, sed non continuarunt, unde tentationibus succubuerunt. 3. Qui Spiritum Dei quoad exteriora secuti, non autem quoad interiora. 4. Eorum, qui in solatio boni, in desolatione defecerunt. 5. Eorum, qui renunciârunt solatijs, sed non spiritualibus, inordinatè hiis adhærendo. 6. Qui renunciârunt solatijs spiritualibus, sed non omnibus eadem de causa. 7. Qui renunciârunt spiritualibus solatijs omnibus, sed Deum propter se ipsos quæsiverunt. 8. Qui Denm non quæsiverunt propter seipsos, sed id non in omnibus: quia ex occulto amore proprio non fuerunt æquè parati carere donis Dei, atque habere, quin imò inordinato affectu ausi majora petere, nec virtuti, nec saluti necessaria. Omnia hæc sunt origines lapsuum gravissimorum, & in Purgatorio expiantur, ut revelavit Dominus Susoni In libello 9. rupium. Nam inordinatus terrenorum, & cælestium propter se,

non propter Deum amor, idem eſt vitium in diverſa materia. Remedium evitandi has Purgatorij cauſas dedit Dominus B. Magdal. de Pazzis, ut pura intẽtione operetur omnia.

MEDITATIO CCCCIX.

De S. Martino.

De Libertate Spiritûs.

VIdebo S. Martinum paratum non mori pro bono ſuorum. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Quærere ſanctitatem propter ſervitutem Dei eſt bonum, ſed reſignare ſe in manus Dei multò meliùs; quæ res Deo tam eſt grata, ac ſi emplaſtra Paſſionis tempore Chriſto fuiſſent appoſita: ita ipſe Dominus apud S. Gertrudem lib. 3. cap. 64. Hæc reſignatio eſt dulcedo aurium ejus, amœnitas oculorum, honor humanitatis, delectatio divinitatis.

Conſ. 2. Reſignatio ſui ſita eſt. 1. In eo, ut nulli rei inhæreatur, quam Deus averſatur. 2. Expedire ſe ab omni eo, unde impediatur Deus, adeóque nil retinere, quo quis non indiget, ſed illud dare non amiciori, ſed magis indigo. 3. Conari agnoſcere beneplacitum Dei, & continuo perficere; uti ſenſus mox agunt, quod vult animus. 4. Accipere de manu Dei & proſpera, eáque referre in ſolam gloriam Dei, nihil ſibi retinendo.

Digitized by Google

do. 5. Et adverſa, *ſive vitam erumnoſam, ſic* enim ſervitur Deo proprijs impenſis, augetúrque conſolatio divina: *ſive vitam infirmam*, quia ſponſa magis placet in conclavi ſponſo, quàm in publico, & anima ægrotans, quàm ſtudio bonorum operum exercitata: *ſive mortem*, cujus moleſtiæ excutiuntur ab animo, ſi eam ex Dei providentia ſic ordinante cogitet accidiſſe, *ſive* (quod ſapienter intelligendum) *damnationem*, quod alij forent, qui laudarent Deum. Ibid. l 3, c. 12.

Conſ. 3. Cùm reſignatio ſui medium ſit ad ſummam perfectionem, & ad recipienda ſemper nobiliora dona Dei, atque ad evadendam omnem labem, totum me reſignabo in Dei beneplacitum: quia, ut non nocuerunt S. Martino, nec gentiles eum ſub arbore cadente, ut obrueretur, collocando, nec dæmon apparendo eidem; ſic nulla tentatio nocebit voluntati bene roboratæ in reſignatione ſui ad manus Dei. Ad quam à me abſtractionem juvabor ſumptione ſacratiſſimæ Evchariſtiæ, quia *Chriſtus immolatus eſt, & Sanguine ſuo nos aſperſit, ut naſcantur in nobis alæ ad volandum, ſine ullo impedimento in aërem divinum.* Ita ſanctus Macharius Homil. 87.

MEDITATIO CCCCX.

Die Præſentationis B. Virginis.

De Conſecratione ſui DEO in Templum.

VIdebo trimulam Virginem Parentum religione, ſuáque devotione in Templo Domini, in Templum conſecratam. Petam eam imitari.

Conſ. 1. B. Virg. Templum DEI pulcherrimum, altare cordis omni ſanctâ cogitatione, & deſiderio divino exornatum, portas & clauſtra ſenſuum omni cuſtodiâ cuſtodita; nihilominus adhuc magis ſanctificanda, quod ipſa futura eſſet Templum, Altare, Tabernaculum Altiſſimi.

Conſ. 2. Quomodo ſummus Sacerdos, Spiritus ſanctus, ad eam conſecrandam deſcenderit; intellectum lumine Fidei & Sapientiæ, omníque virtute intellectuali ad Deum contemplandum pluribus oculis, quàm illa Prophetæ animalia, accenderit, inunxerit voluntatem dono ſanctæ devotionis, omníque virtute morali.

Conſ. 3. Colligendo me intra me, videbo & lugeboſtragem, quam in me peccatum fecit, quia Altare cordis inanibus cogitationibus, & vanis deſideriis prophanavit, portas & clauſtra diſciplinæ excuſſit, malas herbas inordinatorum deſideriorum, & affectuum germinare fecit. Orabo Dominum, ut Templum ſuum emundet, ac ſordes re-

dire

dire non permittat, ut Sacrificium & Hostiam immolem, in susceptione sacratissimæ Evchariſtiæ, de qua ait Gloſſa in Cap. 16. Exod. *Corpus Christi ſicut pruina, refrigeret ardorem peccatorum.*

MEDITATIO CCCCXI.

Die S. Catharinæ.

De Studio Dilectionis.

VIdebo S. Catharinam visibiliter in sponsam à Christo desponsatam. Petam esse de Virginibus, quæ Prudentes habuerunt oleum charitatis, legémque igneam in manibus suis.

Conſ. 1. *Qui non vult habere charitatem, ego omni parte Hierusalem portas ei clausas invemiri,* inquit D. Cæsarius Hom. 11. Et hæc est causa, cur quinque fatuis dicatur: *Amen, nescio vos.*

Conſ. 2. Quàm multi sint in fatuorum numero, quòd vel in uno offenderint, ánne putem omnes inferos, omnia admisisse peccata? omnia mandata transgressos? omnes conculcasse virtutes? Unius Præcepti transgressio, unius virtutis neglectus, divisit inter eos & Deum. *Perire necesse est hominem, qui charitatem non habet, etiamsi tradiderit corpus ſuum, ita ut ardeat,* ait S. Bernard. ſerm. 2. de S. Michaële.

Conſ 3. Si non eſſet decreta tanta non amantibus pœna: tamen adhuc nullum nobis quærendum eſſet amoris objectum præter Deum, in quo quidquid deſiderabile, reperiri integrè poteſt. Quòdſi ab illo diſceſſero, inania, falſa, & fucata ſunt omnia, larvæque deformes & odibiles; Quia verò non diligentibus Deum adjecta inſuper eſt pœna, ut loquitur D. Auguſt. lib. 15. de Trinit. cap. 18. *Niſi tantum impertiat cuique Spiritus ſanctus, ut eum DEI & proximi faciat amatorem, à ſiniſtra nõ transferatur ad dextram:* quomodo aliud agere, loqui vel cogitare potero, niſi amorem? Amo te, ó ſupremum Bonum amore *complacentiæ*, quâ te traho in cor meũ, ſicut Sol recipitur à ſpeculo, quantum illud eſt ejus capax. *Amo amore benevolentiæ*, quâ ſi per impoſſibile tibi aliquid deeſſet, vellem non deeſſe, multò magis volo tibi omnem, quem potero, guſtum dare. *Amore amicitiæ*, quá mei odio, tui amore agam, quidquid egero. *Amore obedientiæ*, quà opto voluntatem tuam eſſe regulam omnis actûs mei. *Accelerandæ conſumationi in unum*, quâ citius eo veniam, ubi te amem ex toto corde, mente, anima, viribus, virtute, ſpiritu, præſertim in Evchariſtia, ubi hæc eſt Virginum ſpecialis prærogativa. Quia in communione omnibus dat Dominus oſculum, Virginibus

poſ

poſt oſculum oris infigit oſculum pectoris. Ita divæ Gertrudi Dominus lib. 3. cap 17.

MEDITATIO CCCCXII.

Die S. Andreæ.

De tribus clavis, ſex triplici cauſa crucem ferendi.

VIdebo D. Andream viriliter in cruce gaudio geſtientem. Petam eum imitari. *Conſ.* 1. Verba S. Andreæ in cruce pendentis,& diſquiram: homo eſt,qui loquitur hoc, an non eſt homo, ſed Angelus,aut nova aliqua creatura? homo planè ſimilis nobis paſſibilis, nam paſſibilem eſſe paſſio ipſa teſtatur. Quâ vicinâ lætabundus exultabat unde,an à ſe?abſit; Spiritus erat,qui adjuvabat infirmitatem,per quem diffunditur in|corde charitas, morte quavis fortior, quavis ejus amaritudine dulcior, quacunque ejus longinquitate præſtantior. *Spiritus,ſi adeſſet,adjuvaret infirmitatem noſtram*, ait S. Bernard. ſerm. de S. Andr. Optabo hunc Spiritum toto corde.

Conſ. 2. Quomodo hic Spiritus triplici ratione impellat ad crucem. 1. Egóne, ut me amem,hoſtem Dei? 2. Egóne, ut aliam ſortem quæram? 3. Egóne, ut non amem bonitatem infinitam? Non eſt explicabilis vis incitamentorum his verbis incluſorum.

DECEMBER.

MEDITATIO CCCCXIII.

De S. Xaverio.

ASpiciam genuinum ſancti Ignatij filium igneum, ſpiritu ejus plenum, ſuis unicè ſuadentem victoriam ſui, hoc inquiens tantum didici ex optimo parente noſtro: ſi hoc fiat, ſufficit. Petam eum imitari.

Conſ. 1. Victoriam ſui in ſancto Xaverio reſpiciam *fructum amoris proprij*, id eſt, peccatorum, quia (ut refert P. Bartolus in Aſia ſua, fol. 432.) à Nativitate ſua, nec corpus, nec animam ulla fœditate unquam contaminavit. Confeſſarij autem ejus faſſi ſunt, quòd in nulla ſpecie lubrica unquam labis venialis deliberatæ, eum damnare potuerint. Qui etiam dormiens occurrenti ſpeciei malæ uſque ad venarum pectoris læſionem & ſanguinem ſe oppoſuit. Cúmque adhuc Juvenis in viridi ætate perſona pulcher, vultu amabilis, & ſanguineus eſſet, qui humor in eo prædominabatur, nobilitate illuſtris, juriſque ſui, nunquam adduci potuit, ut ſe alicui malè olenti crederet amicitiæ.

Conſ. 2. Victoriam ſui in S. Xaverio reſpectu *ramorum amoris proprij*, ſeu paſſionum, quarum habuit ingens dominium, ex heroicis ſuis victorijs, dum pus Elephantiaci ore

terſit,

terſit, dum leproſum & cruſtis morbidis cooperтum lavit, & poſtmodum aquam illam ore bibit, factáque oratione ſanitati eundem leproſum reſtituit, ſubinde totâ ſeptimanâ à Dominica Palmarum ad Sabbatum ſanctum nihil bibit, nihil comedit. Denique nemo devotiſſimè uſque ad extremum ſpiritum omnia incommoda ſuffert, qui paſſiones ſuas non domuerit. Atqui de ſancto Xaverio in Bulla Canon. refertur: *Contractis ob aſſiduos labores morbis graviſſimis, ſæpius naufragium paſſus eſt, æſtûs, frigoris, nuditatis, vigiliarum, ſitis, famis incommoda devotiſſimè ſuſtinuit.*

Conſ. 3. Quomodo per amorem Dei, & proximi radicem amoris proprij extirpaverit. Quia à Deo quidem ſolatiorum ſatis accepit, ſed pro Deo & proximo agere, atque pati nunquam ſatis potuit, quæ ſine fine *amplius* expetebat. Et hæc eſt differentia Naturæ, artis, & virtutis perfectæ. Illa duo ſunt definita: quia animal non omni tempore ſibi ſimile gignit: nec Pictor quavis ætate excellit, tremunt manus, hebeſcunt oculi, ſed virtus, morúmque perfectio immenſa eſt, gradus infiniti, vita tota, quamvis ad finem uſque mundi producta, augeri poteſt. Cujus metam nec ipſe quidem Paulus attigiſſe ſe fatetur. Ad Philipp. 3. Quid ergo

ipſi

ipſi de nobis ſtatuere debemus, qui tanto intervallo diſtamus ab Apoſtoli & Xaverij perfectione, qui poſtquam Chinas converſurus erat, per ſeptentrionem redire voluit in Europam, & inibi Tartariam, terráque redux Africam, atque ita totum, quâ latè patet, orbem uni Deo ſubijcere. Orabo corã Venerabili orationem S. Franciſci Xaverij.

Neque ad amandum te Domine, movet cor meum illud cœlum, oblatum in præmium bene te amanti, neque ille adeo communis me movet horror, quod, qui te non amat, ei infernus ſit apertus. Tu moves, ô mi Deus! mi Redemptor! quem in hac cruce video ſuffixum, movet me corpus adeò dilaceratum; movent clavi, ſanguis, dolores; movent opprobria tua, & mors, quam pro me reo perpeſſus es. His me moves DEVS meus ad tam ſincerum amorem; qui integer durabit, etſi præmium cœli, & exilium inferni deficerent ex toto. Nil mihi dando habere potes amorem meum, quia nil ſperando te amo, & amabo, quia es Deus meus.

MEDITATIO CCCCXIV.

De Immaculata Conceptione.

De adhærentia B. V. Deo.

ASpiciam B. Virginem ſine umbra labis totam lucidam, amictam ſole gratiæ. Petã partem aliquam ejus gratiæ. *Conſ.*

Conſ. 1. Homo, ut ſimilis ſit Deo in vita, debet juxta regulam rationis vivere, non verò ſenſûs, qui moribus Dei contrarius eſt: & quia opera Dei perfecta ſunt, data eſt vis & virtus homini, quâ ſemper vivere poſſet juxta rationem. Hac virtute ſpoliati ſumus per labem originalem, ita, ut quod beſtijs eſt naturale, hoc nobis ſit ex pœna. Et in hanc maculam, ut permittat Deus labi ſuam Matrem futuram? abſit, quin potiùs gratulabor Divæ tam raram gratiam.

Conſ. 2. Immaculatam Virginem visâ hinc omni creaturâ, inde Creatore, tergo creaturis obverſo, adhæſiſſe Creatori ſuper omnem altitudinem proſperitatis, ſuper omne profundum miſeriæ, ſuper omnem vim corporalem & ſpiritualem creatam, dixiſſéq; illud Pſ. 72. *Mihi autem adhærere Deo bonum eſt. Hoc totum bonum eſt, vultis amplius? dolco volentes!* inquit D. Auguſtin. in Pſal. 72.

Conſ. 3. Et dolebo commune malum perditæ gratiæ, & juris ad cœlum; gratias agam de remedio: petam per merita Chriſti & Immaculatæ Virginis preces, levari maculam ab univerſis, qui concipiuntur. Petam & me amplius emundari, dicendo: Væ cæcitati, quâ te non agnovi: væ tempori, quo te non amavi. Deinceps mihi adhærere Deo bonum eſt, Quid mihi eſt in cœlo, &c.

Hunc

Hunc affectum adhærentiæ frequentabo ſingulis Communionibus.

MEDITATIO CCCCXV.

De S. Thoma.

Quid obſit, quidve proſit fructui Communionis.

ASpiciam D. Thomam converſum ad pedes Chriſti, humillimè Dominum confitentem, Petam ejus fervorem imitari.

Conſ. 1. Tria fuerunt in Thoma converſo, humilis proprij lapsûs recognitio, devota intentio, fidelis confidentia manifeſtata per adorationem vulnerum Chriſti. Conabor agnoſcere præſtantiam horum vulnerum, ex pendendo, quòd ea ſint, Abyſſi perfectionum divinarum, Altaria virtutum, Anchoræ Spei, Aquæ fragrantes, dulces & amaræ, Alvearia, Balnea, Canales, Civitas refugij, Emporia, Favus cum melle, Feneſtræ tẽpli, Flores, Fodinæ, Fontes, Foramina petræ, Fornax accenſa, Foveæ nivis, Gloria patientium, Hortuli, Hoſpitia, Incentiva martyrij, Lavacra, Lectuli, Libri, Linguæ, Lux patens & abdita, Magnes cordiũ, Mamilla divina, Marè rubrum, Medicinæ, Mors culpæ & pœnæ ſenſuum & concupiſcentiæ, Myrrha cum aromatibus, Naves onerariæ, Nidus divini amoris, Nubes fæcundæ, Oblatio ſacrificij

Digitized by Google

crificij & hoſtiæ, Officinæ ſanctitatis, Oleum baſſami & unctionis Spiritûs ſancti, Opus noſtræ redemptionis, Ora, Paradiſus & Patria, Roſæ, Retia, Scholæ, Signacula, Solitudines, Spiracula amoris, Spongię peccatorũ, Vaſa auri, Vivaria, Vineæ, Vinum cum lacte, Umbracula, Vita ſpiritûs, Zelus amoris.

Conſ. 2. His tribus virtutibus munitum hominem triplices effectus ex frequentatione ſacratiſſimæ Evchariſtiæ conſequi. Ex humili propriorum defectuum agnitione redditur anima ſole, nivéque mundior. Ex devota intentione adaptatur anima ad dona ſpiritualia, ſicut cera calore ſolis liquata ad ſigillum recipiendum. Ex fidei confidentia fit anima capax virtutum, ut terra florum accedente ſole. Sicut autem, qui bis Conſul fuit, majori eſt in honore altero, ſic, qui frequentiùs communicat, verùm non ex uſu, ſed debita præparatione, & gratiarum actione.

Conſ. 3. Impediunt fructum Communionis 1. labes omnis, quæ, ſi per contritionem deleatur, ſupplet omnes defectus una Communio. 2. Os non cuſtoditum pretioſiſſimum Chriſti myſteriorum receptaculũ, agit enim cum Chriſto talis, ut qui hoſpitem lapidibus obrueret in veſtibulo, vel veſte duro caput benigniſſimum, manſue-

tiſſimum

tiſſimum & humaniſſimum obtunderet. Ita Dominus D. Brigittæ lib. 3. cap. 18. Continentes autem ſe ab inutili verbo & facto, triplex donum accipiunt. Ibid. lib 3. c. 1. delectaberis in Domino. 2. Suſtollam te ſuper altitudinem terræ, ne prævaleant nocivæ cogitationes. 3. In altera vita Filius Dei præ cæteris ſe communicabit fructu converſationis ſuæ. Petam triplicem S. Apoſtoli Thomæ virtutem initio conſideratam, triplicémque effectum Communionis, fervorem, fruitionem, & liquefactionem, ex divinitate ſumpta eo modo, quo aurum conflatur cum argento; ideóque conabor veſte violaceâ humilitatis, viridi ſpei, aureâ caritatis ornatus accedere ad mẽſam Domini: ruminando verba illa: Dominus meus, & Deus meus.

Ex his Meditationibus pro Octiduana Recollectione Incipientes *deſumere poſſunt* pro

1. Die. De Appetitione Finis ultimi. Medit. 189. De Fine Chriſtianę Perfectionis Medit. 1. De Cauſa, cur ab hoc fine aberretur. Medit. 2. De indifferentia. Medit. 5. Pro Reformatione Meditationis legendum Proloquium.

2. Die. De Malitia peccati mortalis. Medit. 190. De fœditate peccati. De abyſſali confu-

confusione peccatoris. Ibidem. De Minis mortis. Medit 337. Legenda erit Meditatio de Exstinctione Vitiorum. 203. De Gulæ vitio, ibidem. Et de Causis peccatorum mortalium. Medit. 195.

3. Die. De Minis Judicij. Medit. 338, De Minis Inferni. De pœnarum æternitate. De causis tam horribilium minarum. ibidē legenda erit Med, 205. De Vitio Luxuriæ.

4. Die. De Spe Veniæ data Viatori. Medit 193. De proposito non peccandi,& satisfaciendi. De causis lapsuum cavendis, Ibidem. De inevitabili necessitate Mortificationis. Medit. 218. Legenda erit Meditatio 206. de Vitio Avaritiæ.

5. Die. De Renunciatione sathanæ,adhæsione Christo. 117. De optimo vitia superandi modo. 243. De Causis Incarnationis. 343. De Nativitate Domini Nostri. 371. Legenda erit Medit. 207. De Vitio iræ.

6. Die. De Præceptis Christi audiendis & explendis. Meditat. 21. Deus Incarnatus. Exemplum Obedientiæ, 14. usque ad 20. De Architecto Sapiente & Stulto. 14. De Passione Domini. 56. Legenda erit Medit. 208. De Vitio Invidiæ.

7. Die. De resignanda voluntate nostra Deo. Medit. 86. De primis 4. Verbis Christi in Cruce. 115. De reliquis Christi Verbis

in

Digitized by Google

in Cruce. 115. Passio nostra collata Passioni Christi nil est 117. Legenda Medit. 210. de Acedia.

8. Die. De Resurrectione Domini Nostri. 119. De Gloria Beatorum in anima. 147. usque ad 154. De Gloria Beatorum in corpore. 140. usque ad 146. De Amore Dei Incipientium. 165. Legenda erit Med. 211. De Vitio inanis Gloriæ, & Vitio Superbiæ. ibid.

Proficientibus *aptæ erunt Meditationes sequentes.*

1. Die De Cavendo errore in negotio salutis. Med. 29. De Causa cur aberremus à fine Med 13. De secreta praxi assecurandæ salutis. Med. 3. De quærendo ubique gustu Dei. Med. 30. Relegendum erit Proloquium ad reformandā Orationem mentalē,

2. Die. Qui censeantur esse in Via Purgativa, qui in Illuminativa. 238. De peccatis venialibus fugiendis. 196. usque ad 202. De peccatorum venialium causis. 159. & 202. De Purgatorio. 408. Legenda erit Med. 370. de signis Profectûs, vel de Circumspectione. Discretione. Docilitate. Prudentia, Pœnitentia. Studiositate. Taciturnitate. Timore, quomodo in his profecerim. Invenientur hæ virtutes ordine Alphabeti positæ inter Med. de Virtutibus, ut in Indice appareat initio posito.

3. Die

profectûs in Humilitate. Obedientia. Obſervantia. Patientia. Pace. Veracitate.

7. Die. Spes Reſurrectionis minuit ſenſum Paſſionis. 74. De Promiſſis Evangelicis. 127. uſq; ad 137. De bonis Beatorum in altera Vita. 133. uſq; ad 139. Non datur in hac vita frui Deo, quantò minùs Creaturis. 120. Legendæ Med. de Signis profectûs Beneficentiæ. Clementiæ. Commiſerationis. Gratitudinis. Iuſtitiæ. Liberalitatis. Paupertatis.

8. Die, de Indicijs adepti regni virtutum. 149 De alijs Indicijs. ibid. Habitandum in Vulneribus Chriſti 121. De Amore Dei Proficientium. 166. Legendæ Meditat. de Conſtantia. Perſeverantia. Zelo. Et Communione digne frequentanda. 28. & 188.

Magis aſpirantibus ad Perfectionem

apta erunt Meditationes ſequentes.

1. Die. Vt agnoſcamus finem noſtrum ex toto, conſiderandus Deus, quòd ſit *primum principium.* Med 332. puncto 9. Quòd ſit *à ſe* 326. p. 1. *Aeternus* ibid. p 10. *Vnus* 353. p. 8. *Beatus.* 327. p. 1. *Spiritus* 334. p. 5. *Vita.* 335. p. 6. *Creator* 327. p. 10. *Conſervator.* ibid. puncto 7. *Preſens.* 332. p. 8. *Vocans.* 335. p. 9. *Providens* 333. p. 1. *Finis.* 320. p. 10. Legendus §. 9. Proloquij de Applicatione ſenſuum ad Meditandum. & §. 12. De impulſibus extraordinarijs in Med. & qui

ad

ad Viam Vnitivam admittantur. Med. 322.

2. Die. Vt Timor Dei Sanctus omnes alios pellat ex toto, considerandus Deus, quòd sit *Rectus*. Medit. 333. p. 5. quòd sit *Odiens malũ*. 331. p. 7. quòd *bene omnia fecit*. 327. p. 3. quòd sit *Iustus* 330. p. 6. *Iudex*. ibid. p. 4 *Zelans*. 335. p. 10. *Vltor*, ibid. p. 7. *Terribilis*. ibid. p. 1. *Immutabilis*. 330. p. 2. Legenda Medit. de Contemplatione 325. & 400.

3. Die. Vt ad Spem veniæ ascendamus ex toto, considerandus Deus, quòd sit *Spes*. 334. p. 4. *Pater noster*. 331. p. 10. & 332. p. 1. *Pater futuri seculi*. Quòd sit *Patiens*, ibid. p. 2. *Longanimis*. 330. p. 10. *Misericors*. 331. p. 5. *Pius*. 332. p. 4. *Susceptor*. 334. p. 7. *Adjutor*. 326. p. 2. *Clemens*. 372. p. 6. *Iustificans*. 330. p. 5. *Protector*. 332 p. 10. *Fidelis*. 328. p. 9. *Custos*. 328. p. 1. *Consolator*. 327. p. 9. *Redemptor*. 333. p. 6. *Salus* ibid. p. 9. Legendæ Tentationes Perfectorum, à Medit. 40. usque ad 55.

4. Die. Ut Spiritui Dei obediamus ex toto, considerandus Deus, quòd sit *Gubernator*. 329. p. 5. *Revelans profunda*. 333. p. 7. *Discretor Spirituum*. 328 p 3. *Veritas*. 335. p. 3. *Sapiens*. 334. p. 2. *Prædestinator*. 332. p. 7. *Legislator*. 330 p. 7. *Consiliarius*. 327. p. 8. *Perseverantiæ Dator*. 332. p. 6. *Artifex*. 326 p. 9. *Firmamentum*. 329. p. 1. *Fortitudo*, ibid. p. 2. *Suscitator*. 334. p. 9. Legendæ Medit.

Digitized by Google

Medit de discretione Spirituum à 168. usque ad 174.

5. Die. Ut mores Dei imitemur ex toto, considerandus Deus, quòd sit *Virgo*. 335. p. 4. *Immortalis*. 330. p. 1. *Liber*, ibid. p. 9. *Operans*. 331. p 9. *Virtus*. 335. p. 5 *Sanctus* 333. p. 10. *Perfectissimus*. 332. p. 5. Legenda Medit. de Bono dilectionis & devotionis. 393.

6. Die. Ad renunciandum possessionibus ex toto, considerandus Deus, quòd sit *Benignus*. 327. p. 4. *Beneficus*. ibid. p. 2. *Liberalis*. 330. p 8. *Donum*. 328. p. 6. *Dives* ibid. p. 4. *Satians*. 334. p. 1. *Merces*. 331. p. 4. *Spiritus sanctus*. 334. p. 6. *Simplicissimus*. ibid. p. 4. *Admirabilis*. 326. p 3. *Ineffabilis*. 329. p. 8. Legenda Meditat. de Contemptu seculi. 266. & 379.

7. Die. Ad renunciandum Carni ex toto, considerandus Deus, quòd sit *Bonus* 327 p. 5. *Pulcher* 333. p. 2. *Purus*. ibid. p. 3. *Lux*. 331. p. 1. *Quies*. 333. p. 4. *Pax*. 332. p. 3. *Amabilis*. 326. p. 6 *Amans*. ibid. p. 7. *Amor*. ibid. p. 8. *Suavis*. 334. p. 8. *Affabilis*. 326. p. 4. *Desiderabilis*. 328. p. 2. *Dulcedo*. ibid. p. 7. *Incomprehensibilis*. 329. p. 7. Legenda Medit. de plenitudine odij sui. 396.

8. Die. Ad renunciandum Superbiæ ex toto considerandus Deus, quòd sit *Nobilis*. 333. p. 6. *Dominus*. 328. p. 5. *Magnificus*. 331.

p. 2. *Excellentiſſimus.* 328. p. 8. *Rex.* 333. p. 8. *Majeſtas.* 331. p. 3. *Omnipotens.* ibid. p. 8. *Altiſſimus.* 325 p. 5. *Glorificator.* 329. p. 4. *Gloria.* ibid. p. 3. *Incomparabilis.* ibid. p. 6. *Inviſibilis.* 330. p. 3. *Sanctiſſima Trinitas.* 334. p. 1. DEVS *Infinitus.* 329. p. 9. *Immenſus.* ibid p. 10. *Totum.* 335. p. 2. Legenda Medit. de amore DEI Perfectorum. 267. Plures de Amore DEI à 252. uſque ad 258. & à 287. uſque ad 293.

Pro triduana recollectione.

Die 1. De facili ad ſummam ſanctitatem via: Meditat. 384.

De eadem via. 387.

De exemplo euntis per hanc viam. 398.

De conſtantia in bene cœptis. 402.

Legenda Medit. 378. de beneficijs collatis Eccleſiæ.

Die 2. De exuendis imperfectionibus Meditat. 264.

De operationibus ad exemplum Chriſti perficiendis. 365.

De mundi vanitate fugienda. 406.

De tribus actionibus hominis DEO ſacris. 405.

Legenda Medit. 379. de beneficijs collatis Religioſo.

Die 3. De Sanctitate Animæ Chriſti. 375.

De Sanctitate appetitûs Chriſti. 361.

De

De Sanctitate Carnis Christi. 362.

De Sanctissimo usu libertatis Christi. 363.

Legenda Medit. 381. de holocaustomate offerendo DEO.

Aliæ Materiæ.

Die 1. De perfectionis possibilitate. Med. 7.

De motivo ad eam maximo. 8.

De modo agnoscendi, quòd utar hoc motivo. 9.

De septẽ excitatorijs ad perfectionem. 10.

Legenda Medit. 410. de consecratione sui DEO in templum.

Die 2. De ordinanda potentia concupiscibili. Meditat. 23.

De ordinanda potentia irascibili. 24.

De ordinanda potentia rationali circa gloriam. 25.

De ordinanda potentia rationali circa juramenta. 26.

Legenda Med. 409. de libertate spiritus.

Die 3: Vita Religiosa Martyriũ. Med. 376.

De paupertate. 298.

De triplici præsidio servãdæ puritatis. 373.

De Obedientia. 294.

Legenda Medit. 412. de tribus causis ferendæ crucis.

Omnia ad majorem DEI Gloriam.

Errata ſic emendanda.

Pag. 45. Lin, 10, omne, Lege, omnem. Pag. 81. liu. 4. à fine, noſtris, lege, noſtri. Pag. 130. lin. 3. ſentire, lege, ſentiret Pag. 145. lin. 15. animi, leg. amici. Pag. 146. lin. 2. à fine, operationi, leg. ordinationi. Pag. 150. lin. 12. Iuda, leg. Iudæ Pag. 151. lin. 3. à fine, repugnet, lege recedat. Pag. 158. lin. 5. à fine, noſtra, lege, veſtra. Pag. 159. lin. 2. à fine, Annam. lege, ad Annam, Pag. 172. lin. 12. diſpliceat, leg. diſpliceant. Pag. 196. lin. 1, morem, l amorem. Pag. 206. lin. 10. à fine imitabilem, lege, inimitabilem. Pag. 213, lin. 11. judicatum, lege adjudicatum. Pag. 218, lin. 11. à fine, viſio, lege, viſo. Pag. 244. lin. 11. quod, lege, quin. Pag. 270, lin. 1, exornandus, lege, exorandus. Pag. 307. lin. 14. voluntati, lege, volaptati. Pag. 327. lin. 8. ſatiabile, lege, inſatiabile. Pag. 331. lin. 11. eſſe, lege, ſeſe. Pag. 334. lin. 13, reverri, lege, revereri. Pag. 344. lin. 3. timidus, lege tumidus. Pag. 351. lin. 8. alia, leg. alia re. Pag. 395. lin, 6, executione, lege, executioni, Pag. 360. lin 8. diſsipata, lege, diſsipate. Pag. 570. lin. 5. eos. lege, os. Pag. 375. lin. 14 quâ. lege quæ. Pag. 395. lin. 12. à fine meæ, lege, mei. Pag. 418. lin. 11. in fine, idem lege ijdem. Pag. 421 lin. 14. genere, lege ingerere. Pag. 424. lin. 6. à fine, perfuſe, lege, perfoſa. Pag. 432. lin. 2. à fine, purgatâ, lege, purgatis. Pag. 434. lin. 7. invocabo, lege, invoca. Pag. 435. lin. 2. extingnatur. lege extinguantur. Pag. 436. lin. 2. oppoſitum, l. oppoſitæ. Pag. 437. lin. 4, à fine, Deo. lege, Dei Pag. 450. lin. 5. dilectionem, lege, dilectione. Pag. ead. lin. 13. amabiles, lege amabilis. Pag. 457. lin. 7. animo, lege, anima. Pag. 462. lin. 13, præpoſita, lege, propoſita. Pag. 467. lin. ult, tererent, lege, zenerent. Pag. 469. lin. 14. paſsiuem, lege, paſsionem. Pag. 479. lin. 4. à fine, optabatur, lege, operabatur. Pag. 480. lin. 3. et, lege, ad. Pag. ead. lin. 4. operabantur, lege, opera sabarur. Pag. 392. lin. 13. homini, lege, hominis, Pag. ead. lin. 13. referenti. lege, referentis. Pag. 549. lin. ult. clamaſſe, lege, legitur clamâſſe. Pag. 592. lin. 13. à fine, hominum, lege, hominem. Pag 599. lin. 1. ipſe, lege, ipſi. Pag. 615. lin. 7. à fine, operi, lege, operam. Pag. 641. lin. 6. à fine, ſimplice, leg. ſimplices. Pag. 664. lin. 9. à fine, particeps, lege, participes.

Pag. 679. lin, 12. voluerunt, lege, noluerunt. Pag. 687. lin. 10. Aſcendiſſe ſe, omitte, ſe. Pag. 695. lin. 6. à fine, remedij, lege, remedijs. Pag. 706. lin. 9. ulnas tuas, lege. ulnis tuis. Pag. 708. lin. 6. &, lege, at. Pag. 717. lin. 9. à fine, amenj, lege, amant.

8-1

Digitized by Google